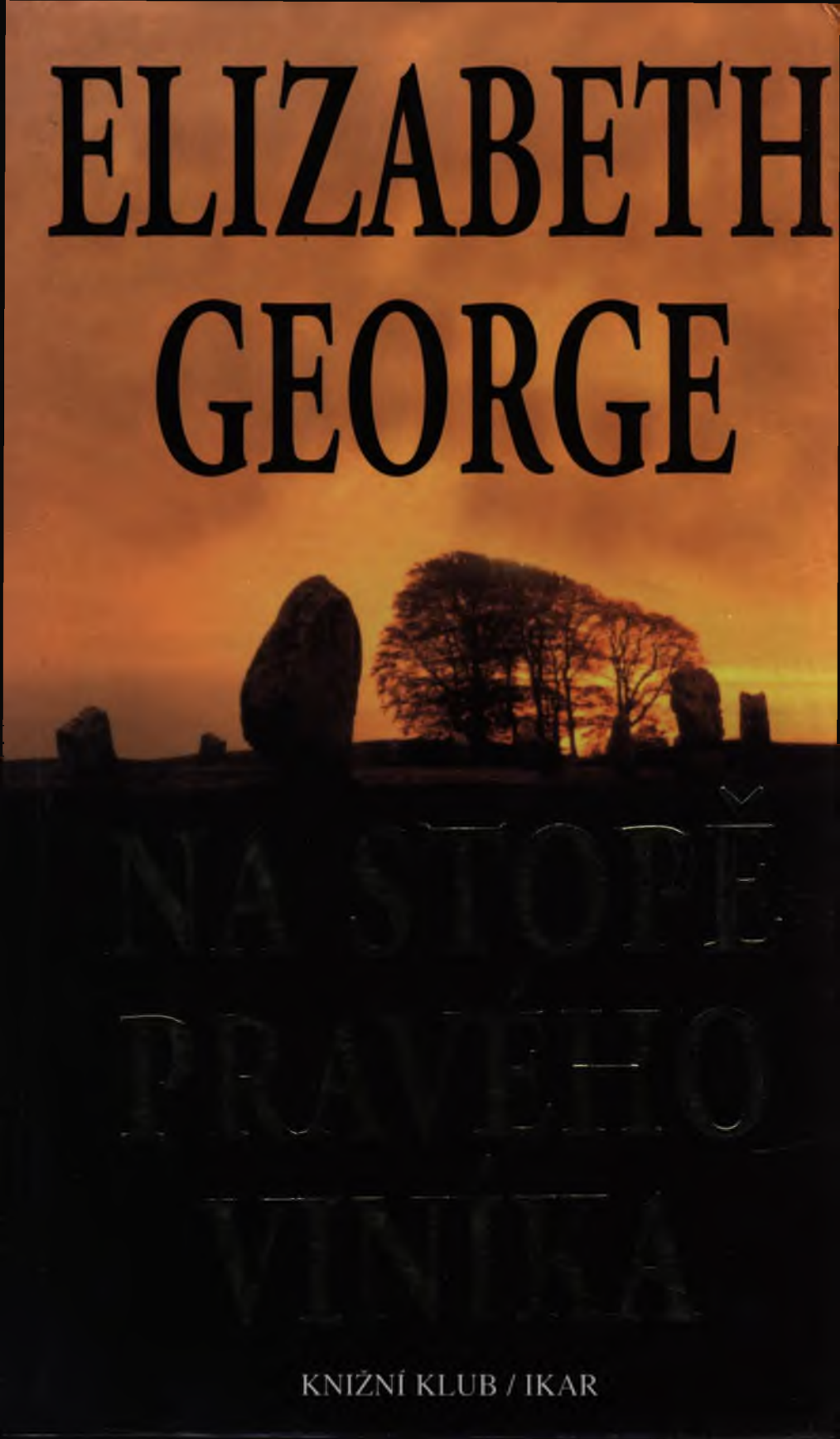

ELIZABETH GEORGE

The background of the book cover is a photograph of the Stonehenge monument in England. The scene is captured during sunset or sunrise, with a warm, orange-gold sky. The silhouettes of the large stone structures and a line of trees in the background are clearly visible against the bright horizon.

NA STOPĚ
PRAVÉHO
VINÍKA

KNÍŽNÍ KLUB / IKAR

„Nikdo mě do toho nenutil.“ Zavrtěla hlavou a vytáhla z kabelky tvrdý bonbon. „Do toho doprovázení. Ani do zbytku. Do sexu. Rozhodla jsem se, jakmile jsem pochopila možnosti a jak moc můžu nabídnout. Začínala jsem s tím, že jsem si s nima dala jen skleničku. Někdy oběd. Nebo divadlo. A tak dál, víš: pár hodin si popovídat nebo poslouchat, odpovídat, bylo-li třeba, nebo sedět s vykulenýma očima a tvářit se ohromeně. Ale vždycky se mě zeptali, jeden každý, jestli bych zašla dál. Nejdřív jsem si říkala, že ne, že nemůžu. Přece jsem je neznala. A vždycky jsem si myslela... zkrátka, nedovedla jsem si představit, že bych ...

ISBN 80-242-0453-3

9 788024 204536

Calder Moor je divoké a nebezpečné místo: mnoho lidí uvízlo v nespočtu vápníkových jeskyní, v zavalených štolách měděných dolů, mnoho jich bylo zraněno na nebezpečných pískovcových srázech. Ale když jsou tentokrát objeveny ve stínu prastarého kruhu kamenů, známého jako Nine Sisters Henge, dvě mrtvá těla, je zcela jasné, že se nejedná o případ pro horskou službu. Oběťmi jsou mladý muž a mladá žena. Každý z nich zemřel jiným způsobem, ale oba násilnou smrtí.

Vyšetřování se ujal detektiv inspektor Thomas Lynley. Zavražděná Nicola Maidenová byla dcerou bývalého důstojníka tajné elitní jednotky, muže, jež Lynley kdysi považoval za svého učitele, a on se snaží zjistit, zda byl Nicolin vrah nepřítelem jejího otce, nebo přímo jejím. Thomasova kolegyně Barbara Haversová mezitím pátrá v Londýně po informacích o druhé oběti.

Čím více temných tajemství Lynley a Haversová odhalují, tím je jim jasnější, že ani oběti, ani podezřelí nejsou těmi, kým se zdáli být.

Autorka přichází s věrohodnými motivy u všech podezřelých a současně popisuje osobní život svých obdivuhodných hrdinů s podmanivou směsicí chytrosti, lehkosti a drzosti. Překvapivé rozuzlení napínavé zápletky je třesničkou na dortu této knihy, od níž se nelze odtrhnout.

ELIZABETH GEORGE vládne žánru záhad jako královna. Svými detektivkami si získala mimořádnou popularitu a její knihy s inspektorem Lynleyem přinášejí nejchytřejší a nejuspokojivější soubor vzrušujících románů plných záhad.

Žije střídavě v kalifornském Huntington Beach a v Londýně. Získala mnohá ocenění nejen doma v USA, ale i ve Francii a Německu.

V Knižním klubu již vyšly její romány *Splátka krví*, *Kvůli Eleně*, *Přiměřený trest* a *Vysvobození*.

ELIZABETH GEORGE

NA STOPĚ
PRAVÉHO
VINÍKA

KNIŽNÍ KLUB
IKAR

Přeložila Karla Andělová-Šnýdlová

In Pursuit Of The Proper Sinner

Copyright © 1999 by Susan Elizabeth George
Copyright českého vydání © Euromedia Group k. s., 2000
Translation © Karla Andělová-Šnýdlová, 2000

ISBN 80-242-0453-3

*S láskyplnou vzpomínkou na mého otce
Roberta Edwina George*

*S vděkem za
jízdy na kolečkových bruslích
po Todd Street,
výlety do Disneylandu,
Big Basinu,
Yosemitského parku,
Big Suru,
plavby na nafukovacích matracích
po potoku Big Chico Creek,
shakespearovské znalostní soutěže.
S poděkováním
vráně a lišce
a většině lidí za to,
že mi vštípili vášeň pro mateřský jazyk.*

Oč palčivější než hadí jed
je nevděk dítěte!

Král Lear

ČERVEN

Westend

PROLOG

David King-Ryder cítil svým způsobem smutek a bylo mu, jako by vnitřně umíral. V rozporu se stávající situací ho zaplavily deprese a naprosté zoufalství.

Pod ním, na jevišti divadla Agincourt, Horatio opakoval Hamletův výrok o božské síle, jež nás formuje, a Fortinbras hovořil o hrdé smrti. Z jeviště byla odnesena tři ze čtyř těl a zůstal jen Hamlet v Horatiově náruči. Třicet členů souboru – z pravého portálu dánští dvořané a z levého norští vojáci – se k sobě přibližovalo, aby se setkalo u Horatia. Začali zpívat refrén, hudba postupně sílila a na křídlech hřímalo dělostřelectvo, s jehož účinkováním zpočátku nesouhlasil, protože by to mohlo připomínat dílo 1812. A přesně v tomto okamžiku začaly řady pod Davidovou lóží vstávat. Následovaly ostatní lóže i balkon. Hudbu, zpěv i dělové rány přehlušil potlesk.

Přesně po tomhle více než deset let toužil. Po nezpochybnitelném uznání svého výjimečného talentu. A Bůh mu je svědkem, že se právě dočkal. Tři roky vyčerpávající práce nyní vyvrcholily potleskem stojících diváků, jenž mu byl při dvou posledních představeních ve West Endu odepřen. Po nich se ozval vlašný potlesk. Následovalo slušné, ale formální uznání od členů souboru, spěšný odchod z divadla, premiérový večírek ne nepodobný pohřební hostině. Londýnské noviny završily to, co se začalo šeptat již po premiéře. Dvě neobvykle nákladné inscenace naprosto propadly. A Davidu King-Ryderovi se dostalo pochybné-

ho potěšení přechází si nespočet rozborů svého uměleckého úpadku. *Život bez Chandlera*: v tomto duchu zněly titulky několika kritiků, kteří vůči němu cítili alespoň náznak sympatie. Ovšem zbytek – ten druh žlučovitých novinářů, kteří vytvářejí urážlivé metaforu a měsíce čekají na příležitost vsunout je do článku spíše kvůli jedovatosti než informaci – byl nelítostný. Označovali ho všelijak: od uměleckého šarlatána po člun udržovaný nad vodou bývalou slávou, kterou zjevně připisovali jedinému zdroji – Michaelu Chandlerovi.

David King-Ryder přemýšlel o tom, zda byli ostatní hudební partneři vystaveni takovému zkoumání jako on s Michaellem Chandlerem. Pochyboval o tom. Připadalo mu, že skladatelé a textaři, počínaje Gilbertem a Sullivanem a Ricem s Lloyd-Weberem konče, získávali úspěch, propadali, byli vyzvedáni k nebesům a oslavováni, aniž měli neustále za patami štekající šakaly.

Příběh jeho spojení s Michaellem Chandlerem přirozeně stál za rozbor. Když jeden z autorského páru, který napsal dvanáct nejúspěšnějších muzikálů ve West Endu, zemře tak neuvěřitelně hloupým způsobem, zrodí se o té smrti legenda. A právě tak Michael zemřel: ztratil se v podmořské jeskyni na Floridě, kde zahynulo již tři sta potápěčů, přičemž porušil všechna pravidla potápění. Šel sám, v noci, opilý a zanechal za sebou jen zakotvený čtyřapůlmetrový člun. Zbyli po něm manželka, milenka, čtyři děti, šest psů a partner, s nímž od společného dětství v Oxfordu sníval o slávě, štěstí a divadelním úspěchu. Jejich otcové pracovali jako dělníci u pásů automobilky Austin-Rover.

Takže je logické, že média po Michaelově předčasné smrti sledovala se zájmem Davidovo citové a umělecké znovuzrození. Před pěti lety kritici jeho první pokus napsat sám poppovou operu ztrhali, nicméně použili palice obalené plyšem, jako by věřili, že muž, jenž přišel zároveň o dlouholetého partnera a celoživotního kamaráda, zaslouží aspoň jednu možnost propadnout, aniž bude veřejně zostouzen za snahu najít svoji múzu sám. Ovšem po druhém neúspěchu už titíž kritici nebyli tak shovívaví.

Ale to nyní skončilo. To byla minulost.

Vedle něj v lóži Ginny vykřikla: „Zvládli jsme to! Davide! Zvládli jsme to zatraceně dobře!“ Uvědomila si to totiž nade vši pochybnost – ať jdou k čertu všechna obvinění z protežování, když si manželku vybral za režiséru –, právě se dostala do výšin obývaných umělci, jako jsou Hands, Nunn a Hall.

Davidův syn Matthew – jako otcův manažer věděl až příliš dobře, kolik je v tomto představení v sázce – popadl Davida pevně za ruku a zabručel: „Sakra, tati, dobrá práce.“ David si přál, aby ho ta slova zahrála u srdce. Znamenala, že syn jednoznačně zavrhuje své počáteční pochybnosti o otcově záměru udělat z největší Shakespearovy tragédie svůj hudební triumf. „Jsi si jistý, že chceš dělat právě tohle?“ zeptal se tenkrát Matthew a zbytek zůstal nevyřčen – *Chystáš se na svůj definitivní a neodvratný pád?*

David v duchu přiznával, že ano. Ale měl jinou možnost, než se pokusit zachránit svoje umělecké jméno?

Povedlo se mu to. Nejenže publikum povstalo a herci mu nadšeně tleskali z jeviště, ale i kritici – čísla jejich sedadel si zapamatoval, „aby je mohl lépe odstřelit,“ jak ironicky poznamenal Matthew – stáli a neměli se k odchodu. Jako by tak vyjadřovali souhlas, o nějž, jak se David obával, přišel stejně jako o Michaela Chandlera. V následujících hodinách kladný ohlas ještě mohutněl. Na popremiérovém večírku v Dorchesteru, v tanečním sále nápaditě přetvořeném na hrad Elsinor, stál spolu s manželkou až na konci řady hlavních představitelů. Podél ní postupovala londýnská smetánka: divadelní a filmové hvězdy se rozplývaly nad svými kolegy a kolegyněmi a v duchu se kousaly do rtů, aby zamaskovaly závist; celebrity z různých oblastí života se vyjadřovaly o King-Ryderově Hamletovi slovy od „špičkový kousek“ a „prostě super, zlato“ až po „absolutně mě to uchvátilo“. Odvážně oblečené dívky s ohromujícími výstřihy, samy slavné nebo dcery slavných rodičů, prohlašovaly, že konečně někdo udělal ze Shakespeara *legraci*, zástupci královské rodiny blahopřáli k úspěchu. A zatímco všichni radostně tiskli Hamletovi a jeho divadelní kohortě ruce a gratulovali Virginii Elliotové k mistrovské režii manželova hudebního díla, zvláš-

tě dychtili popovídat si s tím, kdo byl po více než deset let zesměšňován a pranýřován.

Byl to jednoznačný triumf a David King-Ryder si přál ho tak prožívat. Toužil po pocitu, že se před ním život otevírá, ne naopak. Ale nedokázal tomu uniknout. Je po všem, zahřmělo mu v uších jako rána z děla.

Věděl, že kdyby s ní dokázal mluvit o tom, co prožívá od okamžiku, kdy spadla opona, Ginny by mu řekla, že jeho pocity úzkosti, deprese a zoufalství jsou normální. Uklidňovala by ho tím, že je to po premiéře obvyklé. Ona sama měla mnohem více důvodů ke zhroucení než on. Její práce režisérky skončila. Pravda, mnohé věci by bylo třeba vylepšit – „*Bylo by skvělé, kdyby mistr osvětlovač spolupracoval a udělal tu závěrečnou scénu správně, že?*“ –, ale celkem vzato musela jít a začít celý proces znovu s jiným představením. V jeho případě ráno přinese záplavu telefonických gratulací, žádostí o rozhovor a nabídek z celého světa na uvedení jeho nového muzikálu. Může se ponořit do práce na další inscenaci Hamleta, nebo dělat něco jiného. Ona tu možnost nemá.

Kdyby se jí svěřil, že právě nemá chuť pustit se do nové tvorby, řekla by: „Samozřejmě že se ti teď nechce. Davide, to je normální. Jak bys teď hned mohl? Nechceš si dopřát nějaký čas na zotavení? Potřebuješ oddych, abys dobil baterky.“

Baterky byly zdrojem jeho tvořivosti, ale pokud by se zmínil o tom, že ona své zdroje nejspíš nikdy obnovit nepotřebuje, opáčila by, že režie je něco jiného než tvorba muzikálu. Ona dostane aspoň polotovar, s nímž může pracovat – ovšem nezmínila by se o řádce umělců, jimž musí během přípravy představení ustoupit. On má pouze hudební pokoj, křídlo, nekonečnou samotu a představitost.

A očekávání hudebního světa, pomyslel si nabručeně. Nikdy nezmizí a je to cena, jež se platí za úspěch.

Opustil s Ginny Dorchester hned, jak bylo možné pokradmu zmizet. Když jí naznačil, že chce odejít, nejdříve protestovala – i Matthew, za všech okolností otcův manažer, namítal, že by nevypadalo dobře, kdyby David King-Ryder opustil večírek dříve, než skončí. Ale David prohlásil, že je vyčerpaný a má nervy na prasknutí. Matthew

a Virginia jeho vlastní diagnózu přijali. Nakonec, pleť měl zažloutlou a jeho chování během představení – střídavě stál, seděl a přecházel po lóži – silně připomínalo člověka na dně psychických i fyzických sil.

Z Londýna jeli mlčky. David držel v jedné ruce sklenici vodky, palcem a ukazováčkem druhé ruky si tiskl oči. Ginny se několikrát pokusila zavést hovor. Navrhla, že by se mohli za tento práci nabitý rok odměnit a odjet na dovolenou. Rhodos, Capri a Kréta.

Z jejího rádoby veselého tónu David pochopil, jak ji stále více znepokojuje, že ho nedokáže získat jako muže. A vzhledem k historii jejich vztahu – než se stala jeho pátou manželkou, byla jeho dvanáctou milenkou – měla dobrý důvod předpokládat, že jeho rozpoložení nemá nic společného s nervozitou z premiéry, vyčerpáním po triumfu nebo s obavami z kritických reakcí na jeho práci. Posledních několik měsíců bylo pro jejich partnerské soužití opravdu těžkých a Ginny věděla velmi dobře, jak se David léčil z impotence, jež ho postihla během čtvrtého manželství: našel si ji. Když nakonec prohlásila: „Miláčku, to se občas stává. To jsou jen *nervy*. To se zase spraví,“ chtěl ji uklidnit, ale nenacházel slova.

Ani nyní, když limuzína vjížděla do tunelu ze stříbrných javorů, tak typických pro lesnatou krajinu, kde bydleli, stále ještě ta slova nemohl nalézt.

Teď, ani ne hodinu jízdy od Londýna, vůz zatočil mezi dva duby označující vjezd na jejich pozemek. Asi dvacet metrů před nimi se otevřela železná brána. Dále se cesta vinula pod olšemi, topoly a buky, mýjela rybník, na jehož hladině se odrážela hvězdnatá obloha. Stoupala mírně do kopce, kolem řady ztichlých chatěk až ke vchodu do panského sídla King-Ryderových.

Hospodyně jim připravila večeři z Davidových oblíbených jídel. „Pan Matthew telefonoval,“ oznámila jim Portia tichým, důstojným hlasem. Uprchla ze Súdánu v patnácti letech a posledních deset roků strávila u Virginie. Měla krásnou melancholickou tvář smutné, černé Mado-ny. „Srdečně vám oběma gratuluju,“ dodala.

David jí poděkoval. Stál v jídelně. V oknech od podlahy ke stropu se odrážely jejich tři postavy. Obdivně se podí-

val na ozdobnou mísu na květiny, v níž byly naaranžovány bílé růže a břechťan. Pohrával si s jednou z těžkých stříbrných vidliček. Nehtem na palci uhladil stékající vosk ze svíčky. Měl tak stažené hrdlo, že by se nepřinutil polknout jediné sousto.

Proto oznámil manželce, že potřebuje být chvíli sám. Musí se zbavit napětí. Později se k ní zase vrátí.

Každý předpokládá, že se umělec stáhne do svého tvůrčího světa, proto se David uchýlil do hudebního pokoje. Rozsvítil, nalil si další sklenku vodky a postavil ji na nechráněnou desku křídla.

Současně si uvědomil, že Michael by něco takového nikdy neudělal. V tomto směru byl opatrný, chápal hodnotu hudebního nástroje, respektoval jeho meze, rozměry a možnosti. Většinu života byl opatrný. Jen jednou, té bláznivé noci na Floridě, riskoval.

David usedl ke klavíru a bezmyšlenkovitě začal hrát svoji zamilovanou árii. Byla to melodie z jeho nejslibnějšího propadáku, z *Milosrdenství*. Broukal si a neúspěšně se snažil vzpomenout si na slova písně, jež byla klíčem k jeho budoucnosti. Při hře přehlížel stěny pokoje, čtyři pomníky jeho úspěchů. Na policích stály ceny, na zdech visely zarámované diplomy, plakáty oznamující představení ve všech světadílech. A fotografie vedle partitury ve stříbrném rámu dokumenovaly jeho celý život. Když spočinul zrakem na Michaelově obrázku, prsty přešly svým vlastním akordem z árie na píseň, jíž bylo souzeno stát se hitem z *Hamleta*. Jmenovala se „Jaké sny se mohou zdát“ a byla inspirována princovým nejznámějším monologem.

Zahrál půlku a přestal, protože si uvědomil, že je k smrti vyčerpaný. Ruce mu klesly z klaviatury a oči se mu zavřely. Ale stále viděl Michaelův obličej.

„Neměl jsi zemřít,“ řekl svému partnerovi. „Myslel jsem, že úspěch všechno změní, ale tím roste strach z možného neúspěchu.“

Vzal skleničku a odešel do vedlejšího pokoje. Vypil vodu, odložil sklenici vedle travertinové urny ve výklenku. Ani si nevšiml, že ji postavil špatně a že spadla na koberec.

Nad ním se tyčil obrovský dům. Slyšel téct vodu. Ginny ze sebe ve vaně smyje premiérový stres i napětí, jež

v předcházejících měsících prožila. Přál si, aby mohl udělat totéž. Zdálo se mu, že má mnohem více důvodů.

V duchu si opět vybavil ty nádherné okamžiky triumfu: diváci vstávající ještě před poslední oponou, potlesk, chraplavé výkřiky bravo.

To všechno by mu mělo stačit. Ale nestačilo. Nemohlo. Dolehlo to k uším, které, pokud nebyly hluché, naslouchaly zcela tomu druhému hlasu.

„Petersham Mews a Elvaston Place. Deset hodin.“

„Ale kde...? Kde jsou?“

„Ach, na to přijdeš.“

A teď, když se snažil slyšet velebení, vzrušené povídání, chvalozpěvy, které by mu měly být vzduchem, světlem, potravou i nápojem, slyšel jen ta poslední tři slova: *Na to přijdeš.*

A nastal čas.

Vyšel po schodech a zamířil do ložnice. Za zavřenými dveřmi koupelny si manželka užívala lázeň. Prozpěvovala si s odhodlaným štěstím, jež mu napovídalo, jak je ve skutečnosti ustaraná: kvůli všemu od jeho nervového napětí až po stav jeho duše.

David si pomyslel, že Virginia Elliottová je dobrá žena. Nejlepší z jeho manželek. Měl v úmyslu zůstat s ní ženatý až do konce svých dnů. Jen si neuvědomil, jak málo času mu zbývá.

Tři rychlé pohyby a bylo to perfektně provedeno.

Vytáhl pistoli ze zásuvky nočního stolku. Zvedl ji. Zmáčkl spoušť.

ZÁŘÍ

Derbyshire

KAPITOLA 1

Julian Britton věděl, že až dosud pro nic nežil. Choval psy, staral se o rozpadající se ruinu rodinného sídla a každodenně se snažil odvést otce od láhve. To bylo vše. Ani v jednom se mu nedařilo a ve svých sedmadvaceti letech se cítil cejchovaný neúspěchem. Nemohl si dovolit, aby ho to dnes večer ovlivnilo. Dnes musí zvítězit.

Začal vzhledem. Důkladně se prohlížel v zrcadle ve své ložnici. Narovnal si límeček košile a smetl smítko z ramene. Zíral na svoji tvář a učil se výraz, který chtěl dnes večer mít. Rozhodl se vypadat naprosto vážně a také znepokojeně, což je logické. Ale neměl by působit hádavě. A rozhodně by neměl vyvolávat pocit, že je vnitřně rozervaný a zaskočený tím, že se mu zhroutil svět.

Dvě bezesné noci a dva nekonečné dny poskytly Julianovi dost času, aby si nacvičil poznámky, jež chtěl utrousit, až přijde hodina setkání. Samozřejmě se ta propracovaná konverzace odehrávala jen v jeho fantazii. Měla být podbarvena takovou dávkou starostí, aby z toho vyplynulo, že se nejedná o nic osobního, ale že se tím zabýval většinu dvou dnů a nocí; jež uběhly od Nicolina neuvěřitelného oznámení. Nyní, po osmačtyřiceti hodinách nekonečných rozhovorů odehrávajících se jen v Julianově mozku, dychtěl pustit se do toho, dokonce i když nebylo jisté, zda jeho slova přinesou kýžený výsledek.

Odvrátil se od zrcadla a sebral z prádelníku klíče od vozu. Chyběla jemná vrstva prachu, jež obvykle pokrývala ořechové dřevo. Sestřenice opět podlehla uklízacímu

šílenství, což jednoznačně znamenalo, že utrpěla další porážku v odhodlaném boji o strýcovo vystřízlivění.

Právě s tímto úmyslem před osmi měsíci Samantha do Derbyshire přijela. Anděl spásy, jenž se objevil jednoho dne v Broughton Manoru s posláním opětovně spojit rodinu rozdělenou více než třicet let. Ovšem příliš v tomto směru nepokročila a Julian si říkal, jak dlouho ještě vydrží bojovat se strýcovou náklonností k alkoholu.

„Julie, je *třeba* zabránit mu v pití,“ řekla mu Samantha právě dnes ráno. „Musíš vidět, jak je to v tomto okamžiku důležité.“

Nicola naopak, ačkoliv znala otce osm let, ne osm měsíců, zastávala názor žít a nechat žít. Několikrát prohlásila: „Julesi, pokud se tvůj otec rozhodl vypít si mozek, nemůžeš s tím vůbec nic dělat. A ani Sam.“ Ale Nicola netušila, jaké to je sledovat, jak otec stále neodvratněji sklouzává ke zhýralosti, jak ho pohlcuje alkoholické rozčarování z jeho bývalého milostného života. Koneckonců, ona vyrostla v rodině, kde věci *byly* stejné, jako se *zdály být*. Měla oba rodiče, jejichž láska nikdy neochabla, nikdy nepřišla o oba rodiče. Zatímco Julianova matka, dítě květin, se večer před jeho dvanáctými narozeninami rozhodla odejít a věnovat se „studiu“ u gurua oblečeného v potahových látkách. A otcova oddanost k láhvi mnohokrát překonala jeho zájem o jeho tři děti. Kdyby se Nicola obtěžovala zamyslet se nad rozdíly v tom, jak oni dva vyrůstali, napadlo Juliana, snad by pochopila, že každé z jejich *zatracených* rozhodnutí –

Rázně o tom přestal přemýšlet. *Ne*, nevydá se tím směrem. Nemůže si to *dovolit*. Nesmí nechat mozek odpoutat se od úkolu, který ho právě čeká.

„Poslouchej,“ řekl si. Popadl peněženku a strčil ji do kapsy. „Pro každou jsi dost dobrý. Nick se příšerně vyděsila. Vydala se špatným směrem. To teď skončí. Pamatuj si to. A nezapomeň, že každý ví, jak dobře jsme spolu vždycky vycházeli.“

Věřil tomu. Nicola Maidenová a Julian Britton byli mnoho let součástí života toho druhého. Každý, kdo je znal, už dávno dospěl k názoru, že patří k sobě. Pouze Nicola, jak se ukázalo, s tím nikdy nesouhlasila.

„Vím, že spolu nejsme zasnoubení,“ řekl před dvěma dny večer, když mu oznámila, že se stěhuje natrvalo z Peaks a bude se vracet jen na krátké návštěvy. „Ale vždycky jsme si rozuměli, ne? Nespál bych s tebou, kdybych nemyslel vážně na... No tak, Nick. Sakra, vždyť mě znáš.“

To nebyla nabídka k sňatku, jak ji měl v úmyslu. A ona to tak nevzala. Otevřeně odpověděla: „Julesi, mám tě moc ráda. Jsi úžasný a vždycky jsi byl skutečný přítel. A vycházeli jsme spolu mnohem lépe než já s kterýmkoliv jiným chlápkem.“

„Takže vidíš –“

„Ale nemiluju tě,“ přerušila ho. „Sex není totéž, co láska. To platí jen ve filmech a v knihách.“

Byl tak ohromený, že se nezmohl na slovo. Jako kdyby měl místo mozku černou tabuli a někdo ji smazal dříve, než měl možnost udělat si jedinou poznámku. Takže pokračovala.

Řekla mu, že jestli chce, může být v Peak District stále jeho přítelkyní. Občas přijede k rodičům na návštěvu a vždycky bude mít čas – a bude šťastná, prohlásila – setkat se také s Julianem. Kdyby si přál, můžou také pokračovat v mileneckém vztahu vždy, když se tady objeví. Jí to vyhovuje. Ale svatba? Jsou příliš rozdílní, vysvětlila.

„Vím, jak moc si přeješ zachránit Broughton Manor. To je tvůj sen a ty ho dokážeš uskutečnit. Ale já ho s tebou nesdílím a nechci zranit ani jednoho z nás tím, že bych to předstírala. To by nebylo k nikomu fér.“

Když se nakonec vzchopil, řekl hořce něco nehezkého: „To ty zatracené peníze. A skutečnost, že žádné nemám nebo ne dost na to, aby to uspokojilo tvé požadavky.“

„Juliane, to není pravda. Ne přesně.“ Odvrátila se od něj a dlouze si povzdychla. „Dovol, abych ti to vysvětlila.“

Připadalo mu, že ji poslouchá snad hodinu, přestože mluvila deset minut, možná méně. Když si všechno řekli, vystoupila z jeho terénního vozu a zmizela na setmělé verandě Maiden Hallu. Jel domů zkoprnělý, šokovaný smutkem, zmatkem a ohromením. Hlavou mu běželo: Ne, to nemůže... to nemyslí... Ne. Po první z bezesných nocí si uvědomil – když překonal bolest –, jak je nutné něco udě-

lat. Zatelefonoval jí a ona souhlasila, že se s ním setká. Řekla, že ho vždycky ráda uvidí.

Naposledy se podíval do zrcadla a při odchodu z pokoje se ujistil: „*Vždycky* jste spolu dobře vycházeli. Nezapomeň na to.“ Prošel potměnou horní chodbou a nahlédl do malého pokoje, který otec používal jako salonek. Stále rostoucí nesnáze s rodinným rozpočtem způsobily, že zcela opustili rozlehlé místnosti v přízemí. Pomalu začínaly být neobyvatelné, protože museli prodávat různé starožitnosti, obrazy a umělecké předměty. Nyní obývali pouze první patro. I tady měli nadbytek pokojů, ovšem stísněných a tmavých.

Jeremy Britton seděl v salonku. Vzhledem k tomu, že bylo už půl jedenácté, byl úplně namol, s hlavou skleslou na prsa a hořící cigaretou v prstech. Julian přešel pokoj a nedopalek mu sebral. Otec se ani nepohnul.

Julian se na něj podíval a tiše zaklel: závislost otce zcela připravila o případnou inteligenci, vitalitu a hrdost. Otec ten dům jednoho dne vypálí. Občas, a právě nyní, Juliana napadlo, že by bylo nejlepší, kdyby to tu vyhořelo do základů. Zhasil Jeremyho cigaretu a natáhl se do jeho náprsní kapsy pro krabičku dunhillek. Vzal mu je, stejně tak i zapalovač. Popadl láhev ginu a opustil pokoj.

Právě odkládal cigarety, zapalovač a gin do popelnice, když ji uslyšel promluvit.

„Zase jsi ho přistihl, Julie?“

Strnul, ohlédl se, ale ve tmě ji neviděl. Vstala z místa, kde seděla: na kamenné zídce, jež oddělovala zadní vchod do zámečku od první ze zpustlých zahrad. Stínila ji neupravená vistárie, která začínala s blížícím se podzimem ztrácet listy. Oprášila si vzadu khaki šortky a loudala se k němu.

„Začínám si myslet, že se chce zabít,“ řekla Samantha způsobem stejně rozvážným a praktickým, jako byla její povaha. „Jen jsem nepřišla na to, jaký má důvod.“

„Nepotřebuje důvod,“ odsekl Julian, „jen prostředky.“

„Snažím se ho držet od pití, ale má láhve všude.“ Pohlédla na potměné panské sídlo, tyčící se jako pevnost. „Opravdu se snažím, Juliane. Víím, jak je to důležité.“ Podívala se zase na mladíka a zhodnotila jeho oblečení: „Vy-

padáš velmi elegantně. Nenapadlo mě se vyparádít. Měla jsem?"

Julian se na ni nechápavě podíval a pohladil si košili na prsou, jako by hledal něco, o čem věděl, že tam není.

„Ty jsi zapomněl, vid'?" poznamenala Samantha. Velmi se jí dařilo intuitivně odhadnout situaci.

Julian čekal na vysvětlení.

„Zatmění," řekla.

„Zatmění?" Po chvilce přemýšlení se pleskl dlaní do čela. „Bože. *Zatmění*. Sam. Sakra. Zapomněl jsem. To zatmění je dneska v noci? Jdeš někam, kde bude lépe vidět?"

Ukázala hlavou na místo, jež před okamžikem opustila, a řekla: „Vzala jsem nám nějaké jídlo. Sýr a ovoce, chléb, kousek salámu. Víno. Napadlo mě, že bychom mohli dostat chuť, pokud bychom museli čekat déle, než jsi předpokládal.“

„Čekat...? Kruci, Samantho..." Nevěděl, jak to říct. Nechtěl v ní vyvolat dojem, že chce pozorovat zatmění s ní. Nechtěl, aby si vůbec myslela, že je chce sledovat.

„Spletla jsem si datum?" V hlase jí znělo rozčarování. Už věděla, že je správný den a že, pokud se chce dívat z Eyamského vřesoviště, musí se tam vydat sama.

O zatmění měsíce se zmínil jen náhodou. Tedy aspoň tak to myslel. Prohodil jen mezi řečí: „Z Eyamského vřesoviště bude dobře vidět. Mělo by to být tak kolem půl dvanácté. Sam, zajímáš se o astronomii?"

Samantha si to zjevně vyložila jako pozvání a Juliana teď sestřenčiny závěry popudily. Ale snažil se ze všech sil nedat to najevo, protože jí tolik dlužil. Během posledních osmi měsíců přijížděla z Winchesteru na dlouhé návštěvy Broughton Manor, aby usmířila svoji matku se strýcem, Julianovým otcem. Pokaždé zůstala déle, protože na panství bylo mnoho práce, a to ať už s obnovou domu, nebo s hladkým průběhem turnajů, slavností a her, jež Julian organizoval, aby získal další příjmy. Její přítomnost a pomoc byly opravdovým darem nebes, protože Julianovi sourozenci už dávno opustili rodné hnízdo a Jeremy nehnul prstem od okamžiku, kdy nemovitost krátce po pětadvacátých narozeninách zdědil, a jen ji nadále zalidňoval svými hippie přáteli, ale zašel příliš daleko.

Přestože byl Julian sestřenicí za pomoc vděčný, přál si, aby tolik neočekávala. Cítil se vinný za množství práce, jež dělala čistě z dobroty srdce, a bezcílně hledal nějakou formu odměny. Neměl žádné peníze, ale i kdyby měl, nepotřebovala je a stejně by je nepřijala. Měl jen psy, o nichž věděl, jak s nimi zacházet, a nadšení pro Derbyshire. Protože chtěl, aby se cítila na Broughton Manoru vítaná, na jak dlouho bude chtít, nabídl jí jediné, co měl: občasné akce s jeho psí smečkou a povídání. A právě rozhovor o zatmění si špatně vyložila.

„Nemyslel jsem...“ Kopl do pampelišky na štěrkem vysypané pěšině. „Je mi to líto, ale jedu do Maiden Hallu.“

„Oh.“

To je legrační, napadlo Juliana, jak může jedna slabika vyjádřit vše od nelibosti až po potěšení.

„Moje hloupost,“ odpověděla, „nevím, proč jsem měla pocit, že chceš... No, stejně...“

„Vynahradím ti to.“ Doufal, že to znělo upřímně. „Kdybych už neměl naplánováno... Však víš, jak to je.“

„Ach, ano. Juliane, nesmíš svoji Nicolu zklamat.“

Chladně se na něj usmála, sáhla do mezery ve vistárii a pověsila si na paži košík.

„Jindy?“ zeptal se Julian.

„Kdykoliv.“ Prošla kolem a ani se na něj nepodívala. Proklouzla brankou a zmizela na nádvoří Broughton Manoru.

Prudce vydechl. Neuvědomil si, že zadržoval dech. „Promiň,“ omluvil se tiše do prázdna. „Ale je to důležité. Kdybys věděla, jak moc důležité, pochopila bys.“

Rychle vyrazil na Padley George, zamířil severozápadně na Bakewell, kde přešel středověký most přes řeku Wye. Cestou si ještě naposledy zopakoval svoji řeč, a když dorazil na příkrý příjezd k Maiden Hallu, byl si opravdu jistý, že ještě před koncem návštěvy přinese jeho plán kýžené ovoce.

Maiden Hall stál uprostřed zalesněného svahu. Rostly zde zakrslé duby a stromy podél příjezdové cesty vytvářely kaštanový a lipový baldachýn. Julian křížoval silnici, projížděl zatáčky s bravurou letitých zkušeností a zastavil

na štěrskem vysypaném parkovišti pro hosty vedle sportovního mercedesu.

Vyhnul se hlavnímu vchodu a šel přes kuchyň, kde Andy Maiden právě sledoval, jak kuchař zapaluje podnos s *crème brûlée*. Kuchaře, jakéhosi Christian-Louise Ferrera, najali před pěti lety ve Francii, aby zvýšil solidní, i když ne příliš nápaditou, úroveň kuchyně Maiden Hallu. Ovšem v tomto okamžiku, s kulinářskou pochodní v ruce vypadal Ferrer spíše jako žhář, než jako *un grand artiste de la cuisine*. Výraz v Andyho tváři napovídal, že mu hlavou běží stejné myšlenky jako Julianovi. Christian-Louis úspěšně změnil polevu na dokonalou, tenkou glazuru se slovy „*Et la voilà, Andee,*“ a úsměvem vhodným pro nevěřícího Tomáše. Andy vzhlédl v okamžiku, kdy se opět prokázala neopodstatněnost jeho pochyb, a všiml si Juliana.

„Nikdy jsem neměl rád v kuchyni plameny,“ přiznal s rozpačitým úsměvem. „Nazdar, Juliane. Co nového v Broughtonu a na území za ním?“

Takhle ho běžně zdravil. Julian obvyklým způsobem odpověděl: „Spravedliví se mají dobře. Ale zbytek lidstva... Na to zapomeň.“

Andy si uhladil prošedivělý knír a přátelsky hleděl na Juliana, zatímco Christian-Louis položil pochoutku na servírovací okénko do jídelny. Řekl: „*Maintenant, on en a fini pour ce soir,*“ a začal si rozvazovat bílou zástěru, plnou skvrn od omáček k dnešní večeři. Když Francouz zmizel v malé převlékárně, Andy ironicky poznamenal: „*Vive la France,*“ a otočil oči v sloup. Potom se obrátil na Juliana: „Dáš si s námi kávu? V jídelně máme poslední skupinu a zbytek odešel po večeři do salonu.“

„Máte hosty na noc?“ zeptal se Julian. Protože starou viktoriánskou budovu kdysi užívala jedna z větví Sasko-Coburské rodiny jako loveckou chatu, bylo v Maiden Hallu deset ložnic. Když před téměř celou dekádou utekli Maidenovi z Londýna, Andyho manželka všechny pokoje sama upravila. Osm nechali k dispozici náročným turistům, žádajícím kombinaci hotelového soukromí a intimnosti domova.

„Plně obsazeno,“ odpověděl Andy. „Díky dobrému po-

časí máme rekordní letní sezonu. Tak co to bude? Káva? Brandy? Mimochodem, jak se má otec?"

Julian v duchu zaúpěl nad asociací vyplývající z Andyho slov. Nepochybně celé zatracené hrabství spojuje otce s různými druhy alkoholu. „Pro mě nic,“ odpověděl. „Zastavil jsem se pro Nicolu.“

„Nicolu? Proč? Juliane, není tady.“

„Není? Přece ještě neodjela z Derbyshire? Protože říkala –“

„Ne, ne.“ Andy začal ukládat kuchyňské nože do dřevěného stojanu. Vsunoval je s britkým šmik do otvorů a přitom pokračoval: „Odjela tábořit. Nezmínila se ti? Vyrazila včera dopoledne.“

„Ale já jsem s ní mluvil...“ Julian se zamyslel. „Včera brzy ráno. To by tak rychle nezapomněla.“

„Už to tak vypadá. Ženy, však víš. Co jste měli vy dva v plánu?“

Julian se vyhnul odpovědi. „Jela sama?“

„Vždycky jezdí sama,“ odpověděl Andy. „Znáš Nicolu.“

A jak dobře. „Kam? Vzala si pořádnou výstroj?“

Andy se odvrátil od práce. Zjevně zaslechl v Julianově hlase cosi znepokojivého. „Nikdy by nevyrazila bez výstroje. Ví, jak rychle se tam mění počasí. Buď jak buď, pomáhal jsem jí nakládat věci do auta. Proč? Co se děje? Pohádali jste se?“

Julian mohl na poslední otázku odpovědět po pravdě. Nepohádali se, aspoň Andy by to za spor nepovažoval. Řekl: „Andy, měla by už být zpátky. Chystáme se do Sheffieldu. Chtěla vidět film –“

„Večer v *tuhle* dobu?“

„Zvláštní promítání.“ Julian cítil horko ve tváři, když mu vysvětloval nevšední zvyklosti vážící se k *The Rocky Horror Picture Show*. Ale Andy ho gestem ruky umlčel. Zamyšleně si hladil knír a mračil se.

„Víš to jistě? Nemohla si myslet, že mluvíš o zítřku?“

„Chtěl jsem se s ní setkat už včera,“ vysvětlil Julian, „ale sama Nicola určila schůzku na dnešní večer. Určitě říkala, že se vrátí dneska dopoledne. Vím to *jistě*.“

Andy spustil ruku. Měl v očích vážný výraz. Díval se

přes Juliana do okna nad dřezem. Až na jejich obraz ve skle tam nebylo nic k vidění. Ale Julian z Andyho výrazu pochopil, že přemýšlí o tom, co leží za ním ve tmě. Pusté slati, obydlené pouze ovce, opuštěné lomy, které znovu ovládla příroda, vápencové srázy pokryté sutí, prehistorické pevnosti z rozpadajících se kamenů. Bylo tam nespočet vápencových jeskyní, kde může člověk uvíznout. Měděné doly, jejichž stěny a stropy se mohou zhroutit. Neopatrného turistu klidně zraní kameny z navršených hromad. Ve skalách z hrubozrnného pískovce může horolezec spadnout a ležet dny i týdny, než ho objeví. Oblast se rozkládala od Manchesteru k Sheffieldu, od Stoke na Trentu po Derby a každoročně více než tucetkrát musí místní záchranná služba pomoci někomu, kdo si v Peaks zlomil ruku nebo nohu – či něco horšího. Jestli se dcera Andyho Maidena tam někde ztratila nebo zranila, bude potřeba úsilí více než těchto dvou mužů v kuchyni, aby ji našli.

Andy řekl: „Juliane, zavoláme na policii.“

Julian na to původně pomyslel. Ovšem hrozil se té myšlenky kvůli všemu s tím spojenému. Po kratičkém zaváhání Andy vyrazil k recepci, aby zatelefonoval.

Julian popíchal za ním. Andy se hrbil nad přístrojem, jako by se chtěl chránit před případnými slídily. Nicméně v recepci byli jen oni dva, protože hosté Hallu se v obývacím pokoji na druhém konci chodby věnovali kávě a brandy.

A právě odsud se k nim přesně v okamžiku, kdy se Andy dovolal na buxtonskou policii, přiblížila Nan Maideová. Nesla podnos s prázdnou konvicí na kávu, šálky a talířky po dvou lidech. S úsměvem zvolala: „Hleďme, Julian! Nazdar. Neočekávali...“ Při pohledu na manželův podvodný výraz – choulil se nad telefonem jako anonym – a Juliana, stojícího vedle jako komplic, jí zmrzla slova na rtech.

„Co se děje?“

Otázka vyvolala v Julianovi pocit, jako by měl na čele vytetované slovo *vinen*. Když se Nan zeptala: „Co se stalo?“, mlčel a čekal, až to vezme Andy do rukou. Ovšem Nicolin otec mluvil tiše do telefonu: „Pětadvacet,“ a na-prosto ignoroval manželčiny dotazy.

Zdalo se, že *pěťadvacet* vysvětlilo Nan vše, co nedokázal Julian vyslovit a čemu se Andy vyhnul. „Nicola,“ vydechla a položila podnos na recepční pult, přičemž srazila proutěný košíček s hotelovými prospekty, jež se rozsypaly na zemi. Nikdo z nich je nezvedl. „Stalo se něco Nicole?“

Andy klidně odpověděl s dlaní na mluvítku: „Julian a Nick měli dnes večer schůzku, ale ona zjevně zapomněla. Snažíme se ji vystopovat.“ Zalhal naprosto přirozeně, s dovedností muže, u něhož lhaní patří k řemeslu. „Myslel jsem, že se třeba cestou domů zastavila u Willa Upmana, aby si vyjednala práci na příští léto. Miláčku, s hosty je všechno v pořádku?“

Nan upřela živé šedé oči na Juliana. „Andy, koho přesně voláš?“

„Nancy...“

„Řekni mi to.“

Neprohradil. Někdo hovořil na druhém konci a Andy se podíval na hodinky. „Bohužel, nejsme si zcela jisti... Ne... Díky. Fajn. To jsem rád.“ Zavěsil a vzal podnos, jež jeho žena položila na recepci. Vydal se ke kuchyni. Nan a Julian ho následovali.

Christian-Louis právě odcházel. Bílé kuchařské oblečení vyměnil za džínsy, sportovní boty a mikinu z oxfordské univerzity s ušitými rukávy. Popadl řídítka kola opřeného o zeď a chvíli zvažoval napětí, jež cítil mezi ostatními třemi přítomnými. Nakonec pozdravil: „*Bonsoir, à demain,*“ a rychle je opustil. Oknem viděli mizet bílé světlo kola.

„Andy, chci vědět pravdu.“ Postavila se před něj. Byla drobná, o více než deset centimetrů menší než manžel, ale měla pevné, dobře osvalené tělo čtyřicátnice, tedy ženy o dvacet let mladší.

„Máš pravdu,“ odpověděl Andy rozumně. „Julian a Nicola měli schůzku. Nick zapomněla. Julian je z toho celý vedle a chtěl by ji vypátrat. Pomáhám mu.“

„Ale v telefonu nebyl Will Upman, že ne?“ naléhala Nan. „Proč by šla Nicola navštívit Willa Upmana v —“ Pohlédla na kuchyňské hodiny nad policí s talíři. Bylo půl dvanácté a všichni tři věděli, že to není hodina na společ-

čenskou návštěvu bývalého zaměstnavatele, u něhož Nicola poslední tři měsíce pracovala. „Říkala, že pojede tábořit. Nevykládej mi, že si opravdu myslíš, že se během výletu zastavila na kus řeči u Willa Upmana. A proč by se Nicola zapomněla vrátit na schůzku s Julianem? To nikdy neudělala.“ Nan se ostře podívala na Juliana. „Pohádali jste se?“ zeptala se.

Cítil se okamžitě nepříjemně, a to ze dvou důvodů: za prvé musel znovu odpovídat na tutéž otázku a za druhé usoudil, že Nicola ještě rodičům neřekla o svém záměru odstěhovat se natrvalo z Derbyshire. Sotva by sháněla na příští léto práci, kdyby měla v úmyslu opustit hrabství.

„Vlastně jsme se bavili o manželství,“ rozhodl se Julian říct. „Ujasňovali jsme si budoucnost.“

Nan se na něj ohromeně podívala. Výraz plný obav nahradilo cosi jako úleva. „Manželství? Nicola souhlasila, že se za tebe provdá? Kdy? Chci říct, kdy se tohle všechno stalo? Ani slůvkem se nezmínila. Ale, to je úžasná novina. To je naprosto skvělé. Nebesa, Juliane, točí se mi z toho hlava. Už jsi to říkal otci?“

Julian nechtěl přímo lhát. Ale nedokázal se přimět říct jí úplnou pravdu. Zvolil ošidnou střední cestu. „Vlastně to právě řešíme. Ve skutečnosti jsme to měli dnes večer zase probrat.“

Andy Maiden se na Juliana zvědavě zadíval, jako by věděl velmi dobře, že jakékoliv řeči o sňatku jeho dcery s Julianem Brittonem jsou asi tak pravděpodobné jako rozhovor o chovu ovcí. Řekl: „Počkej. Myslel jsem, že jste chtěli jet do Sheffieldu.“

„Správně. Ale měli jsme v úmyslu promluvit si cestou.“

„Nuže, na to by Nicola nikdy nezapomněla,“ prohlásila Nan. „Pravděpodobně žádná žena by nezapomněla na schůzku, při níž by se domlouvalo manželství.“ Potom se otočila na muže: „Což je něco, co bys měl velmi dobře znát.“ Na chvíli se odmlčela, neboť se zabývala – aspoň tak to působilo – svojí poslední myšlenkou. Juliana trápilo to, že Andy stále ještě dlužil manželce pravdu o telefonátu. Nan si udělala závěr sama: „Bože. Ty jsi právě volal policii. Myslíš si, že se jí něco stalo. A nechtěl jsi, abych o tom věděla, vid’?“

Andy ani Julian neodpověděli. To stačilo.

„A co jste očekávali, že mě napadne, až přijede policie?“ naléhala Nan. „Nebo jsem měla jen pokračovat v podávání kávy?“

„Věděl jsem, že si budeš dělat starosti,“ odpověděl manžel. „Třeba ani není proč.“

„Nicola může být klidně tam někde ve tmě, ležet zraněná nebo uvězněná nebo bůhví co ještě a vám dvěma se zdálo, že bych o tom neměla vědět? Protože bych si mohla dělat *starosti*?“

„Právě sama sebe do takového stavu dostáváš. Proto jsem ti to nechtěl říct, dokud nebudu muset. Možná se nic neděje. Asi to nic není. Shodli jsme se na tom s Julianem. Za hodinu dvě to vyřešíme.“

Nan se pokoušela zasunout si silný pramen vlasů za ucho. Podivný střih, jež pojmenovala baret – dlouhé vlasy na temeni a ostříhané po stranách –, byl příliš krátký, aby se dalo dělat cokoliv jiného, než přihladit prameny na jejich místo. „Vyrazíme za ní,“ rozhodla. „Okamžitě ji někdo z nás musí začít hledat.“

„Jeden z nás na stopě Nicoly, to by příliš nepomohlo,“ upozornil ji Julian. „Nevíme, kam se vydala.“

„Ale známe všechna její zamilovaná místa. Arbor Low. Thorova jeskyně. Hrad Peveril.“ Nan vyjmenovala šest dalších míst, čímž bezděčně zdůraznila to, na co se snažil Julian upozornit: mezi Nicolinými oblíbenými koutky a jejich geografickým umístěním v Peak District není žádný vzájemný vztah. Ležela od předměstí Holmfirthu daleko na severu po Ashbourne a spodní část Tissingtonské stezky na jihu. Na pátrání by bylo třeba vyslat celé družstvo.

Andy vytáhl z příborníku láhev a sklenky. Nalil tři brandy a podal jim je se slovy: „Hoďte to do sebe.“

Nan svírala sklenici v dlani, ale nenapila se. „Něco se jí stalo.“

„Nic nevíme. Proto sem jede policiea.“

Policie v osobě stárnoucího konštábla Pricea dorazila ani ne za půl hodiny. Kladl otázky, jež se daly očekávat: „Kdy odjela? Jak byla vybavena? Vyrazila sama? V jaké se zdála být náladě? Smutná? Nešťastná? Ustaraná? Co tvrdila, že má v plánu? Řekla, kdy se vrátí? Kdo s ní mluvil

jako poslední? Navštívil ji někdo? Dopisy? Telefonáty? Stalo se v poslední době něco, co by ji přimělo utéct z domova?"

Julian se připojil k Andymu a Nan Maidenovým ve snaze vysvětlit konstáblu Priceovi závažnost situace. Ale Price jako by byl rozhodnut pracovat podle svých zvyklostí, což znamenalo puntičkářsky a nesnesitelně pomalu. Dělal si do zápisníku neohrabaně poznámky a požádal o Nicolin popis. Chtěl vědět, jaké měla vybavení. Prošel s nimi, co posledních čtrnáct dnů dělala. Zdálo se, že ho naprosto ohromilo, že jí ráno před odjezdem třikrát telefonovali lidé, kteří se nepředstavili.

„Jeden muž a dvě ženy?" ptal se Price počtvrté.

„Nevím. Já *nevím*. A co na tom záleží?" ohradila se nedůtklivě Nan. „Mohla to být tatáž žena a volala dvakrát. Jaký je v tom rozdíl? Co to má společného s Nicolou?"

„Ale jen jeden muž?" zjišťoval konstábl Price.

„Bože na nebesích, kolikrát vám mám –"

„Jeden muž," přerušil ji Andy.

Nan hněvivě stiskla rty. Očima se zavrtala do Priceovy lebky. „Jeden muž," zopakovala.

„Vy jste netelefonoval?" obrátil se na Juliana.

„Julianův hlas znám," podotkla Nan. „To nebyl Julian."

„A vy, pane Brittone, máte s tou mladou dámou vztah?"

„Jsou zasnoubeni," řekla Nan.

„Ne přesně zasnoubeni," vyhrkl Julian a v duchu zaklel, jak se mu od klíčních kostí do tváří opět hrnula krev.

„Nejste trochu rozhádaní?" naléhal podezřívavě Price.

„Jiný muž, to by se vám líbilo?"

Ježíši, pomyslel si Julian. Proč každý předpokládá, že se poškorpili? Mezi nimi nepadlo jediné drsné slovo. Neměli na to čas.

Julian stroze prohlásil, že žádný spor neměli a že o žádném jiném muži neví. Absolutně nic, dodal.

„Měli schůzku, aby probrali plány ohledně svatby," řekla Nan.

„No, vlastně –"

„Upřímně, znáte nějakou ženu, která by nepřišla?"

„A vy jste si jistý, že měla v úmyslu vrátit se dnes večer?" zeptal se konstábl Price Andyho. Přelétl pohledem

poznámky a pokračoval: „Její vybavení napovídá, že možná plánovala delší výlet.“

„Příliš jsem o tom nepřemýšlel, dokud se tu pro ni nestavil Julian, že pojedou do Sheffieldu,“ přiznal Andy.

„Ach.“ Konstábl zíral na Juliana s větším podezřením, než by si Julian podle svého názoru zasloužil. Potom policista hlučně zavřel zápisník. Z mikrofonu vysílačky, který měl připevněný na rameni, se linul nesrozumitelný proud bublavých zvuků. Zvedl ruku a ztišil zvuk. Zasuňul blok do kapsy se slovy: „Takže, již dříve utekla z domova a předpokládám, že tentokrát se nejedná o nic jiného. Musíme počkat do –“

„O čem to mluvíte?“ skočila mu do řeči Nan. „Nehlásíme vám mladistvou na útěku. Je jí pětadvacet, proboha. Je to zodpovědná dospělá žena. Má práci. Přítele. Rodinu. Neutekla. Zmizela.“

„Tentokrát možná,“ souhlasil konstábl. „Ale protože dříve utekla – a máme to, madam, ve spisech –, nemůžeme vyslat pátrací skupinu, dokud si nebudeme jisti, že vám zase nepláchla.“

„Když naposledy utekla, bylo jí sedmnáct,“ zlobila se Nan. „Právě jsme se přistěhovali z Londýna. Byla osamělá, nešťastná. Byli jsme tak zaujati opravami domu, že jsme jí nevěnovali dostatek pozornosti. Potřebovala pouze vést, takže –“

„Nancy.“ Andy jí položil jemně dlaň na šíji.

„Přece nemůžeme nedělat nic!“

„Teď nemáme na výběr,“ řekl konstábl neúprosně. „Máme své předpisy. Napíšu hlášení, a jestli se do čtyřia dvaceti hodin neobjeví, podíváme se na to.“

Nan se otočila k manželovi: „*Dělej* něco. Zavolej horskou službu.“

„Nan, nemůžou začít pátrat, dokud nebudou mít tušení...“ prohodil Julian a pokynul k oknu. Doufal, že si to doplní. Sám se jako člen horské služby účastnil desítek pátrání. Ovšem zachránci měli pokaždé přibližnou představu, kde začít hledat. Kdežto on ani její rodiče nedokázali aspoň přibližně určit, kam se Nicola vydala, takže všichni můžou jen čekat do svítání, kdy by policie mohl požádat královské letectvo o helikoptéru.

Julian věděl, že kvůli pozdní hodině a nedostatku informací, jež dokázali konštáblu Priceovi poskytnout, policie může pouze předběžně zavolat nejbližší organizaci horské služby a říct jim, aby za svítání shromáždili dobrovolné členy. Ale zcela jasně se jim nepodařilo přesvědčit konštábla o závažnosti situace. Horská služba odpovídá pouze policii. A policie – aspoň v tomto okamžiku a v osobě konštábla Pricea – za nic neodpovídá.

Hovorem s ním jen ztráceli čas. Julian z Andyho výrazu vyčetl, že došel ke stejnému závěru. Ten řekl: „Díky, konštáble, že jste přišel.“ Nan se chystala protestovat, ale Andy pokračoval: „Pokud se Nicola neobjeví, zavoláme zítra večer.“

„Andy!“

Vzal ji kolem ramen. Stulila se mu na prsa. Mlčky sledoval, jak konštábl vychází z kuchyňských dveří, nastupuje do vozu, startuje motor a rozsvěcuje světla. Potom promluvil, ovšem nikoliv k Nan.

„Juliane, vždycky ráda stanovala ve White Peak. Na recepci jsou mapy. Prosím tě, přinesl bys je? Abychom všichni věděli, kde ti druzí pátrali.“

KAPITOLA 2

Bylo těsně po sedmé ráno a Julian se právě vrátil na Maiden Hall. Pokud nepropátral každé možné místo od Consall Wood po Alport Height, určitě se cítil, jako by tak učinil. V jedné ruce pochodeň, v druhé megafon, plahočil se z Wettonmillu do kopce lesní pěšinou zapadanou listím až k Thorově jeskyni. Prošel podél řeky Manifold. Svítil pochodní po srážech Thorpe Cloudu. Sledoval proud řeky Dove na jih až k raně středověkému hradu v Norbury. Ve vesnici Alton odbočil na stezku u Staffordshireské cesty. Projel po tolika uzoučkých silničkách, jež měla Nicola v oblibě, po kolika se mu podařilo. Pravidelně zastavoval a volal megafonem její jméno. Pečlivě značil v mapě každé místo, jež navštívil. Během osmihodinového pátrání pouze budil ovce, farmáře a turisty. V hloubi srdce věděl, že nemá šanci ji najít, ale aspoň něco *dělal*, místo toho, aby doma čekal u telefonu. Po tom všem se teď cítil neklidný a prázdný.

Také měl hlad. Snědl by celou jehněčí kýtu, kdyby mu ji někdo nabídl. To je divné, pomyslel si. Minulou noc – nervózní a rozrušený očekáváním – se stěží dokázal dočkat večere. Samanthu poněkud urazilo, že se v jídle jen podloubal. Vzala si jeho nechuť osobně. Zatímco otec na něj významně pošilhával jako na muže, jenž se stará o jiné choutky, a na dívku hleděl s výrazem *všichni přece vědí, co se tuhle noc chystá Julie dělat*, Sam s pevně stisknutými rty uklízela ze stolu.

Teď bych plně ocenil jednu z jejích bohatých snídaní, pomyslel si Julian. Ale v téhle situaci... Nuže, nezdálo se

mu správné myslet na jídlo – natož si o ně sám říct –, přestože si platící hosté Maiden Hallu za půl hodiny bohatě dopřejí všeho od vloček po uzené sledě.

Přesto si nemusel dělat starosti, zda je za těchto okolností vhodné doufat, že se nají. Když vešel do kuchyně Maiden Hallu, uviděl Nan a před ní na stole nedotčený talíř míchaných vajíček se žampiony a párek. Jakmile ho uviděla, nabídla mu to slovy: „Chtějí, abych jedla, ale já nemůžu. Prosím tě, vezmi si. Myslím, že si s tím poradíš.“

Ty, které *chtěly*, aby jedla, chodily na výpomoc. Dvě ženy z nedaleké vesnice Grindleford vařily ráno, kdy bylo rafinované kulinářské umění Christian-Louise stejně zbytečné, jako by bylo nevíтанé.

„Juliane, vezmi si to s sebou.“ Nan postavila na podnos konvici s kávou, šálky, mléko a cukr. Vydala se jako první do jídelny.

Jen u jednoho stolku seděli hosté. Nan pokývla páru v arkýři s výhledem na zahradu, zdvořile se zeptala, jak se vyspali a jaké mají dnes plány. Potom se připojila k Julianovi, jenž vybral stůl dále od kuchyňských dveří.

Nan se nikdy nelíčila a dnes jí to škodilo. Oči rámovaly modré kruhy. Pokožka se světlými pihami, protože volný čas trávila na horském kole, byla úplně bledá. Rty již před mnoha lety ztratily přirozenou mladistvou červeň. Měla mezi nimi a nosem jemné vrásky, dnes strašidelně bílé. Nespala, to bylo zcela jasné.

Nicméně se převlékla, neboť zjevně chápala, že by pověsti Maiden Hallu sotva prospělo, kdyby se ráno vítala s hosty v šatech, jež měla jako jejich hostitelka předcházející večer. Takže malé večerní vyměnila za jezdecké kalhoty a vypasovanou blůzu.

Nalila sobě a Julianovi kávu a sledovala mladého muže, jak se pustil do vajec se žampiony. Požádala ho: „Pověz mi o tom zasnoubení. Potřebuju něco, co by mě odvedlo od nejhorších myšlenek.“ Během řeči se jí zalily oči slzami, ale nerozvzlykala se.

Julian se donutil k otázce: „Mluvila jsi s Andym?“

„Ještě ne.“ Vzala šálek do dlaní. Svírala ho tak pevně, že jí zbělely prsty, na nichž si přes noc zcela okousala nehty. „Vyprávěj mi něco o vás dvou. Prosím.“

„To bude v pořádku.“ Poslední věc, do níž by se chtěl Julian nutit, bylo vymýšlení scénáře, v němž by se do sebe on a Nicola zamilovali jako obyčejní lidé, uvědomili si, co k sobě cítí, a na tom vybudovali základy společného života. V tomto okamžiku nedokázal lhát. „Je to zkušená turistka. A nevyrazila ven nepřipravená.“

„To vím. Ale nechci myslet na to, co znamená, že se nevrátila domů. Takže mi pověz o zasnoubení. Kde jste byli, když jsi ji požádal o ruku? Co jsi řekl? Jaká to bude svatba? A kdy?“

Julian cítil mrazení z obou směrů, jimiž se vydaly Nanny myšlenky. V obou případech předestřely téma, o němž nechtěl uvažovat. Buď ho to nutilo soustředit se na nemyslitelné, nebo ještě víc lhát.

Začal mluvit o něčem, co oba věděli. „Nicola chodí po Peaks od té doby, kdy jste se přistěhovali z Londýna. Dokonce i kdyby se zranila, ví, co do příchodu pomoci dělat.“ Nabral na vidličku sousto vajíček se žampiony. „Ještě štěstí, že jsme měli schůzku. Kdyby ne, bůhví, kdy bychom se ji vydali hledat.“

Nan se podívala stranou, ale oči měla stále vlhké. Sklopila hlavu.

„Nesmíme ztrácet naději,“ pokračoval Julian. „Má dobré vybavení. A ve vypjaté situaci, kdy hrozí nebezpečí, nepropadá panice. To všichni víme.“

„Ale jestli spadla... nebo se ztratila v jedné z těch jeskyní... Juliane, to se stává. Však to znáš. Bez ohledu na to, jak dobře je člověk připravený, se občas přihodí to nejhorší.“

„Nic nenasvědčuje tomu, že by se něco dělo. Hledal jsem jen v jižní části White Peak. Má mnohem větší rozlohu, než dokáže projít jeden člověk v naprosté noční tmě. Může být kdekoliv. Mohla taky vyrazit do Dark Peak, aniž bychom to věděli.“ Nezmínil se o noční můře pronásledující horskou službu, kdykoliv se někdo ztratil v Dark Peak. Stejně by nemělo smysl ničit Nancyinu křehkou snahu zachovat klid. Pravdu o Dark Peak stejně znala a nepotřebovala, aby ještě připomínal, že zatímco většina White Peak je díky cestám dostupná, sourozenec na severu se dá projet pouze na koni, projít pěšky nebo oblétnout.

nout vrtulníkem. Pokud se v té oblasti turista zraní nebo ztratí, obvykle ho musí vystopovat psi.

„Přece řekla, že si tě vezme,“ prohlásila jakoby pro sebe. „Opravdu řekla, že si tě vezme, Juliane?“

Zdálo se, že ta ubohá žena tak prahne po tom, aby jí lhal, až Julian cítil stejnou touhu jí tu laskavost prokázat. „Ještě jsme se nedostali úplně k ano nebo ne. O tom jsme měli hovořit včera večer.“

„Byla... Zdála se ti být potěšena? Jen se ptám, protože mi přišlo, že má... No, připadalo mi, že má nějaké plány, a nejsem si zcela jistá...“

Julian opatrně nabodl žampion. „Plány?“

„Myslela jsem... Ano, řekla bych.“

Podíval se na ni. Ona hleděla na něj. Zamrkal první. Pevně prohlásil: „Nan, Nicola neměla žádné plány, o nichž bych věděl.“

Kuchyňské dveře se otevřely o několik centimetrů. V mezeře se objevila tvář jedné z grindlefordských žen. „Paní Maidenová, pane Brittone,“ zašeptala a hlavou ukázala do kuchyně. Gesto znamenalo: *Je po vás sháňka*.

Andy stál čelem k jedné z pracovních desek, plnou vahou opřený o ruce a s hlavou skloněnou. Když manželka vyslovila jeho jméno, vzhledl.

Tvář měl ztrhanou vyčerpáním, rozcuchaný šedivý knír mu stínil tváře. Neučesané vlasy jako by rozfoukal vítr, ovšem ráno žádný nevál. Podíval se na Nan a potom odvrátil zrak. Julian se připravil na nejhorší.

„Její auto je na kraji Calderského vřesoviště,“ oznámil jim Andy.

Nan sevřela ruce v pěst a přitiskla si je na prsa. „Díky-bohu,“ vyhrkla.

Andy se na ni stále nedíval. Jeho výraz naznačoval, jak je to poděkování předčasné. Věděl, co věděl Julian a co by si uvědomila také Nan, kdyby se zamyslela nad možnostmi, jež naznačuje místo, kde stál Nicolin saab. Calderské vřesoviště je rozlehlé. Začíná na severním okraji silnice mezi Blackwellem a Broughem. Tvoří je nekonečné porosty vřesu a hlodášových keřů, čtyři jeskyně, mnoho navršných hromad kamení, mohyl a hradišť měřících čas mezi dobou kamennou a železnou, pískovcové skály, vápenco-

vé jeskyně a pukliny, kam se ne jeden pošetilý turista vydal za dobrodružstvím a beznadějně uvízl ve slepé uličce. Julian věděl, že právě na to Andy po celonočním pátrání myslí. Ale přemýšlel ještě o něčem jiném. Andy věděl ještě něco. Bylo to patrné ze způsobu, jakým se narovnal a začal si bouchat pěstí do dlaně.

Julian ho požádal: „Andy, proboha, *mluv*.“

Andy upřel oči na manželku. „Vůz nestál na mezi, jak bys předpokládala.“

„Tak kde...?“

„Schovaný za zdí u cesty ze Sparrowpitu.“

„Ale to je dobře, ne?“ vyhrkla dychtivě Nan. „Jestli šla tábořit, nechtěla nechat saaba u silnice. Ne na místě, kde by se do něj mohl někdo vloupat.“

„Pravda,“ přitakal, „ale nebylo tam jen auto.“ S pohledem na Juliana, jako by se chtěl za něco omluvit, dodal: „Stál tam ještě motocykl.“

„Někdo vyrazil na výlet,“ poznamenal Julian.

„V tuhle hodinu?“ Andy zavrtěl hlavou. „Byl zvlhlý noční rosou. Mokrá stejně jako auto. Stál tam stejně dlouho.“

Nan se zeptala: „Takže nešla na vřesoviště sama? S někým se tam setkala?“

„Nebo ji kdosi sledoval,“ dodal Julian tiše.

„Volám policii,“ rozhodl se Andy. „Teď budou chtít přivést horskou službu.“

Když pacient zemřel, Phoebe Neillová si zvykla obrátit se pro útěchu k Zemi. Obvykle to podnikala sama. Většinu života strávila sama a samoty se nebála. Kombinace samoty a návratu k Zemi jí přinášela uklidnění. Venku v přírodě nestálo mezi ní a Stvořitelem nic vytvořeného člověkem. Teprve tak se dokázala vyrovnat s koncem života a boží vůlí. Věděla, že lidské tělo, jež obýváme, je jen skořápka, která nás kvůli další fázi našeho vývoje poutá po určité období dočasných zkušeností, dříve než vstoupíme do duchovního světa.

Toto čtvrtéční ráno se věci měly jinak. Ano, pacient zemřel ve středu večer. Ano, Phoebe Neillová se obrátila k Zemi pro útěchu. Ale tentokrát nepřišla sama. Přivedla

s sebou voříška, čerstvě osiřelého mazlíčka mladého muže, jehož životní pouť právě skončila.

Právě ona přemluvila Stephen Fairbrooka, aby si porídil na poslední rok své nemoci psa jako společníka. Takže když bylo jasné, že se blíží Stephenův konec, uvědomila si, že se mu bude lehčeji odcházet, když bude mít klid ohledně psíka. „Stevie, až nastane čas, moc ráda si Benbowa vezmu,“ řekla jednou ráno, když mu umyla kostnaté tělo a masírovala mu emulzí scvrklé končetiny. „Nemusíš si kvůli němu dělat starosti. Dobrá?“

Teď můžeš zemřít bylo to, co nevyslovila. Ne proto, že by se před Stephenem Fairbrookem nedala slova *zemřít* a *smrt* použít, ale protože od té doby, co se dozvěděl o své nemoci, prošel spoustami kúr a užíval nespočet různých léků ve snaze zůstat živý dost dlouho, aby se dočkal objevení léku. Sledoval, jak hubne, padají mu vlasy, pokožka mu prokvétá modřinami měnícími se v boláky. *Zemřít* a *smrt* byly jeho staří společníci. Nepotřeboval být formálně představen hostům, kteří už pobývali v domě.

Poslední odpoledne pánova života Benbow věděl, že Stephen umírá. Hodinu za hodinou zvíře tiše leželo vedle něj, pohnulo se, jen když se pohnul Stephen, s čumákem v pánově dlani, dokud je Stephen neopustil. Benbow poznal dříve než Phoebe, že Stephen zemřel. Vstal, zakňučel, jednou zavyl a ztichl. Uchýlil se do svého košíku, kde zůstal, dokud ho Phoebe nevyzvedla.

Teď zaparkovala u zdi a natáhla se po vodítku. Pes stál na zadních nohách a s nadějí vrtěl huňatým ocasem. Zaštěkal a Phoebe se usmála. „Ano. Procházka by nám měla prospět stejně jako déšť, chlapíku.“

Vyškrábala se z auta. Benbow ji následoval. Vesele vyskočil ven a nadšeně čichal s nosem přitisknutým k písečné zemi jako psí vysavač. Vedl Phoebe přímo ke zdi a slídlil kolem, dokud nedošel ke schůdkům, po nichž se dostal na vřesoviště. Tam se zastavil a otřepal se. Nastražil uši a hlavu sklonil na stranu. Ostře štkl, aby Phoebe vysvětlil, že měl na mysli běhání na volno, žádnou procházku na vodítku.

„To nejde, hochu,“ řekla mu Phoebe. „Dokud neuvidíme, kdo je kdo a co je co na vřesovišti, ano?“ Byla opatrná

a přehnaně ochranná, což z ní dělalo vynikající ošetřovatelku pacientů upoutaných v jejich posledních dnech na lůžko, zvláště těch, jejichž stav vyžadoval od pečovatelky nadměrnou bdělost. Ale co se týkalo dětí a psů, Phoebe intuitivně věděla, že díky opatrnické povaze a z toho plynoucím chování nejpozornější kvočny by vychovala ustrašené zvíře a vzpurné dítě. Proto zůstala bezdětná – přestože měla příležitosti – a až dosud nechovala psa. „Doufám, Benbowe, že ti to nevadí,“ prohodila k voříškovi. Zvedl hlavu a podíval se na ni zpod chomáče neudržované hnědé srsti, která mu padala do očí. Otočil se zpátky směrem k vřesovišti. Míle a míle vřesu vypadaly jako fialový šál na ramenou Země.

Kdyby tu byl jen vřes, nerozmýšlela by se Phoebe nechat běhat Benbowa volně. Ale na nezkušeného návštěvníka působil nekonečný vřesový koberec klamně. Prastaré vápencové kamenolomy vytvářely netušené jámy, do nichž se může pes zřítit, a dutiny, staré doly a jeskyně, kam se může zaběhnout – a kam by ho nemohla následovat –, působily na každé zvíře jako lákavá návnada. Návnada, s níž Phoebe Neillová nemínila soutěžit. Ale byla ochotna nechat Benbowa volně číchat v jednom z mnoha březových remízků, jež rostly na vřesovišti v nepravidelných houštích a zvedaly se proti nebi jako svazky perí. Pevně sevřela vodítko a vydala se severovýchodně, kde rostly nejrozhlejší hájky.

Ačkoliv bylo příjemné ráno, ještě se neobjevili žádní turisté. Slunce stálo nízko na východním nebi a Phoebin stín se táhl daleko doleva, jako by chtěl pronásledovat kobaltový horizont obtěžkaný mraky tak bílými, že vypadaly jako obrovské spící labutě. Větrík povíval tak, že dokázal přitisknout Phoebe větrovku k boku a zvednout Benbowovi zacuchanou čupřinu z očí. Vánek nepřinášel žádnou vůni, již by Phoebe dokázala rozeznat. A jediné zvuky pocházely od nelítostných krkavců kdesi na vřesovišti a vzdáleného stáda bečících ovcí.

Benbow s čenichem u země prohlédl každý centimetr pěšinky i každý vřesový keřík na okraji. Byl to chápavý společník, jak poznala Phoebe během pravidelných tří procházek denně od chvíle, kdy byl Stephen zcela upoután na

lůžko. Protože nemusela psa přitahovat k sobě ani škubat vodítkem, aby už šel, mohla se v klidu věnovat modlitbě.

Nemodlila se za Stephena Fairbrooka. Věděla, že Stephen má už klid, zcela osvobozený od potřeby nějaké intervence – ať boží, nebo lidské. Modlila se za větší porozumění. Chtěla vědět, proč se nad lidmi vznáší pohroma a skolí ty nejlepší, nejchytřejší a často ty, kteří mohou nejvíce nabídnout. Chtěla znát, jaký závěr plyne ze smrti dětí, jejichž jediným zločinem bylo, že se narodily infikovaným ženám, a také ze skonů těch nešťastných matek.

Zpočátku se Phoebe domnívala, že v symfonii smrti, na níž se v posledních letech podílí, musí být nějaké poselství. Ale postupně začínala chápat, že takovéto umírání má příliš mnoho chapadélek a tato chapadla se pevně obtočí kolem obětí natolik rozlišných, že tomu chybí zákonitost. Za léta zkušeností pochopila, že smrt je zcela nestranná, žádá si velké i malé, důležité a naprosto bezvýznamné, bohaté nebo chudé, silné či slabé. Když přijde zubatá, nedá se s ní bez ohledu na moc, prestiž nebo potenciál člověka smlouvat. Ale tato smrt, právě toto umírání, při němž léčení způsobovalo peklo... Tentokrát to bylo nejhorší.

Šla a modlila se. Když chtěl Benbow pokračovat dál, nebyla proti. Kráčeli do srdce vřesoviště, loudali se jednou pěšinou, odbočili na jinou. Phoebe se nebála, že by se ztratila. Věděla, že vyrazili jihovýchodně od vápencového útvaru zvaného Agricolův trůn. Byly to zbytky velké antické pevnosti, větrem ošlehané vyhlídky ne nepodobné obrovskému křeslu, jež značila okraj vřesoviště. Člověk, který během procházky zahlédne trůn, může stěží zabloudit.

Procházeli se asi hodinu, když Benbow náhle nastražil uši a změnil postoj. Přestal vesele pobíhat kolem a zastavil se. Tělo měl natažené a zadní nohy napjaté. Ani nehnul chundelatým ocasem a jen tiše zakňučel.

Phoebe zkoumala, co je před nimi: březový háječek, kam chtěla Benbowa pustit. „Pane na nebi!“ zamručela, „Bennie, ty jsi ale chytrý.“ Hluboce ji překvapilo a stejně tak dojalo, jak jí voříšek umí číst myšlenky. V duchu mu slíbila volnost, až dorazí k tomuto remízku. A teď u něj stáli. Znal její záměry a dychtil po odepnutí z vodítka. „Ani

trochu se ti nedivím.“ S těmito slovy Phoebe klekla na zem, aby uvolnila karabinu z obojku. Obtočila si pletený kožený řemínek kolem ruky a s bručením vstala, zatímco pes vystřelil mezi stromy.

Phoebe kráčela za ním a s úsměvem sledovala jeho pevné tělíčko poskakující po pěšině. Při běhu používal nohy jako pružiny, odrážel se od země všemi čtyřmi současně, jako kdyby chtěl létat. Oběhl velký sloup z hrubě opracovaného vápence na kraji porostu a zmizel mezi břízami.

To byl vchod Nine Sisters Henge, památky z mladší doby kamenné. Val zeminy vytvářel kruh kolem devíti nestejně vysokých kamenů. Dílo vzniklo asi pětáctřicet století před Kristem a bývalo místem rituálů prehistorických lidí. V té době stál kruh v otevřené krajině, přirozený dubový a olšový les kolem chyběl. Ovšem nyní stál skryt v hustém březovém háji, rozrůstajícím se až na vřesoviště.

Phoebe zastavila a rozhlížela se po okolí. Východní nebe – na rozdíl od západu bezmračné – dovovalo slunečním paprskům pronikat nerušeně mezi stromy. Jejich kůra vypadala bíle jako křídla mořského racka, ovšem se vzorkem kávové hnědých prasklinek ve tvaru diamantů. Listy tvořily v ranním vánku chvějící se zelený baldachýn, který zastíral před zrakem nezkušeného návštěvníka, jenž o památce nevěděl, kruh uprostřed remízku. Před břízami stál strážní kámen, osvětlený v ostrém úhlu slunečními paprsky, což ještě zvýrazňovalo nerovnosti na jeho povrchu. Z dálky stíny vytvářely dojem tváře, prostého strážce tajemství tak prastarých, že si je ani nelze představit.

Phoebe si prohlížela kámen a náhle ji zamrazilo. Přes slabý vánek panoval naprostý klid. Žádný hluk od psa ani bečení ovcí ztracených mezi kameny nebo volání turistů na vřesovišti. Phoebe napadlo, že je až příliš ticho. Rozhlížela se nejistě kolem sebe. Zmocnil se jí totiž pocit, že ji někdo pozoruje.

Phoebe se považovala za ženu až do morku kosti praktickou, která nepodléhá náhodným výplodům fantazie nebo přebujelé obrazotvornosti. Přesto cítila náhlou potřebu zmizet z tohoto místa a zavolala na psa. Nereagoval.

„Benbowe!“ vykřikla ještě jednou. „Ke mně. *Pojď sem.*“

Nic. Ticho ještě zesílilo. Vánek ustal. A Phoebe cítila, jak jí na šíji vstávají chloupky.

Ačkoliv nevěděla proč, nechtěla jít k háječku blíže. Už dříve Nine Sisters Henge navštívila. Dokonce si tam jednoho hezkého jarního dne udělala v poledne piknik. Ale dnes ráno bylo s tímto místem něco...

Benbow ostře zaštěkal, a náhle se zvedlo černé hejno snad stovek krkavců. Na okamžik doslova zaclonili slunce. Jejich stín vypadal jako obrovská pěst svištící na Phoebe. Zachvěla se, protože se jí zmocnil pocit, jako by nesla nějaké znamení, jako Kain před vyhnáním na východ.

Polkla a obrátila se opět k remízku. Benbow se již neozval ani nereagoval na její volání. Ustaraně spěchala po pěšině, minula vápencového strážce posvátného místa a vnořila se mezi stromy.

Rostly sice rychle, ale za ty roky mezi nimi návštěvníci vyšlapali cestičku. Živořila na ní v jednotlivých ostrůvcích ostrice. Nicméně borůvčí vytvářelo po stranách hustý podrost, v tvrdé slatinné trávě kvetly poslední divoké nachové orchideje a vydávaly charakteristický kočičí zápach. Phoebe pátrala pod stromy po Benbowovi. Blížila se k prastarým kamenům. Ticho kolem bylo tak těžké, že působilo jako němý, ale výmluvný věstec.

Dorazila téměř k hranicím kruhu a konečně opět zaslechla psa. Zaštěkal odkudsi a potom vydal něco mezi kňučením a vrčením. Znělo to strašidelně.

S obavou, že se setkal s turistou, který nemá pochopení pro jeho psí dobrodružství, spěchala mezi zbytkem stromů dovnitř kruhu. Náhle zahlédla u vnitřní strany jednoho z kamenů něco jasně modrého. A právě na to Benbow štěkal a zároveň se zježenými chlupy a ušima přitisknutýma dozadu k hlavě couval.

„Co je to?“ snažila se překřičet psa. „Copak jsi to, pejsku, našel?“ Nervózně si otřela dlaně o sukni a rozhlédla se kolem. Odpověď viděla ležet všude okolo. Pes objevil naprostý zmatek. Střed kamenného kruhu se bělal peřím a všude ležely rozházené zbytky po nějakém bezohledném turistovi: stanem počínaje, přes vaříč, a věcmi vysypanými z otevřeného batohu konče.

Phoebe zamířila přes ten nepořádek k psovi. Chtěla vzít Benbowa na vodítko a ihned odsud zmizet.

Řekla: „Benbowe, pojď sem,“ ale on zaštěkal ještě hlasitěji. Něco takového od něj dosud neslyšela.

Viděla, že zvíře je z té modré kupy, z níž pocházelo peří, které poprášilo prostor jako křídla zabitých molů, úplně bez sebe.

Uvědomila si, že je to spací pytel. A v modrém nylonu zela díra. Když se Phoebe dotkla spacáku špičkou boty, vyhrnula se další períčka. Téměř všechna náplň už byla venku. To, co zbývalo, vypadalo jako plachta. Pytel byl úplně rozepnutý a halil cosi, co psíka vyděsilo.

Phoebe cítila, jak se jí podlamují kolena, ale přinutila se zvednout látku. Benbow ještě ustoupil, takže zřetelně viděla hrůzu, kterou spací pytel halil.

Krev. Měla jí před sebou více, než kdy v životě spatřila. Nebyla jasně červená, protože na ni zjevně už dobrých pár hodin působil vzduch. Ale Phoebe nepotřebovala původní zabarvení, aby poznala, na co se dívá.

„Ach, můj bože.“ Zmocnila se jí závrať.

Viděla již smrt v mnoha podobách, ale žádná nebyla tak příšerná. U nohou jí ležel mladý muž oblečený od hlavy k patě v černém a schoulený jako embryo. Od oka k čelisti se mu táhl svraštělý pruh spálené tkáně ve stejné barvě. Černé byly i nakrátko ostříhané vlasy a copánek. Také bradka. I nehty měl černé. Nosil prsten s onyxem a černou náušnici. Jediná barva – s výjimkou modrého spacího pytle – nabízela odpočinek od černé: tmavě rudá krev, a ta byla všude. Na zemi pod mladíkem, nasáklá v oblečení, v ranách na hrudníku.

Phoebe pustila spací pytel a ucouvla. Zaplavovalo ji hned horko, hned zase zima. Cítila, že asi omdlí. Zlobila se na sebe, že nic nevydrží. Vyhrkla: „Benbowe?“ a zaslechla jeho štěkot. Vlastně vůbec nepřestal. Ale jí čtyři smysly zmrtvěly šokem, zatímco pátý se zostřil a zjemnil: zrak.

Popadla psa a klopýtala od té hrůzy.

Když na místo dorazila policie, den už byl docela jiný. Jak bývá u počasí v Peaks obvyklé, ráno se narodilo do slu-

nečna, ale dokonalá obloha dospěla do mlhy. Ta se plazila přes vzdálený hřeben Kinder Scoutu, plížila se od severozápadu přes výše položené části vřesoviště. Když buxtonská policie natáčela videozáznam místa činu, padala mlha přítomným na ramena, jako by sestupovali duchové, aby si místo prohlédli.

Než se detektiv inspektor Peter Hanken připojil ke svým lidem, šel si promluvit se ženou, která o mrtvolu zakopla. Seděla na zadním sedadle auta, se psem na klíně. Hanken měl normálně psy skutečně rád: sám vlastnil dva irské setry, na něž byl téměř stejně pyšný a měl z nich skoro takovou radost, jako ze svých tří dětí. Ovšem tenthle žalostně vypadající voříšek se špinavou nečesanou srstí a blátivě hnědýma očima působil jako kandidát pro kafilérii. A páchl jako popelnice na slunci.

Navíc slunce nesvítilo, což Hankenova ducha sráželo ještě víc. Ze všech stran ho obklopovala šed' – na obloze, v krajině, v rozčuchaných vlasech té staré ženy před ním – a šedá barva měla už dávno moc připravit ho o náladu rychleji než uzrávající myšlenka, jak vyšetřování vraždy zasáhne do jeho víkendových plánů.

Přes střechu vozu se zeptal Patty Stewartové, policistky se srdcovitým obličejem a ňadry, jež byla již dlouho předmětem snění půl tuctu mladých kolegů: „Jméno?“

Stewartová pracovala jako obvykle výborně: „Phoebe Neillová. Je domácí ošetřovatelka. Ze Sheffieldu.“

„A co, k čertu, dělá tady?“

„Včera večer jí zemřel pacient. Těžce to snáší. Vzala sem jeho psa na procházku. Tvrdila, že to pomáhá.“

Hanken viděl za léta služby u policie mnoho mrtvých. A podle jeho zkušeností nepomáhá nic. Pleskl dlaní do střechy auta, otevřel dveře s příkazem Stewartové: „Takže pokračujte,“ a vklouzl dovnitř.

„Slečna, nebo paní?“ zeptal se, když se ošetřovatelce představil.

Psík se opřel o ženinu dlaň položenou mu na hrudníku těsně nad předními nohama. Držela ho pevně v této pozici. Odpověděla: „Je přátelský. Když ho necháte, aby vám očíchal ruku...“ Když ji Hanken poslechl, dodala: „Slečna.“

Doloval z ní informace a pokoušel se nevšímat si voříškova ohavného zápachu. Spokojeně vyslechl, že neviděla žádné jiné známky života než krkavce, kteří létali nad místem, a zeptal se: „Neporušila jste to tam?“ Začervenala se, takže se na ni přísně podíval.

„Vím, jak se mám v takové situaci zachovat. Každý občas vidí v televizi detektivku. Ale, víte, *nevěděla* jsem, že bude pod příkrývkou tělo... akorát že to vůbec nebyla deka, víte? Byl to na kousky rozřezaný spací pytel. A protože se všude kolem povalovaly odpadky, předpokládala jsem, že —“

„Odpadky?“ přerušil ji netrpělivě Hanken.

„Papíry. Vybavení na stanování. Spousta bílého peří. Všude se válely věci.“ Žena se usmála s dojemnou snahou ho potěšit.

„S ničím jste nehýbala, že ne?“ zjišťoval Hanken.

Ne. Samozřejmě že nic takového neudělala, až na tu příkrývku, kterou zvedla. Akorát, že to *nebyla* deka, ale spací pytel. A tam ležela ta mrtvola. Pod pytlem. Jak právě říkala...

Dobrá, dobrá, dobrá, pomyslel si Hanken. Vesnická tetka. Toto je asi největší vzrušení, jaké ji v životě potkalo, a chce ho co nejvíce protáhnout.

„A když jsem uviděla to... ho...“ Zamrkala, jako by se bála, že se rozpláče, a zároveň si uvědomovala – správně –, že si Hanken málo cení žen prolévajících slzy. „Věřím v boha, víte, v jeho záměr za vším, co se stane. Ale když někdo tak strašným způsobem zemře, prochází moje víra zkouškou. To určitě ano.“ Sklonila obličej k Benbowově hlavě. Psík se otočil a olízl jí nos.

Hanken se ještě zeptal, zda něco nepotřebuje, jestli nechce, aby ji policistka odvezla domů. Upozornil ji, že budou možná mít další otázky. Ať neodjíždí ze země. Pokud bude cestovat ze Sheffieldu, má mu oznámit, kde bude k zastížení. Ne že by si myslel, že ji bude ještě potřebovat, ovšem některé složky své práce vykonával mechanicky.

Vlastní místo vraždy leželo nepříjemně daleko a nedalo se k němu dostat jinak než pěšky, na horském kole nebo vrtulníkem. Hanken uvážil tyto možnosti a zavolal několika spřízněným duším u horské služby. Podařilo se mu

ukořistit helikoptéru Královských leteckých sil, která právě ukončila v Dark Peaku pátrání po dvou turistech. Využil čekajícího vrtulníku k přepravě do Nine Sisters Henge.

Nebyla hustá mlha – jen vlhko –, a když se přiblížili, viděl vybuchovat světla blesku, jak policejní fotograf dokumentoval místo zločinu. Jihozápadně od stromů se motala menší skupina lidí. Soudní patolog a biolog, uniformovaní konstáblové, technici s vybavením na zajištění důkazů čekali, až fotograf dokončí práci. Také očekávali Hankena.

Detektiv inspektor požádal pilota, aby před přistáním na chvilku zaletěl nad březový hájek. Z výšky pětasedmdesáti metrů, což je dostatečná vzdálenost, aby nedošlo k porušení důkazů, viděl tábořiště vybudované uvnitř starého kamenného kruhu. Oproti severní straně jednoho z pilířů se klenul malý modrý stan a ve středu kruhu se jako zornička v oku černalo ohniště. Na zemi ležela stříbrná izolační podložka a nedaleko i jasně žlutý čtverec na sezení. Z červenočerného batohu se vysypal obsah a vedle se skácel na bok malý přenosný vaříč. Hankena napadlo, že to ze vzduchu nepůsobí jako místo, kde se odehrálo cosi odporného. Ale to způsobuje vzdálenost. Vyvolává mylný dojem, že je všechno v pořádku.

Vrtulník dosedl padesát metrů jihovýchodně od kruhu. Hanken se přikrčil, podběhl pod vrtulemi a připojil se ke svému mužstvu. Právě přicházel fotograf. „Hnusná šlamastyka,“ poznamenal.

Hanken odpověděl: „Dobrá,“ a svým lidem přikázal: „Počkejte tady.“ Plácl dlaní do pískovcového strážce na okraji remízku a sám se vydal po pěšině mezi stromy, z jejichž listů mu na ramena skapávala sražená mlha.

U vstupu do Nine Sisters se Hanken zastavil a rozhlížel se kolem. Ze země nyní viděl, že stan je vhodný pro jednu osobu, a tomu odpovídal i zbytek vybavení, rozházeného po celém kruhu: jeden spací pytel, jeden batoh, jedna izolační podložka na spaní a jedna na sezení. Teď spatřil něco, co neviděl ze vzduchu: široce otevřené pouzdro na mapy, z nichž byla polovina roztrhaná, zmuchlanou nepromokavou plachtu přimáčknutou ze strany k batohu, jednu malou pohorku ve zbytcích ohýnku a druhou

odhozenou o kousek dál, bílé peří vlhce pokrývající všechno kolem.

Když se Hanken nakonec pohnul od vchodu, jako obvykle se věnoval předběžné obhlídce místa činu. Zastavil se nad každou nápadnou věcí a prohlédl si ji s čistou myslí, oproštěnou od všech možných vysvětlení. Věděl, že většina důstojníků zamíří okamžitě k oběti. Ale on věřil, že pohled na tělo, jemuž přinesla lidská brutalita smrt, je natolik traumatizující, že umrtví nejen smysly, ale také intelekt. A člověk nedokáže vidět pravdu, i když leží přímo před ním. Takže přecházel od jednoho předmětu k druhému a studoval je, aniž je poškodil. Postupně prozkoumal stan, batoh, podložky, pouzdro na mapy a zbytek vybavení – od ponožek po mýdlo –, rozházený po vnitřku kruhu. Nejvíce času věnoval flanelové košili a pohorkám. Když už viděl dost, zamířil k tělu.

Strašlivá mrtvola: chlapec osmnáct dvacet let. Hubený, téměř vychrtlý, s křehkými zápěstími, jemně tvarovanými ušima a jakoby voskovou pokožkou umrlce. Přestože měl jednu stranu obličeje ošklivě popálenou, dalo se o něm stále prohlásit, že měl jemně klenutý nos a hezky tvarovaná ústa. Celkově zženštilý dojem se patrně snažil potlačit tím, že si právě nechával narůst řídkou černou bradku. Krvácel z mnoha ran. Byl oblečený pouze do černého trička, neměl žádný svetr nebo nějaké sako či bundu. Původně černé džínsy byly na nejexponovanějších místech do šeda vydřené: podél švů, na kolenou a sedu. Na nezvykle velkých nohách měl těžké boty, podle vzhledu nejspíše martensky.

Pod těmito botami leželo, napůl skryto pod spacím pytle opatrně odstrčeným stranou, aby policejní fotograf mohl zdokumentovat mrtvolu, několik archů papíru poskvvrněných krví a zplihlých sraženou mlhou. Hanken vytáhl z kapsy propisovací tužku, přidřepl, odděloval je špičkou tužky od sebe a prohlížel. Byly to anonymní dopisy se špatným pravopisem, krutě formulované, vytvořené z písmen a slov vystřižených z novin a časopisů. Tematicky byly stejné: vyhrožování smrtí, ovšem pokaždé jiným způsobem.

Hanken odvrátil pohled od papírů zpátky k mladíko-

vi. Říkal si, jestli by bylo rozumné udělat závěr, že adresa potkala smrt předpovězená ve vzkazech zanechaných na scéně. Ta úvaha by se zdála rozumná, kdyby prostor mezi kameny nevyprávěl jiný příběh.

Hanken vyšel a vrátil se po pěšině mezi stromy.

„Začněte pátrat kolem,“ přikázal svým lidem. „Hledáme druhé tělo.“

KAPITOLA 3

Příslušnice Nového Scotland Yardu Barbara Haversová jela výtahem do dvanáctého patra výškové budovy Tower Block. Mířila do rozsáhlé knihovny Metropolitan police, neboť věděla, že mezi bezpočtem příruček a policejních zpráv bude v bezpečí. V tomto okamžiku je strašně potřebovala. Také toužila po soukromí a času na vzpomínání.

Knihovna nabízela nejen tolik svazků, že je nikdo neměl čas spočítat, natož přečíst, ale i z celé budovy nejhezčí pohled na Londýn. Směrem na jih poskytoval vše od novogotických štíhlých věží budovy Parlamentu až po jižní nábřeží řeky Temže. Na severu dominovala výškovým budovám v City kopule chrámu sv. Pavla. A v den, jako je dnešní, kdy jasné horké letní slunce konečně nahradily teplé podzimní paprsky, umocnil křišťálově čistý vzduch krásu všeho, čeho se světlo dotklo.

Barbaru napadlo, že když se soustředí na určení co nejvíce budov pod sebou, možná ji to uklidní a pomůže zapomenout na ponížení, jímž právě prošla.

Po třech měsících zákazu práce se nakonec v půl osmé ráno ozval tajemný telefonát. Byl to rozkaz špatně maskovaný jako žádost. Navštívila by detektiv seržant Barbara Haversová v deset hodin zástupce komisaře sira Davida Hilliera v jeho kanceláři? Hlas zněl úzkostlivě laskavě, a dokonce úzkostlivěji opatrně, aby neprozradil, že ví, co se za tím pozváním skrývá.

Ovšem Barbara o důvodu setkání téměř nepochybovala. V posledních dvanácti týdnech se stala předmětem zá-

jmu policejního oddělení vyšetřování stížností, a jakmile se královská prokuratura snížila k podnětu k právnímu postupu proti Barbaře, mašinerie vnitřního vyšetřování začala mlít. Zvali si svědky jejího chování. Prozkoumali a zvážili důkazy – člun s vysoce výkonným motorem, pušku MP5 a poloautomatickou pistoli Glock. A Barbara dlouho čekala na odhalení svého osudu.

Takže když se konečně ozval telefon, jenž ji vytrhl ze stále neklidnějšího spánku, měla být připravena. Konec konců věděla celé léto, že se budou pečlivě zvažovat dvě hlediska jejího chování policejního důstojníka. Čelila obvinění z pokusu o vraždu a z dokonané vraždy, obvinění z disciplinárních přestupků v rozsahu od zneužití pravomoci po neuposlechnutí rozkazu. Měla sama ukončit kariéru tím, co by každý aspoň trochu rozumný člověk nazval nevyhnutelná demise. Ale policejní práce byla patnáct let Barbařiným životem a život bez ní si nedokázala představit. Proto si po dobu suspendování říkala, že s každým dnem, kdy ji nevykopli, roste pravděpodobnost, že z vyšetřování vyvázne beze šrámů. Tohle ovšem byla jiná situace a při vstupu do kanceláře zástupce komisaře by každý realističtější důstojník věděl, co má očekávat.

Pečlivě se oblékla. Vyhnula se svým obvyklým sportovním kalhotám a nahradila je sukní a kabátkem. V otázkách oblékání byla beznadějný případ, takže jí barva neslušela a náhrdelník z falešných perel byl jen směšným pokusem, jímž pouze zdůraznila silný krk. Aspoň měla vyčištěné boty. Ale když vystupovala v podzemních garážích Yardu ze svého starého auta, zachytila lýtkem o ostrý okraj dveří a roztrhla si punčochu.

Ne že by dokonalé punčocháče, jemný šperk a šaty v odstínu svědčícím její pleti změnily neodvolatelné. Protože jakmile vstoupila do Hillierovy kanceláře se čtyřmi okny znamenajícími olympské výšiny, na něž se vypracoval, uviděla mene tekel.

Přesto neočekávala, že bude pokárána tak sprostě. Zástupce komisaře Hillier byl hulvát – vždycky byl a bude do konce svých dnů –, nicméně Barbara se nikdy dříve nestala terčem jeho svérázného způsobu výchovy. Jako by mu k vyjádření nespokojenosti s jejím chováním nestačilo dů-

razné vyhubování. Neuspokojil ho ani ostrý dopis s výrazy jako „zneuctění pověsti celé Metropolitní policie“ a „zhanobit službu tisíců důstojníků“ a „ostudný případ neposlušnosti, jemuž se nic v celých dějinách policejních sil nepodobá“, který bude natrvalo zařazen do jejího spisu a roky bude každému Barbařinu nadřícenému na očích. Zástupce komisaře Hillier měl pocit, že musí osobně komentovat záležitost, kvůli níž byla suspendována. A protože si beze svědků mohl dovolit naprostou volnost ve volbě slov, zvolil košilaté urážky a narážky, jež by každý jiný podřízený důstojník – kdyby bylo méně v sázce – považoval za překročení hranice mezi profesionálním a soukromým životem. Ovšem zástupce komisaře nebyl žádný blázen. Dokonale si uvědomoval, že díky potrestání bez propuštění se Barbara zachová moudře a přijme všechno, co na ni vychrlí.

Ale přece jen se jí nelíbilo, když o ní mluvil jako o „úplně blbé špíně“ a „lesbické škatuli“. Nepředstírala, že se jí nedotklo, když se Hillier ve svém odporném monologu dotkl jejího tělesného vzhledu, sexuálních sklonnů a ženského potenciálu.

Tak to jí tedy otrásl. A jak teď stála v knihovně u okna a prohlížela si budovy mezi Novým Scotland Yardem a Westminsterským opatstvím, snažila se ovládnout třes rukou. Také se pokoušela potlačit návaly nevolnosti, při nichž lapala po dechu, jako by se topila.

Pomohla by cigareta, ale chodba ke knihovně, kde by ji byl nikdo nenašel, patřila také k mnoha prostorám Nového Scotland Yardu, v nichž bylo kouření zakázáno. A zatímco jindy by si bez ohledu na následky zapálila, dnes to neudělala.

„Ještě jednou porušíte předpisy a končíte,“ zakřičel na závěr Hillier, ruměný obličej mu zrudl a zfialověl, až měl barvu jako kaštanová kravata, kterou zvolil k obleku šitému na zakázku.

Barbaře bylo záhadou, jak to, že vzhledem k síle Hillierova nepřátelství tu už dávno neskončila. Během jeho proslovu se připravila na neodvratnou výpověď, ale nestalo se. Umyl jí hlavu, pošpinil ji a znevážil, ale ve shrnutí a závěru jeho monologu vyhazov chyběl. Bylo naprosto

zřejmé, že by ji Hillier stejně rád vykopl, jako ji s potěšením urážel. Takže se jí musel zastat někdo vlivný.

Barbara chtěla být vděčná. Samozřejmě věděla, že by měla být vděčná. Ale v tomto okamžiku prožívala pouze nezměrný pocit zrady, že její nadřízení důstojníci, disciplinární komise a oddělení stížností neviděli věci jejíma očima. Pomyslela si, že vezmou-li se v úvahu všechna fakta, každý musí chápat, že neměla na výběr, že musela popadnout nejbližší zbraň a vystřelit, aby zachránila lidský život. Ale mocní tak její postup neviděli. Až na jednoho. A ona věděla sakra dobře, kdo to je.

Detektiv inspektor Thomas Lynley trávil v době, kdy se Barbařiny potíže zrodily, líbánky. Její dlouhodobý velící důstojník se vrátil s manželkou z desetidenního pobytu na Korfu a zjistil, že je Barbara suspendována a vyšetřuje se její chování. Pochopitelně ohromený jel ještě ten večer přes celé město, aby požádal Barbaru o vysvětlení. Ačkoliv jejich počáteční rozhovor neplynul tak hladce, jak by si přála, v hloubi duše věděla, že až si to detektiv inspektor Lynley nechá projít hlavou, nebude stát – a nikdy by nestál – stranou. A nedovolí, aby se jí stalo bezpráví, jestliže existuje jakýkoliv způsob, jak by tomu mohl zabránit.

Ted' asi čeká ve své kanceláři, aby od ní vyslechl, jak probíhala schůzka s Hillierem. Jakmile se ze setkání se zastupcem komisaře vzpomene, půjde za Lynleyem.

Do ztichlé knihovny kdosi vešel. Ozval se ženský hlas: „Bobe, říkám ti, že se narodil v Glasgowě. Pamatuju si to, protože jsme na škole psali zprávy o tehdejších případech.“

Bob odpověděl: „Ty jsi trdlo. Narodil se v Edinburghu.“

Žena odsekla: „V Glasgowě. Dokážu ti to.“

Dokázat znamenalo hledat v celé knihovně. *Dokázat* znamenalo, že Barbařina samota končí.

Opustila knihovnu a šla pomalu dolů po schodech, aby ještě získala čas se vzpomínat a formulovat slova díků inspektoru Lynleyovi za to, že zasáhl v její prospěch. Nedokázala si představit, jak to udělal. On a Hillier si šli většinu času po krku, takže musel požádat o laskavost někomu výše postaveného, než je Hillier. Věděla, že ho to stálo spoustu profesionální cti. Muž jako Lynley nebyl zvyklý přistupovat k někomu s čepicí v ruce. Jít s prosíkem za

těmi, kteří mu záviděli aristokratický původ, muselo být obzvlášť nepřijemné.

Našla ho v kanceláři. Telefonoval, otočený zády ke dveřím, s křeslem obráceným k oknu. Právě říkal zvesela: „Miláčku, pokud teta Augusta prohlásila, že je ta návštěva na místě, nevím, jak bychom se tomu vyhnuli. To je jako zastavit tajfun... Hmm, ano. Ale jestli matka souhlasí, že přijde s ní, asi bychom jí měli zabránit přestavět nábytek, vid’?“ Poslouchal, potom se zasmál něčemu, co říkala jeho manželka na druhé straně linky. „Ano. Dobře. Dopředu oznámíme, že skříně jsou mimo... Děkuji ti, Helen... Ano. Míni to dobře.“ Zavěsil a otočil se s křeslem k psacímu stolu. Uviděl ve dveřích Barbaru.

„Haversová,“ řekl překvapeně. „Nazdar. Co tady dnes ráno děláte?“

Vstoupila se slovy: „Byla jsem u Hilliera.“

„A?“

„Záznam v papírech a čtvrt hodinové kázání, které bych ráda zapomněla. Vzpomeňte na Hillierův zvyk popadnout příležitost za pačesy a pořádně ji zadusit, a budete mít představu o tom, jak to probíhalo. Je to prudeš, ten náš Dave.“

„To je mi líto,“ poznamenal Lynley. „Ale to je vše? Kázání a záznam?“

„Není. Byla jsem degradována na detektiva konstábla.“

„Ach.“ Lynley se natáhl po magnetickém držáku na kancelářské sponky na stole, zatímco si zjevně srovnával myšlenky. „Mohlo to dopadnout hůře. Mohlo vás to stát vše.“

„Ano, já vím.“ Barbara se snažila, aby to vyznělo přátelsky. „No, Hillier si to vychutnal. Při obědě s komisařem těm hlavounům svoji řeč bezpochyby zopakuje. Asi v půlce mě napadlo, že mu řeknu, aby se šel vycpat, ale držela jsem jazyk za zuby. Byl byste na mě pyšný.“

Po těchto slovech Lynley odstrčil křeslo od stolu, postavil se k oknu a díval se na nezajímavou budovu Tower Blocku. Všimla si jeho lícních svalů. Právě se chystala začít děkovat – pro něj tak necharakteristický odstup naznačoval, jakou cenu musel za intervenci v její prospěch zaplatit –, když se sám k tématu vrátil: „Barbaro, rád bych věděl, jestli si uvědomujete, co se muselo udělat, abyste

byla uchráněna výpovědi. Schůzky, telefonáty, dohody, kompromisy.“

„To jsem si spočítala. Proto jsem chtěla říct –“

„A vše kvůli tomu, aby se vám nedostalo toho, čeho si podle poloviny Scotland Yardu bohatě zasloužíte.“

Barbara znejistěle přešlápla z nohy na nohu. „Pane, vím, že jste se mě zastal. Víím, že bych dostala padáka, kdybyste nezasáhl. A právě jsem vám chtěla říct, jak jsem vám vděčná, že jste moje jednání pochopil tak, jak to skutečně bylo. Chtěla jsem vám povědět, že nebudete mít jediný důvod litovat, že jste se mě zastal. A ani nikdo jiný. Nemím dát nikomu důvod.“

„Já jsem to nebyl,“ řekl Lynley a otočil se k ní.

Barbara na něj ohromeně zírala. „Vy...? Cože...?“

„Barbaro, já jsem se vás nezastal.“ Nelze mu nepřipsat k dobru, že od ní po těchto slovech neodvrátil pohled. Když o tom později přemýšlela, musela ho za to jen nerada obdivovat. Upřel hnědé oči – tak laskavé a neodpo-
vídající světlé kštici – otevřeně do jejích a vydržel.

Barbara se zamračila, jak se snažila přijmout to, co právě prohlásil. „Ale vy... znáte všechna fakta. Vyprávěla jsem vám to. Četl jste hlášení. Myslela jsem... Právě jste se zmínil o schůzkách a telefonátech –“

„To jsem nebyl já,“ přerušil ji. „Nemohu dovolit, abyste si něco takového myslela.“

Udělal ukvapený závěr. Předpokládala, že letité partnerství pro Lynleye automaticky znamená, že se jí zastane. Vyhrkla: „Takže jste s nimi?“

„S nimi? S kým?“

„S tou půlkou Scotland Yardu, která si myslí, že jsem dostala, co jsem si zasloužila. Jen se ptám, protože se mi zdá, že bychom měli vědět, jak si navzájem stojíme. Chci říct, jestli spolu budeme pracovat –“ Slova se jí začínala motat dohromady, takže se přinutila zpomalit a mluvit rozvážně. „Tak jste? S nimi? S tou půlkou? Pane?“

Lynley se vrátil ke stolu a posadil se. Díval se na ni. Snadno z jeho tváře vyčetla lítost. Jen nedokázala říct, kam je nasměrována. A to ji děsilo, protože byl jejím partnerem. Byl jejím partnerem. Zopakovala: „Pane?“

„Nevím, zda jsem s nimi,“ přiznal.

Cítila se pošpiněná. Celá jako by se zhroutila do sebe.

Lynley to musel pochopit, protože pokračoval ne nelaskavě: „Hodnotil jsem tu událost ze všech úhlů, Barbaro. Celé léto jsem to zkoumal.“

„To není vaše práce,“ řekla zkoprněle. „Vyšetřujete vraždy, ne... ne to, co jsem udělala já.“

„Chtěl jsem tomu rozumět. A stále chci. Myslel jsem, že když se do toho pustím sám, uvidím vašima očima, jak se to stalo.“

„Ale to nedokážete.“ Barbara se snažila, aby její hlas nezněl bezútěšně. „Nemůžete vidět, že byl v sázce lidský život. Nedokážete pochopit, že jsem nemohla nechat utopit osmileté dítě.“

„O to nejde,“ poznamenal Lynley. „Tolik jsem pochopil a chápu i nyní. Ale nerozumím tomu, že když jste byla mimo svoji jurisdikci a dostala jste rozkaz —“

„Ona taky,“ skočila mu do řeči Barbara. „A všichni ostatní. Essexská policie nehlídkuje na Severním moři. A tam se to stalo. Vy to víte. Na moři.“

„Ano, to vím. Vše. Věřte mi. Jak jste pronásledovala podezřelého a jak ten člověk hodil přes palubu dítě, jaký jste dostala rozkaz, když se to stalo, a jak jste na to reagovala.“

„Inspektore, nemohla jsem jí jen hodit záchranný pás. Nedosáhla by na něj. Utopila by se.“

„Barbaro, prosím, vyslechněte mě. Nebyla to vaše úřední povinnost ani odpovědnost dělat rozhodnutí nebo závěry. Proto máme subordinaci. Už dost zlé je neřídit se služebními předpisy, ale vystřelit na nadřízeného důstojníka —“

„Nejspíš se bojíte, že to příště, jestli dostanu třeba jen poloviční šanci, provedu vám,“ vyhrkla hořce.

Lynley nechal ta slova viset mezi nimi. V nastalém tichu si Barbara uvědomila, jak by si přála natáhnout se do vzduchu a vzít je zpět, protože neměla pravdu. „Omlouvám se,“ zamumlala s pocitem, že ji chraplavý hlas zradil víc než cokoli, co udělala v létě.

„Vím,“ řekl, „vím, že je vám to líto. Mně také.“

„Detektiv inspektor Lynley?“

Někdo je od dveří tiše přerušil. Oba se otočili za hla-

sem. Stála tam Dorothea Harrimanová, sekretářka jejich divizního superintendanta, jako vždy s hezky upravenými medově blond vlasy, skvěle oblečená v šatech s užoučkým proužkem, které by udělaly službu i módnímu časopisu. Barbary se rázem zmocnil pocit, který měla v přítomnosti Dorothey Harrimanové, své noční můry v otázkách oblékání, pokaždé.

„Co se děje, Dee?“ zeptal se Lynley mladé ženy.

„Superintendent Webberly,“ odpověděla Harrimanová. „Ptal se po vás. Jakmile budete moct přijít. Volali ho z oddělení vražd. Něco se stalo.“ Podívala se na Barbaru, pokývla jí a zmizela.

Barbara čekala. Tep se jí až bolestně zrychlil. Ta Webberlyho žádost nemohla přijít v nevhodnější chvíli.

Slovy *Něco se stalo* Harrimanová ve zkratce oznámila, že se dal do pohybu boj. A dříve ji po předvolání od Webberlyho obvykle inspektor vyzval, aby s ním šla zjistit, o jaký zápas se jedná.

Barbara nic neříkala. Jen se dívala na Lynleye a čekala. Velmi dobře věděla, že inspektor během příštích pár okamžiků zaujme postoj k jejich partnerství.

Mimo kancelář plynula práce obvyklým způsobem. V chodbě s linoleem na podlaze zněly hlasy. V odděleních drnčely telefony. Začínaly schůze. Ale tady uvnitř Barbaře připadalo, jako by se společně s Lynleyem ocitla v jiné dimenzi, k níž se pojilo víc než jen její profesionální život.

Nakonec vstal. „Musím se jít podívat za Webberlym.“

„Mám...?“ hlesla, přestože jednotným číslem vše vyjádřil. Nedokázala otázku dokončit, protože si uvědomila, že by v tomto momentě nezvládla odpověď. Proto se zeptala: „Co chcete, abych udělala, pane?“

Zamyslel se nad tím a zároveň od ní odvrátil zrak, jako by si pečlivě prohlížel obraz vedle dveří: rozesmátého mladíka s kriketovou pálkou v ruce a s dlouhou trhlinou na trávou ušpiněných kalhotách. Barbara věděla, proč má Lynley v kanceláři právě tuto fotografii. Sloužila mu jako každodenní připomínka muže na obrázku a toho, co mu Lynley před mnoha lety způsobil po propité noci za volantem. Většina lidí chce nepříjemné vzpomínky zaplašit,

ale detektiv inspektor Thomas Lynley nebyl jako většina ostatních.

„Barbaro, myslím, že by bylo nejvhodnější, kdybyste se na chvíli stáhla stranou. Nechte usednout zvířený prach. Dovolte lidem, aby se s tím vyrovnali, aby zapomněli.“

Ale vy to nedokážete, že? zeptala se v duchu. Nahlas se vzdala jen na pochmurné: „Ano, pane.“

„Vím, že to pro vás není snadné,“ pokračoval tak laskavým hlasem, že se jí chtělo plakat. „Ale nemám žádné další odpovědi, jež bych vám mohl v tomto okamžiku dát. Jen si přeji, abych měl.“

A opět se vzdala jen na pár slov: „Pane – chápu. Ano, pane.“

„Degradace na detektiva konstábla,“ řekl Lynley superintendantovi Malcolmůvi Webberlymu, když k němu přišel. „To je vaše práce, že?“

Webberly seděl pohodlně za psacím stolem a kouřil doutník. Byl k ostatním natolik milosrdný, že nechával dveře kanceláře zavřené, aby ušetřil ostatní důstojníky, sekretářky a úřednice kouře pocházejícího z obrovské role tabáku. Ovšem tenhle ohled málo pomohl tomu, kdo musel vstoupit a dýchat hustý kouř. Lynley se snažil nadechovat co nejméně. Webberly přesunul jazykem a rty doutník z jednoho koutku do druhého. To byla jeho jediná odpověď.

„Můžete mi prozradit, proč?“ naléhal Lynley. „Již dříve jste kvůli důstojníkům riskoval. Nikdo to neví lépe než já. Ovšem proč v tomto případě, kdy se vše zdálo být předem rozhodnuté? A budete muset za její záchranu zaplatit?“

„Všichni máme lidi, kteří jsou nám zavázáni. Několika jsem zatelefonoval. Haversová se zachovala špatně, ale srdce měla na správném místě.“

Lynley se zamračil. Od okamžiku, kdy se o přestupku Barbary Haversové dozvěděl, snažil se dopracovat ke stejnému závěru, ale nepodařilo se mu ten hrdinský skutek vykonat. Pokaždé, když se mu dostal na dosah, vzepřela se proti fakta. On sám jich spoustu nashromáždil při výjezdu do Essexu, kdy si promluvil s velící důstojnicí, jež se té záležitosti účastnila. Po rozmluvě s ní nedokázal pochopit, jak – nechme stranou, proč – mohl Webberly za-

mhouřit oko nad Barbařiným rozhodnutím vystřelit na zástupkyni velitele, detektiva Emily Barlowovou. Bez ohledu na přátelství s Haversovou a nehledě na zcela základní pravidla subordinace, nejsou on a Webberly povinni položit si otázku, k jakému profesionálnímu úpadku přispívají, jestliže nepotrestají příslušníka policejních sil, který provedl něco tak neslýchaného? „Ale *vystřelit* na důstojnici... Dokonce pozvednout zbraň na místě, kde nemá žádné oprávnění...”

Webberly si povzdychl. „Tyhle věci nejsou zkrátka černé a bílé, Tommy. Přál bych si, aby byly, ale nejsou. Šlo také o dítě —“

„Zástupkyně velitele přikázala, aby mu hodili záchranný pás.“

„Ale vznikly pochybnosti, jestli ta dívka vůbec umí plavat. A mimo to...” Webberly vyndal z úst doutník a, zatímco zkoumal žhavý konec, pokračoval: „Je to něčí dítě. Haversová to zjevně věděla.“

A Lynley věděl, co to pro superintendanta znamená. Webberly sám měl jediné světlo života: Mirandu, svoji jedinou dceru. „Barbara je vám za to dlužnicí, pane.“

„Dohlédnu, aby zaplatila.“ Webberly kývl na žlutý blok před sebou. Lynley se podíval a uviděl superintendantův škrabopis fixem. „Andrew Maiden. Pamatujete si na něj?“ zeptal se podřízeného.

Při této otázce – jménu – se Lynley posadil na židli u Webberlyho stolu a odpověděl: „Na Andyho? Samozřejmě. Na toho bych sotva zapomněl.“

„To jsem si myslel.“

„Jedna operace SO10, a já ji zpackal. Pořádná noční můra.“

SO10 byla jednotka kriminální policie, nejutajovanější a nejtajnůstkářštější sbírka policejních důstojníků. Odpovídali za vyjednávání s únosci, ochranu svědků a porotců, vytváření sítě informátorů a utajené operace. Lynley jednou dostal za úkol pracovat v druhé skupině. Ale v šestadvaceti letech neměl dost chladnokrevnosti a ani schopností stát se zdánlivě jinou osobností než sám sebou. „Měsíce příprav přišly v okamžiku vniveč,” vzpomínal. „Očekával jsem, že mě Andy uškrtí.“

Nicméně Andy Maiden to neudělal. To nebyl jeho styl. Byl to člověk, který věděl, jak zabránit ztrátám, a také jim zabránil. Nevinil toho, kdo si to zasloužil, nýbrž přizpůsobil postup okamžitým potřebám: rychle odvolal své lidi z utajené operace a čekal několik měsíců na další příležitost, kdy je bude moci zapojit a přidat se k nim s jistotou, že žádné příšerné *faux pas*, jakého se dopustil Lynley, opět nepodkope jejich společné úsilí.

Ríkalo se mu Domino – tak obratně na sebe bral Andy Maiden podobu a charakter různých lidí: od nájemných vrahů po americké stoupence IRA. Jeho nejdůležitějším polem působnosti se stala drogová scéna, ale než se k ní dostal, udělal si také jméno ve vraždách na objednávku a organizovaném zločinu.

„Občas jsem ho potkával ve čtvrtém patře,“ řekl Lynley. „Ale ztratil jsem ho z očí, jakmile opustil policii. To bylo... kdy? Před deseti lety?“

„Před devíti.“

Maiden, pokračoval Webberly, odešel brzy do penze a odstěhoval se s rodinou do Derbyshire. V Peaks vložil životní úspory a všechny síly do renovace staré lovecké chaty. Teď je z ní venkovský hotel. Jmenuje se Maiden Hall. Skvělé místo pro pěší turistiku, dovolenou, výlety na horských kolech i jen na dobrou večeři mimo město.

Webberly se zadíval do poznámek. „Tommy, Andy Maiden přivedl před soud víc lumpů než kdokoli jiný od SO10.“

„To mě nijak nepřekvapuje, pane.“

„Ano. Nuže: žádá nás o pomoc a my mu ji dlužíme.“

„Co se stalo?“

„Někdo v Peaks zavraždil jeho dceru. Pětadvacetiletou. Nějaký parchant ji nechal uprostřed pustiny jménem Calderské vřesoviště.“

„Bože. To je hrozné. To je mi líto.“

„Našli tam ještě druhé tělo – chlapce. A nikdo neví, kdo to, k čertu, je. Bez dokladů. Ta dívka, Nicola, vyrazila tábořit a měla s sebou výstroj na každé počasí: déšť, mlhu, slunce nebo cokoli jiného. Ale ten kluk s sebou neměl vůbec nic.“

„Víme, jak zemřeli?“

„Ani slovo.“ A když Lynley zvedl překvapeně obočí, Webberly dodal na vysvětlenou: „K nám to jde přes SO10. Uveďte případ, kdy by ti parchanti poskytovali své informace rychle a volně.“

To Lynley nemohl.

Webberly pokračoval: „Vím jen tohle: má to na starosti velitel policie v Buxtonu, ale Andy žádá víc a my mu to dáme. Chtěl speciálně vás.“

„Mě?“

„Správně. Možná se vám za ty roky ztratil z očí, ale zdá se, že vy jemu ne.“ Webberly vložil doutník do úst, stiskl ho v koutku a podíval se opět do poznámek. „Patolog už je na cestě, aby udělal pitvu a napsal zprávu. Pitvat by měl dnes během dne. Dostanete se na půdu chlapíka jménem Peter Hanken. Už ví, že Andy je jeden z nás, ale víc nic.“ Opět vyndal doutník a během řeči se díval na něj místo na Lynleye. „Tommy, nebudu vám nic předstírat. Může to být nebezpečné. Skutečnost, že si Maiden vybral jmenovitě vás...“ Webberly zaváhal a skončil radou: „Zkrátka mějte oči otevřené a buďte opatrný.“

Lynley přikývl. Byla to nezvyklá situace. Nedokázal se upamatovat na jinou příležitost, kdy by si směl příbuzný oběti vybrat kriminalistu, který bude případ vyšetřovat. Andymu Maidenovi to dovolili, což naznačovalo, jak je vlivný a jak lehce může zasáhnout do Lynleyových snah vést poklidné vyšetřování.

Nemohl to zvládnout sám a věděl, že to od něj ani Webberly neočekává. Ale uvědomoval si velmi dobře, koho by mu superintendant dal za partnera. Promluvil, aby tomu jmenování předešel. Není na to ještě připravena. A když na to přijde, tak ani on.

„Rád bych věděl, kdo je další na seznamu,“ řekl Webberlymu. „Protože je Andy bývalý důstojník SO10, potřebujeme někoho s velkou dávkou jemnosti.“

Superintendant se na něj upřeně zadíval. Uplynulo patnáct vteřin, než promluvil: „Tommy, vy víte nejlépe, s kým chcete pracovat.“

„Děkuji vám, pane. To vím.“

Barbara Haversová zamířila do jídelny ve čtvrtém patře, koupila si zeleninovou polévku, odnesla ji ke stolku a snažila se jíst. Ovšem celou dobu si představovala, jak jí visí na ramenou nápis *pária*. Jedla sama. Každé kývnutí hlavou, jímž ji zdravili známí důstojníci, jako by bylo prosceno němým opovržením. A zatímco se snažila pozvednout si scvrkávající se ego vnitřním monologem, že nikdo ještě nemůže vědět o její degradaci, potupě a zrušení partnerství, měla pocit, že všechny rozhovory kolem, obzvláště ty provázené lehkým smíchem, se jí vysmívají.

Nechala polévku. Nechala Scotland Yard. Odepsala se – „odchod domů ze zdravotních důvodů“ bezpochyby uvítají ti, kteří v ní stejně vidí jen určitou formu náказы – a vydala se k autu. Jedna polovina jejího já připisovala takové chování směsi paranoie a hlouposti, druhá uvízla v nepřetržitém omílání posledního rozhovoru s Lynleyem a hrála hru na „co mohla, co měla a co řekla“ poté, kdy se dozvěděla o výsledcích jeho setkání s Webberlym.

V takovém duševním stavu sedla do vozu. Když se trochu vzpamatovala, zjistila, že jede po Millbanku, aniž tuší, proč nemíří domů. Tělo jí pracovalo jako automatický pilot. Dojela ke Grosvenor Road a Batterseaské elektrárně plně duševně zaujatá kritikou detektiva inspektora Lynleye. Cítila se jako rozbité zrcadlo. Zbytečná, ale svými ostrými hranami nebezpečná. Jak pro něj bylo snadné odhodit ji, pomyslela si hořce. A jaký byla ona idiot, když celé týdny věřila, že je na její straně.

Zjevně mu nestačilo, že ji degradoval a ponížil muž, jehož společně roky nenáviděli. Teď jí připadalo, že také on potřeboval příležitost nějak ji ukáznit. Co se jí týkalo, udělal chybu, chybu, *chybu*, že se vydal tím směrem, který zvolil. A teď potřebovala okamžitě spojence, jenž bude souhlasit s jejím postojem.

Jela v mírném poledním provozu podél řeky Temže a velmi dobře věděla, kde právě takovou osobu nalézt. Žil v Chelsea, asi kilometr a půl od místa, kde se teď nacházela.

Simon St. James byl Lynleyův nejstarší přítel, spolužák z Etonu. Soudní biolog a soudní znalec, ježž pravidelně povolávala jak obhajoba, tak královská prokuratura kvůli

zlepšení pozice a naděje na vítězství jedné či druhé strany v kriminálních případech založených spíše na důkazech než očitých svědectvích. Na rozdíl od Linleye to byl rozumný muž. Uměl poodstoupit a pozorovat nezaopatřené a věcně, aniž se nechal osobně vtáhnout, ať se kolem dělo cokoliv. Byl přesně tím člověkem, s nímž si potřebovala promluvit. On dokáže vidět Lynleyovo chování v pravém světle.

Barbara ovšem nevzala v oparu bouřlivé duševní gymnastiky v úvahu, že by St. James nemusel být ve svém domě na Cheyene Row v Chelsea sám. Přesto by ani manželka, jež pracovala v temné komoře přiléhající k jeho laboratoři v horním patře, neměla na delikátnost situace takový vliv jako St. Jamesova stálá asistentka. A Barbara netušila, jestli ta je také v domě, až do chvíle, kdy následovala na schodišti Josepha Cottera: tchána, domovníka, kuchaře a vědce pravou ruku.

Cotter vysvětloval: „Všichni tři pracují, ale je čas udělat si přestávku na oběd. A lady Helen bude pro jednu za to vyrušení ráda. Jako vždycky chce, aby se jedlo pravidelně a ve stejnou dobu. Žádná změna, ať je vdaná, nebo ne.“

Barbara na odpočívadle v mezipatře zaváhala a zeptala se: „Helen je tady?“

„Je,“ potvrdil Cotter a s úsměvem dodal: „Není hezké vědět, že některé věci jsou pořád takové, jaké bývaly?“

K čertu, zaklela v duchu Barbara.

Helen byla hraběnka z Ashertonu, titul jí právem náležel, ale také manželka Thomase Lynleye, který – ačkoliv s tím nedělal žádné cavyky a měl raději, když se o tom nemluvílo – byl druhou polovinou šlechtického páru: úředně potvrzený, pasovaný, do sametu a hermelínu zahalený hrabě z Ashertonu. Barbara mohla sěží předpokládat, že s ní St. James a jeho žena proberou to hrozivé očernění, pokud s nimi bude manželka toho, kdo to má na svědomí, v jedné místnosti. Uvědomila si, že je na místě ústup.

Právě chtěla rychle zmizet, když Helen vyšla na chodbu a přes rameno prohodila se smíchem do laboratoře: „Dobře, dobře. Přinesu novou roli. Ale kdyby ses v této dekádě vyhrabal a nahradil ten přístroj nějakým modernějším, nedocházel by nám pořád faxový papír. Myslím,

že by sis měl, Simone, takových věcí příležitostně všimat.“ Otočila se ode dveří a vydala se po schodech dolů. Spatřila na odpočívadle Barbaru a rozzářila se. Byla půvabná, nikoliv krásná nějakým konvenčním způsobem, ale měla pokojný a zářivý obličej rámovaný hladkými, kaštanovými vlasy.

„Nebesa, to je příjemné překvapení! Simone! Deborah! Máme tady návštěvu, takže teď si rozhodně musíte udělat přestávku na oběd. Jak se vede, Barbaro? Proč jste za všechny ty týdny nezavolala?“

Nedalo se dělat nic jiného, než se k ní připojit. Barbara poděkovala kývnutím hlavy Cotterovi, jenž volal nahoru směrem k laboratoři: „Tak já prostřu ještě pro jednoho,“ a spěchal po schodišti dolů. Barbara vystoupila nahoru a přijala Heleninu podanou ruku. Potřásání přešlo v letmý polibek na tvář, pozdrav tak vřelý, že Barbara usoudila, že Lynley ještě s manželkou nemluvil o tom, co se ten den ve Scotland Yardu událo.

Helen poznamenala: „Skvělé načasování. Právě jste mě zachránila před namáhavou výpravou na Kings Road za faxovým papírem. Umírám hlady, ale znáte Simona. Proč přestat kvůli něčemu tak bezvýznamnému, jako je jídlo, když je tu možnost otročit ještě pár hodin? Simone, odtrhni se, prosím, od mikroskopu. Je tady někdo mnohem zajímavější než výškrabky zpod nehtů.“

Barbara vešla za Helenou do laboratoře, v níž St. James pravidelně vyhodnocoval důkazy, psal zprávy a také odborné práce nebo si připravoval podklady pro přednášky na nedávno získaném místě na Královské univerzitě přírodních věd. Dnes pravděpodobně pracoval na znaleckém posudku, protože trůnil na vysoké stoličce u jednoho z pracovních stolů a uspořádával vzorky z obálky, kterou právě rozlepil. Již dříve zmíněné výškrabky zpod nehtů, pomyslela si Barbara.

St. James byl velmi nepřitažlivý muž, už ne ten rozesmátý hráč kriketu, ale nyní invalidní a omezený výztuhou nohy, díky níž se pohyboval nemotorně. K jeho nejhezčím znakům patřily vlasy, jež vždycky nosil dlouhé a naprosto přehlížel diktát módy, a oči, které měnily barvu od šedé po modrou v závislosti na oblečení. To ovšem

bylo nepopsatelné. Když Barbara vstoupila do laboratoře, vzhlédl od mikroskopu. Úsměv mu polidštil hranatou tvář s hlubokými vráskami.

„Barbaro! Nazdar.“ Sklouzl ze stoličky a šel se s ní přivítat. Cestou volal na manželku, že je navštívila Barbara Haversová. Na opačné straně laboratoře se otevřely dveře. Pod šňůrou táhnoucí se přes celou temnou komoru a plnou zvětšenin, z nichž kapala voda na gumovou podlahovou krytinu, stála v ustřižených džínsech a olivovém tričku St. Jamesova manželka.

Barbara si všimla, jak skvěle Deborah vypadá. Místo aby přemýšlela a trápila se sérií potratů, jež postihly jejich manželství, se vrátila k umělecké činnosti, což jí zjevně vyhovovalo. Bylo příjemné vědět, že se někomu něco daří.

„Nazdar. Byla jsem tady nedaleko...“ vysvětlovala Barbara. Podívala se na zápěstí. Zjistila, že v ranním spěchu před schůzkou s Hillierem zapomněla doma hodinky. Chytila se za ruku. „Vlastně jsem si vůbec neuvědomila, kolik je hodin. Oběd a to všechno. Omlouvám se.“

„Právě jsme se chystali udělat přestávku,“ řekl jí St. James. „Můžete se s námi najíst.“

Helena se rozesmála. „Chystali udělat přestávku? To je ohavné překrucování. Posledních devadesát minut jsem žadonila o jídlo a ty jsi to nebral v potaz.“

Deborah se na ni netečně podívala: „Helen, kolik je hodin?“

„Jsi stejně hrozná jako Simon,“ odpověděla Helen suše.

„Přidáte se k nám?“ zeptal se St. James Barbary.

„Právě jsem něco snědla. V Yardu.“

Zbylí tři přítomní okamžitě pochopili, co ta fráze znamená. Barbara jim viděla ve tvářích, že skrytý význam zachytili. Promluvila Deborah: „Takže jste se konečně dozvěděla výsledky,“ zatímco nalévala chemikálie z van do velikých plastických láhví, které vzala z police nad zvětšovací přístrojem. „Proto jste se zastavila, že? Co se stalo? Ne. Teď nic neříkejte. Něco mi napovídá, že by vám to šlo u skleničky. Proč nejdete vy tři dolů? Dejte mi deset minut, abych to tady uklidila. Potom přijdu za vámi.“

Dolů znamenalo do Simonovy pracovny a právě tam je St. James odvedl. Barbara si v duchu říkala, že by byla ra-

ději, kdyby nahoře zůstala pracovat Helen, a ne Deborah. Napadlo ji popřít, že její návštěva v Chelsea má něco společného s Yardem, ale uvědomila si, že ji možná prozradil tón hlasu. Rozhodně nezněl živě.

Na starém servírovacím stolku pod oknem na Cheyene Row stály nápoje a St. James všem nalil sklenku sherry. Barbara mezitím studovala obrázky na stěně, kde Deborah obměňovala výstavku svých fotografií. Dnes pocházely většinou z kolekce, na níž v posledních devíti měsících pracovala: nadživotní zvětšeniny portrétů z tržišť a podobných míst, jako jsou Covent Garden, Lincoln's Inn Fields, St. Botolph's Church a Spitalfields Market.

„Bude je Deborah vystavovat?“ zeptala se Barbara, aby získala čas, a vzala si sklenku, kterou jí hostitel podal. Pokynula směrem k fotografiím.

„V prosinci.“ St. James nabídl sherry Helen. Vyklouzla z bot, usedla na jedno z kožených křesel u krbu a složila si štíhlé nohy pod sebe. Barbara si všimla, že ji neustále sleduje. Helen četla v lidech jako jiní v otevřené knize. „Takže co se stalo?“ zeptal se St. James. Barbara přešla od stěny s fotkami k oknu a dívala se do úzké uličky. Nedělo se tam nic, co by ji zaujalo. Byly tam jen stromy, řada zaparkovaných aut, domy naproti, z nichž dva byly v současné době pod lešením. Barbara zatoužila, aby se bývala dala na takový druh práce. Uvážíme-li, že se jedná o akce od vytváření projektů po mytí oken, práce v oboru stavební lešení by ji plně zaměstnala. Neměla by starosti, ale zato by si pořádně namazala kapsu.

„Barbaro?“ oslovil ji St. James. „Vyslechla jste si dnes dopoledne něco v Yardu?“

Odvrátila se od okna. „Záznam v osobním spisu a degradování,“ odpověděla.

St. James sraštil obličej. „Takže jste zpátky na ulici?“

Což se jí už jednou stalo. V době, která jí po posledních třech letech spolupráce s Lynleyem připadala jako jiný život. „Ne úplně,“ odpověděla a pustila se do vysvětlování, při němž vynechala nejodpornější detaily setkání s Hillierem a o Lynleyovi se vůbec nezmínila.

Helen to udělala za ni. „Víš o tom Tommy? Barbaro, už jste se s ním viděla?“

A je to tady, pomyslela si mrzutě Barbara. „Nuže, ano. Inspektor o tom ví,“ odpověděla.

Helen se objevila u kořene nosu jemná vráska. Postavila sklenku na stolek vedle křesla. „Mám z toho, co se stalo, velmi zlý pocit.“

Barbaru zaskočila její vlastní odezva na tichou sympatii v Helenině hlase. Stáhl se jí krk. Cítila, že se blíží to, co ji mohlo potkat dopoledne v Lynleyově kanceláři, kdyby nezůstala úplně zkoprnělá, když jí po návratu od Webberlyho oznámil, že dostal případ. Neohromilo ji, že ho povolali k případu, ale řeč ztratila kvůli výběru partnera. Zvolil si někoho jiného, než ji samotnou.

„Barbaro, tak to bude nejlepších,“ řekl jí, zatímco shromažďoval na stole materiály.

A ona spolkla slova, jimiž se chtěla ohradit, a jen na něj zírala s pocitem, že ho až do této chvíle vlastně neznala.

„Zdá se, že nesouhlasí s výsledky vnitřního vyšetřování,“ zakončila Barbara příběh pro St. Jamese a Helen. „Degradace a to všechno. Myslím, že se mu zdá, že jsem nebyla dostatečně potrestána.“

„To je mi líto,“ řekla Helen. „Musíte se cítit, jako byste ztratila nejlepšího přítele.“

Díky jejímu upřímnému soucitu měla Barbara slzy na krajíčku. Neočekávala, že to ze všech lidí způsobí právě Helen. Sympatie Lynleyovy manželky ji tak hluboce zasáhly, že se slyšela, jak blekotá: „Jen on sám si vybírá... Nahradil mě... Chci říct...“ Tápala po slovech, ale místo toho ji opět zaplavila vlna bolesti. „Bylo to jako facka.“

Ovšem Lynley udělal jedinou věc. Vybral si z volných důstojníků spolupracovníka na vyšetřování. To, že samotným výběrem Barbaru ranil, pro něj nepředstavovalo problém, který by měl zapotřebí řešit.

Detektiv konstábl Winston Nkata se vyznamenal při dvou londýnských případech, na nichž pracoval společně s Barbarou a Lynleyem. Tudíž nebylo s podivem, že dostal příležitost předvést svůj talent mimo město na svým způsobem speciálním úkolu, jaké dříve dostávala Barbara. Nicméně Lynley nemohl být slepý k tomu, že Barbara brala Nkatu jako konkurenta, který jí v Yardu šlapal na paty. Byl o osm roků mladší než ona a o dvanáct než Lyn-

ley, ale mnohem ambicióznější než Lynley a Barbara během celé kariéry. Iniciativní člověk, který vytušil příkazy dříve, než mu byly uděleny, a splňoval je jakoby s jednou rukou v kapse. Barbara ho dlouho podezírala, že se před Lynleyem předvádí a snaží se ji překonat, aby ji po inspektorově boku nahradil.

Lynley o tom věděl. Měl to vědět. Proto se výběr Nkаты zdál dost nelogický u člověka, který zvažuje individuální schopnosti svých podřízených a využívá je v souladu s potřebami případu. Působilo to jako otevřená krutost.

„Je Tommy naštvaný?“ zeptal se St. James.

Ale za Lynleyovým jednáním nebyl hněv. Přestože se Barbara cítila tak opuštěná, z něčeho takového ho obvinít nemohla.

Vstoupila Deborah a zeptala se: „Co se stalo?“ Zamířila ke stolku nalít si sklenku sherry. Když procházela kolem manžela, láskyplně ho políbila na tvář.

Barbara opět vyprávěla, co se stalo, a St. James doplňoval podrobnosti. Helen poslouchala v zamyšleném tichu. Ostatní, stejně jako Lynleyho, ovlivnila fakta spojená s Barbařiným porušením subordínace a útokem na výše postaveného důstojníka. Ovšem působili, že na rozdíl od Lynleye dokáží hledět na záležitost Barbařinými očima: jako na nevyhnutelnou, politováníhodnou, ale zcela oprávněnou, na jedinou možnost danou ženě, která je zároveň pod tlakem i v právu.

St. James dokonce zašel tak daleko, že řekl: „Barbaro, Tommy vaše jednání určitě pochopí, jen potřebuje čas. Je hrozné, že jste tím vším musela projít.“ Zbylé dvě ženy mručivě souhlasily.

To všechno ji mělo ohromně potěšit. Nakonec si přece jela do Chelsea pro sympatie. Ale zjistila, že pochopení jen podněcuje bolest a pocit zrady, jež ji původně vyhnaly do Chelsea. Řekla: „Myslím, že to vlastně znamená následující: Inspektor chce někoho, o němž ví, že se na něj může v práci spolehnout.“

A přes protesty Lynleyovy manželky a přátel si uvědomila, že ona to v současné době není a ani tomu není blízko.

KAPITOLA 4

Julian Britton si dokázal přesně představit, co dělá sestřenice na druhém konci linky. Slyšel rázné cvak, cvak, cvak jako tečky za větami a ten zvuk mu napovídal, že je ve staré, špatně osvětlené kuchyni Broughton Manoru a krájí nějakou zeleninu, kterou pěstuje v jedné ze zahrad.

„Neříkala jsem, Julie, že ti nechci pomoci.“ Samantha no tvrzení doplnilo cvak, jež znělo rozhodněji než ta předešlá. „Jen jsem se zeptala, co se děje. Je v tom snad něco špatného?“

Nechtělo se mu odpovídat. Neměl chuť jí vyprávět, co se přihodilo. Samantha se totiž nikdy nechutí k Nicole Maidenové netajila.

Tak co by měl říct? Co nejméně. V době, kdy buxtonská policie zhodnotila situaci a rozhodla, že by měla zavolat velitelství v Ripley, a kdy Ripley vyslalo dva policejní vozy prozkoumat místo, kde se našly Nicolin saab a starý motocykl značky Triumph, kdy konečně Buxton a Ripley došly současně k závěru, že je třeba zavolat horskou službu, dopotácela se nějaká stará žena s psíkem z ranní procházky do jedné osady v Peak Forest, zabušila na dveře a vyprávěla o tom, že v Nine Sisters Henge narazila na mrtvolu. Okamžitě přijela policie a nechala horskou službu čekat na seřadišti na další pokyny. Když je konečně vydala, zněly dost zlověstně: Záchranáři nejsou třeba.

Julian tohle všechno věděl, protože jako člen záchranné služby odešel se svojí skupinou na shromaždiště okamžitě po telefonickém zavolání – hovor brala Samantha

a dala mu vědět, protože on nebyl doma. Takže právě stál mezi ostatními členy družstva a kontroloval si výstroj, jak ji velitel předčítal ze seznamu s oslíma ušima, když se ozval mobilní telefon. Tím byla kontrola výstroje přerušena a nakonec zcela odvolána. Velitel jim vyličil, co se právě dozvěděl – ta stará žena, její pes, ranní procházka, tělo, Nine Sisters Henge.

Julian se okamžitě vrátil na Maiden Hall, protože chtěl předstihnout policii a být první, kdo tu zlou novinu Andyho a Nan poví. Měl v úmyslu říct jim, že je to jen tělo. Nic nenaznačovalo, že jde o Nicolu.

Ovšem když dorazil, stál před vchodem do lovecké chaty policejní vůz. Vběhl dovnitř a uviděl v koutě haly, kde broušené tabulky arkýřových oken vrhaly na zeď malé duhy, Andyho a Nan. Společnost jim dělal konstábl v uniformě. Byli popelaví a Nan se držela Andyho za paži tak pevně, až se mu prsty hluboce zaryla do rukávu kostkované flanelové košile. Andy zíral na kávový stolek mezi nimi a konstáblem.

Všichni tři vzhlédli, když Julian vstoupil. Policista promluvil: „Promiňte, pane. Kdybyste mohl dopřát manželům Maidenovým pár minut...“

Julian si uvědomil, že ho konstábl považuje za jednoho z hostů. Nan vysvětlila jeho vztah k rodině slovy: „Snoubenec mé dcery. Právě se zasnoubili. Pojď, Juliane.“ Vzala ho za ruku a přitáhla ho vedle sebe na sofa. Všichni tři seděli pohromadě jako členové rodiny, kterou nebyli a nikdy by nemohli být.

Policista se právě dostal k nejnepříjemnější části. Na vřesovišti našli ženské tělo. Mohla by to být Maidenovic pohřešovaná dcera. S lítostí musí požádat, aby s ním jel jeden z nich do Buxtonu kvůli identifikaci.

„Nechte to na mně,“ vyhrkl bez přemýšlení Julian. Připadalo mu nepředstavitelné, že by se tak hrůzostrašného úkolu měl ujmout jeden z Nicoliných rodičů. Také mu přišlo nesnesitelné, že by Nicolino tělo identifikoval někdo jiný než on sám: muž, který ji miloval, chtěl ji a snažil se jí změnit život.

Konstábl ho s lítostí upozornil, že to musí udělat člen rodiny. Když se Julian nabídl, že Andyho doprovodí, Ni-

colin otec to odmítl. „Je potřeba, aby se někdo postaral o Nan,“ vysvětlil Julianovi. Potom se obrátil k manželce: „Zavolám z Buxtonu, jestliže... jestli.“

Slovo dodržel. Zatelefonoval až za několik hodin, protože trvalo dlouho, než dostali tělo z vřesoviště do nemocnice, kde bude provedena pitva. Ale když uviděl ostatky mladé ženy, zavolał.

Nan se nezhroutila, jak Julian očekával. Vyhrkla jen: „Ach, ne,“ podala Julianovi sluchátko a vyběhla ven.

Julian si vyslechl z Andyho úst to, co už vlastně věděl. Potom se vydal za Nicolinou matkou. Našel ji za kuchyní klečet v Christian-Louisově bylinkové zahrádce. Hrabala plnými dlaněmi čerstvě zalitou zem a hromadila ji kolem sebe, jako by se chtěla pohřbít. Opakovala: „Ne, ne,“ ale neplakala.

Julian jí položil ruce na ramena a pokoušel se ji postavit na nohy. Snažila se mu vytrhnout. Nikdy by nepředpokládal, že může mít tak malá žena tak velkou sílu. Musel zakřičet ke kuchyni o pomoc. Příběhly obě ženy z Grindlefordu. Společně s Julianem se jim podařilo dostat Nan zpátky do domu a po schodišti pro služebnictvo do ložnice. S jejich pomocí ji Julian donutil vypít dvě sklenky brandy. Teprve tehdy se rozplakala.

„Musím dělat...“ naříkala. „Dejte mi něco *dělat*.“ Poslední slovo přešlo v děsivé zakvílení.

Julian si uvědomoval, že na tohle už nestačí. Nan potřebuje doktora. Šel zavolat. Mohl to nechat na grindlefordském duu, ovšem takhle se dostal z ložnice manželů Maidenových, z místa náhle tak dusného a stísněného, až měl pocit, že za chvíli nebude moct dýchat.

Sešel po schodech do haly a zatelefonoval lékaři. Potom konečně také sestřenici na Broughton Manor.

Ať už byly Samanthiny otázky vhodné nebo ne, zněly logicky. Minulou noc nepřišel domů, což prozradila jeho nepřítomnost u snídani. Teď bylo poledne. Žádal ji, aby se ujala jedné z jeho povinností. Přirozeně chtěla vědět, co se stalo, že ho to přimělo chovat se tak nezvykle a tajemně zároveň.

Stále jí nic neprozradil. V této chvíli s ní nedokázal o Nicolině smrti hovořit. Proto se vymluvil: „Stav nouze

v Maiden Hallu, Sam. Musím tady zůstat. Takže, dohlédneš na ta štěňata?"

„Jaký nouzový stav?"

„Sam... No tak. Prokážeš mi tu laskavost?" Jeho oceněná fenka Cass měla nedávno štěňata. Nový vrh i jejich matka musejí být pod pravidelným dohledem.

Sam znala postup. Dost často ho při kontrolách sledovala. Dokonce občas i pomáhala. Takže ji nežiadal o nic nemožného, dokonce ani nezvyklého nebo neznámého. Bylo však zcela jasné, že mu nemíní vyjít vstříc, dokud jí nevysvětlí, proč o tu službu žádá.

Nakonec prohlásil: „Nicola je nezvěstná. Její máma i táta jsou z toho celí pryč. Musím zůstat tady."

„Co myslíš tím ‚nezvěstná‘?" Cvak sloužilo jako interpunkční znaménko. Pravděpodobně stála u dřevěné pracovní desky pod malým okénkem u stropu kuchyně, kde udělaly generace nožů krájejících zeleninu v dubovém dřevě mělkou prohlubeň.

„Zmizela. V úterý vyrazila na výlet. Včera večer se neobjevila, přestože měla."

„Spíš někoho potkala," prohodila Samantha pro ni charakteristickým praktickým způsobem. „Léto ještě neskončilo. V Peaks jsou stále tisíce turistů. Mimochodem, jak by se vůbec mohla ztratit? Neměli jste vy dva schůzku?"

„To je právě ono," odpověděl Julian. „Měli jsme se setkat, ale když jsem se pro ni zastavil, nebyla doma."

„Nic tak moc nezvyklého," zdůraznila Samantha.

Přál si, aby stála před ním, takže by ji mohl plácnout přes pihovaný obličej. „Krucí, nech toho, Sam."

Musela vycítit, jak snadno by vybuchl. „Promiň. Udělám to. Udělám. Která fena?"

„Jediná, která má v současnosti malá štěňata. Cass."

„Dobře." Další cvak. „Co mám říct tvému otci?"

„Není třeba mu cokoli říkat," odpověděl Julian. Poslední věc, kterou si přál, byly úvahy Jeremy Brittona na toto téma.

„Takže mám to chápat tak, že nebudeš obědvat doma?" Ta otázka byla vyřčena oním známým tónem na hranici obvinění: směsí netrpělivosti, zklamání a hněvu. „Julie, tvůj otec se asi zeptá, proč."

„Pověz mu, že jsem byl odvolán na pátrací akci.“

„Uprostřed noci? Pátrání sotva vysvětlí tvoji nepřítomnost u snídaně.“

„Jestli měl táta kocovinu, což, jak sis všimla, bývá obvyklé, pochybuju, že si všiml, že tam nejsem. Pokud je v takovém stavu, že by nepřehlédl, že jsem nepřišel na oběd, pověz mu, že mě horská dopoledne odvolala.“

„Jak? Když jsi tady nebyl, aby ti zatelefonovali —“

„Ježíši, Samantha, přestala bys s tím hnidopištvím? Je mi jedno, co mu řekneš. Jen se podívej na ten vrh, ano?“

Cvakání ustalo. Samanthin hlas se změnil. Už nezněl ostře, získal omluvný, opuštěný a dotčený tón. „Jen se snažím dělat pro rodinu to nejlepší.“

„Já vím. Promiň. Jsi chlapík a nedokázali bychom to bez tebe. Já bych to bez tebe nedokázal.“

„Vždycky ráda udělám všechno, co můžu.“

Tak to dělej, aniž bys z toho vytvořila případ pro královský soud, pomyslel si. Ovšem řekl pouze: „Evidenční kniha psů je v mém psacím stole v horní zásuvce. To je ten v kanceláři, ne v knihovně.“

„Stůl z knihovny byl prodán v aukci,“ připomněla mu. Tentokrát v tom byl skrytý význam: Finanční situace rodiny Brittonových je velmi ožehavá. Chce Julian opravdu riskovat ještě víc tím, že věnuje všechn čas a energii jiným záležitostem, než je pozvednutí panství Broughton Manor?

„Ano. Samozřejmě. Jistě,“ řekl Julian. „Zacházej s Cass klidně. Bude si bránit štěňata.“

„Myslím, že už mě dobře zná.“

Poznáme vůbec někdy někoho? ptal se Julian v duchu. Zavěsil. Krátce nato dorazil lékař. Chtěl dát Nan injekci na uklidnění, ale nedovolila mu to. Ne, pokud by to znamenalo, že by musel Andy prožít první nejstrašnější hodiny ztráty sám. Tak lékař místo toho napsal recept, s nímž jedna z grindlefordských žen vyrazila do nejbližší lékárny v Hathersage. Julian s druhou ženou zůstali, aby se postarali o provoz Maiden Hallu.

Jejich úsilí nepřinášelo výsledky. Hoteloví hosté čekali na oběd stejně jako návštěvníci, kteří zahlédli vedle úvozové silničky reklamu na restauraci a vydali se po klikaté

cestě do kopce v naději, že dostanou dobré jídlo. Servírky neměly zkušenosti v kuchyni a pokojské měly práci v pokojích. Takže na Julianovi a jeho společníci z Grindlefordu zůstala ležet tíha povinností, které obvykle dělali Andy a Nan sami: obložené chleby, polévka, čerstvé ovoce, uzený losos, paštiky, saláty... Julian během pěti minut pochoopil, že ztrácí půdu pod nohama. Když upustil talíř s uzeným lososem, uvědomil si, že by bylo lepší zavolat Christian-Louise, aby dodatečně zasáhl, než se pokoušet velet této lodi sám.

Christian-Louis přišel a rozčileně mluvil nesrozumitelnou francouzštinou. Bez okolků všechny vyhodil z kuchyně. Za čtvrt hodiny se vrátil Andy Maiden. Byl ještě sinalejší.

„Nan?“ zeptal se Juliana.

„Nahore.“ Julian se snažil vyčíst odpověď dříve, než položí otázku. Přesto se zeptal: „Co mi můžeš říct?“

Andy se místo odpovědi otočil a ztěžka stoupal po schodech. Julian ho následoval.

Starší muž nešel do ložnice, ale vstoupil do místnůstky vedle. Byla to malá pracovna upravená z části půdy. Sedl si k mahagonovému psacímu stolu. Na něm ležela horní část sekretáře se sklopnou deskou. Otevřel ho a desku sklopil do polohy na psaní. Nan přišla v okamžiku, kdy z jedné ze tří přihrádek vytahoval svitek papíru.

Nikdo ji nedokázal přemluvit, aby se umyla a převlékla, takže měla na rukou a na kolenou vrstvičku zeminy. Vlasý si rozcuchala, jako by za ně prudce tahala.

„Co?“ zeptala se. „Pověz mi to, Andy. Co se stalo?“

Andy uhladil rozmotaný svitek na psací podložce. Horní okraj zatížil biblí, spodní přidržoval levým předloktím.

„Andy?“ ozvala se znovu Nan. „Pověz mi to. Řekni něco.“

Natáhl se pro gumu. Po stovkách použití byla obroušená a poznamenaná tmavými zbytky. Sklonil se k práci. Když se pohnul, Julian uviděl obsah svitku.

Byl to rodokmen. Na vrcholu stála jména *Maiden* a *Llevelyn* s datem 1722 a až dole jména *Andrew*, *Josephine*, *Mark* a *Philip*. K nim byla připsána jména manželek a manžela a pod nimi potomků. Pod dvojicí *Andrew* a *Nancy*

Maidenovi bylo jediné jméno, ovšem prostor pro partnera nechyběl a tři linky pod Nicolíným jménem naznačovaly Andyho naděje na budoucnost jeho nejbližší rodiny.

Andy si odkašlal. Zdálo se, že si prohlíží genealogii před sebou. Možná jen sbíral odvalu. V příští vteřině vygumoval ty přehnaně optimistické linky rezervované pro následující generaci. Potom vzal francouzské pero, ponořil ho do lahvičky inkoustu a začal psát pod dceřino jméno. Vytvořil dvě úhledné závorky. Do nich doplnil křížek a rok.

Nan se rozplakala.

Julian nemohl popadnout dech.

„Proražená lebka,“ byla Andyho jediná slova.

Detektiva inspektora Hankena rozhodně nepovzbudilo, když mu buxtonský vrchní konstábl oznámil, že Scotland Yard posílá své lidi, aby mu pomohli s vyšetřováním úmrtí na Calderském vřesovišti. Pocházel z Peak District a měl po generacích zděděnou nedůvěru ke každému, kdo pocházel z míst na jih od pohoří Pennines a na sever od Deer Hillu. Jako nejstarší syn kamenolamače z Wirksworthu trpěl vrozenou nechutí ke každému, kdo byl podle místní společnosti, zakládající si na třídních rozdílech, na vyšší příčce společenského žebříčku. Proto si ti dva důstojníci ze Scotland Yardu vysloužili dvojitou dávku nevole.

Jeden měl hodnost detektiva inspektora a jmenoval se Lynley, opálený a fit chlapík s vlasy tak zlatými, že to muselo být dílo láhve kysličníku. Měl ramena veslaře a nóbl hlas absolventa nejlepších soukromých škol. Nosil vybrané oblečení a vůni starých peněz jako druhou kůži. Co, ksakru, pohledává u policie? divil se Hanken.

Ten druhý byl černocho, detektiv konstábl Winston Nkata. Stejně vysoký jako jeho nadřízený, ale spíše šlachovitý než svalnatý. Dlouhá jizva na jeho tváři vyvolala v Hankenovi představu iniciačních obřadů afrických mladíků. Pokud nebral v potaz jeho hlas, jenž zněl jako podivná směsice Afriky, Karibské oblasti a jižního nábreží Temže, připadal Hankenovi jako kmenový bojovník. Sebevědomí, jež z něj vyzařovalo, jako by naznačovalo, že prošel zkouškami ohněm a nikdy nezklamal.

Mimo vlastní pocity týkající se této záležitosti se Hankenovi obzvlášť nelíbila přítomnost Nového Scotland Yardu na jeho půdě a v ní skryté poselství pro jeho lidi. Pokud jsou nějaké pochybnosti o schopnostech jeho i jeho důstojníků, potom by rozhodně uvítal, aby mu to řekli do očí. A nezáleží na tom, že dva důstojníci navíc znamenají, že možná stihne smontovat houpačku, překvapení pro Bellu, ještě před jejími čtvrtými narozeninami, které slaví příští týden. Nežádal vrchního konstábla o pomoc a to, že mu ji hodil na hlavu, ho více než otravovalo.

Zdálo se, že detektivu inspektoru Lynleyovi stačilo třicet vteřin na to, aby pochopil rozsah Hankenova podráždění, což jaksi pozdvihlo Hankenův názor na toho muže, přestože mluvil jako příslušník horních deseti tisíc. Řekl: „Andy Maiden nás požádal o pomoc. Proto jsme tady, inspektore Hankene. Váš vrchní konstábl vám řekl, že otec mrtvé dívky odešel na odpočinek z Metropolitní policie, že?“

Vrchní konstábl o tom mluvil. Ovšem co má někdo, kdo pracoval jako zelenáč pro Metropolitní, společného s Hankenovou schopností dostat se až na kořen případu bez pomoci? „Já vím. Cigaretu?“ nabídl těm dvěma marlborku. Oba odmítli. Ten černý se tvářil, jako by mu nabízel strychnin. „Mých chlapcům se nebude moc líbit, že jim Londýn dýchá na krk a kouká pod prsty.“

„Očekávám, že se s tím vyrovnají,“ prohlásil Lynley.

„To ani náhodou.“ Hanken si zapálil. Hluboce si potáhl a pozoroval přes cigaretu oba důstojníky.

„Budou se řídit vaším vedením.“

„Jo. Jak jsem říkal.“

Lynley a ten černoch se na sebe podívali. Pohled znamenal, že je třeba s tímto člověkem zacházet v rukavičkách. Ovšem netušili, že rukavičky nebo železné rukavice neovlivní, jak je Hanken přijme.

„Andy Maiden byl důstojníkem SO10. Říkal vám to váš velící?“ zeptal se Lynley.

To byla novina. A Hankenova nechuť k londýnským důstojníkům se okamžitě přesměrovala k jeho nadřízeným, kteří před ním zcela zjevně a záměrně tajili informace.

„Vy jste o tom nevěděl, že?“ ujišťoval se Lynley. Potom

suše prohodil k Nkatovi: „Předpokládám, že je v tom jako obvykle politika.“

Detektiv konstábl přikývl a se znechuceným výrazem si založil ruce. Ačkoliv Hanken oběma mužům nabídl židle, hned jak vstoupili do jeho kanceláře, černý důstojník raději zůstal stát. Postával u okna, z něhož měl bezútěšný výhled na fotbalové hřiště na druhé straně Silverlands Street. Stadion byl obehnán plotem s ostnatým drátem a nemohl nabídnout méně příjemný pohled.

Lynley se obrátil na Hankena: „To je mi líto. Neumím vysvětlit, proč zadržují výkonnému důstojníkovi informace. Předpokládám, že se jedná o nějakou mocenskou hru. Kdysi to na mě hráli trochu příliš často, aby se mi to líbilo.“ Doplnil kolegovi chybějící informace. Andy Maiden pracoval v utajení. Během své třicetileté kariéry získal vysoké uznání a nezvykle mnoho úspěchů. „Takže se Yard cítí být jednomu ze svých lidí zavázán. Rádi bychom s vámi pracovali jako část týmu, ale pokud chcete, budeme já i Winston stát co nejvíce stranou. Je to váš případ i území. Velmi dobře si uvědomujeme, že jsme vetřelci.“

Prohlásil to tak hezky, že Hanken cítil, jak ledy trochu tají. Nechtěl ho mít zrovna rád, ale dvě smrti a jedno neidentifikované tělo byly v této části světa nezvyklé. Hanken si uvědomoval, že jedině blázen by měl námitky proti dalším dvěma mozům, jež pomohou při vyšetřování třídit fakta. Zvláště mají-li oba dotyčné mozky naprosto jasno, kdo v tomto případě velí a rozhoduje. Navíc ta drobnost s SO10 byla tak fascinující, že jim byl Hanken vděčný, že se k němu dostala. Až bude mít čas, musí se nad tím zamyslet.

Zamáčkl cigaretu do neposkvrněného popelníku. Okamžitě ho vysypal a pečlivě vyčistil papírovým kapesníkem, jak bylo jeho zvykem. „Pojďte se mnou,“ vyzval Londýňany a odvedl je do služební místnosti. U počítačových terminálů seděly dvě policistky – zjevně nic nedělaly a jen si povídaly – a konstábl právě zapisoval cosi na tabuli, kam dnes Hanken již dříve úhledně rozepsal úkoly. Konstábl kývl hlavou a odešel, zatímco Hanken vedl důstojníky ze Scotland Yardu k tabuli. Vedle visely velký plán místa činu, dvě fotografie mladé Maidenové – jedna živé, druhá mrt-

vé – a také několik snímků druhého, zatím neidentifikovaného těla a řada snímků z místa vraždy.

Lynley si nasadil brýle na čtení a prohlížel si fotky, zatímco Hanken představoval jeho a Nkatu zbylému osazenstvu. Hanken se obrátil na jednu z policistek: „Počítače pořád nefungují?“

„Co jiného?“ zazněla lakonická odpověď.

„Zatracené vynálezy,“ zamumlal Hanken. Upozornil Londýňany hlavně na plán Nine Sisters Henge. Ukázal na místo uvnitř kruhu, kde našli chlapcovu mrtvolu. Potom označil další oblast poněkud dál na severozápad. „Dívka ležela tady. Jedno sto devětapadesát metrů od březového hájku, ve kterém jsou ty kameny. Měla hlavu rozbitou kusem vápence.“

„A co ten chlapec?“ zeptal se Lynley.

„Mnohočetné bodné rány. Žádná zbraň na místě činu. Pečlivě jsme po ní pátrali, ale na nic. Moji lidé právě teď pročesávají vřesoviště.“

„Tábořili společně?“

„Ne,“ odpověděl Hanken. Podle jejích rodičů se dívka vydala na Calderské vřesoviště sama a důkazy na místě činu to potvrzují. Výbava rozházená po celé ploše uvnitř kruhu zjevně patřila jí – a tady ukázal na fotografii, která jeho slova dokumentovala. Podle něj chlapec neměl s sebou nic jiného než to, v čem byl oblečený. Zdá se, že neplánoval prožít s ní noc pod hvězdami.

„Chlapec neměl žádné doklady?“ vyptával se Lynley. „Můj velící říkal, že nelze určit jeho totožnost.“

„Chceme v evidenci motorových vozidel podle poznávací značky zjistit majitele motocyklu, který jsme našli blízko dívčina auta za zdí u silnice kus za Sparrowpitem.“ Ukázal jim to místo na topografické mapě Velké Británie, která ležela rozložená na psacím stole u stěny s tabulí. „Ihned po nálezu těl jsme tu motorku připevnili k sloupu, ale zatím se o ni nikdo nepřihlásil. Vypadá to, že možná patří tomu klukovi. Jakmile začnou naše počítače zase běžet –“

„Říkali každou minutu,“ zavolala jedna z policistek.

„Správně,“ ušklíbl se Hanken a pokračoval: „Dostaneme z evidence informaci o majiteli.“

„Ta motorka může být kradená,“ zamumlal Nkata.

„Potom i to bude v počítači.“ Hanken zašátral po kapsách a zapálil si další cigaretu.

Ozvala se jedna z policistek: „Pete, měj slitování. Sedíme v tom celý den.“ Hanken se rozhodl její prosbu ignorovat.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Lynley, když si důkladně prohlédl všechny fotografie.

Hanken sáhl pod mapu a vytáhl velkou obálku. Uvnitř byly fotokopie anonymních dopisů nalezených u nohou zavražděného. Jednu si vzal a se slovy: „Podívejte se na to,“ podal obálku Lynleyovi. Ten se začal probírat dopisy a Nkata se ke svému nadřízenému okamžitě připojil.

Zpráv bylo osm, všechny vytvořené z velkých písmen a slov, jež kdosi vystříhal z novin a časopisů a nalepil na archy obyčejného kancelářského papíru. Všechny dopisy byly stejné. Začínaly: UMŘEŽ DŘÍV NEŽLI MYSLÍŠ. Pokračovaly: JAKÝ JE TO POCIT DYŽ VÍŽ ŽE TO MÁŠ SPOČÍTANÝ? A končily: HLÍDEJ SI ZÁDA PROTOŽE DYŽ TO NEBUDEŠ ČEKAT PŘIDE TO A UMŘEŽ. NENI KAM UTÝCT ANI KAM SE SKOVAT.

Lynley si přečetl všech osm dopisů. Potom zvedl hlavu, sundal si brýle a zeptal se: „Ty jste našli u jednoho z těl?“

„Uprostřed kruhu. Blízko toho chlapce, ale ne u něho.“

„Mohly být určeny komukoliv, ne? Dokonce nemusejí souviset s případem.“

Hanken přikývl. „To jsem si taky nejdřív myslel. Až na to, že to vypadalo, že se tam dostaly ve velké obálce, která tam ležela. Stálo na ní tužkou napsáno *Nikky*. A byla na nich krev. Mimochodem, to jsou ty tmavé šmouhy. Naše kopírka neumí červenou.“

„Máte kopie?“

Hanken pokrčil rameny. „Laborka je má v práci.“

Lynley přikývl a znovu se vrátil k dopisům. „Jsou dost výhružné. Ale posílat je dívky? Proč?“

„To proč je náš vražedný motiv.“

„Myslíte si, že je do toho ten chlapec zapojený?“

„Podle mě je to nějaký zabeđený klacek, co se ocitl na špatném místě v tu nejhorší možnou dobu. Záležitost zkomplikoval, ale to je všechno, co udělal.“

Lynley vrátil papíry do obálky a podal ji Hankenovi. „Zkomplikoval záležitost? Jak?“ podivil se.

„Kvůli němu byla potřeba posíla.“ Hanken měl den na to, aby zhodnotil místo činu, prohlédl si fotografie, prostudoval důkazy a na základě toho si vytvořil představu, jak se vše odehrálo. Pustil se do vysvětlování svojí teorie: „Máme vraha, který zná dobře vřesoviště a ví přesně, kde to děvče najít. Ale když tam dorazí, uvidí něco, co nepředpokládal: Někdo je s ní. On má jen jednu zbraň –“

„Ten chybějící nůž,“ podotkl Nkata.

„Správně. Takže má dvě možnosti. Buď oddělit chlapce od děvčete a postupně je oba zabít nožem...“

„Nebo přivést druhého vraha,“ dokončil Lynley. „Tak si to myslíte?“

Hanken přitakal. Možná ten druhý pachatel čekal v autě. Třeba vyrazil nebo vyrazila k Nine Sisters Henge společně s tou první osobou. V každém případě, když se ukázalo, že místo jedné tam jsou dvě tělesně zdatné oběti, které je třeba odstranit, a k dispozici jenom jeden nůž, musel nastoupit i druhý vrah. A jako druhá zbraň posloužil kámen – kus vápence.

Lynley se znovu zadíval na fotografie a plánek místa činu. „Ale proč označujete děvče za hlavní oběť? Proč ne toho chlapce?“ zeptal se.

„Kvůli tomuhle.“ Hanken mu podal kus papíru, který si vzal z obálky s anonymními dopisy, protože tuto otázku předvídal. Zase se jednalo o fotokopii. Opět to byl vzkaz, ovšem tentokrát naškrábaný rukou. Po papíře se kroutila slova TOHLE SI TA DĚVKA ZASLOUŽILA, přičemž poslední bylo třikrát podtržené.

„Nalezli jste to společně s ostatními?“ chtěl vědět Lynley.

„Tohle měla u sebe. Pečlivě složené a zastrčené v jedné z kapes.“

„Ovšem proč nechávat dopisy po vykonané vraždě? A proč nechat ten vzkaz?“

„Poslat někomu zprávu. K tomu obvykle vzkazy bývají.“

„To bych přijal v případě vzkazu u její mrtvoly. Ale co ty vystríhované a nalepované dopisy? Proč by je tam někdo nechával?“

„Berte v úvahu podmínky na místě vraždy. Všude nepořádek. A dovolím si tvrdit, že vrah udeřil za tmy.“ Hanken se odmlčel a zamáčkl cigaretu. „Možná ani nevěděl, že jsou v tom brajglu i dopisy. Udělal chybu.“

Na druhé straně služebny se konečně probraly k životu počítače. Jedna z policistek řekla: „Skoro na čas,“ a pustila se do zapisování údajů a následně čekala na odpovědi. Druhá žena zpracovávala výkazy činnosti a hlášení, které ji už vyšetřující skupina odevzdala.

Hanken pokračoval: „Zamyslete se nad vrahovým duševním rozpoložením. Tedy toho hlavního vraha. Sleduje naše děvče do kamenného kruhu, vše připravené, ale najde ji ve společnosti toho kluka. Musí si přivést pomoc, což ho vyvede z míry. Dívce se podaří utéct, a to ho rozhodí ještě víc. A navíc s ním ten mladík bojuje jako čert, takže se tábořiště promění ve skládku. Všechno, o co se stará – tedy vrah, ne ten náš kluk –, je sprovodit ty dva ze světa. Plán nejde hladce, takže poslední věc, na kterou by mýsl, je, jestli si to Maidenovic děvče s sebou vzalo jeho dopisy.“

„Proč to udělala?“ Nkata se stejně jako jeho nadřízený vrátil k tabuli a prohlížel si fotografie z místa činu. Odvrátil se od nich a zeptal se: „Ukázat je tomu klukovi?“

„Nic nenasvědčuje skutečnosti, že by toho mladíka znala už dřív,“ upozornil ho Hanken. „Dívčin otec viděl jeho tělo, ale nedokázal určit jméno. Prohlásil, že ho nikdy neviděl a že její přátele zná.“

„Nemohl ji zabít ten kluk?“ přemítal Lynley. „A stát se potom sám bezděčně obětí?“

„Ne, pokud patolog neurčil chybně dobu smrti. Oba prý zemřeli v rozmezí hodiny. Jak by se asi mohlo stát, že by se jedné úterní noci v září udály na jednom místě dvě na sobě nezávislé vraždy?“

„A přesto to právě tak vypadá, že?“ poznamenal Lynley. Zeptal se, kde byl vůz Nicolý Maidenové vzhledem ke kamennému kruhu. Odebrali z toho místa sádrové odlitky vzorku pneumatik? A co otisky bot v samotném kruhu? A chlapcova tvář...? Co si Hanken myslí o popáleninách?

Hanken si poradil i s těmito otázkami za pomoci mapy

a hlášení, jež jeho muži zatím vypracovali. Z druhé strany služebny zavolala Peggy Hammerová, jejíž obličej Hankenovi pokaždé připomněl pihovatou lopatu: „Pete, máme to. Zpráva z evidence motorových vozidel.“ Spustila tisk.

„Ten triumph?“

„Přesně. Máme ho.“ Podala mu kus papíru.

Hanken si přečetl jméno a adresu vlastníka. Náhle si uvědomil, že se z londýnských detektivů rázem stalo požehnání. Protože šlo o adresu v jejich městě, využije buď Lynleye, nebo Nkatu, aby se postarali o londýnskou stopu, a ušetří tak jednu pracovní sílu. V dnešní době snížených rozpočtů, utahování opasků a finanční odpovědnosti, která ho přinutila křičet něco o tom, že „proboha, není žádný zatracený účetní“, poslat někoho na služební cestu byl krok, který musel obhajovat prakticky až ve sněmovně lordů. Na takové nesmysly neměl Hanken čas. V Londýně takové pitomosti dělali, i když nemuseli.

„Motorka je registrována na jméno Terence Cole.“ Podle evidence ve Swansea tenhle Terence Cole bydlí v Chart Street v Shoreditchi. A jestli by jednomu z členů Scotland Yardu nevadilo ujmout se téhle stopy, poslal by ho okamžitě do Londýna, aby na té adrese našli někoho, kdo by mohl určit totožnost druhého těla z Nine Sisters Henge.

Lynley se podíval na Nkatu. „Budete muset ihned vyrazit domů,“ rozhodl. „Já zůstanu. Chci si promluvit s Andy Maidenem.“

Nkata vypadal překvapeně. „Vy nechcete do Londýna? Být na vašem místě, musel byste mi zaplatit balík, abych zůstal.“

Hanken hleděl z jednoho na druhého. Všiml si, že se Lynley lehce začervenál. To ho překvapilo. Až do tohoto okamžiku mu ten člověk připadal naprosto nevzrušený.

„Řekl bych, že Helen to beze mne pár dní zvládne,“ utrousil Lynley.

„To by nemělo potkat žádnou novomanželku,“ tvrdil Nkata. „Inspektor se před čtvrt rokem oženil. V podstatě má za sebou teprve líbáanky,“ vysvětlil Hankenovi.

„Winstone, to stačí,“ upozornil ho Lynley.

„Novomanžel,“ prohlásil Hanken a kývl hlavou. „Sláva.“

„Obávám se, že to je poněkud diskutabilní názor,“ ohradil se Lynley záhadně.

To by před čtyřiaadvaceti hodinami neřekl. Tehdy byl dokonale šťastný. Když s Helenou začali společně žít, objevilo se mnoho třecích ploch, které museli uhladit, ale nikdy nic, co by se zdálo být tak zapeklité, že by to nemohli urovnat rozhovorem, vyjednáváním a kompromisem. Dokud se neobjevila ta záležitost s Haversovou.

Během doby po návratu z líbánek Helen udržovala diskrétní odstup od jeho profesionálního života, a když se vrátil z jediné návštěvy u Barbary Haversové a vyprávěl manželce o tom, co způsobilo Barbařinu degradaci, řekla jen: „Tommy, na to musí být nějaké vysvětlení.“ Od toho okamžiku si Helen nechávala své názory pro sebe, předávala telefonické vzkazy od Haversové i ostatních v té záležitosti zainteresovaných, ale neustále zůstávala objektivní a o její loajalitě k manželovi nemohlo být pochyb. Nebo tak si to aspoň Lynley myslel.

Manželka ho vyvedla z omylu, když se včera odpoledne vrátila ze St. Jamesova domu. Balil si věci na cestu do Derbyshire. Právě uložil do kufru nějaké košile a doloval starý nepromokavý kabát a pohorky na cesty po vřesovišti, když za ním přišla Helen. Místo obvyklého obcházení kolem popadla býka rovnou za rohy: „Tommy, proč sis na tenhle případ vybral raději Winstona Nkatu než Barbaru Haversovou?“

„Ach. Vidím, že jsi mluvila s Barbarou,“ poznamenal, na což odpověděla: „A ta ubohá žena tě v podstatě hájila, přestože má zjevně zlomené srdce.“

„Chceš, abych se také hájil?“ zeptal se mírně. „Barbara teď musí chvíli chodit po Yardu s hlavou skloněnou. Vzít ji do Derbyshire by nesplnilo účel. Winston je v případě, že Barbaru nelze vzít, logická volba.“

„Ale, Tommy, ona tě zbožňuje. Ach, nedívej se tak na mě. Víš, co mám na mysli. V Barbařiných očích nemůžeš nic udělat špatně.“

Položil do zavazadla poslední košili, mezi ponožky zasunul holení, kufr zavřel a nahoru položil sako. Otočil se k manželce a zeptal se: „Takže ty jsi její prostředník?“

„Tommy, prosím tě, nechovej se ke mně tak blahosklonně. To nesnáším.“

Povzdychl si. Nechtěl se s ní pohádat a letmo si vzpomněl na kompromisy, které člověk dělá, když chce spojit svůj život s životem jiné osoby. Setkáme se, uvažoval, chceme, nadbíháme a získáváme. Ale rád by věděl, jestli existuje muž, který dokáže i v období slepé touhy uvažovat, zda by mohl s objektem své vášně žít, a nepoloží si tu otázku až po svatbě. Pochyboval o tom.

„Helen, je zázrak, že vzhledem k obviněním proti Barbarě vzneseným má stále svoji práci. Webberly pro ni udělal maximum a bůhví, co musel slíbit, čeho se vzdát nebo v čem ustoupit, aby ji udržel v oddělení vyšetřování vražd. Teď by měla děkovat své šťastné hvězdě, že ji nevyrazili. Neměla by pro své rozhořčení proti mně hledat podporu. A upřímně řečeno, je to poslední osoba na světě, která by se měla snažit postavit mě proti vlastní manželce.“

„To nedělá!“

„Ne?“

„Šla navštívit Simona, ne mě. Ani nevěděla, že tam jsem. Když mě uviděla, chtěla stáhnout ocas mezi nohy a utéct. A kdybych jí v tom nezabránila, zmizela by. Potřebovala si s někým promluvit. Cítila se příšerně a hledala přítele, kterým jsi jí býval vždycky ty. Chci vědět, proč už teď nejsi.“

„Helen, tady se nejedná o přátelství. V situaci, kdy vše závisí na splnění rozkazu, není místo pro přátelství. A Barbara neuposlechla. A co je ještě horší, téměř při tom někoho zabila.“

„Ale ty víš, co se stalo. Jak můžeš nevidět –“

„Vidím jen, že existuje důvod dodržovat předpisy o velení.“

„Zachránila život.“

„Ona neměla co rozhodovat, jestli je ohrožen život.“

Manželka přistoupila blíž a uchopila jeden ze sloupků v nohách postele. „Tomu nerozumím. Jak můžeš být tak nelítostný? Ona by byla první člověk, který by ti všechno odpustil.“

„Za takových okolností bych to nepředpokládal. Neměla ode mne tak moc očekávat.“

„Ty sis už také přizpůsobil pravidla. Vyprávěl jsi mi o tom.“

„Helen, nemůžeš považovat pokus o vraždu za obejití předpisů. To je zločin. Mimochodem, za to jde většina lidí do vězení.“

„A ty ses v tomto případě rozhodl být soudcem, porotou i katem. Chápu.“

„Opravdu?“ Začínal být rozzlobený a ona měla držet jazyk na uzdě. Jak to, říkal si v duchu, že ho Helen dokáže vytočit jako nikdo jiný? „Potom tě žádám, abys chápala i následující. Barbara Haversová se tě nijak netýká. Její chování v Essexu, z toho vyplývající vyšetřování a jakékoliv hořké pilulky, které musela jako důsledek těch událostí spolknout, nejsou tvoje věc. Pokud ti připadá tvůj současný život tak omezený, že musíš za tento případ bojovat, abys měla co dělat, možná bys měla uvažovat o tom, že by ses přidala na moji stranu. Upřímně řečeno, uvítal bych, kdyby se mi z domova dostalo podpory, ne rozvracečství.“

Dokázala se rozhněvat stejně rychle jako on a právě tak to uměla vyjádřit. „K takovému druhu žen nepatřím. Jestli ses chtěl oženit s nějakou ochotnou patolízalkou –“

„To je tautologie,^{*)}“ poznamenal.

A toto stručné prohlášení ukončilo jejich hádku. Helen odsekla: „Ty *svině*,“ a nechala ho, aby si složil zbytek věcí. Když byl hotov, šel se s ní rozloučit. Nebyla nikde k nalezení. Proklínal ji i sebe. A Barbaru Haversovou za to, že byla zdrojem neshody s Helen. Ovšem cesta do Derbyshire mu poskytla čas nejen vychladnout, ale také si uvědomit, kolikrát uhodil pod pás. Tenhle trapas s Helen byl jedním z těch případů a on to musel uznat.

Nyní, když stál s Winstonem Nkatou na chodníku před buxtonskou policejní stanicí, viděl způsob, jak manželku odškodnit. Nkata asi očekává, že určí další osobu pro případné vyšetřování v Londýně, a oba věděli, na koho by logicky padl los. A přece se Lynley přistihl, že se snaží od-

^{*)} Tautologie – v tradiční logice vyjádření obsahu pojmu týmiž nebo podobnými slovy, v symbolické logice označení pro pravdivou větu

sunout rozhodnutí tím, že předá svůj vůz podřízenému. Vysvětlil Nkatovi, že pro něj nemohl zabrat na cestu do Londýna auto buxtonské policie, a jedinou alternativou jeho bentleye bylo letadlo z Manchesteru nebo vlak. Ovšem než by se dostal do Manchesteru a chytil letadlo nebo počkal na vlak a bůhví kolikrát mezitím přisedal, bude v Londýně vozem.

Lynley doufal, že Nkata je schopnější řidič než Haversová. Posledně zvesela přejela přes starý milník a utrhla závěs předního kola. Upozornil podřízeného, že musí bentleye řídit, jako by měl v každé botě litr nitroglycerinu.

Nkata se zakřenil. „Snad si nemyslíte, že neumím s tak fajnovým motorem zacházet?“

„Jen bych byl radši, kdyby tohle dobrodružství přestál bez šrámů.“ Lynley vypnul bezpečnostní systém vozu a podal Nkatovi klíče.

Ten ukázal hlavou na policejní stanici. „Myslíte, že hraje naši hru? Nebo my jeho?“

„Na to je ještě příliš brzy. Je nešťastný, že nás tady má, ale já bych byl na jeho místě také. Musíme s ním zacházet jemně.“ Lynley pohlédl na hodinky. Skoro pět. Pitvy byly naplánovány na brzké odpoledne. S trochou štěstí by už teď mohly být hotové a patolog by se mohl podělit o předběžné poznatky.

„Co si myslíte o jeho teorii?“ Nkata vytáhl z kapsy saka dva ovocné bonbony, svoji tolerovanou neřest. Prohlédl obaly, vybral si příchuf a druhý podal inspektorovi.

„Jak Hanken vidí případ?“ Lynley rozbil cukrátko. „Je ochotný mluvit. To je dobré znamení. Zdá se, že je schopný měnit taktiku. To je také dobré.“

„Ale stejně je nějaký nabroušený. Tak si říkám, co ho asi žere,“ uvažoval Nkata.

„Winnie, všichni máme své soukromé starosti. Naším úkolem je nedovolit jim, aby nám vadily v práci.“

Nkata vynalézavě přidal k Lynleyovým myšlenkám poslední otázku: „Chcete, abych ve městě s někým spolupracoval?“

Lynley se tomu stále vyhýbal. „Můžete požádat o pomoc, pokud se vám bude zdát, že ji potřebujete.“

„Mám si vybrat sám, nebo to chcete udělat vy?“

Lynley se na něj podíval. Nkata se ptal tak nedbale, že se z toho nedalo vyčíst nic jiného než žádost o vedení. A vzhledem k tomu, že se Nkata může krátce po příjezdu do Londýna s někým vrátit na sever kvůli identifikaci druhého těla, byly ty otázky naprosto na místě. Pokud se tak stane, bude potřeba, aby se někdo podíval na Terence Colea a postaral se o ostatní záležitosti v Londýně.

Takže přišel ten okamžik. Lynley měl přímo před nosem příležitost rozhodnout tak, jak by mu to Helen schválila. Ale nevyužil jí. Místo toho řekl: „Nevím, kdo je v současnosti volný. Nechám to na vás.“

Již v počátcích svého dlouhého pobytu na Broughton Manoru Samantha McCallinová pochopila, že strýc Jeremy není v otázkách pití vybíravý. Vypil cokoliv, čím se dokázal rychle opít. Nejraději měl asi Bombay gin, ale když došlo k nejhoršímu a nejbližší obchod s alkoholem neměl otevřeno, bral, co bylo.

Pokud Samantha věděla, pil strýc pravidelně od puberty, jen po dvacítce na pár let přestal, protože vyměnil alkohol za drogy. Jeremy Britton býval – podle rodinné legendy – kdysi zářící hvězdou Brittonovic klanu. Ovšem svatba s dívkou z jeho party dětí květin způsobila, že u svého otce upadl v nemilost. Nicméně právem prvorozeného nemohl po jeho smrti nezdědit Broughton Manor se vším všudy. Samanthina matka si uvědomila, že ona zbytečně žila jako „hodné dítě“, zatímco si Jeremy užíval se svými kumpány – pojídači halucinogenních látek –, což jí v mozku zasadilo další semínka nesouladu mezi ní a bratrem. Ty neshody léty ještě narůstaly, protože zatímco Jeremy a jeho žena měli rychle za sebou tři děti a propili a profetovali Broughton Manor až na dno, ve Winchesteru si Sophie, jeho jediná sestra, najala soukromé detektivy, kteří jí podávali pravidelně zprávy o bratrově zhýrálém životě. Po přečtení každého nového hlášení plakala, naříkala a skřípěla zuby.

„Někdo s tím musí něco udělat,“ křičela, „dříve než zničí celou historii našeho rodu. Při způsobu, jakým v ní pokračuje, nezbyde nic, co by *někomu* připadlo.“

Ne že by Sophie Brittonová-McCallinová potřebovala

bratrovy peníze, které už stejně dávno rozházel. Sama se v nich utápěla, protože její manžel se předčasně upracoval k smrti, aby prameny nikdy nevyschly.

V době, kdy byl Samanthin otec natolik zdravý, aby v rodinné továrně lpěl na takovém pracovním tempu, že by to sklátilo každého smrtelníka, dívka přehlížela matčiny nekonečné monology na téma ona a její bratr Jeremy. Ovšem když Douglas McCallin podlehl rakovině prostaty, matčiny monology měnily tón i obsah. Tváří v tvář smutné realitě pozemského bytí a smrti se v ní opět zrodila zanícená víra v rodinné vazby.

„Chci tady mít bratra,“ vzlykala ve vdovském smutku u pohřební hostiny. „Mého jediného pokrevního příbuzného. Mého bratra. *Chci ho.*“

Jako by Sophie zapomněla na své dvě děti – o bratrových potomcích nemluvě –, které byly také pokrevně příbuzní. Místo toho se upnula na obnovení přátelských vztahů s Jeremym jako na jedinou útěchu ve svém zármutku.

Ovšem Sophie truchlila tak, až bylo brzy zjevné, že se rozhodla překonat smutek královny Viktorie nad smrtí prince Alberta. Když to Samantha nakonec pochopila, usoudila, že rozhodná akce je jediný způsob, jak opět nastolit ve Winchesteru klid. Jakmile z nesouvislých telefonických rozhovorů se strýcem vyvodila, že není schopný cestovat bez pomoci, vydala se ho v Derbyshire vyzvednout. Přijela a uviděla ho na vlastní oči. Ihned pochopila, že dovézt ho v současném stavu by Sophii asi skolilo do hrobu.

Navíc Samantha zjistila, jaká je úleva být na chvíli bez matky. Té drama otcovy smrti poskytlo víc témat, než obvykle mívala, a ona je využívala s obrovskou chutí. Samantha z toho byla už dlouho tak vyčerpaná, že se s tím nedokázala vyrovnat.

Ne že by Samantha nad otcovou smrtí netruchlila. To ano. Ale již dávno věděla, že první láskou Douglase McCallina byla rodinná továrna na výrobu sušenek – nikoliv sama rodina –, tudíž jí jeho skon připadal spíš jako prodloužení pracovní doby než jako úmrtí. Vždycky žil pro práci. A odevzdal se jí jako muž, který měl takové štěstí, že potkal svoji pravou lásku ve dvaceti.

Naproti tomu Jeremy si vybral za nevěstu alkohol. Tentokrát začal v deset hodin dopoledne suchým sherry. Při obědě zpracoval láhev něčeho, co se jmenovalo Jupiterova krev. Samantha to vzhledem k barvě tipovala na červené víno. Odpoledne si dopřával jeden gin s tonikem za druhým. Sam považovala za pozoruhodné, že se stále dokázal pohybovat.

Obyčejně trávil den v salonku. Zatahl závěsy a s pomocí prastarého osmimilimetrového projektoru bloudil svou pamětí. Během měsíců Samanthina pobytu na Broughton Manoru prošel celou filmovou historií Brittonovic rodiny nejméně třikrát. Dělal to stále stejně: začal nejranějšími filmy, které jeden nebo druhý Britton natočili ve čtyřia dvacátém roce, a sledoval je chronologicky do okamžiku, kdy už neměl žádný z Brittonů takový zájem o rodinu, aby ji nafilmoval. Takže obrazové záznamy honů na lišku, rybářských výprav, prázdnin, střílení bažantů, narozenin a svaťeb končily kolem Julianových patnáctých narozenin. Což muselo být podle Samanthiných výpočtů právě v době, kdy Jeremy Britton spadl z koně a poranil si tři obratle. Kvůli tomu dávnému zranění svědomitě polykal spolu s alkoholem ještě léky proti bolesti.

„Pokud ho nebudeme hlídat, zabije se tou směsí prášků a pití,“ upozornil ji krátce po příjezdu Julian. „Sam, pomůžeš mi? Když na něj budeš dávat pozor, můžu udělat víc práce na panství. Dokonce bych mohl možná rozjet i nějaké plány... když mi ale pomůžeš.“

Znala bratrance Juliana jen pár dní a už věděla, že by pro něj udělala všechno, aby mu pomohla. Úplně všechno.

A Jeremy Britton to očividně věděl také, protože když ji pozdě odpoledne slyšel vracet se ze zeleninové zahrady a dupat po dvoře, aby oklepala z bot zem, opustil salonek a zašel za ní do kuchyně, kde právě začínala připravovat večeři.

„Aha. Tady jsi, má květinko.“ Naklonil se dopředu v té zemskou přitažlivost popírající pozici, jež se zdála být opilcům druhou přirozeností. V ruce držel sklenici. Z posledního ginu s tonikem zbyly jen dva kousíčky ledu a plátek citronu. Jako obvykle byl vyparáděný, každým coulem venkovský šlechtic. Přes teplé počasí babího léta měl na

sobě tvídové sako, kravatu a kalhoty ze silné vlny, jež musel vyhrabat z garderoby nějakého předka. Mohl by být pokládán za výstředního, leč dobře si vedoucího, opilého majitele pozemků.

Postavil se ke staré dřevěné pracovní desce, přesně tam, kde si přála být Samantha. Zacinkal ledem ve sklenici a vypil ten zbyteček, který dokázal získat z tajících kostek. Potom odložil nádobu vedle velkého kuchyňského nože, který vytáhla ze stojanu. Podíval se na Sam, na nůž a zase na Sam. Pomalu vykouznil šťastný úsměv opilce.

„Kde je náš kluk?“ zeptal se mile, i když to znělo jako *djenaške*. Měl tak světle šedé oči, že jeho duhovky jako by neexistovaly. Zato bělma mu už dávno zežloutla a tentýž odstín získala i jeho pokožka. „Copak sis nevšimla, že se tu dneska Julie neplížil kolem? Teda já nevěřím, že dneska v noci vůbec spal doma, náš malý Julie, protože si nevzpomínám, že bych u snídane viděl jeho ksicht.“ Ovšem vypravil ze sebe cosi jako *snídněvděljehasicht* a čekal, jak neteř na jeho poznámku zareaguje.

Samantha vyndala zeleninu z ošatky. Položila hlávkový salát, okurku, dvě zelené papriky a květák do dřezu a začala je pečlivě zbavovat zeminy. Zvláštní pozornost věnovala salátu. Skláněla se nad ním jako matka zkoumající svoje miminko.

„Dobrá,“ povzdychl si Jeremy. „Řekl bych, že víme, co Julie dělal. Vid', Sam? Ten kluk nedokáže vidět, co má u nosu. Nevím, co s ním budeme dělat.“

„Strýčku, doufám, že sis nevzal žádné prášky?“ vyzvídala Samantha. „Jestli je smícháš s alkoholem, můžeš mít potíže.“

„Narodil jsem se pro potíže,“ opáčil Jeremy a Samantha se snažila rozlišit, jestli blábolí víc než obvykle, což by ukazovalo na hrozící ztrátu vědomí. Bylo těsně po páté, takže to už stejně vždy blekotal, ale poslední věci, s níž by se Julian potřeboval potýkat, bylo, aby otcovo obvyklé opilecké blábolení přešlo v kóma. Jeremy se šinul podél pracovní desky až ke dřezu. „Dobře vypadáš, Sammy.“ Jeho dech byl přehlídkou všech alkoholických nápojů, které smíchal. „Nemysli, že jsem pořád tak pod párou, že si nevšímnu, jak vypadáš. Věci se mají tak, že musíme donutit

našeho malého Julia, aby si toho taky všiml. Nemá smysl, abys tady předváděla nohy, když se dívá jen tenhle starý drn. Ne že mně by se ten pohled nelíbil, to si uvědom. Mít tady v domě takovou mladou osůbku v těsných šortkách je přesně ta věc, která –“

„To jsou turistické šortky,“ přerušila ho Samantha. „Strýčku Jeremy, vzala jsem si je, protože je teplo. Což bys věděl, kdybys někdy vyšel během dne z domu. A nejsou přiléhavé.“

„Děvče, to byla poklona,“ ohradil se Jeremy. „Nauč se přijímat poklony. A od koho se to naučit lépe než od pokrevního strýce? Bože, je dobře, že tě znám, děvče. Už jsem ti to říkal?“ Neobtěžoval se s čekáním na odpověď. Naklonil se ještě blíže a spiklenecky zašeptal: „A teď vymyslíme, co dělat s Juliem.“

„Co s Juliem?“

„Víme oba, čím se zabývá, ne? Obskakuje tu Maidenovic holku jako nažhavený osel už od dvaceti –“

„Strýčku Jeremy, prosím tě.“ Samantha cítila mrazení na šíji.

„Strýčku Jeremy, prosím tě co? Musíme se podívat na všechna fakta, abychom věděli, co s nimi udělat. A faktem číslo jedna je, že Julie najede na tu ramlici pokaždé, když dostane příležitost. Lépe řečeno, když mu ona dá šanci.“

Na opilce je velmi dobrý pozorovatel, pomyslela si Samantha. Ale řekla trochu upjatěji, než zamýšlela: „Strýčku Jeremy, já se opravdu nechci bavit o Juliově sexuálním životě. To je jeho věc, nikoliv naše.“

„Ach,“ vydechl strýc. „Příliš ošklivé téma pro Sammy McCallinovou? Sam, čím to, že se mi zdá, že tak to není?“

„Netvrdila jsem, že je to ošklivé,“ odpověděla. „Řekla jsem, že to není naše věc. A to není. Takže ji nechci probírat.“ Ne že by jí sex nějak vadil, cítila se trapně, styděla se nebo něco podobného. Zdaleka ne. Dopřávala si ho, kdykoliv to bylo možné, od doby, kdy se jako dospívající dívka zbavila nešikovného nepohodlí panenství tím, že k tomu dotlačila jednoho z bratrových přátel. Ale tohle... povídat si o bratrancově pohlavním životě... Nemohla si takový rozhovor dovolit, nesměla riskovat, že se prozradí.

„Holčičko holčiči, poslouvej,“ vyzval ji Jeremy. „Vidím,

jak se na něj díváš, a vím, co chceš. Jsem na tvoji straně. Sakra, udrž rodinu pro rodinu *uvnitř* rodiny je moje motto. Myslíš, že si přeju, aby se připoutal k té Maidenovic couře, když má vedle sebe ženu, jako jsi ty, čekající, až nastane den, kdy ten její dostane rozum?”

„Mýlíš se,“ ohradila se, ačkoliv jí tepání těsně pod kůží napovědělo, jak nával krve prozrazuje, že právě zalhala. „Mám Juliana ráda. Kdo by neměl? Je to krásný člověk –“

„Správně. To je. Ale myslíš si, že ho tak vidí i ta Maidenová? Ne. Vidí jen trochu zábavy, když sem přijede, trochu muchlování a válení ve vřesu.“

„Ale,“ pokračovala Samantha stroze, jako by strýc vůbec nemluvil, „nemiluji ho a neumím si představit, že bych se do něj někdy zamilovala. Proboha, strýčku Jeremy. Je to můj přímný bratranec. Beru Juliana jako svého bratra.“

Jeremy chvíli mlčel. Samantha využila příležitosti a protáhla se kolem něj s kvěťákem a paprikami v ruce. Položila je na pracovní desku, na níž se krájela zelenina už čtyři sta let, a začala rozebírat kvěťák na růžičky.

„Ach,“ řekl pomalu Jeremy, ale tak vychytralým tónem, až si Samantha poprvé uvědomila, že není tak opilý, jak vypadá. „Tvého bratra. Chápu. Ano. Skutečně to chápu. Takže by tě jinak nezajímal. Tak si říkám, jak jsem na to přišel...? No nevádí. Stejně strýčkovi Jeremymu trochu porad.“

„V čem?“ Donesla cedník a shrnula do něj kvěťák. Obrátila pozornost k paprikám.

„Jak ho vyléčit.“

„Z čeho?“

„Z ní. Z té kočky. Z klisny. Z čubky. Jak chceš.“

„Julian,“ řekla Samantha ve vysilující snaze odvrátit strýce od tématu, „nepotřebuje být z ničeho vyléčený. Strýčku Jeremy, je to svobodný člověk.“

„Je jen ty koule, to je. Panák na provázku a my oba víme, kdo za něj tahá. Dostala ho tak, že nevidí napravo nalevo.“

„To by šlo ztuha.“

„Tuhý je to slovo, správně. Je tak dlouho tuhý, že se mu mozek přestěhoval do poklopce.“

„Strýčku Jeremy –“

„Myslí jen na to, jak jí ocucávat ty pěkný růžový kozičky. A jakmile se do ní dostane a slyší její vzdychání jako –“

„Dobře.“ Samantha krájela zelené papriky, jako by měla v ruce popravčí sekeru. „Strýčku, myslím, že jsi svůj názor důkladně vysvětlil. Ráda bych teď připravila večeři.“

Jeremymu se po tváři pomalu rozlil opilecký úsměv. „Sammy, jsi mu určená. Ty to víš stejně jako já. Takže co uděláme, aby se tak stalo?“

Náhle se na ni upřeně zadíval, jako by snad ani nebyl opilý. Jak se jmenovalo to bájně zvíře, které tě mohlo uvěznit pohledem a zabít? Bazilišek, odpověděla si v duchu. Strýc je bazilišek.

„Nevím, o čem to mluvíš,“ prohlásila, ale zaznělo v tom, dokonce i jí samé, málo jistoty a hodně obav.

„Nevíš.“ Usmál se a vyšel z kuchyně, ovšem ne krokem muže, který je neustále podnapilý.

Samantha odhodlaně krájela zelené papriky, dokud nezaslechla jeho kroky na schodech a dokud nezaklaply kuchyňské dveře. Když odkládala stranou nůž, pečlivě se ovládala, na což byla za daných okolností velmi hrdá. Položila ruce na okraj pracovní desky. Naklonila se nad zeleninu, vdechovala její vůni a upřela myšlenky na mantru, kterou si sama složila – Láska mě naplňuje, láska mě objímá. Celá jsem stvořena z lásky –, a snažila se opět nabýt pocitu vyrovnanosti. Ne že by jí po včerejším večeru, kdy si uvědomila, jak se zmýlila v souvislosti se zatměním měsíce, nějaká zbyla. Ne že by nějakou vůbec měla od chvíle, kdy zjistila, co pro bratrance znamená Nicola Maidenová. Ale zvykla si přinutit se šeptat tu mantru, takže ji teď použila, přestože láska byla naprosto poslední pocit, jehož by byla v tomto okamžiku schopná.

Stále se pokoušela meditovat. V tom zaslechla z psince, zřízeného z bývalých stájí na západ od sídla, štěkot. Ostré vzrušené štěkání psů znamenalo, že je u nich Julian.

Samantha se podívala na hodinky. Byl čas krmení dospělých, sledování novorozených štěňat a her na honěnou se staršími, která právě začínají socializační proces. Julian tam pobude nejméně hodinu. Samantha bude mít čas se připravit.

Říkala si, co bratranci řekne. A co asi řekne on jí? A co na tom vůbec v souvislosti s Nicolou Maidenovou záleží?

Od okamžiku, kdy se seznámily, neměla Samantha Nicolu ráda. Její nechuť pramenila z toho, co pro ni mladší žena znamenala – v první řadě sokyni v souboji o Julianovy city. Dále z toho, jaká Nicola očividně byla. Její nenucené chování působilo nepříjemně a vyvolávalo pocit, že dívka má sebedůvěru, jež naprosto neodpovídala jejím otřesným kořenům. Dcera člověka jen malinko lepšího než hospodský, absolventka londýnského gymnázia a třetířadé univerzity, která nepřevyšovala úroveň obyčejné techniky. Kdo byla, že se s takovou samozřejmostí pohybovala po pokojích Broughton Manoru? Jsou sice sešlé věkem, ale pořád představují čtyři sta let nepřetržitého vlastnictví rodiny Brittonových. A takový rod může těžko žádat pro sebe Nicola Maidenová.

Přestože to věděla, jako by ji to vůbec nevyvádělo z míry. Samozřejmě nikdy nedala najevo, že o tom má vůbec zdání. A měla k tomu jeden velmi dobrý důvod: moc, kterou jí dodával její vzhled anglické růže. Vlasy jako Guinevera – nepřírozené barvy, přestože byly nepochybně přírodní –, dokonalá pleť, jemné rysy, uši jako mušličky... Dostalo se jí všech tělesných předpokladů, které může žena mít. A pět minut v její přítomnosti Sam stačilo k poznání, že si toho je sakra dobře vědomá.

„To je skvělé seznámit se konečně s jednou z Julesových příbuzných,“ svěřila se jí Nicola před sedmi měsíci při jejich prvním setkání. „Doufám, že se z nás stanou dobré přítelkyně.“ Měla tehdy volno na konci zimního semestru a přijela na prázdniny k rodičům. Po příjezdu zavolala Juliana a od okamžiku, kdy si přitiskl sluchátko k uchu, Samantha chápala, odkud vítr vane. Ale netušila, jak je silný, dokud se s Nicolou nesetkala osobně.

Zářivý úsměv, upřímný pohled, výbuchy veselého smíchu, přirozená konverzace... Ačkoliv ji neměla ráda spíše více než méně, potřebovala Samantha několik rozhovorů s Nicolou, aby bratrancovu milovanou plně ohodnotila. Závěr, který si udělala, přispíval pouze k tomu, že se po každém setkání cítila nepříjemněji. Viděla totiž Nicolu

Maidenovou takovou, jaká byla – mladou ženu, se sebou naprosto spokojenou, nabízející se zcela světu, aniž by se aspoň trochu starala o to, zda bude její nabídka přijata. Nepoznala pochyby, obavy, nejistoty a ztrátu sebedůvěry ženy hledající pro sebe ideálního muže. Samanthu napadlo, že možná proto se Julian Britton tak nadšeně snažil, aby ji získal.

Během svého pobytu na Broughton Manoru si Samantha nejednou všimla Julianova chování, jímž dokazoval, do jakého otroctví ho Nicola Maidenová uvrhla. Skláněl se nad dopisem, který jí psal, clonil mluvítka telefonu, aby nějaké zvědavé ucho neslyšelo, co jí povídá, myslel na ni a přitom zíral slepě přes zahradní zídku na mostek pro pěší přes řeku Wye, seděl v kanceláři s hlavou v dlaních a dumal o ní. Téměř se změnil v kořist lovkyně, jejíž pohnutky nemohl pochopit.

Nicméně neexistoval způsob, kterým by ho Samantha přinutila vidět svoji milovanou v pravé podobě. Jako jediná možnost se ukázalo nechat jeho vášeň zcela zvítězit a vyvrcholit ve svatbu, kterou si tak zoufale přál. Nebo ho přimět k trvalé roztržce mezi ním a ženou, po níž toužil.

Samantha musela uznat, že není jiná cesta, což se svářelo s její netrpělivostí a obtěžovalo ji při každém návratu na Broughton Manor. Bojovala s touhou vtlouct bratranci pravdu do hlavy. Kdykoliv došlo na téma Nicola, znovu a znovu potlačovala chuť podupat ty růže v ní. Ovšem tyto snahy o dokonalou sebekontrolu ji přišly draho. Platila za ně úzkost, rozmrzelost, nespavost a záchvaty vzteku.

Strýc Jeremy té záležitosti nepomohl. Samanthu každodenně oblažoval oplzlými narážkami i přímými útoky a všechny se týkaly Julianova milostného života. Kdyby záhy po příjezdu nezjistila, jak je její přítomnost na Broughton Manoru nezbytná, kdyby si nepotřebovala oddechnout od matčiny nepřetržité hry na žalostné truchlení, zmizela by už před několika měsíci. Ale zůstávala na místě a zachovávala klid, protože dokázala vidět jiný obraz: střízlivého Jeremyho, požehnané rozptýlení, které matce přinese opětovné sblížení s bratrem, a Julianovo postupné procitnutí, při němž pochopí, jak Samantha přispívá

k jeho pohodě, budoucnosti a nadějím, že se mu podaří přetvořit panství v prosperující podnik.

„Sam?“

Zvedla hlavu. Snažila se uvolnit napětí z rozhovoru se strýcem tak soustředěně, že přeslechla bratrance vstoupit do kuchyně. Hloupě se zeptala: „Juliane, ty nejsi u psů?“

„Krátký proces,“ vysvětlil. „Potřebují víc, ale to jim teď nemůžu dopřát.“

„Byla jsem se podívat na Cass. Chceš, abych –“

„Je mrtvá.“

„Můj bože. Juliane, to *nemůže* být pravda,“ vykřikla. „Šla jsem tam hned, jak jsme spolu domluvili. Byla v pořádku. Jedla a štěňata spala. Všechno jsem zapsala a nechala v deskách. Neviděl jsi je? Pověsila jsem je na háček.“

„Nicola,“ řekl bezbarvě. „Sam, ona je mrtvá. Tam na Calderském vřesovišti, kam jela tábořit. Nicola je mrtvá.“

Samantha na něj zírala a slovo *mrtvá* jako by znělo všude kolem. Nebrečí, uvědomila si. Co to znamená, že nenaríká? „Mrtvá,“ opakovala opatrně, protože věděla jistě, že by špatná intonace vyvolala dojem, který nechtěla.

Nespouštěl z ní oči a ona si přála, aby se na ni nedíval. Chtěla, aby mluvil. Nebo křičel nebo plakal nebo dělal cokoliv, co by naznačovalo, co se mu odehrává uvnitř, aby věděla, jak se má chovat. Nakonec se pohnul. Přešel k pracovní desce, kde Samantha krájela papriky. Stál a prohlížel si je, jako by to byla zvláštnost. Potom vzal velký nůž a pečlivě ho studoval. Nakonec pevně přitlačil břicho palce na nabroušené ostří.

„Juliane!“ vykřikla Samantha. „Zraníš se!“

Na kůži se mu objevila tenká červená čárka. „Nevím, jak nazvat, co cítím,“ přiznal.

Ovšem Samantha takový problém neměla.

KAPITOLA 5

Co se týkalo marlborek, detektiv inspektor Peter Hanken se zjevně rozhodl prokázat Lynleyovi milosrdenství. Jakmile vyjeli z Buxtonu směrem na Padley George, naklonil se, otevřel přihrádku na rukavici a vytáhl odsud balíček žvýkaček bez cukru. Když si jednu vložil do úst, Lynley mu v duchu blahořečil, že je ochotný obejít se bez tabáku.

Detektiv inspektor mlčel, dokud je silnice A6 nezavedla do údolí, jež v délce několika kilometrů svíralo poklidnou řeku Wye. Promluvil, až když minuli druhý vápencový lom, jizvící krajinu.

„Novomanžel, ano?“ zeptal se s úsměvem.

Lynley se obrnil proti oplzlému humoru, který bude bezpochyby následovat. Cena, kterou člověk obvykle platil za to, že legitimizoval vztah s ženou. „Ano. Tři měsíce. Předpokládám, že je to déle než většina holywoodských manželství.“

„To je nejlepší doba. Vy a vaše manželka začínáte. Tomu se nic nevyrovná. Vaše první?“

„Manželství? Ano. U obou. Začali jsme pozdě.“

„To je lepší.“

Lynley se na společníka ostražitě podíval a hlavou mu blesklo, jestli on sám nemá ve tváři vepsány následky dnešní hádky s Helen, a ty neinspirovaly Hankena ke chvalozpěvům na manželství. Ale v Hankenově výrazu se zračila pouze spokojenost se svým životem.

„Ta moje se jmenuje Kathleen,“ prozradil detektiv inspektor. „Máme tři děti. Sarah, Bellu a PJ. To je Peter ju-

nior, náš nejmladší. Tady. Podívejte se.“ Vytáhl z náprsní kapsy peněženku a podal mu ji. Na nejlepším místě měl rodinnou fotografii: dvě malé holčičky objímají na nemocniční posteli novorozeně v modré zavinovačce a mamka s tačkou objímají ty dvě holčičky. „Rodina je všechno. Ale to dost brzy sám zjistíte.“

„Snad.“ Lynley se snažil představit si sebe a Helen stejně obklopené okouzujícími potomky. Nedokázal to. Pokud se mu vůbec podařilo vyvolat si manželčinu podobu, tak to byla ta dnešní, kdy odcházela s bledou tváří.

Nejistě se pohnul na sedadle. Teď se mu nechtělo bavit se o manželství a v duchu nadával Nkatovi, že toto téma vůbec zmínil. „Jsou nádherné,“ pochválil kolegovi děti, když mu vracel peněženku.

„Chlapec se potatil,“ pochlubil se Hanken. „Z té fotky se to samozřejmě dá těžko určit. Ale tak to je.“

„Je to hezká skupinka.“

K Lynleyově úlevě to vzal Hanken jako dostačující závěrečnou poznámku. Opět obrátil všechnu pozornost k řízení. Díval se na silnici před sebou se stejným soustředěním, jaké, jak se zdálo, věnoval všemu ve svém nejbližším okolí. Což je charakteristické pro člověka, který má lehké potíže s dedukcí. Ale v kanceláři neměl jediný pohozený papír, vedl nejuklizenější služební místnost, co si Lynley pamatoval, a jeho oblečení vypadalo, jako by se právě chystal nechat se vyfotografovat pro módní magazín.

Byli na cestě za rodiči mrtvé dívky a právě se setkali s patoložkou, která sem dorazila z Londýna provést pitvy. Mluvili s ní před pitevnou, kde se přezouvala z pohodlných sportovních bot do lodiček. Jednu z nich právě opravovala tak, že bouchala podpatkem do kovového plátu na dveřích. Se slovy, že dámské boty – o kabelkách ani nemluvě – vymyslel muž, aby podpořil zotročení ženského pohlaví, hleděla s otevřeným nepřátelstvím na pohodlné boty obou detektivů. Nakonec řekla: „Můžu vám věnovat deset minut. Zprávu budete mít ráno na stole. Mimocho-dem, který z vás je Hanken? Vy? Fajn. Víím, co chcete. Je to nůž s osmicentimetrovou čepelí. Nejspíš skládací nůž – kapesní nůž, i když by to mohl být i malý kuchyňský. Váš vrah je pravák a silný, dost silný. To je k tomu klukovi. Dív-

ka zabita kusem kamene, co jste našli na vřesovišti. Tři údery do hlavy. Také pravoruký vrah.“

„Tentýž útočník?“ zeptal se Hanken.

Patoložka naposledy pětkrát bouchla botou o dveře a současně odpovídala. Řekla příkře, že těla mohou říct jen to, co už řekla: jak byla oloupena o život a jestli zbraň použitou proti nim svírala pravá, nebo levá ruka. Důkazy – vlákna, vlasy, krev, sliny, kůže a podobně – mohou prozradit delší, přesnější příběh, ale musejí počkat na výsledky z laboratoře. Pouhým okem lze rozeznat jen to, co jim už řekla.

Pustila střevíc na podlahu a představila se jako doktorka Sue Mylesová. Byla to statná žena s krátkými prsty, šedými vlasy a hrudí, která připomínala lodní příď. Ale nohy, jak si všiml Lynley, když vklouzla do lodiček, měla štíhlé jako mladá dívka.

„Jedna z ran vedených do chlapcových zad,“ pokračovala, „je zajímavá. Prorazila levou lopatku, takže pokud najdete podezřelou zbraň, můžeme ji porovnat s tvarem otvoru po čepeli v kosti.“

„To bylo smrtelné zranění?“ chtěl vědět Hanken.

„Ten chudák buzik vykrvácel. To by normálně nějakou minutu trvalo, ale jedna z ran zasáhla femorální arterii – ta je mimochodem v klíně –, a to smrt uspíšilo.“

„A ta dívka?“ vyzvídal Lynley.

„Lebka rozklepnutá jako vajíčko. Proražení postcerebrální arterie.“

„Co to přesně znamená?“ ozval se Hanken.

„Epidurální hematoma. Vnitřní krvácení, tlak na mozek. Zemřela za necelou hodinu.“

„Trvalo to déle, než u chlapce?“

„Správně. Ale hned po úderu upadla do bezvědomí.“

„Můžeme mít dva vrahy?“ zeptal se Hanken přímo.

„Ano, můžete,“ potvrdila doktorka Mylesová.

„Měl chlapec nějaká zranění způsobená tím, jak se bránil?“ tázal se Lynley.

„Žádná zjevná,“ připustila patoložka. Uložila sportovní boty do tašky, prudce zatáhla zdrhovadlo a opět obrátila pozornost k policistům.

Hanken se zajímal o čas úmrtí. Doktorka Mylesová chtě-

la znát dobu určenou místním patologem při ohledání místa činu. Hanken jí odpověděl, že šestatřicet až osmatřicet hodin před nálezem těl.

„O tom bych se nehádala.“ Popadla tašku, rozloučila se s nimi krátkým kývnutím a vydala se k východu z nemocnice.

Nyní ve voze Lynley přemýšlel o tom, co věděli: kluk si s sebou na tábořiště nic nepřinesl, zůstaly tam anonymní výhružné dopisy, děvče bylo téměř hodinu v bezvědomí, ty dva vražedné nástroje se naprosto lišily.

Lynley dumal o posledním tématu, když Hanken stočil vůz doleva a zamířil na sever směrem k městu Tideswell. Posléze dorazili k řece Wye, podél níž se táhly příkré srázy a lesy obklopující údolí Miller's Dale, až nakonec dorazili do vesnice. Za poslední chalupou se stáčela na severozápad úzká cesta a Hanken na ni se svým fordem zamířil. Rychle se vyšplhali nad lesy a údolí. Během minuty křížovali opuštěné porosty vřesu a hloďákových keřů, které jako by se vlnily do nekonečna k obzoru.

„Calderské vřesoviště,“ prohodil Hanken. „Nejrozsáhlejší ve White Peak. Rozkládá se odsud až ke Castletonu.“ Další minutu jeli mlčky, až dorazili k potkávacímu místu^{x)}. Zajel tam, ale nechal běžet motor. „Kdyby šla tábořit do Dark Peak, museli bychom za ní nakonec poslat horskou službu. A nebyt té staré babky, co se vydala na zdravotní procházku se psem a našla tělo... Ale tohle –“ naznačil rukou oblouk nad palubní deskou – „je celé přístupné. Při pátrání po pohřešovaném je třeba prověřit kilometry a kilometry, ale aspoň se to dá zvládnout pěšky. Ne že by to byla snadná procházka a úplně bezpečná. Ale snazší než to rašeliniště kolem Kinder Scoutu. Když má být v tomto okrese někdo zavražděný, ať se to raději stane tady, na vápencové náhorní plošině, než tam.“

„Tady odsud Nicola Maidenová vyrazila?“ zeptal se

^{x)}Potkávací místo – ve Velké Británii jsou na silničkách s jediným jízdním pruhem občas rozšířeny krajnice, aby se zde auta mohla vyhnout.

Lynley. Z auta neviděl žádné stopy. Dívka by se musela prodírat hustým podrostem, kde bylo vše od borůvky po kapradiny.

Hanken stáhl okénko a vyplivl žvýkačku. Natáhl se přes Lynleye, otevřel přihrádku na rukavice a vylovil další plátek. „Vyrasila z druhé strany, severozápadně odsud. Šla do Nine Sisters Henge. To leží blíž k západnímu okraji vřesoviště. Na té straně je víc zajímavého k vidění: uměle navršené hromady kamenů, jeskyně, dutiny, mohyly. Nine Sisters Henge je jednička.“

„Pocházíte z této oblasti?“ zeptal se Lynley.

Hanken hned nereagoval. Vypadal, jako by zvažoval, zda vůbec odpovědět. Nakonec se rozhodl: „Z Wirksworthu,“ a zatvářil se, jako by měl v úmyslu o tomto tématu držet jazyk za zuby.

„Máte štěstí, že žijete tam, kde máte svoji minulost. Přál bych si, abych o sobě mohl tvrdit totéž.“

„Minulost je důležitá,“ prohodil Hanken a rychle změnil téma: „Chcete se podívat na místo činu?“

Lynley byl natolik moudrý, aby věděl, že způsob, jak se s touto nabídkou vyrovná, rozhodujícím způsobem ovlivní vztahy s druhým důstojníkem. Samozřejmě se tam chtěl podívat. Ať se k nějakému vyšetřování připojí kdykoliv, pokaždé nastane chvíle, kdy se ho zmocní pocit, že se na to musí podívat osobně. Ne že by nevěřil schopnostem kolegů vyšetřovatelů, ovšem pouze pohledem na vlastní oči se dokáže stát součástí zločinu. A pokud se mu tohle povedlo, odváděl nejlepší výkony. Fotografie, zprávy, důkazní materiál velmi napomáhají. Ale občas si místo, kde se stala vražda, drží tajemství i před nejbystřejším pozorovatelem. Nicméně pustí-li se do pečlivé prohlídky právě tohoto místa činu, hrozí nebezpečí, že se detektiva inspektora Hankena zbytečně dotkne. A nic, co až doposud Hanken říkal nebo dělal, nevyvolávalo ani v nejmenším domněnku, že by mohl nějakou drobnost přehlédnout.

Však přijde čas, pomyslel si Lynley, kdy nebudou s Hankenem pracovat dohromady. Potom bude mít příležitost prozkoumat místo, kde zemřeli Nicola Maidenová a ten mladík.

„Řekl bych, že o tuto práci jste se vy a vaši lidé posta-

rali. Podle mne by bylo ztrátou času, kdybych se znovu pouštěl do toho, co jste už udělali.“

Hanken se na něj opět dlouze zahleděl a žvýkal staccatem. „Moudré rozhodnutí,“ řekl a se souhlasným kývnutím se rozjel.

Zamířili na sever podél východního okraje vřesoviště. Možná míli za Tideswellem, městečkem, kde se pořádají trhy, zabočili na východ a pomalu za sebou nechávali vřes, borůvčí a kapradiní. Projeli kousek údolí, jehož mírné svahy byly porostlé stromy, jejichž listoví právě začínalo prokvétat barvami podzimu. Na křižovatce opět zamířili na sever.

Cesta je vedla zelenajícími se lesy a po hraně zářezu vytvořeného potokem napájeným vodami z lesa a vytvářejícím meandry mezi vápencem, kapradinami a divokou trávou. Vjeli do dalšího pruhu lesa, a náhle se před nimi objevila odbočka k Maiden Hallu. Kroutila se do kopce a ústila v štěrkovou příjezdovou cestu, která se točila kolem kamenného viktoriánského domu se sedlovou střechou a končila na parkovišti za ním. Ani ne za tři čtvrtě hodiny dorazili na Maiden Hall. Dům ležel ve svahu nedaleko Padley Gorge ve stínu lip a kaštanů.

Do hotelu se vcházelo vlastně zezadu. Diskrétní tabulka s jediným slovem *Recepce* je nasměrovala chodbou do samotné lovecké chaty. Uvnitř stál malý psací stůl. Obývací pokoj za ním zjevně sloužil jako hotelová hala a místo původního vchodu do budovy byl bar. Místnost měla dubové táflování, tlumené krémové a žlutohnědé tapety a bohatě polstrovaný nábytek. V hale nikoho neviděli, protože na hosty scházející se na skleničku před obědem bylo ještě brzy. Přesto tam nestáli ani minutu, když vyšla z prostor, které vypadaly jako jídelna, kulaťoučká žena s nosem a očima zarudlýma plácem a důstojně je pozdravila.

Upozornila je tiše, že dnes večer nemají žádné pokoje volné. A vzhledem k náhlému úmrtí v rodině nebude dnes večer otevřena jídelna. Pokud by si pánové přáli jíst, s radostí jim doporučí několik restaurací v této oblasti.

Hanken ženě ukázal policejní průkaz a představil Lynleye. „Takže chcete mluvit s Maidenovými. Dojdu pro ně,“

vyhrkla, se skloněnou hlavou prošla kolem policistů a pospíchala přes recepci ke schodišti.

Lynley zamířil do jednoho z arkýřů, jehož do olova zasazenými okenními tabulkami pronikalo podvečerní světlo. Bylo odsud vidět na příjezdovou cestu obtáčeající přední část domu. Trávník za příjezdem se vinou několika suchých měsíců proměnil v žárem spečenou rohož pokroucených travin. Slyšel, jak se po místnosti za jeho zády netrpělivě pohybuje Hanken. Několik časopisů změnilo místo a zase s plesknutím dopadlo na desku stolu. Lynley se tomu usmál. Jeho kolega bezpochyby sváděl boj s netrpělivým pudem dát věci do pořádku.

V lovecké chatě panovalo naprosté ticho. Otevřenými okny bylo slyšet jen ptáky a zvuk vzdáleného letadla. Ale uvnitř měl člověk pocit, že je v prázdném kostele.

Kdesi se zavřely dveře a ozvalo se skřípání šterku. Za okamžik projel pod okny na kole s deseti převody tmavovlasý muž v džínsech a mikině s ustríženými rukávy. Zmizel mezi stromy v místě, kde cesta klesala z kopce dolů.

Přišli Maidenovi. Lynley se odvrátil od okna, když je zaslechl vcházet, a ozvala se Hankenova formální slova: „Pane a paní Maidenovi. Prosím, přijměte moji upřímnou soustrast.“

Lynley si všiml, že léta na odpočinku zacházela s Andym Maidenem laskavě. Bývalému důstojníkovi SO10 i jeho manželce bylo přes šedesát, ale vypadali nejméně o deset let mladší. Andy si vypěstoval vzhled člověka žijícího na čerstvém vzduchu: opálená tvář, ploché břicho, svalnatý hrudník. To vše se hodilo k muži, který měl pověst, že se dokáže v okolním prostředí ztratit jako chameleon. Manželka se k němu tělesnou kondicí hodila. Byla také opálená a pevná, jako by často cvičila. Oba vypadali, že mají za sebou více než jednu probdělou noc. Nan byla vyčerpaná, pod očima měla červenofialové váčky.

Maidenovi se podařilo vyloudit vděčný poloúsměv. „Tommy. Děkuju, že jsi přijel.“

Lynley řekl: „Je mi líto, že za těchto okolností,“ a představil se paní Maidenové. Potom se opět obrátil k Andymu: „Všichni z Yardu ti vyslovují soustrast.“

„Scotland Yard?“ Nan Maidenová mluvila jako ve snách.

„Okamžik, miláčku,“ požádal ji manžel. Pokynul rukou k arkýři za Lynleyovými zády. Tam stály proti sobě dvě pohovky, mezi nimi konferenční stůl a na něm pár časopisů. Sedl si s manželkou na jednu z pohovek, Lynley na druhou. Hanken si přitáhl křeslo a posadil se jen pár centimetrů od středu mezi Maidenovými a Lynleyem. Působilo to, jako by chtěl hrát prostředníka mezi dvěma stranami. Ale Lynley si všiml, že detektiv inspektor pečlivě postavil křeslo o pár centimetrů blíže ke Scotland Yardu současnému než k bývalému.

Pokud si Andy Maiden Hankenovo gesto a jeho význam uvědomil, nedal to ani náznakem najevo. Místo toho poposedl na okraj a naklonil se nad stůl s rukama mezi kolena. Levou rukou si masíroval pravou a naopak.

Manželka se dívala, co to dělá. Vytáhla z kapsy malý červený míček a podala mu ho se slovy: „Je to pořád zlé? Mám ti zavolat doktora?“

„Jsi nemocný?“ zeptal se Lynley.

Maiden stiskl míček pravačkou a zíral na strnulé prsty levé ruky. „Oběh,“ utrousil. „Nic to není.“

„Prosím tě, Andy, dovol, abych ti zavolala lékaře,“ naléhala manželka.

„Tohle teď není důležité.“

„Jak můžeš říct –“ Nan Maidenové se náhle rozšířily šedé oči. „Bože. Snad jsem na to na chvíli nezapomněla?“ Položila si čelo na manželovo rameno a rozplakala se. Maiden ji drsně objal.

Lynley pohlédl na Hankena. Vy, nebo já? zeptal se mlčky. Nebude to příjemné.

Hanken odpověděl prudkým pokývnutím hlavy. *Je to vaše*, říkal tím gestem.

„Nikdy nepůjde mluvit o smrti vaší dcery lehce,“ začal Lynley jemně. „Ale při vyšetřování vraždy – a já vím, že už o tom, Andy, víš – jsou kritické první hodiny.“

Během jeho řeči zvedla Nan Maidenová hlavu. Snažila se promluvit, nepovedlo se jí to, tak to zkusila znovu.

„Vyšetřování vraždy,“ opakovala. „Co to říkáte?“

Lynley se podíval z manžela na jeho ženu. Hanken udě-

lal totéž. Potom pohlédli na sebe. Lynley se zeptal Andyho: „Viděl jsi tělo, že? Pověděli ti, co se stalo?“

„Ano,“ přitakal Maiden. „Mně ano, ale já –“

„Vražda?“ vykřikla vyděšeně Nan. „Ach, můj bože, Andy. Ty jsi mi neřekl, že Nicola byla zavražděná!“

Barbara Haversová strávila odpoledne v Greenfordu a rozhodla se využít zbytku svého špatného dne na návštěvu matky v Hawthorne Lodge, poválečném půldomku, kde paní Haversová poslední měsíce trvale žila.

Paní Haversová mohla dceři poskytnout jen únik z reálného života, protože sama už nežila přítomností. Barbara ji našla na zahrádce Hawthorne Lodge. Právě skládala dohromady jednotlivé dílky obrázku nalepeného na překližce a rozřezaného lupénkovou pilkou. Víko krabice od skládačky stálo opřené o starou sklenici od majonézy naplněnou barevným pískem, v němž bylo zapíchnuto sedm umělých karafiátů. Na kýčovitém obrázku princ z kreslené pohádky – s dokonalými proporcemi a pro danou chvíli s dostatečně zbožňujícím výrazem ve tváři – nasazoval skleněný střevíček na vysokém podpatku na štíhlou, podivně bezprstou nožku Popelky, zatímco dvě ošklivé a nenávidí překypující nevlastní sestry hleděly žárlivě ke straně a zaslouženě sklízely, co zasely.

S něžnou podporou ošetřovatelky a pečovatelky paní Flo – jak Florence Magentryové říkali tři staří obyvatelé a jejich rodiny – se paní Haversové podařilo úspěšně složit Popelku, část nevlastních sester, princovu paži se střevíčkem, tělo a ohnutou levou nohu. Přesto se v okamžiku, kdy se k nim Barbara připojila, snažila úporně vložit princovu hlavu na ramena jedné ze sester, a když jí paní Flo jemně vedla ruku na správné místo, paní Haversová vykřikla: „Ne, ne, ne!“ a odstrčila od sebe skládanku, až shodila sklenici, rozházela karafiáty a rozsypala písek po stole.

Barbařin zásah příliš nepomohl. Byla to otázka náhody, jestli ji matka během návštěvy pozná. Dnes si zamlžené vědomí paní Haversové spojilo dceřinu tvář s nějakou ženou jménem Libby O'Rourkeová, což byla zjevně v dětství paní Haversové školní svůdkyně. Zdálo se, že ta Libby O'Rourkeová se většinu času chovala jako Casanova

v sukních a jeden z chlapců, kterého líbala, nebyl nikdo jiný, než nápadník paní Haversové. Taková nestoudnost dnes přiměla paní Haversovou pomstít se. Takže házela dílky skládačky, vykřikovala slova, o nichž by Barbara nikdy neřekla, že je má matka ve slovníku, a nakonec se zhroutila v záchvatu pláče. Taková situace potřebovala jemné zacházení: přemluvit matku, aby opustila zahradu, dostat ji po schodech do jejího pokoje, přilákat ji k prohlížení rodinného alba na tak dlouho, až pochopí, že se Barbařin kulatý, plochý obličej objevuje na stránkách příliš často, aby to byla nenáviděná Libby.

„Ale já nemám holčičku,“ ohradila se paní Haversová spíše vyděšeně než zmateně, když měla souhlasit, že význačné postavení Libby O'Rourkeové v rodinném albu nedává vzhledem k urážce, již se kdysi dopustila, smysl. „Maminka mi nedovolila mít děti. Mohla jsem mít jen panenky.“

Na tohle Barbara nedokázala odpovědět. Matčina mysl podnikala mučivé cesty do minulosti příliš často a téměř bez varování, takže si dcera už dávno odpustila, že nedokáže s těmito stavy odborně zacházet. Když odložily album, už se dále nepokoušela dohadovat, přesvědčovat, odrazovat nebo naléhat. Jen vybrala jeden z časopisů o cestování, v nichž si matka tak ráda listovala, a dalších devadesát minut seděla bok po boku s ženou, která zapomněla, že někdy porodila dítě, a dívaly se na fotografie z Thajska, Austrálie a Řecka.

A právě tehdy měla dost času přemýšlet. O svém postoji k Lynleyovi a o jeho chování k ní. Následovala němá hádka jejich dvou já. Jedno trvalo na tom, že inspektor Lynley je pomstychtivý mravokárce. Druhé opáčilo, že ať mravokárce nebo ne, její neloajlnost si nezasloužil. Letěla do Chelsea, aby ho zneuctila před jeho nejbližšími. Tak se přítelkyně nechová. Na druhou stranu on ji také zradil. Sám od sebe se rozhodl posílit oficiální trest tím, že ji při tomto vyšetřování přehlédl. Takže dokázal, komu v jejím úsilí o záchranu profesionální kůže straní.

Takový svár se v ní odehrával. Začal, když listovala časopisem a mumlala poznámky o fantastických dovolených, jež matka prožila na Krétě, v Mykénách, Bangkoku a Perthu.

Pokračoval nezmenšenou silou, když se v podvečer vracela z Greenfordu do Londýna. Ani letitý pásek s nahrávkami skupiny Fleetwood Mac puštěný naplno nedokázal potlačit soupeřící strany v Barbařině hlavě. Přestože se soustředila na řízení a nahlas si zpívala se Stevie Nicksem, nedokázala vyhnat z mysli tu vytrvalou moralizující kantátu.

Zasloužil si to, zasloužil si to, zasloužil si to! křičela v duchu na ten hlas.

A kde máš to, co si zasloužil od tebe, pusinko? zeptalo se druhé já.

Když zatáčela do Steelse Road a zaparkovala na místě, jež právě příhodně opustila žena se třemi dětmi, dvěma psy a něčím, co vypadalo jako violoncello na nožičkách, stále odmítala na tuto otázku odpovědět. Zamkla dvířka a vlekla se směrem na Eton Villas, vděčná, že cítí únavu, protože to znamená spánek a tím pádem konec vnitřních hlasů.

Ovšem jakmile se dostala za roh a přiblížila se k žlutému domu, za nímž ležel její příbytek podobný myší díře, uslyšela jiné hlasy. Ty přicházely z vydlážděného prostranství před přízemním bytem. Jeden z nich, dětský, radostně vykřikl, když Barbara prošla vrátky z jasně oranžových planěk.

„Barbaro! Nazdar, nazdar! Táta a já foukáme bubliny. Když se dostanou do úplně správného světla, vypadají jako kulaté duhy. Věděla jsi to, Barbaro? Pojď se podívat, pojď.“

Holčička a její otec seděli před bytem na dřevěné lavičce. Ona v rychle ubývajícím světle, on v houstnoucím stínu, takže mu cigareta žhnula jako rudá světluška. S láskou pohladil dceru po hlavičce a formálně vstal, jak bylo jeho přirozeností. „Sedneš si k nám?“ zeptal se Taymullah Azhar Barbary.

„Ano, ano, ano,“ vykřikovalo dítě. „Po bublinách se budeme dívat na video. Na *Malou mořskou vílu*. A na zub máme jablíčka v karamelu. No, máme jen dvě, ale já se s tebou rozdělím. Stejně bych celé nesnědla.“ Sklouzla z lavičky a šla se pozdravit s Barbarou. Přitančila přes trávník s bublifukem v ruce a vytvářela za sebou stopu kulatých bublin.

„*Malá mořská víla*, ano?“ zeptala se zamyšleně Barbara.

„Nevím, Hadiyyah. Nikdy jsem se nepovažovala za Disneyho fanyнку. Všechny ty hubené krasotinky zachráněné chlapíky v brnění –“

„Tohle je *mořská víla*,“ přerušila ji Hadiyyah.

„Proto ten název. Aha. Správně.“

„Takže ji *nemůže* zachránit nikdo v brnění, protože by se potopil na dno moře. A navíc ji vůbec nikdo nezachraňuje. *Ona* zachrání prince.“

„No, to je obrat, se kterým budu moct žít.“

„Ty jsi to neviděla, že ne? No, tak dneska večer můžeš. Určitě přijď.“ Hadiyyah se točila do kruhu a obklopovala se mrakem bublin. Dlouhé silné copy se jí vznášely nad ramínky, stříbrné stužky, jimiž měla pletence svázané, se leskly jako bledé vážky. „Ta malá mořská víla je hezčí než všechno ostatní. Má měděné vlasy.“

„Hezký kontrast se šupinami.“

„A nosí na prsou ty nejkrásnější mušličky.“ Hadiyyah si přitiskla drobné tmavé ručky na neexistující prsa.

„Aha. Jak vidím, strategicky umístěné,“ podotkla Barbara.

„Nechceš se s námi dívat? Prosím? Jak jsem říkala, máme jablíčka v karamelu...“ Poslední dvě slova vyslovila značně vemlouvavě.

„Hadiyyah,“ oslovil ji tiše otec, „jednou vyslovené pozvání není třeba opakovat.“ Potom se obrátil na Barbaru: „Ovšem udělala bys nám obrovskou radost, kdybys přišla.“

Barbara o tom uvažovala. Večer s Hadiyyah a jejím otcem nabízel možnost rozptýlení a ta myšlenka se jí líbila. Mohla by se s malou kamarádkou povalovat na velikých matracích, s rukama pod bradou a nohama ve vzduchu, a do rytmu jimi kopat ze strany na stranu. A až by Hadiyyah musela jít spát, mohla by si povídat s jejím otcem. Taymullah Azhar by to očekával. Zvykli si na to během měsíců Barbařina nuceného odchodu ze Scotland Yardu. A obzvlášť v několika minulých týdnech se hovor stočil od banalit relativně cizích, jen k sobě laskavých lidí k soukromějším tématům dvou osob, z nichž by se mohli stát přátelé.

Ale právě v přátelství byl háček. Barbara by asi vyprávěla o dnešním setkání s Hillierem a Lynleyem, o své de-

gradaci a odcizení muži, jehož si tak cenila. A protože Azharova osmiletá dcera byla tím dítětem, jehož život Barbara zachránila neuváženým a zbrklým zásahem na Severním moři – obvinění vznesené na základě toho se jí dařilo před Azharem tři měsíce tajit –, zbytečně by se cítil odpovědný za úpadek Barbařiny kariéry.

„Hadiyyah,“ ozval se Taymullah Azhar, když Barbara neodpovídala. „Myslím, že pro dnešek bylo bublin dost. Prosím, odnes bublifuk zpátky do svého pokoje a počkej tam na mě.“

Hadiyyah stáhla tmavé obočí a sklíčeně se na něj podívala. „Ale, tati, ta mořská víla...?“

„Budeme se dívat, jak jsme se už dřív dohodli, Hadiyyah. Teď odnes bublifuk do svého pokoje.“

Dychtivě se na Barbaru podívala: „Větší díl jablíčka v karamelu,“ slíbila. „Kdybys chtěla, Barbaro.“

„Hadiyyah.“

Šelmovsky se usmála a zmizela v domě.

Azhar sáhl do náprsní kapsy neposkvrněné bílé košile, vytáhl balíček cigaret a nabídl Barbaře. Vzala si, poděkovala a nechala si připálit. Tiše ji pozoroval, až tak znervózněla, že se přinutila promluvit.

„Azhare, jsem úplně vyřízená. Musím to ze sebe dnes večer vybrečet. Ale díky. Vyříd Hadiyyah, že se těším, jak se spolu budeme dívat jindy. Doufejme, že hrdinka nebude hubená jako tužka a se silikonovou hrudí.“

Nehnutě na ni hleděl. Prohlížel si ji tak, jak v supermarketech lidé obvykle studují nálepky na konzervách. Barbara měla touhu utéct, ale podařilo se jí ovládnout se. „Ty ses dnes určitě vrátila do práce,“ poznamenal.

„Proč myslíš –“

„Oblečení, Barbaro. Už se tvoje,“ odmlčel se a hledal ten správný výraz, bezpochyby eufemismus, „situace v Novém Scotland Yardu vyřešila?“

Nemělo smysl mu lhát. Přestože před ním dokázala tajit celou pravdu o tom, co se přihodilo, věděl, že byla degradována. Počínaje zítřkem se zase bude muset každé ráno nutit z postele a spěchat do práce, takže se Azhar dříve nebo později dovtipí, že už netráví rána krmením kachen v Regent's Parku. „Jo,“ přiznala. „Dneska se to vyřešilo.“

Mohutně potáhla z cigarety, takže musela otočit hlavu a vyfouknout kouř mimo jeho obličej. Zároveň se ukryla za kouřovou clonou.

„No a? Proč se ptám? Jsi oblečená do práce, takže to muselo jít dobře.“

„Správně.“ Nuceně se usmála. „To ano. Celou dobu. Jsem stále výdělečně činná, pořád na oddělení vyšetřování vražd, s penzí neustále nedotknutou.“ Ovšem neprozradila, že ztratila důvěru jediné osoby, která pro ni byla v Yardu důležitá. Nedokázala si představit příležitost, při níž by se mu s tím svěřila.

„To je dobře,“ řekl Azhar.

„Pravda. Je to to nejlepší.“

„Jsem šťastný, že nic z toho v Essexu na tebe nemělo dopad tady v Londýně.“ Opět ten pohled čokoládově hnědých očí ve tváři s oříškově hnědou pokožkou, na pětatřicetiletého muže pozoruhodně hladkou.

„No. Jo. Nemělo,“ připustila. „Všechno se skvěle vyřídilo.“

Přikývl a konečně se podíval stranou, nad její hlavu a vzhůru na tmavnoucí nebe. Světla Londýna za chvíli přehluší hvězdy noční oblohy – až na ty nejjasnější. I jejich záře bude muset překonat příkrov bledého smogu, který nerozežene ani houstnoucí tma. „Jako dítěti mi noc poskytovala největší útěchu,“ řekl tiše. „V Pákistánu spala moje rodina tradičním způsobem: muži dohromady, ženy dohromady. Takže v noci, obklopený otcem, bratry a strýci, jsem měl pocit dokonalého bezpečí a ochrany. Ale když jsem v dospělosti přijel do Anglie, ten pocit jsem zapomněl. Co bývalo uklidňující, se změnilo v trapný pocit z minulosti. Zjistil jsem, že si pamatuju jen chrápání otce a strýců a pach pšouků mých bratrů. Žil jsem sám a nějakou dobu jsem si myslel, jak je dobré být konečně od rodiny, mít noc pro sebe a pro kohokoliv, s kým jsem si ji přál sdílet. Tak jsem podle toho nějaký čas žil. Ale teď jsem přišel na to, že bych se ochotně vrátil ke starým zvykům. Když měl někdo tajemství nebo bříme, vždycky měl pocit – přinejmenším v noci –, že je nemusí skrývat nebo nést sám.“

Bylo v tom cosi natolik uklidňujícího, že Barbara pocítila touhu přijmout to pozvání ke sdílení tajemství, jež jeho

slova obsahovala. Ale odolala pokušení a prohlásila: „Možná že Pákistán nepřipravuje svoje děti na životní realitu.“

„Jaká je to realita?“

„Ta, která nám říká, že jsme každý sám.“

„Barbaro, ty věříš, že je to pravda?“

„Nejen že tomu věřím. Já to vím. Využíváme dny k tomu, abychom unikli nocím. Pracujeme, hrajeme si, udržujeme se v činnosti. Ale když je čas spát, nemůžeme se už ničím rozptýlovat. Dokonce i když jsme v posteli s někým, kdo spí, zatímco my nemůžeme usnout, připomíná nám to, že máme jen sami sebe.“

„To je filozofie, nebo z tebe mluví zkušenosti?“

„Ani jedno. Tak to zkrátka je.“

„Ale ne tak, jak by mělo,“ upozornil ji.

Po této poznámce se Barbaře rozezněly v hlavě poplašné zvonky, potom však rychle zmlkly. Kdyby to řekl nějaký jiný chlap, ta slova by mohla znamenat začátek namlouvání. Ale její minulost dokazovala, že Barbara není typ ženy, do níž by chlapi hučeli. Navíc, i když prožila řídke okamžiky Afroditinych kouzel, věděla, že tohle není jeden z nich. Jak tam stála v polotmě ve zmačkaném plátěném kostýmku, v němž vypadla jako nějaký hnusný transvestita, uvědomovala si zcela jasně, že je sotva vzorem objektu touhy. Takže nejdříve v duchu formulovala slova, a teprve potom je vyřkla nahlas: „Jo. Dobrá. Tak nějak.“ Hodila nedopalek na zem a zašlápla. „Tak dobrou noc,“ dodala. „Bav se při mořské víle. A díky za cigaretu. Tu jsem potřebovala.“

„Každý něco potřebuje.“ Azhar zase sáhl do náprsní kapsy. Barbara myslela, že jí chce ještě nabídnout cigaretu. Ale místo toho vytáhl složený papír. „Barbaro, hledal tě tu nějaký pán. Požádal mě, abych ti určitě předal jeho vzkaz. Říkal, že se ti to snažil připevnit na dveře, ale pryč to nedrželo.“

„Pán?“ Barbara znala jediného muže, o němž by cizí člověk po několika okamžicích rozhovoru takhle mluvil. Vzala papír a sotva se odvažovala doufat. Což bylo dobře, protože rukopis vzkazu – stránka vytržená z malého kroužkového bloku – nebyl Lynleyův. Přečetla těch sedm slov: *Zavolejte mi na pager, jakmile tohle dostanete*. Následovalo číslo, ovšem podpis chyběl.

Barbara vzkaz opět složila. Přitom si všimla, co bylo napsáno z druhé strany. Ani Azhar to určitě nepřehlédla a v okamžiku, kdy papír přebíral, všechno pochopil. Tiskacím písmem tam bylo napsáno *DK Haversová*. *D* jako *detektiv* a *K* jako *konstábl*. Takže Azhar to věděl.

Jejich pohledy se setkaly. „Vypadá to, že jsem zase zpátky ve hře,“ řekla, jak nejsrdečněji dokázala. „Díky, Azhare. Neříkal ten chlapík, kde bude čekat?“

Azhar zavrtěl hlavou. „Říkal jen, abych ti ten vzkaz určitě předal.“

„Dobře. Díky.“ Kývla na něj, otočila se a odcházela.

Zavolal její jméno – znělo to naléhavě –, ale když se zastavila a podívala se zpátky, hleděl upřeně na ulici. „Můžeš mi říct...“ a potom zmlkl. Zase se na ni podíval, ale jako by ho to stálo hrozné úsilí.

„Říct ti co?“ zeptala se, přestože při těch slovech cítila mrazení v zádech.

„Řekni mi... Jak se má tvoje matka?“ chtěl vědět Azhar.

„Máti? Dobře... Když přijde na skládačky, je to hrůza, ale jinak bych řekla, že je v pořádku.“

Usmál se. „To je dobře.“ A s tichým přáním dobré noci vklouzl do domu.

Barbara zamířila ke svému příbytku, malinké chatičce na konci zahrady za domem. Stála pod větvemi akátu a nebyla o moc větší než kůlna na náradí, ale s moderním vybavením. Jakmile vešla dovnitř, svlékla si plátěné sako, odhodila umělé perly na stolek, sloužící účelům tak rozličným, jako jídlo i žehlení, a přešla k telefonu. Neměla žádné vzkazy. To ji nepřekvapilo. Natukala číslo pageru a její vlastní.

Za pět minut se ozval telefon. Přinutila se čekat čtyři zazvonění a potom zvedla sluchátko. Rozhodla se, že nemá důvod, aby zněl její hlas v telefonu uboze.

Volal Winston Nkata. Jakmile uslyšela jeho medový hlas a směsici Jamajky a Sierry Leone, naskočila jí husí kůže. Řekl jí, že je hned za rohem, v restauraci Load of Hay na Chalk Farm Road, a právě dojídá jehněčí kari s rýží, které „není něco, to mi věřte, co by moje máma vůbec postavila před svého nejoblíbenějšího syna, ale je to lepší než McDonald, i když ne o moc“. Vyrazí rovnou k ní domů. „Jsem

tam za pět minut," oznámil jí a položil dříve, než měla šanci říct mu, že jeho ciferník je poslední věc, kterou by si přála svém na prahu vidět. Odložila sluchátko s tichými kletbami a zamířila k lednici.

Pět minut se protáhlo na deset. Deset na patnáct. Neukázal se.

Parchant, pomyslela si Barbara. Prima vtip.

Šla do koupelny a pustila si sprchu.

Lynley se snažil co nejrychleji přijmout ohromující fakt, že Andy Maiden neřekl manželce, že se jejich dcera stala obětí zločinu. Calderské vřesoviště oplývalo mnoha potenciálně nebezpečnými místy a Lynleyův bývalý kolega nechal očividně, ovšem záhadně a nepochopitelně, manželku v přesvědčení, že jejich dcera spadla a prorazila si lebku.

Když se Nan Maidenová dozvěděla pravdu, sehnula se, opřela si lokty o stehna a přitiskla si pěst k ústům. Buď byla v šoku, tak ochromená žalem, že tu hrůzu nedokázala pochopit, nebo ji chápala až příliš dobře, protože už neplakala. Jen hrdelně mručela: „Ach, bože, ach, bože, ach, bože.“

Detektiv inspektor Hanken evidentně velmi rychle odhadl, co svou reakcí naznačila. Díval se na Andyho Maidenova se zjevným odporem. Přesto nekladl žádné otázky. Jako správný policista jen čekal.

I Maiden čekal. Ale zjevně došel k závěru, že je třeba, aby své nepochopitelné jednání nějak vysvětlil. „Miláčku, omlouvám se," řekl Nan. „Nemohl jsem... *omlouvám se*. Nan, sotva jsem dokázal přijmout její smrt, a sám ti říct... sám muset čelit... začít se vyrovnávat s..." Chvilku strnule mobilizoval vnitřní zdroje, které se jako policista naučil pěstovat, aby přežil nejhorší z nejhoršího. V pravé ruce stále držel balonek, který mu dala manželka, a střídavě ho křečovitě tiskl a povoloval. „Omlouvám se," řekl zlomeně, „Nan.“

Nan Maidenová zvedla hlavu. Na okamžik se na něj podívala. Potom se ho třesoucí se rukou chytila za paži. Obrátila se k policistům.

„Byli byste..." Chvěly se jí rty. Nepokračovala, dokud

nezískala kontrolu nad svými city. „Povězte mi, co se stalo.“

Detektiv inspektor Hanken poslechl, ale vyhnul se podrobnostem. Vysvětlil jí pouze, kde Nicola Maidenová zemřela a jak.

„Trpěla?“ zeptala se Nan, když Hanken skončil své krátké vyprávění. „Já vím, že si nemůžete být jistí. Ale pokud existuje cokoliv, co by nám mohlo dát pocit, že na konci... vůbec něco...“

Lynley zopakoval, co jim řekla patoložka.

Nan se nad tím na okamžik zamyslela. Nastalým tichem zněl hlasitě a drsně Maidenův dech. „Chtěla jsem to vědět, protože... Myslíte... Volala by někoho z nás... doufala by... nebo potřebovala...?“ Oči měla plné slz. Odmlčela se.

Ty otázky vyvolaly u Lynleye vzpomínku na několik let starý případ vraždy na vřesovišti, na příšerný pásek natočený Myrou Hindleyovou a její bandou a na hrůzu matky zavražděného dítěte, když slyšela, jak její dcera vyděšeným hláskem volá maminku, zatímco ji připravovali o život. Napadlo ho, zda neexistuje jistý druh poznatků, které by se neměly zveřejňovat, protože jsou pro nejbližší nesnesitelné? „Po úderech do hlavy okamžitě upadla do bezvědomí. Neprobrala se,“ zodpověděl Naniny dotazy.

„A na těle měla nějaké... Byla... Někdo...?“

„Nebyla mučena,“ vyhrkl Hanken, jako by cítil potřebu projevit matce zavražděné dívky nějaké milosrdenství. „Nebyla znásilněna. Kompletní zprávu dostaneme později, ale v tomto okamžiku se zdá, že údery do hlavy byly jediné, co –“ odmlčel se, jako by hledal slova, kterými by opsal poslední utrpení, „zažila.“

Promluvil Maiden: „Vypadá, jako když spí. Bílá. Jako křída. A přece jako ve spánku.“

„Přála bych si, aby mi teď bylo lépe,“ povzdychla si Nan, „ale není.“

A po ničem nebude, pomyslel si Lynley. „Andy, možná víme, kdo je ten druhý. Musíme se pohnout dopředu. Myslíme, že se ten chlapec jmenoval Terence Cole. Byl trvale hlášen v Londýně, v Shoreditchi. Je ti to jméno povědomé?“

„Ona nebyla sama?“ Pohled, jaký Nan Maidenová vrhla na manžela, řekl policii, že i tuto informaci před ženou zatajil.

„Nebyla sama,“ potvrdil Maiden.

Hanken paní Maidenové situaci vysvětlil. Tábornická výbava pouze pro jednu osobu – později Maidenovy požádá, aby určili, zda patřila jejich dceři – ležela spolu s tělem mladíka, který s sebou neměl nic jiného než oblečení na sobě, ve vnitřním kruhu Nine Sisters Henge.

„Ten motocykl u jejího vozu.“ Maiden si rychle spojil fakta dohromady. „Patřil jemu?“

„Terenci Coleovi,“ potvrdil Hanken. „Zatím žádné hlášení o krádeži, ani se po něm nesháněl nikdo vracující se z túry. Jeden náš člověk je na cestě, aby zjistil, jak se věci mají, ale pravděpodobně máme správnou identifikaci. Znáte to jméno?“

Maiden zavrtěl hlavou a prohlásil: „Cole... Já ne. A ty, Nan?“

„Neznám ho. A Nicola... Kdyby to byl její přítel, jistě by o něm mluvila. Také by ho sem přivezla, abychom se seznámili. Ale když to neudělala...? Má to... měla to ve zvyku.“

Andy Maiden se začal logicky vyptávat, což pramenilo z let prožitých u policie. „Je nějaká možnost, že Nick –“ Zmlkl a položil manželce jemně ruku na stehno, jako by ji na tu otázku připravoval. „Nemohla se jen ocitnout na špatném místě? Nemohl být cílem ten kluk? Tommy?“ Zadíval se na Lynleye.

„V jiném případě by se to muselo brát do úvahy,“ uznal Lynley.

„Ale ne v tomto? Proč?“

„Podívejte se na tohle.“ Hanken vytáhl fotokopii rukou psaného vzkazu, který našli u těla Nicolvy Maidenové.

Maiden si přečetl těch pět slov: TOHLE SI TA DĚVKA ZASLOUŽILA, zatímco mu Hanken vysvětloval, že originál měla jeho dcera zastrčený v kapse.

Andy na vzkaz dlouze hleděl. Přehodil si červený míček do levé ruky a stiskl ho. „Ježíši Kriste. Chcete tím říct, že ji tam šel zabít? Někdo ji sledoval, aby ji zavraždil? Že se nesetkala jen náhodně s cizími lidmi? Hloupě se

s někým nepohádala? Že ji nezabil nějaký psychopat kvůli vzrušení z vraždění?"

„Sotva,“ připustil Hanken. „Ale řekl bych, že znáte postup stejně dobře jako my.“

Čímž, jak Lynley pochopil, říkal, že jako policejní důstojník Andy Maiden ví, že každou stopu i jen potenciálně související s vraždou jeho dcery důkladně prověří. Nahlas Hanken poznamenal: „Jestli se vydal někdo na vřesoviště jen proto, aby zavraždil vaši dceru, musíme zvážít, proč.“

„Ale ona neměla žádné nepřátele,“ prohlásila Nan. „Vím, že takové tvrzení očekáváte od každé matky, ale tentokrát to je pravda. Každý ji měl rád. Ona byla takový typ člověka.“

„Zjevně ne každý, paní Maidenová,“ ohradil se Hanken a vytáhl fotokopie anonymních dopisů z místa činu.

Manželé Maidenovi si je přečetli mlčky a s kamennou tváří. Nakonec promluvila paní. Muž celou dobu upíral pohled na dopisy. Oba seděli nehnutě jako sochy.

„To není možné. Tyhle Nicola nemohla dostávat. Mýlíte se, když si myslíte, že ano.“

„Proč?“

„Protože jsme je nikdy neviděli. A kdyby jí někdo, *kdo*koliv, vyhrožoval, hned by nám to pověděla.“

„A jestli vám nechtěla dělat starosti —“

„Prosím, věřte mi. Taková nebyla. Takhle neuvažovala. Tedy o starostech a podobných věcech. Přemýšlela pouze o pravdě. Pokud by se jí v životě přihodilo něco zlého, svěřila by se nám. Taková byla. Mluvila o všem. *O všem*. Pravdivě.“ S naléhavým pohledem na manžela dodala: „Andy?“

S námahou zvedl zrak od dopisů. Jeho tvář, už předtím bezkrevná, ztratila veškerou barvu. „Nechci na to pomyslet. Ale napadá mě, jestli ji někdo sledoval... byl s ní už... Nezakopl o ni vrah a nezabil ji i toho chlapce ze zvrácené radosti?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Lynley.

„SO10,“ vypravil ze sebe těžce a vypadal, že ho ta slova hodně stojí. „Za ty roky jsme dělali na tolika případech, tolik darebáků zavřeli. Vrahy, drogové dealery, šéfy zloči-

neckých organizací. Ty znáš jejich jména, ale já jsem se s nimi válel v bahně.“

„Andy! Ne,“ ohradila se Nan, zjevně chápací, kam míří. „Tohle s tebou *nijak* nesouvisí.“

„Někdo propuštěný na podmínku nás vystopuje, motá se kolem dost dlouho na to, aby znal naše zvyky –“ Otočil se k ženě. „Nancy, ty víš, jak by se to mohlo stát, že? Někdo ze msty napadne Nick, protože ví, že ublížit mojí dceři – mé holčičce – mě přivede k smrti za živa...“

„Takovou možnost nemůžeme vyloučit. Protože jestli, jak oba tvrdíte, neměla vaše dcera nepřátele, zůstává nám jediná otázka: Kdo měl? Andy, pokud uvažuješ o někom podmínečně propuštěném, budeme potřebovat jméno,“ naléhal Lynley.

„Ježíši. Těch jsou kvanta.“

„Yard může vytáhnout staré spisy, ale ty nám můžeš pomoci tím, že nás nasměruješ. Zvláště pokud si vybavíš některá vyšetřování. Mohl bys nám ušetřit polovinu práce, kdybys nám řekl, o koho šlo.“

„Mám své zápisníky.“

„Zápisníky?“ podivil se Hanken.

„Tehdy jsem myslel –“ Maiden zavrtěl sebeironicky hlavou. „Myslel jsem, že o tom v důchodu napíšu. Paměti. To víte, ego. Ale přišel hotel a už jsem se k tomu nevrátil. Přesto ty zápisníky mám. Projdu je, možná nějaké jméno... obličej...“ Potom jako by se zhroutil do sebe, jako by na něj těžce dolehla váha odpovědnosti za dceřinu smrt.

„Nevíš to jistě. Andy, prosím tě. Nemuč se takhle,“ naléhala Nan.

„Prověříme každou stopu. Takže jestli –“

„Prověřte Juliana,“ přerušila Hankena Nan tak odhodlaně, jako by chtěla dokázat, že musí záležitost vysvětlit jinak, než souvislostí s manželovou minulostí.

„Nancy. To ne,“ ozval se Maiden.

„Julian?“ zeptal se Lynley.

„Julian Britton.“ Nan jim dále prozradila, že se právě zasnoubil s Nicolou, ale že ho nepodezírá, ovšem když policie hledá vodička, potom si bude určitě chtít promluvit s Julianem. Nicola s ním byla tu noc před výletem na vřesoviště. Třeba mu něco pověděla – nebo dokonce udě-

lala —, co by mohlo zavést policejní vyšetřování jiným směrem.

To je dost rozumný návrh, pomyslel si Lynley. Poznamenal si Julianovo jméno a adresu, které mu Nan diktovala.

Hanken o všem hloubal. Nepromluvil, dokud se s Lynleyem nevrátil do vozu. „Víte, možná je to všechno slepá ulička.“ Nastartoval, vycouval z parkoviště, zabočil a zastavil před čelní stranou budovy. Nechal motor běžet a studoval vápencovou stavbu.

„A co?“ zeptal se Lynley.

„SO10. Ta záležitost s někým z minulosti. To je trochu příliš příhodné, nezdá se vám?“

„Příhodné je dost podivně zvolený výraz pro stopu a potenciálního podezřelého...“ Lynley se díval na Hall. „Petere, co přesně se vám nezdá?“

„Znáte White Peak?“ zeptal se Hanken. „Rozkládá se od Buxtonu k Ashbourne. Od Matlocku ke Castletonu. Máme tady údolí, vřesoviště, stezky, kopce. Tohle,“ — ukázal okolí — „je také jeho součást. Stejně tak cesta, po které jsme přijeli.“

„A?“

Hanken se na sedadle otočil přímo k Lynleyovi. „A v tak rozlehlém opuštěném prostoru se podařilo Andy Maide-novi v úterý večer — nebo ve středu ráno, jestli mu chceme věřit — najít dceřino auto ukryté mimo dohled za kamennou zídou. Co byste řekl, že je na tom podivného?“

Lynley se podíval na budovu, na okna odrážející poslední paprsky denního světla jako řady zastíněných očí. „Proč jste mi to neřekl?“ zeptal se druhého detektiva inspektora.

„Nemyslel jsem na to,“ přiznal Hanken. „Tedy až do chvíle, kdy náš hoch vytáhl SO10. Až do okamžiku, kdy jsme našeho Andyho načapali, že před ženou tajil pravdu.“

„Chtěl ji co nejdéle ušetřit. Který muž by nechtěl?“

„Ten, který nemá nic na svědomí.“

Barbara se vysprchovala, oblékla si nejpohodlnější kalhoty s pružným pasem a vrátila se k lednici. Pustila se do studeného zbytku vepřového se smaženou rýží z čínské

restaurace, který se nemohl dostat na ničí žebříček oblíbených pochoutek, a v tom přišel Nkata. Ohlásil se dvěma energickými zaklepáními. Otevřela dveře, krabici s jídlem v ruce, a ukázala na něj jídelními hůlkami.

„Zastavily se vám hodinky nebo co? Jak dlouho podle vás, Winstone, trvá pět minut?“

Vešel bez pozvání dovnitř a oslnil ji plnou silou svého zářivého úsměvu. „Omlouvám se. Než jsem mohl vypadnout, dostal jsem další zprávu. Šéf. Musel jsem mu nejdřív zavolat.“

„Samozřejmě. Nemůžeme nechat jeho lordstvo čekat.“

Nkata tu poznámku nechal být. „Sakra dobře, že je v té hospodě tak pomalá obsluha. Měl jsem odtamtud vypadnout už před půl hodinou, ale to bych byl už moc blízko Shoreditchu, abych se pro vás vracel. Legrační, co? Jak vždycky říkala moje máma: Věci se vyvrbí přesně tak, jak mají.“

Barbara na něj němě zírala. Byla ohromená. Chtěla mu vynadat za vzkaz, který jí nechal, hlavně kvůli tomu K, ale pohoda, kterou kolem sebe šířil, ji odradila. Nedokázala si vysvětlit jeho nenucenost ani jeho přítomnost. Mohl by se aspoň tvářit pořádně nejistě, napadlo ji.

„Máme v Derbyshire dvě mrtvoly a záležitosti v Londýně, na které je třeba se podívat,“ řekl Nkata. Načrtl podrobnosti: žena, mladík, bývalý důstojník SO10, anonymní dopisy z nalepených výstřižků, výhružný vzkaz napsaný rukou. „Vrátil jsem se, abych se podíval na jednu adresu v Shoreditchi, odkud by mohl být ten mrtvý chlapec. Jestli je tam někdo, kdo by mohl tělo identifikovat, vrátím se ráno do Buxtonu. Ale je potřeba postarat se o věci v Yardu. Inspektor mi řekl, abych to zařídil. Proto jsem se ozval.“

Barbara nedokázala potlačit dychtivost, když se ptala: „Lynley chtěl mě?“

Nkata na okamžik uhnul pohledem, ale to stačilo.

Poklesla na duchu. „Chápu.“ Odnesla krabici s jídlem na kuchyňskou linku. Rýže ji tlačila v žaludku. Chuť jí lpěla na jazyku jako vlas. „Winstone, když neví, že jste šel za mnou, můžu odmítnout, že? Můžete mě obejít a vzít si někoho jiného.“

„Můžu, určitě,“ ujistil ji Nkata. „Můžu se podívat na seznam. Nebo můžu počkat do rána a nechat na šéfovi, aby zatelefonoval. Ale po tom všem byste byla volná a mohli by vás přiřadit k Stewartovi, Haleovi nebo MacPhersonovi, ne? A neřekl bych, že tohle byste chtěla, když nemusíte.“ Nechal nevyslovené to, co se stalo na oddělení vražd legendou: Barbaře se nepodařilo vytvořit pracovní vztahy s výše jmenovanými detektivy, takže se následně musela vrátit v uniformě na ulici. Odsud se dostala nahoru jen díky partnerství s Lynleyem.

Barbara se otočila, zaskočená tím, co vypadalo jako kolegova nevysvětlitelná šlechtnost. Jiný člověk na jeho místě by ji nechal plavat, aby si vylepšil vlastní postavení, a vykašlal by se na to, co by mohlo čekat ji. To Nkata neudělal, takže musela být dvojnásob opatrná.

Nkata pokračoval: „Šéf chce prohrabat počítač. Víím, že to není vaše parketa. Ale myslel jsem, že byste se mnou chtěla zajet do Shoreditchu, proto jsem se nejdřív objevil tady. Můžu vás potom vyhodit v Yardu a vy se můžete rovnou pustit do pátrání v Centrální evidenci kriminálních činů. Jestli se vám podaří rychle odtud něco vytáhnout, kdo ví?“ Nkata přešlápl z nohy na nohu. Jeho pohoda trošku opadla. „Mohlo by chvilku trvat, než se rozruch kolem vás usadí.“

Barbara našla nový balíček cigaret, zapadlý mezi drobečky posetým toastovačem a krabicí ovocných cucavých bonbonů. Zapálila si od jednoho z hořáků na sporáku a snažila se dát smysl tomu, co vyslechla. „Nechápu to. Winstone, to je vaše šance. Proč ji nevyužijete?“

„Moje šance na co?“ zeptal se a vypadal nechápavě.

„Však víte. Vyšplhat se nahoru, zdolat horu, vyletět na Měsíc. Moje akcie u Lynleye nemůžou být níž. Teď máte možnost vyrazit z řady. Proč toho nevyužijete? Lépe řečeno, proč riskujete, že bych mohla udělat něco předpisového?“

„Inspektor mi řekl, abych přibral nějakého detektiva konstábla. Myslel jsem na vás,“ odpověděl Nkata.

A je to tady. Zase ta dvě ošklivá písmena. DK. A také hnusná připomínka toho, kým bývala a kým se stala. Samozřejmě že Nkata myslel na ni. Je lepší způsob, jak jí vy-

máchat čumák v tom, že ztratila hodnotu a autoritu, než ji přibrat jako kolegyni, už ne jako nadřízenou?

„Aha. Další detektiv konstábl. Co se toho týká...“ Popadla ze stolku vzkaz. „Řekla bych, že za tohle můžu poděkovat vám. Už jsem přemýšlela, že bych si dala do novin oznámení nejširší veřejnosti, ale ušetřil jste mi náhau.“

Nkata stáhl obočí. „O čem to mluvíte?“

„O vzkazu, Winstone. Vy jste si opravdu myslel, že bych mohla zapomenout na své postavení? Nebo jste mi chtěl připomenout, že teď jsme si rovní, hráči na stejné úrovni, kdybych náhodou zapomněla?“

„Počkat. Vy jste to pochopila úplně špatně.“

„Opravdu?“

„Ano.“

„To bych neřekla. Jaký jiný důvod byste měl, že jste napsal DK Haversová? K jako konstábl? Přesně jako vy?“

„Ten nejjasnější důvod pod sluncem,“ odpověděl Nkata.

„Opravdu? Co je to?“

„Nikdy jsem vám neříkal Barb.“

Zamrkala. „Cože?“

„Nikdy jsem vám neříkal Barb,“ opakoval. „Jen seržo. Vždycky. A pak tohle...“ Udělal rukama gesto zahrnující celou místnost, ale znamenalo celý den, jak velmi dobře chápala. „Nevěděl jsem, co jiného. Jméno a to všechno.“ Zakřenil se a třel si šíji. Přitom sklonil hlavu a přestal se jí dívat do očí. „Detektiv konstábl je jen titul. To nejste vy.“

Barbara ohromením oněměla. Zírala na něj. V přitažlivé tváři s ošklivou jizvou měl snad poprvé nejistý výraz. Zapátrala v paměti a okamžitě si vybavila všechny případy, na nichž pracovala s Nkatou. A když na ně vzpomínala, uvědomila si pravdu.

Zmatek zakryla cigaretou. Vdechovala a vydechovala kouř, studovala popel a odklepávala šedé vločky do dřezu. Když už nemohla panující ticho snést, povzdychla si: „Ježíši, Winstone. Omlouvám se. Kruci.“

„Dobrá. Takže jdete do toho, nebo jste mimo?“

„Jdu do toho,“ odpověděla.

„Fajn.“

„A, Winnie,“ dodala, „taky jsem Barbara.“

KAPITOLA 6

Když projížděli Chart Street ve Shoreditchi a hledali u chodníku mezi vauxhally, opely a volkswageny místo na zaparkování, byla už tma. Barbara si uvědomila zvláštní pocit kolem žaludku, když ji Nkata vedl k Lynleyovu nóbl stříbrnému autu, majetku inspektorem tak ceněnému, že pokud někomu půjčil klíčky, svědčilo to o jeho velké důvěře k podřízenému. Ona sama dostala klíče jen při dvou příležitostech, ale až dlouho po prvním případu, na němž pracovala jako inspektorova partnerka. Vzhledem ke svým zkušenostem s Lynleyem si těžko dokázala představit, že by předal klíčky od vozu člověku, s nímž pracuje na prvním vyšetřování. To, že je tak lehce půjčil Nkatovi, mnohé vypovídalo o povaze jejich vztahu.

Prima, pomyslela si rezignovaně, tak to prostě je. Prohlížela si ulici, po níž projížděli, a hledala adresu, na níž podle evidence motorových vozidel bydlel vlastník motocyklu nalezeného v Derbyshire nedaleko místa vraždy.

Jako mnoho londýnských čtvrtí může být Shoreditch teď nebo za chvíli na dně, ale nikdy zcela nezmizí. Byla to hustě obydlená oblast vytvořená úzkým pruhem země vystupujícím z mohutného těla Hackney v severozápadním Londýně. Částečně tvořil hranice City, proto tu vyrostly finanční podniky, které by člověk očekával jen mezi římskými zdmi starého Londýna. Další část pohltily průmysl a obchod. Přesto se tu stále našly pozůstatky bývalých vesnic Haggston a Hoxton. I když z nich zbyly jen upomínkové desky na místech, kde působili slavní představi-

telé divadelních tradic a kde leží pohřbeni Shakespearovi druzi.

Chart Street jako by představovala historii čtvrti ve zkratce. Stály zde jak obchodní podniky, tak obytné domy. Některé budovy byly elegantní, moderní a nové, takže zosobňovaly blahobyť City. Jiné čekaly na zázrak postihující obvody přiléhající k centru – územní plán –, který může padnout na obyčejnou ulici a během pár let přeměnit chudé brlohy v ráj pro mladé úspěšné lidi.

Adresa z evidence je přivedla k řadovým domkům, které se zevnějškem nacházely někde napůl cesty mezi rozkladem a obnovou. Měly hladkou přední stěnu a byly postavené z cihel. Dřevěné části domku, k němuž zamířili policisté, potřebovaly nutně natřít, ale záclony v oknech vypadaly, aspoň zvenku, čistě.

Nkata našel místo na zaparkování před hostincem Marie Lloyd. Vklouzl mezi vozy s takovým soustředěním, jaké si Barbara představovala u mozkového neurochirurga. Když potřetí puntičkářsky srovnával auto s chodníkem, Barbara otevřela dveře a vyškrábala se ven. Zapálila si cigaretu a prohodila: „Winstone. Kruci. Nemáš domluvenou schůzku na určitou hodinu a ani jeden z nás neomládne. Pojd’.“

Přátelsky se pousmál. „Dopřávám ti čas na tvůj zvyk.“
„Díky. Nepotřebuju ale vykourit celou krabičku.“

Konečně zaparkoval ke své spokojenosti. Vystoupil, zamkl a zapnul bezpečnostní systém. Pečlivě zkontroloval dveře, zda jsou řádně zavřené, a teprve potom se připojil k Barbaře. Vydali se k domu. Barbara kouřila a Nkata uvažoval. Zastavil se u žlutých vchodových dveří. Barbara předpokládala, že ji nechává dokouřit. Potahovala a nasávala do sebe kvanta nikotinu jako obvykle předtím, než se pustila do úkolu, který by mohl být nepříjemný.

Nakonec odhodila nedopalek na ulici, ale Nkata se přesto nepohnul. „Takže? Jdeme dovnitř? Co se děje?“ zeptala se.

Vzchopil se k odpovědi: „To je poprvé.“

„Poprvé co? Ach. Poprvé neseš špatné zprávy? No, hlavně klid. Ale tím to nepůjde o nic lehčeji.“

Podíval se na ni a smutně se usmál: „Když se nad tím zamyslíš, tak je to legrační,“ téměř zašeptal.

„Nad čím?“

„Kolikrát mohli moji mámu navštívit poldové jako teď my. Kdybych šel pořád cestou, po které jsem se dal.“

„Jo. No...“ Pokývla hlavou ke dveřím a udělala krok. „Winnie, všichni jsme někdy udělali botu.“

Škvírami podél zárubní pronikal slabý dětský pláč. Když Barbara zazvonila, pláč se přiblížil. Ještě zesílil a drsný ženský hlas řekl: „Teď pššt. Pššt. To stačí, Darrylle. Už jsi mi to vysvětlil.“ Potom zavolala přes dveře: „Kdo je?“

„Policie,“ odpověděla Barbara. „Můžeme si promluvit?“

Nastalo ticho, rušené jen Darrylovým nepolevujícím nářkem. Nakonec se dveře otevřely. Stála v nich žena s chlapečkem posazeným na bok. Právě si otíral usmrkaný nos do límce jejího zeleného pracovního pláště. Na levé straně prsou měla vyšito *Růžová cesta* a pod tím jméno *Sal*.

Barbara si už připravila policejní průkaz. Právě ho *Sal* ukazovala, když se na úzkém schodišti, začínajícím asi dva metry od vchodových dveří, objevila mladá žena. Měla žinylkový župan s jedním rukávem potrhaným a mokré vlasy. Řekla: „Promiň, mami. Dej mi ho. Děkuju za chvilku volna. To jsem potřebovala. Darryle, miláčku, co se děje?“

„Ta,“ vzlykl Darryl a vztáhl upatlanou ručku ke *Nkatovi*.

„Chce svého tatínka,“ poznamenal *Nkata*.

„Ne že by chtěl *toho* parchanta zatracenýho,“ zabručela *Sal*. „Dej babi pusu, kluku zlatej,“ řekla Darrylovi. Ten ji ve svém smutku neposlechl. Políbila ho hlučně na mokrou tvářičku. „Cyn, zase ho zlobí to břicho. Připravila jsem mu flašku s horkou vodou. Je v kuchyni. Než mu ji dáš, nezapomeň ji zabalit do ručníku.“

„Díky, mami. Jsi hvězda,“ poděkovala *Cyn*. Se synem na boku zmizela v chodbě vedoucí k zadní části domu.

„Tak o co jde?“ *Sal* se podívala z *Nkaty* na Barbaru, ale nepohnula se na prahu ani o píd'. Nepozvala je dál. Zcela očividně to neměla v úmyslu. „Je deset pryč. Předpokládám, že to víte.“

Barbara se zeptala: „Můžeme jít dál, paní?“

„Coleová. Sally Coleová. *Sal*.“ Ustoupila stranou, a když překračovali práh, důkladně si je prohlížela. Zkřížila si

ruce na prsou. V lepším světle si Barbara všimla, že ve vlasech zastřižených rovně pod ušima má podél obličeje bělavě blond pruhy. Ty ještě zdůraznily její nepravidelné a nesourodé rysy: široké čelo, zahnutý nos a drobná plná ústa. „Nesnáším podezírání, takže mi rovnou povězte, co mi povědět máte.“

„Mohli bychom...?“ Barbara kývla směrem ke dveřím nalevo od schodiště. Za nimi bylo něco, co vypadalo jako obývací pokoj, i když uprostřed se vršila velká a prapodivně uspořádaná hromada zahradnického nářadí. Hrábě pouze s jedním hrotem, motyčka s okraji stočenými dovnitř a lopata se sraženými rohy tvořily jakýsi stan nad kultivátorem s rozdvojenou rukojetí. Barbara tu pozoruhodnost zkoumavě prohlížela a říkala si, jestli to má něco společného se Saliným oblečením: zelený pracovní plášť a výšivka napovídaly, že asi pracuje v květinářství nebo zahradnictví.

„Můj Terry je sochař,“ pochlubila se Sal a postavila se vedle Barbary. „Tohle je jeho oblíbenej materiál.“

„Zahradnické náčiní?“

„Udělal jednu věc se zahradnickejma nůžkami, co mě málem rozbřečela. Obě moje děti jsou umělci. Cyn studuje módní návrhářství. Jde o mého Terryho? Má snad nějaký potíže? Řekněte mi pravdu.“

Barbara se podívala na Nkatu, aby zjistila, jestli chce přijmout tu pochybnou čest. Zvedl prsty k zjizvené tváři, jako by mu v ráně začalo tepat. „Takže Terry není doma, paní Coleová?“ zeptala se.

„Nebydlí tady,“ vysvětlila jí Sal. „Dělí se o byt a ateliér v Battersea s nějakou Cillou Thompsonovou, taky umělkyní. Nestalo se něco Cille? Nehledáte Terryho kvůli Cille? Ty dva jsou jen kamarádi. Takže jestli zase dostala nabančeno, měli byste si raději promluvit s jejím klukem, ne s mým Terryem. Terry by neublížil ani mouše, i kdyby ho kousla. Je to hodnej kluk a vždycky byl.“

„Je tady... no, pan Cole?“ Jestli měli té ženě říct, že její syn je možná mrtvý, Barbara chtěla, aby u toho ještě někdo byl, někdo potenciálně silnější, aby jí pomohl tu ránu přijmout.

Sal opovržlivě zabručela. „Pan Cole předvedl Houdini-

ho trik, když bylo Terrymu pět. Našel si ve Folkestone mladou holku s krásnejma koťátkama. To bylo pro mistra rodinnýho života to pravý. Proč?“ V hlase jí začínala zaznívat úzkost. „Tak o co se jedná?“

Barbara kývla na Nkatu. Nakonec on přijel do Londýna, aby v případě potřeby tu ženu dovezl do Derbyshire. Teď bylo na něm, jak jí sdělí, že našli neznámé tělo, které by mohlo patřit jejímu synovi. Začal s triumphem. Sal Coleová potvrdila, že syn takový motocykl vlastní, a logicky ji napadla dopravní nehoda. Zeptala se tak rychle, v které nemocnici leží, že si Barbara přála, aby zprávy byly tak prosté jako srážka na silnici.

Neexistovalo jednoduché řešení. Nkata přistoupil k fotografiemi zaplněné římse nad mělkým výklenkem, kde kdysi stával krb. Vzal jeden z obrázků v umělohmotném rámečku a výraz v jeho tváři Barbaře prozradil, že vozit paní Coleovou až do Derbyshire bude nejspíš jen formalita. Nkata přece viděl fotografii těla, pokud ne samo tělo. I když se oběti vraždy někdy sobě za živa málo podobají, obvykle si zachovávají tolik společného, že pečlivý pozorovatel může na základě fotografie udělat předběžnou identifikaci.

Pohled na snímek zjevně Nkatovi dodal odvalu vše povědět. Provedl to jednoduše a s porozuměním, což na Barbaru zapůsobilo silněji, než by předpokládala.

V Derbyshire došlo k dvojnásobné vraždě, informoval Nkata paní Coleovou. Mladého muže a mladé ženy. Nedaleko objevili Terryho motocykl a dotýčný mladík se trochu podobal této fotografii z krbové římse. Samozřejmě to může být náhoda, že stál Terryho motocykl nedaleko místa činu. Nicméně policie potřebuje, aby někdo přijel do Derbyshire a pokusil se tělo identifikovat. To by mohla paní Coleová. Nebo, pokud myslí, že by to bylo příliš bolestné, může poslat někoho jiného – třeba Terryho sestru... To záleží na paní Coleové. Nkata opatrně vrátil fotografii na místo.

Sal ho zkoprněle sledovala. „Derbyshire? Ne, to bych neřekla. Můj Terry pracuje v Londýně na nějakém projektu za veliké peníze. Ta zakázka mu zabere všechny čas. Proto nemohl minulou neděli přijít jako obvykle na oběd.

Miluje našeho malýho Darylla. Nepromeškal by nedělní odpoledne s Daryllem. Ale ta zakázka... Terry nemohl přijít kvůli tý zakázce. Tak to říkal."

Připojila se k nim její dcera. Převlékla se do modré teplové soupravy a uhladila si vlasy dozadu. Zastavila se ve dveřích a jako by hned pochopila situaci. Rychle přešla k Sal. „Mami. Co se děje? Jsi smrtelně bleďá. Sedni si, nebo omdlíš."

„Kde je naše miminko? Kde je náš malý Darryl?"

„Uložila jsem ho. Ta ohřívací láhev zabrala. No tak, mami. Posad se, než upadneš."

„Zabalilas ji do ručníku, jak jsem říkala?"

„Je v pořádku." Cyn se obrátila na Barbaru a Nkatu. „Co se stalo?"

Nkata jí to v kostce vysvětlil. Opakování, jak se zdálo, vyčerpalo více paní Coleovou než Nkatu. Když se podruhé dostal k tělu, sevřela rukojeť hrábí z té stanovité sochy. „Mělo to být třikrát větší, ta jeho zakázka. Říkal mi to." Potom se odebrala k ošoupanému polstrovanému křeslu. Kolem ležely dětské hračky. Popadla jasně žlutého ptáčka a přitiskla si ho na prsa.

„Derbyshire?" Cynin hlas zněl podivně. „Co, k čertu, dělal náš Terry v Derbyshire? Mami, možná tu motorku někomu půjčil. Cilla to bude vědět. Zavolám jí."

Šla k telefonu na čtvercovém stolku u paty schodiště a vyťukala číslo. Její část dialogu byla dost jednoduchá: „To je Cilla Thompsonová? ... Tady Cyn Coleová, Terryho sestra... Jo... Ach, má se dobře. Je to přímo malý netvor. Nutí nás skákat kolem sebe, kdykoliv jen mrkne. Poslouchej, Cillo, je tam Terry? ... Ach. Takže nevíš, kam šel?" Zatímco Cilla odpovídala, dcera vrhla přes rameno zasmužilý pohled na matku. „Tak dobře... Ne. Žádný vzkaz. Ale jestli se do hodiny nebo tak nějak objeví, ať zavolá domů. Ano?" Potom zavěsila.

Sal a Cyn se domlouvaly beze slov způsobem typickým pro ženy, které spolu dlouho žijí. Sal tiše poznamenala: „Dal se do té zakázky ze všech sil. Řekl: ‚Tohle uvede Cílové umění v život. Jen to sleduj, mami.‘ Takže nechápu, proč by odcházel."

„Cílové umění?" podivila se Barbara.

„Jeho galerii. Chtěl, aby se tak jmenovala. Cílové umění,” vysvětlila Cyn. „Vždycky si přál galerii pro modernisty. Mělo to být – *bude* to – na jižním nábreží nedaleko Haywardu. To je jeho sen. Mami, nic se neděje. Věř tomu. Nic to nebude.” Ale podle tónu si nic nepřála víc, než přesvědčit sama sebe.

„Potřebujeme adresu,” požádala ji Barbara.

„Galerie ještě není,” odpověděla Cyn.

„Terryho bytu,” upřesnil Nkata. „A společného ateliéru.”

„Ale právě jste říkali –” Sal nedokončila větu. Nastalo ticho. Příčina byla všem jasná: To, co nemělo nic znamenat, bude asi horší, než by mělo rodinu jako Coleovi kdy potkat.

Cyn šla najít přesné adresy. Mezitím se Nkata domlouval s matkou Terryho Colea: „Hned ráno vás, paní Coleová, vyzvednu. Ale kdyby se vám Terry dnes večer ozval, zavolejte mi na pager. Ano? Na čase nezáleží. Prostě mi zavolejte.”

Napsal jí telefon na stránku, kterou vytrhl z pečlivě uspořádaného zápisníku. Právě když ji podával Sal Coleové, vrátila se Cyn. Dala Barbaře papír s adresami vedle slov: *byt* a *ateliér*. Obě, jak si všimla, v oblasti Battersea. Uložila si adresy do paměti – jen pro případ, řekla si – a předala papír Nkatovi. Poděkoval kývnutím hlavy, složil ho a zasunul do kapsy. Ještě domluvit čas ranního odjezdu, a oba policisté se ocitli na noční ulici.

Vál mírný větřík. Honil po chodníku plastikovou nákupní tašku a velký kelímek od Burger King. Nkata vypnul bezpečnostní systém auta, ale neotevřel dveře. Místo toho zíral přes střechu vozu na Barbaru a na bezútěšně vypadající obecní činžovní domy. Jeho tvář byla studií smutku.

„Copak?” zeptala se ho Barbara.

„Připravil jsem je o spánek. Měl jsem počkat do rána. Proč mě to nenapadlo! V žádném případě bychom se dneska nevraceli. Na to jsem moc utahaný. Tak proč jsem se k nim hnál jako k ohni? Starají se o mimino, a já jsem je právě připravil o spánek.”

„Neměl jsi na výběr,” ujistila ho Barbara. „Kdybys če-

kal do rána, asi by obě byly pryč – v práci a ve škole – a ty bys ztratil den. Winstone, nedoháněj se k šílenství. Udělal jsi, co jsi musel.“

„Je to on. Ten chlapík na fotce. Ten, co to schytl.“

„To jsem pochopila.“

„Nechtějí tomu uvěřit.“

„Kdo by chtěl? To je poslední sbohem, ale bez možnosti je říct. A není snad nic hnusnějšího než tohle.“

Lynley si vybral Tideswell. Vápencová vesnice šplhající po obou protilehlých svazích, ležící v samém středu mezi Buxtonem a Padley Gorge. Ubytování v hotelu Black Angel – s příjemným výhledem na farní kostel a okolní zeleň – mu poskytne během vyšetřování snadný přístup jak na policejní stanici, tak na Maiden Hall. A na Calderské vřesoviště, pokud k tomu dojde.

Inspektor Hanken s Tideswellem souhlasil. Ráno pošle pro Lynleye auto, řekl, čímž odložil rozhodnutí o návratu Lynleyova podřízeného z Londýna.

Za hodiny, jež spolu strávili, Hanken podstatně zjihl. V hotelovém baru si dali před večeří skleničku jako aperitiv, láhev vína k jídlu a na závěr brandy, což záležitosti také trochu pomohlo.

Whisky a víno vytáhly z Hankena příhody ze služby, jak bývá při setkáních policistů obvyklé: hádky s nadřízenými, zmatky při vyšetřování, složité případy, s nimiž se nadřel. Brandy ho inspirovalo k osobnější zpovědi.

Buxtonský inspektor opět vytáhl rodinnou fotografii a dlouze se na ni zahleděl. Ukazováčkem bloudil po synkovi v zavinovačce. Řekl: „Jo, děti,“ a pustil se do vysvětlování, jak muže na zbytek života změnil okamžik, kdy mu položí do rukou novorozeně. Člověk by to neočekával, protože taková změna osobnosti je přece ženská záležitost, ale jemu se to stalo. A z té změny u něj pramení nepřekonatelná touha chránit rodinu, zašlapat každou překážku, zajistit bezpečnost všech cest vedoucích domů. Takže přijít přes všechnu snahu o dítě...? To si vůbec nedokáže představit.

„Něco, co právě prožívá Andy Maiden,“ poznamenal Lynley.

Hanken se na něj zadíval, ale nevyjádřil se. Rozhovořil se o tom, že Kathleen je světlem jeho života. Od okamžiku, kdy se seznámili, věděl, že ji chce za ženu, ale trvalo pět let, než ji přesvědčil. A co Lynleyova novomanželka? Jak to bylo s nimi?

Ale manželství, žena a děti bylo posledním tématem, o němž se chtěl Lynley bavit. Prohlásil, že dosud nemá žádné zkušenosti. „Jako manžel mám ještě mléko na bradě. Nezažil jsem zatím nic pozoruhodného.“

Později večer, v samotě hotelového pokoje zjistil, že tomu tématu nedokáže uniknout. Ve snaze zahnat myšlenky, nebo je aspoň odložit na později, přistoupil k oknu. Pootevřel je na pár centimetrů a snažil se nevšímat si silného zápachu plísně, který jako by tu vše prostupoval. Ovšem příliš se mu to nevedlo. Prohlížel si postel s proleženou matrací, růžovou přikrývkou v jakémsi rádobý saténovém povlečení, které slibovalo celonoční boj o udržení deky na lůžku. Aspoň že měl k dispozici elektrickou konvici, pomyslel si zasmušile, proutěný košíček s porcovaným čajem, sedm plastických kalíšků mléka, balíček cukru a dvoje linecké koláčky. A také koupelnu, i když bez okna a s ošumělou vaničkou zapuštěnou do linolea a jedinou žárovkou, jasnou jako svíčka. Mohlo by to být horší, ujišťoval se. Ale nebyl si tím jistý.

Když už se tomu nemohl déle vyhýbat, pohlédl na telefon na zahradním stolku s železnými nohami. Dlužil Helen telefonát, minimálně jí oznámit místo pobytu, ovšem zdráhal se vytukat číslo. Zvažoval důvod.

Jistě, Helen se mylila více než on. Možná s ní ztratil trpělivost, ale ona překročila hranici, protože obhajovala Barbaru Haversovou. Jako jeho žena má být *jeho* advokátkou. Mohla se zeptat, proč si vybral místo Haversové Winstonu Nkatu, místo aby se snažila donutit ho hádkou změnit rozhodnutí, k němuž se cítil být donucen.

Když nad tím přemýšlel, samozřejmě si vzpomněl, že Helen začala otázkou na Nkatu. Kvůli jeho odpovědím se změnil rozumný rozhovor v hádku. Ovšem reagoval tak, protože ho vyprovokovala urážkou jeho morálky a postavení manžela. Otázkami naznačovala spojenectví s osobou, jejíž chování se nedalo omluvit. Žádat ho, aby ospravedl-

nil rozumný, dovolený a naprosto pochopitelný postoj, mu připadlo značně otravné.

Policie fungovala, protože její důstojníci dodržovali řád. Vyšší důstojník získal postavení tím, že prokázal schopnost pracovat pod tlakem. S životem v sázce a podezřelým na útěku se důstojnice služebně výše postavená než Barbara Haversová ve zlomku vteřiny rozhodla, vydala příkazy jak jednoznačné, tak rozumné. Bylo zlé, že Haversová neuposlechla. Mnohem horší bylo, že vzala záležitosti do svých rukou. Ale vybojovat si pomocí střelné zbraně velení znamená útok na její služební přísahu. Nešlo o prosté obcházení předpisů. To byl výsměch všemu, za čím stáli. Proč tomu všemu Helen nerozumí?

Tommy, nic není bílé a černé, vytanula mu jako odpověď poznámka Malcolma Webberlyho.

Ale Lynley nemohl se superintendantem souhlasit. Měl pocit, že některé věci jsou.

Přesto se nedokázal vyrovnat s tím, že dluží manželce telefonát. Nemělo smysl pokračovat v hádce. A aspoň se jí omluví, že vybuchl.

Ovšem místo Helen se mu ozval Charlie Denton, mladý, frustrovaný herec, hrající v Lynleyově životě roli komorníka, pokud právě neobcházel na Leicester Square pokladny se zlevněnými lístky. Denton mu oznámil, že paní hraběnka není doma. Lynley cítil, jakou tomu otravnému člověku dělá radost Helen titulovat. Volala kolem sedmé hodiny z domu pana St. Jamese, pokračoval Denton, a řekla, že dostala pozvání zůstat na večeři. Zatím se nevrátila. Přeje si jeho lordstvo –

Lynley ho unaveně přerušil. „Dentone,“ varoval ho.

„Pardon.“ Mladík potlačil smích a odložil výsměšnou podlézavost. „Chcete jí nechat vzkaz?“

„Chytnu ji v Chelsea,“ odpověděl Lynley. Ale přesto dal Dentonovi číslo do hotelu.

Ovšem když se dovolal k St. Jamesovým, zjistil, že Helen a paní St. Jamesová odešly ihned po večeři. Doma zůstal jen jeho starý přítel.

„Zmínily se o nějakém filmu,“ řekl St. James nejasně. „Mám dojem, že něco romantického. Helen říkala, že se pro jeden večer smíří s pohledem na Američany se svalnatými

těly, módními účesy a dokonalými zuby, povalující se po posteli. Mimochodem, šlo o ty Američany, ne o postel.“

„Chápu.“ Lynley dal kamarádovi telefonní číslo do hotelu a vzkaz pro Helen, aby mu zavolala, pokud se vrátí v rozumnou hodinu. St. Jamesovi řekl, že před odjezdem do Derbyshire neměl možnost pořádně si s ní promluvit. I jeho uším to znělo nepřesvědčivě.

St. James slíbil, že vzkaz předá. Jak se Lynleyovi vede v Derbyshire?

To byla nenápadná nabídka promluvit si o případu. St. James by se nikdy nezeptal přímo. Měl příliš velkou úctu k nepsaným pravidlům, jimiž se řídilo policejní vyšetřování.

Lynley si uvědomil, že má chuť to se starým přítelem probrat. Shrnl fakta: dvě úmrtí, různé vražedné zbraně, z nichž jedna chybí, neznámý mladík, anonymní dopisy z nalepených výstřižků, rukou psaný vzkaz *Tohle si ta děvka zasloužila*.

„Toto ten zločin předznamenává, ovšem Hanken si myslí, že vzkaz může být falešná stopa.“

„Falešná stopa od vraha? Od koho?“

„Od Andy Maidena. Podle Hankena.“

„Od otce? To je trochu drsné. Proč si to Hanken myslí?“

„Není první.“ Lynley popsal svoji rozmluvu s rodiči mrtvé dívky: co mu řekli a co nechtěně prozradili. Zakončil to větou: „Takže Andy věří, že to má spojitost s SO10.“

„A ty?“

„Je třeba to prošetřit jako vše ostatní. Ale Hanken nevěří Andymu ani slovo od chvíle, kdy jsme zjistili, že manželce zatajoval informace.“

„Třeba se ji jen snažil chránit,“ navrhl St. James. „Nic nesmyslného u milujícího muže. A kdyby jim opravdu šlo o falešnou stopu, nenasměrovali by vás na toho chlapce?“

Lynley souhlasil. „Simone, mezi nimi je pevné pouto. Jsou si neobyčejně blízcí.“

St. James se na chvíli odmlčel. Někdo prošel chodbou kolem Lynleyova pokoje a tiše zavřel dveře.

„Potom se dá na Maidenovu ochranu manželky dívat jinak, že, Tommy?“ řekl nakonec St. James.

„A to?“

„Třeba to dělal kvůli něčemu jinému. Po pravdě kvůli nejhoršímu možnému.“

„Medea v Derbyshire?“ zeptal se Lynley. „Kriste. Simone, to je příšerné. Ale pokud matky vraždí děti, oběti bývají malé. Kdyby to šlo tímto směrem, tlačili by na mě kvůli motivu.“

„Medea by se hádala, že jeden měla.“

Kdyby Nan Maidenové někdo během jednoho z mnoha Nicoliných útěků z domova před tím, než se přestěhovali do Derbyshire, řekl, že přijde den, kdy bude toužit po něčem tak prostém, jako je útěk dospívající dcery v záchvatu vzteku, nevěřila by. Když v minulosti Nicola zmizela, matka reagovala jediným způsobem, který znala: směsicí hrůzy, hněvu a zoufalství. Obvolávala dceřiny přátele, burcovala policii, hledala ji v ulicích. Dokud nevěděla, že je její dítě v bezpečí, nedokázala dělat nic jiného.

Naniny obavy umocňovala představa, že Nicolu pohltí ulice Londýna. Protože tam se může stát všechno. Dospívající dívka může být znásilněna, svedena do podzemního světa narkotik, ztlučena nebo zmrzačena.

Ovšem jeden možný následek Nicolina útěku Nan nikdy nevzala v úvahu: že by dcera mohla být zavražděna. Na něco takového zkrátka nepomyslela. Ne proto, že by to mladé dívky nikdy nepotkalo, ale proto, že kdyby se to stalo této dívce, její matka neměla potuchu, jak by žila dál.

A teď to přišlo. Ne během těch bouřlivých let dospívání, kdy Nicola trvala na volnosti, nezávislosti a něčem, co nazývala „vlastním právem na sebeurčení. Víš, mami, nežijeme ve středověku“. Ne v tom mučivém období, kdy každý požadavek znamenal nevyslovenou hrozbu, že pokud ji nevyslyší, zmizí na den, týden nebo měsíc. Roli nehrálo, zda se jednalo o něco tak jednoduchého a konkrétního jako nové CD, nebo cosi složitějšího a mlhavého jako osobní svoboda. Ovšem nyní, když dospěla, by bylo zamýkání dveří a zatloukání oken nejen nemyslitelné, ale i zbytečné.

A přece jsem měla přesně tohle udělat, pomyslela si zni-

čeně Nan. Měla jsem ji zamknout doma, přivázat k posteli a nepustit z dohledu.

„Vím, co chci,“ tvrdila Nicola za ty roky bezpočtukrát. „A hotovo.“

Nan se v duchu vybavil hlas sedmileté holčičky, která chtěla panenku Barbie, domeček pro Barbie, auto pro Barbie a každý obleček, který mohla na tu neuvěřitelně tvarovanou plastikovou postavičku, prý ideál ženskosti, navléknout. Pláč dvanáctileté dívky neutuchal, dokud jí nedovolili líčit se, nosit punčochy a deseticentimetrové podpatky. V temných náladách patnácti let chtěla svoji telefonní linku, kolečkové in-line brusle, prázdniny ve Španělsku bez přítěže rodičů. Nicola v okamžiku, kdy o něco usilovala, vždycky věděla, co chce. A za těch mnoho let jim přišlo jednodušší jí to dát, než čelit jednodennímu, týdenímu nebo delšímu útěku.

Ale teď si Nan z hloubi duše přála, aby dcera zase jen odešla. Cítila stejnou tíhu, jako při jejích pubertálních útěcích, kdy se musela opětovně vyrovnávat s dceřiným nedůtklivým odchodem z domova. Tehdy ji dokonce jednou na okamžik napadlo, že by bylo lepší, kdyby Nicola zemřela při porodu, než nevědět, kde je a jestli ji ještě najdou.

Nan si v hotelové prádelně přitiskla k tváři jednu z dceřiných bavlněných košil, jako by se látka mohla opět proměnit v Nicolu. Bezmyšlenkovitě si přičichla k límečku a vdechovala vůni svého dítěte, směsici gardenií a broskví z jejího pleťového mléka a šamponu, štiplavý pach potu. Nan zjistila, že si vybavuje, kdy měla Nicola tuhle košili naposled: v neděli odpoledne na poslední vyjíždce s Christian-Louisem.

Francouzskému kuchaři se vždycky líbila – a kterému muži ne? Nicola si jeho zájmu všimla a nepřehlížela ho. Měla takový dar: přitahovat muže bez námahy. Nedělala to, aby sobě nebo někomu jinému cosi dokazovala. Prostě to tak bylo, jako by ze sebe vyzařovala cosi nezvyklého, co se přenášelo výhradně na muže.

Když byla ještě malá, Nan se hrozila její sexuální moci a toho, jakou cenu by za to mohla zaplatit. V dospívání Nan zjistila, že už ji musela splatit.

„Rodiče slouží k tomu, aby vychovali děti stojící na vlastních nohou, ne klony,“ tvrdila Nicola. „Mami, za svůj osud si odpovídám. Můj život nemá nic společného s tvým.“

Proč děti říkají takové věci? napadlo Nan. Jak mohou věřit, že se to, co si vyberou a jak skončí, nedotkne nikoho jiného, jen jich samých? Směr, jímž se Nicola ubírala, stoprocentně ovlivňoval i ji, její matku. Protože nelze milované dítě jen porodit a vůbec se nezajímat o jeho budoucnost.

A teď bylo mrtvé. Kriste, už nikdy se sem nepřihrne na prázdniny, nevyjede na vřesoviště, už se nebude lopotit halou ověšená nákupními taškami s jídlem, nevrátí se večer ze schůzky s Julianem a nebude se smíchem vyprávět, co podnikali. Kriste. Její milované, divoké a nezvladatelné dítě je skutečně pryč. To bolestné poznání jako by Nan stahovalo kolem srdce ocelový pás. Bála se, že to nezvládne, a tak udělala to, co obvykle, když své pocity nemohla dál snášet. Pokračovala v práci.

Donutila se sundat si z obličeje dceřinu košili a vrátit se k tomu, co začala. Vybrala z prádla všechno dceřino nevyprané oblečení, jako by uchováním její vůně mohla předejít neodvolatelnému uznání její smrti. Dala do páru ponožky. Složila všechny džínsy a svetry. Uhladila každou košili, stočila dohromady kalhotky a příslušné podprsenky. Nakonec vše uložila do plastických pytlů na kuchyňský odpad. Metodicky je zalepila páskou, čímž v nich zapčetila dceřinu vůni. Posbírala pytle a opustila prádelnu.

Nahoře v patře přecházel Andy. Když nehlučně míjela pokoje pro hosty, slyšela nad sebou jeho kroky. Byl ve své skrýši v pokojíku pod střechou a chodil od okénka ve vikýři k elektrickému topení, tam a zpátky a pořád dokola. Stáhl se tam hned po odchodu policie s tím, že jde okamžitě prozkoumat zápisky, jestli náhodou nenajde jméno někoho, kdo by si s ním chtěl vyrovnat účty. Ale protože při chůzi nikdy nečetl, zřejmě na tom zatím nezačal pracovat.

Nan věděla, proč. Protože to bylo zbytečné.

Řekla si, že na to nebude myslet. Ne teď, ne tady a možná nikdy. Ani nebude přemýšlet o tom, co zname-

nalo nebo neznamenal, že Julian mluvil o zasnoubení s Nicolou.

Nan se zastavila na schodišti vedoucím k jejich soukromému patru. Ruce jí klouzaly po pytlech, jež si tiskla k hrudi. Srdce jako by jí tepalo v rytmu manželových kroků. Jdi si lehnout, řekla mu v duchu. Prosím tě, Andy, zhasni.

Potřeboval spát. A to, že zase začínal ztrácet cit v rukou, jí napovědělo, jak moc. Příchod detektivů ze Scotland Yardu nevedl ke zmírnění Andyho úzkosti. Po jejich odchodu naopak vzrostla. Necitlivost prstů se začínala šířit vzhůru po pažích. Po píchnutí špendlíkem se mu na pokožce neobjevila ani kapka krve, jako by se celé tělo uzavíralo. Před policisty se dokázal držet, ale jakmile odešli, rozsypal se. Vymluvil se, že se chce hned pustit do prohlídky záznamů. Ukryl se před manželkou ve své pracovniče, aby mohl skrýt to nejhorší, co prožíval.

Ale manželé by si při něčem takovém měli umět navzájem pomáhat, říkala si Nan. Co se to s námi děje, že se s tím vypořádáváme o samotě?

Již dříve odpoledne se snažila obnovit konverzaci, ale Andy odmítal její starostlivou péči. Nechtěl teplé obklady, brandy, šálek čaje ani horkou polévku. Vyhnul se jejím pokusům rozmasírovat mu prsty. Takže s konečnou platností zůstalo vše, co si mohli povědět, nevyřčeno.

Co říct teď? přemýšlela Nan. Co říct, když člověkem nekontrolovaně zmítá děs?

Donutila se vyjít nahoru. Nezamířila za manželem, ale do Nicoliny ložnice. Prošla tmou po zeleném koberci a otevřela skříň zasunutou pod šikmým stropem. Přivykla přítmí, takže rozpoznala obrysy starého skateboardu zastrčeného na polici, dlouho nepoužívané elektrické kytary opřené o zadní stěnu a pověšených kalhot.

Dotýkala se jich prsty a hloupě vyjmenovávala: „Tvíd, vlna, bavlna, hedvábí,“ jak vnímala jednotlivé materiály. Náhle si uvědomila jakýsi zvuk, bzučení z prádelníku za ní. Zmateně se otočila. Zvuk ustal. Už téměř přesvědčila sama sebe, že se jí to zdálo, když se to opět ozvalo.

Nan odložila pytle na postel a zvědavě přešla k prádelníku. Nahoře neleželo nic, co by mohlo vydávat takový zvuk. Jen váza s opadávajícími kohoutky a blíny, natr-

hanými při procházce po Padley Gorge. Dále kartáč na vlasy a hřeben, tři flakonky s parfémů a malá peněženka ve tvaru pelikána s ostře růžovými nohama a jasně žlutými prsty s plovacími blánami.

Nan se podívala k otevřeným dveřím do ložnice, jako by tu tajně slídila, a vytáhla horní zásuvku. Přitom se ozvalo bzučení potřetí. Zapátrala podle zvuku a vytáhla zpod hromádky kalhotek vibrující plastikovou krabičku.

Odnese ji k posteli, sedla si a rozsvítila lampu. Zkoumala, co to našla. Nicolin pager. Nahoře byly dva malé knoflíky, jeden černý, druhý šedý. Na malé obrazovce stálo napsáno: *Jedna zpráva.*

Opět zabzučení. Nan překvapeně stiskla jeden z knoflíků. Na obrazovce se ukázalo telefonní číslo s předvolbou, kterou Nan znala. Střední Londýn.

Polkla. Upřeně hleděla na číslo. Uvědomila si, že ať dceři posílá zprávu kdokoli, netuší, že je Nicola po smrti. Automaticky se vydala k telefonu, aby zavolala. Další myšlenka ji odvedla k přístroji v recepci, i když mohla volat stejně pohodlně z ložnice.

Hluboce se nadechla. Napadlo ji, jestli bude schopná mluvit. Uvažovala o tom, že i když ano, pro nikoho se tím nic nezmění. Ale nechtělo se jí o tom přemýšlet. Přála si jen zatelefonovat.

Rychle vyfukala číslo. Čekala dlouho na spojení, až se jí začala točit hlava. Uvědomila si, že měla celou dobu zatajený dech. Nakonec to v přístroji cvaklo a kdesi v Londýně se ozval telefon. Nan napočítala osm zazvonění. Už si myslela, že zvolila špatně číslo, když se ozval nevrlý mužský hlas.

Ohlásil se způsobem typickým pro starší generaci: udal poslední čtyři číslice svého telefonního čísla. A kvůli tomu a také proto, že jí to tak moc připomnělo vlastního otce, se Nan odhodlala k něčemu, co netušila, že by byla vůbec schopná udělat. Zašeptala jen: „Tady Nicola.“

„Oh, tak dnes večer je to Nicola, že? Kde jsi, k čertu, byla? Nechával jsem ti vzkaz už před hodinou!“

„Promiň.“ A dceřiným zkratkovitým stylem pokračovala: „Co je?“

„Nic, a ty to sakra dobře víš. Jak ses rozhodla? Rozmys-

lela sis to? Můžeš, víš. Vše bude odpuštěno. Kdy se vracíš?"

„Ano,“ zašeptala Nan. „Ano, rozhodla jsem se.“

„Díky bohu,“ bublal štěstím. „Oh, nebesa. Díky bohu. Sakra. To snad není možné, Nikki. Moc se mi po tobě stýská. Ihned mi pověz, kdy se vracíš.“

„Brzy.“

„Jak brzy? Řekni mi to.“

„Zavolám ti.“

„Ne! Dobrý bože. Zbláznila ses? Margaret a Molly jsou tento týden tady. Počkej na vzkaz.“

Zaváhala. „Samozřejmě.“

„Miláčku, rozzlobil jsem tě?“

Neodpověděla.

„Rozzlobil, vid'? Opuť mi. Nechtěl jsem.“

Mlčela.

Potom se hlas změnil, náhle zněl prapodivně dětsky: „Oh, Nikki. Moje krásná Nikki. Řekni, že se nezlobíš. Miláčku, řekni mi *něco*.“

Stále nepromluvila.

„Vím, jaká jsi, když tě rozzlobím. Jsem zlobivý hoch, že?“

Ticho.

„Ano, já vím. Nezasloužím si tě. Jsem zlobivý a musím si vzít lék. Ty máš můj lék, vid', Nikki? A já si ho musím vzít. Ano, musím.“

Nan se zvedl žaludek. Vykřikla: „Kdo jste? Řekněte mi jméno!“

Místo odpovědi se ozvalo zalapání po dechu. Zavěsil.

KAPITOLA 7

Na konci třetí hodiny u počítače si Barbara uvědomila, že má dvě možnosti. Může dále pracovat na složkách SO10 v centrálním registru a možná nakonec oslepné, nebo si dát přestávku. Vybrala si to druhé. Zavřela poznámkový blok i počítač a zeptala se, v které nejbližší kanceláři může uspokojit svůj zlozvyk. V Novém Scotland Yardu se stále více rozmáhalo nekuřáctví. Dozvěděla se, že všichni na patře jsou v tomto směru zdrženliví.

„Krucifix,“ zabručela. Nemohla nic jiného než se vrátit ke školním zvyklostem. Vyrázila k nejbližšímu schodišti, uvelebila se v dřepu, zapálila si a držela ten nádherný kouř tak dlouho v plicích, až jí málem vypadly oči z důlků. Naprosté blaho, pomyslela si. Po třech hodinách bez nikotinu bylo sotva co lepšího než cigareta.

Dopoledne jí nepřineslo nic skvělého. V centrálním registru zjistila, že detektiv inspektor Andrew Maiden sloužil u policie třicet let, z toho posledních dvacet u SO10, kde by mohl jedině inspektor Javert dosáhnout zářnější kariéry. Měl mimořádné záznamy o zadržených. Následující rozsudky patřily k divům britské justice. Ovšem tyto skutečnosti představovaly pro každého, kdo pátral v jeho činnosti v utajení, noční můru.

Maidenovi usvědčení prošli soudem a skončili snad ve všech věznicích v Británii. A zatímco spisy uváděly podrobnosti o utajených operacích – jak zjistila, tak názvy jim dával někdo se zvláštní zálibou v potřeštěných akronymech –, shrnovaly hlášení z vyšetřování, výsledky, uvěz-

nění a obvinění, jakmile došlo na věznice, byly údaje stručnější, a v případě vyšetřování na svobodě ještě útržkovitější. Pokud se tedy náš člověk dostal ven na podmínku a šel po chlápku, který mu zaklapl želízka, bude se hledat jen těžko.

Barbara si povzdychla, zívla, zhasla cigaretu o podrážku a smetla popel o schod níž. S ohledem na své nové postavení se zřekla svých červených značkových kotníčkových sportovních bot. Byla jako ze škatulky pro případ, že by ji potkal Hillier, dychtivý udělit jí další ostrou výtku. A teď si uvědomila, jak ji pálí nohy, nezvyklé na lodičky na podpatku. Při sezení na schodech se ozvaly jisté části těla a bezpochyby se hlásily i po větší část dopoledne: sukně ji svírala, jako by měla kolem boků omotanou anakundu, sako jako by jí rvalo maso z podpaží a punčocháče se jí zařezávaly do rozkroku.

Nikdy nechodila do zaměstnání elegantně oblečená. Nosila pohodlné kalhoty v pase na gumu, trička, svetry a nic z toho ani vzdáleně nepřipomínalo *haute couture*. Okolí bylo na její sportovní oblečení zvyklé, takže nejeden člověk ji dnes ráno míjel s pozdviženým obočím nebo s potlačovaným úsměvem.

Mezi nimi byl i její soused, jež potkala ani ne pětadvacet metrů od svých domovních dveří. Taymullah Azhar a jeho dcera právě nasedali do Azharova neposkvrněného fiatu, když se zpoza rohu vynořila Barbara s napůl vykouřenou cigaretou v puse a snažila se zasunout do kabelky přes rameno zápisník. Nevšimla si jich, dokud Hadiyyah šťastně nevykřikla: „Barbaro! Nazdar! Nazdar! Dobré ráno! Neměla bys tak hrozně moc kouřit. Jestli nepřestaneš, budeš mít plíce celé černé a ošklivé. Viděla jsem obrázky a to všechno. Říkala jsem ti to? Vypadáš fakt hezky.“

Napůl uvnitř a napůl z vozu, Azhar se vyprostil a zdvořile Barbaře pokývl. Prohlédl si ji od hlavy k patě. „Dobré ráno,“ pozdravil. „Také jdeš brzy.“

„Ranní ptáče a tyhle pitominy,“ odpověděla Barbara ve sele.

„Dohonila jsi svého přítele?“ zeptal se. „Včera večer?“

„Přítele? Oh, myslíš Nkatu. Winstona. Ano? Tedy Win-

stona Nkatu. Tak se jmenuje." V duchu zaúpěla a ptala se sama sebe, jestli vždycky mluví tak nepřesvědčivě. „To je kolega z Yardu. Jo. Jsme ve styku. Jsem zpátky ve hře. Rozjelo se to. Nebo tak něco. Chci říct, dělám na případu.“

„Pracuješ s inspektorem Lynleyem? Nebo máš nového partnera?“ Zkoumavě na ni hleděl.

„Ach, ne,“ částečně řekla pravdu a částečně zalhala. „Všichni pracujeme na stejném případě. Winston se jen podílí. Jako já. Viš. Inspektor pracuje mimo město. Zbytek působí tady.“

„Ano, chápu,“ odpověděl automaticky.

Až moc, pomyslela si.

„Včera večer jsem snědla jen půlku jablíčka,“ oznámila jí Hadiyyah. Díky bohu tak odvedla řeč jinam. Začala se houpat na otevřených dveřích fiatu. Visela za pootevřené okno a vykopávala energicky nohama, aby se udržela v pohybu. Měla ponožky bílé jako andělská křídla. „Barbaro, můžeme si ho dát ke svačině. Jestli chceš.“

„To by bylo fajn.“

„Zítra mám kroužek šití. Viš o tom? Dělám něco příšerně zvláštního, ale nemůžu ti teď říct, co to je. Protože,“ vrhla významný pohled na otce. „Ale ty, Barbaro, ty to můžeš vidět. Zítra, jestli chceš. Chceš? Jestli řekneš, že ano, tak ti to ukážu.“

„To zní úplně jako pozvánka.“

„Ale jen jestli umíš zachovat tajemství. Umíš?“

„Na psí uši,“ přísahala Barbara.

Během tohoto rozhovoru ji Azhar pečlivě pozoroval. Jeho oborem byla mikrobiologie a Barbara se začínala cítit jako jeden ze vzorků, tak pozorně ji sledoval. Navzdory jejich včerejšímu rozhovoru a závěru, k němuž dospěl na základě jejího oblečení, ji vídal příliš často v jejím běžném oděvu, aby nevěděl, že za změnou stylu je cosi významnějšího než jen ženská záliba v módě. Prohodil: „To musíš být spokojená, že máš zase případ. Po týdnech nic nedělání je vždycky uspokojivé zase zapojit mozek, že?“

„Rozhodně z toho mám nervy.“ Barbara upustila cigaretu, zašlápla ji a odkopla nedopalek do květinového záhonu. „Biologicky rozložitelné,“ řekla Hadiyyah, která ji zjevně chystala napomenout. „Provzdušňuje zeminu. Jedí

to červi.“ Barbara si upravila pohodlněji popruh kabelky na rameni. „Tak. Jdu. Uchovej mi to jablíčko čerstvé, ano?“

„Třeba bychom se taky mohly dívat na video.“

„Ale žádné madam v nesnázích. Co třeba Mstitelé? Paní Peelsová je můj idol. Líbí se mi ženy, které umějí ukazovat nohy a zároveň nakopnout gentlemana do zadku.“

Hadiyyah se zahihňala.

Barbara se rozloučila kývnutím hlavy. Už byla na chodníku, když se znova ozval Azhar: „Barbaro, bude Scotland Yard snižovat stavy?“

Zmateně se otočila a odpověděla, aniž by přemýšlela, co tou otázkou míní: „Dobrý bože, ne. Proč se ptáš?“

„Možná za to může podzim. A změny, které s sebou přináší.“

„Ach.“ Vyhnula se skrytému významu slova *změny* i jeho pohledu. Vzala to jako zcela povrchní poznámku a podle toho se zachovala. „Zlí chlapi chtějí krást bez ohledu na roční období. Znáš hříšné lidi. Nikdy si nedají pokoj.“ Zářivě se usmála a dala se svojí cestou. Ačkoliv se ještě nezmínil o hodnosti konstábla, uvědomovala si, že mu nebude muset vysvětlovat, jak se stalo, že ji má před jménem. Chtěla se hovoru na toto téma co nejdéle vyhnout, a kdyby to šlo, tak navždy, protože si uvědomovala, že by ho tím mohla ranit. A z důvodů, o nichž se neobtěžovala přemýšlet, pro ni bylo nemyslitelné, že by mu ublížila.

Teď se na schodišti Nového Scotland Yardu snažila vyhnat myšlenky na souseda z hlavy. Přesto ji do večera neopustily: muž a dítě, s nimiž se náhodou seznámila.

Podívala se na hodinky. Půl jedenácté. Zaúpěla. Představa dalších šesti až osmi hodin před obrazovkou počítače jí nepřipadala právě vzrušující. Musel existovat úspornější způsob, jak se probrat Maidenovým profesionálním životem. Z několika možností zkusila tu nejpravděpodobnější.

Při probírání svazků nacházela stále stejné jméno: detektiv vrchní inspektor Dennis Hextell, Maidenův partner při akcích v utajení. Kdyby našla Hextella, napadlo ji, mohl by ji přivést na významnější stopu, než by vyvodila z čtení složek za dvacet let. Začala ho hledat.

Ukázalo se, že je to snadnější, než předpokládala. Za-

telefonovala do SO10 a dozvěděla se, že detektiv vrchní inspektor Hextell stále působí na oddělení, ovšem nyní detektiv vrchní superintendant akcím velí, místo aby se jich účastnil v terénu.

Barbara ho našla u malého stolku v bufetu ve čtvrtém patře. Představila se a požádala ho, zda si mohou promluvit. Superintendant vzhlédl od hromádky fotografií. Barbara si všimla, že neměl obličej ani tak vrásčitý, jako spíše pomačkaný. A zemská přitažlivost si na jeho svalech vybrala daň. Roky k němu určitě nebyly spravedlivé.

Vrchní superintendant shrnul fotografie, ale neodpověděl. „Pracuju na vraždě slečny Maidenové v Derbyshire, pane,“ vysvětlila Barbara. „Dcery Andyho Maiden. Pracoval jste s ním, že?“

Dočkala se odpovědi: „Přisedněte.“

Dokázala se vyrovnat s úsečnými odpověďmi. Využila jeho pozvání. Přinesla si z bufetu colu a koblihu s čokoládou a položila je před sebe na stůl.

„To vám zkazí zuby,“ podotkl Hextell.

„Jsem obětí svých závislostí.“

Zavrčel.

„To je vaše letadlo?“ zeptala se Barbara a ukázala bradou na horní fotografii. Byl na ní žlutý dvojplošník podobný těm, které létaly za první světové války, kdy nosili piloti kožené helmy a vlající bílé šály.

„Jedno z nich,“ řekl. „Používám je na akrobacii.“

„Takže jste letecký akrobat?“

„Létám.“

„Oh. Fajn. To musí být paráda.“ Barbaru napadlo, jestli je ten člověk tak upovídaný díky rokům práce v utajení. Vysvětlila mu, proč ho vyhledala: zda měli nějaký případ, sledování, operaci, která by mu uvízla v paměti jako obzvlášť významná pro jeho spolupráci s Andym Maidenem? „Uvažujeme o pomstě jako o jednom možném motivu k dívčině vraždě. Někdo, koho jste s detektivem inspektorem Maidenem zajistili a kdo si chce vyrovnat účty. Maiden se v Derbyshire snaží přijít s nějakým jménem a já jsem se tady celé dopoledne prohrabávala hlášenými v počítači. Ale intuice mlčela.“

Hextell začal třídit fotografie. Zdálo se, že má nějaký

systém, ale Barbara ho nedokázala určit, protože všechny snímky zachycovaly stejné letadlo, jen z jiných úhlů: tady trup, tamhle vzpěry, konce křídel, motor, ocas. Když všechno uspořádal, vzal si lupu a začal každý obrázek studovat. „To může být každý. Máme co do činění s prvotřídními lumpy. Prodavači drog, fetišci, pasáci, pašeráci zbraní. Vystihla jste to. Každý z nich by šel pěšky přes celou zemi, aby nás oddělal.“

„Ale nenapadá vás žádné jméno?“

„Přežil jsem, protože ta jména házím za hlavu. Andy to nedokázal.“

„Přežít?“

„Zapomenout.“ Hextell vybral jeden snímek. Bylo na něm letadlo zepředu, s trupem zlomeným v úhlu. Prohlédl si pod lupou každý milimetr jako klenotník vzácný diamant.

„Proto odešel? Slyšela jsem, že požádal o předčasné penzionování.“

Hextell vzhlédl. „Kdo se tady vyšetřuje?“

„Snažím se jen do toho muže vcítit. Jestli mi můžete říct něco, co by pomohlo...“ Udělala nadšené gesto a pustila se do koblih.

Detektiv vrchní superintendant odložil lupu a položil na ni dlaně. „Andy odešel ze zdravotních důvodů. Ztrácel nervy.“

„Nervově se zhroutil?“

Hextell si pohrdlivě odfrkl. „Ženská, žádný stres. *Nervy*. Skutečné nervy. Nejdřív přišel o čich. Potom o chuť..., hmat. Dobře se s tím vyrovnával, ale potom ztratil zrak. A to byl jeho konec. Musel odejít.“

„Krucifix. Oslepl?“

„Oslepl by, bezpochyby. Ale jakmile odešel do penze, všechno se zlepšilo. Smysly, vidění. Hodně.“

„Co s ním bylo?“

Hextell se na ni dlouze a tvrdě zadíval. Potom zvedl ukazovák a prostředník a lehce si jimi poklepal na hlavu. „Nedokázal se srovnat s hrou. Práce v utajení hodně stojí. Já jsem přišel o čtyři manželky. On ztratil nervy. Některé věci se nedají nahradit.“

„On neměl v manželství potíže?“

„Jak jsem říkal. Byla to hra. Někteří chlapi se při předstírání, že jsou někdo jiný, dobře drželi. Ale pro Andyho to bylo, jaké to bylo. To, že tam musel lhát... vykládat mámě o případu, který dávno skončil... To mu vzalo šňávu.“

„Takže není nějaký případ – možná jeden velký, který by ho stál víc než ty zbylé?“

„Nevím. Jak jsem říkal, házím to za hlavu. Jestli takový případ měl, nedokážu ho určit,“ zakončil rozhovor Hextell.

S takovou pamětí by Hextell začínajícímu královskému prokurátorovi příliš nepomohl. Ale cosi Barbaře napovídalo, že se detektiv hlavní superintendant nestará o to, jestli případá žalobě užitečný nebo ne. Strčila si do pusy zbytek koblihy a spláchla sousto colou.

„Díky za váš čas,“ řekla mu a s přátelským gestem a kývnutím brady na dvojplotník dodala: „Vypadá to jako legrace.“

Hextell zvedl fotografii vrtule, podržel ji bříměsky ukazováčku a palce, aby ji neumastil. „Jen jiný způsob, jak zemřít.“

Kruci, pomyslela si Barbara. Co lidi neudělají, aby zapomněli na práci.

Nedostala se blíž jménu, které hledala, ale dozvěděla se o potenciálních nástrahách dlouholetého působení u policie. Vrátila se k počítači. Právě začala znovu chronologicky procházet Maidenovu práci, když ji přerušil telefon.

„Je to Cole.“ Nkatův hlas rušilo hlasité praskání v telefonu. „Máma se podívala na tělo a řekla: ‚Ano. To je můj Terry.‘ Vyšla z místnosti, jako by kráčela do samošky, a padla na podlahu. Rovnou na tvář. Mysleli jsme, že jí selhalo srdce, ale prostě omdlela. Když se probírala, dostala sedativa. Těžce to snáší.“

„Je to hrozné,“ upozornila ho Barbara.

„Ona toho kluka zbožňovala. Musím myslet na svoji mámu.“

„Ano. Dobře.“ Barbara nemohla nevzpomenout na svoji matku. *Zbožňování* by jistě nebyl ten správný výraz, jak popsat její mateřské city. „Lítost a to všechno. Vezeš ji zpátky?“

„Předpokládám, že dorazíme během odpoledne. Zastavili jsme se na kafe. Je na oné místnosti.“

„Ach.“ Barbara si říkala, proč Nkata telefonuje. Možná jako prostředník mezi ní a Lynleyem předává informace, aby s ní šéf přišel co nejméně do styku, což teď asi inspektorovi připadá nezbytné. „Ještě na Maidenovy zadržené nic nemám. Tedy aspoň nic, co by vypadalo užitečně.“ Vyprávěla mu, co jí Hextell svěřil o Maidenově nervových potížích, a dodala: „Ať už z toho inspektor vyvodí cokoliv.“

„Ty poznatky mu předám,“ slíbil Nkata. „Jestli se můžeš utrhnout, je třeba se podívat do Battersea. To by nám ušetřilo čas.“

„Battersea?“

„Kvartýr Terryho Colea. A taky ateliér. Jeden z nás tam musí zajít a promluvit si s jeho spolubydlicí. Ta Cilla Thompsonová, vzpomínáš si?“

„Jo. Ale myslela jsem...“ Co si myslela? Zjevně že si Nkata nechá co nejvíc pro sebe a jí přenechá jen tu nejnudnější práci. Detektiv konstábl ji neustále ohromoval svou nenucenou šlechetností. „Můžu se tam vypravit. Adresu si pamatuju,“ ujistila ho Barbara.

Slyšela Nkatův potlačovaný smích. „Ale? Proč mě to nepřekvapuje?“

Lynley s Hankenem trávili ráno čekáním na Nkatu a matku Terryho Colea. Ani jeden nepochyboval, že identifikace druhého těla bude pouhá formalita – zničující, úděsná, ale jen formalita. Když do večera nepřišel nikdo z vřesoviště, že si jde pro zamknutý motocykl, a nikdo nehlásil jeho odcizení, zdálo se být dost jasné, že zavražděný muž a vlastník motocyklu je tatáž osoba.

Nkata přijel v deset a odpověď dostali za čtvrt hodiny. Paní Coleová potvrdila, že ten chlapec je opravdu její syn Terry, a potom se zhroutila. Zavolali lékaře. Se sedativy v ruce převzal práci tam, kde skončila policie.

„Chci jeho majetek,“ vzlykala Sal Coleová. Usoudili, že hovoří o synových svršcích. „Chci jeho majetek pro našeho Darryla. A dostanu ho.“

Ujistili ji, že ano, neboť jakmile laboratoř dokončí analýzu, nebudou už jeho džínsy, tričko a martensky potřeba

k úspěšnému obvinění toho, kdo ten zločin spáchal. Do té doby jí dají na každý kus chlapcova oděvu stvrzenku. A také na motocykl. Neprozradili jí, že může klidně trvat roky, než jí vydají krví nasáklé oblečení. A ona se nezeptala, kdy to tak může být. Jen stiskla obálku s potvrzeními a oťřela si vnitřní stranou zápěstí oči. Winston Nkata ji doprovodil z té hrůzy do ještě větší, která ji teprve čeká.

Lynley a Hanken se mlčky vrátili do kanceláře. Peter před Nkatovým příjezdem znovu pročetl poznámky, jež zatím k případu nashromáždil, a ještě jednou nahlédl do původního hlášení konstábla, který hovořil s Maidenovými o pohřešované dceři jako první. „Ráno před výletem měla pár telefonátů,“ upozornil Lynleye. „Dvě ženy a jeden muž. Nikdo z nich se Nan Maidenové nepředstavil.“

„Mohl být tím mužem Terence Cole?“ otázal se Lynley.

Další voda na jejich mlýn podezření, usoudil Hanken.

Šel ke svému psacímu stolu. Zatímco byli s paní Coleovou, někdo přesně doprostřed položil složku papírů. Hanken je zvedl a současně Lynleyovi oznámil, že se týká případu. Díky ohromné práci zkušené přepisovačky se doktorce Mylesové podařilo dodržet slovo: Měli v ruce pitevní zprávy.

Zjistili, že doktorka je stejně pečlivá jako nekonvenční. Její nálezy po vnějším ohledání těl měly téměř deset stránek. K podrobnému popisu každé rány, zhmoždění, oděry a modřiny na obou tělech ještě přidala každou drobnost týkající se skonu na vřesovišti. Pečlivě zaznamenala vše od vřesu v Nicoliných vlasech po trn zabodnutý v Terryho kotníku. Upozornila detektivy na miniaturní úlomky kamene ve svalech, stopy ptačího trusu na pokožce, neurčitelné zbytky dřeva v ráně a na ranky způsobené ptáky a hmyzem až po smrti. Přesto se na konci nedozvěděli to, co nevěděli od začátku: jasný počet vrahů, které hledají. Ale znali jeden záhadný detail: Mimo obočí a vlasů byla Nicola Maidenová úplně holá. Ne že by se narodila bez ochlupení, ale byla záměrně oholená.

Při vyšetřování vybízela tak zajímavý fakt k dalšímu kroku.

„Možná je načase,“ navrhl Lynley, „promluvit si

s Julianem Brittonem, tím zármutkem zničeným snoubencem hlavní oběti.“ Vyrazili.

Brittonův domov, Broughton Manor, ležel tři a půl kilometru jihovýchodně od Bakewellu. Směrem na západ shlížel na řeku Wye, zařezávající se mírným obloukem do údolí, na jehož stráních se na duby posetých loukách pásly ovce. Budova z dálky vypadala ne jako zámček, jenž býval kdysi bezpochyby středem skvělého panství, ale jako působivá pevnost. Dům tvořily vápencové věže, ochozy a zdi již dávno zšedlé lišejníkem. Až ve výšce dvanácti metrů se nacházela první řada úzkých oken. Stavba byla zosobněním dlouhověkosti a síly spojené s chutí a schopností přežít všechny útoky, počasím počínaje a rozmary majitelů konče.

Nicméně z větší blízkosti Broughton Manor vypovídal o něčem jiném. V některých oknech složených z kosočtverců skla zataveného do olova chyběly tabulky. Část staré dubové střechy se propadla. Zelená džungle – všechno možné od břechťanu po plamének – jako by se tlačila do oken v jihozápadním křídle a nízké zídky mezi zahradami klesajícími k řece se drolily a rozsypávaly, takže mezerami lezly ovce tam, kde kdysi nejspíš ležely koberce barevných květů.

„Bývalo to výstavné místo hrabství,“ poznamenal Hanken, když jeli po kamenném můstku přes Wye. Zabočili na strmý příjezd k domu. „Samozřejmě vedle Chatsworthu. Ovšem jakmile to před lety dostal do rukou Jeremy Britton, přivedl panství rovnou do pekla. Starší chlapec – to je náš Julian – se snaží navrátit to místo zase k životu. Chce, aby si to na sebe vydělalo jako usedlost. Nebo hotel. Konferenční středisko. Park. Dokonce to pronajímá na slavnosti a turnaje, takže se jeho předkové asi otáčejí v hrobě. Ale musí být stále krok před otcem, který by, kdyby měl tu možnost, propil všechny peníze.“

„Julian potřebuje finanční zdroje?“

„Mírně řečeno.“

„A co ostatní děti?“ chtěl vědět Lynley. „Julian je nejstarší?“

Hanken minul veliké okované dubové dveře, zšedlé vlivem času, nedostatečné péče a počasí, zabočil dozadu, kde

byl v klenuté bráně dost velké pro kočáry zřízen vchod pro pěší. Otevřenými dveřmi bylo vidět na vydlážděný dvůr, na němž mezi kameny rostl plevel. Hanken vypnul motor. „Julianův bratr pracuje trvale na univerzitě a sestra se provdala na Nový Zéland. Julian je nejstarší. Proč se nevydal ve stopách svých sourozenců a nezmizel odsud, přesahuje hranice mého chápání. S jeho otcem to opravdu není lehké, ale uvidíš sám, jestli se s ním setkáš.“

Vystoupili a vydali se společně k domu. Za nimi se ozval vzrušený štěkot. Přicházel z budovy, pravděpodobně stáje, na konci zarostlé šterkové cesty, jež se mírně stáčela na sever. „Někdo je u bíglů,“ řekl Hanken přes rameno. „Asi Julian. Chová psy. Ale můžeme se taky podívat nejdřív do domu. Tudy.“

Tudy je zavedlo na nádvoří, jedno ze dvou. Nedokonalý čtverec – moderní přístavba ke čtyřem starším křídlům – tvořil západní stranu domu. V dějinách Broughton Manoru samozřejmě relativně moderní, což znamenalo, že nádvoří bylo necelých tři sta let staré, a proto se mu říkalo nové. Budovy starého nádvoří pocházely většinou z patnáctého století a střední část ze století čtrnáctého tvořila předěl mezi oběma prostranstvími.

Dokonce i povrchní pohled na nádvoří stačil prozradit úpadek, jemuž se snažil Julian Britton postavit. Patrné stopy práce se mísily se zchátralostí: Z jednoho rohu se úhlopříčně táhla mezi dvěma křídly domu šňůra přivázaná na zrezivělá okna bez skel. Na šňůře povívala jaksi nepatřičná růžová prostěradla. Igelitové pytle s odpadky ležely vedle prastarého náčiní, které asi nikdo staletí nepoužíval. U odložených stojacích hodin se povalovala lesklá hliníková hůl. V každém rohu nádvoří se stýkaly minulost a přítomnost, jako by se ze zbytků starého snažilo vyrůst něco nového.

„Haló. Dobrý den. Co pro vás můžu udělat?“ ozval se shora ženský hlas. Vzhledli k oknům. Žena se zasmála a zavolala: „Ne. Až nahoře.“

Stála na střeše s pytlek na odpadky přes rameno a vypadala jako přerostlý vánoční skřítek při nadílce v nesprávný čas. Ale byla dost nepořádný skřítek: holé ruce a nohy měla pokryté špínou.

„Okapy,“ zavolala vesele, zjevně ve spojitosti s její současnou prací. „Jestli chvíli vydržíte, budu hned dole.“

Kolem ní se vyhrnula oblaka prachu a zetlelého listí. Otočila hlavu, aby jí nepřišlo to nejhorší do tváře.

„Tak. A je to,“ prohlásila, když došla na konec okapu. Stáhla si zahradnické rukavice a přešla přes střechu k rozkládacímu žebříku opřenému o budovu za řadou růžových prostěradel. Mrštne slezla dolů a zamířila k nim. Představila se jako Samantha McCallinová.

V prostředí navozujícím představy historických obrazů uviděl Lynley mladou ženu tak, jak by na ni asi pohlíželi ve vzdálené minulosti: výjimečně nehezka, robustní, sedláckého rodu, dokonalý vzor pro plození dětí a práci na poli. V současné řeči byla vysoká a dobře stavěná, s postavou plavkyně. To, co měla na sobě, se hodilo k její práci. Staré ustřižené džinsy, vysoké boty a tričko. Na opasku jí visela láhev s vodou.

Otevřeně si je prohlížela a přitom si uvolnila vlasy v barvě myší hnědi, stočené do drdolu na temeni. Spadly jí v copu až do pasu. „Jsem Julianova sestrénice. A vy jste, předpokládám, policisté. A tuším, že jste přišli kvůli Nicole Maidenové. Nemám pravdu?“

„Rádi bychom si popovídali s Julianem,“ oznámil jí Hanken.

„Doufám, že si nemyslíte, že má něco společného s její smrtí.“ Odepnula láhev a napila se vody. „To není možné. On Nicolu zbožňoval. Choval se k ní jako rytíř ke své dámě a všechny ty nesmysly. Žádná potíž Julia neodradila. Když Nicola zavolala, byl ve zbroji dříve, než byste řekli Ivanhoe. Přirozeně obrazně.“ Zasmála se. To byla jediná chyba. Ostrý zvuk prozradil úzkost maskovanou přátelským chováním.

„Kde je?“ zeptal se Lynley.

„U psů. To se hodí ke zdejšímu prostředí, že? Pojdte. Ukážu vám cestu.“

Nepotřebovali vést. Stačilo jít za hlukem. Ale její odhodlání účastnit se jejich rozhovoru s Julianem bylo tak podivné, že zkušený vyšetřovatel by si s tím rád pohrál. Své rozhodnutí doložila tím, že prošla kolem nich a dlouhým rozhodným krokem vyrazila z nádvoří.

Šli za Samanthou po pěšině pod větvemi přerostlých neprořezaných lip, které v člověku vyvolávaly otázku, jak asi ten zelený tunel ke stájím vypadal kdysi.

Samotné stáje byly přeměněny na psinec pro Brittonův chov bíglů. Žilo tam hodně psů v mnoha podivně tvarovaných výběžích. Když se Samantha s policisty přiblížila, všichni psi propukli v hlasitý štěkot.

„Klid,“ vykřikla Samantha. „Co ty, Cass! Proč nejsi u štěnat?“

Fena, s níž mluvila, pobíhala v odděleném výběhu. Otočila se k budově a zmizela v malých dvířkách v pískovcové zdi. „To je lepší,“ poznamenala dívka. Potom se otočila k mužům: „Před pár dny vrhla. Chrání si štěната. Řekla bych, že Julie je u nich. Psinec,“ vysvětlovala, zatímco otevírala dveře, „sestává z vnějších a vnitřních výběhů, dvou porodních místností a tuctu odchoven štěnat.“

Na rozdíl od sídla byl v psinci kladen důraz na čistotu a modernost. Výběhy venku byly zametené a nádoby na vodu se leskly. Uvnitř, jak detektivové zjistili, byly vybílené zdi, hodně světla, naleštěná kamenná podlaha a puštěná hudba. Podle všeho asi Brahms. Silné zdi tlumily hluk přicházející od psů venku. Ale protože také udržovaly chlad a vlhko, bylo tu ústřední topení.

Když je Samantha vedla k zavřeným dveřím, Lynley se podíval na Hankena. Bylo jasné, že druhého detektiva napadlo totéž: Ti psi bydlí lépe než lidé.

Juliana Brittona našli v místnosti s nápisem: Odchovna 1. Samantha dvakrát zaklepala a zavolala ho jménem. Potom dodala: „Chce s tebou mluvit policie. Můžeme dovnitř?“

Ozval se mužský hlas: „Ale pomalu. Cass je neklidná.“

„Ano, viděli jsme ji venku.“ Lynleye a Hankena požádala: „Chovejte se klidně. K feně.“

Vstoupili dovnitř a Cass se rozzlobila. Byla v ohradě ve tvaru L, z níž se dalo dvířky ve zdi выбěhnout do vnějšího výběhu. Na vzdáleném konci, hodně daleko z průvanu, ležela bedna s nově narozenými štěnaty. V této části zářily čtyři teploměty. Bedna měla tepelnou izolaci, na vnitřních stranách ovčí kůži a na podlaze silnou vrstvou novin.

Julian stál v ohradě. V levé ruce držel štěně a ukazová-

ček pravé ruky přiložil k malinkaté tlamičce. Ještě slepý psík nadšeně sál. Za okamžik Julian prst odtáhl, položil ho zpátky do pelíšku v bedně a udělal si poznámku do bloku. „Klid, Cass,“ uklidňoval fenu. Přesto se stále chovala ostražitě, jen štěkot nahradilo hrdelní vrčení.

„Všechny matky by se měly o své potomky tak zajímat.“ Nedalo se určit, zda byla Samanthina poznámka určena psici, nebo bratranci.

Julian sledoval Cass, jak se ukládá v bedně. Mlčel, dokud si štěně, jež právě prohlížel, nenašlo cestu k jednomu ze struků. Potom jen zamručel k psíkům, zatímco si hledali místo k pití.

Lynley a Hanken se představili a ukázali služební průkazy. Julian doklady zkoumal, takže jim dopřál čas, aby si prohlédli i oni jeho. Byl to dobře urostlý muž, silný, ale bez nadváhy. Na čele měl nepravidelné pihy, jež svědčily o životu na čerstvém vzduchu, ale také varovaly před rakovinou kůže. Další pihy, tentokrát na tvářích, způsobily, že vypadal jako zrzavý bandita. Ovšem ve spojení s nepřírozeně bledou pletí mu dodávaly výraz člověka, který není ve své kůži.

Poté, co prozkoumal průkazy obou policistů ke své spokojenosti, vytáhl z kapsy kalhot modrý kapesník a otřel si obličej, ačkoliv se nezdálo, že by se potil. „Udělám všechno, abych vám pomohl,“ slíbil. „Byl jsem s Nan a s Andym, když se to dozvěděli. Měl jsem ten večer schůzku s Nicolou. Když se neukázala v Hallu, zavolali jsme na policii.“

„Julie ji jel sám hledat,“ dodala Samantha. „Policie se k ničemu neměla.“

Hankena nepřímá kritika asi nepotěšila. Kysele se na ni podíval a zeptal se, jestli by nemohli pokračovat někde jinde, kde by na ně ta potvora neštěkala. Mluvil samozřejmě o psu. Ale dívce ten dvojsmysl neušel. Ostře se na Hankenu podívala a stiskla rty.

Julian je odvedl od štěňat do oddělené části budovy. Tady si hráli odrostlejší psici. Výběhy byly nápaditě vybaveny, aby jim poskytovaly neustálou zábavu. Papírové krabice na trhání, složitá několikapatrová bludiště, hračky a schované pochoutky. Pes, jak je informoval Julian Britton, je inteligentní tvor. Očekávat, že se bude takové

zvíře rozvíjet v betonovém výběhu bez rozptýlení, je nejen hloupé, ale i kruté. Navrhl, že s nimi bude mluvit a současně pracovat. Doufal, že to bude v pořádku.

Nic moc na truchlícího snoubence, napadlo Lynleye.

„To bude dobré,“ souhlasil Hanken.

Julian jako by věděl, na co Lynley myslí. „Teď je práce balzám. Předpokládám, že chápete.“

„Julie, nepotřebuješ pomoci?“ zeptala se Samantha. K její chvále je třeba říct, že nabídku vyslovila jemně.

„Díky. Sam, jestli chceš, můžeš udělat sušenky. Já představím bludiště.“ Vešel do výběhu, zatímco Samantha odešla pro jídlo.

Štěňata měla radost, že do jejich hájemství vstoupil člověk. Přestala si hrát a utíkala nadšeně k Julianovi. Tiše k nim mluvil, hladil je po hlavách a potom hodil čtyři míčky a několik gumových kostí na vzdálenou stranu výběhu. Psíci se za nimi rozběhli a on se pustil do práce. Pomocí otvorů ve stěnách přestavoval bludiště.

„Bylo nám naznačeno, že jste se s Nicolou Maidenovou zasnoubili. Údajně teprve nedávno,“ začal Hanken.

„Upřímnou soustrast,“ dodal Lynley. „To není nic, o čem byste právě rád hovořil, ale možná nám řeknete něco, čeho si třeba ani nejste vědom, a co nám pomůže při vyšetřování.“

Julian sestavoval stěny bludiště a současně odpovídal: „Andyho a Nan jsem oklamal. V tom okamžiku to bylo snazší, než všechno vysvětlovat. Neustále se mě ptali, jestli jsme se s Nicolou nepohádali. Když se neobjevila, ptal se na to každý.“

„Oklamal? Nebyl jste s ní zasnoubený?“

Julian se podíval směrem, kam odešla Samantha pro psi krmení. Tiše přiznal: „Ne. Požádal jsem ji o ruku. Odmítla mě.“

„Vaše city nebyly oboustranné?“ zeptal se Hanken.

„Předpokládám, že ne, když si mě nechtěla vzít.“

Samantha se vrátila. Táhla za sebou veliký režný pytel a kapsy se jí nadouvaly pamlsky pro štěňata. Když viděla, jak se bratranec moří s částí labyrintu, který se nechtěl rozdělit, vstoupila do ohrady se slovy: „No tak, Julie. Ukaž, já ti s tím pomůžu.“

„To zvládnou,“ ujistil ji.

„Nebuď mezek. Mám větší sílu než ty.“

Snadno rozdělila díl na části. Julian stál vedle a tvářil se nejistě.

„Kdy přesně došlo k tomu návrhu?“ pokračoval v otázkách Lynley.

Samantha se prudce ohlédla po bratranci a stejně rychle se odvrátila. Horlivě se pustila do schovávání sušenek ve výběhu.

„V pondělí večer,“ upřesnil Julian. „Večer před tím, než... než se Nicola vydala na vřesoviště.“ Náhle se zase vrátil k práci. Čelem k bludišti a zády k nim pokračoval: „Vím, jak to působí. Nejsem takový blázen, abych nevěděl přesně, jak to působí. Udělám nabídku, ona odmítne, potom zemře. Tak, tak. Vím sakra dobře, jak to vypadá. Ale já jsem ji nezabil.“ Sklonil hlavu a široce otevřel oči, jako by chtěl zahnat slzy. „Miloval jsem ji. Roky. *Miloval* jsem ji.“

Na opačném konci ohrady Samantha ztuhla a štěňata dováděla kolem ní. Jako by chtěla jít k bratranci, ale nepohnula se.

„Věděl jste, kde tu noc bude? Tu noc, kdy ji zabili?“ zeptal se Hanken.

„To ráno jsem jí telefonoval – to ráno, kdy vyrazila – a domluvili jsme se na středu večer. Nic víc mi ale neprozradila.“

„Nic o tom, že jede na túru a tábořit?“

„Vůbec se nezmínila, že bude pryč.“

„V den, kdy jela na výlet, ji volali i jiní,“ pokračoval Lynley. „Nějaká žena, možná dvě. A také muž. Nikdo z nich se Nicolině matce nepředstavil. Nemáte ponětí, kdo by s ní mohl chtít mluvit?“

„Vůbec žádné.“ Julian na sobě při zmínce o jiném muži nedal nic znát. „To mohl být kdokoliv.“

„Byla hodně oblíbená,“ ozvala se Samantha z druhého konce výběhu. „Tady byla stále obklopena lidmi, takže musela mít tucty přátel ze školy. Předpokládám, že od doby, kdy odešla z univerzity, jí stále telefonovali.“

„Z univerzity?“ podivil se Hanken.

„Nicola právě dokončila studia na právnické fakultě,“ vysvětlil Julian a dodal: „V Londýně,“ když se ho zeptali,

kde studovala. „V létě pracovala pro chlápka jménem Willi Upmann. Má advokátní kancelář v Buxtonu. Otec jí to zařídil, protože Upman je v Hallu něco jako štamgast. A protože, podle mého, doufal, že Nicola u něj po skončení studií nastoupí.“

„To bylo pro její rodiče tak důležité?“ zeptal se Hanken.

„To bylo důležité pro každého,“ odpověděl Julian.

Lynleye napadlo, jestli *každý* zahrnuje i Julianovu sestřenic. Podíval se směrem k ní. Pilně schovávala sušenky, aby je štěňata mohla hledat. Položil logicky následující otázku. Jak se tu noc, kdy ji požádal o ruku, s Nicolou rozcházel. Ve hněvu? S hořkostí? S pocitem nepochopení? S nadějí? Musí to být pekelné, požádat ženu o ruku a být odmítnut. Bylo by pochopitelné, kdyby takové odmítnutí vedlo k depresi nebo neočekávanému výbuchu vášně.

Samantha vstala. „To se vychytrale ptáte, jestli ji zabil?“

„Sam,“ ozval se Julian. Znělo to jako varování. „Samozřejmě jsem byl na dně. Cítil jsem se hrozně. Kdo by ne?“

„Měla Nicola ještě někoho jiného? A proto vás odmítla?“

Julian mlčel. Lynley a Hanken se na sebe podívali. Ozvala se Samantha: „Ach. Chápu, kam míříte. Myslíte si, že Julie se v pondělí večer vrátil domů, zatelefonoval jí, aby si na druhý den domluvil schůzku, zjistil, kde tu noc bude – což by vám samozřejmě nepřiznal –, a zabil ji. Něco vám povím: Je to absurdní.“

„Možná. Ale odpověď na tu otázku by pomohla,“ poznamenal Lynley.

„Ne,“ řekl Julian.

„Ne, neměla nikoho jiného? Nebo ne, neřekla vám, jestli má někoho jiného?“

„Nicola byla upřímná. Kdyby měla s někým jiným romantický vztah, řekla by mi to.“

„Nesnažila by se vás takového poznání uchránit, nechtěla by šetřit vaše city, když jste jí jasně vyložil svoje?“

Julian se smutně zasmál: „Věřte mi, že šetřit něčí city nebyl její styl.“

Přes podezření mířící jiným směrem Julianova odpověď jako by Hankena popohnala k otázce: „Pane Brittone, kde jste byl v úterý v noci?“

„U Cass.“

„Se psem? S tím psem?“

„Rodila,“ podotkla Samantha. „Když fena rodí, nenecháte ji samotnou.“

„Vy jste tady byla taky, slečno McCallinová?“ chtěl vědět Lynley. „Pomáhala jste s porodem?“

Skousla spodní ret. „Přišlo to uprostřed noci. Julie mě nevzbudil. Viděla jsem štěňata až ráno.“

„Chápu.“

„To tedy ne!“ vykřikla. „Myslíte si, že v tom má Julie prsty. Přišli jste a snažíte se ho vyvést z míry, aby řekl něco, čím by se zapletl. Taková je vaše práce.“

„Pracujeme na tom, abychom poznali pravdu.“

„Ach, správně. To povězte Bridgewaterské čtyřce. Teď už jsou jen tři, že? Protože jeden ten chudák umřel ve vězení. Julie, zavolej advokáta. A už neříkej ani slovo.“

Julian Britton ve spárech advokáta bylo to poslední, co právě potřebovali. Lynley řekl: „Pane Brittone, asi si vedete záznamy o psech. Poznamenal jste si časy porodů?“

„Cass začala mít stahy kolem deváté večer. Rodit začala asi o půlnoci. Šest štěňat, z toho jedno mrtvé, takže to trvalo několik hodin. Jestli chcete přesné časy, mám je v záznamech. Sam může přinést knihu.“

Šla pro ni. Když se vrátila, Julian jí řekl: „Díky. Jsem skoro hotový. Opravdu jsi mi pomohla. Zbytek už zvládnou.“

Zjevně ji posílal pryč. Zdálo se, že mu chce něco naznačit pohledem. Ať už to bylo cokoliv, buď tomu nemohl, nebo nechtěl porozumět. Než odešla, poněkud zle se podívala na Lynleye a Hankena. Jak otevřela a zavřela dveře, zvuk štekotu zvenčí zesílil a opět zeslábl.

„Myslí to dobře,“ ujistil je Julian, když osaměli. „Nevím, co bych si bez ní počal. Snažit se dát celé panství zase dohromady... To je sakramentská práce. Občas si říkám, proč jsem se do toho dal.“

„A proč vlastně?“ chtěl vědět Lynley.

„Brittonové tady žijí stovky let. Sním o tom, že bych je tady ještě pár století udržel.“

„Tvořila Nicola Maidenová součást toho snu?“

„Mého ano. Ale jejího ne. Měla své vlastní sny. Nebo plány. Nebo co to bylo. Ale to je zcela zřejmé, že?“

„Svěřila se vám s nimi?“

„Řekla mi jen, že mé nesdílí. Věděla, že jí nemůžu nabídnout to, co chtěla. Ne okamžitě a možná nikdy. Zdálo se jí rozumnější nechat náš vztah tak, jak je.“

„Což znamená?“

„Byli jsme milenci, jestli se ptáte na tohle.“

„V normálním smyslu?“ zeptal se Hanken.

„A to má být co?“

„Ta dívka byla oholená. To naznačuje... jistou podivnost sexuálního vztahu, který jste s ní měl.“

Julianův obličej změnil barvu. „Byla zvláštní. Celá se odchlupovala. Měla také nějaký piercing. Jazyk. Pupík. Bradavky. Nos. Zkrátka byla taková.“

To nevypadalo na ženu, která by se měla stát manželkou zchudlého venkovského šlechtice. Lynley přemýšlel o tom, jak Julian přišel na nápad oženit se s ní.

Britton jako by četl jeho myšlenky. „To vůbec nic neznamená. Byla prostě taková, jaká byla. Současné ženy jsou jiné. Aspoň ženy jejího věku. Jste z Londýna, takže předpokládám, že už to víte.“

Na ulicích Londýna bylo opravdu k vidění téměř vše. Jen krátkozraký vyšetřovatel by posuzoval ženu pod třicet – vlastně i nad třicet – podle toho, že se vyholovala a nechala si propíchat tělo. Ovšem Lynleye zároveň zarazila povaha Julianových poznámek. Skrývaly v sobě jakousi netrpělivost, které chtěl přijít na kloub.

„To je všechno, co vám můžu říct.“ Julian otevřel knihu, kterou mu sestřenice přinesla. Listoval v části za modrou záložkou, až našel, co hledal. Otočil knihu, aby si to mohli Lynley a Hanken přečíst. Nahoře stálo velkými tiskacími písmeny CASS. Pod tím byly zaznamenány časy narození každého štěněte spolu se začátkem a koncem porodu.

Poděkovali mu za informace a nechali ho pokračovat v práci. Když se octli venku, jako první promluvil Lynley.

„Petere, všiml sis, že většina časů byla psána tužkou?“

„Ano,“ přitakal Hanken a kývl hlavou směrem k zámečku. „To je dobrá dvojka, co? Julie a jeho sestřenice.“

Lynley souhlasil. Jen by rád věděl, jakou hru hrají.

KAPITOLA 8

Barbaře Haversové se ulevilo, že může opustit klaustrofobické místnůstky hlavní policejní budovy. Jakmile ji Winston Nkata požádal, aby zašla do Battersea na adresu Terryho Colea, nepromrhala ani vteřinu a šla si pro vůz. Vyrazila nejkratší možnou trasou k řece a po nábřeží k mostu Albert Bridge. Na jižním břehu Temže pátrala v otrhaném plánu města, dokud nenašla ulici, již hledala.

Terry Cole bydlel v Anhalt Road v řadovém domku ze zeleně natřených cihel a s arkýřem. Sloupek zvonků nanačoval, že v domě jsou čtyři byty. Barbara stiskla tlačítko vedle jmenovky *Cole/Thompsonová*. Zatímco čekala, rozhlížela se po okolí. Řadové domky, některé v lepším, jiné v horším stavu, měly i různě vypadající předzahrádky: pečlivě upravené, zarostlé, dokonce skládky všeho možného od rezavých sporáků po televizory s vytlučenou obrazovkou.

V bytě se nic nedělo. Barbara se zamračila a sešla ze schodů. Prudce vydechla. Nechtělo se jí trávit několik dalších hodin u počítače. Zvažovala, co udělá, a současně si prohlížela domek. Zamítla vloupat se dovnitř a přemýšlela o tom, že by zašla do nějaké blízké hospůdky se najíst. U arkýřového okna v přízemí se však pohnula záclona. Rozhodla se tedy promluvit se sousedy.

U bytu číslo jedna byla jmenovka Baden. Barbara zazvonila. Okamžitě se ozval třesoucí se hlas, jako by ta osoba byla připravená na návštěvu zástupců práva. Jakmile se Barbara představila – současně zvedla služební průkaz,

aby na něj bylo oknem z přízemí vidět —, uvolnil se zámek vchodových dveří. Strčila do nich a ocitla se v chodbě přibližně stejně velké jako šachovnice. Dokonce tak i vypadala: červené a bílé dlaždice ušpiněné nespočítatelným množstvím šlápůt.

Byt číslo jedna ležel vpravo. Barbara zaklepala a zjistila, že musí celou proceduru zopakovat. Tentokrát zvedla průkaz ke kukátku. Když ho držela dostatečně dlouho, cvakly dvě západky a zarachotil řetěz. Dveře se otevřely. Barbara stála proti staré ženě, která omluvně vysvětlovala: „Obávám se, že v současnosti nemůže být člověk dost opatrný.“

Představila se jako paní Badenová, a aniž ji Barbara žádala, shrnula v kostce svůj život. Dvacet let vdova, bezdětná, jen s ptáčky – pěnkavami, jejichž velké klece zcela zabíraly stěnu obývacího pokoje – a hudbou, jejímž zdrojem asi bylo pianino na opačné straně. Na horní desce starého nástroje stálo několik tuctů fotografií nebohého manžela. Ležela tam i kupa not, z nichž se dalo soudit, že se paní Badenová o volných odpoledních věnuje nejspíš Mozartovi.

Stará žena trpěla třesem. Postihoval ruce a hlavu. Trásl se jí bez přestání po celou dobu rozhovoru s Barbarou.

„Obávám se, že tady si není kam sednout,“ poznamenala paní Badenová vesele, když dokončila životopis. „Pojďme do kuchyně. Mám čerstvý citronový dort, kdybyste měla chuť.“

Barbara ji ujistila, že moc ráda. Zároveň jí vysvětlila, že hledá Cillu Thompsonovou, a zeptala se, jestli paní Badenová neví, kde by Cilla mohla být.

„Předpokládám, že pracuje v ateliéru,“ odpověděla stará paní a dodala: „Jsou umělci, oba dva. Cilla a Terry. Milí mladí lidé, pokud vám nevadí jejich zjev, což mně nikdy. Časy se mění, že? A člověk se musí měnit s nimi.“

Působila jako tak laskavá a jemná duše, že se Barbara zpěchovala informovat ji ihned o Terryho smrti. Proto řekla: „Musíte je oba dobře znát.“

„Cilla je poněkud plachá, ale Terry je drahoušek. Neustále přichází s drobnými dárečky nebo překvapeními. Říká, že jsem jeho adoptovaná babička. Tak, tak. Pomáhá

mi, když občas potřebuji. A pokaždé, když jde na nákup, se zeptá, jestli nechci něco přinést. Takoví sousedé se dnes těžko hledají. Nemyslíte?”

„I já mám v tomhle štěstí,“ přiznala Barbara, čímž starou paní potěšila. „Mám taky dobré sousedy.“

„Tak to se počítejte mezi šťastlivce, má drahá. Mimo chodem, smím podotknout, že máte nádhernou barvu očí? Tak krásnou modrou člověk často nevidí. Řekla bych, že máte nějaké severské předky. Samozřejmě hodně vzdálené.“

Paní Badenová zastrčila do zásuvky elektrickou konvici a vytáhla ze šuplíku balíček čaje. Nasypala několik lžiček do vybledlé konvice a přinesla na kuchyňský stůl dva neladící šálky. Třásla se tak silně, že si Barbara nedovedla představit, jak ponese vařící vodu. Když se za pár minut konvice vypnula, pospíšila si zalít čaj sama. Paní Badenová jí za to s půvabem poděkovala. „Člověk slýchává, že dnešní mladí lidé jsou přímo divoši, ale já takovou zkušenost nemám.“ Dřevěnou lžicí zamíchala čajové lístky, potom vzhlédla a tiše pronesla: „Doufám, že Terry nemá nějaké potíže,“ jako by, přes její dřívější slova, příchod policie už nějakou dobu očekávala.

„Paní Badenová, je mi strašně líto, že vám to musím říct, ale Terry je mrtvý. Před několika dny byl v Derbyshire zavražděn. Proto bych si ráda promluvila s Cillou.“

Stará paní s jistým zmatkem opakovala slovo *mrtvý*. Zatvářila se tak ohromeně, jako by se její mozek bránil přijmout plný význam toho slova. „Ach, můj bože,“ vydechla. „Ten milý mladík. Ale určitě vás nemohlo ani napadnout, že by s tím měla Cilla – a dokonce ani ten její nešťastný chlapec – něco společného.“

Barbara si uložila informaci o nešťastném příteli na potom. „Ne,“ ujistila paní Badenovou, „chtěla jsem vlastně, aby mě Cilla pustila do bytu.“ Potřebovala se tam rozhlédnout, jestli by nenašla něco, co by mohlo policii sloužit jako vodítko k motivu Terryho vraždy. „Víte, stal se jednou ze dvou obětí. Tou druhou byla žena. Jmenovala se Nicola Maidenová. Možná byla hlavní obětí právě ona. Ale v každém případě se snažíme zjistit, jestli se Terry a ta žena vůbec znali.“

„Samozřejmě,“ ujistila ji stará paní, „to naprosto chápu.

Máte svou práci, určitě velmi nepříjemnou.“ Poradila jí, že by Cillu Thompsonovou určitě našla v jednom oblouku viaduktu v Portslade Road. Právě do toho ona, Terry a další dva umělci vložili své úspory, aby získali ateliér. Paní Badenová nemohla dát Barbaře přesnou adresu, ale podle ní asi nebude těžké ateliér najít. „Člověk se může poptat v ulici v ostatních obloucích. Předpokládám, že majitelé budou vědět, o kom mluvíte. A co se týče bytu samotného...” Vzala stříbrné klíčky, jejichž čelisti už byly na několika místech prodřené, a kvůli třesu se jí podařilo uchopit kostku cukru až na třetí pokus. Ovšem když s hlasitým *plop* pustila cukr do čaje, usmála se s nelíčenou radostí. „Jistěže mám klíče.“

Nádhera, pomyslela si Barbara a v duchu si spokojeně mnula ruce.

„To je můj dům, víte.“ Paní Badenová jí vysvětlila, že po smrti pana Badena nechala dům přestavět jako investici, aby měla v pozdějším věku zajištěný příjem. „Pronajímám tři byty a čtvrtý jsem si nechala pro sebe. Vždy jsem trvala na tom, že budu mít od všech bytů náhradní klíče. Již dávno jsem zjistila, že možnost neočekávané návštěvy domácí drží nájemníky při zemi. Přesto vás nemohu pustit dovnitř.“ Poslední větou pohřbila Barbařiny naděje.

„Nemůžete?“

„Obávám se, že nechat vás vstoupit bez Cillina svolení by bylo pošlapání důvěry. Doufám, že mi rozumíte.“

Sakra, zaklela bezhlesně Barbara. Zeptala se, kdy se Cilla Thompsonová obvykle vracívá domů.

„Ach, nikdy pravidelně,“ odpověděla paní Badenová a doporučila jí, že by bylo rozumnější zajet na Portslade Road a domluvit se s Cillou, která teď maluje. „A mimochodem, nedala byste se ještě předtím přemluvit na kousek dortu? Člověk rád peče pouze tehdy, když se má s kým o své dílo rozdělit.“

To by dobře ladilo s tou koblihou, řekla si Barbara. A vzhledem k tomu, že nemůže okamžitě do bytu Terryho Colea, mohla by pokračovat ve své osobní dietě – čtyřicet hodin jen na cukru a tuku.

Přijala tedy pozvání. Paní Badenová se rozzářila a ukrojila jí porci vhodnou pro vikinského válečníka. Zatímco se

Barbara potýkala s dortem, stará paní vedla příjemné řeči, v nichž její generace tak vynikala. A občas nevědomky podala důležitou informaci o Terryem Coleovi.

Barbara vyrozuměla, že Terry byl snílek, ne zcela prakticky uvažující o budoucích úspěších v umělecké činnosti. Chtěl si otevřít galerii. „Ale, má drahá, představa, že by vůbec někdo chtěl koupit jeho věci... nebo ty od jeho kolegů... Ovšem co může stará žena vědět o moderním umění?“

„Jeho matka se zmínila, že dělal na velké zakázce,“ poznamenala Barbara. „Říkal vám o tom?“

„Drahoušku, opravdu mluvil o velkém projektu...“

„Ale žádný nebyl?“

„To přesně netvrdím.“ Paní Badenová rychle dodala: „Myslím, že v jeho mozku skutečně existoval.“

„V jeho mozku. Chcete říct, že trpěl sebeklamem?“

„Možná byl... jen trochu příliš nadšený.“ Paní Badenová jemně přitiskla hroty vidličky na pár drobečků dortu. Tvářila se zamyšleně. Potom váhavě promluvila: „Vypadá to, jako bych pomlouvala mrtvého...“

Barbara se ji snažila ukonejšit: „Měla jste ho ráda. To je zřejmé. A předpokládám, že nám chcete pomoci.“

„Byl to tak hodný chlapec. Pro lidi, na nichž mu záleželo, by udělal první poslední. Sotva najdete někoho, kdo by tvrdil něco jiného.“

„Ale...?“ Barbara se snažila dodat jí odvalu.

„Občas se stává, že mladý člověk po něčem tak zoufale touží, že hledá různé omezličky. Snaží se objevit co nejkratší a nejpřímější cestu k cíli.“

Barbara se upnula na poslední slovo. „Mluvíte o té galerii, co chtěl otevřít?“

„Galerii? Ne. Mluvíím o něm samém. Chtěl *být* někdo, má drahá. Více než peníze a majetek chtěl mít pocit svého místa ve světě. Jenže takové postavení si člověk musí zasloužit, že?“ Odložila vidličku vedle talířku a složila ruce do klína. „Cítím se strašně, že o něm říkám takové věci. Víte, choval se ke mně velmi hezky. Dostala jsem od něj k narozeninám tři nové pěnkavy. A tento týden krásnou klavírní literaturu... Také květiny na den matek. Tak starostlivý hoch. Tak laskavý, skutečně. A nápomocný. Pomá-

hal mi pokaždé, když jsem potřebovala utáhnout šroubek nebo vyměnit žárovku..."

„Rozumím,“ ujistila ji Barbara.

„A právě proto chci, abyste pochopila, že měl více než jen jednu stránku. A ta druhá – ta uspěchaná –, nuže, vyrostl by z toho, až by se naučil více o životě, vidíte?“

„Bezpochyby.“

Ovšem pokud nebyl jeho hlad po postavení v přímém vztahu k smrti na vřesovišti.

Po odjezdu z Broughton Manoru se Lynley a Hanken zastavili na oběd v restauraci nedaleko centra Bakewellu. Nad jídlem třídili dosud známá fakta. Hanken s sebou vzal mapu Peak Districtu a na ní dokumentoval svůj názor.

„Hledáme vraha, který tuto oblast zná,“ prohlásil a ukázal vidličkou na mapu. „A netvrdí mi, že nějaký chlap čerstvě propuštěný z Dartmoorské věznice si vzal rychlokurz horské turistiky, aby se Andymu Maidenovi pomstil vraždou jeho dcery. Z tohohle mraku pršet nebude.“

Lynley odpovědně studoval mapu. Viděl, jak se celou oblastí krouť turistické stezky. Vypadalo to jako ráj turistů a táborníků. Ovšem ráj tak obrovský, že se v něm mohl nepozorný nebo nepřipravený turista snadno ztratit. Také mu neuniklo, že Broughton Manor má takový historický význam, že je označen za pamětihodnost. K panství patřil i les, jenž se táhl k vřesovišti. Jak lesem, tak vřesovištěm se vinulo mnoho pěšin, což vedlo Lynleye k poznámce: „Rodina Juliana Brittona tady žije stovky let. Předpokládám, že to tady dobře znají.“

„Stejně jako Andy Maiden,“ namítl Hanken. „Ten vypadá jako někdo, kdo tráví hodně času venku. Nepřekvapilo by mě zjištění, že nadšení pro turistiku dcera zdědila po něm. A on našel auto. Celou noc se honil po té ztracené ploše White Peak a podařilo se mu najít to sakramentské auto.“

„Kde přesně?“

Hanken opět použil vidličku. Mezi osadou Sparrowpit a Winnatským průsmykem vede silnička, tvořící severozápadní hranici Calderského vřesoviště. Nedaleko odboč-

ky, směrem na jihovýchod do Perryfootu, stálo zaparkované za kamennou zídrou.

„Dobrá. To byla šťastná náhoda —“

„Správně,“ prskl Hanken.

„— že ten vůz našel. Ale takové věci se stávají. A znal její oblíbená místa.“

„To určitě. Znal je natolik dobře, aby ji vystopoval, od dělal a vrátil se domů s pocitem, že nikdo není chytřejší.“

„Petere, motiv? Nemůžeš na člověka házet vinu jen proto, že před manželkou tajil informace. Ani z tohoto mraku nezaprší. A kdyby byl vrah, kdo je spolupachatel?“

„Vraťme se k jeho službě u SO10,“ navrhl Hanken významně. „Copak by nějaký starý známý, čerstvě propuštěný z Newgate, řekl ne na nějakou práci bokem, zvlášť kdyby mu ji navrhl Maiden a odvedl ho osobně na místo?“ Nabral si velké sousto a s plnou pusou dodal: „Takhle se to mohlo stát.“

„Ne, pokud Andy Maiden neprodělal po odstěhování sem změnu osobnosti. Petere, býval jedním z nejlepších.“

„Neměj ho příliš rád,“ varoval kolegu Hanken. „Možná zavola, aby sem poslali právě tebe, z jednoho moc dobrého důvodu.“

„To bych mohl brát jako urážku.“

„Potěšení na mé straně,“ usmál se Hanken. „Rád vidím našťavaného hlavouna. Ale upozorňuju tě, že by sis o tom chlapovi neměl tak moc myslet. To je nebezpečné.“

„Stejně jako myslet si o něm jen to špatné. V obou případech jde rozum do háje.“

„*Touché.*“

„Petere, Julian měl motiv.“

„Zklamání v lásce?“

„Možná něco silnějšího. Třeba živelný vztek. Východisko číslo jedna. Jaký je ten Upman?“

„Seznámím vás.“

Dojedly a vrátili se do vozu. Vyrázili z Bakewellu na severozápad, vyšplhali na návrší a přešli severní okraj Taddingtonského vřesoviště.

V Buxtonu projížděli High Street ve snaze najít místo na zaparkování za radnicí, působivou budovou z de-

vatenáctého století. Tyčila se nad svahek, po němž vedly stromy stíněné cesty – těch využívali k odpoledním procházkám ti, kteří přijeli do města na pitnou kúru.

Advokátní kancelář byla v High Street, ale o kus dál. V přízemí se nacházela realitní kancelář a galerie zaměřená na akvarely Peaks. Jednoduchými dveřmi s tabulkou z mléčného skla se jmény Upman, Smith & Sinclair zamířili ke kanceláři.

Hanken předal svou vizitku stárnoucí sekretářce v typickém twin setu a tvídu. Za okamžik se objevil Upman a sám je uvedl do svého hájemství. Zasmušile jim řekl, že už o smrti Nicolý Maidenové slyšel. Volal do Hallu, aby se zeptal, kam má Nicole poslat doplatek za léto, a jedna z posluhovaček mu tu novinu řekla. Brigádu ukončila minulý pátek.

Advokát se tvářil, že ochotně spolupracuje s policií. Nicolinu smrt opsal jako „zatracenou tragédii pro všechny zúčastněné. Měla obrovský potenciál na poli práva a on byl s jejími výkony během tohoto léta více než spokojený“.

Lynley ho pozorně sledoval, zatímco Hanken pátral po skrytých náznacích advokátova vztahu k mrtvé ženě. Upman vypadal jako hlasatel televizních zpráv: dokonalý vzhled jako ze škatulky. Světle hnědé vlasy na spáncích šedivěly a dodávaly mu důvěryhodnost, která mu v profesi asi dobře sloužila. Celkový dojem spolehlivosti zdůrazňoval hlas – hluboký a znělý. Bylo mu něco přes čtyřicet, ale nenuceným chováním a přirozenými způsoby připomínal mladíka.

Odpovídal na Hankenovy dotazy bez nejmenšího náznaku nejistoty. Znal Nicolu Maidenovou většinu z těch devíti let, které prožila v Peak District. Když si její rodiče obstarávali loveckou chatu Padley Gorge – nyní Maiden Hall –, spolupracovali s jedním z Upmannových společníků, který má na starosti koupě nemovitostí. Přes něj se on seznámil s Maidenovými i jejich dcerou.

„Dozvěděli jsme se, že Nicole zařídil letní brigádu otec,“ navázal Hanken.

Upman to potvrdil a dodal: „Nebylo žádným tajemstvím, že Andy doufá, že Nicola půjde po skončení školy na praxi do Derbyshire.“ Během rozhovoru se opíral o psa-

cí stůl a nenabídl kriminalistům židli. Náhle jako by si to uvědomil, protože spustil: „Úplně jsem zapomněl na slušné chování. Promiňte. Prosím, posaďte se. Můžu vám nabídnout kávu? Nebo čaj? Slečno Snodgrassová!“

Jméno zavolaal směrem k otevřeným dveřím. Objevila se sekretářka v brýlích s velkými obroučkami, v nichž vypadala jako bojácný hmyz. „Pane Upmane?“ Čekala na jeho přání.

„Pánové?“ zeptal se Lynleye a Hankena.

Odmítli občerstvení a slečna Snodgrassová mohla odejít. Upman zůstal stát a nyní se nad sedícími detektivy tyčil. Lynley si toho všiml a zobražitel. Advokát právě zabodoval v té křehké hře moci a soupeření. A tah provedl velmi elegantně.

„Jak jste vnímal, že se Nicola zaměstná někde v Derbyshire?“ zeptal se Lynley Upmana.

Advokát se na něj přátelsky podíval. „Myslím, že vůbec nijak.“

„Jste ženatý?“

„Nikdy jsem nebyl. Když přijde na manželství, dostávám díky mému profesionálnímu zaměření husí kůži. Specializuji se na rozvody, což člověka poměrně dost brzy připraví o romantické ideály.“

„Mohla by právě proto Nicola odmítnout nabídku k sňatku od Juliana Brittona?“ položil další otázku Lynley.

Upman vypadal překvapeně. „Netušil jsem, že ji požádal o ruku.“

„Neřekla vám o tom?“

„Inspektore, pracovala pro mě. Nebyl jsem jejím zpovědníkem.“

„A něčím jiným jste byl?“ vložil se do rozhovoru Hanken, očividně otrávený Upmanovou poslední poznámkou. „Přirozeně vedle zaměstnavatele.“

Upman sebral ze stolu housličky velké asi jako dlaň, jež zjevně sloužily jako těžítka. Probíral se prsty ve strunách, jako by zkoušel naladění. „Takže se ptáte, jestli jsme měli osobní vztah.“

„Když spolu muž a žena každodenně úzce spolupracují,“ poznamenal Hanken, „tak se takové věci stávají.“

„Mně ne.“

„Tudíž to máme brát tak, že jste s Maidenovic děvčetem nic neměl?“

„To je to, co říkám.“ Upman vrátil housle na stůl a uchoopil držák na tužky. Začal vytahovat ty, které měly opsanou tuhu, a pečlivě je skládal vedle sebe na stůl. „Andy-mu Maidenovi by se líbilo, kdybychom se s Nicolou scházeli. Naznačil to při více než jedné příležitosti, a kdykoliv jsem šel do Hallu na večeri a Nicola byla doma z univerzity, pokoušel se dát nás dohromady. Takže jsem chápal, v co doufá, ale nemohl jsem ho uspokojit.“

„Proč ne?“ podivil se Hanken. „Něco v nepořádku s tím děvčetem?“

„Nebyla můj typ.“

„A jaký byla typ?“ zeptal se Lynley.

„Nevím. Podívejte, co na tom záleží? Jsem... No, jsem poněkud zaangažován jinde.“

„Poněkud zaangažován?“

„Máme jistou dohodu. Tedy, scházíme se. Před dvěma lety jsem ji zastupoval při rozvodu a... A co na tom vůbec záleží?“ Tvářil se zmateně a Lynley by byl rád znal důvod.

Hanken si toho asi také všiml a chtěl tomu přijít na kloub. „Přesto vám připadala ta Maidenová přitažlivá.“

„Samozřejmě. Nejsem slepý. *Byla* přitažlivá.“

„A věděla o ní ta vaše rozvedená?“

„Není to *moje* rozvedená. Není moje nic. Vidáme se. To je všechno. A nestalo se nic, co by Joyce měla vědět –“

„Joyce?“ přerušil ho Lynley.

„Jeho rozvedená,“ prohodil dobromyslně Hanken.

„A nestalo se nic, o čem by Joyce měla vědět, protože mezi námi nic nebylo,“ zopakoval Upman, „tedy mezi Nicolou a mnou. Považovat ženu za přitažlivou a nechat se vtáhnout do něčeho, co nemá budoucnost, jsou dvě různé věci.“

„Proč by to nemělo budoucnost?“ zeptal se Lynley.

„Protože oba jsme někoho měli. Já mám a ona měla. Takže i kdybych uvažoval, že zkusím štěstí – což jsem mimochodem neudělal –, říkal bych si jen o zklamání.“

„Ale odmítla Juliana,“ připomněl Hanken. „Což naznačuje, že neměla vztah, jak jste předpokládal, ale že si možná myslela na někoho jiného.“

„Pokud ano, tak na mě ne. A co se týká ubohého Brittona, vsadil bych se, že ho odmítla proto, protože jí nevyhovoval jeho příjem. Řekl bych, že měla v Londýně někoho s tučným kontem.“

„Proč máte ten pocit?“ ozval se Lynley.

Upman uvažoval o otázce, ale vypadal, jako by se mu ulevilo, že se nenechal vtáhnout do případného vztahu s Nicolou Maidenovou. „Měla pager a občas jí bzučel,“ řekl nakonec. „Jednou se mě zeptala, jestli by mi nevadilo, kdyby zatelefonovala někomu do Londýna a dala mu číslo do kanceláře, aby jí zavolal zpátky. Od té doby jí občas volal.“

„Jak jste došel k závěru, že to byl někdo movitý?“ chtěl vědět Lynley. „Několik meziměstských hovorů si může dovolit i ten, kdo má hluboko do kapsy.“

„To vím. Ale Nicola měla nákladný vkus. Věřte mi, že oblečení, v němž denně chodila do zaměstnání, si za to, co jsem jí platil, koupit nemohla. Vsadím poslední drobné na to, že jestli se jí podíváte do šatníku, najdete všechno z Knightbridge, kam nějaký ubohý trouba skládal tisíce na účet, který měla volně k dispozici. A já ten trouba nejsem.“

Moc hezké, pomyslel si Lynley. Upman poskládal všechny střípky dohromady s vynalézavostí, jež dělala jeho povolání čest. Ale předkládal fakta jakýmsi vypočítaným způsobem, což přimělo Lynleye k ostražitosti. Jako kdyby věděl, na co se ho budou ptát, a předem si připravil odpovědi. Ostatně jako každý dobrý právník. Z Hankenova výrazu lehkého nesouhlasu pochopil, že dospěl ke stejnému závěru.

„Mluvíme o milostné pletce?“ zeptal se Hanken. „Je to ženatý chlap, který dělá, co může, aby uspokojil milenkou?“

„Nemám tušení. Můžu jen říct, že někoho měla, a mně se zdá, že v Londýně.“

„Kdy jste ji naposledy viděl živou?“

„V pátek. Večeřeli jsme spolu.“

„Ale vy jste k ní neměl osobní vztah,“ poznamenal Hanken.

„Vzal jsem ji na večeři na rozloučenou, což je, pokud se nemýlím, v našich kruzích mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem velmi běžné. Proč? Vrhá to na mě podezře-

ní? Protože kdybych ji chtěl zabít – ať už vás napadá jakýkoliv důvod –, proč bych čekal od pátku až do úterní noci?”

Hanken zaútočil: „Aha. Zdá se, že víte, kdy zemřela.”

Upmanem to neotřásl. „Inspektore, mluvil jsem s někým z Hallu.”

„To jste říkal.” Hanken vstal. „Velmi jste nám pomohl. Kdybyste nám jen řekl jméno té restaurace, a už půjdeme.”

„Chequers Inn,” odpověděl Upman. „V Calveru. Ale heleďte, proč to potřebujete? Jsem podezřelý? Protože jestli ano, trvám na –”

„Není třeba, abyste se v této fázi vyšetřování stavěl na zadní,” usadil ho Hanken.

Také není třeba, pomyslel si Lynley, hnát advokáta ještě více do kouta. A proto zasáhl: „Pane Upmane, každý, kdo zná oběť, je mezi prvními podezřelými. Právě s detektivem inspektorem Hankenem vylučujeme možnosti. Předpokládám, že dokonce i jako advokát vedete své klienty ke spolupráci. Tedy pokud chtějí být vyškrtnuti ze seznamu.”

Upman vysvětlení nepřijal s nadšením, ovšem dále se k té záležitosti už nevracel.

Jakmile Lynley a Hanken vyšli z kanceláře na ulici a zamířili k vozu, Hanken hned spustil: „To je had. Takový slizký prevít. Věřil jsi té jeho povídačce?”

„Které části?”

„Kterékoliv. Všem, to je jedno.”

„Je to právník, takže přirozeně všechno, co říká, je okamžitě podezřelé.”

Hanken se váhavě usmál.

„Ale poskytl nám pár užitečných informací. Rád bych si zase promluvil s Maidenovými. Uvidíme, jestli z nich dostanu něco, co by souhlasilo s Upmanovým podezřením, že Nicola měla někoho v Londýně. Jestli někde žije další milenec, je tu i další motiv k vraždě.”

„Pro Brittona,” podotkl Hanken. Pohodil hlavou směrem k Upmanově kanceláři. „A co s ním? Chceš ho zařadit na seznam podezřelých?”

„Rozhodně, dokud ho neprověříme.”

Hanken přikývl a řekl: „Myslím, že se mi začínáš líbit.”

Cilla Thompsonová právě pracovala v ateliéru ležícím tři oblouky od konce slepé ulice Portslade Road. Tam ji Barbara Haversová našla. Obě křídla velkých vchodových dveří byla otevřená a dívka tam stála uprostřed něčeho, co vypadalo jako výplod tvořivého šílenství. Prudkými pohyby nanášela barvu na plátno za velmi hlasitého doprovodu jakýchsi rytmických afrických bubnů ze zaprášeného CD přehrávače. Barbara cítila na kůži a prsní kosti pulsování.

„Cilla Thompsonová?“ vykřikla a snažila se vytáhnout z kabelky služební průkaz. „Můžeme si promluvit?“

Cilla si pročetla doklad a stiskla štětec mezi zuby. Zmáčkla knoflík přehrávače, čímž umlčela bubny, a vrátila se k práci. „Cyn Coleová mi to řekla,“ poznamenala a pokračovala v pokrývání plátna barvami. Barbara se přitočila, aby se podívala na její dílo: Z široce otevřených úst vyrůstala mateřsky vypadající žena, třímající čajovou konvici ozdobenou hady. Tedy to je krása, řekla si Barbara. Umělkyně rozhodně vyplňuje v uměleckém světě hluché místo.

„Terryho sestra vám řekla, že ho zavraždili?“

„Jeho máma jí volala ze severu hned, jak viděla tělo. Cyn zatelefonovala mně. Přišlo mi, že se něco děje, když včera večer volala. Neměla správný hlas. Víte, co myslím. Ale nenapadlo by mě... No, jako, kdo by chtěl oddělat Terryho Colea? Byl to neškodný malý hajzlík. Trochu demontní, uvážíme-li jeho práci, ale zároveň neškodný.“

Poslední větu pronesla s naprosto vážným výrazem, jako kdyby všude kolem visela plátna Rubensova, a ne nepočet zobrazení úst zvracejících všechno od olejových skvrn po odpadky z dálnice.

Podle toho, co Barbara viděla, nebyly práce obou jejích kolegů o moc lepší. Zabývali se sochařstvím jako Terry. Jeden se vyjadřoval pomocí popelnic, druhý rezavými vozíky ze samoobsluhy.

„Jo. Dobře, ale řekla bych, že je to jen záležitost vkusu,“ ozvala se Barbara.

Cilla obrátila oči v sloup. „Ne pro toho, kdo vystudoval umění.“

„Terry ne?“

„Terry byl pozér, bez urážky. Nevystudoval nic, až na lhaní. V tom byl jednička.“

„Jeho máti říkala, že pracuje na velké zakázce. Můžete mi o tom něco říct?“ požádala ji Barbara.

„Nepochybuju o tom, že pro Paula McCartneye,“ odpovíděla Cilla suše. „Podle toho, který den jste si s ním náhodou povídala, Terry buď pracoval na projektu, který mu vydělá miliony, nebo se chystal soudit s Petem Townshendem kvůli tomu, že neoznámil světu, že má nemanželského syna – připomínám, že Terryho –, nebo právě zakopl o nějaké tajné dokumenty, které měl v úmyslu prodat bulvárním novinám, nebo obědval s ředitelem Královské akademie. *Nebo* otevíral špičkovou galerii, kde bude prodávat svoje sochy za sto tisíc kus.“

„Takže žádná zakázka?“

„Na to vsadte krk.“ Cilla ustoupila dozadu a prohlížela si plátno. Přidala trochu červené na spodní ret. K tomu trochu bílé. „Oh. Jo,“ vydechla. Zjevně se to týkalo barevného efektu, kterého dosáhla.

„Vyrovnáváte se s Terryho smrtí docela dobře,“ podotkla Barbara. „Na to, že jste se to právě dozvěděla.“

Cilla pochopila skrytou kritiku. Popadla další štětec a namočila ho do kopečku purpurové barvy na paletě. „Terry a já jsme společně bydleli. Měli jsme dohromady ateliér. Občas jsme spolu jedli nebo zašli do hospody. Ale nebyli jsme opravdoví kamarádi. Byli jsme lidé, kteří si navzájem posloužili. Podělili jsme se o nájem, a tak jsme nemuseli pracovat tam, kde jsme bydleli.“

S ohledem na velikost Terryho soch a povahu Cillina malování takové uspořádání dávalo smysl. Ale zároveň Barbaře připomnělo poznámku paní Badenové. „A jak se to líbilo vašemu příteli?“

„Vidím, že jste mluvila se Scvrklou švestkou. Od začátku čekala, že se Dan s někým chytí. Posuzovala toho kluka podle zjevu.“

„A?“

„A co?“

„Udělal to někdy? Chytil se s Terryem? Nestává se každý den, aby děvče jednoho kluka bydlelo s jiným.“

„Jak jsem už řekla, nežijeme... nežili jsme jako ve

smyslu žít s někým. Většinou jsme se ani nevidali. Ani jsme neměli stejnou partu. Terry měl svoje kamarády a já svoje.“

„Zнала jste ty jeho?“

Cilla přidala ženě na obraze do vlasů nachovou barvu. Nanesla silnou křivku a rozmazala ji dlaní, kterou si otřela do kombinézy. Výsledný dojem na obraze byl znepokojivý. Trochu to vypadalo, jako by ta postava měla díry v hlavě. Cilla se chopila šedé a pustila se do nosu. Barbara ustoupila na stranu, protože nechtěla vidět výsledek dívčina záměru.

„Nevodil je,“ odpověděla Cilla. „Většinou se bavili po telefonu a většinou to byly ženy. A volaly jemu. Ne obráceně.“

„Měl přítelkyni. Tedy nějakou blízkou ženu?“

„Nebyl na ženské. Tedy aspoň co vím.“

„Gay?“

„Asexuál. Nebyl na nikoho. Až na onanování. A to ještě kdoví jestli.“

„Žil jen pro svoje umění?“ napadlo Barbaru.

Cilla vykřikla: „Tak, to by bylo.“ Odstoupila od plátna a zhodnotila je. „Ano,“ řekla a otočila je k Barbaře. „*Voilà*. Hele, *tohle* skutečně vypovídá, že?“

Z matčina nosu vycházela nechutná látka. Barbara došla k závěru, že by se Cilla asi nedokázala o svém umění vyjádřit pravdivěji. Zamumlala slova chvály. Dívka položila své mistrovské dílo na římsu, na níž stálo už půl tuctu dalších obrazů. Vybrala si z nich jeden rozpracovaný a přenesla ho na stojan, aby výtvar dokončila.

Přitáhla si k pravé straně stoličku. Zahrabala v papírové krabici, vytáhla pastičku na myši i s nebohou obětí a položila to na stoličku. Přidala ještě moly prožranou preparovanou kočku a kelímek taveného sýra. Pohybovala předměty sem a tam, až dosáhla požadované kompozice. Potom se dala do nedokončeného obrazu, na němž byl spodní ret propíchnutý hákem a vyplazený jazyk.

„Mám předpokládat, že Terry moc neprodával?“ zeptala se Barbara.

„Prodal velký kulový,“ řekla Cilla vesele. „Ale on do toho prostě nikdy nechtěl dost dát. A když tvorbě neobě-

tujete všechno, vaše umění vám nic nevrátí. Dávám do svých pláten první poslední a ona mě odměňuje.“

„Pocit uspokojení,“ poznamenala Barbara pomalu.

„Hele, já prodávám. Před dvěma dny si koupil jednu moji práci skutečně nóbl chlap. Přišel sem, podíval se, řekl, že musí mít okamžitě vlastní Cillu Thompsonovou, a vytáhl šekovou knížku.“

Dobře, pomyslela si Barbara. Ta holka má opravdu představitost. „Takže když nikdy neprodal jedinou sochu, kde bral peníze, aby všechno zaplatil? Byt. Ateliér...“ Nehledě na zahradnické náčiní, kterého spotřeboval spousty, pomyslela si.

„Tvrdil, že mu jeho otec vyplácí peníze. Mimochodem, měl jich dost.“

„Vyplácí?“ Vida, to by někam mohlo vést. „Vydíral někoho?“

„Jistě,“ nezaváhala Cilla. „Svého otce. Petea Townshenda, jak jsem už říkala. Dokud starý Pete cinkal prašulema, Terry nešel brečet do novin: ‚Taťka se v nich koupe, a já mám kulový.‘ Pche. Jako by Terry Cole měl nejmenší naději někoho přesvědčit, že fakt není takový, jaký byl: podfukář a lehkoživka.“

To se příliš nelišilo od popisu paní Badenové, přestože to bylo vyjádřeno s daleko menším zalíbením. Ale jestli Terry Cole v něčem jel, co to bylo? A kdo byl obětí?

Musí existovat nějaký důkaz. A to nejspíš na jediném místě. Potřebovala se podívat do bytu. Bude Cilla ochotná spolupracovat?

Dívka souhlasila. Slíbila, že tam přijde kolem páté, takže potom se může Barbara zastavit. Ale konstábl Haversová by si byla raději ujasnila hned, že ať dělal Terry Cole cokoliv, Cilla Thompsonová v tom nejede s ním.

„Jsem umělkyně. Na prvním i na posledním místě, pořád,“ prohlásila Cilla. Mrtvou myš položila jinam a vycpanou kočičí tlapku upravila do zlověstnější polohy.

„Ach, to vidím,“ ujistila ji Barbara.

Na buxtonské policejní stanici se cesty obou kriminalistů rozdělily, hned jak Hanken zařídil pro kolegu ze Scotland Yardu vůz. Potom vyrazil do Calveru, aby zjistil,

jak to bylo s údajnou Upmanovou večeří pro dva s Nicolou Maidenovou. Kdežto Lynley zamířil na Padley Gorge.

Zaparkoval policejního forda před kuchyní, v níž se právě připravovala večeře. Do baru v hale byl doplněn alkohol a v jídelně se prostíralo k večeří. Všude kolem panovala pracovní atmosféra, což dokazovalo, že se v Hallu snaží, aby život šel dál.

Právě za recepcí potkala detektiva stejná žena, která ho přijala včera odpoledne. Když se zeptal na Andyho Maidena, pouze zamumlala: „Duše ubohá,“ a šla pro bývalého policistu. Lynley si krátil čekání tím, že se vydal ke dveřím jídelny. Další žena – stejného věku a vzhledu jako ta první – vkládala do svícňů na stolech štíhlé bílé svíčky. Na zemi vedle ní ležel košík se žlutými chryzantémami.

Servírovací okno mezi jídelnou a kuchyní bylo otevřené a lynula se odtud rychlá a dost nahněvaná francouzština. Pak ji vystřídala angličtina se silným přízvukem: „A ne a ne a ne! Chtěl jsem šalotku, to znamená šalotku. Tohle je cibule na smažení na pánvi.“

Následovala tak tichá odpověď, že Lynley nerozuměl, a přival francouzštiny, z čehož pochytil pouze: „*Je t'emmerde.*“

„Tommy?“

Lynley se otočil a viděl, jak do haly vchází Andy Maiden s kroužkovým blokem v ruce. Vypadal hrozně: unavený, neoholený a ve stejném oblečení, které měl na sobě minulý večer. „Nemohl jsem se dočkat penze,“ řekl otupěle. „Žil jsem jen pro důchod. Bez okolků jsem praštil s prací, protože tohle k něčemu směřovalo. To jsem si říkal. A jim, Nan a Nicole. Tvrdil jsem, že stačí pár let. Potom budeme mít dost.“ Jako by ho stálo všechny zbylé síly dovléci se přes halu k Lynleyovi. „A koukni, kam nás to přivedlo. Dcera je mrtvá a já jsem přišel se jmény patnácti parchantů, kteří by ochotně zabili vlastní matku, kdyby z toho něco koukalo. Tak proč jsem si, k čertu, myslel, že mi vstoupili do života, zmizeli z něj a nikdy se nebudou obtěžovat tím, že by po mně šli?“

Lynley se podíval na blok a uvědomil si, co to je. „Máš pro nás ten seznam.“

„Četl jsem celou noc. Třikrát. Čtyřikrát. A k tomuhle jsem došel. Chceš to vědět?“

„Ano.“

„Zabil jsem ji. Já to byl.“

Kolikrát jsem slyšel tu potřebu vzít na sebe vinu? pomyslel si Lynley. Stokrát? Tisíckrát? Pokaždé totéž. A netušil, jak by dokázal zmírnit pocit viny toho, koho postihla násilná smrt milované osoby. „Andy –“ začal.

Maiden mu skočil do řeči: „Pamatuješ, jaký jsem býval, vid? Říkal jsem si, že udržuju společnost v bezpečí před kriminálními živly. A byl jsem v tom dobrý. Byl jsem *sakra* dobrý. Ale nikdy mě nenapadlo, že zatímco se soustředím na podělanou společnost, moje vlastní dcera... moje Nick –“ roztrásl se mu hlas. „Promiň.“

„Neomlouvej se, Andy. To je v pořádku.“

„Nikdy to nebude v pořádku.“ Maiden otevřel poznámkový blok a vytrhl poslední list. Podal ho Lynleyovi se slovy: „Najdi ho.“

„Najdeme.“ Lynley si uvědomoval, jak jsou jeho slova nedostatečná – stejně jako by v tomto případě bylo vězení – ke zmírnění Maidenova žalu. Přesto mu pověděl, že určil jednoho důstojníka, aby v Londýně prošel záznamy SO10, ale zatím se nic nedozvěděl. Tohle všechno, co jim Maiden poskytl – jméno, zločin, vyšetřování –, může snadno snížit na polovinu nebo čtvrtinu čas strávený londýnským kolegou u počítače a umožnit mu vyšetřit případné podezřelé. Policie za to bude Maidenovi dlužníkem.

Maiden tupě přikývl. „Jak jinak můžu pomoci? Tommy, můžeš mi dát něco... něco dalšího na práci... protože jinak...“ Pročísl si prsty vlasy, stále vlnité, i když úplně šedé. „Jsem učebnicový případ. Hledám práci, abych už nemusel procházet tímhle.“

„To je přirozená reakce. Všichni se bráníme šoku, dokud nejsme připraveni vypořádat se s ním. Tak to u lidí chodí.“

„Tímhle. Dokonce tomu říkám *tohle*. Protože, kdybych vyslovil to slovo, všechno by se stalo skutečností, a nevím, jestli bych to vydržel.“

„Nikdo neočekává, že se s tím teď hned vyrovnáš. Ty a tvoje paní si dopřejte čas a vyhybejte se tomu, co se sta-

lo. Nebo to popírejte. Jinak se zhroutíte. Věř mi, že vám rozumím.“

„Opravdu?“

„Myslím, že to víš.“ Další otázku nešlo položit snadno. „Andy, potřeboval bych si prohlédnout věci tvé dcery. Chtěl bys být u toho?“

Maiden se zamračil. „Její věci jsou v jejím pokoji. Ale jestli hledáte spojení s SO10, co s tím má společného Nicolina ložnice?“

„Nic, snad. Jenže hovořili jsme dnes dopoledne s Julianem Brittonem a Willem Upmanem. Chtěli bychom podrobněji prozkoumat několik detailů.“

„Dobrý bože. Myslíš si, že jeden z nich...?“ Andy se podíval přes Lynleye k oknu, jako by přemýšlel, jaké hrůzy zmínka o Brittonovi a Upmanovi naznačuje.

Lynley rychle dodal: „Andy, zatím je příliš brzy, nyní pracujeme jen s dohady.“ Maiden se otočil a dlouhých třicet vteřin na něj upřeně hleděl. Nakonec jako by odpověď přijal. Odvedl Lynleye do prvního patra a zamířil k dívčině ložnici. Zůstal u dveří a sledoval inspektora.

Většina Nicoliných věcí patřila přesně k těm, které se v pokoji pětadvacetileté ženy daly očekávat. Mnoho z nich podporovalo názory Juliana Brittona a Willa Upmana. Dřevěná šperkovnice ukrývala důkazy o body-piercingu, o němž mluvil Julian: samostatné zlaté kroužky různých velikostí, jež pravděpodobně mrtvá dívka nosila v pupku, rtu a bradavkách. Dále speciální šperk do jazyka a drobné smaragdové a rubínové náušnice na šroubek, které se hodily do nosu.

Ve skříni visely značkové modely firem, jež znamenaly špičku *haute couture*. Upman prohlásil, že se nemohla oblékat za to, co jí za letní brigádu platil, a Nicolin šatník zcela odpovídal jeho tvrzení. I podle dalších věcí se dalo usuzovat, že někdo uspokojoval Nicoliny vrtochy.

Část vybavení v pokoji byla dostupná jen člověku s vysokým příjmem nebo s partnerem toužícím ukázat se prostřednictvím dárků. Elektrická kytara v šatníku, vedle stála hudební věž a sluchátka, což by Nicolu přišlo na víc než měsíční mzdu. Nedaleko otáčecí dubový stojan na dvě až tři stovky cedéček. Na televizoru odpočíval mobilní te-

lefon. V policičce pod přístrojem leželo osm pečlivě vyrovnaných kožených kabelek. Celá místnost vypovídala o nadbytku. Vše svědčilo o tom, že aspoň v jednom ohledu Nicolin zaměstnavatel nejspíš mluvil pravdu. Buď ji někdo podporoval, nebo přišla k penězům způsobem, který nakonec vedl ke smrti: prodejem drog, vydíráním, obchodem na černém trhu nebo zpronevěrou. Při vzpomínce na Upmana se Lynleyovi vybavilo, že se advokát zmínil ještě o něčem.

Šel k prádelníku, postupně vytahoval a prohlížel jednu zásuvku za druhou. Obsahovaly hedvábné spodní prádlo a noční košilky, kašmírové šály a značkové, ještě neošoušené ponožky. Jeden šuplík přetékal pouze oblečením na pobyt venku: několikery khaki šortky, trička, batůžek, mapy a stříbrná polní láhev s vyrytým Nicoliným monogramem.

To, co bylo uloženo ve dvou spodních zásuvkách, nevypadalo na nákupy z Knightbridge. Ale i ty zaplňovaly až po okraj vlněné svetry všech možných stylů a barev. U krčních otvorů měly všechny našitou cedulku: *Vyrobena milujícíma rukama Nancy Maidenové*. Lynley pečlivě jednu z cedulek prohmatával.

„Andy, chybí pager. Upman říkal, že ho měla. Nevíš, kde je?“

Maiden se odpoutal od dveří. „Pager? Je si tím Will jistý?“

„Tvrdil, že jí někdo posílal zprávu do práce. Ty jsi nevěděl, že ho má?“

„Nikdy jsem u ní pager neviděl. Tady není?“ Maiden zopakoval to, co už udělal Lynley: prohledal věci na horní desce prádelníku a všechny zásuvky. Dokonce zamířil k šatníku. Podíval se do kapes kabátků a sak. Dále prozkoumal pásky kalhot a sukní. Na posteli ležely zalepené pytle s oblečením a i v těch pátral. Nic nenašel, a tak nakonec prohlásil: „Musela si ho vzít s sebou. Bude uložený u důkazů.“

„Proč by si brala pager a nechávala tady mobil?“ podivil se Lynley. „Na vřesovišti by jí byl jeden bez druhého k ničemu.“

Maiden zabloudil pohledem na televizor, kde ležel telefon, a zase se vrátil k Lynleyovi. „Tak to někde musí být.“

Lynley zkontroloval noční stolek. Našel lahvičku aspirinu, balíček papírových kapesníků, antikoncepční prášky, krabičku dortových svíček a balzám na rty. Zamířil ke kabelkám pod televizí, otevřel je, prohlédl každé oddělení a kapsu. Všechny byly prázdné. Stejně tak kabelu, kterou objevil, aktovku a necesér.

„Mohlo by to být v autě,“ napadlo Maidena.

„Něco mi říká, že ne.“

„Proč?“

Lynley neodpověděl. Stál uprostřed pokoje a sledoval všechny podrobnosti kolem pohledem umocněným nepřítomností jedné věci, která mohla znamenat všechno nebo nic. Náhle dokázal vidět to, čeho si předtím nevšiml. V pokoji to vypadalo jako v muzeu. Jedinou věcí nebylo hnuto z místa.

Někdo už dívčiny věci prohlížel.

„Andy, kde je dnes odpoledne tvoje žena?“

KAPITOLA 9

Andy Maiden okamžitě neodpověděl, a tak Lynley dotaz zopakoval a dodal: „Je v hotelu? Je někde v parku?“

„Ne, ne. Ona... Tommy, Nan vyrazila ven.“ Vtiskl prsty do dlaní, jako by ho náhle přepadla křeč.

„Kam. Víš to?“

„Předpokládám, že na vřesoviště. Vzala si kolo a obvykle jezdívá tam.“

„Na Calderské vřesoviště?“

Maiden přešel k dceřině posteli a těžce usedl na okraj. „Tommy, ty ses s Nan nikdy dřív nesetkal, že?“

„Pokud si pamatuji, tak ne.“

„Ta žena myslí všechno dobře. Dává a dává. Ale já už někdy nemůžu přijímat.“ Zahleděl se na ruce. Ohnul prsty. Další slova doprovodil zvednutím a spuštěním rukou. „Bojí se o mě. Můžeš jí to připsat k dobru? Chce pomáhat. Dokáže myslet – nebo mluvit nebo něco udělat – jen na to, jak mi z rukou odstranit necitlivost. Celý včerejší den mě kvůli tomu pronásledovala. A v noci taky.“

„Možná je to její způsob, jak se se vším vyrovnat,“ podotkl Lynley.

„Ale stojí ji příliš mnoho soustředění, aby zaplašila myšlenky, které se snaží zaplašit, chápeš to? Potřebuje na to veškerou sílu. A já jsem zjistil, že v její blízkosti nemůžu dýchat. Když je tady se mnou. Když mi nabízí šálek čaje, že mi ohřeje obklady, že... Začínám mít pocit, jako by ani ta kůže už nebyla moje, jako by Nan nemohla odpočívat, dokud se mi pod ni nedostane, aby –“ Náhle se odmlčel

a jako by zvažoval, co právě řekl. Nic nepředstíral, protože následovala slova: „Bože. Slyšíš mě? Sobecký parchant.“

„Vyrovnávaš se se smrtelnou ránou. Snažíš se s tím smířit.“

„Ji postihlo totéž. Ale ona myslí na mě.“ Prsty si hnětl druhou ruku. „Chtěla mi je masírovat. Tak to opravdu bylo. A já jsem ji, bože odpusť, odehnal, protože jsem si myslel, že jestli s ní zůstanu ještě o vteřinu déle v jednom pokoji, udusím se. A teď... Jak můžeme milovat, potřebovat a nenávidět zároveň? Co se s námi stalo?“

Důsledky šoku z násilí, to se vám stalo, chtěl odpovědět Lynley. Ale místo toho zopakoval: „Andy, jela na Calderské vřesoviště?“

„Bude na Hathersageském, to je blíž. Pár kilometrů. To druhé...? Ne, na Calderáku nebude.“

„Jela tam někdy na kole?“

„Na Calderák?“

„Ano. Na Calderské vřesoviště. Jela tam někdy na kole?“

„Samozřejmě. Ano.“

Lynley s odporem položil další otázku. Dlužil ji pocho-pitelně nejen sobě, ale i svému buxtonskému kolegovi. „Andy, ty také? Nebo jen tvoje paní?“

Andy Maiden k němu pomalu vzhlédl, až nakonec uvi-děl cestu, kterou se policista vydal. „Myslel jsem, že děláš na londýnské stopě. SO10. A co má tohle společného s SO10?“

„Pracuji na SO10. Ale hledám pravdu, veškerou prav-du. Stejně jako ty, předpokládám. Jezdíte na Calderské vře-soviště oba?“

„Nancy ne —“

„Andy, pomoz mi s tím. Znáš naši práci. Skutečnosti obvykle stejně vyplavou na povrch. A někdy bývá způsob, jakým vyjdou najevo, mnohem záhadnější než fakta samot-ná. Může to mít vliv na jinak velmi jednoduché vyšetřo-vání, a já nevěřím, že by sis to přál.“

Maiden pochopil: Pokus o zatemňování by byl pro ně nakonec mnohem zajímavější, než informace, které hleda-jí. „Na Calderské vřesoviště jezdíme oba. Vlastně všichni. Ale, Tommy, na kole je to odsud příliš daleko.“

„Kolik kilometrů?“

„Nevím přesně. Ale daleko, příliš daleko. Když si tam chceme zajezdit, dáme kola do landroveru a odvezeme se tam. Parkujeme na potkávacím místě nebo v jedné z okolních vesnic. Ale nešlapeme celou cestu odsud.“ Kývl hlavou ve směru k oknu. „Landrover je pořád tam venku. Takže dnes odpoledne na Calderák odjet nemohla.“

Dnes odpoledne ne, pomyslel si Lynley. „Viděl jsem to auto, když jsem projížděl parkem,“ ujistil Andyho.

Maiden sloužil třicet let jako policejní důstojník, takže si osvojil schopnost číst myšlenky. „Vést Hall je náročné. Stojí nás to spoustu času. Proto se věnujeme sportování, kdykoliv můžeme. Jestli ji chceš vypátrat na Hathersageském vřesovišti, v recepci je mapa, podle níž najdeš cestu.“

„To nebude třeba,“ ujistil ho Lynley. „Pokud jela Nancy Maidenová na vřesoviště, asi chtěla být sama. S radostí jí to umožním.“

Barbara Haversová věděla, že by si měla koupit nějaké jídlo u Strýčka Toma. To byl stánek na rohu Portslade a Wandsworth Road. Zabíral jen o trochu víc místa než výklenek nedaleko končících oblouků železničního mostu a vypadal přesně jako ta nehygienická místa, kde se dají sehnat cholesterolem oplývající bašty, které vám zaručí, že budete mít během hodiny úplně zabetonované cévy. Ale odolala tomu popudu – virtuózně, pochválila se v duchu – a místo toho zamířila do hospody nedaleko Vauxhall Station. Najedla se a spláchla to sklenicí piva. Uspokojená obědem i informacemi, jež získala dopoledne v Battersea, se vracela podél Temže do kanceláře. Provoz na Horseferry Road hladce plynul. Zajela na podzemní parkoviště Nového Scotland Yardu dříve, než stačila vykourit druhou playerku.

Řekla si, že v tomto okamžiku má dvě možnosti. Může se vrátit k centrálnímu registru a honit případného propuštěnce bažícího po Maidenově krvi. Nebo sepsat zprávu o tom, co se jí zatím podařilo zjistit. První činností, nudnou, i když užitečnou, může dokázat schopnost spolknout hořké pilulky, o nichž se jistí důstojníci domnívají, že jsou

jí zapotřebí. Rozhodla se pro hlášení. Nebude jí trvat příliš dlouho a umožní jí utřídit informace logicky a tak, aby vyvolávaly otázky. Navíc tím oddálí, že bude muset ještě nejméně hodinu sedět před zářící obrazovkou. Vydala se do Lynleyovy kanceláře – přece nikomu neublíží, když využije místnost, která je dočasně prázdná – a usedla k práci.

Zabrala se do ní a právě se věnovala význačným poznámkám Cilly Thompsonové o otcovství Terryho Colea a jeho sklonu ke sporným cestám k prostředkům. VYDÍRÁNÍ? psala v okamžiku, kdy vešel Winston Nkata. Polylkal poslední sousto. Obal od oběda hodil do koše, pečlivě si otřel ruce papírovým ubrouskem a vzal si ovocný bonbon.

„Nezdravá strava tě zabije,“ upozornila ho pokrytecky.

„Ale budu umírat vesele,“ odpověděl Nkata. Přehodil dlouhou nohu přes židli, a když si sedal, vytáhl v kůži vázaný notýsek. Barbara se podívala nejdříve na nástěnné hodiny a potom na kolegu. „Jak rychle jsi jel po M1 sem a tam? Winstone, dosáhl jsi nového národního rekordu.“

Vyhnul se odpovědi, čímž vlastně odpověděl. Barbara se bála pomyslet, co by Lynley řekl, kdyby věděl, že se Nkata řítí v jeho milovaném bentleyi téměř rychlostí zvuku. „Byl jsem na právnické fakultě. Šéf mi řekl, abych se podíval na to, co ta Maidenovic holka dělala ve městě.“

Barbara přestala psát. „A?“

„Nechala toho.“

„Nechala studia na právech?“

„Vypadá to tak. Nicola Maidenová zjevně odešla ze školy prvního května, ještě před zkouškami. Udělala to se vší odpovědností, před odchodem se setkala s příslušnými profesory a úředníky. Někteří se jí to snažili vymluvit. Patřila k nejlepším v ročníku, takže považovali za šílenství odcházet, když ji čeká v právnické profesi skvělá budoucnost. Ovšem byla zdvořile neoblomná. A zmizela.“

„Zpackala zkoušky?“ chtěla vědět Barbara.

„Ani k nim nešla. Skončila před zkouškovým obdobím.“

„Bála se? Rozjely se jí nervy jako otci? Dostala vředy? Trpěla nespavostí? Uvědomila si, že se nešprtala a nemá na to?“ dohadovala se Barbara.

„Rozhodla se, že ji právo prostě nebaví, a to řekla svému tutorovi^{x)}. Pracovala osm měsíců na částečný úvazek u MKR Financial Management v Notting Hillu,“ pokračoval Nkata. „Většina studentů práv dělala totéž: Během dne pracovali na částečný úvazek, aby si vydělali nějaké peníze, pozdě odpoledne a večer chodili na univerzitu na konzultace. Nottinghillská firma jí nabídla plný úvazek a jí se ta práce líbila, proto se rozhodla ji přijmout. A od té doby o ní na univerzitě nikdo neslyšel.“

„Ale co dělala v Derbyshire, když měla zaměstnání v Notting Hillu?“ podivila se Barbara. „Měla nejdřív dovolenou?“

„Podle šéfa ne, a tady to začíná být podivné. Byla na letní brigádě u advokáta, připravovala se na budoucí povolání a to všechno. Proto mě poslal nejdřív na právnickou fakultu.“

„Takže pracuje ve finančnictví v Londýně, ale dělá letní brigádu v oboru práva v Derbyshire?“ ujasňovala si Barbara. „To je pro mě novinka. Inspektor už ví, že odešla z univerzity?“

„Ještě jsem mu nevolal. Chtěl jsem si s tebou nejdřív promluvit.“

Barbara cítila, jak ji po té poznámce zaplavuje pocit radosti. Podívala se na Nkatu. Jako vždy se tvářil bezelstně, příjemně a naprosto profesionálně. „Takže bychom mu měli zatelefonovat? Myslím inspektorovi.“

„Ještě si to trochu proberme.“

„Prima. Dobrá. Takže na chvílku zapomeňme na to, co dělala v Derbyshire. To místo u MKR Financial Management jí muselo pěkně sypat, že? Protože proč by odešla z právnické fakulty, kdyby v tom nebyly pořádné prachy – a na ruku? Jak tohle všechno zní?“

„Zatím dobře.“

„Fajn. Potřebovala rychle hotovost? A jestli ano, proč? Dělala velké nákupy? Splácela dluhy? Chystala se na cestu? Chtěla žít snadněji?“ Barbara si vzpomněla na Terry-

^{x)} Tutor – na univerzitách učitel dohlízející na studium přidělených studentů

ho Colea a dodala s lusknutím prstů: „Ach. A co že by ji někdo vydíral? Londýňan, který za ní pelášil do Derbyshire, aby zjistil, proč se zpozdlila s placením?“

Nkata otočil ruce dlaněmi vzhůru a zase zpátky, jako by chtěl vyjádřit: Kdo ví? „Možná že ten flek u MKR vypadal zajímavější než život s parukou v Old Bailey. Nehledě na to, že dlouhodobě určitě ziskovější.“

„Co přesně v MKR dělala?“

Nkata se podíval do poznámek. „Školila se na finančního poradce,“ odpověděl.

„Zaučování. No tak, Winstone. Kvůli tomu by z práv neodešla.“

„Začínala vloni v říjnu. Neříkám, že u toho skončila.“

„Pak co ale dělala v Derbyshire u advokáta? Rozmýšlela si to s právy? Chystala se vrátit do školy?“

„Jestli ano, nikdo na fakultě o tom nevěděl.“

„Hmm. To je divné.“ Přemýšlela o zjevných rozporech v dívčině chování. Sáhla po krabičce playerek s otázkou: „Winnie, nevadí ti, když si zapálím?“

„Ne v dosahu mých plíc.“

Vzdychla a rozhodla se vzít si aspoň žvýkačku. Našla ji v kabelce a na ní přilepený útržek z místního kina. Rozbalila tenký staniol a strčila si plátek do úst. „Dobrá. Tak co ještě víme?“

„Odstěhovala se z bytu.“

„Proč by ne, když jela na léto do Derbyshire?“

„Chtěl jsem říct, odstěhovala se natrvalo. Stejně jako odešla z fakulty.“

„Dobrá. To nezní jako úžasná novinka.“

„Tak počkej.“ Nkata vytáhl z kapsy další ovocný drops. Rozbalil ho a zastrčil mezi dáseň a tvář jako sysel. „Na fakultě měli její adresu – tu starou –, takže jsem tam šel a promluvil si s domácí. V Islingtonu. Měla jen jeden pokoj.“

„A?“ povzbuzovala ho Barbara.

„Odstěhovala se – dívka, ne domácí – po odchodu z práv. To bylo desátého května. Bez výpovědi. Prostě si sbalila věci, nechala kvůli posílání došlé pošty novou adresu ve Fulhamu a zmizela. Domáci z toho neměla radost.“ Nkata se usmál. „Neměla radost ani z té hádky.“

Barbara reagovala na to, jak jí kolega po kouscích sděloval poznatky, tím, že mu pohrozila prstem a vyprskla: „Ty kryso. Winstone, řekni mi zbytek.“

Nkata se zasmál. „Nějaký chlap a Nicola. Ta domácí říkala, že se do sebe pustili jako Irčani při mírových rozhovorech. To bylo devátého.“

„Den před tím, než se odstěhovala?“

„Správně.“

„Násilí?“

„Ne, jen křik. A hrubosti.“

„Něco, co můžeme využít?“

„Chlapík řekl: „Nechápu to. A budeš dřív mrtvá, než by ti dovolil, abys to udělala.““

„Tedy, *tohle* je pěkný kousek. Můžu doufat, že máme popis toho chlapa?“ Nkatův výraz jí dal odpověď. „Sakra.“

„Ale i tak je to něco, na co bychom se měli podívat.“

„Možná ano. Nebo ne.“ Barbara uvažovala o tom, co už říkal předtím. „Ale jestliže se odstěhovala hned po té výhrůžce, proč se vrah objevil až o tolik později?“

„Jestli se odstěhovala do Fulhamu a odjela z města, musel ji vystopovat,“ upozornil Nkata. Potom se zeptal: „Co jsi zjistila ty?“

Barbara mu vylíčila, co se dozvěděla při rozhovorech s paní Badenovou a Cillou Thompsonovou. Věnovala se Terryho finančním zdrojům a rozdílným charakteristikám jeho osoby od spolubydlící a domácí. „Cilla tvrdila, že v životě neprodal jedinou věc a že to na to ani nevypadalo. Nemohla jsem nesouhlasit. Takže, jak se živil?“

Nkata se zamyslel a přitom si přehodil bonbon z jedné strany na druhou. Nakonec navrhl: „Zavolejme šéfovi.“ Zamířil k Lynleyovu psacímu stolu a namačkal číslo. Za okamžik dostal spojení na inspektorův mobilní telefon. Požádal: „Okamžik,“ a zmáčkl na aparátu další tlačítko. Z mikrofonu se linul Lynleyův příjemný baryton: „Tak co zatím máme, Winnie?“

Právě něco takového by od něj normálně slyšela Barbara. Vstala a přešla k oknu. Samozřejmě tam nebylo k vidění nic jiného než Tower Block. Aspoň něco.

Winston inspektora rychle informoval o tom, jak Nico-

la Maidenová náhle odešla z právnické fakulty, zaměstnala se u MKR Financial Management, odstěhovala se, aniž to předem oznámila, pohádala se s někým těsně před stěhováním, a o hrozbě, kterou domácí zaslechla.

„Zjevně má v Londýně milence,“ poznamenal Lynley. „Upozornil nás na to Upman. Ale slovem se nezmínil o jejím odchodu z univerzity.“

„Proč to tajila?“

„Třeba kvůli tomu milenci.“ Podle Lynleyova hlasu Barbara soudila, že o tom přemýšlí. „Kvěli jejich společným plánům.“

„Takže nějaký ženáč?“

„Podívejte se do té firmy zabývající se finančním poradenstvím. Může být odtud.“ Potom se Lynley rozdělil o své poznatky a dodal: „Jestli je ten londýnský milenec ženáč, který pořídil své stálé milence Nicole byt ve Fulhamu, určitě to nechtěla v Derbyshire roztrubovat. Nedovedu si představit, že by tím potěšila rodiče. A Brittona by se to také hluboce dotklo.“

„Ale za prvé, co dělala v Derbyshire?“ zašeptala Barbara Nkatovi. „To, co dělala, si naprosto protirečilo. *Pověz mu to, Winstone.*“

Nkata přikývl a zvedl ruku, aby naznačil, že ji slyšel. Nicméně s inspektorem se o jeho názorech nedohadoval. Místo toho si vzal poznámky. Navázal na Lynleyovy závěry podrobnostmi o Terrym Coleovi. Vzhledem k množství práce a nedostatku času, který Nkata v Londýně měl, Lynley poznamenal: „Kristapána, Winnie. Jak jste to všechno zvládl? Vyšetřujete telepaticky?“

Barbara se odvrátila od okna, aby na sebe upoutala Nkatovu pozornost, ale on stačil dříve odpovédět: „Barb dělá na tom klukovi. Dopoledne zašla do Battersea. Mluvila s —“

„Haversová?“ přerušil ho Lynley ostře. „Takže je s vámi?“

Barbaře poklesla ramena.

„Jo. Píše —“

Lynley ho nenechal domluvit. „Neříkal jste, že pracuje na lidech zadržených v minulosti Maidenem?“

„Jo, to dělala.“

„Už jste s tím pátráním skončila, Haversová?“ zeptal se Lynley.

Barbara vydechla. Pravdu, nebo lež? přemýšlela. Lež by jí v tomto okamžiku pomohla, ale nakonec by ji potopila. „Winston mi navrhl, abych zašla do Battersea,“ odpověděla Lynleyovi. „Právě jsem se chystala vrátit k centrálnímu registru, když se objevil s novinkami o té dívce. Myslela jsem, pane, že pracovat pro Upmana nedává smysl, když vezmete v úvahu, že nechala právnické fakulty a měla místo v Londýně, z kterého z nějakého důvodu odešla. *Pokud* vůbec měla nějakou jinou práci, protože to jsme ještě neověřovali. A navíc, jestli existuje milenec, jak jste říkal, a ona se hodlala nechat vydržovat, proč by, k čertu, trávila léto na brigádě v Peaks?“

„Je třeba, abyste se vrátila k centrálnímu registru,“ upozornil ji Lynley. „Mluvil jsem s Maidenem a on nám dal nějaké tipy na lidi z doby u SO10. Haversová, napište si ta jména a pusťte se do toho.“ Začal jí je diktovat, složitější hláskoval. Celkem patnáct jmen.

Když si je všechna zapsala, ozvala se: „Ale, pane, nemyslíte si, že ta záležitost s Terrym Colem –“

„Myslím si,“ přerušil ji inspektor, „že jako důstojník SO10 by Andy Maiden obrátil každý kámen a odhalil slímáky, červy a brouky na všech cestičkách světa. V době práce v utajení se mohl s někým setkat, což se ukázalo po mnoha letech osudným. Takže jakmile se podíváte po zřejmých pomstychtivcích, musíte znovu pročíst záznamy a hledat nenápadnější spojení: například zklamaného čmuchala, jehož snahu policie dostatečně neocenila.“

„Ale nemyslíte –“

„Už jsem vám, Barbaro, řekl, co si myslím. Dal jsem vám úkol. Byl bych rád, kdybyste se do toho pustila.“

Barbara pochopila skrytý význam. Uctivě ho ujistila: „Ano, pane.“ Pokývla Nkatovi a vyšla z kanceláře. Ale zastavila se dva kroky ode dveří.

„Podívejte se na tu finanční firmu,“ přikázal Lynley podřízenému. „Jdu si prohlédnout Nicolino auto. Jestli se nám podaří najít její pager a ozve se na něj její milenec, najdeme ho podle telefonního čísla.“

„Dobře,“ slíbil Nkata a zavěsil.

Barbara vklouzla zpátky do kanceláře a kráčela podél stěny tak nenuceně, jako by nedostala příkaz dělat něco jiného. „Tak kdo jí řekl v Islingtonu, že bude dřív mrtvá, než to bude moct udělat? Ten milenec? Její otec? Britton? Cole? Upman? Nebo někdo, koho zatím neznáme? A co je vůbec to *to*? Zařídit se jako milé povyražení nějakého burzovního spekulanta? Získat od milence prachy trochou vydírání – to je vždycky milé, ne? Mít je od více než jednoho muže? Co myslíš?“

Nkata vzhledl od zápisníku, jakmile začala mluvit. Zabloudil pohledem za ni směrem do chodby. Zaujala postoj mírného vzdoru vůči Lynleyovu nařízení. „Barb...“ řekl varovně. *Slyšela jsi šéfovy příkazy*, zůstalo nevyřčeno.

Barbara ledabyle prohodila: „Můžou být dokonce i v MKR Financial Management. Nicola mohla být kočička se zálibou v pravidelném opečovávání, když je neměla od svého přítele v Peaks nebo když byl její londýnský milenec u manželky. Ale nemyslím si, že bychom měli zamířit rovnou do MKR kvůli zuřivému sexuálnímu harašení.“

Nkata nepřehlédl množné číslo. Jako vzor trpělivosti a citlivosti jí připomněl: „Barb, šéf říká, že se máš vrátit do centrální evidence.“

„Kašlu na evidenci. Neříkej mi, že si myslíš, že si nějaký propuštěný kriminálník vyrovnal účty s Maidenem tím, že si na jeho dceru najal zabijáka. Winstone, to je pitomost. To je ztráta času.“

„Možná. Ale když ti inspektor říká, kudy se máš vydat, bylo by moudré, abys poslechla. Ano?“ Když neodpověděla, zeptal se: „Ano, Barb?“

„No jo,“ povzdychla si. Chápala, že díky laskavosti Winstona Nkaty dostala u Lynleye druhou šanci. Jen nechtěla, aby se z druhé šance vyklubalo nekonečné posedávání u počítače. Snažila se najít kompromis. „A co takhle? Nech mě jít s tebou do Notting Hillu, dovol mi s tebou pracovat a já dodělám tu otročinu u počítače ve svém volném čase. Slibuju. Dávám ti své čestné slovo.“

„Barb, tohle ti šéf nezbaští. A jestli zjistí, co vyvádíš, tak ho tím pořádně naštveš. A kde pak budeš?“

„Nebude o tom vědět. Já mu nic nepovím. Ty mu nic

nepovíš. Hele, Winstone, mám nějaké tušení. Informace, které jsme získali, jsou zašmodrchané dohromady a je třeba je rozplést. V tom jsem dobrá. Potřebuješ mě. A jakmile dostaneš podrobnosti z MKR, budeš mě potřebovat ještě víc. Slibuju ti, že tu počítačovou dřinu udělám – *přísahám*, že ano –, tak mě na tom případu nech víc dělat.“

Nkata se zamračil. Barbara čekala a zuřivě žvýkala.

„Takže kdy to uděláš? Brzy ráno? V noci? O víkendech? Kdy?“ chtěl vědět Nkata.

„Kdykoliv,“ odpověděla. „Nacpu to někam mezi zadané taneční večery v Ritzu. Jak víš, mám sice bouřlivý společenský život, ale myslím, že si dokážu utrhnout hodinku tuhle a támhle, abych uposlechla rozkaz.“

„Bude tě kontrolovat, aby zjistil, jestli děláš skutečně to, co ti nařídil,“ upozornil ji Nkata.

„A já to udělám. Po nudných půlhodinkách, když to musí být. Ale mezitím. Nemrhej mým mozkiem a zkušenostmi tím, že mi budeš radit, abych příštích dvanáct hodin proseděla u počítače. Nech mě, abych u toho byla, dokud je stopa čerstvá. Winstone, však *víš*, jak je to důležité.“

Nkata zastrčil notes do kapsy a klidně si ji prohlížel. „Někdy jsi jako buldog,“ poznamenal poraženě.

„To je jedna z mých lepších vlastností,“ odpověděla.

KAPITOLA 10

Lydney zaparkoval před buxtonskou policejní stanicí, vyprostil své dlouhé tělo z malého policejního vozu a zkoumavě hleděl na vypouklou cihlovou fasádu. Byl stále ještě ohromen chováním Barbary Haversové.

Podezíral Nkatu, že možná Haversovou požádá, aby se podílela na vyšetřování, a to pátráním v registru. Věděl, že ji má Winston rád. Její účast nezakázal, protože ho zajímalo, jestli dokáže po své degradaci a potupení splnit jednoduchý úkol, přestože se jí určitě nebude líbit. Je třeba říct, že šla svou vlastní cestou a opět dokázala to, o čem byl její velící důstojník přesvědčen: neměla služební řád ve větší úctě než slon porcelán. Nezáleží na tom, že ji Nkata požádal, aby se postarala o záležitosti v Battersea, protože dostala už předtím práci, o níž velmi dobře věděla, že ji má dokončit dříve, než se pustí do něčeho dalšího. Kriste. *Kdy se ta osoba poučí?*

Vešel dovnitř a ptal se po policistovi odpovědném za důkazní materiál z místa činu. Po rozhovoru s Andym Maidenem zašel do garáže, kde stál Nicolinin saab, a padesát minut dělal bezúspěšně totéž, co předtím s příkladnou pečlivostí Hankenovi lidé: prošel každý centimetr vozu, zvenku i zevnitř, od střechy po pneumatiky. Hledal pager. Odešel s prázdnýma rukama. Takže pokud ho Nicola Maidenová opravdu nechala v saabu a vyrazila na vřesoviště, zbývalo se podívat jedinečně do věcí nalezených ve voze.

Zajištěné předměty měl na starosti detektiv konstábl

Mott a jeho královstvím byly lepenkové krabice, papírové pytle, plastické bedny, seznamy a evidenční knihy, v nichž byly zapsány všechny až dosud objevené předměty vztahující se k vyšetřování. Obezřetně přivítal Lynleye ve svém doupěti. Právě pořádal veliký ovocný koláč, na který si nalil pořádnou porci žloutkového krému. Se lžící v ruce nevypadal jako člověk, jenž by si přál být vyrušován uprostřed uspokojování své neřesti. Když zhltl sousto, opřel se a zeptal se Lynleye: „V čem přesně se chcete šťouurat?“

Lynley konstáblovi vysvětlil, co hledá. Potom, aby se pro každý případ pojistil, dodal, že stejně jako mohl být pager v saabu Nicolý Maidenové, mohl zůstat i na místě činu. Proto se nechce omezit jen na věci zajištěné ve voze. Nebude Mottovi vadit, když projde všechno?

„Pager, říkáte?“ zeptal se Mott s lžící v ústech. „Bojím se, že nic takového jsem v ruce neměl.“ Oddaně sklonil hlavu k sladkosti. „Pane, asi by bylo lepší, kdybyste nejdřív prošel evidenční knihu. Nemá cenu hrabat se v tom všem, dokud se nepodíváte, jestli je to, co hledáte, tady.“

Lynley si plně uvědomoval, že vlastně kontroluje kroky místních kolegů. Proto se snažil na sebe neupozorňovat. Našel si prázdné místo na sudu s plechovým víkem a zkoumal záznamy v knize, zatímco Mottova lžice klepala energicky o misku.

Nic ani vzdáleně nepřipomínalo pager, takže se zeptal, zda by se mohl podívat na zajištěné předměty. Mott si dopřál čas a s chutí vyškrábal zbytky koláče a krému. Lynley v podstatě předpokládal, že misku také vylíže. Nakonec mu konstábl neochotně dovolil, aby si všechny věci prohlédl. Jakmile Lynley dostal pár gumových rukavic, pustil se do pytlů s jmenovkou *Saab*. Dostal se teprve k druhému, když dovnitř vrazil detektiv inspektor Hanken.

„Upman nám lhal, parchant jeden,“ oznámil a letmo se podíval na Motta. „Ne že by mě to překvapilo. Slizoun.“

Lynley vzal třetí balík. Položil ho na sud. Neotevřel ho, ale zeptal se: „O čem lhal?“

„O pátečním večeru. O jeho domnělém,“ následující slovo vyslovil velmi ironicky, „vztahu šéfa s podrízenou.“

Hanken zapátral v saku a vytáhl krabičku marlborek. Ozval se konstábl Mott: „Tady ne, pane. Nebezpečí ohně.“

„Krucí,“ ulevil si Hanken a zastrčil cigarety zpátky do kapsy. „Byli v Chequers, to ano. Dokonce jsem mluvil s číšnicí, která je obsluhovala. Jmenuje se Margery a pamatuje se na ně. Zdá se, že v minulosti vzal Upman do restaurace nejednu kočičku. Vždycky chtěl, aby je obsluhovala Margery. Tvrdila, že ji má rád. A dával spropitné jako Američan. Zatracený blázen.“

„A ta lež? Chtěl pokoj?“

„Ach, ne. Odešli, jak vypovídal Upman. Ale zapomněl nám říct, co se dělo pak.“ Hanken se lehce usmál. Zjevně ho potěšilo, že advokáta odhalil. „Z Chequers zajeli k *chez* Upmanovi, kde ta Maidenová pobyla na dlouhé návštěvě.“

Hankena to vyprávění nabudilo. Prý se naučil nikdy nevěřit tomu, co právník řekne poprvé, takže po rozhovoru s Margery trochu pátral. Lehce se ptal po advokátových sousedech, což stačilo k odkrytí pravdy. Upman a Maidenová přijeli k jeho domu kolem tři čtvrtě na dvanáct. Viděl je soused, který právě vyjížděl z garáže. A chovali se k sobě natolik přátelsky, že to vypadalo na trochu jiný poměr než pracovní vztah nadřízeného k podřízené, jak tvrdil Upman.

„Francouzáky na verandě,“ prohlásil krutě Hanken. „Náš Will jí zblízka zkoumal plomby.“

„Ach.“ Lynley otevřel sáček a rozložil jeho obsah na víko sudu. „A víme, jestli to byla Nicola Maidenová? Co ta jeho rozvedená přítelkyně? Joyce?“

„Byla to Nicola,“ ujistil ho Hanken. „Když odjížděla, což bylo v půl páté ráno, chlapík od vedle právě čůral. Zaslechl hlasy a podíval se z okna. Dobře ji viděl, když se rozsvítilo uvnitř Upmanova auta. Takže,“ opět vytáhl krabičku cigaret, „co si myslíš, že pět hodin dělali?“

Mott ho opět upozornil: „Tady ne, pane.“

Hanken hrubě zaklel a cigarety schoval.

„Zdá se, že bychom si měli znovu promluvit s Upmanem,“ navrhl Lynley.

Výraz v Hankenově tváři svědčil o tom, že se nemůže dočkat.

Lynley kolegovi shrnul údaje, které shromáždili Nkata

a Haversová v Londýně. Nakonec zamyšleně podotkl: „Ale jako by nikdo v Derbyshire netušil, že Nicola nemá v úmyslu dostudovat. Podivné, co myslíš?“

„Nikdo nevěděl, nebo nám někdo lhal.“ Zdálo se, že až teď si všiml, že se Lynley probírá důkazním materiálem.

„Co to vlastně děláš?“

„Ujišťuji sám sebe, že tady není Nicolin pager. Nevadí ti to?“

„Ujišťuj se do sytosti.“

Ve třetím sáčku byly asi věci z kufru auta. Na sudu ležely hever, maticový klíč, klín pod kolo a souprava šroubováků. Tři svíčky vypadaly, jako by se válely v kufru od okamžiku, kdy auto vyjelo z továrny. Povaloval se tam i chromový váleček omotaný řemínky. Lynley ho zvedl a prohlížel si ho na světle.

„Co máme?“ chtěl vědět Hanken.

Lynley sáhl po brýlích a nasadil si je na nos. Dokázal určit všechny věci z auta, ale nedokázal říct, k čemu sloužil ten váleček. Otáčel předmět na dlani. Něco přes pět centimetrů dlouhý, dokonale hladký zevnitř i zvenčí, oba konce zaoblené a vyleštěné, jakoby z jednoho kusu. Přesně uprostřed se otvíral pomocí pantíku. V každé polovině byl vyvrtaný otvor a do něj zašroubované očko.

„Vypadá to jako z motoru. Matice. Čep. Nebo něco takového,“ navrhoval Hanken.

Lynley zavrtěl hlavou. „Nemá to uvnitř závit. A i kdyby mělo, nebojím se tvrdit, že bychom museli hledat motor jako do kosmické rakety.“

„Tak co je to tedy? Půjč mi to, ať se podívám.“

„Rukavice, pane,“ vykřikl Mott – ostražitost sama – a podal inspektorovi pár.

Zatímco si je Hanken natahoval, Lynley si váleček prohlédl zblízka. „Něco je uvnitř. Nějaká usazenina.“

„Motorový olej?“

„Ne, pokud současné oleje netuhnou.“

Hanken si od Lynleye váleček vzal a položil si ho do dlaně. „Hmota? Kde?“

Lynley mu to ukázal: nečistotu ve tvaru malého javorového listu na vršku – nebo spodku – válce. Něco se tam zachytilo a vyschlo do odstínu starého cínu. Hanken to

pečlivě prohlížel, dokonce zašel tak daleko, že si to očichal hlasitě jako pes. Požádal Motta o sáček na důkazy a přikázal: „Okamžitě to pošlete do laborky.“

„Nápady?“ zeptal se Lynley.

„Ani ponětí. Může to být cokoliv. Zbytek majonézy z obloženého chlebičku. Omáčka ze salátu.“

„V kufru auta?“

„Jela na piknik. Jak to mám, k čertu, vědět? Na to máme laborku,“ vyhrkl Hanken.

V tom měl pravdu. Ale Lynleye znepokojoval váleček samotný a netušil, proč. Pokusil se požádat kolegu co nejjemněji, protože věděl, jak by si to mohl Hanken vyložit: „Petere, nebude ti vadit, když se podívám na místo činu?“

Nemusel si dělat starosti. Hanken toužil dělat něco jiného: „Klidně. Já si vezmu Upmana.“ Stáhl si rukavice a naposled vytáhl marlborky. Mottovi řekl: „Konstáble, ať vás neraní mrtvice. Nebudu tady kouřit.“ Jakmile opustil konstáblovo království, zapálil si a vesele pokračoval: „Víš, jak to vypadá s holkou, která dá Upmanovi stejně jako... kolik jich zatím máme? Dvěma dalším?“

„Juliana Brittona a londýnského milence,“ potvrdil Lynley.

„Pro začátek. A Upman bude třetí, jen co si s ním promluví.“ Hanken hluboce a uspokojeně nasál kouř. „Jak bys řekl, že se Upman cítil, když ji chtěl, dostal, ale věděl, že dává dalším dvěma chlápkům stejně vesele jako jemu?“

„Petere, v tom se trochu předbíháš.“

„O to bych se nesázel.“

„Důležitější než Upmanovy pocity jsou ty Brittonovy,“ upozornil Lynley. „Chtěl si ji vzít, ne se o ni dělit. A jestli – aspoň podle tvrzení její matky – neustále mluvila pravdu, jak asi reagoval, když se od Nicolý vše podrobně dozvěděl?“

Hanken se nad tím zamyslel. „Spíš Britton s nějakým komplicem,“ uznal.

„To právě ne,“ nesouhlasil Lynley.

Samantha McCallinová nechtěla přemýšlet. A když nechtěla přemýšlet, pracovala. Vjela svižně s kolečkem do velkého sálu, vybavena lopatou, smetákem a lopatkou. Za-

stavila se u prvního ze tří krbů a pustila se do odstraňování sutě, špíny, sazí, ptačího trusu, starých hnízd a zbytků kapradin, které tam za dlouhou dobu napadaly komínem. Ve snaze zkrotit myšlenky počítala pohyby: raz – *nabrat*, dva – *zvednout*, tři – *otočit se*, čtyři – *vysypat*. Tímto tempem vybrala z krbu špínu nahromaděnou snad za padesát let. Zjistila, že pokud udržuje rytmus, má mozek pod kontrolou. Ovšem jakmile odložila lopatu a začala zamestat, myšlenky se jí rozběhly jako o překot.

Oběd proběhl v tichosti. Všichni tři seděli kolem stolu téměř mlčky. Promluvil jen Jeremy Britton, a to v okamžiku, kdy Samantha položila doprostřed stolu mísu s lososem. Neočekávané ji popadl za ruku, políbil a prohlásil: „Jsme ti vděční za všechno, co tady děláš, Sammy. Jsme ti vděční za *všechno*.“ Dlouze, pomalu a významně se na ni usmál, jako by spolu sdíleli tajemství.

Což *není* pravda, řekla si Samantha. Bez ohledu na to, jak dalece včera strýc odhalil své smýšlení o Nicole Maide nové, jí se podařilo nechat si svoje pro sebe.

Bylo to nezbytné. Protože kolem obcházela policie, vyptávala se a koukala na člověka podezřívavě, bylo naprosto nezbytné utajit před nimi, co k Nicole cítila.

Ne že by ji nenáviděla. Viděla Nicolu takovou, jaká opravdu byla, a neměla ji kvůli tomu ráda, nicméně nešlo o nenávist. Spíše v ní rozpoznala překážku k dosažení toho, co se hned v prvním okamžiku rozhodla získat.

Společensky se požadovalo, aby si Samantha našla muže, který by vymezil její postavení. Samantha za poslední dva roky nepotkala nikoho perspektivního. Biologické hodiny jí tikaly a její bratr odmítal víc než zajít s nadějnou osobou ženského pohlaví na šálek kávy, natož aby si dal domluvit, že s ní spojí svůj život. Takže Sam začínala mít dojem, že tíha odpovědnosti za pokračování této větve rodiny leží jen na ní. Ale nedokázala vyčmuchtat toho pravého, přestože se vystavila ponížení prostřednictvím inzerátů, návštěv seznamovacích agentur a docházkou do tak svatbám přejícího prostředí, jako je kostelní sbor. Výsledkem byla sílící touha usadit se, což samozřejmě znamenalo plození.

Na druhou stranu si uvědomovala, jak je směšná, když

se tak upíná na manželství a potomstvo. Současné ženy mají v jejím věku postavení v práci, žijí bez manžela a dětí, v některých případech je ze svého života naprosto vylučují. Ovšem brala jako prohru, kdyby šla po životní cestě stále sama. Navíc, říkala si, *chtěla* děti. A chtěla, aby její děti měly i otce.

Julian se jevil jako možný kandidát. Od začátku spolu vycházeli. Byli takoví kamarádi. Ze zájmu na obnovení Broughton Manor se velmi rychle vyvinulo blízké přátelství. I když ten zájem zpočátku předstírala, brzy ho opravdu nabyla, protože pochopila, jak vášnivě je bratranec svým plánům oddán. A ona mu s nimi mohla pomoci. Nejen prací po jeho boku, ale také finanční infuzí do panství. Po otcově smrti totiž zdědila hromadu peněz.

Všechno vypadalo tak logicky a pravděpodobně. Ale ani její kamarádství s bratrancem, bohaté finanční zdroje či snaha dokázat Julianovi svoji cenu u něj nevykřesaly jedinou jiskru zájmu přesahujícího lásku, kterou člověk projevuje rodinnému psovi.

Při myšlence na psy se Samantha zachvěla. Pevně se rozhodla, že nedovolí myšlenkám zamířit tím směrem. To by neodvratně vedlo k úvahám o Nicolině smrti. A přemýšlet o její smrti jí připadalo stejně nesnesitelné, jako přemítat o svém životě.

A přece její snaha na Nick nemyslet vyústila v pravý opak.

„Sam, ty mě nemáš moc ráda, vid’?“ zeptala se jí jednou Nicola a pozorně sledovala výraz v Samanthině tváři. „Ano. Chápu. To je kvůli Julesovi. Víš, já ho nechci. Ne tak, jak ženy obvykle muže chtějí. Je tvůj. Jestli můžeš, tak ho získej. Tak to je.“

Byla tak přímá! Naprosto otevřená v každém slově, které vyslovila. Nestarala se nikdy o to, jaký dojem vyvolává? Nepřemýšlela nikdy o tom, jestli ji jednoho dne neutuchající upřímnost nebude stát více, než je ochotna zaplatit?

„Můžu se za tebe přimluvit, jestli chceš. Ráda to udělám. Myslím, že byste šli s Julesem dobře dohromady. Strašlivě vhodné spojení, jak se kdysi říkávalo.“ Od srdce se zasmála. Bylo by jednodušší nemít ji v oblibě, ale to by se Nicola musela snížit k výsměchu.

To nikdy neudělala. Nemusela, protože Samantha si velmi dobře uvědomovala, jak je její touha po Julianovi absurdní.

„Přála bych si, abych ho dokázala zbavit lásky k tobě,“ povzdychla si Samantha.

„Když najdeš způsob jak, udělej to,“ odpověděla Nicola. „Nebudu si z toho nic dělat. Můžeš ho s mým požehnáním mít. Bylo by to tak nejlepší.“

Usmála se jako vždy otevřeně, podmanivě a přátelsky, zcela oproštěná od obav. Nikoliv jako žena, která ví, že vypadá hrozně a nemá žádné nadání, takže Sam napadlo, že jedinou pádnou odpovědí by byla pořádná facka. Praštit ji, třást s ní a křičet: „Nicolo, myslíš si, že je *snadné* být na mém místě? Myslíš si, že se mi moje *postavení* líbí?“

Samantha si přála kontakt svalů se svařem, nebo svalů s kostí. Něco, čím by vyhnala z Nicoliných jasně modrých očí vědoucí výraz, že zápas, v němž ona se nemusí ani namáhat bojovat, Samantha McCallinová stejně nemůže vyhrát.

„Sam. Tady jsi.“

Samantha se prudce otočila od krbu a uviděla Juliana. Přicházel dlouhým sálem směrem k ní a odpolední slunce mu zářilo ve vlasech. Při rychlém pohybu vysypala na podlahu několik kousků ztvrdlého popela. Změnily se v malinké chomáčky mastného prachu.

„Vylekal jsi mě. Jak se můžeš pohybovat po dřevěné podlaze tak tiše?“

Místo vysvětlování shlédl na své boty. „Promiň.“ V rukou držel podnos se šálky a talířky. Lehce ho zvedl a poznamenal: „Myslel jsem, že by sis ráda udělala přestávku. Připravil jsem svačinu.“

Viděla, že také pro oba ukrojil kousek čokoládového dortu, který upekla jako moučník po večeři. Pocítila záchvěv netrpělivosti. Samozřejmě mohl *vidět*, že ještě není rozkrájený. Jistě mohl *pochopit*, že je k nějaké příležitosti. Určitě by aspoň jednou, drahý bože, mohl vyvodit z jasných faktů správný závěr. Nicméně vysypala lopatu odpadu do kolečka a řekla: „Díky, Julie. Dala bych si.“

Z oběda, který uvařila, nedokázala téměř nic sníst. A ani bratranec, jak si všimla. Uvědomovala si, že do sebe musí

něco dostat. Jen si nebyla jistá, jestli to v jeho přítomnosti dokáže.

Přešli k oknu. Julian položil podnos na starý zubožený příborník. Opřeli se o zaprášenou okenní římsu, každý s hrnkem čaje v ruce, a čekali, až druhý promluví.

„Úspěšně to pokračuje,“ prohodil Julian a zároveň hleděl přes celý sál ke dveřím, jimiž vešel. Jako by si zbytečně dlouho prohlížel zašpiněného vyřezávaného brittonského sokola korunujícího vchod. „Bez tebe, Sam, bych nic nedokázal. Jsi pašák.“

„Přesně tohle žena touží slyšet,“ podotkla. „Děkuji pěkně.“

„Sakra, nemyslel jsem –“

„Nevadí.“ Samantha se napila čaje. Nespouštěla zrak z mlékem zakaleného nápoje. „Julie, proč jsi mi o tom neřekl? Myslela jsem, že jsme si blízcí.“

Usrkl čaj. Samantha potlačila znechucený úšklebek. „Neřekl co? A jsme si blízcí. Aspoň já doufám, že ano. Chci říct, že chci, abychom byli. Kdybys tady nebyla, už dávno bych to zabalil. Jsi prakticky nejlepší přítel, jakého mám.“

„Prakticky,“ zopakovala. „Sejde s očí, sejde s myslí.“

„Vím, co říkám.“

A největší potíž byla, že to věděla i ona. Věděla, co bratranec povídá, jak to míní a jak cítí. Měla chuť popadnout ho za ramena a třást s ním, dokud by nepochopil význam jejich komunikace beze slov. Ovšem to nemohla udělat, proto se rozhodla, že se pokusí vypátrat něco o jeho vztahu s Nicolou. I když neměla ponětí, co si s tím, pokud jí něco poví, počne.

„Netušila jsem, Julie, že jsi požádal Nicolu o ruku. Když se o tom policie zmínila, nevěděla jsem, co si mám myslet.“

„O čem?“

„O tom, proč jsi mi to neřekl. Za prvé, že jsi ji požádal. A potom, že tě odmítla.“

„Upřímně, doufal jsem, že si to rozmyslí.“

„Moc bych si přála, abys mi o tom pověděl.“

„Proč?“

„Všechno by bylo... jednodušší, řekla bych.“

Otočil se k ní. Cítila na sobě jeho pohled, a to ji začalo

znervózňovat. „Jednodušší? Jak by se mohlo cokoliv zjednodušit, kdybys věděla, že jsem Nicole nabídl manželství a ona mě odmítla. A pro koho?“

Poprvé hovořil ostražitě a opatrně, což ji donutilo odpovédět stejným způsobem. „Pro tebe, samozřejmě. Celé úterý jsem měla pocit, že se něco stalo. Kdyby ses mi svěřil, mohla jsem tě povzbudit. Nemohlo být lehké čekat úterní noc a celou středu. Řekla bych, že jsi vůbec nespál.“

Na nekonečně dlouhý okamžik nastalo ticho. Potom tiše přiznal: „Ano. To je pravda.“

„No, mohli jsme si o tom popovídat. Je dobré si promluvit, nezdá se ti?“

„Povídání by... Nevím, Sam. Byli jsme si v posledních týdnech strašně blízcí. Cítil jsem se tak dobře. A —“

Samanthu ta slova potěšila.

„— asi jsem nechtěl udělat nic, co by tu blízkost mohlo zničit a Nicolou odehnat. Ne že by to mohl způsobit rozhovor s tebou, protože vím, že bys jí o tom neřekla.“

„Přirozeně,“ ujistila ho ponuře.

„Vím, že by si to nejspíš nerozmyslela. Ale pořád jsem doufal, že ano. Připadá mi, že kdybych se zmínil slovem o tom, co se děje, bylo by to jako bouchnout bublinu. Pitomé, já vím. Ale tak to je.“

„Zabít naději slovy. Ano. Rozumím.“

„Po pravdě, asi jsem nedokázal čelit realitě. Nemohl jsem se zpříma podívat na skutečnost, že mě nechce tak, jak ji chci já. Mohl jsem jí být přítelem. Dokonce i milencem, když přijela do Peaks. Ale nic víc.“ Píchal do dortu vidličkou. Všimla si, že snědl stejně málo jako ona.

Nakonec odložil talířek na okenní římsu. „Sledovala jsi zatmění?“

Zamračila se a potom si vzpomněla. Připadalo jí to tak dávno. „Nezdálo se mi, že by bylo příliš zábavné čekat tam sama. Nakonec jsem nikam nešla.“

„To je dobře. Nechtěli bychom, aby ses ztratila na vřesovišti.“

„Ach, to je přece nepravděpodobné. Šlo jen o Eyamské vřesoviště. A i kdyby se mi to přihodilo, byla jsem tam už tolikrát sama a vždycky jsem věděla, kde právě jsem —“ Odmlčela se a pohlédla na bratrance. Nedíval se na ni, ale

prozradila ho zarudlá tvář. „Ach. Chápu. Tak tohle si myslíš?“

„Promiň,“ omluvil se zoufale. „Nemůžu na to přestat myslet. Tím, že se tu objevila policie, se to ještě zhoršilo. Dokážu přemýšlet jen o tom, co ji potkalo. Nemůžu se toho zbavit.“

„Zkus to, co dělávám já,“ doporučila mu a v uších jí zněla ozvěna zrychleného tlukotu srdce. „Je mnoho způsobů, jak zaměstnat mozek. Například zkus zvážit skutečnost, že feny několik tisíc let rodily samy a bez pomoci. To je pozoruhodné. O tom se dá hodiny přemýšlet. Ta myšlenka může člověku zaplnit mozek tak, že v něm nezbyde prostor na nic jiného.“

Julian zkoprněl. Naznačila to, co jí připadalo důležité. „Sam, kde jsi byla v úterý večer?“ zašeptal. „Pověz mi to.“

„Zabíjela jsem Nicolu Maidenovou,“ odpověděla Samantha. Vstala a vydala se zpátky ke krbu. „Vždy si na konci dne ráda trochu povraždím.“

Společnost MKR Financial Management sídlila na rohu Lansdowne Road a St. John's Garden v domě, který vypadal jako světle růžové cukrátko. Dřevěné ozdoby působily tak čistě, že si Barbara představila lokaje s mopem, jak každé ráno v pět hodin ometá umělé sloupky kolem dveří a sádrové medailony nad verandou.

„To je dobře, že pořád máme šéfovo auto,“ zabručel Nkata, když zajížděl k chodníku na druhé straně ulice.

„Proč?“ podivila se Barbara.

„Vypadáme, že sem patříme.“ Kývl hlavou směrem k vozu zaparkovanému na šikmém příjezdu vedle domu. Byl to stříbrný Jaguar XJS. To by mohl být přímý bratranec šéfova bentleye. Přimo před budovou stál mezi aston-martinem a veteránem bristolem černý mercedes.

„Jsme rozhodně mimo naše finanční hlubiny,“ podotkla Barbara, když vystupovala z auta. „Ale to je dobře. Nechtěli bychom být bohatí. Pracháči se vždycky zadusí.“

„Barb, ty tomu věříš?“

„Ne. Ale když to předstírám, připadám si šťastnější. Pojdme. Potřebuju nějaké seriózní finanční rady a něco mi říká, že jsme našli místo, kde bych je mohla dostat.“

Museli zazvonit, aby se dostali dovnitř. Žádný hlas se jich nezeptal, za kým jdou, ale nebylo to nutné, protože nejmodernější zabezpečovací systém budovy měl i videokameru nad vchodovými dveřmi. Jen pro případ, že by se někdo díval, vytáhla Barbara služební průkaz a ukázala ho na kameru. Jako odpověď zazněl bzučák u dveří.

Vstupem s dubovou podlahou přešli do ztichlé chodby se zavřenými dveřmi a perským běhounem. Za ní objevili recepci. Byla to malá místnost plná starožitností a přeplněná fotografiemi ve stříbrných rámečcích. Nikoho tam nepotkali, jen složitý telefonní systém, který automaticky přijímal hovory a přepojoval je dál. Ležel na stole ledvinovitého tvaru a vedle něj byl do vějíře uspořádán tucet brožurek se zlatým logem MKR. Vše působilo velmi seriózně, přesně jako místo, kam se člověk neostýchá zajít projednat delikátní záležitosti momentální finanční situace.

Barbara si prohlížela fotografie. Na všech viděla stále téhož muže s toutéž ženou. On byl menší, šlachovitý a připomínal zjevem anděla. Chundelatá koruna vlasů vypadala jako svatozář. Jeho společnice byla vyšší než on, blond a hubená jako chodící anorexie. Byla krásná po způsobu modelek: prázdný výraz a samé lícni kosti a rty. Fotografie působily jako vynikající doporučení, protože na nich byli ti dva se známými význačnými osobami, politiky a celebritami. Stál mezi nimi bývalý ministerský předseda a na dalších snímcích Barbara bez problému poznala i operní zpěváky, filmové hvězdy a velmi známého amerického senátora.

Kdesi na chodbě se otevřely a zavřely dveře. Prkna v podlaze zavržala, jak někdo mířil po perském koberci k recepci. S klepotem podpatků na holé podlaze vešla žena a pozdravila. Barbaře stačil jediný pohled, aby poznala, že žena z fotografovaného páru se přišla osobně podívat, co tady chtějí poldové.

Představila se jako Tricia Reeveová, zástupkyně ředitele MKR Financial Management. Jak by jim mohla pomoci?

Barbara se také představila a po ní Nkata. Požádali ji, aby jim věnovala několik minut.

„Samozřejmě,“ ujistila je Tricia Reeveová zdvořile, ale Barbara si stejně všimla, že zástupkyně ředitele MKR Fi-

nancial Management nepřijala slova *Scotland Yard*, oddělení vyšetřování vražd s nadšením svědomité občanky. Místo toho rtuťovitě hleděla z jednoho kriminalisty na druhého, jako by si nebyla jistá, jak se má chovat. Měla velké černé oči, ale při pozornějším pohledu nešlo přehlédnout silně rozšířené zornice a téměř žádnou duhovku. Kazilo to výsledný dojem, ale také o něčem vypovídalo. Drogy, uvědomila si Barbara. Ale, ale. Není divu, že když má policisty na prahu, je z toho celá nesvá.

Tricia Reeveová se podívala na hodinky. Měly zlatý pásek a ve světle se draze třpytily. „Právě jsem se chystala odejít, takže doufám, že to nebude trvat dlouho. Musím se účastnit čaje v Dorchesteru. Je to charitativní akce a já jsem členkou organizačního výboru... Doufám, že chápete. Nějaký problém?“

Vražda je určitě problém, napadlo Barbaru. Nechala mluvit Nkatu a sama sledovala ženiny reakce.

Tricia Reeveová jen ohromeně zírala na Winstona, jako by mu špatně rozuměla. Po chvilce se zeptala: „Nicola Maidenová? Zavražděná?“ a potom podivně dodala: „Jste si jistý?“

„Dívčinu totožnost potvrdili její rodiče.“

„Myslela jsem, jestli víte jistě, že byla zavražděna?“

„Nemyslíme si, že by se sama praštila do hlavy, jestli se ptáte na tohle,“ odpověděla Barbara.

Na to zareagovala, nepatrně, ale přece. Sáhla si pečlivě upravenou rukou po horním knoflíčku kostýmku z látky s tenkým proužkem a se sukní uzoučkou jako tužka, která odhalovala kilometry nohou.

„Podívejte,“ pokračovala Barbara, „na právnické fakultě nám řekli, že u vás začala pracovat vloni na podzim na částečný úvazek a od května na plný. Z toho jsme vyvodili, že si vzala na léto volno. Je to tak?“

Tricia pohlédla na zavřené dveře za recepčním stolem. „Musíte si promluvit s Martinem.“ Přešla ke dveřím, jednou na ně zaklepala, vešla a beze slova za sebou zavřela.

Barbara se podívala na Nkatu. „Prahnu po tvém rozboru, synu.“

„Je nacpaná prášky jako skříň v lékárně,“ odpověděl jadrně.

„Ano, vznáší se. Co si myslíš, že bere?“

Zvedl ruce. „Ať je to cokoliv, udržuje ji to v příjemné náladě.“

Trvalo téměř pět minut, než se Tricia opět objevila. Během té doby neustále zvonily telefony, přepojovaly se hovory a zpoza těžkých zavřených dveří pronikaly tiché, nerosozumitelné hlasy. Když se nakonec otevřely, nestála v nich Tricia, ale Andělské vlasy z fotografií ve skvěle padnoucím uhlově černém obleku s vestičkou a zlatým řetězem od kapesních hodinek v pase. Představil se jako Martin Reeve, Triciin manžel a výkonný ředitel MKR.

Pozval Barbaru a Nkatu do své kanceláře. Vysvětlil, že manželka musí odjet na čaj. Bude ji policie potřebovat? Protože jako představitelka Fondu pro děti v nouzi měla povinnost vůči výboru. Musela se zúčastnit Podzimního dožínkového čaje v Dorchesteru. Zahajovala se jím sezona, a kdyby Tricia nebyla předsedou – „Promiň, miláčku, předsedající“ – této slavnosti, nebyla by její přítomnost tak rozhodující. Náhodou měla v autě seznam hostů. A bez něho se nedal udělat zasedací pořádek. Reeve vyjádřil naději, že to policie pochopí. Vycenil na ně dvě řady dokonale bílých rovných zubů, jež dokládaly vítězství člověka nad genetickými změnami v dutině ústní.

„Naprosto,“ ujistila ho Barbara. „Nemůžeme připustit, aby Sharon Jakášová seděla vedle hraběnky z Bramborova. A kdybychom si s paní Reeveovou potřebovali promluvit, zastavíme se jindy...“

Pan Reeve ujistil policisty, že oba s manželkou chápou závažnost situace. „Drahoušku...?“ Kývnutím hlavy ukázal Tricii cestu. Váhavě postávala u psacího stolu, masivního kusu z mahagonu a mosazi s vínově červeným koženým potahem na desce. Na jeho pokyn se chystala odejít, ale předtím si ještě došla pro polibek na rozloučenou. Musela se k manželovi sehnout. S vysokými podpatky byla dobře o dvacet centimetrů vyšší.

Přesto jim to nepůsobilo žádné potíže. Jen polibek trval poněkud dlouho.

Barbara je sledovala s pocitem, že to byl z jejich strany chytrý tah. Reeveovi nebyli žádní amatéři, pokud došlo na získání převahy. Jediná otázka zněla: Proč ji chtěli?

Všimla si, že se Nkata cítí stále nepříjemněji, takže ho svým neočekávaným a rozsáhlým předváděním lásky dostali tam, kde ho chtěli mít. Její kolega přešlápl z nohy na nohu a s rukama zkříženými na prsou se snažil rozhodnout, kam by se měl dívat. Barbara se usmála. Kvůli jeho impozantní výšce a stejně působivému oblečení a přesto, že prožil pubertu jako hlavní válečný poradce jednoho z nejznámějších brixtonských pouličních gangů, občas zapomínala, že Winston Nkata je ve skutečnosti pětadvacetileté dítě, jež stále bydlí s mámou a tátou. Tiše si odkašlala, aby se na ni podíval. Kývla na stěnu za psacím stolem. Upozornila ho na dva diplomy, které tam visely.

„Láska je nádherná věc,“ zašeptala. „Musíme jí prokázat úctu.“

Reeveovi se od sebe odtrhli. „Uvidíme se později, drahoušku,“ zamumlal Martin Reeve.

Barbara obrátila oči v sloup směrem k Winstonovi a zaměřila se na ty dva diplomy na stěně. Stanfordská univerzita a Londýnská ekonomická škola. Oba na jméno Martin Reeve. Barbara na něj pohlédla se zvýšeným zájmem, ale s o nic větším uznáním. Vystavovat diplomy je vulgární. Ne že by se Reeve někdy snížil k vulgaritě, říkala si ironicky. Ovšem co se mozku týče, ten chlápek není žádný mamlas.

Reeve poslal manželku pryč. Vytáhl z kapsy sněhobílý kapesník a otřel si stopy její světle růžové rtěnky.

„Pardon,“ omluvil se s chlapeckým úsměvem. „Dvacet let manželství, a oheň stále plane. Musíte uznat, že to na dva lidi středního věku s šestnáctiletým synem není tak špatné. Mimochodem, tady je. Jmenuje se William. Podobá se své mamince, že?“

Poslední věta potvrdila Barbaře to, co diplom ze Stanfordu, starožitnosti, stříbrné rámečky a pečlivá výslovnost člověka z východního pobřeží Spojených států pouze napovídaly. „Jste Američan?“

„Narodil jsem se ve Státech. Ale už léta jsem tam nebyl.“ Kývl na fotografii. „Co si myslíte o Williamovi?“

Barbara se podívala na obrázek a viděla uhrovitého mladíka s matčinou výškou a otcovými vlasy. Ale také si všimla toho, čeho měla: nezaměnitelný žaket a prouž-

kované kalhoty studenta Etonu. Snob, pomyslela si a předala snímek Nkatovi. „Eton,“ poznamenala se správnou mírou úžasu, jak doufala. „To musí být hlava otevřená.“

Reeve vypadal potěšeně. „Je úžasný. Prosím. Posadte se. Kávu? Nebo skleničku? Ale vy asi ve službě nesmíte, že? Tedy skleničku.“

Odmítli občerstvení a přešli k hlavnímu bodu. Dozvěděli se, že Nicola Maidenová pracovala u MKR Financial Management od října loňského roku.

„Pravda,“ potvrdil Reeve.

„Zaškolovala se?“

„Taky pravda.“

„Co to bylo přesně? Na co se zaškolovala?“

„Investiční poradce,“ odpověděl Reeve. „Nicola se připravovala na to, aby mohla zvládat finanční záležitosti: akcie, dluhopisy, úvěry, společné fondy, zahraniční investice... MKR spravovala investice některých největších ranářů na trhu. Samozřejmě naprosto diskrétně.“

„Nádhera,“ podotkla Barbara. „Takže z toho se dá usuzovat, že u vás pracovala až do léta, kdy si vzala volno a zaměstnala se u právníka v Derbyshire. Pokud, pane Reeve –“

„Nicola si nevzala u MKR volno,“ přerušil ji. „Koncem dubna odešla. Říkala, že se stěhuje domů na sever.“

„Domů?“ zopakovala Barbara. Jakou tedy nechala u své bývalé domácnosti v Islingtonu novou adresu, podivila se. Ten byt ve Fulhamu byl sotva na sever od něčeho kromě řeky.

„Tohle mi řekla,“ prohlásil Reeve. „Mám to chápat tak, že tvrdila někomu něco jiného?“ Podrážděně se na ně usmál. „Dobrá, mám-li být upřímný, nijak mě to nepřekvapuje. Zjistil jsem, že Nicola občas zacházela s fakty trochu ukvapeně a volně. To nepatřilo k jejím nejlepším vlastnostem. Kdyby nedala výpověď, nejspíš bych ji nakonec dal já jí. Měl jsem...“ Přitiskl k sobě bříška prstů. „Měl jsem pochybnosti o její schopnosti být diskrétní. A v tomto oboru je diskrétnost rozhodující. Zastupujeme některé velmi významné zákazníky a máme přístup ke všem jejich finančním záznamům. Takže jsou závislí na naší schopnosti zacházet s informacemi obezřele.“

„A to Maidenová neuměla?“ zeptal se Nkata.

„To nechci tvrdit,“ vyhrkl Reeve. „Nicola byla pohotová a chytrá, o tom není pochyb. Ale měla v sobě něco, na co bylo třeba dávat pozor. Tak jsem dával. Uměla skvěle jednat se zákazníky, což jí bylo určitě ke cti. Ale měla sklon trochu... no, řekněme *nechat se zaskočit* stavem financí některých lidí. A rozhodně není dobré bavit se při obědě s přáteli o tom, jak moc je pan Tenaten movitý.“

„Existoval nějaký klient, s nímž by měla jiný vztah?“ tázala se Barbara. „Takový, který by pokračoval po pracovní době?“

Reeve se na ni ostře podíval. „Co máte na mysli?“

Nkata převzal štafetu. „Pane Reeve, ta dívka měla ve městě milence. Hledáme ho.“

„O milenci nic nevím. Ale jestli Nicola nějakého měla, měli byste se spíš poptat na právnické fakultě.“

„Říkali nám, že odešla z univerzity kvůli práci na plný úvazek u vaší firmy.“

Reeve se tvářil dotčeně. „Doufám, že nenaznačujete, že Nicola Maidenová a já —“

„No, byla to pěkná ženská.“

„Stejně jako moje manželka.“

„Říkám si, jestli neměla vaše paní něco společného s Nicolíným odchodem. Je to podivné. Maidenová odešla ze školy, aby pro vás pracovala na plný úvazek, ale prakticky tentýž týden odchází i od vás. Proč to podle vás udělala?“

„To vám vysvětlím. Tvrdila, že se stěhuje domů do Derbyshire —“

„— kde šla dělat k chlápkovi, který nám pověděl, že má v Londýně mužského. Dobře. Proto si říkám, jestli ten Londýňan nejste vy.“

Barbara se na Nkatu obdivně podívala. Líbilo se jí, že měl chuť jít do toho zostra.

„Jsem náhodou zamilovaný do vlastní ženy,“ prohlásil Reeve rozvázně. „Tricia a já jsme spolu dvacet let, a jestli si myslíte, že bych všechno riskoval kvůli jednomu záletu se studentkou, tak se mýlíte.“

„Nic nenaznačuje, že šlo o jednorázové zahnutí,“ upozornila ho Barbara.

„Jednou nebo každý den,“ ohradil se Reeve. „Neměl

jsem o poměr s Nicolou Maidenovou zájem.“ Náhle ztuhl, jako by se jeho myšlenky vydaly jiným směrem. Mělce se nadechl a sáhl doprostřed stolu po stříbrném noži na dopisy. „Říkal vám někdo něco jiného? Pošpinil někdo moje dobré jméno? Trvám na tom, abyste mi to řekli. Protože v tom případě zavolám svého advokáta.“

Je to rozhodně Američan, pomyslela si otráveně Barbara. „Znáte Terryho Colea, pane Reeve?“ zeptala se.

„Terry Cole? Aha.“ Během řeči se natáhl po psacím peru a poznámkovém bloku, aby si to jméno zapsal. „Takže to je ten parchant, který řekl –“

„Terry Cole je mrtvý,“ přerušil ho Nkata. „Neříkal nic. Zemřel se slečnou Maidenovou v Derbyshire. Znáte ho?“

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Když jsem se ptal, kdo vám řekl... Podívejte. Nicola je mrtvá a mně je to líto. Ale neviděl jsem ji od konce dubna. A jestli mě tam někdo uráží, hodlám udělat všechna potřebná opatření, abych toho parchanta rozdupal a přinutil ho platit.“

„Takhle obvykle reagujete, když vám někdo odporuje?“ ozvala se Barbara.

Reeve odložil pero. „Rozhovor skončil.“

„Pane Reeve...“

„Odejděte, prosím. Věnoval jsem vám čas a řekl jsem, co jsem věděl. Jestli si myslíte, že budu policii hrát roli obětního beránka a sedět tady, zatímco se mě pokoušíte dovést různými cestičkami k nějakému sebeobvinění...“ Ukázal na oba dva prstem. Barbara si všimla, že má nezvykle malé ruce s bezpočtem jizev na kloubech. „Lidičky, musíte být trochu nenápadnější. A teď vypadněte. *Pronto*.“

Nedalo se dělat nic jiného než jeho požadavku vyhovět. Jako správný, i když vystěhovaný, Amík půjde hned volat svému advokátovi kvůli obtěžování. Nemělo smysl dál do toho šťourat.

„Pěkná práce, Winstone,“ pochválila ho Barbara, když odemkl bentleye a nastoupili dovnitř. „Dostal jsi ho do provazů rychle a správně.“

„Nemělo smysl plýtvat časem.“ Zkoumavě hleděl na budovu. „Tak mě napadá, jestli se dneska v Dorchesteru vůbec nějaká akce Děti v nouzi koná.“

„Někde se něco pořádat musí. Vždyť byla tak vyparáděná.“

Nkata se podíval na Barbaru. Pohledem smutně přejel její oděv. „Se vší úctou, Barb...“

Rozesmála se. „Dobrá. Co já vůbec vím o parádě?“

Uchechtl se a nastartoval. Odpoutal se od chodníku se slovy: „Bezpečnostní pás, Barb.“

„Ach. Správně,“ vydechla a otočila se na sedadle, aby na něj dosáhla.

Uviděla Tricii Reeveovou. Jak se ukázalo, zástupkyně ředitele MKR se nevydala nikam k Dorchesteru. Plížila se podél boční stěny budovy, spěchala po schodech a zamířila rovnou ke dveřím.

KAPITOLA 11

Jakmile policisté odešli z kanceláře, zmáčkl Martin Reeve zvonek zapuštěný do jedné z polic, na nichž stála sbírka fotografií z tradičních veslařských závodů v Henley. Stejně jako falešné univerzitní diplomy tvořily část Příběhu Martina Reevea. Snímky z Henley byly význačným střípkem Milostného příběhu Martina a Tricie Reeveových. Vyprávěl smyšlenky o jejich seznámení na regatě tak dlouho, že jim už začínal věřit.

V rekordně krátkém čase ani ne pět vteřin po zazvonění vešel bez zaklepání Jaz Burns. „To je teda kráva,“ prohlásil se samolibým úšklebkem. „Představ si, že bys ji volal. Na to bys jen tak nezapomněl.“

Jaz měl ve zvyku hrát si ve svém doupěti v zadní části domu pomocí videosystému v Martinově kanceláři na šmíráka. Měl otravný sklon k voayerismu, nicméně Martin byl kvůli jiným schopnostem svého zaměstnance ochotný to přehlížet.

„Sleduj je,“ přikázal mu Martin.

„Policajty? Něco se zmehlo? Co se děje?“

„Později. Okamžitě se do toho pusť.“

Jaz dovedl číst mezi řádky. Prudce přikývl, popadl klíče od jaguara a neslyšně jako myška zmizel z místnosti. Dveře se přesto ani ne za patnáct vteřin opět otevřely.

„Sakra, Jazi,“ vyštěkl Martin a zároveň se prudce otočil, aby mu vynadal, že marní čas, čímž ztratí stopu policistů dříve, než se jim stačí pověsit na paty. Ale nestál tam přízrak připomínající Burnse, nýbrž Tricia. Její výraz Martinovi prozradil, že se schyluje ke scéně.

Vybodni se na to, chtělo se mu říct, teď ne. Teď se mu nedostávalo sil konejšit ji při záchvatu vřiskotu.

„Tricie, co tady děláš? Máš být na tom čaji.“

„Nemůžu.“ Zavřela za sebou dveře.

„Jak to myslíš, že nemůžeš? Očekávají tě. Tohle se připravovalo měsíce. Musel jsem rozhazovat sítě, abych tě dostal do výboru. A když tam jsi, je třeba, aby ses tam ukázala. Patricie, máš ten zatracený seznam. Jak ty ženy asi zorganizují celou akci – a mimochodem, jak si asi udržíme dobré jméno –, když se na tebe nedá spolehnout, že se objevíš se zasedacím pořádkem?“

„Co jsi jim řekl o Nicole?“

Vydechl tiše nadávku. „Proto jsi tady? Rozumím tomu dobře? Ty ses nedostavila, abys veřejně projevila podporu jedné z nejdůležitějších dobročinných akcí v Británii, protože chceš vědět, co jsem řekl policajtům o podělané mrtvé mrše?“

„Takové výrazy nemám ráda.“

„Které? Podělaná? Mrtvá? Nebo mrcha? Takže abychom si to vyjasnili, protože právě teď čeká pět set žen a fotografů ze všech vydavatelství v zemi, až se objevíš. A bůhví, jestli to zvládneš, když si nevysvětlíme, který z těch výrazů tě obtěžuje.“

„Co jsi jim řekl?“

„Pravdu.“ Byl tak rozčilený, že měl z jejího výrazu hrůzy skoro radost.

„Cože?“ zeptala se chraplavě.

„Nicola Maidenová se zaučovala na finanční poradkyni. Odešla v dubnu. Kdyby nedala výpověď sama, dal bych ji já jí.“

Tricia se viditelně uvolnila. Martin pokračoval. Jednoznačně dával přednost tomu, když byla jeho žena krajně napjatá. „Rád bych věděl, kam se ta malá potvora po odchodu odsud schovala, a s trochou štěstí se to do hodiny dozvíme od Jaze. Jednání poldů se dá předvídat. Jestli bydlela v Londýně – a moje peníze říkají, že ano –, tak nás tam poldové rovnou zavedou.“

Tricii k Martinovu potěšení okamžitě opět přepadla nervozita. „Co chceš vědět? Co se chystáš udělat?“

„Patricie, víš, jak nesnáším neúctu. To bys měla vědět

ze všech lidí nejlépe. Nemám rád, když se mi lže. Důvěra je základem každého vztahu, takže jestli něco neudělám s tím, že mě někdo ždíme, umožním každému, aby Martina Reevea obral. A to nemůžu připustit.“

„Ty jsi ji měl, vid’?“ zjišťovala se ztrhanou tváří.

„Nebud’ pitomá.“

„Myslíš si, že nic nevím. Říkáš si: ‚Drahá Trish je polovinu času nadopovaná až na půdu. Čeho by si tak mohla všimnout?‘ Ale já si všímám. Viděla jsem, jak ses na ni díval. Poznala jsem, když k tomu došlo.“

Martin si povzdychl. „Potřebuješ dávku. Promiň, že to říkám tak krutě, má drahá. Vím, že se tomuto tématu raději vyhýbáš. Ale pravda je taková, že vždycky, když jdeš rychle dolů, začneš mít podivné nápady. Potřebuješ další dávku.“

„Vím, co jsi zač.“ Mluvila stále hlasitěji a Martin marně přemýšlel, jestli by jí dokázal dát injekci bez její spolupráce. Ale kolik si, sakra, v posledních dnech dávala? I kdyby se mu podařilo zvládnout jehlu a injekční stříkačku, poslední věc, kterou potřeboval, byla žena odvezená v kómatu. „Vím, Martine, jak rád jsi šéf. A snad není lepší způsob, jak si to dokázat, než říct nějaké studentce, aby si stáhla kalhotky, a potom sledovat rychlost, s níž je to ochotná udělat.“

„Tricie, to je příšerná hovadina. Posloucháš se?“

„Takže jsi ji dostal. A ona potom odešla. Frr. Byla pryč. Zmizela.“ Tricia luskl prsty. Dost mátožně, zaznamenal Martin. „A to je odporné, že. A my víme, jak se zachovat, když se člověk cítí hnusně.“

Martin měl chuť ji praštit. Udělal by to, kdyby nevěděl zcela jistě, že ať nadrogovaná, nebo ne, okamžitě by běžela domů za tatškou a všechno mu vyzvonila. Tatka by měl jisté požadavky. Nejdříve detox. Potom rozvod. Ani jedno nemohl Martin připustit. Přiznal se do bohatství a nehleděl na to, že majetek pochází z úspěšného obchodu se starožitnostmi a nedědil se po několik generací v dobrém duchu rodin s modrou krví. Tím si zajistil společenskou přijatelnost, k níž by se jako pouhý přistěhovalec nikdy nepropracoval. A neovlivnily by to ani úspěchy v podnikání. Neměl v úmyslu vzdát se svého společenského postavení.

„O tom si můžeme popovídat později,“ navrhl s pohledem na kapesní hodinky. „Zatím máš ještě čas dorazit na ten čaj, aniž sebe nebo mě naprosto znemožníš. Pověz jim, že za to může provoz: chodce srazilo v Notting Hill Gate taxi. Zastavila jsi, abys ho držela za ruku – ne, řekni raději matka s dítětem –, dokud nepřijela sanitka. Mimo chodem, díra v punčoše tomu příběhu ještě pomůže.“

„Nepropouštěj mě jako hloupou couru.“

„Tak se tak přestaň chovat,“ odsekl bez uvažování. Okamžitě toho litoval. Co by mohlo změnit tuhle idiotskou debatu v pořádnou hádku? „Podívej, miláčku,“ začal smířlivě, „nechme hašteření. Necháváme se vyvést z míry obyčejnou návštěvou policajtů. Co se týká Nicolý Maidenové –“

„Martine, nedělali jsme to měsíce.“

Vytrvale pokračoval: „– je to neštěstí, že zemřela, je hrozné, že byla zavražděná, ale my jsme neměli nic společného s tím, co ji potkalo –“

„My. Nešukali. Od. Června.“ Mluvila stále hlasitěji. „Posloucháš mě? Slyšíš, co říkám?“

„Obojí,“ odpověděl. „A kdybys nebyla většinu času mimo, zjistila bys, že se ti zlepšuje paměť.“

Tohle ji, konečně a zaplať pánbůh, zastavilo. Nakonec, ona si nepřála o nic víc než on, aby manželství ukončili. Posloužil jí, když to pro ni bylo životně důležité, a ona posloužila v nezbytné záležitosti jemu: Udržoval jí otevřené zdroje a její tajemství v bezpečí; ona zlepšila jeho postavení a díky ní získal jistou úctu, kterou muži prokazují tomu, kdo dostane krásnou ženu. Moc tomu *chtěla* věřit. A podle Martinových zkušeností, pokud lidé zoufale chtějí věřit, dokáží se vmluvit do čehokoliv. Nicméně v tomto případě Triciino přesvědčení nebylo daleko od pravdy. Dělal to s ní, když byla sjetá. Akorát nevěděla, že dal přednost tamtomu způsobu.

„Ach,“ vydechla tišeji a zamrkala.

„Ano,“ ujistil ji. „Ach, celý červen, červenec a srpen. Včera v noci taky.“

Polkla. „Včera v noci?“

Usmál se. Byla jeho.

Přešel k ní. „Nedovolme, Trish, aby nám policajti zni-

čili to, co máme. Hledají vraha. Nejdou po nás.“ Dotkl se jí bojem opotřebovanými klouby pravé ruky rtů. Levou rukou ji chytil za zadeček a přitáhl blíž. „Tak, není to správné? Není pravda, že ať policie hledá cokoliv, tady to nenajde?“

„Musím se toho nesmyslu zbavit,“ zašeptala.

Přitáhl si ji k sobě kvůli polibku. „Jednu věc za druhou,“ řekl.

V pokoji hotelu Black Angel se Lynley převlékl z obleku a kravaty do džínů, pohorek a starého nepromokavého kabátu, který obvykle nosil v Cornwallu. Byl to staříčkový kousek po jeho před lety zemřelém otci. Při oblékání neustále pokukoval po telefonu. Chvilku si přál, aby zazvonil, potom zase chtěl zavolat sám. Helena mu nenechala žádný vzkaz. Ráno to omlouval tím, že si po včerejším večeru s Deborah St. Jamesovou asi přispala. Ovšem těžko si dokázal vysvětlit, jak to, že se neozvala ani do odpoledne. Dokonce volal dolů do recepce a požádal je, aby přeprovedli vzkazy. Ale ani nájezd na příhrádky a odpadkové koše nezměnil to, co se dozvěděl na začátku: Jeho žena netelefonovala. Po pravdě, ani nikdo jiný, ale ticho ze strany zbytku světa ho nezajímalo. Helenino mlčení ano.

Způsobem lidí, kteří věří, že mají pravdu, si přehrával jejich rozhovor z předcházejícího rána. Hledal nějaké podtexty a nuance, ale bez ohledu na to, jak důkladně vše prozkoumal, vycházel z toho jako ten uražený. Byla to jednoduchost sama. Jeho žena mu zasahovala do práce a dlužila mu za to omluvu. Neměla právo zpochybňovat jeho profesionální rozhodnutí o nic víc, než on měl nárok říkat jí, jak a kdy by měla pomáhat St. Jamesovi v laboratoři. V osobním životě se zajímali o naděje, odhodlání a touhy toho druhého, v záležitostech zaměstnání měli být k druhému laskaví, projevoval zájem a vzájemně se podporovat. Cítil se zklamán tím, že mu manželka nezatelefonovala, čímž jasně naznačila, že odmítá tato základní a moudrá pravidla spolužití dodržovat. Znal Helenu šestnáct let. Jak mohl prožít tak dlouhou dobu, a přitom ji vlastně vůbec neznat?

Podíval se na hodinky. Vykoukl z okna a všiml si, jak

je slunce vysoko. Denní světlo bude ještě několik hodin, takže nemusí okamžitě spěchat pryč. Uvědomoval si také, co by v tom případě mohl udělat, ale oddaloval to tím, že se ještě ujišťoval, že má v jednotlivých kapsách kabátu kompas, baterku a mapu.

Potom už neměl co na práci. Těžce a poraženecky vzdychl, přešel k telefonu a vyťukal číslo domů. Třeba nechala vzkaz, že šla pryč, napadlo ho. Člověk si může trvat na svém jen omezenou dobu.

Očekával, že to zvedne Danton. Ovšem nepředpokládal – protože jestli byla doma, proč, u všech čertů, nevolala *jemu* –, že uslyší manželčin něžný hlas.

Řekla dvakrát *Haló*. V pozadí zaslechl hudbu. Bylo to jedno z jeho nových cédéček s Prokofjevem. Brala telefon v salonu.

Chtěl spustit: „Ahoj, miláčku. Rozešli jsme se ve zlém a toužím usmířit se s tebou.“ Ale místo toho se v duchu divil, jak si může sedět v Londýně a spokojeně si užívat jeho hudbu, když se pohádali. Nestrávil přece většinu pracovního dne tím, že se úspěšně vyhýbal nutkavým myšlenkám na jejich hádku, co k ní vedlo, co to znamená do budoucnosti a k čemu by to mohlo vést, kdyby se jeden z nich nevzpamatoval a neuvědomil si, že –

„To jste tedy nevychovanec, ať jste kdokoliv,“ ozvala se Helen a zavěsila.

Lynley stál s oněmělým sluchátkem v ruce a připadal si pošetile. Kdyby jí znovu zavolal, cítil by se jako ještě větší blázen. Tak to je. Položil sluchátko, vytáhl z pláště klíčky od policejního vozu a odešel z pokoje.

Vyrazil na severovýchod po silnici zaříznuté v rokli mezi vápencovými svahy, na nichž stál Tideswell. Krajina zde tvořila přírodní sifon. Vítr se tudy hnal jako splašená řeka, šlehal větvemi stromů a rozechvíval listí nahoru dolů v nevysloveném příslibu prvního podzimního deště.

Kolem křižovatky stála hrstka medově zbarvených domků, označená jako Lane Head. Tady zatočil na západ. Silnice tvořila ve vřesovišti rovnou černou jizvu a kamenné zídky zabraňovaly vřesu, borůvčí a kapradiní rozrůstat se a vrátit silnici zpátky krajině.

Byla to divoká země. Jakmile za sebou nechal poslední

osadu, viděl mimo bujné vegetace jediné doklady života: kavky, straky a občas ovce, jež se osaměle nebo ve stádech pásly na růžovém a zeleném porostu.

Na vřesoviště se dalo vejít po schůdcích přes zídku. Značky upozorňovaly na veřejné cesty pro pěší, vytvořené a užívané po staletí farmáři a pastevci pohybujícími se mezi vzdálenými vesničkami. Ovšem turistické a cyklistické stezky byly novodobým přírůstkem a ztrácely se směrem ke vzdáleným, mechem obrostlým skaliskám, pozůstatkům prehistorického osídlení, pravěkým kultovním místům a starořímským pevnostem.

Několik kilometrů severně od osady Sparrowpit objevil Lynley místo, kde nechala Nicola Maidenová při svém posledním výletu zaparkovaného saaba. Tady stála ta dlouhá hrbolatá zídka přerušená bílými železnými vraty. Silnou vrstvou nátěrů pronikala místy rez. Lynley udělal totéž, co Nicola: Otevřel vrata, zajel na úzkou dlážděnou cestu a zaparkoval na kousku země za zdí.

Na místě spolujezdce roztáhl mapu, nasadil si brýle a studoval, kudy má jít k Nine Sisters Henge. Zapamatoval si význačná místa, která by mu pomohla najít cestu. Hanken mu nabídl jednoho ze svých podřízených jako průvodce, ovšem Lynley odmítl. Nevadil by mu doprovod zkušeného turisty, ale ještě raději se obešel bez člena buxtonského policejního sboru, který by třeba mohl brát jako urážku – a tak to nahlásit Hankenovi –, že Lynley prohlíží místo činu tak pozorně, jako by nedůvěřoval práci místního oddělení.

„To je poslední možnost najít ten sakramentský pager a chtěl bych ji vyloučit,“ vysvětlil Hankenovi.

„Kdyby tam byl, moji hoši by ho našli,“ upozornil ho Peter, čímž mu připomněl, že při hledání vražedné zbraně prohledali centimetr po centimetru. „Ale jestli tě uklidní, když to uděláš, tak si nedělej vrásky a pusť se do toho.“ Hanken se chystal za Upmanem a nemohl se dočkat, až bude advokáta konfrontovat s novými poznatky.

Lynley měl pocit, že už zná cestu, proto složil mapu, uložil brýle do pouzdra a oboje strčil do kapsy kabátu. Vydrápal se ven. Vyrazil na jihovýchod. S límcem kabátu zvednutým a rameny schoulenými se prodíral proti pory-

vům větru. Dlážděná cesta vedla jeho směrem, ale ani ne po sto metrech končila rozpadajícími se hromadami, složenými převážně ze šterku a asfaltu. Odsud už byla chůze náročnější. Na cestě se nepravidelně střídala ušlapaná země s kameny a stružkami po létě bez kapky deště naprosto vyschlými.

Šel asi hodinu a zcela osaměle. Procházel mezi vřesem, hlodášovými keři a kapradím, šplhal přes vápencové skalky, míjel zbytky hrobek z navršeného kamení.

Náhle dorazil na místo, kde se stezka neočekávaně rozdvojovala. Zahlédl nějakého turistu, který se k němu blížil od jihovýchodu. Lynley věděl zcela jistě, že tím směrem je Nine Sisters Henge, proto zůstal stát a čekal, aby zjistil, kdo se tak pozdě odpoledne vydal na místo činu. Pokud věděl, Hanken nechal prostor stále uzavřený a hlídaný. Takže jestli je ten člověk novinář nebo fotoreportér, asi ho dlouhá procházka po vřesovišti moc nepotěšila.

Ukázalo se, že to není muž. A ani žurnalista nebo fotograf. Na menší vzdálenost Lynley poznal, že to si Samantha McCallinová z nějakého důvodu vyšla na odpolední procházku k Nine Sisters Henge.

Očividně ho poznala ve stejném okamžiku jako on ji, protože změnila rytmus chůze. Kráčela s březovou větvičkou v ruce a šlehala s ní do vřesu podél stezky. Jakmile uviděla detektiva, odhodila ji na stranu, narovнала se a zamířila rovnou k němu.

„To je veřejné prostranství,“ řekla hned. „Můžete uzavřít kruh a postavit tam stráž, ale nemůžete lidem zakázat zbytek vřesoviště.“

„Slečno McCallinová, jste pěkných pár kilometrů od Broughton Manoru.“

„Nevracejí se vrazi na místo činu? Jen žijí svoji roli. Budete mě chtít zatknout?“

„Rád bych, abyste mi vysvětlila, co tady děláte.“

Ohlédla se přes rameno tam, odkud přišla. „Myslí si, že jsem ji zabila. Není to legrační? Ráno ho hájím, a on se odpoledne rozhodne, že jsem to udělala. Je zvláštní říct: ‚Díky, Sam, že ses mě zastala, ale tady to máš.‘“

Mohlo to být samozřejmě větrem, ale Lynleyovi při-

padlo, že plakala. „Tak co tady děláte, slečno McCallinová? Musíte vědět, že vaše přítomnost —“

„Chtěla jsem vidět místo, kde zemřely jeho sny.“ Větrm se jí uvolnily z copu vlasy a teď jí poletovaly tenké pramínky kolem obličeje. „Samozřejmě prohlásil, že jeho sny zemřely v pondělí večer, kdy ji požádal o ruku. Ale já si to nemyslím. Řekla bych, že dokud by chodila po zemi, můj bratranec Julian by lpěl na té utkvělé myšlence společného života s Nicolou. Čekal by, jestli si to nerozmyslí. Čekal by, jestli — jak by řekl — ho *skutečně* neuvidí. A směšné je, že kdyby na něj správně kývla prstem — vlastně třeba i špatně —, vysvětlil by si to jako dlouho očekávané znamení, že ho přese všechno, co řekla a udělala, miluje.“

„Vy jste ji neměla ráda, že ne?“

Krátce se zasmála. „Jaký je v tom rozdíl? Dostala by, co chtěla, bez ohledu na můj vztah k ní.“

„To, co dostala, byla smrt. A to nemohla chtít.“

„Zničila by ho. Vysála by ho do morku kostí. Ona byla takový typ.“

„Skutečně?“

Samantha zamhouřila oči, protože poryv větru zvedl ze země prach. „Jsem ráda, že je mrtvá. Nechci vám nic nahávat. Ale mýlíte se, pokud si myslíte, že jsem jediná osoba, která by na jejím hrobě tancovala.“

„Kdo je tady ještě?“

Usmála se. „Nemíním za vás dělat vaši práci.“

Poté prošla kolem něj a odcházela pryč směrem k severnímu okraji vřesoviště, odkud právě přišel. Říkal si, jak se vůbec na vřesoviště dostala, když nikde neviděl její auto. Také uvažoval o tom, jestli nezaparkovala někde jinde buď kvůli tomu, že skrytý kousek udusané země za zídkou neznala, nebo aby neprozradila, že o něm ví.

Díval se za ní, ale neotočila se, aby zjistila, jestli ji sleduje. Určitě chtěla, protože to je v lidské přirozenosti. Ovšem fakt, že tak neučinila, hodně vypovídal o jejím sebeovládání.

Nine Sisters Henge poznal podle osaměle stojícího kamene, který označoval místo v hustém březovém podrostu. Přišel k pamětihodnosti z druhé strany, takže si neuvědomil, že je vlastně přímo u ní, dokud neobešel celý

remízek, nevzal si kompas a nezjistil, že musí být hodně blízko. Otočil se a před sebou uviděl vedle úzké pěšinky ztrácející se mezi stromy dolíčkovaný monolit.

Po pár krocích narazil na stráž, kterou zde postavil detektiv inspektor Hanken. Policista mu dovolil podlézt pod páskou označující místo činu a zamířit ke strážnímu kamenu. Tady se Lynley zastavil a prohlížel si ho. Byl na něm vidět zub času, jak se dalo očekávat, ale nesl i stopy lidské činnosti. Kdysi v minulosti do zadní strany tohoto velikého sloupu vydlabali jamky. Tvořily úchyty a stupy, takže se dalo vyšplhat až nahoru.

K čemu v těch pradávných dobách kámen sloužil? říkal si Lynley. Ke svolávání společenstva? Jako strážní věž toho, kdo se staral o bezpečnost kouzelníků při rituálech v kamenném kruhu? Jako součást obětního oltáře? Těžko říct.

Poplácával němého svědka a vešel mezi stromy. První věcí, již si všiml, bylo, že hustě rostoucí břízy vytvářejí přirozený větrolam. U prehistorického kruhu se nepohnul ani lístek.

Nejdřív myslel, že to bude něco jako Stonehenge. Uvědomil si, jak pevně má výraz *henge* spojený s určitým obrazem. Tady bylo devět stojících kamenů, jak naznačovalo samotné jméno tohoto místa, ale byly opracované mnohem hruběji než stonehengské. I vnější násep a vnitřní příkop kolem kamenů byly daleko méně znatelné.

Vstoupil do kruhu. Panovalo tam ticho jako v hrobě. Zatímco stromy bránily větru dostat se až sem, kameny jako by nedovolovaly zvuku šustícího listí prorazit kruh. Takže by nebylo těžké přijít v noci neslyšně. On, nebo ona, by potřeboval pouze vědět, kde Nine Sisters Henge leží, nebo za denního světla sledovat z bezpečné vzdálenosti nějakého turistu a potom tady do setmění počkat. Což by nemohlo činit žádné obtíže. Vřesoviště bylo pusté, ale také otevřené. Za jasného dne musí být vidět na kilometry daleko.

Vnitřek kruhu pokrývala usychající vřesovištní tráva, ušlapaná letními návštěvníky. U paty nejsevernějšího sloupu ležel plochý kámen a na ploše se černalo půl tuctu starých ohnišť, založených táborníky a uctívači. Lynley začal

pátrat po Nicolině pageru systematicky od obvodu kruhu. Byla to úmorná práce, při níž zkoumal centimetr po centimetru násep, příkop, základy každého kamene, trávu a ohniště. Nic nenašel a uvědomoval si, že teď musí prohlédnout trasu, kudy Nicola utíkala na místo, kde zemřela. Zastavil se, aby tu cestu našel. Přitom jeho zrak upoutalo ohniště uprostřed.

Všiml si, že se od ostatních liší ve třech ohledech. Bylo novější, protože zuhelnatělé dřevo se ještě nerozpadlo na popel a malé kousky, neslo nezaměnitelné stopy prověřování policií a kameny kolem byly v jednom místě rozházené, jako by někdo dupal v ohništi, aby uhasil oheň, a přitom do nich kopl. Při pohledu na kameny se Lynleyovi vybavila fotografie mrtvého Terryho Colea a popáleniny na jedné straně mladíkova obličeje.

Dřepl si ke zbytkům po ohýnku a poprvé se zamyslel nad obličejem poznamenaným plameny. Uvědomil si, že rozsah popálenin dokazuje, že chlapec musel být ohni dlouho vystaven. Ale nikdo ho nedržel, protože to by měl na těle obranná zranění, jak by se snažil vyprostit. A podle doktorky Mylesové Terry Cole zranění takového typu neměl: žádné podlitiny nebo škrábance na rukou nebo kloubech, žádné charakteristické odřeniny na hrudníku. A přesto, říkal si Lynley, byl v ohni natolik dlouho, aby se tak vážně popálil, až mu zčernala pokožka. Napadlo ho jediné rozumné vysvětlení. Cole musel do ohně spadnout. Ale jak?

Stále v podřepu se rozhlížel po kruhu. Uviděl druhou, ještě užší pěšinku z houští – naproti cestičce, po níž přišel – a ze svého místa u ohniště ji měl přímo proti očím. Takže tudy musela Nicola utéct. Představil si dva mladé lidi sedící v úterý večer u ohničku. Dva vrazi mimo kamenný kruh, neviditelní a neslyšitelní. Čekají na svůj čas. Když nastane správný okamžik, vyrazí k ohni, každý zamíří k jedné z obětí a rychle to s nimi skončí.

Přijatelné, usoudil Lynley. Ale pokud se to tak událo, nechápal, proč Nicola Maidenová nezemřela hned. Ani si nedokázal představit, jak se mladé ženě podařilo uběhnout téměř sto padesát metrů, než ji vrah dostihl. Samozřejmě mohla utéct z kruhu po pěšině směrem mezi stromy, o níž

mohla vědět. Výhoda překvapení by byla na její straně, ale jak by mu dokázala uniknout až tak daleko? Samozřejmě, byla zkušená turistka, ale k čemu je taková zkušenost, když člověk ve tmě a v panice utíká před smrtí? I kdyby nepropadla panice, jak by mohla mít tak skvělé reflexy nebo tak rychle pochopit, co se náhle děje? Určitě by uběhlo nejméně pět vteřin, než by si uvědomila, co jí hrozí. A takové prodlení by jí přineslo záhubu uprostřed kruhu a ne sto padesát metrů daleko.

Lynley se zamračil. Stále před sebou viděl snímek chlapce. Ty popáleniny jsou důležité, rozhodující vodítko. Uvědomoval si, že ta zuhelnatělá pokožka vypráví skutečný příběh.

Natáhl se po klacíku – zbytku dřívěk na podpal –, a zatímco přemýšlel, bezcílně prohrabával popel. Nedaleko zahlédl první z vyschlých cákanců krve, pocházející z Coleových zranění. Tráva za nimi byla vytrhaná a polámaná. Vytvářela křivolakou cestičku k jednomu z kamenů. Lynley ji pomalu sledoval. Po celou dobu na ní nacházel zbytky krve.

Ovšem nebyly to žádné velké kapky, rozhodně ne takové, jaké by člověk očekával od zraněného, který vykrvácel z prořáté tepny. Lynley si uvědomil, že stopa neodpovídá rozsahu Terryho bodných ran. Ovšem u paty kamene našel kaluž. Také na samotném kameni viděl od země do výšky jednoho metru drobné zaschlé pramínky.

Zastavil se tady. Pohledem sledoval zvalenou pěšinku od ohniště. V duchu viděl policejní fotografii chlapce s tváří spálenou ohněm. Zvažoval všechny poznatky:

Krev u ohniště – cákance a šmouhy.

Krev u kamene – louže.

Krev na kameni – pramínky do výšky jednoho metru.

Dívka utíkající ve tmě.

Údery do hlavy kusem vápence.

Lynley přimhouřil oči a pomalu se nadechl. Samozřejmě. Jak to, že od začátku neviděl, co se stalo?

Adresa, kterou dostali ve Fulhamu, zavedla Barbaru Haversovou a Winstona Nkatu k mezonetovému domu na Rostrevor Road. Očekávali, že budou muset jednat s paní

domácí, správcem nebo domovníkem, aby se dostali do bytu Nicolý Maidenové. Ale když pro forma stiskli tlačítko zvonku vedle bytu číslo pět, překvapil je ženský hlas, který se ptal, kdo je tam.

Když se Nkata ohlásil jako návštěva ze Scotland Yardu, nastalo ticho. Za okamžik ten odhmotněný hlas řekl: „Za chvíli jsem dole,“ kultivovaně jako žena trávící volné chvíle čtením rolí v historických dramatech pro rozhlasovou stanicí BBC. Barbara očekávala, že se zjeví někdo jako hrdinka Jane Austenové, v úzkých šatech z období regentství a s lokýnkami podél obličeje. Asi za pět minut se otevřely dveře a v nich se objevila dvanáctiletá dívenka v minišatech od Mary Quantové.

„Vi Nevinová,“ představilo se to dítě. „Promiňte. Právě jsem se koupala a musela jsem se obléknout. Mohu vidět vaše průkazy, prosím?“

Hlas se shodoval s tím, který slyšeli předtím. Vydávalo ho stvoření připomínající skřítku, a to je vyvádělo z míry. Jako by někde kolem postávala žena-břichomluvec a kvůli trošce zábavy mluvila místo předpubertálního dítěte. Barbara se přistihla, jak se nenápadně dívá za zárubeň, jestli se tam někdo neschovává. Výraz na tváři Vi Nevinové dokazoval, že je na takovou reakci zvyklá.

Důkladně si prohlédla jejich průkazy, vrátila jim je a řekla. „Dobrá. Co pro vás mohu udělat?“ Když jí vysvětlili, že tuto adresu dala jedna studentka právnické fakulty své domácí z Islingtonu, aby jí sem posílala poštu, poznamenala: „To přece není nezákonné. Připadá mi to jako odpovědné chování.“

„Takže znáte Nicolu Maidenovou?“ zeptal se Nkata.

„Nemám ve zvyku bydlet s cizími lidmi,“ odpověděla. A potom se podívala na Barbaru. „Ale Nikki tady není. A týdný nebyla. Je do příští středy večer v Derbyshire.“

Barbara si všimla, že se Nkatovi nechce znovu oznamovat smrt člověku, který nic netuší. Rozhodla se nad ním sliťovat. „Můžeme si někde nerušeně promluvit?“ požádala.

Podle výrazu v očích se dalo soudit, že Vi Nevinová cítila za tak nevinnou otázkou něco víc. „Proč? Máte povolení nebo rozhodnutí nebo něco takového? Znam svoje práva.“

Barbara v duchu zavzdychala. Jakou škodu napáchalo posledních pár případů nezákonného jednání policie na důvěře veřejnosti! „Jsem si jistá, že ano. Ale my tu nejsme kvůli domovní prohlídce. Rádi bychom si s vámi promluvíli o Nicole Maidenové.“

„Proč? Kde je? Co udělala?“

„Můžeme jít dál?“

„Když mi povíte, co chcete.“

Barbara s Nkatou se na sebe podívali. Tak dobrá, naznačila mu pohledem, nedá se dělat nic jiného, než ohlášit ty ošklivé noviny na prahu domovních dveří. „Je mrtvá,“ informovala ji Barbara. „Před třemi dny zemřela v Peak District. Teď už můžeme jít dovnitř, nebo budeme nadále hovořit na ulici?“

Vi Nevinová se tvářila, jako by ních nechápala. „Mrtvá?“ opakovala. „Nikki je *mrtvá*? To není možné. Mluvila jsem s ní v úterý ráno. Chystala se na túru. Není mrtvá. Nemůže být.“

Pátravě na ně hleděla, jako by hledala nějaký důkaz, že vtipkují nebo lžou. Zjevně nic neobjevila, protože ustoupila ze dveří. „Prosím, pojdte dál,“ pozvala je tichým a změněným hlasem.

Vedla je po schodech do prvního patra, do bytu s dveřmi dokořán. Ocitli se v pokoji ve tvaru L, s francouzským oknem otevřeným na balkon. Pod ním zurčela voda v zahradní fontáně a větve habru vrhaly na dlažbu podvečerní stíny.

U jedné stěny stál elegantní servírovací stůl z chrómu a skla s minimálně tuctem láhví s alkoholem. Vi Nevinová zvolila Glenlivet a nalila si na tři prsty. Vypila whisky na ex. Teď už Barbara neměla žádné pochyby o jejím věku.

Zatímco se mladá žena vzpamatovávala, policistka se rozhlížela kolem sebe, co by se z toho dalo vyčíst. V přízemí dvoupodlažního bytu byly obývací pokoj, kuchyň a příslušenství. Ložnice budou v patře přístupném po schodišti podél stěny. Z prahu bytu viděla nahoru na schodiště i do kuchyně s nejmodernějším vybavením: lednice se strojem na led, mikrovlnná trouba, přístroj na espresso, zářící hrnce a pánve s měděným dnem. Pracovní

desky z granitu, skříňky a podlaha z běleného dubu. Hezké, uznala Barbara. Ale kdo to asi zaplatil, zeptala se sama sebe.

Podívala se na Nkatu. Hleděl na nízkou, máslově žlutou pohovku se záplavou zelených a zlatých polštářků. Pohledem zabloudil na drahé kapradiny u okna a abstraktní olejomalbu nad krbem. To je něco, dalo se vyčíst z jeho tváře. Podíval se na Barbaru. Bezhlesně vyslovila „nóbl“. Zakřenil se.

Po skleničce jako by Vi Nevinová nemohla dělat nic jiného, než pomalu dýchat. Nakonec se k nim obrátila. Uhládila si blond vlasy po lopatky a svázala si je ozdobnou gumíčkou, takže vypadala jako Alenka v říši divů.

„Promiňte,“ omluvila se. „Nikdo nezavola. Neměla jsem puštěnou televizi, netušila jsem. Mluvila jsem s ní v úterý ráno a... proboha, co se stalo?“

Sdělili jí dvě věci. Proražená lebka a nebyla to nehoda.

Vi Nevinová mlčela. Zachvěla se.

„Nicola byla zavražděna,“ řekla nakonec Barbara, když se Vi nepídila po podrobnostech. „Někdo ji praštil do hlavy kamenem.“

Vi pevně sevřela prsty pravé ruky lem minišatů. „Posaďte se,“ vybídla je a ukázala na pohovku. Sama ztuhle klesla na okraj mohutného křesla proti nim. Kolena a kotníky tiskla k sobě jako dobře vychovaná školačka. Stále se na nic nezeptala. Očividně ji ta zpráva ohromila, ale stejně jasně čekala.

Na co? chtěla vědět Barbara. Co se děje? „Máme na starosti londýnskou část případu,“ vysvětlila Vi. „Náš kolega, detektiv inspektor Lynley, je v Derbyshire.“

„Londýnskou část,“ zamumlala Vi.

„S Maidenovic děvčetem našli ještě chlápka.“ Nkata vytáhl z kapsy v kůži vázaný zápisník a vysunul z krejonu kousek tuhy. „Jmenuje se Terry Cole. Bydlí v Battersea. Znáte ho?“

„Terry Cole?“ Vi zavrtěla hlavou. „Ne, neznám.“

„Umělec. Sochař. Má ateliér v jednom z oblouků železničního mostu v Portslade Road. Dělí se o něj, stejně jako o byt, s dívkou, která se jmenuje Cilla Thompsonová,“ pokračovala Barbara.

„Cilla Thompsonová,“ zaznělo jako ozvěna. Zase zavr-těla hlavou.

„Zmínila se někdy Nicola o někom z nich? Terry Cole? Cilla Thompsonová?“ zeptal se Nkata.

„Terry nebo Cilla. Ne.“

Barbara ji chtěla upozornit, že tady chybí Narcis, takže se může vzdát své role v mytologickém dramatu. Ale protože by její narážka asi nedopadla na úrodnou půdu, prohlásila: „Slečno Nevinová, Nicole Maidenové rozmlátili hlavu. Možná vám to nezlomí srdce, ale kdybyste s námi spolupracovala –“

„Prosím,“ vydechla, jako by už žádné další noviny neunesla. „Neviděla jsem Nikki od začátku června. Jela na sever na letní brigádu a do města se měla vrátit příští středu, jak jsem už říkala.“

„Dělat co?“ ozvala se Barbara.

„Co?“

„Co hodlala dělat po návratu do Londýna?“

Vi neodpověděla. Hleděla na ně, jako by pátrala ve vodě po schovaných piraňách.

„Pracovat? Nedělat nic a lenošit? Co?“ vyzvídala Barbara. „Když se sem vracela, musela mít v úmyslu nějak trávit čas. Předpokládám, že jako její spolubydlící víte, o co šlo.“

Má inteligentní oči, uvědomila si Barbara. Šedé s černými řasami. Sledovaly a odhadovaly, zatímco mozek bezpochyby zvažoval všechny případné následky každé odpovědi. Vi Nevinová věděla něco o tom, co se Nicole přihodilo. To bylo jisté.

Kdyby se z práce s Lynleyem nenaučila nic jiného, tohle věděla přesně: někdy je třeba hrát tvrdě, jindy nabízet. Tvrdostí se dá zastrašit, nabídka vede k výměně informací. Neměla nic, čím by tu ženu zastrašila, takže asi přišel čas podělit se o známá fakta. „Víme, že kolem prvního května odešla ze školy s tím, že má plný úvazek u MKR Financial Management. Ovšem pan Reeve, její šéf, nás informoval, že těsně předtím opustila společnost. Řekla mu, že se stěhuje domů do Derbyshire. A přesto dala při stěhování domácí z Islingtonu tuhle adresu. A podle toho, co se nám zatím podařilo zjistit, v Derbyshire neměl nikdo

tušení, že nepřijela jen na prázdniny. Co vám to napovídá, slečno Nevinová?"

„Zmatek. Ještě se nerozhodla, jak si uspořádá život. Nikki si ráda nechávala všechny možnosti otevřené.“

„Odchod z fakulty? Výpověď z práce? Historky nepodložené fakty? Neměla otevřené možnosti. Ona si je vymyslela. Každý, s kým jsme mluvili, měl jinou představu o tom, co se chystá dělat.“

„To neumím vysvětlit. Je mi líto. Nevím, co ode mne chcete slyšet.“

„Měla nějaké místo?“ Nkata vzhlédl od zápisníku.

„Nevím.“

„Měla zajištěný zdroj příjmů?“ zeptala se Barbara.

„To také nevím. Zaplatila svoji část nákladů předtím, než odjela na léto, a –“

„Proč odjela?“

„A to v hotovosti,“ pokračovala Vi. „Neměla jsem důvod zjišťovat její finanční zdroje. Opravdu, je mi to líto, ale to je vše, co vám mohu říct.“

To určitě, pomyslela si Barbara. Lhala. „Jak jste se vlastně seznámily? Také studujete práva?“

„Potkaly jsme se v zaměstnání.“

„MKR Financial Management?“ Vi přikývla. „Co u nich děláte?“

„Už nic. Také jsem v dubnu odešla.“ Prozradila, že pracovala jako osobní asistentka Tricie Reeveové. „Neměla jsem ji příliš v oblibě. Byla poněkud... zvláštní. Dala jsem výpověď v březnu a odešla, jakmile za mne našli náhradu.“

„A teď?“ chtěla vědět Barbara.

„Nyní?“

„Co děláte teď?“ vysvětlil Vi Nkata. „Kde pracujete?“

Prozradila jim, že se začala věnovat modelingu. Dlouho o tom snila a Nikki jí dodala odvalu to zkusit. Přinesla portfolio profesionálních fotografií, na nichž byla zachycena v různých podobách. Na většině vypadala jako nalezenec: hubená s velkýma očima a s prázdným výrazem, v současné době vládnoucím módním časopisům.

Barbara pochvalně kývla na fotky, ale v duchu se na okamžik zamyslela nad tím, jestli někdy přijdou do módy

rubensovské postavy, což byl její případ. „Musíte si vést dobře. Takový byt... Ten určitě není levný, že? Mimocho-dem, je váš? Tenhle mezonet?“

„Pronajatý.“ Vi sebrala fotografie, svázala je a uložila do portfolia.

„Od koho?“ Nkata se zeptal, aniž vzhledl od puntičkářského zapisování.

„Záleží na tom?“

„Povězte nám to a my se rozmyslíme,“ požádala ji Barbara.

„Od Douglase a Gordona.“

„Vaši známí?“

„To je realitní kancelář.“

Barbara sledovala, jak Vi vrací fotografie do přihrádky pod televizorem. Čekala, dokud se mladá žena nevrátí zpátky. „Pan Reeve nám sdělil, že Nicole Maidenové dělaly potíže pravda a ještě víc držet jazyk za zuby o finančním stavu svých klientů. Říkal, že když odcházela, chystal se ji vyhodit.“

„To není pravda.“ Vi zůstala stát a zkrřížila si ruce pod maličkými ňadry. „Kdyby se ji chystal vyhodit, což nehodlal, bylo by to kvůli jeho manželce.“

„Proč?“

„Žárlivost. Tricia chtěla vypudit každou ženu, na kterou se podíval.“

„A po Nicole se díval?“

„To jsem neřekla.“

„Poslouvejte. Víme, že měla milence,“ svěřila ji Barbara. „Víme, že je z Londýna. Mohl by to být pan Reeve?“

„Tricia ho nespustila na deset minut z očí.“

„Ale je to možné?“

„Ne. Nikki se s někým vídala, to ano. Ale ne tady. Tam, v Derbyshire.“ Vi zašla do kuchyně a vrátila se s hrstí pohlednic. Byly na nich různé pamětihodnosti v Peak District: od Arbor Low po Nine Sisters Henge. Všechny byly adresovány Vi Nevinové a všechny měly stejný text: *Oooh-la-la. N. Nic víc.*

Barbara je podala Nkatovi a obrátila se na Vi: „Dobrá, to беру. Ale vysvětlíte mi, co to znamená.“

„Jsou na nich místa, kde s ním měla styk. Pokaždé, když

to dělali na novém místě, koupila pohlednici a poslala mi ji. Jako žert.“

„Opravdu legrační,“ souhlasila Barbara. „Kdo je ten chlápek?“

„To mi nikdy neřekla. Myslím, že je ženatý.“

„Proč?“

„Protože s výjimkou těch pohlednic se o něm při našich telefonických rozhovorech nikdy nezminila. Řekla bych, že se chovala, jako by měla vztah, který k ničemu nevedl.“

„A zvykla si na to, že?“ Nikola odložil pohlednice na stolek a udělal si poznámku. „Měla další ženáče?“

„To jsem netvrdila. Jen jsem měla pocit, že tady ten je ženatý. A nebyl z Londýna.“

Ale někdo byl, pomyslela si Barbara. Někdo musel být. Kdyby se Nicola Maidenová mínila koncem léta vrátit do města, musela by tady mít nějaký zdroj prostředků. Bylo by s ohledem na tento ultramoderní, nově upravený, přepychový, nóbl a příjemný mezonet, který jako by byl nadepsán *místo schůzky*, nerozumné předpokládat, že nějaký burzovní spekulant topící se v penězích to pro ni zařídil, aby mu byla dnem i nocí k dispozici?

Ovšem potom vyvstávala otázka, co tady, k čertu, pohledává Vi Nevinová? Možná je součástí dohody. Spolubydlicí, s níž může vydržovaná milenka trávit nudné hodiny čekání na svého pána a vládce.

To je něco. Ale ještě zajímavější je představa, jak Nicola Maidenová křížuje vřesoviště, aby objevila nové a vzrušující místo, kde by si mohla užívat s ženatým milencem.

Co, sakra, dělám u policie, tázala se Barbara trpce sama sebe, když si zbytek světa užívá tolik zábavy?

Oznámila Vi Nevinové, že by si rádi prohlédli Nicolin pokoj a její věci, protože tam musí být konkrétní důkaz, že se Nicola k něčemu chystala. A Barbara byla odhodlaná to najít.

KAPITOLA 12

Kroutil se. Ten neskutečný parchant se sakra dobře vytácel.“ Detektiv inspektor Peter Hanken se zase opřel a vychutnával si ten okamžik s rukama sepnutýma za hlavou. V koutku mu visela zapálená cigareta, a on přesto mluvil, s dovedností muže, který toto umění praktikuje léta. Lynley stál u registratury, na níž ležely fotografie obou mrtvol. Prohlížel je a současně se snažil vyhnout se cigaretovému kouři. On sám jako bývalá oběť nikotinu objevil důvod k oslavám, protože zjistil, že už mu kouř vadí, zatímco ještě před pár měsíci by byl stál frontu, aby mohl vylízat Hankenův popelník. Ne že by Peter nějaký použil. Když už měl dlouhý popel, jednoduše otočil hlavou a nechal ho spadnout na zem. To bylo něco, co se zcela vymykalo charakteru jinak úzkostlivě pořádného kriminalisty. Svědčilo to o míře jeho rozrušení.

Hanken líčil svůj rozhovor s Upmanem. Chuť, s ním to vyprávěl, rostla s blížícím se vyvrcholením. Obrazně řečeno. Protože podle Hankena advokát nedokázal předvést svůj obvyklý standard.

„Ale řekl, že nezáleží na tom, s kým si užívá,“ utrousil opovržlivě Hanken. „Prý jde o to, aby se při tom pobavil.“

„To mě zajímá,“ podotkl Lynley. „Jak jsi z něj tohle přiznání dostal?“

„Že ji obtáhl, nebo že nechodil kolem, když ji měl na dosah?“

„To i to. Obojí.“ Lynley vybral nejjasnější snímek tváře Terryho Colea a položil jej vedle nejzřetelnějšího záběru jeho těla. „Věřím, Petere, že jsi mu nekroutil prsty.“

Hanken se zasmál. „Nebylo třeba. Jen jsem mu řekl, co vypověděl jeho soused, a on hned vyvěsil bílou vlajku.“

„Proč lhal?“

„Tvrdí, že nelhal. Tvrdí, že by nám to pověděl přímo, kdybychom se ho přímo zeptali.“

„To je hnidopišství.“

„Právníci.“ To jediné slovo mluvilo za vše. Hanken stručně vylíčil, že Will Upman přiznal jeden styk s Nicolou Maidenovou, a to poslední večer, kdy u něj končila. Celé léto ho silně přitahovala, ale postavení zaměstnavatele mu zabránilo udělat krok.

„Vztah jinde mu nebránil?“ ujasňoval si Lynley.

Vůbec ne. Protože jak by mohl skutečně, šíleně a hluboce milovat Joyce a následně ten vztah právně upravit, kdyby ho tak příšerně přitahovala Nicola? A jestli ho Nicola tak strašně vábila, nedlužil sám sobě pokus odhalit, co se za tím vším skrývá? Joyce na něj tlačila, aby se vyjádřil, protože si vzala do hlavy, že budou žít spolu, ale on se nemohl rozhodnout, dokud si neudělal jasno ohledně Nicoly.

„Mám předpokládat, že jakmile si vše vysvětlil, ihned pádil za Joyce a udělal jí nabídku?“ zeptal se Lynley.

Hanken se potěšeně rozchechtal. „Upman si připravil půdu skleničkami, večerí a vínem. Vzal Nicolu k sobě domů. Další skleničky. Hudba. Pár šálků kávy. Svíčky kolem vany —“

„Bože,“ otrásl se Lynley. Ten člověk se stal obětí hollywoodských filmů.

„— bez potíží ji svlékl a dostal do vany. Prý ho chtěla stejně silně jako on ji. Hráli si ve vaně, až byli scvrklí jako pradleniny ruce. Odvedl ji do ložnice, a tam se stalo, že mu neodstartovala raketa.“

„A ten večer, kdy došlo k vraždě?“

„Ptáš se, kde byl?“ Hanken mu odpověděl, že se Upman a Joyce v úterý při obědě znovu pohádali kvůli společnému soužití. Nechtěl riskovat, že mu večer zavolá, proto se po práci nevrátil domů, ale vyjel si. Skončil u letiště v Manchesteru, kde se ubytoval v hotelu a objednal si na pokoj masérku, aby ho zbavila napětí.

„Dokonce měl účet, s kterým mi mával před nosem,“ dodal Hanken. „Zdá se, že si to chce odepsat z daní.“

„Podíváš se na to?“

„To mám v plánu, jako že dýchám. A co ty?“

Lynley si uvědomil, že je třeba postupovat opatrně. Zatím, i přes setkání s Upmanem, se nezdálo, že by Hanken neodvolatelně lpěl na určité teorii. Přesto to, co se chystal navrhnout, neladilo s Peterovou hlavní domněnkou. Chtěl postupovat opatrně, aby kolega zůstal otevřený logice jeho závěrů.

Přiznal, že nenašel pager. Ale dost dlouho se rozhlížel po místě činu a ještě déle přemýšlel o těch dvou tělech. Chce navrhnout naprosto jinou hypotézu. Vyslechl by si ho Peter?

Detektiv inspektor zamáčkl cigaretu. Milosrdně si nezapálil další. Hloubavě zíral na Lynleye. Nakonec řekl: „Jdeme na to,“ a opřel se, jako by očekával dlouhý monolog.

„Myslím, že máme jednoho vraha. A žádného komplice. Žádný telefonát pro posilu, když náš muž –“

„Nebo žena? Nebo se vzdáváš i téhle možnosti?“

„Nebo žena,“ odpověděl Lynley a při té příležitosti mu pověděl o svém setkání se Samanthou McCallinovou na Calderském vřesovišti.

„To ji vrací zpátky do hry,“ poznamenal Hanken.

„Nikdy nebyla mimo.“

„Dobrá. Pokračuj.“

„Žádné shánění posily poté, co vrah viděl dva cíle místo jednoho.“

Hanken si složil ruce na prsou a požádal ho: „Dál.“

Lynley ukázal fotografie Terryho Colea. „Popáleniny na obličeji, ale žádná obranná zranění na těle,“ vysvětlil Lynley, „naznačují, že Colea nedrželi v ohni, ale že do něj spíše padl. Poškození kůže ukazují na dlouhodobější vystavení plamenům. Na hlavě neměl žádné zhmožděniny, které by potvrzovaly, že ho někdo praštil, srazil do bezvědomí a nechal v ohni. Takže musel být nějak zraněn nebo znehybněn, když seděl u ohničku. Jeden vrah sleduje děvče. Když dorazí na místo –“

„Nebo ona,“ přerušil ho Hanken.

„Ano. Nebo ona. Když on nebo ona dorazí na místo, zjistí, že Nicola není sama. Takže musí eliminovat Colea.

Za první, protože by ji při útoku mohl chránit, za druhé, protože je potenciální svědek. Ale vrah má dilema. Nebo vražedkyně, já vím, Petere. Vrhout se nejdřív na Colea a riskovat, že mu mezitím, co bude zabíjet Terryho, Nicola uteče? Nebo nejdříve na Nicolu a vystavit se nebezpečí napadení od Colea? Měl výhodu překvapení, ale až na zbraň už žádnou jinou." Lynley probíral fotografie a vytáhl tu, na níž byly nejznatelnější stopy krve. „Pokud tohle všechno zvážíš a vezmeš v úvahu zbytky krve z místa činu –“

Hanken zvedl ruku, aby ho zastavil. Zabloudil zrakem od Lynleye k oknu, za nímž se rozkládal bezútěšný fotbalový stadion. Zamyšleně poznamenal: „Přibíhá vrah s nožem v ruce a v okamžiku bodne toho kluka. Ten padá bezmocně do ohně, kde se popálí. Dívka bere nohy na ramena. Vrah ji pronásleduje.“

„Ale zbraň uvízla chlapci v těle.“

„Hmm. Ano. Chápu, jak to zapadá.“ Hanken se přestal dívat z okna a s nepřítomným pohledem přemýšlel o scéně, kterou dále rozvinul: „Mimo dosah světla z ohniště je tma. Dívka utíká.“

„Takže má čas vytáhnout z hochova těla nůž, nebo rovnou vyrazí za děvčetem?“

„Za děvčetem. Přece musí, ne? Zabije ji třemi údery do hlavy a potom se vrátí dorazit toho kluka.“

„Mezitím se Coleovi podaří odplazit se k okraji kruhu. Tam ho vrah dobije. Petere, svědčí o tom ta krev. Praménky na kameni, kaluž na zemi.“

„Máš pravdu,“ připustil Hanken. „Máme vraha samá krev. Noc, a on je uprostřed pustiny, takže má výhodu. Ale nakonec bude potřebovat něco, pod čím by schoval zakrvácené oblečení, pokud nevraždil nahý, což je nepravděpodobné.“

„Mohl si něco přinést s sebou,“ navrhl Lynley.

„Nebo sebrat něco až na místě.“ Hanken se pleskl do stehů a vstal. „Jdeme se k Maidenovým podívat na Nicoliny věci.“

Barbara kouřila, bouchala se pěstí do dlaně a přecházela sem a tam, zatímco Winston volal Lynleyovi z telefonu

v jedné hospůdce. Byli přes ulici od Battersea Park a za rohem od Coleova bytu. Měla chuť vyrvat Nkatovi sluchátko z ruky a vysvětlit některé poznatky důrazněji, než to dělal Winston, ale uvědomovala si, že musí držet jazyk za zuby. Nkata právě vykládal Lynleyovi nová odhalení a ona musela nutně mlčet, jinak by Lynley pochopil, že opustila místo u počítače. „Vrátím se k registru dneska večer,“ slibovala Nkatovi, když si uvědomila, že nechce pádit z Fulhamu do Battersea, protože se obává, že Barbara nebude chtít splnit své povinnosti. „Winstone, při matčině životě přísahám, že budu sedět před obrazovkou, dokud neoslepnu. Dobrá? Ale později. Později. Pojdme nejdřív do Battersea.“

Nkata Lynleye informoval o výsledcích návštěvy Nicolina bývalého zaměstnavatele a současné spolubydlíci. Zmínil se o pohlednicích, jež poslala Nicola Vi Nevinové, a vysvětlil, co podle Vi naznačovaly. Pozastavil se u toho, že Nicolinu ložnici v mezonetu někdo zjevně uklidil dříve, než se do ní mohl podívat. „Kolik znáte ptáčků, kteří nemají nic, co by říkalo, s kým posedávají?“ zeptal se Nkata. „Hele, tvrdím tohle. Ten ptáček Vi nás nechala čekat před domem, protože jakmile zjistila, že má u dveří policajty, něco z té ložnice vyklidila.“

Při tom množném čísle Barbara v duchu zaúpěla a zadržela dech. Lynley není blázen. A okamžitě po tom skočil.

Nkata odpovídal s pohledem upřeným na Barbaru: „Cože?... Ne. Hele, to se tak říká... Jo. Věřte mi. Na mou duši.“ Poslouchal zjevně, co Lynley zjistil na svém konci světa. Něčemu se zasmál. „Z toho legraci? Bože, věřím tomu tak, jako že Země je placatá,“ a pohrával si se šňůrou od sluchátka. Za chvíli řekl: „Právě teď v Battersea. Barb říkala, že Coleova spolubydlíci bude večer doma, tak jsem si myslel, že se podívám na jeho krámy. Domáci to Barb předtím nedovolila a –“ Odmlčel se, protože ho Lynley přerušil.

Barbara se snažila vyčíst z jeho výrazu, co říká inspektor. Winston se tvářil naprosto nezúčastněně. Zašeptala jen: „Co? Co?“

Nkata mávl rukou. „Pátrá po těch jménech, co jste jí dal. Tedy aspoň co vím. Znáte Barb.“

„Ach, díky moc, Winstone,“ zašeptala.

Nkata se k ní otočil zády a řekl Lynleyovi: „Barb povídala, že podle jeho spolubydlící je všechno možné. Ten kluk byl samý prachy, vždycky měl slušnou hotovost, a nikdy neprodal jediný kousek. Když to vidíte, tak tomu není těžké uvěřit. Vydírání zní každým okamžikem lépe.“ Opět se zaposlouchal a nakonec vysvětlil: „Právě proto chci tu prohlídku. Někde je spojitost. Musí být.“

Že jsou na stopě něčeho významného, jim potvrdilo to, že v Nicolině ložnici ve Fulhamu chyběly veškeré osobní věci. Až na pár kousků oblečení a neškodnou řadu mořských ulit na okenní římse nebylo v pokoji nic, co by svědčilo o tom, že tady bydlela skutečná osoba. Barbara by řekla, že fulhamská adresa byla jen zástěrka a že tady Maidenová nikdy nežila, kdyby nenašla důkazy, že než jim Vi Nevinová otevřela, využila čas, aby odsud něco uklidila. Dvě zásuvky velkého prádelníku zely prázdnotou, mezery mezi oblečením pověšeným v šatníku dokazovaly, že odsud bylo něco ve spěchu vyndáno, a nahoře na skříní objevila dvě nezaprášená místa, na nichž až donedávna cosi stálo.

Barbara si toho všeho všimla, ale neobtěžovala se požádat, zda by směla nahlédnout do ložnice Vi Nevinové, jestli tam nejsou chybějící věci. Mladá žena jim dala už předtím jasně najevo, že zná svoje práva, a nemělo smysl na ni tlačit.

Ale to, že udělala probírku, něco znamenalo. A jen blázen by tuhle souvislost nechal být.

Nkata zavěsil a zopakoval jí Lynleyovy poznatky. Barbara pozorně naslouchala. Pátrala po spojitostech mezi jednotlivými zlomky, které dosud nashromáždili. Když Nkata domluvil, prohlásila: „Ten chlápek Upman tvrdí, že si to s ní rozdal jen jednou. Ale mohl by být pan Oooh-la-la z těch pohlednic a lhát jako když tiskne, co říkáš?“

„Nebo nemluvit pravdu o tom, co znamenalo, že ji měl,“ napadlo Winstona. „Mohl si myslet, že se mezi nimi stalo něco důležitého. A ona to mohla udělat jen pro zábavu.“

„A když to zjistil, oddělal ji? Takže kde byl v úterý večer?“

„Nechával si dělat masáž blízko manchesterského letiště. Prý kvůli stresu.“

Barbara zavýskla. „Takové alibi jsem ještě neslyšela.“ Narovнала si na rameni řemínek kabelky a trhla hlavou směrem ke dveřím. Vyšli na Parkgate Road.

Dům, v němž Terry Cole bydlel, neležel ani pět minut chůze od hospody. Zmáčkli zvonek vedle cedulky Cole/Thompsonová a ozval se bzučák u vchodových dveří.

Cilla Thompsonová jim vyšla naproti. Stála nahoře na schodišti, oblečená do kovově stříbrné minisukně, minitělníku ze stejné látky a na hlavě měla baret, takže vypadala, že vyráží na konkurz na ženskou verzi *Čaroděje ze země Oz*. Uvítala je slovy: „Nemám moc času.“

„Žádný problém. Moc ho nepotřebujeme,“ uklidnila ji Barbara. Představila Nkatu a vešli do bytu. Druhé poschodí bylo upraveno na dvě malé ložnice, obývací pokoj, kuchyň a příslušenství velikosti spižírny. Barbara nechtěla, aby se dostali zase do situace jako u Vi Nevinové, a proto řekla rovnou: „Chceme si všechno prohlédnout, jestli vám to nevadí. Pokud Terry dělal nějaké levoty, důkazy by mohl mít kdekoliv. Mohl je také schovat.“

Cilla prohlásila, že nemá co skrývat, ale nechce, aby se jí hrabali ve spodním prádle. Ukáže jim všechny svoje věci, ale nic víc. Ovšem v Terryho krámech můžou šmejdít podle chuti.

Jakmile si vyjasnili pravidla, začali s kuchyní. Ve skříňkách neodhalili nic než zálibu v instantní sýrové omáčce na makarony, kterou, jak se zdálo, pojídali obyvatelé bytu ve velkém. Na odkapávači se povalovalo několik účtů spolu s kameninovým nádobím, jež vypadalo, že tam leží týdny. Nkata vzal papíry, prohlédl je a podal Barbaře. Telefonní účet byl úctyhodný, ale ne děsivě vysoký. Spotřeba elektrického proudu odpovídala normálu. Žádný z účtů nebyl po splatnosti, žádný neměl záznam o nezaplacení v předešlých obdobích. Ani lednička nic neosvětlila. Ovadlý hlávkový salát a plastický sáček smutně vypadající růžičkové kapusty napovídaly, že se obyvatelé příliš nezabývají příjmem vhodného množství zeleniny. Uvnitř už nebylo nic podivnějšího než otevřená plechovka hráškové polévky, z níž jako by někdo jedl, aniž pokrm ohřál. Bar-

baře se stáhl žaludek. A ona si myslela, že její kulinářské chutě jsou sporné.

„Většinou jíme venku,“ podotkla ode dveří Cilla.

„Zdá se, že ano,“ souhlasila Barbara.

Přešli do obývacího pokoje. Zastavili se a prohlíželi si nezvyklé zařízení. Vypadalo to, že místnost používají jako výstavní síň. Stálo tam několik kousků stejně zemědělského charakteru jako větší výsledky Terryho snažení, jež viděla Barbara předtím v ateliéru pod mostem. Další předměty, obrazy, byly očividně plody Cillina úsilí.

Nkata ještě neviděl, do jaké podoby se přetváří Cillina fixace na ústa, a proto při pohledu na tučet nebo i více ústních dutin na plátně jen tiše hvízdal. Detailně vyvedené pusy křičely, smály se, plakaly, jedly, mluvily, slintaly, zvracely a krvácely. Cilla dané téma ještě rozvinula: Z několika úst se vynořovaly dospělé lidské bytosti, nejvýznačnější příslušníci královské rodiny.

„Velmi... jiné,“ poznamenal Nkata.

„Munch se přesto bát nemusí,“ zamumlala Barbara.

Z obývacího pokoje vedly dvojce dveře do ložnic. Nejdříve vstoupili do Cilliny, kam je zavedla sama umělkyně. Až na záplavu medvídků padajících z prádelníku a okenního parapetu na zem v místnosti nic dívce neprotiřečilo. V šatníku viselo běžné, barvami potřísněné oblečení, které si člověk spojuje s malířem, přepravka na mléko sloužila jako noční stolek, na němž ležela krabička prezervativů, jak by člověk v smutné době pohlavně nakažlivých nemocí u mladé sexuálně aktivní ženy předpokládal. Barbara se pochvalně podívala na pěknou sbírku cedéček. Nkata pochopil, jak je mimo, pokud se týká rockové hudby. Nechyběla ani hromada kulturních přehledů se zaškrtnutými výstavami. Na stěnách visely další vlastní práce a na podlaze byly namalovány obrovské kmitající se jazyky, z nichž padalo částečně rozžvýkané jídlo na nahá miminka, jež kakala na další velké jazyky. To by bylo určitě něco pro Freuda.

„Řekla jsem paní Badenové, že když se budu stěhovat, tak to přemaluju,“ vysvětlila Cilla zjevně jako odpověď na to, že se návštěvníkům nedařilo tvářit se nezúčastněně. „Ráda podporuje talenty. Tak to říká. Můžete se jí zeptat.“

„Stačí nám vaše slovo,“ poznamenala Barbara.

V koupelně nenašli nic, až na špinavý proužek na vaně, nad nímž Nkata posmutněle zamlaskal. Odtud zamířili do Coleova pokoje. Cilla jim šla v patách, jako by se bála, že kdyby je pozorně nesledovala, mohli by ji připravit o jeden z jejich mistrovských kousků.

Nkata se dal do prádelníku, Barbara do šatníku. Zjistila, že Terry dával přednost černé. Takové byly trička, svetry, džínsy, bundy i boty. Zatímco za Barbařinými zády Nkata vytahoval zásuvky, ona prohledávala kapsy kalhot i bund v naději, že by mohla objevit něco průkazného. Mezi lístky do kina a zmačkanými papírovými kapesničky našla jen dvě zajímavější věci: kousek papíru, na němž bylo špičatým rukopisem poznamenáno *Soho Square 31-32*, a v půli přeloženou navštívenku s odloženou žvýkačkou. Barbara se snažila navštívenku rozevřít. Člověk musí pořád doufat...

Uprostřed bylo nóbl písmem vytištěno *Bowers*, ve spodním levém rohu adresa na Cork Street a telefonní číslo, vpravo dole jméno Neil Sitwell. Barbara si řekla, že jde o další galerii, ale přesto odklepla uschlou žvýkačku na noční stůl a navštívenku zasunula do kapsy.

„Něco tu je,“ ozvalo se za ní.

Otočila se a viděla, že Nkata vyndal ze spodní zásuvky humidor a otevřel ho. „Co?“ zeptala se.

Ukázal skříňku kolegyni. Cilla se naklonila, a jakmile uviděla, co je uvnitř, vyhrkla: „Lidi, to není moje.“

V humidoru bylo konopí. Nkata v zásuvce objevil ještě jako dlaň velký strojek na balení cigaret, papírky a objemný zalepený sáček s nejméně dalším kilogramem marihuany.

„Ach,“ vydechla Barbara a podezřívavě hleděla na Cillu.

„Jak jsem řekla,“ ohradila se dívka. „Přece bych vás ne nechala prohlížet si byt, kdybych věděla, že tady má trávu. Nedotknu se ničeho, co by mohlo nakopnout proces.“

„Proces?“ ozval se Nkata.

„Moje umění. Tvůrčí proces.“

„Dobrá,“ uznala Barbara. „Bůhví, že v tomhle nechcete jet. To je od vás moudré.“

Cilla nevnímala skrytou ironii. „Talent je drahý. Nechce-
te ho... jako prošustrovat.“

„Tvrdíte, že kvůli tomuhle,“ kývla hlavou na konopí,
„nemohl být Terry umělec?“

„Jak jsem vám říkala v ateliéru, nikdy tomu, tedy své-
mu umění, nedal dost, aby z toho něco získal. Nechtěl na
tom dělat jako my ostatní. Myslel si, že nemusí. Třeba kvůli
tomuhle.“

„Protože byl moc často zkouřenej?“ ozval se Nkata.

Cilla se poprvé zatvářila nejistě. Přeshlápla z nohy na
nohu v botách s vysokou podrážkou. „Podívejte. To je
jako... Je mrtvý a to všechno. Je mi ho líto. Ale pravda je
pravda. Měl odněkud peníze. Možná z tohotohle.“

„Jestli prodával, tak toho tady moc neměl,“ upozornil
Nkata Barbaru.

„Třeba měl úkryt někde jinde.“

Jenže mimo staré polstrované křeslo bylo v pokoji jen
jediné místo, kam se dalo něco skrýt. Postel. To vypadalo
příliš nasnadě, a přece Barbara zvedla cíp starého žinyl-
kového přehozu. Objevila se stěna lepenkové krabice za-
strčené pod postel.

„Vida,“ podivila se Barbara. „Třeba, třeba...“ Dřepla si
a krabici vytáhla. Horní chlopně byly nezalepené, pouze
zastrčené. Otevřela je a podívala se na obsah.

Objevila několik tisíc pohlednic. Ovšem rozhodně ne ta-
kový druh, jaký se posílá rodině z letních prázdnin. Ne-
byly určeny k psaní pozdravů. Nebyly na zasílání zpráv.
To, k čemu byly, znamenalo první náznak, kdo zavraždil
Terryho Colea a proč.

Z buxtonské policejní stanice poslali policejní vůz pro
manžele Maidenovy, aby zkontrolovali věci své dcery.
Hanken upozornil, že pouhou žádost, aby se dostavili, by
asi nesplnili hned, protože se blížil čas večere, a Maidenovi
by tvrdili, že se musejí postarat o hosty. „Jestli chceme
dostat odpověď ještě dnes večer, musíme je přivést,“ pro-
hlásil Hanken rozumně.

Lynley s ním souhlasil. Takže zatímco si oba krimina-
listé pochutnávali v italské restauraci na náměstí na *riga-
toni puttanesca*, vyrazila detektiv konstábl Patty Stewarto-

vá do Padley Gorge pro rodiče mrtvé dívky. Pánové právě pili espresso, když Stewartová zatelefonovala Hankenovi, že Nan a Andrew Maidenovi čekají na stanici.

„Ať vám Mott vydá dívčiny věci,“ přikázal jí mobilem Hanken. „Položte je v místnosti číslo čtyři a počkejte na nás.“

Nebyli ani pět minut od policejní budovy. Hanken si pozorně prostudoval účet. Vysvětlil kolegovi, že chce, aby se Maidenovi zatím trochu zapotili. Je rád, když jsou lidé při vyšetřování znejistělí, protože člověk nikdy neví, co prozradí napnuté nervy.

„Myslel jsem, že se zajímáš o Willa Upmana,“ poznamenal Lynley.

„Zajímám se o každého. Chci je mít všechny jako na skřipci,“ odpověděl Hanken. „Je to radost, na co si lidé náhle vzpomenou, když se zvýší tlak.“

Lynley se nezmínil, že díky zkušenostem z SO10 Andy Maiden nejspíš zvládne daleko větší nápor, než je čtvrt hodinové čekání na dva kolegy na policejní stanici. Nakonec je to stále Hankenův případ a on se musí chovat jako přízřebivý spolupracovník.

„Je mi líto, že jsem vás odpoledne propásl,“ řekl Lynley Nan Maidenové poté, co ji s manželem uvedli do velké místnosti, kde stáli proti sobě u velkého stolu oba kriminalisté. Na něm ležely Nicoliny věci a detektiv konstábl Stewartová čekala s poznámkovým blokem u dveří.

„Vyjela jsem si na kole,“ vysvětlila Nan Maidenová.

„Andy říkal, že jste na Hathersageském vřesovišti. Je to náročná trasa?“

„Mám ráda pohyb. Není to tak namáhavé, jak to vypadá.“

„Potkala jste tam někoho?“ ozval se Hanken.

Andy Maiden objal manželku kolem ramen. Odpověděla s dostatečným klidem: „Dnes ne. Měla jsem vřesoviště jen pro sebe.“

„Jezdíte často, že? Dopoledne, odpoledne? Večer taky?“

Nan Maidenová se zamračila. „Promiňte, ale ptáte se mě –“ Manželův stisk natolik zesílil, že se odmlčela.

Ozval se Andy: „Myslel jsem, inspektore, že chcete, abychom se podívali na Nicoliny věci.“

Dívali se na sebe s Hankenem přes délku stolu. Ode dveří hleděla Stewartová s tužkou v ruce z jednoho na druhého. Venku se ozval alarm nějakého auta.

Hanken odvrátil zrak. „Dáme se do toho,“ řekl a kývl na věci. „Chybí něco? Nebo je tu něco, co není její?“

Maidenovi pomalu všechno prohlíželi. Nan se natáhla po tmavomodrém svetru se slonovinovým proužkem kolem krku.

„Ten výstřih nebyl v pořádku... tak, jak přiléhal. Chtěla jsem to přeplést, ale byla proti. Prohlásila: ‚Mami, je to tvoje práce, a to se počítá.‘ Kéž bych to byla opravila. Nebyl by to žádný problém.“ Několikrát zamrkala. Dýchala rychle a mělce. „Ničeho jsem si tu nevšimla. Je mi líto, že jsem vám moc nepomohla.“

Andy Maiden položil manželce dlaň na týl a požádal ji: „Ještě chvilku, miláčku.“ Vedl ji kolem stolu. A právě on si všiml, co mezi nálezy z místa činu chybí. „Nicolin plášť do deště,“ řekl. „Modrý s kapucí. Nepromokavý. Není tady.“

Hanken se podíval na Lynleýe. To potvrzuje tvoji teorii, říkal jeho výraz.

„V úterý večer nepršelo, že?“ zeptala se nelogicky Nan. Všichni věděli, že na vřesovišti musí být člověk připravený na náhlou změnu počasí.

Andy se nejdéle věnoval tábornickému vybavení: kompasu, vařiči, kotlíku, mapám, lopatce. Se svraštělým čelem nakonec prohlásil: „Chybí taky její kapesní nůž.“

Vysvětlil, že se jedná o švýcarský armádní nůž. Dal ho Nick k Vánocům, když projevila zájem o turistiku a táboření. Vždycky ho měla u zbytku vybavení. A brala si ho pokaždé, když vyrážela do Peaks.

Lynley spíš cítil, než viděl, že Hanken hledí jeho směrem. Uvědomoval si, jak by mohl chybějící nůž narušit jeho teorii. „Jsi si jistý, Andy?“ zeptal se.

„Mohla ho ztratit,“ odpověděl Maiden. „Ale koupila by si nový dřívě, než by se vydala znovu tábořit.“ Tvrdil, že jeho dcera byla zkušená turistka. Nikdy by na vřesovišti nebo v Peaks neriskovala. Nikdy nevyrazila nepřipravená. „Kdo by se pokoušel tábořit bez nože?“

Hanken požádal o popis. Maiden se podrobně rozho-

vořil o jednotlivých částech víceúčelové pomůcky. Nejdelší čepel prý měřila více než osm centimetrů.

Když rodiče mrtvé dívky skončili, požádal Hanken Stewartovou, aby je odvedla na šálek čaje. Jakmile se za nimi zavřely dveře, obrátil se na Lynleye: „Myslíš si to, co já?“

„Délka čepele souhlasí se závěry doktorky Mylesové o zbrani použité proti Coleovi.“ Lynley zíral zamyšleně na věci na stole a zvažoval škrť přes rozpočet, který jim Andy Maiden bezděčně udělal. „Petere, může se jednat o náhodou. Mohla ho ztratit během dne.“

„Ale kdyby ne, víš, co by to znamenalo.“

„Máme na vřesovišti vraha sledujícího Nicolu Maide novou z nějakého důvodu beze zbraně.“

„Což znamená —“

„Neplánovaně. Náhodné setkání, při němž se věci vymknou z rukou.“

Hanken vydechl. „Kam nás to, k sakru, vede?“

„K vážnému přehodnocení,“ odpověděl Lynley.

KAPITOLA 13

Lynley vyšel z verandy Maiden Hallu pod nebe plné hvězd. A protože jako chlapec miloval noční oblohu v Cornwallu, kterou mohl, stejně jako v Derbyshire a na rozdíl od Londýna, snadno pozorovat, studovat a pojmenovávat souhvězdí, zastavil se vedle počasím ohlodaného kamenného sloupu na okraji parkoviště a zíral do nebes. Pátral po odpovědi na otázku, co to všechno znamená.

„Musejí mít chybu v záznamech,“ prohlásila s klidnou neoblomností Nan Maidenová. Měla prázdný pohled, jako by z ní posledních šestatřicet hodin vysálo všechnu životní sílu, která se už neobnoví. „Nicola *by nikdy* právnickou fakultu neopustila. A určitě by neodešla, aniž by nám o tom řekla. To nebyl její styl. Milovala práva. Navíc celé léto pracovala pro Willa Upmana. Tak proč by to, proboha, dělala, kdyby skončila... říkal jste, že to bylo v květnu?“

Lynley je odvezl z Buxtonu domů a zašel ještě do Hallu dokončit rozhovor. Protože v hale stále ještě seděli hoteloví hosté a ti, kteří sem zajeli na večeři, u kávy, brandy a čokolády, Maidenovi a Lynley zamířili do kanceláře vedle recepce. Místnost pro jednoho člověka u počítače byla pro ně tři malá. Fax právě vytiskl dlouhou zprávu. Andy se na ni zběžně podíval a uložil ji do přihrádky s úhledným nápisem Rezervace.

Ani jeden z rodičů nevěděl, že dcera nechala studia. Ani jeden netušil, že se přestěhovala do Fulhamu k mladé ženě jménem Vi Nevinová. Ani jeden neměl zdání, že pracova-

la na plný úvazek u MKR Financial Management. To význačně nahlodalo Nanino tvrzení, že dcera byla ztělesněním čestnosti.

Andy Maiden mlčel. Ale vypadal zničeně, jako by mu každé nové odhalení o jeho dceři zasadilo další ránu. Zatímco se jeho žena snažila vysvětlit nesrovnalosti v dívčině chování, on jako by se je jen pokoušel přijmout a současně co nejvíce omezit dopad na srdce.

„Možná se chtěla přesunout na školu blíž k domovu.“ Nan se dojemně nutila uvěřit vlastním slovům. „Není jedná v Leicesteru? Nebo v Lincolnu? A protože se zasnoubila s Julianem, třeba mu chtěla být nablízku.“

Objasnit Nicolině matce, jak to bylo se zasnoubením s Julianem Brittonem, bylo těžší, než Lynley tušil. Když Nan vylíčil, že jí Britton svůj vztah s Nicolou vysvětlil nespřícně, přestala se namáhat s vysvětlováním dceřina chování. Ohromeně ze sebe vypravila: „Oni nebyli...? Ale proč potom...?“ Odmlčela se a obrátila se k manželovi, jako by jí dokázal vysvětlit nevysvětlitelné.

A právě tehdy došel Lynley k závěru, že Maidenovi opravdu nemuseli o dceřině pageru vědět. Začínal věřit, že Nan Maidenová skutečně netušila, že ho Nicola má.

Nyní stál v polostínu mezi slabě osvětleným parkovištěm a jasně zářícími okny hotelu. Několik minut uvažoval. Od Hankena si bral klíčky od vozu se slovy: „Petere, jeď domů k rodině. Odvezu Maidenovy zpátky do Padley Gorge.“ Teď postával u sloupku a přemýšlel o Hankenovi, jeho rodině a názorech. Detektiv inspektor se zmínil, že když člověk drží v náruči dítě, vlastního potomka a vlastní výtvor, neodvolatelně ho to změní. Řekl, že bolest nad ztrátou dítěte přesahuje jeho chápání. Co tedy muž jako Andy Maiden právě prožívá? Jeho podstata se změnila před mnoha lety, když se mu narodila dcera, jeho materie se jemně měnila během dívčina dětství a dospívání, srdce mu zlomila – a možná nenapravitelně – její smrt. A k tomu všemu se teď ještě dozvěděl, že jeho dítě před ním mělo tajnosti... Jak se musí cítit? napadlo Lynleye.

Smrt dítěte, uvažoval, zabíjí budoucnost a decimuje minulost, vytváří z ní jakoby nekonečné vězení a nevyslovené

nou hanbu z každého okamžiku, který rodiče obětovali kariéře. Z takové smrti se člověk nevzpamatuje. Jen snáze zvládne další klopýtnutí.

Podíval se zpátky na Hall a sledoval vzdálenou siluetu Andyho Maidena, jak opouští maličkou kancelář, přechází halou a šine se ke schodišti. V místnosti se i nadále svítilo a v okně se objevila Nanina postava. Lynley viděl, že se Maidenovi rozdělili, a toužil jim říct, aby neprožívali svůj smutek osaměle. Dceru Nicolu stvořili společně a společně ji pohřbí. Tak proč by ji měli oplakávat odděleně?

Jsme sami, inspektore, řekla mu jednou Barbara Haversová při podobné příležitosti, kdy rodiče truchlili nad smrtí svého dítěte. *A věřte mi, že jsme jen oběťmi zatracené iluze, že je to jinak.*

Ale nechtěl myslet na Barbaru Haversovou, na její moudrost nebo opak. Chtěl něco udělat, aby Maidenovým poskytl klid. Řekl si, že tohle dluží, když ne rodičům trpícím ztrátou, která ho, jak doufal, nikdy nepotká, potom bývalému kolegovi, jemuž důstojníci jako Lynley hodně dlužili. Ale také se snažil ochránit sám sebe.

Nemohl změnit základní fakta o Nicolině smrti a tajemstvích, jež střežila před rodiči. Ovšem mohl se pokusit vyvrátit údaje, které působily pod maskou nevinné upřímnosti vyumělkovaně a byly vytvořeny, aby posloužily v případě kritické situace.

Vždyť právě Will Upman byl tím člověkem, který se poprvé zmínil o pageru a londýnském milenci. A kdo by si příhodněji než Upman, který se sám o mladou ženu zájmal, obojí vymyslel, aby od sebe odvrátil zájem policie? On by mohl být tím dotyčným milencem, jenž zasypával dary ženu, kterou byl posedlý, a zároveň ji zaměstnával. A když mu řekla, že opouští právo i Derbyshire, aby si vytvořila v Londýně nový život, jak by mohl reagovat na to, že ji trvale ztrácí? Samozřejmě věděli z Nicoliných pohlednic Vi, že měla vedle Juliana Brittona dalšího milence. A sotva by cítila potřebu zprávy šifrovat – nehledě na organizování míst schůzek, jak naznačovaly pohlednice – , kdyby ten dotyčný muž byl někdo, s kým by se mohla svobodně ukazovat na veřejnosti.

Potom tu byla ještě otázka postavení Juliana Brittona

v Nicolině životě. Jestli ji opravdu miloval a chtěl si ji vzít, jak by se zachoval, kdyby zjistil, že má vztah s jiným mužem? Nicola se mu s tím poměrem mohla klidně svěřit, když odmítala jeho nabídku. Pokud ano, jaké myšlenky Brittona pronásledovaly a kam ho v úterý večer zavedly?

Někde zaklaply domovní dveře. Zachrastil štěrk pod nohama a zpoza rohu se vynořila postava. Byl to muž s kolem. Zamířil k světlu vycházejícímu z jednoho z oken. Nohou sklopil stojánek bicyklu a vytáhl z kapsy malý nástroj, s nímž něco kutil mezi výpletem kola.

Lynley ho poznal. Minulé odpoledne, když čekali s Hankenem v hale na Maidenovy, ho pozoroval z okna, jak odjíždí z Hallu. Byl to bezpochyby jejich zaměstnanec. Teď dřepěl u kola a do očí mu spadaly těžké prameny vlasů. Náhle mu sklouzla ruka a zachytila se mezi dráty. Vykřikl: „*Merde! Saloperie de bécane! Je sais pas ce qui me retient de t'envoyer à la casse.*“ Vyskočil a strčil si klouby do pusy. Mikinou si utřel krev.

Jakmile ho Lynley uslyšel, uslyšel neomylně, jak zapadá kolečko vyšetřovacího stroje na místo. Pohotově spojil dřívější domněnky a uvědomil si, že Nicola Maidenová s londýnskou spolubydlicí jen nežertovala. Také jí poskytla vodítko.

Přiblížil se k tomu muži. „Zranil jste se?“

Dotyčný se polekaně otočil a odhodil si vlasy z očí. „*Bon Dieu! Vous m'avez fait peur!*“

„Promiňte. Nechtěl jsem se takhle vynořit ze tmy,“ omlouval se Lynley. Vytáhl služební průkaz a představil se.

Když ten druhý uslyšel slova *Nový Scotland Yard*, jen sotva znatelně pozdvihl obočí. Odpověděl anglicky se silným francouzským přízvukem, že se jmenuje Christian-Louis Ferrer, je šéfkuchař a hlavní důvod, proč Maiden Hall obdržela vytouženou *étoile Michelin*.

„Máte potíže s kolem. Nechcete někam odvézt?“

Ne. *Mais merci quand même*. Dlouhé hodiny v kuchyni ho obíraly o možnost tělesného pohybu. Potřeboval dvakrát denně jezdit, aby se udržel fit. Tohle *vélo de merde* – s pohrdavým gestem na bicykl – je na takové cvičení lepší než nic. Ale byl vděčný za *un deux-roues*, že byl o trochu méně závislý na silnicích a pěšinách.

„Takže, můžeme si trochu popovídat, než odjedete?“ zeptal se zdvořile Lynley.

Ferrer pokrčil rameny klasickým galským způsobem: Jednoduchý pohyb rameny znamenal, že pokud si s ním policie přeje mluvit, byl by blázen, kdyby odmítl. Stál zády k oknu, ale teď se otočil, takže mu dopadalo světlo do tváře.

Lynley si uvědomil, že kuchař je mnohem starší, než vypadal zdálky na kole. Hádal mu tak pětapadesát, dobrý život a věk mu poznamenaly obličej a lehce postrříbřily oříškově hnědé vlasy.

Kriminalista brzy odhalil, že Ferrer rozumí anglicky, jen když se mu to hodí. Samozřejmě Nicolu Maidenovou znal. Nazval ji *la malheureuse jeune femme*. V uplynulých pěti letech pracoval na pozdvižení Maiden Hallu na *de temple de la gastronomie*. Věděl inspektor, že jen pár venkovských restaurací v Anglii získalo *étoile* Michelin? Takže samozřejmě dceru svých zaměstnavatelů znal. Po celou dobu, kdy vytvářel své umění pro *Monsieur Andee*, o každých školních prázdninách pomáhala v jídelně.

„Ach. Fajn. Jak dobře jste ji znal?“ zeptal se Lynley klidně.

V tom okamžiku Ferrer nerozuměl anglicky, ačkoliv jeho dychtivý a úslušný úsměv – ovšem nejspíš falešný – naznačoval, jak rád by chtěl.

Lynley přešel na něco, čemu vždycky říkal francouzštinou na cesty a k přežití. V duchu poděkoval hrůzostrašné tetě Augustě, která často během rodinné návštěvy oznamovala, že *ce soir, on parlera tous français à table et après le dîner. C'est la meilleure façon de se préparer à passer des vacances d'été en Dordogne*, a snažila se vylepšit jeho základní znalosti jazyka, v němž by jinak dokázal pouze objednat si šálek kávy, pivo nebo pokoj s koupelnou. Spustil francouzsky: „Monsieur Ferrer, o vašich kuchařských schopnostech není pochyb. Rád bych věděl, jak dobře jste tu dívku znal. Její otec mi prozradil, že celá rodina jsou cyklisté. Vy také. Měl jste příležitost jezdit s ní?“

Pokud Ferrera překvapilo, že ten anglický barbar mluví jeho jazykem, byť jakkoliv nedokonale, dobře to skryl. Při odpovědi nezpomalil milosrdně rychlost řeči, čímž Lyn-

leye donutil, aby ho požádal o zopakování odpovědi. Tím Francouzovi poskytl zadostiučinění, po němž zjevně prahl. „Ano, samozřejmě. Jednou nebo dvakrát jsme jeli společně,“ připustil a pokračoval i nadále francouzsky v líčení svých cest z Grindlefordu do Maiden Hallu po silnici. Když se to Nicola dozvěděla, řekla mu o možnosti projet lesem, což bylo sice náročnější, ale kratší. Nechtěla, aby se ztratil, proto ho dvakrát doprovodila, aby se ujistila, že už ví kudy.

„Bydlíte v Grindlefordu?“

Ano. V Maiden Hallu není dost místa na ubytování zaměstnanců hotelu a restaurantu. Je to, jak si inspektor určitě všiml, malý podnik. Takže on má pokoj u vdovy madame Cloneyové a její neprovdané dcery, a ta, pokud inspektor Ferrerovi věří, má s podnájemníkem své záměry, které ale – běda! – nemůže uspokojit.

„Jsem samozřejmě ženatý,“ vysvětlil Lynleyovi. „Přestože moje milovaná manželka zůstává ve Francii, dokud nebudeme moct být zase spolu.“

Tohle, jak Lynley věděl, nebylo nic neobvyklého. Evropské manželské páry často žily odděleně. Jeden zůstával s dětmi ve vlasti, zatímco druhý vyjel do ciziny za lukrativnějším zaměstnáním. Ovšem díky vrozenému cynismu, který si následkem příliš častého pobytu v přítomnosti Barbary Haversové ještě rozvinul, mu okamžitě přišel podezřelý každý muž, který staví před podstatné jméno *manželka* přídavné jméno *milovaná*. „Žijete tady celých pět let?“ zeptal se Lynley. „Jezdíte často domů na prázdniny, dovolenou a tak?“

Ferrer přiznal, že želbohu člověk jeho profese nejlépe poslouží – samozřejmě i milované manželce a nejdražším dětem –, když se během dovolené zdokonaluje v kuchařském umění. Pravda, mohl by tak činit ve Francii a, vzhledem k významu slova *cuisine*, se skvělejšími výsledky. Ovšem Christian-Louis Ferrer znal i moudrou hospodárnost. Kdyby o dovolených cestoval mezi Anglií a Francií, ušetřil by méně peněz na zajištění budoucnosti svých dětí a vlastního klidného stáří.

„To musí být těžké,“ podotkl Lynley, „žít tak dlouho odděleně od manželky. A řekl bych také osaměle.“

Ferrer zabručel: „Muž ví, co je jeho povinnost.“

„Přesto, musí nastat okamžiky, kdy v samotě touží po společnosti. Nežijeme jen pro práci, že? A muž jako vy... Bylo by to pochopitelné.“

Ferrer si založil ruce na prsou. Při pohybu mu vystoupily silné bicepsy a tricepsy. Byl v mnoha směrech dokonalým obrazem mužnosti. Ovšem mužnosti, která se potřebuje projevit. Lynley si uvědomil, že ho napadají nejhorší klišé. Ale přesto je nezavrhla a řekl si, že se uvidí, kam jejich rozhovor zavedou. Prohlásil s významným gestem „mezi námi kluky“: „Pět let bez manželky... To bych nedokázal.“

Ferrerovi se objevil na smyslných ústech s plnými rty úsměv a přivřel oči. Anglicky poznamenal: „Estelle a já si rozumíme. Proto jsme spolu už dvacet let.“

„Takže tady v Anglii občas dojde k nějakému vztahu.“

„Ale k ničemu významnému. Miluju Estelle. Ta drhá...? No, co bylo, bylo.“

Užitečná vytáčka, napadlo Lynleye. „Bylo. Takže to už skončilo?“

A Ferrerova tvář, i když ji tak rychle ovládl, dopověděla zbytek. „Byli jste s Nicolou Maidenovou milenci?“

Ticho.

Lynley vytrval. „Pokud jste byli s tím Maidenovic děvčetem milenci, monsieur Ferrer, bude působit mnohem méně podezřele, když mi zodpovíte otázky přímo tady, než abyste se musel setkat se svědkem, který viděl vás dva spolu.“

„O nic nešlo,“ řekl kuchař opět anglicky.

„Takto bych situaci, kdy se stávám podezřelým v případě vraždy, nehodnotil.“

Ferrer se opět uchýlil k francouzštině: „Nemyslím podezření. Myslím s tím děvčetem.“

„Prohlašujete, že mezi vámi k ničemu nedošlo?“

„Říkám, že to, k čemu došlo, nic neznamenal. Opravdu nic. Pro oba.“

„Možná byste mi o tom mohl povědět.“

Ferrer se podíval na hlavní vchod Maiden Hallu. Bylo otevřeno kvůli vlhému nočnímu vzduchu a hosté v příjemném hovoru mířili halou ke schodům. Ferrer z nich

nespouštěl zrak. „Ženská krása existuje proto, aby ji muži obdivovali. Žena si přirozeně přeje svoji krásu zdůraznit, aby byla víc obdivována.“

„To je sporné.“

„Tak to je. Všechno přirozené svědčí ve prospěch tohohle jednoduchého a pravdivého uspořádání světa. Bůh stvořil jedno pohlaví, aby přitahovalo druhé.“

Lynley neupozornil na skutečnost, že přirozené uspořádání, o němž Ferrer mluvil, platí všeobecně pro samce – nikoliv pro samičky –, kteří jsou přitažlivější, aby byli přijatelní jako partneři. Místo toho poznamenal: „Takže, když se vám Nicola líbila, vlastně jste tím jen podpořil božské uspořádání přírody.“

„Jak jsem řekl, nebylo to nic vážného. To jsem věděl. Ona taky.“ Usmál se. „Ta hra se jí líbila. To jsem viděl od prvního okamžiku, kdy jsme se setkali.“

„Když jí bylo dvacet?“

„Jen špatná žena nezná své přednosti. To Nicola nebyla. Věděla. To jsem viděl. Viděla, že jsem viděl. Zbytek...“ Opět typicky galským způsobem pokrčil rameny. „Každé spojení mezi mužem a ženou má své hranice. Když si je člověk pamatuje, zajistí si šťastný vztah.“

Lynley ho pohotově přerušil: „Nicola tedy věděla, že neopustíte manželku.“

„Nechtěla, abych odešel od rodiny. Věřte mi, že o tohle neměla zájem.“

„Tak o co?“

„Zájmy?“ Usmál se, jako by vzpomínal. „Místa, kde jsme se setkávali. Úsilí, které jsem musel vynaložit, abych se tam dostal. Kolik mi zbylo energie, když jsem dorazil. A jak dobře jsem ji dokázal použít.“

„Ach.“ Lynley uvažoval o lokalitách: jeskyně, mohyly, prehistorické osady, římské pevnosti. Oooh-la-la, pomyslel si. Nebo jak by řekla Barbara Haversová, *Bingo, inspektore*. Měli pána z pohlednic. „Vy a Nicola jste se milovali –“

„Mezi námi šlo o sex, ne o lásku. Hráli jsme si tak, že jsme se pokaždé sešli někde jinde. Nicola mi nechala vzkaz. Někdy mapu. Jindy rébus. Když jsem si to dokázal správně vyložit, správně sledovat...“ Zase to pokrčení. „Byla tam, aby mi poskytla odměnu.“

„Jak dlouho jste byli milenci?“

Ferrer zaváhal. Buď počítal, nebo zvažoval, jak mu ublíží pravda. Nakonec se rozhodl. „Pět let.“

„Takže od chvíle, kdy jste přišel na Hall.“

„Přesně tak,“ přiznal. „Samozřejmě bych byl raději, kdyby *Monsieur* a *Madame*... Jen by jim to zbytečně přidělalo další starosti. Vždycky jsme se chovali diskrétně. Nikdy jsme z Hallu neodešli společně. Vraceli jsme se nejdřív jeden a potom druhý. Takže oni nic nevěděli.“

A nikdy neměli důvod vás vyhodit, pomyslel si Lynley.

Zdalo se, že Francouz cítí potřebu věc dále vysvětlit. „Bylo to tím, jak se na mě při našem prvním setkání podívala. Víte, co chci říct. Vyčetl jsem to z jejího pohledu. Její a můj zájem se shodovaly. Mezi mužem a ženou občas vznikne živočišná potřeba. Není to láska. Není to oddanost. Jen pocit – bolest, tlak, touha – tady.“ Ukázal na podbřišek. „Vy, muž, to taky cítíte. Ne každá žena má tohle svírání, které se hodí k mužskému. Ale Nicola ano. To jsem hned viděl.“

„A něco s tím udělal.“

„Jak si přála. Ta hra přišla až později.“

„To byl její nápad?“

„Její způsob... Proto jsem za celou dobu v Anglii nevyhledal jinou ženu. Nebylo třeba. Uměla udělat z prosté pletky...“ Hledal vhodné slovo. „Zázrak. Vzrušující. Nenapadlo by mě, že dokážu být přes pět let věrný jedné milence. Před Nicolou si mě jediná žena neudržela déle než tři měsíce.“

„Bavila ji ta hra? To udržovalo její vztah k vám?“

„Ta hra držela mě. Jí poskytovala jen tělesné potěšení, pochopitelně.“

Také v tom bylo ego, pomyslel si ironicky Lynley. „Pět let je dlouhá doba na udržení ženina zájmu, zvláště bez naděje na budoucnost.“

„Samozřejmě došlo i na pozornosti,“ přiznal Ferrer. „Drobnosti, ale upřímné symboly mé úcty. Mám velmi málo peněz, protože většinu... Moje Estelle by se podivila, kdyby se částka změnila... co jsem jí posílal, víte... kdyby se snížila. Takže to byly jen maličkosti, ale stačilo to.“

„Dárky pro Nicolu?“

„Dárky, když chcete. Parfém. Jeden nebo dva zlaté přívěsky. A hra pokračovala.“ Zašátral v kapse a opět vytáhl to drobné nářadí na dráty. Sklonil se a znovu každý z nich s nekonečnou trpělivostí utahoval. „Bude mi chybět, moje malá Nicola. Nemilovali jsme se. Ale co jsme se nasmáli!“

„Když jste chtěl, aby se začalo hrát, jak jste jí to dal vědět?“ zeptal se Lynley.

Francouz zvedl hlavu a zatvářil se zmateně. „Prosím?“

„Nechával jste jí vzkaz? Posílal zprávu na pager?“

„Ach. Ne. Jen pohled. Nic víc nebylo třeba.“

„Takže jste jí nikdy nevolal na pager?“

„Pager? Ne. Proč bych, když stačilo jen se podívat...? Proč mi dáváte takové otázky?“

„Protože když letos v létě pracovala v Buxtonu, někdo jí opakovaně posílal zprávy a telefonoval. Myslel jsem, že byste to mohl být vy.“

„Ach. Já jsem nemusel. Ale ten druhý... Neuměl ji nechat na pokoji. To bzučení. Spustilo pokaždé. Pravidelně jako hodinky.“

Aspoň potvrzení, pomyslel si Lynley. „Dostávala vzkazy, když jste byli spolu,“ ujasňoval si.

„Ten malý pager byla jediná nedokonalost v naší hře. Pokaždé mu volala zpátky.“ Vyzkoušel prsty výplet kola. „*Bah*. Co s ním dělala? Vždyť nemohli mít skoro nic společného. Když někdy přemýšlím o tom, co s ním musela prožít, moc mladým, aby věděl základní věci o tom, jak ženě poskytnout rozkoš... Jaký zločin proti lásce – on s mojí Nicolou. S ním to snášela. Se mnou ji to bavilo.“

Lynley pochopil. „Chcete říct, že jí zprávy posílal Julian Britton?“

„Vždycky chtěl vědět, kdy by se mohli setkat, kdy by si mohli promluvit o svých plánech. Říkávala: ‚Miláčku, to je zvláštní, že mě sháníš právě teď. Myslela jsem na tebe. Přisahám, že ano. Mám ti říct, na co jsem myslela? Mám ti prozradit, co bych dělala, kdybychom byli spolu? A potom mu to pověděla. A on byl spokojený. S tím. Jen s *tím*.‘“ Ferrer znechuceně potřásl hlavou.

„Víte jistě, že to byl Julian Britton?“

„Kdo jiný? Mluvila s ním tak, jako mluvila se mnou. Jak

se mluví s milencem. A on byl její milenec. Ne tak jako já, samozřejmě, ale stejně milenec.“

Lynley toto téma nechal být. „Nosila pager vždy s sebou? Nebo si ho brala, jen když odcházela z Hallu?“

Ferrer odpověděl, že pokud ví, měla ho pořád. Nosila ho připevněný k pásku kalhot, sukně nebo šortek. Proč? Je pro inspektorovo vyšetřování ten pager nějak důležitý?

To je tedy otázka, pomyslel si Lynley.

Nan Maidenová je sledovala. Odešla z kanceláře na chodbu v prvním patře. Pro případ, že by ji někdo z hostů zahlédl, stála u jednoho z oken jako člověk kochající se pohledem na stromy v měsíčním svitu.

Nervózně si pohrávala s vázačkou těžkých závěsů. Zachytila za ni okousanou kůžičkou kolem nehtů. Dívala se, jak si ti dva dole povídají, a bojovala s touhou, potřebou seběhnout ze schodů, s omluvou se k nim připojit, vysvětlit a obhájit jemné stránky dceřiny povahy, které by mohli špatně pochopit.

„Podívej, mami,“ řekla tehdy dvacetiletá Nicola, na níž lpěla Francouzova vůně jako pachutí po zkaženém víně, „vím, co dělám. Už jsem ve věku, kdy se umím rozhodnout. A jestliže si to chci rozdat s chlápkem dost starým na to, aby byl mým otcem, tak si to rozdám. Je to jen moje věc a nikoho jiného a neublíží to živé duši. Proč ses tak vytočila?“ Podívala se na Nan svýma modrýma očima upřímně, otevřeně a rozumně. Rozepnula si košili, hodila ji na zem a na ni šortky, podprsenku a kalhotky. Jak míjela matku a vstoupila do vany, Ferrerova vůně natolik zesílila, až to Nan dusilo. Nicola se položila do vody až po ramena. Ale ještě před tím si Nan všimla otisků zubů na dívčinyých řadrech. A Nicole neuniklo, že je matka viděla. Řekla: „Má to tak rád, mami. Drsně. Ale vlastně mi neublíží. A já mu tak jako tak dělám totéž. Všechno je v pořádku. Nemusíš si dělat starosti.“

„Starosti? Nevychovala jsem tě, abys –“

„Mami.“ Vzala houbu a namočila ji do vody. V místnosti bylo plno páry a Nan se posadila na kryt záchodu. Cítila se slabá a lapená ve světě, který zešílel. „Vychovala jsi mě dobře,“ ujistila ji Nicola. „A tohle se stejně tvé vý-

chovy netýká. Je sexy, zábavný a ráda to s ním dělám. Není třeba dělat problém z toho, co stejně nikomu z nás jako problém nepřipadá.“

„Je ženatý. A ty to víš. Nemůže ti nabídnout sňatek. Chce tě kvůli... Nevidíš, že mu jde jen o sex? Svobodný sex bez nejmenších závazků? Copak nechápeš, že jsi jen jeho hračka? Malé anglické povyražení?“

„I pro mě je to jen sex,“ přiznala Nicola upřímně. Rozzářila se, jako by náhle pochopila matčin zájem. „Mami! Nemyslíš si, že ho *miluju*? Že si ho chci vzít nebo něco podobného? Bože, *ne*, mami. To ti slibuju. Jen se mi líbí, co díky němu cítím.“

„A až budeš z radosti, že jsi s ním, toužit po něčem víc a nebudeš to moct dostat?“

Nicola vzala sprchový gel a nakapala ho na houbu. Okamžik se tvářila zmateně, potom se jí vyjasnila tvář a řekla: „Nemyslela jsem *takový* druh pocitu, ten srdeční. Jde o tělesný. Co prožívá moje tělo. Toť vše. Líbí se mi, co dělá a jak se cítím, když to dělá. Tohle od něj chci a on mi to dává.“

„Sex.“

„Správně. Je fakt dobrý, víš.“ Naklonila hlavu, zatvářila se rošťácky a zamrkala. „Nebo to už víš? Taky jsi ho měla?“

„Nicolò!“

Sesunula se hlouběji do vody a opřela si bradu o okraj vany. „Mami, to je v pořádku. Tátovi nic neřeknu. Bože, dělala jsi to s ním? Tedy když jsem byla na koleji, potřeboval někoho... No tak. Pověz mi to.“

Nan toužila uhodit ji, poznamenat její půvabný vílí obličej, jako jí Christian-Louis poznamenal pružné, mladé tělo. Chtěla ji popadnout za ramena a trást s ní, dokud by jí nezačaly chřastit zuby a nevypadaly jí z úst do vody. Taková být neměla. Když ji matka obvinila, měla zapírat, zhroutit se pod důkazy, žádonit o odpuštění a prosit o pochopení. Ale poslední věc, kterou měla udělat, bylo potvrdit ty nejhorší obavy stejně snadno, jako by odpovídala na otázku, co měla k snídani.

„Promiň,“ omluvila se Nicola, když matka na ten lehkomyšlný dotaz nereagovala. „Pro tebe to je jiné. To vidím. Neměla jsem dotírat. Promiň, mami.“

Začala si holit pravou nohu, silně opálenou a dlouhou, s dobře tvarovaným lýtkem a svaly zpevněnými turistikou. Nan sledovala, jak si přejíždí po kůži. Čekala na škrábnutí, ránu, krev. Nic se nestalo.

„Co přesně jsi?“ zeptala se dcery. „Jak ti mám říkat? Kurvičko? Špíno? Obecní děvko?“

Matčina slova ji nezranila. Dokonce se jí ani nedotkla. Odložila holení a zadívala se na ni. „Jsem Nicola. Dcera, která tě moc miluje, mami.“

„To neříkej. Kdybys mě milovala, nebyla bys –“

„Mami, rozhodla jsem se to udělat. V bdělém stavu a s vědomím všech souvislostí. Ne proto, abych ti ublížila. Chtěla jsem ho. A až tohle skončí – protože všechno končí –, budu si moct za své pocity sama. Jestli mě to raní, tak mě to raní. Jestliže ne, tak ne. Je mi líto, že jsi to zjistila, protože tě to očividně rozčililo. Ale chci, abys věděla, že jsme se snažili chovat diskrétně.“

Hlas rozumu, její milá dcera. Nicola byla, jaká byla. Říkala, co měla na jazyku, věci nazývala pravým jménem. A Nan ji teď před sebou viděla tak živě, jako by se zhmotnila na okenní tabuli, před níž stála. Snažila se nemyslet, natož připustit, že by dívku zabila vlastní upřímnost.

Nan dceři nikdy nerozuměla a nyní si to uvědomovala mnohem jasněji, než po celá léta čekání na to, až se Nicola vyloupne z kukly problémového dospívání, plně se vyvine v dospělého jedince, podobného svým předkům. Při vzpomínkách na své dítě cítila Nan takovou vinu, že nevěděla, jestli s tím bude moct dál žít. Že z jejího těla povstala taková dcera... že Nan léta sebeobětování dovedla až do tohoto okamžiku... že vaření, uklízení, praní, žehlení, starání, plánování, dávání, dávání a zase dávání vyústilo v pocit, jako by byla ryba, která se dostala z moře a schne – a rozkládá se – příliš daleko od vody, v níž by se zachránila... ty upletené svetry, změřené teploty, ovázaná rozbitá kolena, vyleštěné botičky, čistoučké oblečení nakonec v očích jediné osoby, kvůli níž žila a dýchala, nemají žádnou cenu... To se nedalo snést.

Napínala veškeré mateřské síly a naprosto zklamala, protože dceru nic podstatného nenaučila. Nicola byla, jaká byla.

Nan cítila vděk jedině za to, že jí matka zemřela, když byla Nicola malá. Nikdy nemusela spatřit, jak Nan zklamala tam, kde její předchůdkyně sklízely pouze úspěchy. Nan sama byla ztělesněním matčina hodnotového žebříčku. Narodena v době strašného boje, učila se disciplíně chudoby, strádání, šlechetnosti a odpovědnosti. „Já“ bylo až na druhém místě za „naší věcí“. Domov se stal rájem pro zotavující se vojáky. Jídlo a oblečení – a, drahý bože, dokonce i dárky z oslavy osmých narozenin, jejíž účastníci věděli, že čestní hosté nemají ve srovnání s potřebami drahých vojáků žádnou nouzi – byly člověku jemně, ale rozhodně vytaženy z náručí a předány do potřebnějších rukou. Byla to těžká doba, ale ukovala jí základy. A z toho povstala i její povaha. A tohle měla předat své dceři.

Nan si představila, jak by ji vnímala matka. Odměnou byl jen chladný, nevyslovený, a přesto tak drahocenný souhlas, vyjádřený pokývnutím vznosné hlavy. Pro to kývnutí žila. Znamenalo: „Děti se učí od svých rodičů a ty je musíš dovést k dokonalosti, Nancy.“

Rodiče dávají světu dětí jak řád, tak smysl. Děti se učí, kdo jsou a jací mají být, na rodičovském klíně. Takže tím, co Nicola viděla u svých rodičů, se stala tím, kým byla?

Nan si nechtěla na tuto otázku odpovědět. Stavěla ji tvář v tvář démonům, s nimiž se nechtěla utkat. Je tak podobná otci, šeptal Nanin vnitřní hlas. Ale ne, ale *ne*. Odvrátila se od okna.

Vyšla po schodech do soukromého poschodí. Manžela našla v ložnici. Seděl ve tmě v křesle s hlavou v dlaních.

Zavřela za sebou dveře, ale nevzhlédl. Přešla k němu, klekla si vedle křesla a položila mu ruku na koleno. Neřekla mu to, co by mu ráda pověděla. Totiž že před pár týdny Christian-Louis náhodou spálil piniové oříšky na uhel, takže trvalo několik hodin, než v přízemí vyvětrali štiplavý pach, ale že to Andy nekomentoval, protože si ničeho nevšiml. Neřekla ani slovo, protože nechtěla přemýšlet, co to znamená. Místo toho naléhala: „Andy, neztraťme taky jeden druhého.“

Teprve po těchto slovech vzhlédl. Ohromilo ji, jak za těch pár dní zestárl. Ztratil přirozenou životní energii. Nedokázala si představit, že ten muž před ní běžel z Padley

Gorge do Hathersage, lyžoval jako ďas ve Whistler Mountains, projel na horském kole Tissigtonskou stezku, aniž se zpotil. Vypadal, že by nedokázal ani sejít ze schodů.

„Dovol, ať ti nějak pomůžu,“ zamumlala a prsty mu uhladila vlasy na spánku.

„Pověz mi, co jsi s tím udělala,“ ozval se.

Klesla jí ruka. „S čím?“

„Není třeba něco vysvětlovat. Vzala jsi to dnes odpoledne s sebou na vřesoviště? Musela jsi. To je jediné vysvětlení.“

„Andy, nevím, co –“

„Nech toho,“ přerušil ji. „Jen mi to pověz. A taky, proč jsi tvrdila, že jsi nevěděla, že nějaký má. To bych si poslechl ze všeho nejraději.“

Nan spíše cítila, než slyšela v hlavě podivné bzučení. Bylo to, jako by byl Nicolin pager někde v ložnici. Nesmysl, samozřejmě. Leží tam, kam ho schovala: hluboko v šterbině mezi dvěma kusy pískovce na Hathersageském vřesovišti.

„Nejdražší, opravdu nevím, o čem mluvíš,“ prohlásila.

Zkoumavě na ni hleděl. Dívala se mu do očí. Čekala, až se otevřeně zeptá, a to tak přesně, že se ona nebude moct vyhnout. Nikdy neuměla lhát. Mohla by předstírat zmatek a přehlížet fakta, ale sotva co jiného.

Neoptal se. Místo toho zase sklopil hlavu na prsa a zavřel oči. „Bože,“ zašeptal. „Co to děláš?“

Neodpověděla. Oslovil boha, nikoliv ji. A boží cesty jsou záhadou dokonce i pro věřícího. Andyho utrpení jí způsobovalo takovou bolest, že mu chtěla nějak pomoci. Rozhodla se pro částečné odhalení. Může si z toho vzít, co chce.

„Je třeba, aby všechno zůstalo nekomplikované a nezamotali jsme to,“ zamumlala. „Musíme to udržet tak jednoduché, jak dokážeme.“

KAPITOLA 14

Samantha narazila při obvyklé večerní obchůzce na strýce Jeremyho. Kontrolovala v domě dveře a okna, ovšem spíše ze zvyku než proto, že by měli něco tak cenného, aby to stálo za vloupání. Vešla do salonku, aby se podívala na okna. Teprve potom si všimla, že tam někdo je.

Bylo zhasnuto, ale ne proto, že by Jeremy spal. Místo toho si promítal staré osmimilimetrové filmy a promítačka klapala a chvěla se, jako by byla v posledním tažení. Neměl plátno, protože se neobtěžoval s jeho zavěšením. Otočil projektor k policím s knihami, na jejichž oblých, plesnivých hřbetech se filmované postavy rozplývaly.

Sledoval něco, co vypadalo jako dávná oslava narozenin. Broughton Manor v pozadí dlouho předtím, než se z něj stala ruina. Vpředu hrál na píšťalu klaun v měkké hučce dětem s maškarními kloboučky a čepičkami. Vedl je ze svahu ke starému můstku na louky na druhém břehu řeky Wye. A tam stál poník. Uzdu držel muž, jehož podoba s dospělým Jeremym Sam napovídala, že to je její dědeček z matčiny strany za mlada. Sledovala strýce, když byl ještě hoch, jak se rozběhl po louce a nadšeně se vrhl otci do náruče. Ten ho zvedl, posadil poníkovi na hřbet spolu s ostatními dětmi – matka Samanthy byla mezi nimi – a vodil je dokola, zatímco klaun křepčil na bezzvučnou hudbu.

Scéna se změnila. Svátečně prostřený stůl pod stromy. Tytéž děti poskakovaly a přešlapovaly kolem, žena přinášela dort s pěti hořícími svíčkami. Chlapeček Jeremy vy-

lezl na židli, aby si něco přál a sfoukl plaménky. Ztratil rovnováhu a téměř spadl. Ovšem matka ho zachytila. Zasmála se, zamávala do kamery a objala syna rukou, aby stál na židli bezpečně.

„Ani ne za dva roky zemřela,“ řekl Jeremy Britton, aniž se odvrátil od snímku vlnícího se na hřbetech knih. Vyslovoval pouze mírně nejistě, ne téměř nesrozumitelně jako obvykle po celodenním pití. „Počítala drobné, aby mi koupila bonbony. Máti žila a – Ježíši, věřila bys tomu – ve vteřině padla mrtvá na dlažbu. A já jsem řekl: ‚Mami, a co moje bonbony?‘ Bože, slituj se nad námi všemi.“ Jeremy zvedl sklenku a napil se. Odložil ji na stolek vedle sebe s takovou jistotou, že si Samantha řekla, co to vlastně pije. Otočil hlavu a mhouřil oči směrem k ní, jako by bylo světlo z chodby příliš ostré. „Ach. To jsi ty, Sammy. Přišla jsi dělat společnost nespavci?“

„Kontrolovala jsem okna. Nevěděla jsem, strýčku, že jsi ještě vzhůru.“

„Nevěděla.“

Jeremy přestal zkoumat Samanthu a obrátil se zpátky k filmu. „Ztratíš maminku a jsi navěky poznamenaná,“ zabručel a opět sáhl po sklenici. „Řekl jsem ti někdy, Sammy –“

„Ano, řekl.“ Bezpočtukrát od svého příjezdu do Derbyshire Samantha vyslechla příběh, který už znala: matčina předčasná smrt, otcova překotná svatba, jeho odchod do internátní školy v křehkém věku sedmi let, zatímco jediná sestra směla zůstat doma. „Zničili mě,“ řekl opět a zase. „Ukradli člověku duši, na to nezapomeň.“

Samantha se rozhodla, že bude nejlepší, když ho nechá jeho myšlenkám, a vydala se ke dveřím. Ale to, co náhle vyřkl, ji zastavilo.

„Je pěkné, že zmizela z cesty, vid’?“ zeptal se naprosto jasně. „Otvírají se tak možnosti, přesně jak to má být. Tedy podle mého názoru. A co myslíš ty?“

„Cože? Já ne... co?“ Překvapeně předstírala, že nepochopila souvislosti, přestože byly naprosto zřejmé, zvláště ve spojení s novinami s titulkem *Smrt v Nine Sisters* u strýcových nohou. Takže bylo pošetilé přetvařovat se. *Nicolina smrt* bude od nynějška v podtextu každého roz-

hovoru, který Samantha povede, a lépe jí poslouží, když si na smrt Nicoly Maidenové, postavy ne nepodobné Rebecca od Daphne du Maurier, zvykne, než když bude předstírat, že ta žena vůbec neexistovala.

Jeremy sledoval film s lehkým úsměvem na rtech, jako by ho pobavil pohled na sebe v pěti letech, poskakujícího po zahradních cestičkách a tahajícího klacek po okrajích vzorně udržovaných záhonů. „Sammy, andílku,“ oslovil obraz s pozoruhodnou srozumitelností, „není důležité, jak se to stalo. Nicméně že se *to* přihodilo, ano. A ze všeho nej-důležitější je, co budeme dělat *nyní*, když k tomu došlo.“

Samantha neodpověděla. Cítila se jakoby přikovaná k zemi, lapená i očarovaná tím, co by ji mohlo zničit.

„Sammy, ona se k němu nehodila. Bylo to očividné, kdykoliv je člověk viděl spolu. On držela uzdu. On musel rajtovat. Samozřejmě když nerajtovala ona na něm.“ Jeremy se zasmál vlastnímu žertu. „Možná by nakonec svůj omyl sám poznal. Ale myslím, že spíše ne. Dostala se mu tak hluboko pod kůži. V tom byla dobrá. Některé ženy jsou.“

Ty *ne* zůstalo nevyřčeno. Ale Samantha nepotřebovala, aby jí to připomínal. Nikdy se jí nedařilo přitahovat muže. Stále věřila, že upřímné prokázání vlastních schopností jí pomůže někoho upoutat. Ženské ctnosti jsou pro muže trvalé, což sexuální poblouznění není. A když vášeň a touha odezní, je třeba mít něco pořádného, co je nahradí. Nebo aspoň tomu se naučila věřit během dospívání a rané dospělosti, pozoruhodných svojí osamělostí.

„Nemohlo se stát nic lepšího,“ poznamenal Jeremy. „Sammy, na toto nikdy nezapomeň: Věci obvykle dopadnou tak, jak mají.“

Cítila, jak jí zvlhly dlaně. Pokradmu si je otřela o sukni, do níž se převlékla k večeři.

„Ty jsi pro něj ta pravá. Ta druhá... nebyla. Musíš mu nabídnout to, v čem se ti nemohla vyrovnat. Do manželství s Juliem by nepřinesla nic, až na pěkné kotníky, jaké Brittonovi už dvě stě let neviděli, zatímco ty rozumíš našemu snu. Sammy, můžeš se na něm podílet. Můžeš zařídit, aby se splnil. S tebou může Julie přivést Broughton Manor zase k životu. S ní... Zkrátka, jak jsem řekl, věci

obvykle dopadnou tak, jak mají. Takže co teď musíme udělat –“

„Je mi líto, že zemřela,“ přerušila ho Samantha, neboť si uvědomovala, že už musí něco říct. A konvenční vyjádření zármutku bylo jediné, co v tom okamžiku vymyslela, aby mu zabránila pokračovat. „Je mi to líto kvůli Julianovi. Zničilo ho to, strýčku Jeremy.“

„To zrovna ne. A přesně tady začneme.“

„Začneme?“

„Nehraj si přede mnou na nevinátka. A nebuď, proboha, blázen. Vše se vyjasnilo a je potřeba udělat plány. Dost ses nadřela, když jsi mu nadbíhala –“

„Mýlíš se.“

„– a položila jsi tím dobré základy. Ale nyní na nich musíme začít stavět. Žádný spěch, nezapomeň. Ne hned za ním vběhnout do ložnice a shodit kalhotky. Vše v pravou chvíli.“

„Strýčku Jeremy. Sotva bych si pomyslela –“

„Dobře. Nemysli. Nech to na mně. Od teď nic nekomplikuj.“ Zvedl sklenici ke rtům a přes okraj se na ni ostře podíval. „Když žena sprádá složité plány, jsou na nic. Pokud víš, o čem mluvím. A předpokládám, že ano.“

Samantha polkla, ochromená jeho pohledem. Jak je možné, že ji ten stárnoucí alkoholik, zatracený ožrala dokáže tak snadno vyvést z míry? Ovšem teď jako pijan příliš nepůsobí. Zmateně přešla k oknům a zavřela je, jak měla v úmyslu. Mezitím se film odvinul a jeho konec pleskal hlasitě o cívku, protože projektor běžel dál. Zdálo se, že Jeremy si toho nevšiml.

„Ty ho chceš, vid’?“ zeptal se. „A nelži mi, protože jestli ti mám pomoci toho kluka ulovit, chci znát fakta. Oh, ne všechna, neboj. Jen to důležité: Jestli ho chceš.“

„Není kluk. Je to muž, který –“

„To sotva.“

„– má svoji hlavu.“

„To je blbost. Má jen ten svůj klacek a hledá, kam ho strčit. A my se jen musíme postarat o to, aby zjistil, že ho chce strkat do tebe.“

„Prosím tě, strýčku...“ Poslouchat takové řeči bylo příšerné, neuvěřitelné a ponižující. Patřila k ženám, které si

vyšlapaly vlastní pěšinu životem, a představa, že při formování událostí a lidí dle svých představ závisí na někom jiném než na sobě, jí byla nejen cizí, ale také jí připadala ztřeštěná. A mohla by být i nebezpečná.

„Sammy, andílku, jsem na tvé straně,“ ujistil ji Jeremy vemlouvavým hlasem, jakým by lákal vystrašené štěně, aby opustilo úkryt pod křeslem. Otočila se od okna. Zjistila, že ji pozoruje přivřenýma očima a s bradou opřenou o špičky sepjatých prstů, takže vypadal svatouškovsky jako modlitebník. „Jsem zcela a stoprocentně na tvé straně. Jen poslouchej, andílku. Než začnu podnikat něco ve tvém zájmu, musím znát přesně tvůj postoj.“

Samantha se snažila uhnout pohledem, ale nepodařilo se jí to.

„Jediná maličkost, Sammy. Chceš toho kluka? Věř mi, že nic víc říkat nemusíš. Popravdě ani nic jiného vědět nechci. Jen, že ho chceš. Konec příběhu.“

„To nejde.“

„Ale ano. Je to jednoduché jakoacka. Dvě slovíčka. A ta tě nezabijí. Slova, to je ono. Slova nezabíjejí. Ale řekl bych, že tohle už víš, vid’?“

Nedokázala se dívat stranou. Chtěla, zoufale si to přála, a přece nemohla. Nakonec nedobrovolně promluvila, jako by z ní ta slova vytáhl a ona neměla sílu mu v tom zabránit. „Dobře. Chci ho.“

Jeremy se usmál. „Nic víc mi už neříkej.“

Barbara Haversová měla pocit, jako by jí pod víčky rostly bodláky. Už čtvrtou hodinu seděla nad složkami SO10 a silně litovala, že slíbila Nkatovi pracovat dnem i nocí, aby splnila úkol, kterým ji pověřil Lynley. Nikam se s tím nesmyslem nedostala. Jen si začínala uvědomovat, jak rychle se blíží cílovým stanicím Poškození sítnice a Hrozící dalekozrakost.

Po prohlídce Coleova bytu jela s Nkatou do Scotland Yardu. Tady přestěhovali marihuanu a krabici s pohlednicemi na přední sedadlo jejího auta s tím, že se na to podívají později, a rozešli se. Nkata zamířil do Belgravie vrátit inspektorův bentley a Barbara se neochotně vydala splnit slib týkající se povinností v centrálním registru.

Zatím objevila kulové, což ji sotva překvapilo. Podle ní po objevení pohlednic v Battersea ukazovaly neonové šipky na Colea jako na hlavní oběť, ne na Maidenovou. A protože nenašla žádnou spojitost mezi Colem a obdobím, kdy Andy Maiden působil u SO10, připadalo jí pátrání ve spisech jako ztráta času. O opaku by ji přesvědčilo jedině, kdyby z obrazovky vyskočilo zakrvácené jméno a křičelo: „To jsem já, zlato!“

Přesto si uvědomovala, že je rozhodně v jejím zájmu Lynleyův příkaz splnit. Takže přečetla spisy o patnácti jménech, která jí dal, a uspořádala je do doplňkových, i když neužitečných, skupin: Drogy, Vydírání, Prostituce, Organizovaný zločin, Nájemné vraždy. Pečlivě do sloupců zanesla jména z Lynleyova seznamu a přidala věznice, kam byli jednotliví zločinci posláni na několikaletý odpočinek pod laskavým dohledem Jejího Veličenstva. Vyhledala podmínky uvěznění a dodala je do přehledu. Potom pátrala po podmínečně propuštěných. Ovšem hledání bývalých kriminálníchků bylo zatím něco neproveditelného. S pocitem, že se schopně, poslušně a odpovědně vyrovnala s příkazem nadřízeného vrátit se do centrální evidence, se půl hodiny po dvanácté rozhodla, že už je noc.

Díky slabému provozu došla domů v jednu. Přemýšlela o Terrym a o motivu k vraždě, který je třeba vylovit v evidenci. Vzala krabici s pohlednicemi a nesla ji tmavou zahradou ke svému domečku.

Uvnitř blikalo světlo na telefonu, že má zprávy. Otevřela si dveře, položila krabici na stůl, rozsvítila lampu, vzala hromádku pohlednic spojených gumičkou a šla si vyslechnout vzkazy.

První byl od paní Flo. „Drahoušku Barbie, mamka se dneska ráno dívala na vaši fotografii a řekla vaše jméno. Jasně a bez zaváhání. ‚To je moje Barbie,‘ prohlásila. Co si o tom myslíte? Chtěla jsem, abyste to věděla, protože... Nuže, je smutné, když se dostane do jednoho z těch zmatků, že? A ta bláznivá záležitost s... jak se jmenovala? Lilly O’Ryanová? No, nevadí. Dneska byla celý den výborná. Takže se nebojte, že na vás zapomněla, protože to není pravda. V pořádku, drahoušku? Doufám, že se vám daří. Brzy na viděnou. Tak pa, Barbie. Pa, pa.“

Díky bohu za malé radosti, pomyslela si Barbara. Jasný den ve srovnání s týdny demence nebyl nic moc ke slavení, ale co se týkalo matčiných záblesků plného vědomí, zvykla si brát pocit vítězství po lžičkách.

Druhá zpráva začínala jasným „Nazdar, nazdárek,“ a následovaly tři neznělé noty. „Slyšela jsi to? Učím se hrát na flétnu. Dostala jsem ji dneska po vyučování a jsem v orchestru! Zeptali se přímo mě a já zase táty, jestli můžu. Souhlasil, a tak teď hraju na flétnu. Akorát že to ještě moc neumím. Ale cvičím. Už umím stupnici. Poslouchej.“ Hlučně odložila sluchátko. Ozvalo se osm velmi nejistých tónů, stejně nezvučných jako ty první. „Vidíš? Učitel říkal, že mám přirozený talent. Taky si to myslíš, Barbaro?“ V pozadí se ozval klidný mužský hlas. „Oh. Tady Khalidahová Hadiyyah. Z předního bytu v přízemí. Táta říká, že jsem se zapomněla představit. Ale stejně jsi asi věděla, že jsem to já, vid’? Chtěla jsem ti připomenout hodinu šití. Mám ji zítra a ty jsi povídala, že se chceš podívat, co dělám. Ještě chceš přijít? Můžeme si potom dát ke svačině zbytek toho jablka. Zavolej mi, ano?“

Potom se ozval tichý a kultivovaný hlas manželky inspektora Lynleye. „Barbaro, Winston právě vrátil bentleye. Zmínil se, že pracujete na tom případě tady ve městě. Jsem tak ráda a chtěla jsem vám to říct. Víím, že se díky vaší práci opět obnoví dobré vztahy se všemi v Yardu. Barbaro, budete mít trpělivost s mým Tommym? Velmi si vás cení a... No, doufám, že to víte. To jen ty události... co se stalo v létě... dost ho to překvapilo. Takže... Ó, hrůza, jen jsem vám chtěla popřát, ať se vám na tom případu daří. Vždy jste s Tommym skvěle pracovala a vím, že to tentokrát nebude jinak.“

Barbara zaúpěla. Zasvrbělo ji svědomí. Přesto potlačila hlas, který jí říkal, že větší část dne jednala v rozporu s Lynleyovými příkazy. V duchu se přesvědčovala, že žádný neporušila. Jen převzala iniciativu a doplnila pověření činnostmi, jež si vyžadovala logika pokračujícího vyšetřování.

To byla stejně dobrá výmluva jako každá.

Skopla boty a vrhla se na pohovku. Stáhla gumičku ze svazku pohlednic, jež přinesla. Začala se jimi probírat. Přitom ji napadal nespočet důvodů, kvůli nimž se mohl Ter-

ry Cole stát cílem vraha. Naproti tomu Nicola Maidenová se nezdála být nikým jiným než pětadvacetiletou, sexuálně aktivní ženou, která měla jednoho dva muže v každém přístavu a bohatého milence omotaného kolem prstu. Žárlivost některého z nich by mohla vést k tomu, že by ji praštil, ale určitě by to nešel udělat na vřesoviště, zvláště kdyby viděl, že je s někým jiným. Daleko větší smysl by dávalo počkat na ni, až bude sama. Pokud se ovšem nepustila s Terryem do něčeho, při čem by v tom okamžiku vypadali jako jedna osoba. V takovém případě se mohl muž zaslepený žárlivostí vrhnut do kamenného kruhu, zaútočit na soka a potom ještě dohnat ji. Ale znělo to nepravděpodobně. Nic, co se zatím Barbara o Nicole Maidenové dozvěděla, nesvědčilo o její zálibě v mladých nezaměstnaných chlapcích.

Ovšem Terry se ukazoval jako úrodná půda, co se týkalo aktivit, jež mohou mít za následek smrt. Podle Cilly měl u sebe balíčky bankovek a pohlednice, které před sebou právě Barbara rozložila, napovídaly, že se věnoval nelegálním záležitostem. Přestože matka mluvila o synově velké zakázce, i když paní Badenová líčila chlapcovu laskavou povahu a šlechetnost, zdálo se stále pravděpodobnější, že skutečný Terry Cole se pohyboval na okraji, ne-li přímo v podsvětí. A s tím souvisely drogy, pornografie, pedofilie, exotika, erotika a obchod bílým masem. Nehledě na další prima perversnosti, jež všechny mohou lehce přerůst v motiv k vraždě.

A v Nicolině případě téměř vše mluvilo pro tuto možnost: od jejího životního stylu v Londýně až po dostatek peněz. Barbara se rozhodla odhalit, proč dívka odjela na léto pracovat do Derbyshire. Ale co to může mít společného s její smrtí?

Poznatky o životě Terryho Colea nedávaly smysl. Dokud Barbara nenašla pohlednice.

Srovnala je do řad a zírala na ně. No tak, vybízela je, prozradte mi něco, s čím bych mohla pracovat. Víím, že to tady je. Víím, že jedna z vás mi to může říct.

Stále slyšela Cillinu vášnivou reakci, když uviděla pohlednice: „O tomhle by mi *nikdy* neřekl. Ani za sto let. Proboha, předstíral, že je *umělec*. A umělci věnují čas svému

umění. Když netvoří, přemýšlejí o tvorbě. Nemotají se po Londýně a nevylepují tohle. Umění plodí umění, takže se vystavujete působení umění. *Tohle,*“ ukázala pohrdlivě na pohledy, „je život vystavený naprostým pitomostem.“

Ale Terry se nikdy o umění skutečně nezajímal, předpokládala Barbara. Zajímal se o něco naprosto jiného.

První balíček obsahoval pětáctýřicet pohlednic. Každá byla jiná. Bez ohledu na to, jak je studovala, dělila nebo se je snažila postupně vyčlenit, musela nakonec přiznat, že jediné telefonát, a to dokonce i v tuto noční hodinu, jí může pomoci udělat ve vyšetřování další krok.

Vědomě odmítla domněnku, že by Terry Cole mohl být spojený s Maidenovou minulostí v SO10. Odmítla všechny teorie, že by SO10 v případě vůbec hrála roli.

Natáhla se po telefonu. Věděla dobře, že přes pozdní čas bude na druhém konci pětáctýřicet podezřelých, čekajících, až jim někdo položí pár otázek.

Lynley vstal brzy a dorazil do Manchesteru na letiště tak, že se mu podařilo chytit první let do Londýna. V devět čtyřicet zastavilo taxi před domem v Eaton Terrace.

Než vstoupil, na okamžik se zastavil. Přestože bylo jasné dopoledne a slunce zářilo v oknech domů v tiché ulici, měl pocit, jako by mu nad hlavou visel mrak. Hleděl na pěkné bílé stavby a železná zábradlí bez stopy rzi na černém nátěru. Přestože se narodil v nejdelším období míru, jaké tato země zažila, zjistil, že nepochopitelně myslí na válku.

Londýn byl zničen. Noc za noci na něj dopadaly bomby a měnily velké oblasti města na hromady cihel, trámů a sutí. City, doky, předměstí na obou březích utrpěly největší škody, ale žádný obyvatel neunikl strachu. Každou noc ho ohlašovalo houkání sirén a svištění bomb. Ztělesňovaly ho výbuchy, požáry, panika, zmatek, nejistota a následky toho všeho.

A přece se Londýn pokaždé vzpamatoval a obnovil se, jako po celé dva tisíce let. Nezdolali ho nájezdníci ani mor nebo velký požár, tudíž ani nálety neměly naději, že ho porazí. Neboť přes bolest, rozpad a ztráty se mu pokaždé podařilo znovu povstat.

Možná právě to by podpořilo názor, že utrpení a dřina mohou vést k velikosti, uvažoval Lynley, že jakmile se cílevědomost vyzkouší v protivenství, spolehlivě se zocelí. Pokud projde zkouškou bolesti a nepochopení, navždy se umocní. Ale závěr, že bomby nakonec vedou k míru jako ženina námaha k porodu, nestačil k rozptýlení stísněnosti a obav, jež cítil. Pravda, ze zla může povstat dobro. Ovšem mezi tím je peklo, o němž nechtěl uvažovat.

Už v šest ráno zavolal Hankenovi a vysvětlil mu, že „nějaké zásadní informace odhalené londýnskými podřízenými pracujícími na případě“ vyžadují jeho návrat. Spojí se s Derbyshire, jakmile si novinky ověří. Na Hankenovu logickou otázku, proč musí odjet zpátky, když tam už pracují dva lidé a stačil by jediný telefonát, aby získal další dva nebo dva tucty, odpověděl, že jeho lidé odhalili několik detailů, které nasvědčují tomu, že je třeba hledat v Londýně, nikoliv v Derbyshire. Řekl, že mu připadá rozumné, aby jeden z hlavních vyšetřovatelů tohoto případu shromáždil a zhodnotil fakta osobně. Požádal Hankena, zda by mu neposkytl kopie pitevních protokolů. Chtěl se také poradit se znalcem, aby zjistil, jestli jsou závěry doktorky Mylesové o vražedné zbrani přesné.

„Jestli se v noži spletla – například v délce čepele –, rád bych to věděl co nejdříve,“ prohlásil Lynley.

„Jak dokáže specialista odhalit omyl v protokolu bez toho, že uvidí mrtvolu, rentgenové snímky, fotografie nebo samotná zranění?“ zeptal se Hanken.

„Tohle není obyčejný odborník,“ ujistil ho Lynley.

Ale požádal také o kopie rentgenových snímků a fotografie. Cestou na letiště se pro vše zastavil na buxtonské policejní stanici.

Hanken se zatím rozhodl pátrat po Nicolině švýcarském armádním noži a plášti do deště. Také si osobně popovídá s masérkou, která se údajně v úterý večer starala o Upmanovy ztuhlé svaly. A pokud mu čas dovolí, zastaví se na Broughton Manoru, aby zjistil, jestli může otec Juliana Brittona potvrdit synovi nebo neteři alibi.

„Došlápní si na Juliana,“ doporučil mu Lynley. „Objevil jsem dalšího Nicolina milence.“ Ve zkratce mu vylíčil včerejší rozhovor s Christian-Louisem Ferrerem.

Hanken hvízdal. „Dokážeme najít chlápka, který by tuhle kočičku neobhospodařoval?“

„Řekl bych, že bychom se měli spíše poohlédnout po chlapíkovi, který si myslel, že je jediný.“

„Britton.“

„Říkal, že ji požádal o ruku, ale odmítla ho. Ovšem to tvrdí on, že? Dobrý způsob, jak od sebe odvrátit podezření: prohlašovat, že si ji chtěl vzít, zatímco zamýšlel a udělal něco úplně jiného.“

Lynley se vytrhl ze vzpomínek, odemkl vchodové dveře a tiše za sebou zavřel. Zavolal manželku. Napůl očekával, že už bude Helen pryč, protože nějak vytušila jeho záměr vrátit se bez ohlášení a bude se mu chtít kvůli jejich hádce vyhnout. Ale jak šel halou ke schodům, zaslechl bouchnutí dveří a mužský hlas: „Bum. Pardon. Asi nevím, jakou mám sílu.“ Za chvíli se k němu od kuchyně přiblížili Denton a Helen. Muž se snažil vybalancovat na rukou hromadu obrovských pořadačů. Za ním kráčela Helen se seznamem v ruce. „Charlie, trochu jsem to omezila. A oni byli ochotni půjčit mi některé vzorníky do tří hodin, takže jsem závislá na vaší pomoci.“

„Nesnáším květiny, stuhy a podobné věci,“ řekl Denton. „Jsou tak afektované, že mi je ani neukazujte. Vždycky si vzpomenu na babičku.“

„Jsou tak typické.“

„Tak veselé.“ Potom uviděl Lynleye. „Lady Helen, podívejte, co přineslo ráno. Prima. Takže mě nebudete potřebovat, že?“

„Potřebovat k čemu?“ chtěl vědět Lynley.

Když Helen uslyšela manželův hlas, zvolala: „Tommy! Jsi doma? To byla krátká cesta, že?“

„K výběru tapet,“ zodpověděl Denton Lynleyův dotaz. Pokynul složkami, jež nesl. „To jsou vzorky.“

„Do hostinských pokojů,“ dodala Helen. „Tommy, podíval ses poslední dobou na stěny? Tapety vypadají, že nebyly měněny od přelomu století.“

„To také nebyly.“

„Přesně jak jsem předpokládala. Nuže, jestli je nevyměníme, dříve než teta Augusta dorazí, obávám se, že to udělá za nás. Myslela jsem, že bychom ji měli předběhnout.“

Dívala jsem se včera do vzorníků v obchodě a oni byli natolik laskaví, že mi dovolili, abych jim jich pár odnesla. Ale jen na dnešek. Není to od nich hezké?" Kráčela po schodech a přes rameno prohodila: „Jak to, že ses vrátil tak brzy? Už jsi všechno vyřešil?"

Denton ji následoval. Lynley kráčel s kufrem v ruce jako třetí v tom malém procesí. Vysvětlil ženě, že musí v Londýně něco ověřit. Přivezl i zprávy a chce, aby se na ně podíval St. James. „Pitevní protokoly, nějaké fotografie, rentgenové snímky."

„Spor mezi odborníky?" zeptala se. Byla to rozumná domněnka. Nestalo by se poprvé, že byl St. James požádán, aby působil mezi znesvářenými vědci jako prostředník.

„Pouze mé vlastní otázky," odpověděl Lynley, „a také se potřebuji podívat na nějaké informace, které se Winstonovi podařilo shromáždit."

„Ach." Poohlédla se po něm a letmo se usmála. „Je prima, že ses vrátil."

Hostinské pokoje, které potřebovaly dát do pořádku, ležely v druhém patře. Lynley odložil zavazadlo u dveří jejich ložnice v prvním poschodí a zamířil za manželkou a Dentonem nahoru. Helen rozkládala na posteli v první místnosti vzorky tapet, brala z Dentonovy náruče postupně vzorník po vzorníku a s nekonečnou pečlivostí vybírala. Mladý muž měl trpělivý výraz člověka, vystaveného dlouhodobému utrpení. Ale když vešel Lynley, pozoruhodně se rozzářil.

S nadějí v hlase prohodil: „Tady je. Takže jestli mě nebudete potřebovat...?"

„Dentone, nemohu zůstat," upozornil ho Lynley.

Mladík zesmutněl.

„Problém?" zeptal se inspektor. „Čeká na vás někde jakási půvabná osůbka?" To nebylo nic neobvyklého. Dentonova záliba v ženách se stala námětem legend.

„Čeká na mě pokladna se vstupenkami za poloviční cenu," odpověděl Denton. „Doufal jsem, že dorazím ještě před těmi davy."

„Ach, ano. Chápu. Snad ne další muzikál?"

„No..." Denton vypadal rozpačitě. Jeho láska k spek-

táklům uváděným pravidelně ve West Endu ho stála každý měsíc velkou část platu. Když přišlo na divadelní šminky, ztemnělá světla a potlesk, byl skoro tak ztracený jako chudák závislý na kokainu.

Lynley převzal od Dentona vzorníky. „Jděte,“ vyzval mladíka. „Bože chraň, abychom vám znemožnili prožít nejnovější divadelní výstřelky.“

„To je umění,“ ohradil se Denton.

„To mi tvrdíte stále. Jděte. A jestli si koupíte cédéčko z představení, žádám vás, abyste je nehrál, jsem-li doma.“

„To je opravdový kulturní snob, že?“ prohodil k Heleně Denton důvěrným hlasem.

„A vždycky byl.“

Jakmile Denton odešel, Helen se pustila zase do rozkládání vzorků tapet po posteli. Odebrala tři, nahradila je jinými a potom odebrala další vzorník z manželovy náruče. „Není třeba, Tommy, abys je držel. Máš nějakou práci, ne?“

„Může pár minut počkat.“

„Tohle bude trvat mnohem déle. Víš, jak je to beznaděné, když se mám rozhodnout. Myslela jsem něco opravdu hezkého s květinami. Ale Charlie mě od toho nápadu odradil. Bože chraň, abychom ho požádali, aby odvedl tetu Augustu do pokoje, který by mu připadal přezdobený. A co tohle, jednorožci a leopardi? Není to přílišné?“

„Ale vhodné pro hosty, jejichž návštěvu si člověk přeje zkrátit.“

Helen se rozesmála. „Tak je to.“

Lynley mlčel, dokud se neprobrala všemi vzorníky. Na posteli ležely vzorky a také téměř všude na podlaze. Celou dobu myslel na to, jak je divné, že se před dvěma dny pohádali. Zmizela podrážděnost i nechut. Ztratil se pocit zrady, který v něm vyvolal spravedlivé rozhořčení. Zažíval jen klidný žár v srdci, který by někteří muži mohli považovat za žádost a podle toho by se zachovali. Ovšem on věděl, že to nemá nic společného se sexem, ale zato úplně všechno pod sluncem s láskou.

„Měla jsi číslo do Derbyshire. Dal jsem je Dentonovi. A také Simonovi.“

Vzhledla. V koutku úst se jí zachytil pramínek kaštanově hnědých vlasů. Smetla jej.

„Nezavolala jsi.“

„Měla jsem?“ zeptala se bez obalu. „Charlie mi to číslo předal, ale neřekl, že chceš, abych —“

„Nežádal jsem, abys telefonovala. Ale doufal jsem, že to uděláš. Chtěl jsem s tebou mluvit. To ráno jsi odešla z domu uprostřed rozhovoru a mě znepokojovalo, jak to mezi námi vypadalo. Chtěl jsem vyčistit vzduch.“

„Oh.“ Znělo to pokořeně. Přešla k staré georgiánské toaletce a nejistě usedla na okraj židle. Vážně na něj hleděla. V místech, kde ji vlasy chránily před slunečním svitem proudícím oknem, jí na tváři hrály stíny. Tak silně se podobala školačce čekající na kázání, že Lynley začal opětně uvažovat o tom, co původně považoval za rozumný důvod ke stížnostem.

„Helen, je mi líto, že jsme se pohádali. Vyjádřila jsi svůj názor. Na to máš více než právo. Vybuchl jsem, protože jsem chtěl, abys byla při mně. Je to moje manželka, říkal jsem si, a tamto je mé zaměstnání a má rozhodnutí, která při práci musím dělat. Chci mít svou ženu za sebou, a ne aby stála proti mně a bránila mi v cestě. V tom okamžiku jsem o tobě nepřemýšlel jako o osobnosti, nýbrž jen jako o prodloužení mne samého. Takže když jsi zpochybnila mé rozhodnutí týkající se Barbary, viděl jsem rudě. Navztekal jsem se. A je mi to líto.“

Sklopila zrak a sledovala prsty, jimiž přejížděla po okraji židle. „Neodešla jsem kvůli tomu, že jsi vybuchl. Bůh ví, že tak jsem tě zažila už dřív.“

„Vím, proč jsi zmizela. Neměl jsem to říkat.“

„Říkat...?“

„Tu poznámku. O tautologii. Bylo to nesmyslné a kruté. Chtěl bych, abys mi to odpustila.“

Vzhledla k němu. „Tommy, to byla jen slova. Nemusíš se za ně omlouvat.“

„Přesto tě prosím o odpuštění.“

„Ne. Tedy chci říct, že už jsem ti odpustila. V okamžiku, kdy jsi to vyslovil. Řeči nejsou skutečnost, víš? Jen vyjadřují, co člověk vidí.“ Sklonila se, sebrala jednu z tapet a chvíli si ji prohlížela na délku paže, jako by ji hodnoti-

la. Zdálo se, že jeho omluva byla přijata. Přesto měl silný pocit, že téma samotné bylo na hony vzdálené smíření mezi nimi.

Ovšem řídil se jejím příkladem a poznamenal k tapetě: „Řekl bych, že to je dobrá volba.“

„Myslíš?“ Helen ji nechala spadnout na podlahu. „Volby mě ničí. Za prvé rozhodnout se. A následně s tím muset žít.“

V Lynleyově mozku zasvítla varovná světla. Jeho žena nebyla kdysi nejnadšenější nevěsta. Trvalo mu nějakou dobu, než ji přesvědčil, že je sňatek v jejím zájmu. Jako nejmladší z pěti sester, které se provdaly do všech možných prostředí – od italské aristokracie po chovatele dobytka v Montaně –, se stala svědkem střídavého štěstí a rozmarů, jež pramení z každého trvalého spojení. Nikdy se netajila nechutí stát se součástí něčeho, co by jí mohlo více vzít než dát. Ale také nepatřila k ženám, jež dovolí, aby u nich převládla momentální neshoda nad přirozenou inteligencí. Vyměnili si pár drsných slov, to je vše. Slova nemusí nutně něco znamenat.

Přesto se ohradil proti skrytému významu posledních vět: „Když jsem si uvědomil, že tě miluji – vyprávěl jsem ti to někdy? –, nedokázal jsem pochopit, jak jsem k tomu mohl být tak dlouho slepý. Byla jsi tu, po léta součást mého života, ale vždy v bezpečné vzdálenosti jako kamarádka. A když jsem poznal, že tě miluji, napadlo mě, že snahou získat více riskuji ztrátu všeho.“

„Riskoval jsi všechno,“ připustila. „Ve vztahu už není po překročení určitého bodu návratu, že? Ale já toho riskování nelituji. Ty ano, Tommy?“

Cítil úlevu. „Takže máme mír?“

„Měli jsme něco jiného?“

„Vypadalo to –“ Zaváhal, protože nevěděl, jak popsat spoustu změn, jež v jejich vztahu zažil. „Museli jsme očekávat, že si na sebe budeme muset nějakou dobu zvykat, vid? Nejsme děti. Před svatbou jsme žili nezávisle, takže nějaký čas potrvá, než přivykneme životu, v němž je neustále i ten druhý.“

„Měli jsme,“ prohlásila bez přemýšlení. Vzhledla k němu od tapet.

„Co jsme měli?“

„Nezávislé životy. Ach, chápu, že ty ano. Kdo by o tom vůbec pochyboval? Ale co se týká druhé poloviny rovnice...“ Bezmocně ukázala na vzorky. „Zvolila bych bez zaváhání květiny. Ale květiny jsou, jak tvrdil Charlie, přezdobené. Víš, nikdy jsem se nepovažovala v otázkách bytového zařízení za ztracený případ. Možná jsem si celou dobu něco namlouvala.“

Lynley ji znal přes patnáct let, takže mu neunikl skrytý význam. „Helen, byl jsem rozzlobený. Ale jak jsi zdůraznila, říkal jsem jen slova. Není v nich více pravdy než v tvrzení, že jsem citlivá duše. Což, jak dobře víš, nejsem. Tečka.“

Během jeho řeči začala odkládat stranou tapety s květinovým vzorem. Když domluvil, přestala. Podívala se na něj s hlavou na stranu a s milým výrazem ve tváři. „Ty jsi ve skutečnosti nepochopil, o čem jsem mluvila, vid’? Ale jak bys vlastně mohl? Na tvém místě bych tomu také nerozuměla.“

„Chápu to. Opravoval jsem tě. Byl jsem rozzlobený, protože ses mě nezastala, takže jsem se choval, jak jsem si myslel, že ses zachovala ty: Reagoval jsem na formu místo na podstatu pod ní ukrytou. A během toho jsem ti ublížil. A to je mi líto.“

Vstala se vzorky tapet přitisknutými k hrudi. „Tommy, popsal jsi mě takovou, jaká jsem. Odešla jsem, protože jsem nechtěla slyšet pravdu, jíž jsem se léta vyhýbala.“

KAPITOLA 15

Zeny pro něj byly vždy záhadou. Helena byla žena. Tudíž Helena bude stále záhadou. To šlo Lynleyovi hlavou, zatímco jel z Belgravie do Nového Scotland Yardu.

Chtěl pokračovat v rozhovoru, ale jemně ho upozornila: „Tommy, drahoušku, nevrátil ses do Londýna kvůli práci? Musíš ji dokončit. Jdi. Promluvíme si později.“

Jako člověka, kterému se obvykle daří dosáhnout vytouženého cíle velmi rychle, Lynleye dráždilo jakékoliv odkládání. Ovšem Helen měla pravdu. Už se doma zdržel déle, než původně zamýšlel. Takže ji políbil a vyrazil do Yardu.

Našel Nkatu ve své kanceláři. Právě telefonoval a něco si zapisoval do notýsku: „Popište mi ji, jak nejlépe umíte, takže... Dobře, například, jaký měla límec. S druky, nebo na zip? ...Podívejte, ať mi řeknete *cokoliv*, je to víc, než teď mám... Hmmm? Jo. Dobře. Fajn. Vydržím. Upozorněte ji taky. Nashle.“ Když Lynley vstoupil, Nkata vzhlédl a začal se zvedat z křesla za stolem.

Lynley mu gestem naznačil, aby zůstal sedět. Obešel ho a postavil se za něj, aby si mohl prohlédnout pohlednice na stole. Byly to ukázky toho, co podle Nkaty našli v bytě Terryho Colea.

Některé nabízely tělesné tresty, jiné dominanci, další slibovaly, že splní nejtajnější fantazie. Nechyběla reklama na perličkové koupele, masáže, video služby, mučicí komory. Některé pohlednice upozorňovaly na použití zvířat, pár se jich zmiňovalo o možnosti vypůjčit si kostýmy. Na mno-

hých fotografiích se popisovala taková potěšení jako *Transsexuální černá mužena* nebo *Naprostá domina* či *Žhavá a ohromující thajská dívka*. Zkrátka, něco pro každý vkus, sklon a úchylku. A protože pohlednice vypadaly příliš nově na to, aby byly nejdříve vylepeny v telefonních budkách a odsud sesbírány pubertálním hochem se zpocenýma rukama, nabízel se jediný důvod, proč jich měl Terry Cole několik tisíc pod postelí. Spíš než na sběratele vypadal na distributora – součást obrovského soukolí londýnského obchodu se sexem.

Tímhle se aspoň dalo vysvětlit, proč měl podle Cilly mladík tolik peněz. Vylepovači, kteří pracovali natolik rychle, že stačili rozmístit fotografie po všech telefonních budkách ve středu města, mohli dobře vydělávat, protože obvykle se platilo sto liber za každou umístěnou pětistovku. A služba vylepovačů byla naprosto nezbytná: pracovníci Britského telecomu fotografie každodenně odstraňovali, takže se musely neustále nahrazovat.

Dvě pohlednice ležely stranou. Na jedné byla domnělá školačka, druhá měla pouze text. Lynley je vzal a s bolestí u srdce je zkoumavě prohlížel, zatímco se Nkata věnoval telefonování.

PŠŠT stálo na první nahoře. Text pod fotografií zněl: *Neříkej mámě, co se děje po škole!* Na obrázku byla školní brašna s vysypanými učebnicemi a nad ní se od pasu skláněla dívka a zadečkem mířila přímo do objektivu. Nebyla to obyčejná žákyně. Pod vyhrnutou skládanou sukní bylo vidět černá tanga a černé punčochy s krajkovým okrajem. Stydlivě se dívala přes rameno a kolem obličeje jí vlály rozčuchané blond vlasy. Pod střevíčky na vysokém podpatku bylo telefonní číslo a vedle rukou psané *Zavolej mi!*

„Kriste,“ zašeptal Lynley. A když Nkata zavěsil, požádal ho inspektor, jako by mohlo denní světlo popřít slova nočního telefonátu: „Winnie, ještě jednou mi všechno od začátku do konce zopakujte.“

„Zavolal bych Barbaru. Nápady jsou její.“

„Haversové?“ Lynleyův tón donutil konstábla položit sluchátko. „Winstone, řekl jsem, že ji chci mít u počítače. Ujistil jste mě, že to dělá. Proč se účastní i této fáze vyšetřování?“

Nkata zvedl dlaně, prázdné a nevinné. „Neúčastní se. Když jsem se včera večer vrátil z Battersea, měl jsem v auťáku krabici fotek. Zavolał jsem jí, abych věděl, jak si vede v centrální evidenci. Požádala mě, jestli by si mohla vzít ty pohledy s sebou domů. Aby si je prohlédla. Zbytek... Může vám sama říct, jak to bylo.“

Nkata se tvářil bezelstně jako dítě na klíně svatého Mikuláše. Lynley vzdychl: „Tak ji zavolejte.“

Konstábl se natáhl po telefonu. Namačkal několik čísel, a zatímco čekal na spojení, slavnostně prohlásil: „Teď zrovna pracuje v centrální evidenci. Je tam od šesti ráno.“

„Zabijí to tučné tele,“ odpověděl Lynley.

Nkatovi chybělo biblické vzdělání, tak jen nejistě řekl: „Dobře.“ Potom vyhrkl do sluchátka: „Barb, šéf je tady.“

Během čekání na Haversovou Lynley prohlížel druhou pohlednici. Nechtěl myslet na hrůzu, která čeká na rodiče zavražděné dívky, a proto se obrátil zpátky na Nkatu: „Ještě něco nového, Winnie?“

„Zprávy od Coleových. Paní a slečny. Teď jsem zrovna mluvil se sestrou.“

„A?“

„Chybí bunda toho kluka.“

„Bunda?“

„Správně. Černá kožená bunda. Bral si ji vždycky na motorku. Když jste dával paní Coleové ten seznam jeho věcí – ty stvrzenky, pamatujete? – chyběla bunda. Myslely, že ji štípl někdo na buxtonské stanici.“

Lynley si vybavil fotografie z místa činu. Přemýšlel o důkazním materiálu, kterým se probíral v Buxtonu. Potom se zeptal: „Jsou si tou bundou jisté?“

„Tvrdily, že ji obvykle nosil. A nejel by tu dálku na sever jen v tričku, protože, jak se zdá, jiné oblečení neměl... tedy z těch potvrzenek. Říkaly, že by nejel po dálnici jenom v triku.“

„Přece nebylo chladno.“

„Bundu neměl jen kvůli teplu. Taky pro ochranu, kdyby náhodou lehnul na silnici. Podle nich by se v bundě tak neodřel. Takže chtějí vědět, kam se poděla.“

„V bytě ji neměl?“

„Barb prohledala jeho krámy, takže vám může říct —“
Odmlčel se. Měl tolik slušnosti, aby se zatvářil rozpačitě.

„Ach,“ utrousil Lynley významně.

„Potom seděla půlku noci u počítače,“ vyhrkl Nkata.

„To jistě. A koho napadlo, že půjde do chlapcova bytu?“

Nkatu před odpovědí zachránil Barbařin příchod. Jako na zavalanou se objevila s poznámkami v ruce. Lynleyovi připadalo, že je oblečená stejně jako obvykle.

Nezhroutila se ovšem na židli před jeho stolem. Stála v otevřených dveřích s patami přitisknutými k zárubním, jako by tak udržovala tělo v úctyplné pozornosti. Na Lynleyův dotaz po bundě odpověděla za okamžik, během něhož se snažila číst v konstáblově tváři, jako by to byl barometr ukazující klima v Lynleyově kanceláři.

„Oblečení toho kluka?“ zopakovala opatrně, když jí Nkata pokývnutím hlavy k Lynleyovi zjevně naznačil, že může poměrně bezpečně prozradit, že opět zanedbala povinnosti. „No. Hmmm.“

„Haversová, později si povíme o tom, co jste měla dělat,“ oznámil jí inspektor. „Byla mezi chlapcovým oblečením černá kožená bunda?“

Lynley si všiml, že se tváří nejistě. Pocítil úlevu. Olízla si rty a odkašlala. „Všechno měl černé. Svetry, košile, trička i džínsy v šatníku. Ale bunda tam nevisela, tedy ne kožená. Měl tam jen větrovku. A kabát. Opravdu dlouhý, něco jako z období regentství. Tak to bylo.“ Odmlčela se a potom se osmělila: „Proč?“

Odpověděl Nkata.

„Někdo ji musel ukrást na místě činu,“ usoudila okamžitě a dodala směrem k Lynleyovi podle náležitosti: „Pane,“ jako by nově našla úctu k autoritám.

Lynley přemýšlel, co by mohla její dedukce naznačovat. Z místa činu zmizely dva svršky: bunda a nepromokavý kabát. Takže jsou tu zase dva vrazi?

„Možná ta bunda ukazuje cestu k vrahovi,“ poznamenala Haversová, jako by mu četla myšlenky.

„Jestliže se náš vrah bál laboratorních důkazů, potom by ho musel svléknout úplně. Co získal tím, že si vzal jen bundu?“

„Přikryl se?“ navrhl Nkata.

„Na zakrytí krve na oblečení měl ten pršiplášť.“

„Ale jestli věděl, že se bude muset po vraždě někde zastavit, nebo jestli si uvědomoval, že ho cestou domů někdo uvidí, nemohl běhat v gumáku. Proč by ho měl na sobě? V úterý večer nepršelo.“ Haversová stále postávala ve dveřích. Ptala se a mluvila opatrně, jako by si konečně a potěšitelně uvědomila, jak nejisté má postavení.

Ale její poznámky dávaly smysl. Lynley to kývnutím vzal na vědomí. Vrátil se k pohlednicím. Zamával jimi a přikázal: „Chci to slyšet celé ještě jednou.“

Haversová se podívala na Nkatu, jako by očekávala, že se toho ujme. Pochopil to a řekl: „Můžu vám to vyklopit od A až do Ž. Ale bude mi chybět šestadvacet písmen uprostřed. Je to na tobě.“

„Dobrá. Přemýšlela jsem, jaký by mohla mít kterákoliv z nich –“ kývla hlavou na fotografie na Lynleyově stole, „– motiv k vraždě Terryho Colea. Co když je podváděl? Co když odebíral pohlednice, bral od každé stovku, a nikdy žádnou nevylepil? Nebo aspoň míň, než tvrdil? Nakonec,“ zdůraznila, „jak se prostitutka skutečně dozví, kam a jestli vůbec byly její fotografie vylepeny, pokud si to nejde osobně zkontrolovat? A i kdyby se procházela středem Londýna a zastavila se v každé telefonní budce, co by bránilo Terryemu Coleovi tvrdit, že pracovníci Telecomu jsou v čištění stejně rychlí jako on v distribuci?“

Tak jsem se rozhodla každé zavolat, abych zjistila, co mi můžou o Terryem povědět. Ty telefonáty mě moc nepotěšily a právě jsem se chystala vytočit číslo té školačky, když jsem se podívala pozorněji a uvědomila si, že je mi hrozně povědomá. Zavolala jsem a zeptala se: „Takže to je Vi Nevinová? Tady detektiv konstábl Haversová. Ráda bych si s vámi vyjasnila jednu nebo dvě věci, jestli máte čas. Nebo mám zavolat ráno?“

Vi Nevinová se ani nezeptala, jak jsem k tomu číslu přišla. Jen prohlásila tím naučeným hlasem absolventky Královské akademie dramatických umění: „Je po půlnoci. Víte to, konstáble? Nebo se mě snažíte zastrašit?“

Je dost mladá na to, aby hrála roli školačky v sexuálních fantaziích nějakého zbohatlíka,“ usoudila Haversová. „A podle toho, jak jsem včera viděla její byt, bych řekla –“

Zaúpěla a odmlčela se, protože si zjevně uvědomila, že právě prozradila, co ještě včera dělala. „Inspektore, poslyšte. Přemluvila jsem Winnieho, aby mi dovolil dělat s ním. Opravdu chtěl, abych zůstala u počítače, jak jste nařídil. Je v tom naprosto nevinně. Jen mi připadalo, že když budeme mluvit se svědky dva, dokážeme –“

„O tom si promluvíme později,“ přerušil ji Lynley. Zaměřil se na druhou z pohlednic. Bylo na ní stejné telefonní číslo jako na školačku. Ovšem nabídka se lišila.

Nahoře byl výrazný nápis *Pokušitelka Nikki* a pod ním *Odhal tajemství dominance*. Níže naznačena podstata samotných tajemství: *kompletně vybavená mučírna, žalář, operační sál, školní třída. Přines si své hračky, nebo použij mé* zněla poslední nabídka. Nakonec telefon. Žádný obrázek.

„Aspoň známe důvod, proč odešly z MKR Financial,“ ozval se Nkata. „Tyhle holubičky berou od padesáti babek za hodinu do patnácti stovek za noc. Aspoň to tvrdí moje zdroje,“ dodal rychle, jako by to bylo nutné k udržení jeho neposkvrněné pověsti. „Mluvil jsem s Hillingerem z Obscenních publikací. Tihle chlapíci je všechny navštívili.“

Lynley neochotně připustil, že různé útržky informací o Nicole Maidenové do sebe začínaly zapadat. „Takže pager měla kvůli klientům, což vysvětluje, proč o něm rodiče nevěděli, zatímco Upman a Ferrer, muži, s nimiž měla důvěrné styky, ano.“

„Chcete říct, že i v Derbyshire šlapala?“ podivila se Barbara. „S Upmanem a Ferrerem?“

„Možná. Ale i kdyby je měla jen kvůli potěšení, byla to podnikatelka, která chtěla zůstat ve styku s pravidelnými zákazníky.“

„A v nepřítomnosti jim poskytovala sex po telefonu?“

„To je možné.“

„Ale proč byla pryč?“

Toť otázka.

„Ohledně těch chlapíků z Peaks,“ poznamenal Nkata zamyšleně.

„Co je s nimi?“

„V Islingtonu došlo ke scéně. Tak si říkám proč?“

„Ke scéně?“

„Nicolina domácí z Islingtonu slyšela, jak se hádala s nějakým chlápkem,“ vložila se Haversová ode dveří. „V květnu. Těsně předtím, než se odstěhovala do Fulhamu.“

„Napadlo mě, jestli nakonec neseženeme pořádný motiv, který bychom přišli Julianu Brittonovi,“ řekl Nkata. „Tenhle chlápek prohlásil, že bude dřív mrtvá, než by jí dovolil, aby to udělala... něco takového. Možná věděl, že odešla z práv a z MKR, aby se dala na sex.“

„Jak by to věděl?“ opáčil Lynley, aby prověřil Winstonovu teorii. „Julian a Nicola bydleli více než tři sta kilometrů od sebe. Přece si nemyslíte, že přijel do Londýna, v nějaké telefonní budce sebral pohlednici, zavolal, aby si domluvil krásnou schůzku s bičem a želízky, a objevil Nicolu Maidenovou v plné zbroji. Tolik náhod jeden případ nesnese.“

„Mohl přijet na neohlášenou návštěvu, pane,“ ozvala se Haversová.

Nkata přikývl. „Objeví se v Islingtonu a přistihne svoji dívku, jak utahuje skřipce chlápku v koženém postroji. To by mohlo vyvolat hádku.“

Lynley souhlasil, že to připadá v úvahu. Ale jsou i jiné možnosti. „Ve městě žije ještě někdo další a i toho by mohly popudit Nicoliny plány na budoucí kariéru. Potřebujeme nalézt jejího londýnského milence.“

„Ale nemohl by to být jen její další zákazník?“

„Podle Upmannova a Ferrerova tvrzení často telefonoval, takže pochybuji.“

„Pane, neměl by se vzít v úvahu i Terry Cole?“ navrhla Haversová.

„Konstáble, hovořím o muži, který ji zabil, ne o tom, koho zabili společně s ní.“

„Nemluvím o Coleovi jako o jejím londýnském milenci,“ ohradila se Haversová netypicky opatrně. „Mám na mysli Colea jako Colea. Podívat se na něj. Promluvit si o něm. Teď máme spojení mezi nimi, Maidenovou a Colem. On pro ni zjevně vylepoval pohlednice, stejně jako pro ostatní šlapky. Ale nemohl jet až do Derbyshire vyzvednout si další várku k vylepení, zvláště když nebyla v Londýně, aby brala telefony z té předchozí. Takže za

prvé: Co tam pohledával? Mezi nimi musí být další vazba.“

„Cole je v tomto okamžiku sotva ústředním bodem.“

„Jak tohle můžete říct? Je *mrtvý*, inspektore. Potřebujeme něco zásadnějšího?“

Lynley se na ni podíval. Nkata rychle spustil, jako by chtěl zabránit hrozícímu sporu: „Co když ji měl Cole zabít? A nakonec někdo zabil jeho? Nebo se ji snažil před něčím varovat? Upozornit ji, že má očekávat nějaké nebezpečí.“

„Tak proč jí nezavola?“ nesouhlasila Barbara. „Dává to vůbec smysl, skočit na motorku a řídit se do Derbyshire *varovat* ji před něčím?“ Udělala krok dopředu, jako kdyby je mohla z větší blízkosti o svých předpokladech přesvědčit. „Winstone, ta dívka měla pager. Jestli chceš tvrdit, že se Terry musel trmácet až do Peaks, protože ji nemohl chytit po telefonu, tak proč nepoužil pager? Jestli hrozilo nějaké nebezpečí, o němž měla vědět, bylo velmi pravděpodobné, že ji dostihne dřív než sám Cole.“

„A to se stalo,“ zdůraznil Nkata.

„Správně. Stalo se to nejhorší a oba zemřeli. Oba. A já tvrdím, že by od nás bylo moudré, abychom o nich začali takhle přemýšlet: jako o dvojici, ne jako o náhodě.“

„A já říkám,“ začal Lynley významně, „že na vás, Haversová, čeká práce. Díky za vaše přispění. Pokud budu chtít víc, dám vám vědět.“

„Ale, pane —“

„Konstáble?“ Vyslovil to tak, že v tom bylo více než jen hodnost. Nkata se za Lynleyovým stolem napřímil, jako by si přál, aby se podívala jeho směrem.

Neudělala to. Ovšem ruka se zápisníkem jí klesla. Když promluvila, chyběla jí jistota: „Pane, jen si myslím, že potřebujeme zjistit, co přesně Cole v Derbyshire dělal. Když zjistíme důvod jeho výletu, máme našeho vraha. Cítím to. Vy ne?“

„Váš pocit beru na vědomí.“

Sevěřela horní ret mezi zuby a podívala se na Nkatu, jako by doufala, že jí poradí. Druhý detektiv konstábl lehce zvedl obočí a naklonil hlavu směrem ke dveřím. Snad to mělo znamenat, že moudrost velí vrátit se co nejrychleji k po-

čítači. Nevzala si to k srdci. Obrátila se na Lynleye: „Pane, můžu se do toho pustit?“

„Do čeho?“

„Do toho Colea?“

„Haversová, dostala jste úkol. A již jsem vám říkal, abyste se k němu vrátila. Až doděláte práci v centrální evidenci, chci, abyste doručila St. Jamesovi nějakou zprávu. Potom vám dám další úkol.“

„Ale copak nechápete, že jestli jel až do Derbyshire, aby se s ní setkal, tak mezi nimi muselo být něco víc?“

Nkata řekl: „Barb...“ jako opatrné varování.

„Měl spoustu peněz,“ pokračovala. „Hromady, inspektore. Dobrá. Fajn. Mohly být z vylepování pohlednic. Ale měl také v bytě marjánu. A mluvil o velké zakázce. S matkou a sestrou, paní Badenovou, Cillou Thompsonovou. Nejdřív jsem si myslela, že prodává trávu, ale protože ani to vylepování obrázků nemůže vysvětlit, co dělal v Derbyshire —“

„Haversová, nebudu vám to znovu opakovat.“

„Ale, pane —“

„K čertu. Ne.“ Lynley cítil, jak ztrácí trpělivost. Ženská umíněnost na něj působila jako jiskry na troud. „Jestli se snažíte naznačit, že ho někdo sledoval až do Derbyshire s úmyslem otevřít mu tepny, tak jste vedle. Každý útržek informací, které jsme získali, nás vede přímo k té Maideové, a jestli to nechápete, tak jste loni v červnu při tom jednodenním výletu na Severní moře ztratila víc než jen hodnot.“

Prudce zavřela ústa a stiskla rty. Nkata těžce vydechl.

„Teď,“ řekl Lynley, aby získal čas zkrotit svůj hněv. „Haversová, pokud byste chtěla požádat o převelení k jinému detektivu inspektorovi, povězte to bez obalu. Práce je dost.“

Uplynulo pět vteřin. Nkata se odvrátil od okna. Podívali se na sebe s Barbarou, ale Lynleymu význam unikl.

„Nežádám o převelení,“ prohlásila nakonec.

„Takže víte, co máte dělat.“

Znovu na sebe s Nkatou pohlédli. Potom se zadívala na Lynleye. „Pane,“ řekla zdvořile a opustila kancelář.

Lynley si uvědomil, že jí nepoložil jedinou otázku

ohledně pátrání ve složkách. Ovšem vzpomněl si na to, až když si s Nkatou vyměnil místo za stolem, a měl pocit, že kdyby ji teď zavolal zpátky, získala by nad ním převahu. A to si v této chvíli nepřál.

„Nejdřív se podíváme na tu prostituci,“ oznámil Nkatovi. „To může dát zamilovanému muži spoustu podnětů k vraždě.“

„Pro chlapa musí být hrozné, když zjistí, že v tom jeho ženská jede.“

„A věnovat se tomu v Londýně znamená, že to taky někdo mohl odhalit. Souhlasíte?“

„Proti tomu nemám co říct,“ přiznal Nkata.

„Tak tedy navrhuji, abychom začali pátrat po londýnském milenci. Mám velmi dobrý nápad, kde začít.“

KAPITOLA 16

Vi Nevinová vzala z Lynleyových prstů pohlednici, zběžně se na ni podívala a odložila ji na neposkvrněné sklo konferenčního stolku, u nějž stála pohovka a v pravém úhlu k ní dvojkřeslo. Usadila se na pohovku a Lynleyovi s Nkatou nechala dvojkřeslo, aby se na něm mačkali. Nkata se ovšem raději postavil vedle dveří s rukama založenýma na prsou jako strážce.

„Jste ta školačka na fotografii, že?“ začal Lynley.

Vi se natáhla pro portfolio, které ukazovala včera Nkatovi a Haversové. Postrčila ho po skle. „Stojím fotografům, inspektore. To je moje práce a jsem za ni placená. Nevím, kdo je na co použije, a vůbec mě to nezajímá. Dokud dostávám zaplacené.“

„Tvrdíte, že jste jen modelkou pro sexuální služby, které poskytuje někdo jiný?“

„To tvrdím.“

„Chápu. Tak proč je tady vaše telefonní číslo, když nejste ta dotyčná školačka?“

Odvrátila zrak. Byla rychlá, vzdělaná, se správnou výslovností a chytrá, ale nemyslela příliš dopředu.

„Víte, nemusím se s vámi bavit,“ prohlásila. „A nedělám nic protiprávního, tak se tak, prosím, nechovejte.“

Lynley ji ubezpečil, že sem nepřišel, aby s ní probíral právní nuance. Ale pokud se zabývala prostitucí –

„Ukažte mi, kde se na pohlednici píše, že mi někdo za *cokoliv* platí,“ naléhala.

„Pokud se zabýváte prostitucí,“ zopakoval inspektor,

„předpokládám, že víte, kdy se svým chováním dostáváte na tenký led. A to je ten případ —“

„Lelkuji snad někde? Smlouvám si cenu na veřejném místě?“

„A to je ten případ,“ pokračoval neochvějně Lynley, „takže také očekávám, že si, slečno Nevinová, uvědomujete, jak volně a velkomyslně si může smířci soudce bez trpělivosti na slovní prostocviky vyložit pojem veřejný dům.“ Rozhlédl se kolem sebe pro případ, že by plně nepochopila význam jeho poznámky.

„Policajti,“ vydechla pohrdavě.

„Samozřejmě,“ ujistil ji přívětivě Lynley.

Jeli s Nkatou do Fulhamu rovnou ze Scotland Yardu. Vi Nevinová právě vyndávala z nové alfy romeo plastické nákupní tašky. Když zahlédla Nkatu, jak vysunuje svoje dlouhé tělo z bentleye, prohodila: „Proč jste zase přišel? Proč nehledáte Nikkina vraha? Podívejte, teď na vás nemám čas. Za tři čtvrtě hodiny mám schůzku.“

„V tom případě budete asi raději, když odejdeme ještě před tím,“ řekl Lynley.

Pátravě se na ně podívala a nakonec si povzdychla: „Tak mi aspoň pomozte,“ a podala jim dvě plné tašky.

Doma šla nákup rovnou uklidit do velké ledničky: paštiky, řecké olivy, italskou šunku, francouzské sýry...

„Chystáte večírek?“ zeptal se Lynley. „Nebo je snad jídlo součástí té... schůzky?“

Vi Nevinová prudce zabouchla dveře lednice, zamířila do obývacího pokoje a usadila se na pohovce. Seděla tiše, retropostava v pevných střevících, bílých ponožkách, ohnutých džínsech, bílé košili s vykasanými rukávy, zvednutým límcem, šátkem kolem krku a s ohonem. Vypadala jako uprchlice z filmů s Jamesem Deanem. Chyběla jí jen žvýkačka.

Ovšem jako postava z Deanových filmů nemluvila. Vyjadřovala se jako žena v bohatství buď narozená, nebo to předstírající. Během rozhovoru Lynley dospěl k názoru, že jde spíš o tu druhou možnost. Občas jí pečlivě nasazená maska sklouzla. Její původ neodvolatelně odhalily tu a tam slovíčko nebo špatná výslovnost. Přesto nebyla typem, který by člověk v jejím oboru očekával.

„Slečno Nevinová, nepřišel jsem vás zastrašovat. Jsem tady, protože byla zavražděna žena, a pokud má její smrt něco společného s jejím zdrojem příjmů —“

„Tam vždy míříte, že? Přímo k jednomu z našich zákazníků. Je šlapka a dostala, o co si říkala. Měla sakra štěstí, že při jejím životním stylu a s chlapíky, kteří tvořili jeho součást, vydržela tak dlouho.“ Tomu byste rádi udělali konec, že? Životnímu stylu. Takže mi s ohledem na můj ‚zdroj příjmů‘ neříkejte, co uděláte nebo co nemáte v úmyslu.“ Klidně se na inspektora zadívala. „Kdybyste věděl, kolik služebních průkazů vypadlo, když ze sebe chlápci rychle stahovali kalhoty. Hmmm. Mohu vám říct pár jmen.“

„Vaši klienti mě nezajímají. Chci najít vraha Nicolý Maidenové.“

„Což je podle vás jeden z jejích zákazníků. Proč to nepřiznáte? A jak si myslíte, že se asi budou cítit, když za nimi přijdou policajti? A co by to asi udělalo s obchodem, kdyby se rozneslo, že prozrazuji jména? Kdybych je vůbec znala. A to, mimochodem, neznám. Používáme jen křestní, což by vám moc nepomohlo.“

U dveří vytáhl Nkata blok, otevřel ho a řekl: „Rádi uvítáme všechno, co nabídnete, slečno.“

„Zapomeňte na to, konstáble. Nejsem tak pitomá.“

Lynley se k ní naklonil. „Takže chápete, jak je pro mě snadné vás zničit. Řekl bych, že uniformovaný strážník procházející každých patnáct minut ulicí by asi u vašich zákazníků narušil pocit soukromí. A kdyby do jedněch dvou bulvárních novin pronikly pověsti, kdo by nechtěl vědět, jestli k vám nejde na návštěvu někdo známý.“

„To byste se neodvážil! Znáám svoje práva.“

„Žádné z nich nevyklučuje přítomnost novinářů a fotografů, čekajících na kohokoliv od filmových hvězd po členy královské rodiny, nebo místního strážníka, který se jen snaží zabezpečit ulice pro staré dámy, venčící své psy.“

„Vy zatracený, odporný —“

„Svět je zlý,“ přerušil ji Nkata slavnostně.

Podívala se na něj.

Zazvonil telefon. Vyskočila k němu. „Co byste si přál...?“

Nkata obrátil oči v sloup.

Vi pokračovala: „Vydržte. Podívám se do diáře.“ Chvilku listovala. „Je mi líto. To nepůjde. Už je někdo objednaný...“ Přejížděla prstem po stránce a navrhla: „Mohla bych ve čtyři hodiny... Jak dlouhé sezení...?“ Poslouchala a potom zamumlala: „Cožpak nejsi pokaždé fit ještě pro ni?“ Zapsala si něco do diáře. Zavěsila a zůstala stát zády k nim a s prsty na sluchátku, jakoby v zamyšlení. Vzdychnula a tiše řekla: „Tak dobrá.“ Zašla do kuchyně a vrátila se s obálkou. Podala ji Lynleyovi.

„To je to, co chcete. Doufám, že vám nezlomí srdce, že jste se ohledně klientů zcela mýlil.“

Obálka již nebyla zalepená. Vytáhl obsah: list papíru s jednoduchou zprávou z nalepených výstřižků. DVĚ DĚVKY UMŘOU VE SVYM BLITÍ. BUDOU ŽEBRAT O ZLITOVÁNÍ A NE DOSTANOU NIC INÝHO JEN BOLEST. Lynley podal papír Nkatovi. Ten si to také přečetl a poznamenal: „Stejně jako ty na místě činu.“

Lynley přikývl. Pověděl Vi Nevinové o anonymních dopisech, které našli u mrtvých těl.

„Poslala jsem jí je,“ vysvětlila.

Lynley zmateně otočil obálku. Byla adresována Vi a měla londýnské razítko. „Ale vypadá naprosto stejně.“

„Ne že bych jí je poslala jako tento. Beze jména. Jako výhrůžku. Dostala jsem je já. Sem. Domů. Chodily celé léto. Pokaždé, když jsme si s Nikki telefonovaly, jsem s ní o tom mluvila, ale neustále si z toho dělala legraci. Takže jsem jí je nakonec poslala po Terrym, protože jsem chtěla, aby se na vlastní oči přesvědčila, že situace začíná být neudržitelná a že se o sebe musíme obě začít starat. Což,“ dodala hořce, „Nikki neudělala. Bože, proč nikdy neposlechla?“

Lynley si vzal dopis od Nkaty. Podrobně si ho prohlížel, potom papír opatrně složil a zasunul zpátky do obálky. „Možná by bylo lepší, kdybyste spustila od začátku.“

„Na začátku je Shelly Plattová,“ odpověděla.

Vi přešla k oknu na ulici. Vyhlédla ven, jako by očekávala, že dole někdo bude. „Byly jsme kamarádky. Roky stá- le jen Shelly a Vi. Ale potom se objevila Nikki a už nemě- lo smysl, abych s ní dále zůstávala. Ale Shelly se s tím

nedokázala smířit a začala dělat potíže. Věděla..." zatřásl se jí hlas a odmlčela se. „Věděla jsem, že nakonec něco udělá. Ale Nikki mi nevěřila. Vždycky se tomu smála.“

„Čemu?“

„Dopisům. Telefonátům. Nebyly jsme tady,“ ukázala rukou na byt, „ještě ani dva dny a Shelly už získala číslo a začala volat. Potom posílala dopisy. Nato se objevila na ulici. Následovalo čmárání po mých reklamách..." Vi zamířila k servírovacímu stolku. Pod nádobou s ledem ležela hromádka pohlednic. „Řekla, že nás zničí. Je to hnusná žárlivá –“ Rychle se nadechla. „Je žárlivá.“

Na obrázcích byla stejná školačka, kterou už viděli, ovšem na každém byla jasným fixem načmárána nějaká pohlavně přenosná nemoc.

„Terry je objevil při pravidelné obchůzce budek,“ podotkla Vi. „Udělala to Shelly, to odpovídá jejím způsobům. Nebude šťastná, dokud mě nezruinuje.“

„Povězte nám o Shelly Plattové,“ požádal ji inspektor.

„Bývala mojí služebnou. Seznámily jsme se v C'est la Vie. Znáte to? Francouzské pekařství a kavárna u South Ken Station. Měla jsem tam, jak vy říkáte, schůzku s vrchním pekařem. Bagety, rohlíky a koláčky výměnou za trochu dovolování na pánském záchodě. Shelly tam jednoho rána právě pojídala čokoládové croissanty, když jsem šla s Alfem pod schody. Všimla si, že mi potom dal pečivo, aniž si vzal peníze, a začalo ji to zajímat.“

„Aby vás vydírala?“

Vi se tvářila, jako by ji ta otázka smutně pobavila. „Chtěla vědět, jak dostat zadarmo croissanty. Navíc se jí líbilo, jak se oblékám – toho dne jsem byla za Mary Quantovou –, a i toho kousek chtěla.“

„Vašeho šatníku?“

„Mého celého života, jak se později ukázalo.“

„Chápu. A jako služebná měla přístup k vašim věcem –“

Vi se zasmála. Z nádoby na led vzala dvě kostky ledu a ze spodní poličky malou plechovku rajčatové šťávy. Mlčky si namíchala Bloody Mary s jistotou člověka s letitou praxí. „Inspektore, ona nepracovala jako klasická služebná. Brala telefony, sjednávala mi schůzky.“ Vi si zamícha-

la nápoj skleněnou tyčinkou s jasně zeleným papouškem. Míchátko pečlivě odložila na ubrousek a vrátila se na pohovku. Sklenku odložila na konferenční stolek a pokračovala ve vyprávění. Než se poznala se Shelly Plattovou, zaměstnávala Filipínku ve středních letech. Ale tehdy měla skoro každá Filipínku ve středních letech, tak ji napadlo, že mladé děvče by mohlo dodat na zajímavosti. Navíc, když se Shelly upravila, nevypadala tak špatně. A nejdůležitější bylo, že ji nezajímalo, jak si Vi vydělává, jen když dostávala slíbenou odměnu. „Poskytla jsem jí pokoj, stravu a třicet liber týdně. A věřte mi, že to bylo víc, než si předtím vydělávala šlapáním před Earl's Court Station.“

Byly spolu téměř tři roky, pokračovala. Ale potom Vi potkala Nikki Maidenovou a pochopila, oč bude lepší, když budou pracovat společně. „Zpočátku jsme si Shelly nechaly. Ale nenáviděla Nikki, protože už jsme nebyly pouze my dvě. Taková je Shelly, ovšem to jsem nevěděla, když jsem ji vzala k sobě.“

„Jaká je?“

„Navěsí se na člověka a myslí si, že ho vlastní. Měla jsem to pochopit, když mi poprvé líčila, co dělá svému příteli. Když za ním přijela z Liverpoolu a tady zjistila, že ji už nechce, pustila se do svých obvyklých praktik: všude ho pronásledovala, neustále mu telefonovala, potulovala se kolem jeho bytu, posílala mu dopisy, nosila dárky. Jenže já jsem tehdy netušila, že tak to má ve zvyku, chápete. Myslela jsem, že je to úlet, reakce na zklamání v první lásce.“ Pořádne se napila. „Byla jsem zatracený blázen.“

„Vám udělala totéž?“

„Měla jsem to vědět. Stan, její přítel, sem přišel poté, co mu rozřezala pneumatiky u auta. Zuřil a určitě si myslel, že ji srovná. Ale ona srovnala jeho.“

„Jak?“

„Pořezala ho kuchyňským nožem.“

Nkata se podíval na Lynleye. Lynley přikývl. Vrah má obvykle oblíbenou zbraň. Ale proč zabíjet Nicolu, když byla Shelliným cílem Vi? A proč tolik měsíců otálet?

Vi jako by pochopila nevyřčené otázky. „Netušila, kde je Nikky. Ale věděla, že jsou s Terrym jedna ruka. Jestli ho sledovala, bylo jen otázkou času, kdy ji k Nikky dovede.“

Opět se napila a ubrouskem si osušila koutky úst. „Děvka jedna zabijácká,“ řekla tiše. „Doufám, že shnije.“

„Tohle si ta děvka zasloužila,“ zamumlal Lynley. Teď věděl, odkud pochází vzkaz v Nicolině kapse. „Potřebujeme její adresu, jestli ji znáte. A také seznam Nicoliných zákazníků.“

„Tady nejde o zákazníky. To jsem vám právě řekla.“

„Ano. Ale také jsme se dozvěděli, že Nicola měla s nějakým mužem v Londýně vztah, který byl více, než by se očekávalo mezi klientem a...“ Pátral po nějakém eufemismu.

„Společníci na večer,“ dodal Nkata.

„A mohli bychom ho klidně nalézt mezi pravidelnými návštěvníky,“ dokončil Lynley.

„Tedy, kdyby někdo takový byl, věděla bych o tom.“

„Tomu se dá těžko uvěřit,“ ohradil se Lynley. „Přece si nemyslíte, že předpokládám, že takový byt platíte jen ze svých výdělků z obchodu se sexem.“

„Věřte, čemu chcete.“ Vi zasunula prsty za šátek a prudce si ho povolila.

„Slečno Nevinová, pátráme po vrahovi. Pokud je to muž, který Nicolu původně ubytoval v tomto bytě, potom nám musíte říct jeho jméno. Protože jestli si myslel, že ji má jen pro sebe, a zjistil, že je jedním z mnoha, mohlo ho to klidně dohnat k vraždě. A odvážím se tvrdit, že když je mrtvá, nebude rád, že tady bydlíte na jeho náklady.“

„Už jsem vám odpověděla.“

„Je tím chlápkem Reeve?“ zeptal se Nkata.

„Reeve?“ Vi opět sáhla po sklenici.

„Martin Reeve, MKR Financial Management.“

Nenapila se. Místo toho míchala tekutinou a sledovala, jak stéká po kostkách ledu, které chřestily o sklo. Nakonec řekla: „O MKR jsem lhala. Nikdy jsem pro Martina Reevea nepracovala. Dokonce ho ani neznám. Věděla jsem o něm a o Tricii jen z Nikkina povídání. A když jste se mě na něj včera ptali, mluvila jsem podle vás. Nevěděla jsem, co víte. O mně. O Nikki. A v mém oboru věřit policii nedává smysl.“

„Tak jak jste se vy dvě poprvé setkaly?“ ozval se Nkata.

„Nikki a já? Poznaly jsme se v hospodě. Nedaleko koleje, v Jack Horner na Tottenham Court Road. Hučel do ní nějaký plešoun s břichem a zkaženými zuby. Když odešel, tak jsme se rozesmály. Začaly jsme se bavit a...“ Pokrčila rameny. „S Nikki se dobře povídalo. Lehce se jí říkala pravda. Zajímala se o moji práci, a když se dozvěděla, kolik se dá vydělat – mnohem víc než dostávala v MKR –, rozhodla se to zkusit.“

„Nevadila vám konkurence?“ podivil se Lynley.

„Žádná nehrozila.“

„To nechápu.“

„Nikki to neměla ráda obvyčejně,“ vysvětlila Vi. „Brala jen muže se zálibou ve zvráceném sexu. Kostýmy, představení, dominance. Já hraju holčičku pro muže, kteří mají rádi dvanáctileté, a se mnou neriskují za své potěšení postih. Ale je to stejně zvrácené. Poskytují jim přirozeně s rolí malé holčičky také manuální a orální sex. Jinými slovy, s tím, co nabízím, by se Nikki nikdy neobtěžovala: romantika, svádění a pochopení. Překvapilo by vás, jak zřídka se takové věci odehrávají mezi manžely.“

„Takže vy dvě,“ shrnul Lynley a vyhnul se jakýmkoliv řečem o tom, jak může péče o vztah pozvednout manželství, „jste vyhověly všem chutím a sklonům?“

„Ano,“ odpověděla. „A Shelly to věděla. A také si uvědomovala, že jakmile jsme se s Nikki skamarádily, nikdy bych Shelly v případě jejich neshod nedala přednost. A právě proto potřebujete mluvit s ní, ne s neexistujícím pracháčem, od něhož by Nikki dostala tento byt.“

„Kde tu Shelly najdeme?“ zeptal se Nkata.

Vi její adresu neměla. Tvrdila, že dívku ovšem není těžké najít. Chodila pravidelně do The Stocks, klubu ve Wandsworthu, kde „se scházela individua se zvláštními chutěmi“. Děvče bylo dle Viiných slov „velká kamarádka“ s barmanem.

„Pokud tam teď není, on vám může říct, kde ji najdete,“ poradila jim.

Lynley ji pečlivě pozoroval. Přestože jim poskytl množství informací, stále cítil potřebu nějak vyzkoušet její upřímnost. Výmluvnost patřila k zásadním podmínkám úspěchu v profesi a její vychytralost spolu s roky stráve-

nými mezi lidmi na hranici zákona naznačovaly, že nemá jejím slovům bezvýhradně věřit.

„Slečno Nevinová, to, co Nicola Maidenová několik měsíců před smrtí podnikla, si navzájem odporuje. Využila prostituci jako rychlý zdroj příjmů, dokud si nebude vydělávat dost jako právnička?“

„Žádný právnícký obor není tak výnosný jako tohle,“ upozornila ho Vi. „Aspoň ne, když jste mladý. Právě proto Nikki odešla z fakulty. Věděla, že dostudovat může ve čtyřiceti. Ovšem v tom věku by to už bylo horší se zákazníky. Přišlo jí rozumné vydělávat, dokud může.“

„Tak proč pracovala v létě u právníka? Nebo pro něj dělala něco víc než koncipientku?“

Vi pokrčila rameny. „Musíte se zeptat toho právníka.“

Barbara Haversová strávila u počítače celé dopoledne. Při odchodu z Lynleyovy kanceláře se tak úporně snažila ovládnout hněv, že ještě hodinu potom zírala na zářící obrazovku a nedokázala zpracovat jedinou informaci. Uklidnila se až při pročítání sedmého spisu. Vztek se přetavil v slepé zaujetí. Práci na případu se už nesnažila vykoupit v očích muže, po jehož uznání toužila. Teď chtěla oběma, sobě a Lynleyovi, dokázat, že má pravdu.

Tento úkol jí zadal s kamennou tváří. Kdyby zahlédla v jeho patricijském obličejí nejmenší náznak pohrdání, netrpělivosti, posměchu nebo odporu, pohádala by se s ním a mohli by bojovat stejně otevřeně jako v minulosti. Ale on zjevně došel k závěru, že Barbara nevyhovuje práci v terénu a pohybuje se na hranici hysterie, tudíž mu nestojí za pozornost. Proto ať by se jakkoliv snažila svůj postup vysvětlit, nepřinutila by ho myslet si opak. Měla jedinou možnost: dokázat mu, jak se ve svých odhadech mýlil.

To mohla udělat jediným způsobem. Uvědomovala si, že dává v sázku celou svoji kariéru, ovšem také věděla, že ta v současnosti nemá žádnou hodnotu. A nikdy v životě by už neměla, pokud se neosvobodí z pout hodnocení, která ji teď svírají.

Začala myslet na oběd. Přijela do práce brzy ráno a měla by si udělat přestávku. Tak proč bych se ve svém volném

čas neprošla, ptala se sama sebe. Nikde není psáno, že musí jít jediné na Victoria Street. Krátká procházka po Soho jí rozhodně rozproudí krev před dalšími hodinami strávenými v centrální evidenci nad akty SO10.

Ovšem představa pěšího výletu do Soho ji zase tak moc nenadchla. Čas je přece to nejdůležitější. Proto zamířila do podzemních garáží a vyrazila autem po Charing Cross Road směrem do Soho.

Všude byly spousty lidí. V části Londýna, kde jste našli vše od knihkupectví po tetovací salony, od stánků s čerstvou zeleninou a květinami po sex-shopy nabízející různé pomůcky, proudily po chodnících neustále davy. A během slunečného sobotního zářijového odpoledne se lidé na chodníky nevešli, takže kráčeli po ulicích a ztěžovali život řidičům.

Barbara si nevšímalala restaurací, které ji lákaly jako Sírény. Dýchala ústy, aby se vyhnula lákavým vůním ocesnekovaných italských jídel. Když nakonec uviděla dřevěnou stavbu, napůl altán, napůl kůlnu na náradí, která označovala střed náměstí, s úlevou vydechla. Nemohla najít místo na zaparkování, tak se aspoň podívala, kde leží její cíl. Nakonec se rozhodla obětovat půldenní mzdu za nedaleké parkoviště. Kráčela zpátky na náměstí a přitom hledala v kabele zmačkanou adresu z kapsy Terryho džínů. Ověřila si adresu: *Soho Square 31-32*.

Dobrá, pomyslela si. Podívejme se, co tam náš Terry pohledával.

Zamířila k moderní budově se střešními okny na jihozápadním konci náměstí. Řada dórských sloupů kryla vchod s prosklenými dveřmi. Nad vchodem se skvěl mozačný nápis: Triton International Entertainment.

Barbara o Tritonu moc nevěděla, jen že jejich logo bývá na konci televizních inscenací a na začátku filmů. Napadlo ji, jestli Terry Cole nedoufal, že udělá, vedle ostatních pochybných činností, kariéru jako herec.

Zkusila dveře. Byly pevně zamčené. „Sakra,“ zaklela tiše a dívala se tónovaným sklem, jestli nezahledne něco v hale. Nic moc neobjevila.

Na mramorové podlaze stála sépiově zbarvená kožená křesla. Prostor zjevně sloužil jako čekárna. V samém středu

se tyčil stánek s reklamou na poslední filmy z produkce Tritonu. Vedle dveří stála recepce z ořešáku a naproti troje výtahové dveře z leštěného bronzu, v nichž se odrážela k Barbařinu, i když pochybnému, potěšení její postava.

Byla sobota a uvnitř ani známka života. Barbara se právě chystala proklít štěstěnu a pokorně se vrátit do Yardu. Náhle se otevřely jedny dveře od výtahu a vyšel z nich šedovlasý muž v uniformě bezpečnostní služby. Právě si zapínal poklopec a upravoval kalhoty v rozkroku, když zahlédl Barbaru. Strnul a mával na ni, aby odešla.

Vytáhla služební průkaz a přitiskla ho ke sklu. „Policie,“ zavolala. „Můžeme, si, prosím, promluvit?“

Zaváhal a podíval se na veliké nástěnné mosazné hodiny, které visely na stěně vlevo od dveří nad řadou fotografií známých osobností. „Mám polední pauzu,“ zakřičel.

„Tím líp,“ odpověděla. „Já taky. Pojdte ven. Jestli chcete, koupím vám oběd.“

„Tak o co se jedná?“ Přiblížil se ke vchodu, ale zastavil se za velkou gumovou rohožkou.

„Vyšetřování vraždy.“ Barbara významně mávala průkazem.

Pochopil. Vytáhl kruh s obrovským množstvím klíčů a dal si načas, než našel ten pravý a otevřel.

Jakmile se Barbara dostala dovnitř, ihned přešla k věci. Oznámila strážci se jmenovkou *Dick Long*, že vyšetřuje vraždu mladého Londýňana Terence Colea v Derbyshire. Mezi věcmi oběti našli mimo jiné i tuto adresu a ona se snaží zjistit důvod, proč ji měl.

„Cole, říkáte? Terence křestním? Nikdy jsem tady někoho takového neměl. Aspoň co vím. Což není nic moc, protože dělám jen víkendy. Pracovní dny sloužím v BBC. Ani jedni moc neplatí, ale aspoň nespím někde pod mostem.“

„Terry Cole měl tuhle adresu. Mohl sem přijít s tím, že je umělec. Sochař. Říká vám to něco?“

„Tady nikdo umění nekupuje. Drahoušku, potřebujete jednu z těch nóbl galerií. V Mayfair nebo tak. I když to tady trochu jako galerie vypadá, ne? Co myslíte?“

Neměla čas probírat interiér Triton Entertainment. Řekla: „Mohl mít s někým z Tritonu schůzku?“

„Nebo v některé jiné společnosti,“ upozornil ji Dick.

„Tady je víc podniků, nejen Triton?“

„Ach ano. Triton je jen jeden z nich. Má firmu nad vchodem, protože zabírá většinu místa. Těm ostatním to nevadí, protože mají zase nižší nájem.“ Dick potřásl hlavou směrem k výtahům, takže si Barbara všimla tabule mezi dveřmi se jmény, odděleními a seznamem firem. Vydavatelství, filmové a divadelní společnosti. Promluvit si s každým na seznamu bude trvat hodiny, možná dny. A ještě s těmi, jejichž jména chybějí, protože hrají vedlejší role.

Barbara se odvrátila od výtahů a zadívala se na recepci. Věděla, co taková přepážka znamená. Tedy aspoň ve Scotland Yardu, kde byla bezpečnost prvořadá. Říkala si, jestli je to tady také tak. „Dicku, zapisují se návštěvníci?“

„No jo.“

Skvěle. „Můžu se do té knihy podívat?“

„To, slečno... eh, konstáble, nemůžete. Bohužel.“

„Dicku, policejní záležitost.“

„Správně. Ale je přes víkend zamčená. Můžete zkusit šuplíky, abyste se přesvědčila.“

Barbara vklouzla za přepážku a bezúspěšně se snažila vytáhnout zásuvky. Sakra, zlobila se v duchu. Nechtělo se jí čekat do pondělí. Toužila viníkovi zaklapnout pouta, přivést ho před Lynleye a zakřičet na šéfa: „Vidíte? Vidíte?“ A čekat téměř osmačtyřicet hodin na další krok směrem k pachateli derbyshireských vražd bylo jako přikázat psům na stopě lišky lehnout, když mají kořist na dohled.

Zbývala jediná možnost. Příliš se jí nelíbila, ale byla ochotna obětovat tomu čas a pokusit se. „Dicku, povězte mi, máte seznam lidí, kteří zde pracují?“

„Oh, slečno... eh, konstáble... pokud jde o tohle...“ Tvářil se nejistě a popotahoval se za nos.

„Ano. Máte, že? Protože kdyby se v některé kanceláři dělo něco divného, potřebujete vědět, na koho se obrátit. Vidíte? Dicku, ten seznam potřebuju.“

„Ale já to nemůžu –“

„– dát každému,“ dokončila větu. „To vím. Jenže nedáte to někomu. Předáte to policii, protože došlo k vraždě. A chápete, že jestli nebudete pomáhat při vyšetřování, mohlo by to vypadat, že jste v tom nějak namočený.“

Vypadal ohromeně. „Ach, ne, slečno. Nikdy jsem v Derbyshire nebyl.“

„Možná někdo odsud. V úterý večer. A podílet se na krytí toho dotyčného... To se prokurátorovi nikdy nelíbilo.“

„Cože? Vy si myslíte, že ten *vrah* pracuje tady?“ Dick se podíval k výtahům, jako by očekával, že jedním přijede Jack Rozparovač.

„Je to možné. To se klidně může stát.“

Zamyslel se. Barbara mu dala čas. Znovu se rozhlédl od výtahů k recepci. Nakonec prohlásil: „Když je to pro policii...“ a zašel k Barbaře za přepážku. Otevřel dvířka skříňky, v níž se vršily stohy papíru a vše potřebné na vaření kávy. Vzal z horní přihrádky sešitou složku a podal ji Barbaře. „Tady to je.“

Vřele mu poděkovala a ujistila ho, že přispěl k dosažení spravedlnosti. Ovšem bude s sebou potřebovat kopii. Zavolá všem lidem v seznamu a nepředpokládá, že by chtěl, aby telefonovala odsud.

Dick neochotně svolil a zmizel na pět minut ke kopírovacímu zařízení. Když se vrátil a předal jí, co chtěla, musela se ze všech sil snažit, aby opustila budovu důstojně, protože se jí chtělo radostí tančit. Zamířila do vedlejší uličky, a jakmile zmizela z dohledu, nedočkavě se vrhla na papíry.

Poklesla na duchu. Stránka za stránkou, dohromady nejméně dvě stovky jmen.

Při představě práce, která ji čeká, vzdychla.

Dvě stě telefonátů a nikdo, kdo by jí pomohl.

Musí existovat účinnější způsob, jak donutit Lynleye, aby přišel ke křížku. Po chvilce přemýšlení se rozhodla.

KAPITOLA 17

Detektiv inspektor Hanken měl v úmyslu udělat si v sobotu hodinu na to, aby Belle sestavil novou houpačku. Ani ne dvacet minut po návratu z letiště v Manchesteru musel na své plány zapomenout. Dorazil domů kolem poledne. Dopoledne zajel do hotelu Airport Hilton za masérkou, která měla minulé úterý večer v péči Willa Upmana. Když jí Hanken zavolal z hotelové haly, ozval se v telefonu smyslný, sexy a svádíivý hlas. Ovšem objevila se osmdesátikilová Valkýra ve zdravotnické bílé, s rukama jako zápasník a boky v šíři předního nárazníku nákladního auta.

Potvrdila Upmanovo alibi na večer, kdy došlo k vraždě mladé Maidenové. Slečna Freda, jak se jmenovala, ho masírovala a on jí dal za uvolnění křečovitých uzlíků ve svalch jako obvykle štědré spropitné. „Jako nějaký Amík,“ informovala přátelským tónem Hankena. „Dělá to tak od začátku, takže ho vždycky ráda vidím.“

Dále mu sdělila, že patří k jejím pravidelným zákazníkům a jezdí nejméně dvakrát do měsíce. „Má v práci hodně stresu.“ Masáž trvala jen hodinu. Od půl osmé v Upmanově pokoji.

Hanken si uvědomil, že měl Upman spoustu času dostat se potom zpátky na Calderské vřesoviště, klidně kolem půl jedenácté zabít Maidenovou i jejího společníka a vrátit se zpátky do hotelu, aby si zajistil pevné alibi. Takže právník zůstává ve hře.

A po Lynleyově telefonátu se stal, aspoň pro Hankena, hlavním hrdinou.

Právě rozložil v garáži na podlaze Bellinu houpačku a poodstoupil, aby si ji prostudoval, zatímco počítal hromadu přiložených šroubků a maticek. Ozval se mobil. Volal Lynley, že jeho podřízení objevili mladou ženu, spolubydlící Nicolý Maidenové. On sám si s ní právě pohovořil. Podle ní Nicola v Londýně žádného milence neměla, o čemž Lynley pochybuje, a také policii navrhla, aby si ještě promluvila s Upmanem, pokud chce zjistit, proč se Nicola rozhodla trávit léto v Derbyshire. K tomu Hanken podotkl: „Thomasi, máme jen Upmanovo tvrzení, že ta dívka na jihu někoho měla.“

Na to Lynley odpověděl: „Ale nedává smysl, že odešla v květnu z právnické fakulty a v létě pracovala pro Upmana... pokud mezi těmi dvěma něco nebylo. Petere, měl bys čas vyždímat z něj víc informací?“

Hanken šťastný, tedy potěšený, že může toho úlisného parchanta zmáčknout, ovšem hledal nějakou pevnou půdu, na níž by postavil další rozhovor s buxtonským právníkem, který se prozatím obešel během výslechu bez svého advokáta po boku. Ovšem jakmile by se Upmanovi zdálo, že se vyšetřování zaměřuje na něj, určitě by si právníka k rozhovoru přizval.

„Předtím, než se Nicola odstěhovala z Islingtonu do Fulhamu, ji někdo navštívil. Devátého května. Muž. Pohádali se. Bylo je slyšet. Ten muž prohlásil, že bude dřív mrtvá, než by jí dovolil, aby to udělala,“ líčil Lynley.

„Udělala co?“ ozval se Hanken.

Lynley vyprávěl dál. Hanken mu naslouchal se značnou dávkou nedůvěry. Náhle ho přerušil: „Sakra. Kruci. Thomasi, počkej. Musím si to poznamenat.“ Zašel do kuchyně, kde jeho žena dohlížela na obědvající dcerky, zatímco miminko spalo v dětské tašce na pracovní desce. Udělal si prostor vedle Sarah, která právě zlomila obložený chléb s vajíčky a rozmazala si je kolem pusinky. Řekl: „Fajn. Pokračuj,“ a zapisoval si místa, děje a jména. Když mu Lynley vylíčil Nicolin tajný život londýnské prostitutky, tiše hvízdal. Ohromeně zíral na své dcerky, zatímco mu Lynley osvětloval speciality mrtvé dívky. Svářela se v něm potřeba všechno si řádně poznamenat a touha přivinout Sarah a Bellu k srdci, tak jak byly, špinavé od vajíček a majonézy,

jako by jim tím zajistil budoucnost požehnanou bezpečnou normalitou. Myšlenky na dcerky vyvolaly otázku: „Thomasi, a co Maiden?“ když mu Lynley na závěr vysvětlil, že se teď vydá hledat Shelly Plattovou, bývalou spolubydličí Vi Nevinové a autorku anonymů. „Jestli se nějak dozvěděl, že jeho dcera v Londýně loví zákazníky... Doveďeš si představit, jak by to na něj muselo zapůsobit?“

„Myslím, že je vhodnější uvažovat o tom, co by to znamenalo pro muže, který si myslel, že je jejím milencem. Upman a Britton, dokonce i Ferrer, se hodí na roli Nemesis daleko víc než Andy.“

„Ne, bereš-li v úvahu, jak otec přemýšlí: ‚Dal jsem jí život.‘ Co když si také myslel, že jí může život vzít?“

„Petere, bavíme se o policistovi, poctivém policistovi. *Příkladném* policistovi, který neměl během celé služby jediný černý puntík.“

„Dobře. Prima. Ale tahle situace má houby společného s Maidenovou kariérou. Co když zajel do Londýna? Co když zakopl o pravdu? Co když se jí snažil její životní styl – ani se mi tomu vlastně nechce říkat životní styl – bezúspěšně vymluvit a pochopil, že zbývá jen jediný způsob, jak to ukončit? Protože, kdyby tomu, Thomasi, neudělal konec, dívčina matka by to nakonec objevila. Maiden nemohl snést představu, co by to ženě, kterou miluje, způsobilo.“

„To se hodí i na jiné,“ ohradil se Lynley. „Na Upmana, na Brittona. Chtějí jí to vymluvit. A z mnohem více důvodů. Bože, Petere. Sexuální žárlivost daleko přesahuje snahu ochránit matku před pravdou o svém dítěti. To musíš chápat.“

„Našel to auto. Z dohledu. Za zídkou. Uprostřed toho zatraceného, pitomého White Peak.“

„Pete, děti...“ napomenula ho manželka, která právě přinášela dcerám sklenice mléka.

Hanken chápavě přikývl a poslouchal, co mu Lynley povídá: „Znám toho muže. Nemá v sobě ani kapku násilnické krve. Proboha, musel odejít z Yardu, protože už tu práci nedokázal strávit. Takže kde a kdy by si vypěstoval schopnost – a touhu po krvi – praštit vlastní dítě do hlavy? Povrtejme se trochu v Upmanovi a Brittonovi, a Ferrerovi, bu-

de-li třeba. To jsou neznámé veličiny. V Yardu je přinejmenším dvě stě lidí, kteří mohou potvrdit, jaký Andy Maiden je a není. A ta spolubydlící, Vi Nevinová, trvá na tom, aby chom si promluvili s Upmanem. Možná hraje o čas, ale podle mého bychom měli začít s ním."

Hanken si uvědomil, že to zní naprosto logicky. Ale něco se mu na tom nelíbilo. „Zaměřuješ se osobně nějakým směrem?"

„To bych se mohl ptát i já tebe,“ odpověděl Lynley. Než se mohl začít Hanken dohadovat, kolega uzavřel hovor informací o chybějící bundě Terryho Colea. „Bylo by rozumnější nejdřív důkladně projít věci z místa činu, než začneme zvonit na poplach,“ zdůraznil. A potom, jako by si přál zahladit mírné nedorozumění, dodal: „Co myslíš?"

„Podívám se na to,“ ujistil ho Hanken.

Hovor skončil a on se podíval na svoji rodinu: Sarah a Bella pojídaly chleby a drobily do mléka, PJ se probudil a začal se shánět po svém obědě. A Hankenův drahoušek Kathleen rozepnula blůzu, uvolnila podprsenku a přiložila si jejich syna k nalitému prsu. Tahle malá rodina mu připadala jako zázrak. Věděl, že by udělal cokoli, aby ji ochránil.

„Katie, dostalo se nám velkého požehnání,“ řekl manželce, když usedala ke stolu, u něhož právě Bella zastrkávala sestře do nosní dírky mrkev. Sarah vykřikla a vylekala bratříčka. Přestal sát a rozplakal se.

Kathleen unaveně potřásla hlavou. „Troufám si říct, že je to jen otázka definice.“ Pokývla na jeho mobil. „Takže zase odjíždíš?"

„Bohužel, miláčku.“

„A co ta... h - o - u - p - a - č - k - a ?“

„Dám ji dohromady včas, slibuju.“ Vzal dcerám mrkev, popadl z dřezu houbu a trochu poklidil nepořádek, který na stole udělaly.

Jeho žena mezitím ukonejšila syna. Bella a Sarah uzavřely nejistý mír.

Nařídil detektivu konstáblu Mottovi, aby prošel vše, co na místě činu zajistili, a zavolal do laboratoře, aby se přesvědčil, jestli bundu Terryho Colea náhodou nezapomněli

napsat do seznamu věcí poslaných na rozbor. Potom se opět vydal za Willem Upmanem. Našel ho v úzké garáži přiléhající k jeho domu v Buxtonu. Advokát měl na sobě džínsy a flanelovou košili. Seděl v podřepu u draze vypadajícího horského kola, na jehož řetěz a převodník se chystal s vodou, ředidlem ve sprayi a umělohmotným kartáčem.

Nebyl sám. O blatník vozu se opírala hezká bruneta. Hleděla na něj s nezaměnitelným hladem ženy toužící po svazku. Když vešel Hanken, zaslechl, jak mu říkala: „Řekl jsi v půl jedné, Wille. A vím, že se tentokrát nepletu.“

Upman se ohradil: „Drahoušku, to jsem nemohl říct. Celou dobu jsem měl v plánu vyčistit kolo. Takže pokud jsi připravena k obědu tak brzy —“

„Není brzy. A než tam dorazíme, bude dokonce ještě méně brzy. Sakra. Když se ti nechce jít, uvítala bych, kdybys mi to oznámil rovnou.“

„Joyce, zmínil jsem se nebo jen zatraceně naznačil, že —“ Upman si všiml Hankena. „Inspektore.“ Vstal a odhodil hadici stranou, kde z ní jemným pramínkem vybublávala voda a vytékala na příjezdovou cestu. „Joyce, to je inspektor Hanken, buxtonské oddělení vražd. Drahoušku, postarala by ses o tu vodu?“

Joyce vzdychla a poslechla. Vrátila se k vozu a zaujala místo před jedním z reflektorů. „Wille,“ řekla tónem naznačujícím *Mám svatou trpělivost*.

Upman se na ni zářivě usmál. „Práce,“ vysvětlil a ukázal hlavou na Hankena. „Joy, dáš nám pár minut? Zapomeňme na oběd a naježme se tady. Potom můžeme zajet do Chatsworthu. Projít se. Popovídat si.“

„Musím vyzvednout děti.“

„V šest. Nezapomněl jsem. To zvládneme. Bez problémů.“ Zase ten úsměv. Tentokrát intimnější, takový, jakým muž naznačuje ženě, že spolu sdílejí speciální jazyk, jemuž rozumějí jen oni dva. Ale Joyce vypadala, že takové ujištění a vše, co je s tím spojené, potřebuje. „Drahoušku, mohla bys připravit nějaké obložené chleby? Já to tady mezitím dokončím. V lednici je kuře.“ Upman se nezmínil o Hankenovi ani o soukromí, jehož se jim jejím odchodem do kuchyně dostane.

Joyce opět vzdychla. „Dobře. Tentokrát. Ale ráda bych, aby sis začal zapisovat čas, kdy chceš, abych za tebou přišla. S dětmi to není právě snadné —“

„Udělám. Čestné skautské.“ Poslal jí vzdušný polibek.

Vše pochopila. „Občas si říkám, proč se namáhám,“ podotkla zcela nepřesvědčivě.

To všichni víme, odpověděl jí v duchu Hanken.

Když odešla, aby dokázala, jaká je schopná hospodyňka, vrátil se Upman ke kolu. Podřepl a nastříkal spray na převodník a řetěz. Vznesla se příjemná citronová vůně. Točil šlapkou dozadu a přehazoval řetěz na jednotlivá kolečka a současně na ně stříkal. Když vše ošetřil, opřel se o paty.

„Nenapadá mě nic, o čem bychom si mohli ještě povídat,“ upozornil Hankena. „Pověděl jsem vám, co jsem věděl.“

„Správně. Vyslechl jsem si, co jste věděl. Teď mě zajímá, co si myslíte.“

Upman sebral ze země kartáč. „O čem?“

„Maidenová se před čtyřmi měsíci v Londýně přestěhovala. Přibližně ve stejnou dobu odešla z právnické fakulty a nemínila se tam vrátit. Vlastně začala s naprosto odlišnou prací. Co o tom víte?“

„O nové práci? Obávám se, že nic.“

„Tak proč trávila léto prací, jakou vyhledávají studenti práv mezi ročníky, aby získali zkušenosti? Nikam to pro ni nevedlo, že?“

„Nevím. Na to jsem se jí neptal.“ Upman se pustil do puntičkářského čištění řetězu.

„Věděl jste, že odešla ze školy?“ zeptal se Hanken. Když Upman přikývl, rozčileně zvolal: „Pro rány boží, člověče. Co se s vámi děje? Proč jste nám to včera neřekl?“

Upman se na něj podíval. „Nezeptal jste se přímo,“ odpověděl suše. Smysl byl jasný: Člověk se zdravým rozumem nikdy neodpovídá na otázky, které policie neklade.

„Dobrá. Moje chyba. Tak se ptám teď. Řekla vám, že odešla z fakulty? Řekla vám, proč? A kdy vám to řekla?“

Upman zblízka sledoval řetěz, centimetr po centimetru. Nános prachu z terénu, špíny a oleje se začal roztékat v mýdlově hnědé chuchvalce a některé padaly na podla-

hu. „Volala mi v dubnu. Domluvili jsme se s jejím otcem, že k nám půjde v létě na brigádu. To bylo v prosinci. Vysvětlil jsem jí, že jsem si ji vybral na základě přátelství – no, vlastně jsme se jen znali – s jejím otcem, a požádal jsem ji, aby mě informovala, kdyby narazila na něco, co by lépe vyhovovalo jejímu vkusu, abych mohl nabídnout práci nějakému jinému studentovi. Měl jsem na mysli vkus v oblasti práva, ale v dubnu zavolala a řekla mi, že s právy naprosto končí. Že prý má jinou práci, která se jí víc líbí. Více peněz, méně hodin. No, nechceme tohle všichni?“

„Prozradila vám, o co šlo?“

„Udala jméno nějaké londýnské firmy. Nevzpomínám si na její jméno. Moc jsme se tomuto tématu nevěnovali. Hovořili jsme jen pár minut, a to především o tom, že pro mě v létě nebude pracovat.“

„Ale stejně to tak skončilo. Proč? Přemluvil jste ji?“

„Rozhodně ne. Za pár týdnů zatelefonovala opět a prohlásila, že si to rozmyslela a že pokud nemám nikoho jiného, může v létě nastoupit, jak bylo původně dohodnuto.“

„Změnila názor ohledně studia?“

„Ne. Stále byla rozhodnutá skončit. Ptal jsem se jí a takto mi odpověděla. Ale myslím, že to ještě nedokázala oznámit rodičům. Příkladali jejímu úspěchu velký význam. A kteří rodiče ne? Nakonec, vždyť její otec porušil zásady, aby jí to místo zajistil, a ona o tom věděla. Ti dva si byli velmi blízcí, takže podle mého ho nechtěla zklamat, když na ni byl tak pyšný. Však to znáte. Moje dcera je právnička.“

„Tak proč jste ji zaměstnal? Když odešla ze školy, když prohlásila jasně, že se tam už nevrátí... Už nebyla studentkou práv. Proč ji najímat?“

„Znal jsem jejího otce a nebyl jsem proti malému klamu s cílem ušetřit jeho city, i když jen krátkodobě.“

„Upmane, proč mi to připadá jako neprosté kecy? Měl jste něco s mladou Maidenovou, vidíte? Ta záležitost s letní brigádou byla jen zástěrka. A vy sakra dobře víte, co dělala v Londýně.“

Advokát nechal práce a zadíval se na Hankena: „Inspektore, včera jsem vám pověděl pravdu. Dobrá, byla

atraktivní. A inteligentní. A představa, že budu mít od června do září v kanceláři pěknou inteligentní mladou ženu, mi nijak nešla na nervy. Říkal jsem si, že bude takovým vizuálním rozptýlením. Ale nejsem člověk, kterého by pěkný pohled odvedl od vlastní práce. Takže když chtěla nastoupit, byl jsem rád, že ji budu mít. A mimochodem i moji partneři.“

„Říkal jste mít ji?“

„Krucí. No tak. Nehrajeme hru na nachytání nepřátelského svědka. Nemá smysl, abyste se mě pokoušel přistihnout při klopýtnutí, protože nic neskrývám. Marníte čas.“

„Kde jste byl devátého května?“ nedal se Hanken.

Upman se zamračil. „Devátého? Musím se podívat do diáře, ale řekl bych, že jsem měl jako obvykle schůzky s klienty. Proč?“ Zadíval se na Hankena a asi se dovtípil z policistova výrazu. „Ach. Někdo musel jet do Londýna navštívit Nicolu. Pravda? Přemluvit ji, možná přinutit, aby prožila skvělé léto v Derbyshire přijímáním písemných prohlášení od žen, jež se odcizily svým manželům. Tohle si myslíte?“ Vstal a šel pro hadici. Otočil kohoutkem a zamířil jemnou sprchu na kolo. Přecházel kolem a sledoval, jak odtékají nečistoty.

„Třeba jste to byl vy,“ pokračoval Hanken. „Možná jste jí chtěl zabránit v ‚jiném zaměstnání‘. Co když jste se chtěl ujistit, že získáte –“ cítil pohrdlivý úsměv na rtech – „vizuální rozptýlení, které jste hledal. Když byla, jak jste sám říkal, tak atraktivní a inteligentní.“

„Fotokopii mého pracovního diáře dostanete v pondělí ráno,“ zareagoval Upman.

„Doufám, že spolu se jmény a telefonními čísly.“

„Cokoliv chcete.“ Upman kývl směrem k domu, kam odešla dlouhodobě trpící Joyce. „Pokud jste si nevšiml, inspektore, už atraktivní a inteligentní ženu mám. Věřte mi, že bych nejel až do Londýna, abych získal další. Ale jestliže se vaše myšlenky ubírají tímto směrem, možná byste měl zvážit, kdo k takové ženě neměl přístup. A předpokládám, že oba víme, kdo je ten chudák.“

Teddy Webster si otcova křiku nevšímal. Vzhledem k tomu, že hlas přicházel směrem od kuchyně, kde jeho

rodiče stále ještě dodělávali oběd, věděl, že má ještě dobře čtvrt hodinu, než se příkaz ozve znovu. A protože se máma pustila do drobenkového dortu s jablky, což byla velká vzácnost, protože obvykle odnesla talíře a hodila doprostřed stolu balíček sušenek, může se patnáct minut protáhnout na půl hodinu. V tom případě má Teddy spoustu času, aby se dodíval na svůj oblíbený seriál, než otec zařve: „Vypni okamžitě tu televizi a jdi ven! Teddy, myslím to vážně. Chci, abys šel na čerstvý vzduch. Hned. Hned! Než začneš litovat, že jsem ti to musel říkat dvakrát.“

Soboty byly vždycky stejné: nudné, hloupé opakování všech předcházejících nudných sobot od jejich přistěhování na Peaks. Dělo se totéž: Táta začal kolem půl osmé pobíhat po domě a křičet, jak je prima být konečně pryč z města a jestli nejsou všichni zatraceně šťastní, že mají čerstvý vzduch, volné prostory na prozkoumání, dějiny a kulturu i tradici, které na ně číhají na každé pitomé hromadě kamení a na kterémkoliv blbém poli. Akorát, že tohle nejsou pole. To jsou vřesoviště a nejsou všichni šťastní a... co je sakra zvláštního na bydlení v místě, kde člověk může vyrazit na sever od domu a ujít šest milionů kilometrů, aniž uvidí jedinou živou duši? Děti, to ani trochu nepřipomíná Liverpool, že. Tohle je ráj. Tohle je Utopia. Tohle je –

Hrozné místo, pomyslel si Teddy. A občas to i řekl, což otce naštvalo, matku rozbřečelo a u sestry vyvolalo jeden ze záchvatů, při nichž fňukala o tom, jak může chodit na konzervatoř a stát se skutečnou herečkou, když musí žít v pustině jako malomocná?

A to tátu opravdu nadzdvihlo. A odvedlo jeho pozornost od Teddyho, který pokaždé využil příležitost a proklouzl k televizi. I tentokrát si vyladil svůj oblíbený akční seriál.

Teddy vzdychl ryzím štěstím, když hrdina udělal ze svých posledních nepřátel sekanou. Přesně to by chtěl Teddy provést těm blbečkům, kteří na něj každé ráno čekají u školní brány a pronásledují ho jako stín. Posmívají se mu, šťouchají a strkají do něj, podrážejí mu nohy od okamžiku, kdy vstoupil na školní dvůr. Kdyby byl jako jeho hrdina, vytloukl by jim to z hlavy. Až by se váleli na zemi,

popadl by jednoho z nich za vlasy, zvedl mu hlavu a řekl: „Necháte Teddyho Webstera na pokoji, slyšíš? Nebo se vrátím.“ Potom by tomu pitomci bouchl hlavou o zem, a jak by odcházel, tak by na něj ještě šlápl. A potom –

„Sakra, Tede. Chci, abys odsud vypadl.“

Teddy se vyškrábal na nohy. Byl tak hluboko ponořen do svých představ, že neslyšel tátu přicházet. „Už je skoro konec,“ ohradil se netrpělivě. „Chci vidět, jak to –“

Otec zvedl nůžky. Popadl přírodní kabel od televize. „Nepřivedl jsem svoji rodinu na venkov, aby trávila volný čas s nosy přilepenými na obrazovku. Máš patnáct vteřin na to, abys vypadl z baráku, nebo tu šňůru odstříhnu. Natrvalo.“

„Tati! Jen jsem chtěl –“

„Tede, potřebuješ vyšetřit sluch?“

Vystřelil směrem ke dveřím, ale zastavil se u nich. „A co Carrie? Proč ne –“

„Tvá sestra se učí. Chceš se jít taky učit? Nebo si půjdeš hrát ven?“

Teddy věděl, že se Carrie nepřipravuje do školy o nic víc než on na operaci mozku. Ale také chápal, kdy je poražen. „Hrát, tati,“ vyhrkl a vlekl se ven. Současně oceňoval sám sebe, že na sestru nežaloval. Ve svém pokoji snila o filmech a psala praštěné dopisy nějakému ještě praštěnějšímu herci. Byl to děsně hloupý způsob, jak trávit volný čas, ale Teddy tomu rozuměl. Musela něco dělat, aby se nezbláznila.

Jemu sloužila televize. Když se díval, cítil se fajn. Navíc, co jiného se tady dalo dělat?

Ovšem jasně si uvědomoval, že takovou otázku nesmí tátovi položit. Když se ho krátce po přistěhování z Liverpoolu poprvé zeptal, dostal místo odpovědi práci. Takže už nežádal o radu týkající se volného času. Vyšel ven a zabouchl za sebou dveře. Ale ještě předtím vrhl se zadostiučiněním na otce, vracejícího se do kuchyně, zlý pohled přes rameno.

„Pro jeho dobro,“ byla poslední otcova slova, která se donesla k Teddymu.

A se zoufalstvím si uvědomoval, co ta tři slova znamenají.

Přestěhovali se na venkov kvůli němu: tlustému chlapci se silnými brýlemi, uhry na nohou, rovnátky a prsy jako děvče, kterého ve škole od prvního dne šikanovali. Zaslechli velký plán, o němž se rodiče dohadovali: „Na venkově se bude moct hýbat. Bude se chtít hýbat. Judy, kluci už jsou takoví. A tak zhubne. Nebude se muset bát, že ho někdo zahlédne při cvičení, jako tady. Tak jako tak to prospěje nám všem.“

„Nevím, Franku...“ Teddyho maminku neustále pronásledovaly pochybnosti. Neměla ráda rozvrat a stěhování na venkov znamenalo desetinásobek rozvratu.

Ale Teddyho otec se rozhodl, takže jsou tady, na ovčí farmě a pozemcích pronajatých od farmáře, který žije v Peak Forestu, což je osada u města. Akorát že to není město, dokonce ani vesnice. Jen hrstka domů, kostel, hospoda a potraviny. Když si v nich člověk chce koupit balíček sušenek ke svačině, dokonce i když za ně zaplatí, jeho máma se o tom určitě do šesti večer dozví. A nastane peklo.

Teddy to tady nesnášel. Opuštěný otevřený prostor, táhnoucí se na všechny strany, obrovská nebeská klenba, která ve vteřině zešedne mlhou, vítr, co celou noc bičuje dům a třese mu oknem v ložnici jako cizák, který se chce dostat dovnitř, ovce, jež mečí, jako by se něco stalo, ale jakmile člověk udělá jediný krok směrem k nim, rozutečou se. Prostě to tady strašně nenáviděl. A jak se vlekl na dvůr, zvedl vítr malý kamínek a vystřelil ho jako z praku Teddymu do oka, až vykřikl. *Nenáviděl* to tady.

Sundal si brýle a lem trička si přitiskl na oko. Pálilo to a štípalo. Cítil se ještě ukřivděněji. S rozostřeným pohledem se šinul k zadní části domu, kde na šňůře mezi okapem a zrezivělou trubkou u kamenné zídky viselo a ve větru pleskalo čerstvě vyprané prádlo.

Teddy našel na zemi dlouhou slabou větev. Napráhl ji a stal se z ní meč, jímž zaútočil na tatínkovy džínsy.

„Zůstaň, kde jsi,“ zasyčel na ně. „Jsem ozbrojený, ty parchante. A jestli si myslíš, že mě dostaneš živého... Ha! Na! A na!“

Ovšem nepřítel přibýlo a Teddy se musel dát na ústup, přičemž švihal mečem do vzduchu. Hledal úkryt za zdí mezi pozemky a silnicí. Přeskočil ji. Srdce mu bušilo

a tepalo v uších. Kousek před sebou objevil místo, kde by byl v bezpečí. Na okraji silnice stála mezi plevem žlutá bedna. Tam se může schovat, dokud nepomine nebezpečí. Vlezl dovnitř a zavřel nad sebou poklop.

Musí něco udělat. Musí se zachránit. Krčil se v úkrytu a snažil se vymyslet nějaký plán.

V bedně byly zbytky škváry, asi patnácticentimetrová vrstva posypu z loňské zimy. Teddy cítil, jak ho kamínky a drť píchají do dlaní.

Může použít škváru jako zbraň? Zabořil do ní prsty a v hloubce několika centimetrů na cosi narazil. Bylo to úzké a dlouhé jako dlaň. Zahrabal ještě hlouběji, sevřel to a vytáhl na slabé světlo procházející stěnami.

Paráda, pomyslel si. To je nález. Je zachráněný. Má nůž.

Julian Britton dělal to, co po každé záchranné akci: před uložením kontroloval výstroj a výzbroj. Ale ne tak důkladně jako obvykle. Myšlenky mu utíkaly daleko od lan, pohorek, cepínů, kladívek, kompasů, map a všeho dalšího, co používají, když se někdo ztratí nebo zraní a je třeba, aby ho našla horská služba.

Myslel na ni. Na Nicolu. Na to, co bylo a co by mohlo být, kdyby hrála správně roli v dramatu, jež pro jejich vztah napsal.

„Ale já tě miluju,“ upozornil ji. Dokonce i jeho uším to znělo žalostně a zničeně.

„I já tebe,“ odpověděla laskavě. Vzala ho za ruku a zvedla ji, jako by mu chtěla něco položit na dlaň. „Jenže to není dost, ta láska, co k tobě cítím. Láska, jakou chceš a zasloužíš si... Julesi, takovou lásku neumím dát nikomu.“

„Ale jsem pro tebe dobrý. To jsi řekla za ty roky mnohokrát. To nestačí? Nemůže ta jiná láska, ta, o níž jsi mluvila... nemůže se z toho vyvinout? Chci říct, jsme přátelé. Jsme kamarádi. Jsme... proboha, jsme milenci... A jestli to neznamená, že je mezi námi cosi zvláštního... Kruci. Tak co ano?“

Vzdychla. Podívala se okénkem vozu do tmy. Viděl její obraz ve skle. „Julesi, začala jsem dělat doprovod. Víš, co to znamená?“

To prohlášení i otázka přišly tak náhle, že ji na okamžik

směšně považoval za průvodkyni, která stojí v autobuse a hovoří do mikrofону, zatímco se autokar s turisty drncá po venkově. „Cestuješ?“ zeptal se.

„Vidám se s muži za peníze,“ odpověděla. „Trávím s nimi večer. Někdy i noc. Vyzvednu je v hotelu a děláme, co chtějí. Cokoliv chtějí. Potom mi zaplatí. Dvě stě liber za hodinu. Patnáct set, když přespím v jejich posteli.“

Zíral na ni. Slyšel ji jasně, ale mozek informace odmítl přijmout. „Chápu. Takže máš v Londýně někoho jiného.“

„Julesi, ty mě neposloucháš,“ napomenula ho.

„Ano. Říkala jsi –“

„Slyšíš. Neposloucháš. Muži mi platí za společnost.“

„Chodíš na schůzky.“

„Můžeš tomu říkat schůzky: večere, divadlo, vernisáž nebo obchodní akce s muži, kteří chtějí mít po boku dobře vypadající ženu. Za to mi platí. A taky za sex. A podle toho, jaké sexuální služby jim poskytnu, mi dost platí. Abych byla upřímná, tak víc, než by mě kdy napadlo, že můžu za šukání s relativně cizím člověkem dostat.“

Ta slova působila jako střely. Zachoval se, jako by mu prošla tělem salva. Dostal šok. Ne ten normální, vyvolaný fyzickým zraněním při automobilové havárii nebo pádem ze střechy stodoly, ale takový, který naruší psychiku, tudíž člověk dokáže vnímat jen jediný a obvykle ten nejméně nebezpečný detail.

Takže si všímal jen jejích vlasů, jimiž procházelo světlo. Vypadala jako pozemský anděl. Ale to, co mu vyprávěla, bylo andělům hodně vzdálené. Bylo to špatné a nechutné. A ona stále povídala. A on dále umíral.

„Nikdo mě do toho nenutil.“ Zavrtěla hlavou a vytáhla z kabelky tvrdý bonbon. „Do toho doprovázení. Ani do zbytku. Do sexu. Rozhodla jsem se, jakmile jsem pochopila možnosti a jak moc můžu nabídnout. Začínala jsem s tím, že jsem si s nimi dala jen skleničku. Někdy oběd. Nebo divadlo. A tak dál, víš: pár hodin si povídat nebo poslouchat, odpovídat, bylo-li třeba, nebo sedět s vykulenými očima a tvářit se ohromeně. Ale vždycky se mě zeptali, jeden každý, jestli bych zašla dál. Nejdřív jsem si říkala, že ne. Že nemůžu. Přece jsem je neznala. A vždycky jsem si myslela... zkrátka, nedovedla jsem si představit, že

bych to dělala s někým, koho vlastně neznám. Ale potom mě jeden požádal, jestli by se mě mohl jen dotknout. Padesát liber za to, že mi zasune ruku do kalhotek a pohladí mi chloupky.“ Usmála se. „To jsem zase měla porost. Předtím... Však víš. Tak jsem ho nechala a nebylo to špatné. Ve skutečnosti to byla docela legrace. Začala jsem se smát, samozřejmě v duchu, ne nahlas, protože mi to připadalo tak... prostě pošetilé: tenhle chlápek, starší než můj táta, těžce dýchal a měl oči navrch hlavy, protože mi dal ruku do klína. Takže když chtěl, abych na něj sáhla, řekla jsem, že to je padesát navíc. Vydechl, že cokoliv. Tak jsem poslechla. Sto liber za to, že jsem držela jeho bambáska a on mi probíral prsty chloupky.“

„Mlč,“ podařilo se mu nakonec vypravit.

Ale toužila, aby ji pochopil. Byli přece přátelé. Vždycky byli. Kamarádili se od okamžiku, kdy se seznámili v Bakewellu. Ona sedmnáctiletá studentka s držením těla a pyšnou chůzí, které jasně říkaly: jsem všemu otevřená. Jenže on si toho až doposud nevšiml. Byl o tři roky starší, přijel na prázdniny z univerzity a stravovaly ho starosti s otcovým pitím a domem, který jim padal na hlavu. Ale Nicola jeho trápení neviděla. Brala ho jen jako příležitost k povyražení. A radostně ji přijímala. Nyní to chápal.

„Snažím se ti vysvětlit, že můj životní styl mi teď přináší užitek. Samozřejmě to tak nebude věčně. Ale dneska ano. A protože to funguje, Julesi, tak jsem se toho chytila. Byla bych naprostý blázen, kdybych to neudělala.“

„Ty ses totálně pomátla,“ prohlásil ochromeně. „Za to může Londýn. Nick, potřebuješ se vrátit domů. Potřebuješ být s přáteli. Potřebuješ pomoci.“

Zaraženě na něj pohlédla.

„To je jasné, ne? Něco se děje. Nemůžeš to mít v hlavě v pořádku, když se noc za nocí prodáváš.“

„Často několikrát za noc.“

Sevřel hlavu do dlaní. „Ježíši, Nick... Musíš si s někým promluvit. Dovol, abych ti našel doktora, psychiatra. Neprozradím nikomu, proč. Bude to naše tajemství. Až se zotavíš --“

„Juliane.“ Stáhla mu ruku z hlavy. „Mně nic není. Kdybych si myslela, že mám s těmi muži vztah, tak by něco

nebylo v pořádku. Pokud bych předpokládala, že je to cesta k opravdové lásce, tak by se něco dělo. Jestliže bych se snažila pomstít se, ublížit někomu nebo žít ve světě fantazie, potřebovala bych okamžitě zavřít do blázince. Ale tak to není. Dělán to, protože mě to baví, protože jsem dobře placená, protože moje tělo může něco nabídnout a, i když mi připadá bláhové, protože mi dávají peníze, aby je získali, jsem stoprocentně svolná —

Uhodil ji. Bože odpusť, ale udeřil, protože se zoufale snažil umlčet ji. Tak ji praštil do obličeje pěstí, až narazila hlavou na sklo.

Zírali na sebe. Ona s prsty přitisknutými na místo, kam dopadla jeho pěst, on s levou dlaní na kloubech pravačky. V uších mu pískalo, jako když se dostanou pneumatiky do smyku. Nebylo co říct. Jediné slovo omluvy za to, co jí udělal, za to, co provedla ona tím, že se rozhodla k životu, jaký vedla. Přesto se stále snažil.

„Odkud se to vzalo, Nick?“ zeptal se chraplavě. „Protože to odněkud muselo přijít. Takhle normální lidé nežijí.“

„Chceš říct, nějaký ošklivý kostlivec ve skříní?“ prohodila lehce a s prsty stále na tváři. Hlas měla stejný, ale výraz očí se změnil, jako by ho viděla jinak. Jako nepřítele, napadlo Juliana. On si strašně zoufal, protože ji tak miloval. „Ne, Julesi. Nemám žádnou obvyklou výmluvu. Nikoho nemůžu vinit. Jen pár zkušeností, které vedly k dalším. Přesně tak, jak jsem ti vyprávěla. Nejdřív doprovod, potom trochu osahávání, potom...“ Usmála se. „A tak dále.“

Náhle to pochopil. „Musíš námi pohrdat. Muži. Co chceme. Co děláme.“

Vzala ho za ruku. Stále ji svíral v pěst. Uvolnila mu prsty. Zvedla ji ke rtům a políbila klouby, kterými jí udělal modřinu. „Jsi, jaký jsi. Juliane, pro mě se nic nezměnilo.“

Ovšem on to nedokázal přijmout. Vztekal se kvůli tomu. A zlobil se na ni. Rozhodl se, že ji za každou cenu změní. Nick musí pochopit důvody. Pokud na to přistoupí, dostane se jí pomoci.

Dostalo se jí ale smrti. Férový obchod, řeklo by se. Za to, co nabízela životu.

Julian se cítil jako bez života, když ukládal horskou vý-

stroj zpátky do brašny. V mysli se mu rojily vzpomínky. Ochotně by dělal téměř cokoliv, aby ty vnitřní hlasy umlčel.

Rozptýlení přišlo v osobě otce. Blížil se pomalu chodbou v prvním patře právě v okamžiku, kdy Julian uklízel brašnu do starého lodního kufru. Jeremy Britton svíral v jedné ruce sklenici, což nebylo žádné překvapení, a v druhé několik brožur, a to bylo. „Ach, chlapče. Tak tady jsi. Máš pro tátu minutku?“

Mluvil zřetelně, takže se Julian zvědavě zadíval na otcovu sklenku. Bezbarvá tekutina by mohla být vodka nebo gin. Ale protože sklenice, nejméně dvoudecová, byla ze tří čtvrtin prázdná a Jeremy si nikdy nenalil méně, než skoro po okraj, a neboť neblábolí, musí to znamenat, že ve sklenici není vodka ani gin. Což by naopak znamenalo... Julian v duchu potřásl hlavou. Bože, jak rychle otec upadal.

„Jistě.“ Ze všech sil se snažil nedívat na sklenku a nečichat obsah.

Jeremy se usmál, zvedl sklenici a prohlásil: „Voda, Julie. Stará místní há dvě ó. Skoro jsem zapomněl, jak chutná.“

Vidět otce pít vodu bylo jako spatřit nanebevstoupení Páně při výletu na vřesoviště. „Voda?“

„Ta nejlepší, co máme. Všiml sis vůbec, můj hochu, že voda z naší vlastní země chutná lépe, než co najdeš v láhvi? Chci říct v láhvi vody,“ dodal s úsměvem. „Evian, Perrier. Však víš.“ Pozvedl sklenku, pořádně se napil a zamlaskal. „Uděláš si chvilku na tátu? Chci tě, kamaráde, požádat o radu.“

Zmatený, obezřetný a ohromený otcovou změnou, která podle Juliana neměla žádnou příčinu, ho následoval do salonu. Jeremy se usadil do svého oblíbeného křesla, ovšem předtím přitáhl proti sobě druhé. Pokynul synovi, aby se posadil. Ten neochotně poslechl.

„Všiml sis u oběda, vid’?“ zeptal se Jeremy.

„Všiml čeho?“

„Voda. Nic jiného. Piju jen to. Nevěděls to?“

„Promiň. Byl jsem zamyšlený. Ale jsem, tati, moc rád. To je pro tebe dobré. Skvělé.“

Jeremy přikývl. Vypadal spokojený sám se sebou. „Julie, poslední týden jsem přemýšlel. A tady je výsledek.“

Hodlám jít na léčení. Myslel jsem na to od... oh, nevím od kdy. Řekl bych, že nastal čas.“

„Chceš přestat? Pít? Chceš přestat s pitím?“

„Už to stačilo. Byl jsem... Byl jsem namol tak asi pětatřicet let. Řekl bych, že bych měl být dalších pětatřicet střízlivý jako soudce.“

Tohle už Julian znal. Otec chtěl obvykle přestat, buď když byl opilý, nebo měl kocovinu. Tentokrát to vypadalo, že ho nepostihlo ani jedno. „Budeš chodit mezi AA?“ zeptal se Julian. Anonymní alkoholici se scházeli v Bakewellu, další v Buxtonu, Matlocku a Chapel-en-le-Frith. Julian do každého místa nejednou volal, aby zjistil, kdy se setkávají. Pokaždé dostali rozpis, který později vyhodili.

„Právě o tom si s tebou chci promluvit,“ odpověděl Jeremy. „Jak bych nejlépe toho ďábla navždy porazil. Julie, myslel jsem na tohle.“ Podal synovi brožury, které měl v ruce, a pustil mu je do klína. „To jsou kliniky. Protialkoholní léčebny. Jsi tam několik měsíců, dva až tři podle potřeby, na léčení. Zdravá strava, vhodné cvičení, konzultace s místním cvokařem. S tím začínáš. Detox. Jakmile to zvládneš, přecházíš k AA. Co si o tom myslíš?“

Julian se nemusel dívat do brožur, aby věděl, co si myslí. Ty kliniky jsou soukromé. Jsou drahé. A oni na to nebudou mít peníze, pokud se nevzdá práce na Broughton Manor, neprodá psy a nenastoupí do řádného zaměstnání. Poslat otce na léčení by znamenalo konec jeho snů o znovuoživení panství.

Jeremy ho pozoroval plný naděje. „Chlapče, vím, že bych to tentokrát mohl zvládnout. Cítím to v kostech. Víš, jak to je. S trochou pomoci to dokážu. Porazím toho ďábla v jeho hře.“

„Myslíš, že by ti AA dost nepomohli?“ ozval se Julian. „Protože, chápej, tati, abys mohl jít na takové místo... víš, můžu se podívat na zdravotní pojištění a určitě to udělám. Ale spíše bych řekl, že nezaplatí... Máme to nejzákladnější pojištění, víš. Pokud bys ode mě nežádal, abych...“ Nechtělo se mu. Pocit viny nad vlastní nechutí ho hluboce zraňoval na duši. Vždyť to je přes všechno jeho otec. „Můžu přestat dělat na panství. Můžu si najít zaměstnání.“

Jeremy se naklonil a rychle posbíral brožury. „To nechci. Kristova noho, Julie. To nechci. Stejně jako ty si přeju, aby se Broughton Manor pozvedl do bývalé krásy. Nechci tě od toho odvést, synu. Ne. Dokážu to.“

„Ale jestli si myslíš, že potřebuješ léčbu –“

„To ano. Ano. Srovnal jsem si to v hlavě a mám základ. Ale když nejsou peníze, a bůh ví, že ti věřím, tak nejsou a tím to končí. Třeba jindy...“ Jeremy zastrčil knížečky do kapsy. Stísněně se zadíval do krbu. „Peníze,“ zamumlal. „Ať se propadnu, jestli to u nich vždycky neskončí.“

Otevřely se dveře. Vešla Samantha.

Bylo to, jako by slyšela heslo.

KAPITOLA 18

Drahouškové, je mi líto. Jen pro členy.“ Těmito slovy byli Lynley a Nkata uvítáni u pultu nad schodištěm ve Wandsworthu. Vedlo do ztemnělého jícnu, pravděpodobně vchodu do The Stocks, a brzy odpoledne je bránila matrona s pletením v ruce. Pokud člověk odhlédl od jejího podivného oblečení, pouzdrových šatů z černé kůže se stříbrným zipem otevřeným až k pasu a odhalujícím pokleslá ňadra s nevábně vypadající drsnou pokožkou, mohla to být něčí babička. A pravděpodobně byla. Měla nakadeřené šedé vlasy, jakoby na nedělní bohoslužbu, a půlové brýle na špičce nosu. Dívala se přes obroučky na oba detektivy a dodala: „Tedy jestli se nechcete přihlásit. Je to tak? Nate. Podívejte se na to.“ Podala každému informační leták.

The Stocks, četl Lynley, je soukromý klub pro odlišné dospělé, kteří mají rádi různé podoby dominance. Za mírný roční příspěvek mají členové možnost vstoupit do světa, v němž se mohou nejtajnější představy měnit v nejvzrušivější skutečnost. V prostředí s lehkou stravou, nápoji a hudbou, ve společnosti stejně smýšlejících nadšenců lze prožívat, přihlížet nebo pomáhat při realizaci nejtemnějších lidských snů. Totožnost a povolání členů jsou přísně chráněny vedením klubu, které zachovává naprostou diskrétnost, zatímco zaměstnanci ochotně splní každé přání a vyslyší každou touhu. V The Stocks je otevřeno od dvanácti hodin v poledne do čtyř hodin v noci od pondělí do soboty, včetně svátků. Neděle jsou zasvěceny bohoslužbě.

Co asi vyzývají, napadlo Lynleye. Ovšem nezeptal se. Za-

strčil papír do kapsy, vlídně se usmál a řekl: „Děkuji vám. Nezapomenu na to,“ a vytáhl služební průkaz. „Policie. Rádi bychom si promluvili s místním barmanem.“

Kožené šaty nebyla zrovna Kerberos, ale svoji roli uměla. „Tohle je soukromý klub jen pro členy, pane. Není to v žádném smyslu prostopášný dům. Kolem mě neprojde nikdo, kdo mi neukáže členský průkaz. A když se chce někdo přihlásit, musí přinést doklad s fotografií a datem narození. Členy se mohou stát jen svolní dospělí a našim zaměstnancům před nástupem důkladně prověřujeme trestní rejstřík.“

Lynley využil toho, že se musela nadechnout. „Madam, když to tu budeme chtít zavřít –“

„Nemůžete. Jak jsem říkala, je to soukromý klub. Máme právníka z Liberty, takže známe svá práva.“

Lynley se rozhodl být trpělivý. „To jsem velmi rád. Zjišťuji, jak je průměrný člověk z průměrné ulice pozoruhodně neinformovaný. Ale protože vy nejste, budete vědět, že kdybychom to tady chtěli zavřít nebo se o to dokonce jen pokusit, stěží bychom se u vchodu prokázali jako policisté. Kolega a já pracujeme v oddělení vražd, nejsme tajní.“

Nkata přešlápl z nohy na nohu. Vypadal, jako by nevěděl, kam s očima. Přímou proti sobě měl dekolt té postarší ženy. Pravděpodobně nikdy neměl příležitost zkoumat maso méně vhodné k prozkoumání.

„Snažíme se objevit osobu jménem Shelly Plattová,“ vysvětloval vrátné Lynley. „Dozvěděli jsme se, že ji barman dobře zná. Když ho přivedete, můžeme si s ním promluvit přímo tady. Nebo zajít dolů. Vyberte si.“

„Dělá,“ ohradila se.

„My také.“ Lynley se usmál. „A čím dříve si s ním promluvíme, tím dříve půjdeme pracovat někam jinam.“

Neochotně souhlasila: „Dobrá,“ a vytukala telefonní číslo. „Mám tady dva policajty, co hledají Shelly Plattovou,“ řekla do sluchátka, ale oči měla přilepené na Lynleye a Nkatu, jako by jinak vyrazili dolů. „Říkají, že ji znáš... Ne. Vraždy. Chceš jít nahoru, nebo je mám... Víš to jistě? Dobře. Udělám.“ Zavěsila a ukázala hlavou na schody. „Jděte dolů. Nemůže odejít od baru, protože nám právě scházejí lidi. Říkal, že si pro vás může udělat pět minut čas.“

„Jeho jméno?“ chtěl vědět Lynley.

„Můžete mu říkat Lash^{x)}.“

„To je ten pan Lash?“ zeptal se rozvázně.

Žena se slabě pousmála. „Drahousku, máte moc pěkný obličej, ale nepokoušejte štěstí.“

Sestoupili po schodech do chodby s červenými světly a holými černými zdmi. Na konci byl za černým sametovým závěsem vchod. A vedl zjevně do The Stocks.

Dveřmi pronikala hudba jako paprsky světla, ne drsný kovový zvuk punkových kytar, vrzajících jako odložení roboti, ale cosi připomínajícího gregoriánský chorál zpívající mnichy při cestě na mši. Ovšem bylo to hlasitější, jako by byl pro probíhající obřad důležitější zvuk než obsah.

„*Agnus dei qui tollis peccata mundi*,“ zpívali. Jako odpověď se ozvala rána bičem.

„Ach. Vítejte ve světě S a M,“ prohodil Lynley k Nkátovi a současně odtáhl závěs ke straně.

„Bože, co na to řekne moje máma?“ ozval se konstábl.

Lynley očekával, že v sobotu krátce po obědě bude v klubu prázdný. Ovšem to se spletl. Tušil, že po setmění vyleze ze svých úkrytů mnohem více členů, přesto tu ale bylo dost lidí oddaných žaláři, aby si mohl udělat představu, jak vypadají The Stocks, když je plno.

Uprostřed místnosti ležela kláda, středověký mučicí nástroj, podle nějž dostal klub jméno. Bylo tam místo pro pět zlosynů, ale tentokrát v ní seděl jen jeden hříšník, platící za své přečiny: zavalitý muž s lesknoucí se holou hlavou, jež bičovala obtloustlá žena a vykřikovala při každé ráně: „Zlobivý! Zlobivý! Zlobivý!“ On byl nahý, ona měla černý kožený korzet, černé krajkové punčochy a boty na tak vysokém podpatku, že by mohla pouze s nepatrným úsilím tančit na špičkách.

Nad nimi se otáčelo světelné zařízení. Bylo v něm několik zdrojů, z nichž jeden svítil přímo dolů na kládu, ty ostatní se rozprostíraly do stran jako ruce. Jak se zařízení pomalu otáčelo, osvětlovalo postupně další místa a aktivity.

^{x)} Lash – rána bičem, bič, bičovat, pan Lash – zaměstnanec sado-masochistického klubu, jenž provádí bičování.

„Ach, bože,“ zhrozil se Nkata.

Lynley se nemohl v konstáblově reakci mýlit.

Nkata vytáhl sněhobílý kapesník a přitiskl si ho prudce k čelu.

Inspektor se na něj podíval. „Na bývalého brixtonského organizátora bojů na nože jste musel vést něco jako život v úkrytu, Winstone. Pojdme se podívat, co nám může Lash povědět.“

Ten člověk jako by byl k dění v klubu hluchý. Nevšímal si jich, dokud neodlil do šejkru šest dávek ginu, nepřidal vermut a trošku láku ze zelených oliv. Zašrouboval víčko a začal s nádobou třást. Teprve tehdy se podíval jejich směrem.

V paprsku světla, které po barmanovi pomalu přejíždělo, si Lynley všiml, z čeho pramení mužova přezdívka. Měl kostrbatou jizvu, která začínala na čele, táhla se přes víčko, na nos bez špičky a končila chybějící půlkou horního rtu. Slash^{*)} by bylo asi vhodnější a přesnější, protože jizvu zjevně způsobil nůž. Ale ten člověk si bezpochyby přál držet se klubového zaměření. Jméno Lash vyvolávalo pocit, že k jeho zohavení došlo dobrovolně.

Lash se nedíval na Lynleye, nýbrž na Nkatu. Prudce odložil šejkr. „Kruci,“ zaklel. „Démone, měl jsem tě zabít, když jsem tě dostal. Ten nápad s výpalným byla naprostá blbost.“

Lynley se zvědavě podíval na podřízeného. „Vy dva se znáte?“

„My –“ Nkata očividně hledal způsob, jak to nadřízenému co nejopatrněji vysvětlit. „Jednou nebo dvakrát jsme se setkali na těch parcelách blízko Windmil Gardens. To bylo před několika lety.“

„A troufám si tvrdit, že jste pleli pampelišky ze záhonů s hlávkovým salátem,“ podotkl Lynley suše.

Lash zasupěl. „Pravda, trochu jsme pleli,“ poznamenal.

Další slova byla určena Nkatovi: „Pořád jsem si říkal, kam ses vypařil. To mě mohlo napadnout, že to bude něco takového.“ Naklonil se blíže k nim a zadíval se pozorně

^{*)} Slash — dlouhá sečná nebo řezná rána

na Nkatu. Na zmrzačených ústech se mu objevil úšklebek znamenající úsměv. „Ty parchante!“ vykřikl a šťastně se rozesmál. „Já věděl, že jsem tě tehdy v noci máznul. Přísahal jsem, nač se dá, že všechna ta krev není moje.“

„Trefil jsi mě,“ ujistil ho Nkata mile a poklepal si na jizvu na tváři. Potom napřáhl ruku. „Jak se máš, Deweyi?“

Dewey? podivil se Lynley v duchu.

„Lashi,“ opravil Winstona Dewey.

„Tak dobrá. Lashi. Jsi normální? Nebo co?“

„Nebo co,“ odpověděl Lash a opět se usmál. Přijal Nkatovu ruku a potřásl jí se slovy: „Věděl jsem zatraceně dobře, že jsem tě, Deme, seknul. Byl jsi s nožem třída. Kruci. Stačí se podívat na tenhle ksicht, jestli mi nevěříte.“ Poslední větu prohodil k Lynleyovi. Potom se obrátil na Nkatu: „Ale já jsem byl s břitvou vždycky rychlík.“

„To je pravda,“ souhlasil Nkata.

„Takže, proč chcete mluvit se Shelly Plattovou?“ Lash udělal obličej. „Nevypadáte jako její obvyklí.“

„Rádi bychom si s ní popovídali o vraždě,“ odpověděl Lynley. „Nicola Maidenová. Znáte to jméno?“

Lash uvažoval, zatímco naléval martini do čtyř sklenic na podnose. Na každé párátko napíchl dvě plněné olivy a hodil je do koktejlu.

„Sheilo,“ zakřičel. „Máš to tady.“ Když se objevila servírka v botách na vysoké podrážce a v síťovaném modelu, který více odhaloval než zakrýval, přisunul jí podnos a obrátil se zpátky k policistům. „To je tedy jméno, Maidenová^{x)}. Na takovémhle místě bych si ho zapamatoval. Ne. Neznám ji.“

„Shelly zjevně ano. A ona je teď mrtvá.“

„Shelly není zabiják. Mrcha a děvka s povahou jako kobra. Ale nikdy jsem neslyšel, že by někomu ublížila.“

„I tak bychom si s ní rádi pohovořili. Jak jsem pochopil, bývá v klubu pravidelným hostem. Pokud není tady, možná byste nám poradil, kde bychom ji mohli najít. Neumím si představit, že byste byl rád, kdybychom tady postávali, dokud by nepřišla.“

^{x)}Maiden – dívka, panna

Lash se podíval na Nkatu. „Takovej je pořád?“

„On se tak narodil.“

„Krucí. To musí s tvejma způsobama skřípat.“

„Zvládám to. Můžeš nám, Deweyi, pomoci?“

„Lashi.“

„Lashi. Správně. Zapomněl jsem.“

„Můžu. Kvůli starejm časům a tak. Ale nemáš to ode mě. Je to jasný?“

„Chápu,“ ujistil ho Nkata a vytáhl svůj úhledný blok.

Lash se zatvářil. „Boží prostoto. Ty jsi košer, eh?“

„Kamaráde, nech si to pro sebe, jo?“

„Krucí. Démon smrti policajtem.“ Zasmál se. „Shelly Plattová pracuje v ulicích kolem Earl's Court Station. Ale touhle dobou tam nebude. Dělá jen po setmění, takže teď vyspává v brlohu, co v něm bydlí.“ Udal jim adresu.

Poděkovali kývnutím hlavy a vyklouzli z klubu. V chodbě částečně chyběla jedna ze stěn. Byla složena stranou a odkryla tak malý obchůdek. Za pultem tam stála neřestně vypadající žena s purpurovými vlasy upravenými ve stylu *Frankensteinovy nevěsty*. Měla černé rty a oční víčka. Z obličeje a uší jí trčely náušnice. Vypadala jako osudová návštěva vládce pekel.

„Hej, lidi, nějak daleko od domova,“ podotkla s drzým úsměvem, když ji Lynley a Nkata míjeli. „Ale jestli na to jste, tak nebudete litovat, když se u mě zastavíte.“

Lynley se zadíval na vystavené zboží. Měla vše od sexuálních hraček po pornofilmy. V celoskleněném pultu byly umělecky naaranžovány kelímky s lubrikanty, kožené a kovové pomůcky různých tvarů a velikostí, o jejichž použití se Lynley neodvážil ani spekulovat. Ale jak procházel kolem, všiml si jednoho kousku. Zpomalil a zastavil se. Přidřepł před pultem.

„Inspektore,“ vydechl Nkata zmučeným tónem školáka, jehož rodiče se dopouštějí neomluvitelné netaktnosti.

„Počkejte, Winnie.“ Obrátil se na rudovlasou ženu: „Prosím vás, co je tohle?“

Ukázal a ona vytáhla chromovaný válec. Byl stejný jako ten, který našel mezi věcmi z Nicolina vozu.

„Tohle,“ prohlásila hrdě, „je dovoz z Paříže. Krásné, co říkáte?“

„Půvabné,“ souhlasil Lynley. „Co to je?“

„Skřípec na kulky.“

„Cože?“

Posměšně se usmála. Z podlahy za pultem zvedla anatomicky přesnou nafukovací figurínu muže, postavila ji a řekla Nkatovi: „Držte ho rovně, jo? Obvykle bývá na zádech, ale při nejhorším a kvůli demonstraci... Hej. Popadněte ho za zadek nebo tak nějak. Drahoušku, nekousne vás.“

„Budu to držet v tajnosti,“ slíbil Lynley Nkatovi. „Každé vaše tajemství je u mě v bezpečí.“

„Jste směšný,“ řekl Nkata. „Nikdy jsem nesáhl žádnému chlápku na zadek. Plastikovému, ani jinému.“

„Ach. Každé poprvé je nejděsivější, vidíte?“ Lynley se usmál. „Prosím, pomozte dámě.“

Nkata zaúpěl, ale poslechl. Držel figurínu bokem k pultu.

Vzala skřípec a rozšroubovala uzávěry na obou koncích. Válec otevřela a pečlivě nasadila figuríně kolem šourku, takže varlata dole volně visela. Potom válec zase zaklapla, přičemž vysvětlovala, že domina šrouby utahuje, dokud otrok chce, čímž se zvyšuje tlak na šourek, než otrok vyřkne předem dohodnuté slovo, aby v mučení polevila. „Můžete na to taky přidělat závaží,“ podotkla mile a ukázala na oka na uzávěrech. „Záleží jen na tom, co chcete a kolik snesete. Většina chlápů k tomu chce výprask. Ale to je potom něco, vidíte? Mám vám to zabalit?“

Lynley potlačil úsměv vyvolaný představou, jak přináší Helen suvenýr z práce. „Možná jindy.“

„No, vždyť víte, kde nás hledat,“ prohlásila.

Jakmile se ocitli na ulici, Nkata prudce vydechl. „Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového uvidím. Člověče, z toho místa je mi šoufl.“

„Démonovi smrti? Koho by napadlo, že člověk, který si s panem Lashem sjednává zápas na nože, málem omdlí při pohledu na trochu mučení?“

Nkatovi zacukaly rty. Potom se otevřeně zakřenil. „Chlape, řekněte mi na veřejnosti Démon smrti, a je mezi námi konec.“

„Budu si to pamatovat. Tak pojďme.“

Když si Barbara Haversová koupila u stánku plněný arabský chléb, rozhodla se, že by bylo směšné, aby se táhla zpátky do Yardu. Nakonec, vždyť nebyla daleko od Cork Street. Je to jen krok, skok od parkoviště, kam postavila auto, než vyrazila na Soho Square. A protože musela zaplatit za celou hodinu, připadalo jí mnohem ekonomičtější vydat se hned teď do nedaleké Cork Street, než se sem vracet až po několika dalších hodinách odpovědného, leč nesmyslného moření u počítače.

Vyhrabala navštívenku z Coleova bytu, aby si osvěžila jméno galerie. *Bowers*, četla spolu s číslem domu. A pod tím stálo jméno *Neil Sitwell*. Je načase zjistit, co Terry Cole chtěl nebo v co doufal, když si tu navštívenku bral.

Bowers našla bez potíží, protože přímo před domem parkoval obrovský nákladák, čímž vyvolal hněv nějakého taxikáře, který nadával dvěma mužům skládajícím přepravní bedny na chodník.

Barbara vešla dovnitř, ovšem nevypadalo to jako galerie, jak podle vizitky, adresy a Terryho uměleckých ambicí předpokládala, ale spíše jako aukční síň, ne nepodobná *Christie's*. Zjevně se připravovali na nějakou dražbu a z nákladního vozu vykládali zboží. Jednalo se o obrazy ve vyřezávaných zlacených rámech a byly všude: naskládané v přeprávkách, opřené o pulty, pověšené na zdech, položené na podlaze. Mezi nimi procházeli zaměstnanci v pláštích a s deskami v ruce a dělali si poznámky, čímž pravděpodobně zařazovali každý kus na jedno ze tří míst označených nápisy: Poškozený rám, Restaurovat, Vhodné.

Za pultem visela skleněná deska s plakáty o skončených i chystaných dražbách. Vedle obrazů firma prodávala nejvyšší nabídky vše od farem v Irské republice po stříbro, šperky a umělecké předměty.

Sídlo Bowers bylo daleko větší, než vypadalo z ulice, kde dvě okna a dveře vypovídaly o vchodu do bezvýznamné firmy. Ve skutečnosti na přední místnost navazovala další a ještě další a tak dále až do Old Bond Street. Barbara procházela a hledala někoho, kdo by ji nasměroval na Neila Sitwella.

Ukázalo se, že Sitwell se stará o příjem a přípravu zboží. Byl kulatější postavy a nosil ošklivé, nepřírozeně vypa-

dající tupé. Barbara ho našla sedět nad nezarámovaným obrazem tří loveckých psů skotačících pod dubem. Desky odložil vedle sebe na zem a prostrčil ruku velkou trhlinou v plátně. Barbaře přišlo, že je to dost bezútěšná práce.

Sitwell osvobodil ruku a zavolal na mladého pomocníka, který pospíchal kolem s několika obrazy v náruči: „Tohle nech zrestaurovat. Řekni jim, že to chceme za šest týdnů.“

„Ano, pane Sitwelle,“ zakřičel chlapec zpátky. „Za moment. Jen tyhle uložím k vhodným. Hned jsem zpátky.“

Sitwell se vyškrábal na nohy. Kývl Barbaře a potom na obraz, který právě zkoumal: „Ten půjde za deset tisíc.“

„Děláte si legraci,“ poznamenala. „To kvůli malíři?“

„Kvůli psům. Znáte Angličany. Já sám je nemůžu vystát. Tedy psy. Co pro vás můžu udělat?“

„Ráda bych si s vámi promluvila, jestli je kde.“

„O čem? Teď máme spoustu práce. Během odpoledne přijdou ještě dvě zásilky.“

„O vraždě.“ Barbara mu ukázala služební průkaz, čímž si okamžitě získala jeho pozornost.

Vedl ji po úzkých schodech nahoru do své malinké kanceláře nad předváděcími prostorami. Byla jednoduše zařízena: psací stůl, dvě židle a registrační skříň. Jedinou ozdobou, pokud se to tak dá nazvat, byly stěny pokryté od podlahy ke stropu korkem, na nichž visely doklady pravdivé historie podniku, v němž pan Sitwell pracoval. Zdálo se, že aukční síň má vynikající minulost. Ale podobně jako přehlížený bratříček úspěšnějších sourozenců, musela o sobě dávat hlasitě vědět, aby vedle proslulých firem Sotheby's nebo Christie's nezapadla.

Barbara přešla rovnou k věci. Vylíčila mu, že v Derbyshire zavraždili mladého muže jménem Terry Cole a oni že mezi jeho věcmi objevili navštivenku pana Sitwella. Nevěděl by pan Sitwell, proč ji mladík měl?

„Byl něco jako umělec,“ dodala Barbara ve snaze pomoci. „Sochař. Potloukal se kolem se zahradním náčiním. Tedy na svoje sochy. Možná že tak jste ho potkal. Třeba na výstavě... Zní vám to povědomě?“

„Bohužel ani trochu,“ odpověděl Sitwell. „Přirozeně, chodím na vernisáže. Člověk rád drží krok se soudobým uměním. Je to trochu jako broušení citu pro to, co se bude

prodávat a co ne. Ale sledovat nejnovější trendy je moje záliba, nikoliv hlavní směr práce. Protože my jsme aukční síň, žádná galerie, nemám důvod dávat navštívenky mladým umělcům.“

„Myslíte proto, že nedražíte moderní umění?“

„Protože nedražíme díla nezavedených umělců. Z jasných důvodů.“

Barbara o tom uvažovala a napadlo ji, jestli se Terry Cole nesnažil představit jako renomovaný sochař. To sotva. A Cilla Thompsonová sice tvrdila, že prodala nejméně jeden ze svých odpuzujících kousků, nicméně těžko by se ji nějaká aukční síň snažila získat nadbíháním jejímu spolubydlícímu. „Mohl sem přijít nebo se s vámi někde setkat z jiného důvodu?“

Sitwell si spojil prsty pod bradou. „Poslední tři měsíce hledáme kvalifikovaného restaurátora obrazů. Když byl umělec —“

„Používám to označení v širším slova smyslu,“ upozornila ho Barbara.

„Dobrá. Chápu. Nuže, když se *považoval* za umělce, možná věděl něco o restaurování a přišel se zeptat na místo. Počkejte.“ Vyprostil z prostřední zásuvky psacího stolu černý diář. Začal v něm listovat, běžel prstem po stránkách, po jednotlivých schůzkách. „Bohužel, žádný Cole, Terry ani Terence. Dokonce vůbec nikdo jménem Cole.“ Podíval se i do otlučené kovové krabice s kartotéčními lístky srovnanými podle abecedy mezi zohýbanými rozdělovači. Vysvětlil, že má ve zvyku zakládat si jména a adresy osob, jejichž talent mu připadal pro Bowers nějakým způsobem užitečný. Třeba mezi nimi bude i Terence Cole... Ale nebyl. Neil Sitwell se Barbaře omluvil, že je mu velice líto, že jí nejspíš vůbec nijak nepomůže.

Barbara zkusila poslední otázku. „Bylo by možné, že by Terry Cole přišel k vaší navštívence jinak? Od matky a sestry jsem se dozvěděla, že jeho velkým snem bylo otevřít si vlastní galerii. Možná na vás někde narazil, začal si s vámi povídat a třeba jste mu dal navštívenku, aby se někdy zastavil na kus řeči a pro radu...“ Ptala se povzbudivým tónem, ale příliš nedoufala, že by se trefila do černého. Ovšem při slovech „otevřít si vlastní galerii“

Sitwell zvedl ukazovák, jako by se mu něco vybavilo v paměti.

„Ano. Ano. Ta galerie. Samozřejmě. Vzpomínám si. Chápejte, nejdříve jste o něm mluvila jako o sochaři. Ten mladík se přede mnou nezmínil, že je sochař. Nebo vůbec umělec. Jen se mi svěřil, že doufá —“

„Pamatujete se na něj?“ přerušila ho dychtivě.

„Přišlo mi to jako poněkud pochybný plán u člověka, jenž mluvil tak —“ Sitwell se zarazil, protože se dostal do slepé uličky. Zjevně si uvědomil, že se ocitl na hranici urážky. Barbařin přízvuk prozrazoval její původ, velmi podobný Coleovu. A co se týkalo způsobu oblékání, nepotřebovala velké zrcadlo, aby věděla, že není kandidátkou pro *Vogue*.

„Fajn. Chodil neustále v černém a měl dělnický přízvuk, bradku, krátce střižené vlasy, černý ohůnek.“

Sitwell potvrdil, že popis odpovídá. Zašel do Bowers minulý týden. Přinesl s sebou ukázkou něčeho, o čem si myslel, že bychom to mohli vydražit. Říkal, že by mu to pomohlo otevřít galerii.

Ukázku něčeho na aukci? Barbara si nejdříve vzpomněla na krabici s fotografiemi dívek na telefonu, kterou našla pod Terryho postelí. Lidem se prodávají podivnější věci. Ale nebyla si jistá, že by dokázala některou jmenovat.

„Co to bylo? Ne některá z jeho soch?“

„Kousek notového zápisu,“ odpověděl Sitwell. „Říkal, že se dočetl o prodeji nějakého rukopisu písničky Lennoa a McCartneye, nebo sešitu básniček či něčeho podobného, a doufal, že prodá svazek originálních zápisů, které vlastnil.“

„Chcete říct Lennonovy a McCartneyovy hudby?“

„Ne. Toto bylo od Michaela Chandlera. Ten mladík mi vyprávěl, že jich má ještě tucet a že doufá v aukční prodej. Předpokládám, že si vysnil, jak několik tisíc příznivců muzikálu stojí frontu, aby mohli zaplatit dvacet tisíc liber za arch papíru, na který kdysi nebožtík napsal tužkou pár šmouh.“ Sitwell se usmál. Stejným výrazem musel oblažit i Terryho Colea: něco mezi tolerancí a otcovským posměchem. Měla chuť ho praštit. Ovládla se.

„Takže ta hudba byla bezcenná?“ zeptala se.

„Vůbec ne.“ Sitwell jí vysvětlil, že mohla stát jmění, ale bylo to jedno, protože patřila do Chandlerovy pozůstalosti bez ohledu na způsob, jímž se dostala do Coleova držení. Takže by ji v Bowers nemohli dražit, dokud by vykonavatel Chandlerovy pozůstalosti nedal souhlas k prodeji. A v tom případě by stržené peníze stejně připadly Chandlerovým dědicům.

„Tak jak k těm zápisům přišel?“

„V bazaru? Náhodou? Nevím. Lidé občas vyhazují věci, aniž si uvědomují jejich hodnotu, že? Nebo je odloží do kufru či krabice, a ty se potom dostanou do rukou něko-ho jiného. Ovšem on se o tom nezmínil a já jsem se neptal. Nabídl jsem mu, že zjistím právníky, kteří se starají o Chandlerovu pozůstalost, a vrátím jim ty zápisy, aby je předali vdově a dětem. Ale Cole to chtěl udělat osobně. Řekl, že doufá v odměnu za to, že jim předá majetek fondu.“

„Majetek fondu?“

„Tak to nazval.“

Mladík se nakonec ještě zeptal, jak nejspíše najít Chandlerovy právníky. Sitwell ho nasměroval do King-Ryder Production, protože jak každý, kdo byl poslední dvě desetiletí i jen sporadicky při vědomí, ví, Michael Chandler a David King-Ryder byli až do předčasné Chandlerovy smrti partneři. „Když o tom přemýšlím, mohl jsem ho poslat i k správci King-Ryderovy pozůstalosti,“ poznamenal Sitwell zamyšleně a dodal: „Chudák,“ což se zjevně týka-lo sebevraždy, kterou King-Ryder začátkem léta spáchal. „Ale protože ta produkční společnost stále funguje, mysl-jel jsem si, že má smysl začít u nich.“

Což je zajímavý podnět, pomyslela si Barbara.

Sitwell přerušil ticho omluvou, že je mu líto, že více pom-ocet nemůže. Na chlapcově návštěvě nebylo nic podivné-ho, ale ani výjimečného. Úplně zapomněl, že se s ním kdy setkal, a stále nedokázal říct, jak Terry Cole přišel k jeho vizitce, protože si nemohl vzpomenout, že by mu ji dával.

„Vzal si ji,“ vysvětlila Barbara a kývla hlavou na stojá-nek na Sitwellově stole.

„Ach, chápu. Nevzpomínám si na to, ale předpokládám, že to tak mohlo být. Jen si říkám, proč?“

„Na žvýkačku,“ odpověděla a v duchu dodala: Zaplať pánbůh.

Vyšla na ulici a vylovila z kabelky seznam zaměstnanců, který jí dal Dick Long v Soho Square 31-32. Jména lidí včetně telefonů do kanceláře i domů a adresy byly u každé firmy seřazeny podle abecedy.

Barbara pročetla stránky, až objevila, co hledala.

King-Ryder Production, četla, a vedle toho deset jmen.

Bingo, pomyslela si.

V bydlíšti Shelly Plattové se o bezpečnost nestarali. Bylo to nedaleko Earl's Court Station v nájemním domě, jehož domovní dveře se daly kdysi otevřít bzučákem z jednotlivých bytů. Ovšem nyní byl vchod dokořán. Lynley se automaticky zastavil, aby se podíval na zámek. Ten byl v pořádku, nicméně zárubeň někdo před časem poškodil.

V domě nebyl výtah, proto zamířili ke schodišti na vzdáleném konci chodby. Shelly bydlela ve čtvrtém patře, takže oba měli příležitost ověřit si tělesnou zdatnost. Lynley zjistil, že Nkata je lepší. Nikdy neměl na rtech tak silnou pachutí tabáku. Nekuřáctví se odvděčilo, nehledě na Nkatovo nesnesitelné mládí. Ale Winston byl natolik ohleduplný, že se o tom nezmínil. Ačkoliv ten sakramentský chlapík v druhém patře předstíral, že se zastavil, aby se kochal pohledem z okna, Lynley by se raději propadl, než by tu nabídku k vydýchání přijal.

Ve čtvrtém poschodí byly dva byty. Jeden vedl na ulici, druhý do dvora. A právě tady Shelly Plattová žila.

Několikrát zaklepali na dveře, než se konečně pootevřely na šířku symbolického řetězu a v nich se objevil nevýrazný obličej, lemovaný vlasy rozčuchanými spánkem.

„Co? Dva? Bez urážky, drahoušku. Černý nedělám. Žádný předsudky, ale mám dohodnuto s jednou holkou, co to dělá léta. Esli chceš, dám ti její telefon.“ Způsob mluvy jasně vypovídal o jejím původu a nedostatku vzdělání.

„Slečna Plattová?“ zeptal se Lynley.

„Dyž sem při vědomí.“ Zakřenila se. Měla zašedlé zuby.

„Takový týpky tady nemíváme. Co bys chtěl?“

„Popovídat si.“ Lynley jí ukázal služební průkaz a rychle strčil nohu mezi dveře, aby je nestačila zabouch-

nout. „Oddělení vražd,“ dodal. „Slečno Plattová, chceme si pohovořit.“

„Lidi, vzbudili ste mě.“ Náhle se chovala dotčeně. „Můžete se vrátit později, až se vyspím.“

„Pochybuji o tom, že to myslíte vážně,“ ohradil se Lynley. „Obzvláště kdybyste později byla uprostřed povinností. To by vašemu obchodu neprospělo. Prosím, pusťte nás dovnitř.“

„Do prčic,“ zaklela a odjistila řetěz. Nechala je, aby si otevřeli sami.

Lynley strčil do dveří. Před ním se objevila jediná místnost s děleným oknem zastíněným korálovým závěsem, jenž se obvykle věší mezi zárubně. Pod oknem ležela matrace, k níž se bosonohá dívka vracela. Cestou narazila na hromádku, z níž se vyklubaly džínsové montérky. Natáhla si je přes to málo, co měla na sobě: neobyčejně vybledlé tričko s nezaměnitelným obrázkem malého rošťáka z *Les Misérables*. Vytáhla mokasíny a vklouzla do nich. Botky bývaly kdysi zdobené, ale zbyly jen šňůrky tyrkysových korálků, jež tahala při chůzi za sebou.

Matrace-postel byla nepovlečená. Přehoz, žlutooranžové indické prostěradlo, částečně zakrýval deku, nachovorrůžově pruhovanou a se silně odřenými saténovými lemy. Shelly to tak nechala být a vydala k umývadlu, kde nalila vodu do rendlíku. Postavila ho na plotýnku elektrického vaříče na pošramoceném prádelníku.

V místnosti bylo jediné místo na sezení: černý taburet s mnoha skvrnami stejného šedavého odstínu. Měly různé tvary. Jako mraky připomínaly při troše představivosti vše od jednorožce po tuleně. Shelly kývla na sedátko a sama zamířila k posteli. „Tady můžete zaparkovat, esli chcete,“ prohodila lhostejně. „Jeden z vás musí zůstat stát.“

Ani jeden z nich se směrem k umolousanému kousku nábytku nepohnul. „Tak jak chcete.“ Svalila se na matraci, popadla jeden ze dvou polštářů a přitiskla si ho na žaludek. Odkopla stranou další hromádku oblečení: červenou minisukni z umělé kůže, černé krajkové punčochy stále připnuté na podvazkový pás a zelené tílko s pravděpodobně stejnými skvrnami, jaké byly na taburetu. Strnu-

le se dívala na kriminalisty. Její nepřehlédnutelně neživé oči a kruhy pod nimi jí dodávaly nevábny vzhled osoby závislé na heroinu. „Tak? Co, lidi, chcete? Říkal ste vraždy, ne mravnostní. Takže to nemá nic co dělat s mojí fachou, co?“

Lynley vytáhl z kapsy anonymní dopis, který jim dala Vi Nevinová. Podal jí ho. Shelly si papír dlouze a pečlivě prohlížela, přičemž si zamyšleně cucala a okusovala spodní ret.

Mezitím Nkata otevřel poznámkový bloček a připravil si verzatilku, zatímco se Lynley rozhlížel kolem sebe. V místnosti byly dvě pozoruhodné věci, nemluvě o nezměnitelném zápachu sexuálního styku, který stěží zakryla jasmínová vůně nedávno vyhořelé vonné tyčinky. Otevřený starý kufr s koženým oblečením, pouty, maskami, důtkami a podobnými pomůckami. Tou druhou byla sbírka fotografií připíchnutých na zdi. Měla jen dvě témata: mladého klacka, obvykle s různě zavěšenou elektrickou kytarou, a Vi Nevinovou v rozličných pozicích od svůdné po hravou.

Shelly zvedla hlavu od anonymu a všimla si, kam se Lynley dívá. „No a? A co z toho?“ prohlásila, zjevně o dopise.

„Poslala jste to?“ zeptal se Lynley.

„Nemůžu uvěřit, že kvůli tomu zavolala fízly. Ty jo, to se z ní teda vyklubala podraznice.“

„Takže jste to poslala? A ještě další?“

„To sem neřekla, že ne?“ Shelly odhodila dopis na podlahu. Lehla si na břicho a zpod několika vydání *Daily Express* vytáhla barevnou krabici. Obsahovala čokoládové bonbony, jimiž se prohrabovala, až našla ten pravý. Nejdříve ho celý olízala a teprve potom pomalu strčila do pusy. Tváře se jí nadýmaly jako měchy, jak horlivě cucala. Slastně zavrňela.

Nkata na druhém konci pokoje vypadal, jako by si říkal, jestli ho dnes může potkat ještě něco horšího.

„Kde jste byla v úterý večer?“ To byl naprosto formální dotaz. Lynley si nedokázal představit, přestože si Vi Nevinová myslela opak, že by tato dívka měla tolik důvtipu, o síle nemluvě, aby zabila dva mladé lidi. I tak se jí zeptal.

Člověk nikdy neví, jak moc se dozví, když jen naznačí podezření.

„Tam, kde vždycky,“ odpověděla, položila se na bok a rukou si podepřela hlavu se zplihlými oranžovými vlasy. „Potloukám se kolem Earl's Court Station... abych mohla poradit každému, kdo vyleze z krtka a neví, kde je, samo.“ Významně se ušklíbla. „Byla sem tam včera večer. Budu tam dneska. A v úterý večer sem tam taky byla. Proč? Vi říká něco jiného, že jo?“

„Tvrdí, že jí posíláte dopisy. Říká, že ji několik měsíců pronásledujete.“

„Že ji posloucháte,“ vyprskla pohrdavě. „Todle je svobodná země, aspoň co sem si naposled všimla. Můžu jít, kam se mi líbí. A esli vo ni náhodou zakopnu, tak je to zatraceně zlý. Pro ni. Já na to kašlu, ať tak, nebo tak.“

„Dokonce i když je s Nicolou Maidenovou?“

Neodpověděla a pustila se do hledání dalšího bonbonu. Vyzábělé tělo a nevábné zuby svědčily o tom, jak toho přes čokoládovou stravu dosáhla. „Mrchy. Vyžírky, to sou ty dvě. Měla sem si všimnout dřív, že bejt kámošky pro někery lidi nic neznamená. Doufám, že za to, jak se mnou zacházely, zaplatěj.“

„Nicola Maidenová již zaplatila,“ podotkl Lynley. „V úterý večer byla zavražděna. Může vám, slečno Plattová, někdo potvrdit, kde jste byla mezi dvaadvacátou hodinou a půlnocí?“

„Zavražděná?“ Shelly se posadila rovně. „Nikki Maidenová zavražděná? Jak? Kdy? Nikdy bych... Říkáte, že byla zavražděná? Kruci. Do přčic. Musim zavolat Vi.“ Vstala a zamířila k telefonu ležícímu také na prádelníku. Vtom se začala vařit voda, což na okamžik odvrátilo Shellinu pozornost od snahy spojit se s Vi Nevinovou. Odnesla rendlík k umývadlu, kde nalila trochu vody do růžového hrnku, a přitom se vyptávala: „Zavražděná? Jak se má? Vi je v pořádku, že jo? Viki nikdo nic neprovedl, že ne?“

„Má se fajn.“ Lynleye zaujalo, jak se náhle změnila a co to vypovídalo o ní a o případu.

„Vona vám řekla, abyste sem zašli a řekli mi vo tom, že jo? Chudák holka.“ Shelly otevřela skříňku nad umývadlem a vyndala odsud sklenici instantní kávy, další

s rozpustnou smetanou a krabicí cukru. Zašátrala ve smetaně a vytáhla upatlanou lžičku. Tou si postupně odměřila jednotlivé ingredience, přičemž pokaždé nápoj divoce zamíchala a lžičku ponořila do další nádoby, aniž ji opláchla a osušila. Nakonec se na ní vytvořil silný nechutně vypadající povlak bahnité barvy. „Tak počkat!“ vyhrkla. Zjevně využila přípravy kávy ke zhodnocení novinek. „Ne že bych za ní hned vystartila, to ne. A je jedno, co chce. Podrazila mě a sakra dobře to ví a může mě tak akorát hezky požádat – esli mě chce zpátky. A ty jo, já nemusím přijít. Mám svou hrdost.“

Lynley si říkal, jestli slyšela jeho poslední otázku. Zda pochopila, co ten dotaz naznačoval, a to nejen o její roli ve vyšetřování vraždy Nicolý Maidenové, nýbrž také o jejím vztahu s Vi Nevinovou. „Slečno Plattová, posílala jste výhružné dopisy, čímž jste se zařadila mezi podezřelé. To chápete, že? Takže potřebujete někoho, kdo dosvědčí, kde jste byla v úterý večer mezi desátou a dvanáctou.“

„Ale Vi ví, že bych nikdy...“ Shelly se zamračila. Něco jí očividně konečně došlo. V obličejí se jí zračilo, k čemu se dopracoval mozek: Jestliže policie přišla do její garsonky a pouští na ni hrůzu kvůli smrti Nikki Maidenové, jsou tady jen z jednoho důvodu a jen jedna osoba je na ni upozornila. „Vi vás na mě poštvala, že jo? Vi... vás... poštvala... na mě. Vi si myslí, že jsem Nikki voddělala. Do prčic. Ta mrcha. Ta hnusná malá potvora. Ty jo, ta udělá všecko, aby mi to vrátila.“

„Vrátila co?“ zeptal se Nkata. Z velké fotografie zíral přes rameno ten drzoun s kytarou. Vyplazený jazyk měl propíchaný řadou náušnic a z jedné z nich visel stříbrný řetízek zavěšený na druhé straně do kroužku v uchu. „Aby vám vrátila co?“ opakoval Nkata trpělivě, s tužkou připravenou a zaujatým výrazem.

„Bonznutí Drsoňovi Reeveovi, todlenc,“ prohlásila.

„MKR Financial Management? Martin Reeve?“ upřesnil Nkata.

„Kruci, to si pište.“ Shelly kráčela k posteli s hrnkem v ruce a vůbec ji nezajímalo, že tekutina šplíchá na zem. Posadila se, zašátrala pro čokoládu a hodila ji do kávy. Další kousek si strčila do pusy. Cucala ji energicky

a s naprostým soustředěním. Působilo to, že chce aspoň na chvílku oddálit hrozící nebezpečí. „Dobrá, tak sem mu *všecko* vyklopila,“ přiznala se. „Krucí, tak co? Měl právo vědět, že mu lžou. Nezasloužil se dovědět, že je malej břídil, ale protože mu udělaly to, co *mně*, a protože to chtěly dělat *furt* a každému, dokavad jim to bude vycházet, tak měl nárok to vědět. Protože esli někdo taklenc druhý využívá, měl by za to sakramentsky *zaplatit*. Tak nebo jinak, ale měly by cálovat. Stejně jako kunčofti, to tvrdím.“

Nkata vypadal, jako by poslouchal řečtinu a snažil se zapisovat překlad do latiny. Lynley na konci také příliš nechápal. „Slečno Plattová, o čem to hovoříte?“ zeptal se inspektor.

„Mluvim o Drsoňovi Reeveovi, přeci. Vi a Nikki ho vyždímalý jako krávu, a dyž měly plný kapcy,“ – zjevně nepatřila k ženám, jež lpí na jednotnosti metafor – „vzaly mu dráhu. Akorát že si přitom nezapomněly vzít svý klienty. Založily si živnost na Drsoňův účet, takový Vi a Nikki byly. A já sem si myslela, že to neni fér. Tak sem mu to vyklopila.“

„Takže Vi Nevinová pracovala pro Martina Reevea?“ ujasní si Lynley.

„Samo, že jo. Vobě. Tam se sčuchly.“

„I vy jste pro něj dělala?“

Odfrkla si. „Sakra, ani náhodou. No, zkoušela sem to. Hned jak vzal Vi, sem to taky zkusila. Ale Drsoň říkal, že nejsem typ, jakej hledá. Že prej chce *kultivovanost*. Aby si holky uměly povídat a věděly, kerá *vidlička* patří k *noži na ryby*, vydržely čumět na *voperu* a neusnout a chodit na *večírky* s nákým hnusným tlustochem, kerej chce hrát, že je to jeho holka na jednu noc –“

„Řekl bych, že už máme představu,“ přerušil ji Lynley. „Ale dovolte, abych se ujistil, že nedošlo k omylu: MKR zajišťuje doprovod.“

„A tváří se jako finanční firma,“ dodal Nkata.

„Tohle říkáte?“ zeptal se Lynley. „Tvrdíte, že jak Nicola, tak Vi pracovaly pro MKR jako společnice, dokud se neosamostatnily? Je to tak, slečno Plattová?“

„Jasný jako facka. Náš Martin si najímal holky a nakecával jim, že se zapracovávaj do nákýho finančního pod-

nikání, kerý vůbec neexistovalo. Posadil je s fůrou knížek, kerý měly prostudovat, aby se to „podnikání“ naučily. Asi po tejdnu je požádal, esli by mu nepomohly a netvářily se, jako že dou s jedním velkým klientem MKR na rande. Že je zrovna ve městě na konferenci a chce zajít na věču. Slíbil, že jim zaplatí mimo, dyž to jen projednou udělaj. Akorát, že se ukázalo, že je potřeba znovu, a než si spočítaly, co to vlastně MKR vopravdu je, docvaklo jim, že si můžou vydělat daleko větší prachy, dyž budou hrát, že randěj s korejskejma vobchodníkama s počítačema nebo arab-skejma chlápky vod ropy nebo americkejma politikama nebo... daleko víc, než by si kdy vydělaly, dyby dělaly práci, na kerou původně u Drsoně nastoupily. A že by mohly mít eště víc, dyby svému *společníkovi* dopřály večer trochu víc *společnosti*. Takhle jim Drsoň vysvětloval, vo co v tom kšeftě *dovopravdy* de. Což má houby společnýho s investováním něčích prachů, to mi věřte.“

„Jak jste se to všechno dozvěděla?“

„Vi jednou přivedla Nikki dom. Povídaly si a já sem poslouchala. Vi se dostala k Drsoňovi ináč a vyprávěly si svý historky, aby to porovnaly.“

„A ta Viina byla?“

„Iná, jak sem řekla. Byla jediná společnice, kerou sebral na ulici. Zbytek byly študentky. Holky z vejšky, co chtěly makat pár hodin. Ale Vi lepila fotky do telefonních budek —“

„A vy jste byla její služebnou?“

„Jo. To je pravda. A Drsoňovi se líbila. Řekla bych, že neměl žádnou inou, kerá by mohla vypadat na deset, jako Viki, dyž si to vzala do hlavy, a brknul jí. Vobjednala sem ho jako vobyčejně, ale dyž se ukázal, chtěl mluvit vo práci.“ Zvedla hrnek a napila se, přičemž zírala přes okraj na inspektora. „Tak pro něj Vi začala makat.“

„A přestala vás potřebovat,“ podotkl Lynley.

„Zustala sem u ní. Vaření, praní, uklízení. Ale potom se sčuchla s Nikki a byla sem mimo. Taklenc.“ Luskla prsty. „Jeden den sem jí prala spodáry. Druhej den sem se valila do centra dělat čísla za deset babek chlápky, co čekaj na přimej spoj do Ealing Broadway.“

„A tehdy jste se rozhodla oznámit Martinu Reeveovi,

co dělají," poznamenal Lynley. „Byla to pro vás, která jste toužila po pomstě, vhodná provokace.“

„Nikomu sem neublížila!“ vykřikla Shelly. „Esli hledáte někoho, kdo by v něčem takovým jel, teda ve vraždě, tak se mrkněte na Drsoně, ne na mě.“

„Přesto na něj Vi neukázala prstem," upozornil ji Lynley. „Což by asi podle vás udělala, kdyby ho z něčeho podezírala. Co tomu říkáte? Dokonce popírá, že by ho znala.“

„Ty jo, to není nic divného. Dyby toho chlápka jen napadlo, že ještě k tomu, že ho už využila, aby si udělala seznam klientů a pak mu s tím zahla kramle a postavila se na své nohy, ještě nabonzovala poldům vo... jako... no, vo jeho kšeftu se společnicema..." Shelly si přejela palcem po krku, čímž naznačila podříznutí. „Vydržela by jen pět minut, než by ji našel. Drson nemá rád, dyž mu někdo kříží plány, a dohlídne na to, aby za to ten dotyčnej zacvakal.“ Zdálo se, že si Shelly náhle uvědomila všechny možnosti, jež mohly z její výpovědi plynout. Nervózně se podívala ke dveřím, jako by očekávala, že je rozrazí Martin Reeve, aby se jí pomstil, že na něj právě donášela.

„Jestli to tak je, jestli je Reeve opravdu odpovědný za smrt Nicolý Maidenové, což, jak předpokládám, jste právě naznačila, když jste mluvila o lidech, kteří mu zkřížili plány –“

„To sem nikdy neřekla!“ přerušila Lynleye.

„Chápu. Neřekla jste to přímo. To je moje domněnka.“ Lynley čekal, jestli nějak naznačí, že ho pochopila. Zamrkala. Bral to jako ano. „Pokud připustíme, že je Reeve odpovědný za Nicolinu smrt, proč by čekal tak dlouho, než by ji zavraždil? Odešla od něj v dubnu. Teď máme září. Proč by podle vás čekal s pomstou pět měsíců?“

„Neřekla sem mu, kde bydlej," pochlubila se Shelly. „Dělala sem, že nevím. Podle mě se měl dovedět, co mu udělaly, ale najít si je musel sám. A to udělal. To záviselo na něm.“

KAPITOLA 19

Detektiv inspektor Hanken se po rozhovoru s Willem Upmanem právě vrátil do kanceláře, když přišlo hlášení, že desetiletý školák Theodore Webster si hrál na silnici mezi Peak Forest a Lane Head na schovávanou v bedně s posypem a našel tam zahrabaný nůž. Byl to velký kapesní nůž s několika čepelemi a dalšími nástroji a mohl by patřit do výbavy nějakého turisty či táborníka. Podle chlapcova otce si ho mohl Teddy schovat pro vlastní potřebu, jenže čepele se nedaly otevírat. Kvůli tomu přinesl nůž otci, protože si myslel, že několik kapek oleje problém vyřeší. Ovšem pan Webster okamžitě poznal zaslou krev a vzpomněl si na vraždu na Calderském vřesovišti, která okupovala přední stránky *Highpeakského kurýru*. Okamžitě zavolał na policii. Jedna z policistek zavolała Hankenovi na mobilní telefon s tím, že se možná nejedná o vražednou zbraň, přesto jestli by se na ni nechtěl detektiv inspektor stejně podívat, než ji odešlou do laboroky. Hanken prohlásil, že odveze nůž do laboratoře osobně.

Cestou se zastavil na místě nálezu. Prozkoumal bednu s posypem. Uvědomil si, že se vrah poté, co schoval nůž do škváry, mohl vydat na křižovatku asi osm kilometrů vzdálenou a odtud zamířit buď na východ a dále na sever na Padley Gorge, nebo okamžitě zabočit na jih na Bakewell a Broughton Manor, jenž ležel asi tři kilometry daleko. Když si to Hanken ověřil na mapě, zašel do kuchyně na Websterově farmě, aby se na ten nůž podíval.

Byl to skutečně švýcarský armádní nůž a teď ležel v plastickém sáčku na sedadle spolujezdce. V laboratoři

provedou všechna nezbytná vyšetření, aby zjistili, zda krev na obou čepelích a na střence patří Terry Coleovi, ale ještě předtím může vyšetřování pomoci i méně vědecká identifikace.

Hanken narazil na Andyho Maidena na začátku příjezdové cesty k Hallu. Bývalý příslušník SO10 právě instaloval nový hotelový poutač. Měl k tomu kolečko, lopatu, malou míchačku, několik kabelů a pozoruhodnou soupravu reflektorů. Starou ceduli již odstranil a odložil pod lípy. Ta nová, nazdobená, ručně vyřezávaná a malovaná nádhery, čekala opodál, aby ji později připevnil na silný dubový kůl a tepané železo.

Hanken zaparkoval na okraji trávníku a sledoval Maidena, jak pracuje s divokým úsilím, jako by měl dokončit výměnu v rekordním čase. Silně se potil, po nohách mu stékaly čůrky a tričko se mu lepilo k tělu. Hanken si všiml, že je Maiden ve vynikající tělesné kondici. Vypadal jako člověk se silou a odolností dvacetiletého mladíka.

„Pane Maidene,“ zavolal, když otevřel dveře vozu. „Můžu si s vámi popovídat, prosím?“ A potom hlasitěji, když se nic nedělo. „Pane Maidene?“

Maiden se pomalu odvrátil od práce. Hanken ohromně zíral na jeho tvář, zaskočený výrazem prozrazujícím Andyho duševní stav. Jestliže tělo mohlo náležet chlapíkovi mladší generace, tvář byla prastará. Maiden působil, jako by ho dokázala udržet v chodu jedině bezmyšlenkovitá dřina. Požádat ho o něco jiného než práci a pot, jeho skořápka by se roztránila na kousky jako sklenka na kamenné podlaze.

Při pohledu na bývalého důstojníka z SO10 se Hankena zmocnily smíšené pocity: okamžitá sympatie a současně i vědomí, že jako tajný ví, jak hrát svoji roli.

Hanken zasunul do kapsy sáček s důkazem a vystoupil z vozu. Andy Maiden s kamennou tváří sledoval, jak se blíží.

Peter ukázal bradou na poutač, který Maiden připravoval k zavěšení, a uznale se díval na umělecké zpracování. „Řekl bych, že je hezčí než cavendishské silniční cedule.“

„Díky.“ Ovšem Maiden strávil život u policie, takže ho ani na vteřinu nenapadlo, že by si detektiv vyšetřující vraž-

du jeho dcery přijel popovídat o tom, jak o sobě Maiden Hall dává světu vědět. Udusal v jámě kolem sloupku beton a zapíchl lopatu do hromady vykopané země. „Máte pro nás zprávy,“ konstatoval a zdálo se, že se snaží z Hankenova obličeje vyčíst odpověď.

„Byl nalezen nůž.“ Hanken krátce vylíčil, jak se dostal do rukou policie.

„Chcete, abych se na něj podíval,“ poznamenal Maiden.

Hanken vytáhl z kapsy plastický sáček s nožem a položil si ho na dlaň. Maiden ho nepožádal, aby mu ho půjčil. Spíše jen zíral, jako by mu střenka, zaklapnuté čepele nebo krev dávaly odpověď na otázku, kterou nechtěl dát.

„Zmínil jste se, že jste jí dal svůj nůž,“ připomenul Hanken. „Mohl by to být tenhle?“ Když Maiden přikývl, pokračoval: „Pane Maidene, je na tom noži, který jste jí dal, něco, čím se liší od jiných nožů stejného typu?“

„Andy? Andy?“ Ženský hlas zesiloval, jak dotyčná sestupovala mezi stromy od Hallu. „Andy, miláčku, tady máš. Přinesla jsem ti —“ Nan Maidenová si všimla Hankena a odmlčela se. „Promiňte, inspektore. Netušila jsem, že jste... Andy, přinesla jsem ti vodu. Je horko. Však víš. Pelegrino je dobré, ne?“

Podala manželovi láhev vody a prsty se dotkla jeho spánku. „Nedřeš se moc, že ne?“

Ucukl.

Hanken cítil mrazení na šíji, jako by ho hladil nějaký duch. Podíval se z manžela na manželku a zhodnotil, co se mezi nimi právě odehrálo. Chápal, že se blíží čas, kdy jim bude muset položit otázku, kterou dosud nikdo nevyložil.

Kývnutím hlavy pozdravil paní Maidenovou a vrátil se k tématu: „Cokoliv, čím by se lišil nůž, který jste dal vaši dceři, od podobných švýcarských armádních nožů...?“

„Před lety se mi u nůžek ulomila jedna čepel. Nikdy jsem to nedal opravit,“ odpověděl Maiden.

„Ještě něco?“

„Už si na nic nevzpomínám.“

„Když jste dal ten nůž — možná právě tenhle — dceři, koupil jste si jiný?“

„Ano, mám jiný. Ale menší. Lépe se nosí.“

„Máte ho u sebe?“

Maiden strčil ruku do kapsy ušitých džínů. Vytáhl švýcarský armádní nůž a podal ho Hankenovi. Ten si ho pozorně prohlédl a palcem otevřel nejdelší čepel. Nebyla delší než pět centimetrů.

Ozvala se Nan Maidenová: „Inspektore, nechápu, co má s tím vším společného Andyho nůž?“ A aniž mu poskytla prostor na odpověď, obrátila se na manžela: „Drahoušku, ještě jsi nejedl. Mám ti přinést obložený chléb?“

Ale Andy Maiden sledoval Hankena, jak přeměřuje jednotlivé čepele. Inspektor na sobě cítil upřený pohled bývalého důstojníka a chápal, proč na něj tak zírá.

„Andy? Mám ti přinést...?“

„Ne.“

„Ale musíš něco jíst. Nemůžeš stále –“

„Ne.“

Hanken vzhlédl. Maidenův nový nůž byl v porovnání s vražednou zbraní příliš krátký. Ovšem to ho nezbavovalo povinnosti položit oběma otázku, kterou od něj očekávali. Vždyť Maiden nakonec přiznal, že pomáhal dceři v úterý naložit věci do auta. A on sám jí dal nůž, o němž později prohlásil, že chybí.

„Pane Maidene, kde jste byl v úterý večer?“

„To je příšerná otázka,“ vyhrkla Nan.

„Řekl bych, že ano,“ souhlasil Hanken. „Pane Maidene?“

Maiden se zadíval nahoru směrem k Hallu, jako by jeho slova potvrzovala samotná existence budovy. „V úterý večer jsem měl nějaké potíže s očima. Šel jsem brzy nahoru, protože mě postihlo tunelové vidění. Vystrašilo mě to, takže jsem si lehnul a doufal, že to pomůže.“

Tunelové vidění? podivil se v duchu nedůvěřivě Hanken. To je určitě stopadesátiprocentní alibi.

Maiden si z Hankenovy tváře zjevně domyslel, co si myslí. „Inspektore, stalo se to při večeři. Člověk může těžko míchat nápoje nebo podávat jídlo, když se jeho zorné pole zmenší na plochu pár centimetrů čtverečních.“

„To je pravda,“ potvrdila manželova slova Nan. „Šel nahoru a odpočíval v ložnici.“

„To bylo v kolik hodin?“

Nan odpověděla za Andyho: „Naši první hosté právě dojídali předkrm, takže musel odejít kolem půl osmé.“

Hanken se podíval na Maidena, jestli souhlasí. Andy se mračil, jako by se sebou vedl vnitřní dialog.

„Jak dlouho jste tedy zůstal v ložnici?“

„Po zbytek večera a přes noc,“ odpověděl Maiden.

„Vidění se vám nezlepšilo. Je to tak?“

„Správně.“

„Byl jste u lékaře? Pripadá mi, že taková potíže může být důvodem ke skutečným starostem.“

„Andymu se to už párkrát stalo,“ prohodila Nan. „Přešlo to. Když odpočívá, je v pořádku. A právě to dělal v úterý večer. Odpočíval.“

„Přesto bych očekával, že takový stav chce doktora. Může se z toho vyklubat něco daleko horšího. Třeba mrtvice. Člověka by vlastně v momentě napadla mrtvice. Zavolal bych sanitku hned při prvních příznacích.“

„Už se mu to stalo. Víme, co máme dělat,“ ujistila ho Nan.

„Což je přesně?“ vyzvídá Hanken. „Ledové obklady? Akupresura spánků? Masáž celého těla? Půl krabičky aspirinu? Co děláte, když to vypadá, že vašeho manžela možná ranila mrtvice?“

„To není mrtvice.“

„Takže jste ho nechala o samotě odpočívat v posteli? Od půl osmé do... kolik mohlo být, paní Maidenová?“

Snaha manželů nedívat se na sebe byla stejně zřejmá, jako kdyby si padli do náruče. „Inspektore, ovšem že jsem nenechala Andyho o samotě. Byla jsem se na něj podívat dvakrát, možná třikrát. Během večera.“

„A čas?“

„Nemám ponětí. Snad v devět, potom kolem jedenácté.“ A pokračovala, zatímco Hanken hleděl na Maidena: „Ptát se Andyho je zbytečné. Spal a já jsem ho nebudila. Ale byl v ložnici. A také tam zůstal. Celou noc. Doufám, že to je vše, na co jste se chtěl v této záležitosti zeptat, inspektore Hankene, protože právě ten nápad... ta myšlenka, že...“ Upřela na manžela jasný pohled. Hleděl směrem do rokle ve tvaru písmene U, jejíž jižní konec se dal zahlédnout z místa, kde cesta zatáčela na sever. „Doufám, že

to je vše, na co jste se chtěl zeptat," prohlásila prostě a s klidnou důstojností.

Ovšem Hanken vytrval: „Máte tušení, co chtěla vaše dcera po návratu z prázdnin v Londýně dělat?“

Maiden ho upřeně sledoval, ovšem Nan odvrátila oči. „Ne. Nevím," odpověděl.

„Aha. Jste si tím jistý? Nechcete nic dodat? Nic nechcete vysvětlit?“

„Nic," ujistil ho Andy a obrátil se na manželku: „Ty, Nancy?“

„Nic," prohlásila.

Hanken pohnul rukou s nožem v plastickém sáčku. „Pane Maidene, znáte obvyklý postup. Jakmile z laborky dostaneme zprávu s podrobnostmi, možná si s vámi ještě promluvíím.“

„Rozumím. Dělejte svoji práci, inspektore. Dělejte ji dobře. O nic víc nežádám.“

Ale na manželku se nepodíval.

Hankenovi připadali jako cizinci na nástupišti, kteří jsou nějak svázaní s odjíždějícím hostem, ale ani jeden nechce přiznat, že ho zná.

Nan Maidenová sledovala, jak inspektor odjíždí. Bezmyšlenkovitě si začala kousat zbytky nehtů na pravé ruce. Andy vedle ní postavil láhev vody do prohlubně, kterou vytvořil patami ve vykopané měkké zemi. Pelegrino nesnášel. Opovrhoval všemi druhy vody, které se vychvalovaly, že přinášejí větší prospěch než plná sklenice pramenité vody z jejich studně. Věděla to. Ale když vyhlédla z okna v prvním patře a uviděla skrze stromy, jak zastavuje auto a z něj vystupuje inspektor, vymyslela jedinečnou vodu jako výmluvu, proč se k nim tak náhle připojila. Takže se pro ni teď sehnula a otřela špínu, která se na láhev přilepila.

Andy přinesl silný dubový sloupek, na němž bude nový poutač viset. Kolmo ho zarazil a podepřel čtyřmi pevnými prkny. Kolem naházel zbytek betonu.

Kdy si promluvíme? říkala si Nan. Kdy už nebude nebezpečné zmínit se o tom nejhorším? Snažila se přesvědčit sama sebe, že po sedmatřiceti letech manželství spolu ne-

musí hovořit, ale věděla, že na tom není mnoho pravdy. Jen v blažených dnech namlouvání, zasnoubení a svatby stačilo vzrušení vyvolané pohledem, dotykem nebo úsměvem. Od toho šťastného období uteklo několik desetiletí. Byli více než třicet roků a jednu zničující smrt vzdáleni od toho času, kdy slova nebyla podstatná a porozumění tomu druhému bylo stejně okamžité a přirozené jako dýchání.

Andy mlčky upravoval beton kolem sloupu. Pečlivě se škraboval zbytky směsi ze stěn nádoby, až byla prázdná. Potom se zaměřil na reflektory. Nan si přitiskla láhev vody na prsa a otočila se, aby se vydrápala zpátky do Hallu.

„Proč jsi to řekla?“ zeptal se Andy.

Obrátila se k němu. „Cože?“

„Však víš. Proč jsi mu řekla, že ses na mě byla podívat?“

Cítila, jak jí zvlhla dlaň na láhvi, která jí začala tlačit na hrudníku. „Byla jsem se na tebe podívat.“

„Nebyla. Oba to víme.“

„Drahoušku, byla. Spal jsi. Musel jsi usnout. Jen jsem na tebe ode dveří mrkla a vrátila se k práci. Nepřekvapuje mě, že jsi nic neslyšel.“

Díval se na ni, s reflektory v rukou. Chtěla k němu přistoupit a obalit ho nějakou ochranou, která by odehnala demony a zaplašila zoufalství. Ale jen tam stála na svahu kousek nad ním, držela láhev Pelegrina, o němž oba věděli, že je nechtěl a nikdy by se ho nenapil.

„Ona byla tím proč,“ řekl tiše. „Všechno v životě jednou končí. Ale když máme štěstí, rodí se z toho nový začátek. Nick byla tím proč. Rozumíš tomu, Nancy?“

Jejich pohledy se na okamžik setkaly. V očích, jež se učila znát po sedmatřicet let lásky, trápení, smíchu, strachu, štěstí a úzkosti, mu četla zřetelné poselství, kterému nerozuměla. Projel jí záchvěv strachu. Uvědomila si, že od tohoto okamžiku si nemůže dovolit chápat nic z toho, co jí bude muž, jež miluje, říkat.

„Mám nějakou práci v Hallu,“ řekla a vydala se do kopce. Ve stínu lip cítila chlad, který padal jako mírný déšť. Nejprve na tváře, potom sklouzl na ramena. Chladný dotyk na pokožce ji přiměl otočit se a položit manželovi závěrečnou otázku.

„Andy,“ řekla normálním hlasem. „Slyšíš mě odsud?“

Neodpověděl. Nevzhlédl. Nedělal nic jiného, než že umisťoval světlomety poblíž sloupku, na němž bude nový poutač Maiden Hallu. „Ach, bože,“ zašeptala. Otočila se a vydala se zase do kopce.

Po včerejším rozhovoru se strýcem Jeremym se mu Samantha snažila ze všech sil vyhnout. Setkala se s ním u snídaně i u oběda, ale nepodívala se na něj a nehovořila s ním. Jakmile dojedla, vzala svůj talíř a odešla z pokoje.

Právě se na starém nádvoří chystala umýt z oken, v nichž ještě zůstala skla, snad padesátiletou špinu, když si všimla bratrance. Seděl u psacího stolu v kanceláři na opačné straně nádvoří. Přestala odvíjet hadici a zadívala se na něj. Se zalíbením sledovala, jak mu otevřeným oknem dopadá na skloněnou hlavu sluneční světlo a dodává jeho vlasům rezavozlatý nádech. Neuniklo jí, že si přejíždí prsty po ustaraných vráskách na čele, což jí okamžitě prozradilo, co dělá. Jen nevěděla, jaký k tomu má důvod.

Jako výborný počtář se staral o finanční záležitosti. Každý týden zapisoval účty, zvažoval příjmy, aktiva a investice z rodinného panství. Bral v potaz vše: příjem z prodeje šťěňat, náklady na provozování psince, zisky z pronájmu hospodářství, odpisy na běžnou údržbu budov, výdělky z turnajů a dalších akcí pořádaných na Broughton Manor, předpokládané výdaje na následné opravy, úroky z investovaného kapitálu a peníze na domácnost.

Když s tím skončil, překontroloval knihy, do nichž pečlivě zapisoval každou libru vynaloženou na renovaci Broughton Manor. Dále si připomněl dluhy, jež také tvořily součást finanční situace panství. Tímto způsobem si udělal přesný obrázek o současném finančním stavu a mohl dělat plány na nadcházející týden.

Takže Samanthu nepřekvapilo, že ho vidí skloněného nad knihami. Ovšem přišlo jí zvláštní, že to dělá podruhé během posledních čtyř dnů.

Prohrábl si vlasy a naťukal něco do starodávné počítačky. Samantha slyšela přes celý dvůr, jak mechanismus při počítání klope a skřípe. Julian odtrhl pásku s konečnou cifrou a zadíval se na ni. Potom papír zmačkal a hodil přes rameno. Opět se vrátil k účetním záznamům.

Samantha cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Napadlo ji, jestli existuje ještě jiný tak odpovědný muž jako Julian. Kdyby se méně staral o rodinné tradice a osobní povinnosti, dávno by se ztratil z tohoto hrůzného domu zděděného po předcích. Kdyby méně miloval otce, nechal by ho propít se k deliriu tremens, cirhóze jater a předčasnému úmrtí. Ale bratranec Julian takový nebyl. Ctil krevní pouto a závazky k dědictví. Obojí bylo přítěží. A přece to nesl důstojně. Kdyby se k tomu postavil jinak, Samantha by k němu necítila tak hlubokou náklonnost. Naučila se vidět v jeho snažení odhodlání, které bylo velmi blízké jejímu způsobu života.

Byli pro sebe jako stvoření, ona a bratranec. Bez ohledu na blízkou pokrevní příbuznost vytvářeli bratranci a sestřenice svazky i v minulosti, čímž obohatili rodinu, z níž oba pocházeli.

Vytvářeli svazky. To je označení, pomyslela si ironicky. Ale přesto, nedávalo v časech, kdy se právě proto uzavírala manželství, vše mnohem větší smysl? V době politických nebo finančních svazků nikdo nehovořil o upřímné lásce, nepředpokládalo se žádné trápení, toužení a doufání, pokud se neobjevil ten pravý cit. Místo něho tu byly spolehlivost a oddanost, jež vyrostly z vědomí, co se od člověka očekává. Žádné představy, žádné výmysly. Pouhá dohoda, jež spojovala páry, přičemž obě strany mohly mnoho získat: peníze, postavení, majetky, autoritu, ochranu a hodnověrnost. Možná hlavně to poslední. Dokud se žena nevдалa, nebyla úplná. A nebyla vdaná, dokud se svazek neupevnil manželskými styky a nelegitimizoval porody. Jak jednoduché. Žádné představy o zamilování, vášni a skvělém podlehnutí. Přicházela jen celoživotní jistota, že partner bude splňovat předem stanovené požadavky.

Moudré, řekla si Samantha. Také si uvědomovala, že ve světě, v němž se takto tvořily svazky muže a ženy, by se její a Julianovi zástupci už dávno dohodli.

Ale nežili v minulosti. Moderní doba vnucovala lidem názor, že se život příliš neliší od filmu: chlapec potká dívku, zamilují se, mají problémy, které se vyřeší ve třetím dějství, láska vybledne, důvěra a uznání nikde. Svět zešílel. Samantha pochopila, že pokud její bratranec tíhne k této

podobě lásky, ona sama je odsouzena k neúspěchu. Cítila touhu vykřiknout: *Jsem tady. Mám, co potřebuješ. Podívej se na mě. Podívej se.*

Julian zvedl hlavu a podíval se jejím směrem, jako by zaslechl její němé volání. Naklonil se a doširoka otevřel okno. Samantha šla přes dvůr k němu.

„Vypadáš zachmuřeně. Nemohla jsem si nevšimnout. Přistihl jsi mě v okamžiku, kdy jsem přemýšlela, jak tě vy-
léčit z toho, co tě trápí.“

„Myslíš, že bych měl budoucnost v padělání?“ zeptal se. Slunce mu svítilo přímo do obličeje, takže mhouřil oči. „To je asi jediné řešení.“

„Skutečně?“ zeptala se ledabyle. „Na obzoru žádná bo-
hatá mladá osůbka, čekající na svedení?“

„Nezdá se.“ Všiml si, že se dívá na hromady papírů a účetních knih na psacím stole, jichž bylo určitě víc než při běžném týdenním vyúčtování. „Snažím se zjistit, jak si stojíme,“ vysvětlil. „Doufal jsem, že vyždímú kolem de-
seti tisíc liber z... no, bojím se, že z ničeho.“

„Proč?“ Neunikl jí poraženecký výraz v jeho tváři a rychle dodala: „Julie, hrozí nějaké nebezpečí? Je něco v nepořádku?“

„To je právě to hrozné. Něco je v pořádku. Nebo něco by se mohlo dát do pořádku. Ale nemáme o moc víc vol-
ných peněz než na domácnost do konce měsíce.“

„Doufám, že víš, že mi můžeš kdykoliv říct –“ Zaváhala, protože věděla, že je stejně hrdý jako odpovědný, a ne-
chtěla se ho dotknout. Šla na to jinak. „Jsme rodina, Julie. Když se něco přihodí a budeš chtít nějaké peníze... nemu-
selo by se ani jednat o půjčku. Jsi můj bratranec. Můžeš je mít.“

Zatvářil se zděšeně. „Nechtěl jsem, aby sis myslela –“

„Přestaň. Nemyslím si vůbec nic.“

„Dobrá. Protože já bych nemohl. Nikdy.“

„Fajn. Nebudeme se o tom bavit. Ale pověz mi, prosím
tě, co se stalo. Vypadáš opravdu zničeně.“

Vydechl. „Do prčic,“ zaklel a rychle vyskočil na stůl, odsud na okno a k ní dolů na nádvoří. „K čemu se chys-
táš? Aha. Okna. Sam, máš vůbec ponětí, kdy se naposled
myla?“

„Když se Edward všeho vzdal kvůli Simpsonové? Blázen.“

„Dobry odhad.“

„Kterou část myslíš? Poslední mytí? Nebo tu abdikaci?“
Odevzdaně se usmál. „V tom si nejsem jistý.“

Samantha spolkla, co jí první přišlo na mysl; takto by před týdnem neodpověděl. Chvilku zvažovala, co jeho odpověď znamená.

Společně zamířili k oknům. Kousky skla zasazené do olova byly tak křehké, že by pod proudem vody popraskaly, tudíž přišel ke slovu mokrý hadr a otírání tabulky po tabulce.

„To budeme dřív senilní, než tohle doděláme,“ přerušil Julian po deseti minutách práce nevesele ticho.

„Také se bojím,“ odpověděla Samantha. Chtěla se ho zeptat, jestli od ní očekává, že tady tak dlouho zůstane, ale nechala ten nápad být. Měl v hlavě něco vážného a ona na to musela přijít. I kdyby jen kvůli tomu, aby mu dokázala, jak se zajímá o všechny stránky jeho života. Proto tiše poznamenala: „Julie, je mi líto, že máš trápení. Ještě ke všemu ostatnímu. Nemůžu udělat nic s... no...“ Zjistila, že nedokáže jméno Nicolý Maidenové ani vyslovit. Ne tady a ne teď. Ne před Julianem. „S tím, co se v posledních dnech přihodilo. Ale pokud pro tebe můžu udělat cokoliv jiného...“

„Mně je líto,“ odpověděl.

„Samozřejmě. Jak bys mohl cítit něco jiného než lítost?“

„Chci říct, že je mi líto to, co jsem povídal... jak jsem se choval... když jsem tě, Sam, vyslychal. O tom večeru. Však víš.“

Plně se soustředila na tabulku pokrytou vrstvou ptačího trusu, padajícího ze staletých hnízd namačkaných v šterbině nad okny. „Byl jsi rozčilený.“

„Ale ani tak jsem tě neměl obviňovat z... z ničeho.“

„Tedy z vraždy ženy, kterou jsi miloval.“ Podívala se na něj. Tvář mu potemněla.

„Občas nedokážu zkrotit hlasy v hlavě. Začnu mluvit a vyhrknu všechno, co ty hlasy vykřikují. Nemá to nic společného s mým přesvědčením. Promiň.“

Toužila mu říct, že ta druhá pro něj nebyla dost dobrá.

Přála si položit mu několik otázek: Jak to, že sis toho nikdy nevšiml? Kdy pochopíš, co její smrt znamená? Pro tebe? Pro mě? Pro nás, Julie? Ale mlčela, protože tím by odhalila, co si nemohla dovolit – dokonce ani snést – prozradit. „Přijímá se,“ řekla místo toho.

„Díky, Sam. Jsi pašák.“

„Zase.“

„Chtěl jsem říct –“

Usmála se na něj. „To je v pořádku. Rozumím. Podej mi tu hadici. Tohle je třeba odmočit.“

Stará okna mohli bez rizika polévat jen slabým pramínkem vody. Časem bude třeba všechno olovo vyměnit, nebo se veškeré pozůstatky starobyklých oken zničí. Ale to bylo téma na někdy jindy. Při současných finančních starostech Julian nepotřeboval poslouchat sestřenčiny recepty na zachování další součásti rodinného sídla.

„Je to táta,“ vydechl.

„Cože?“

„O kom přemýšlím. Proč jsem se probíral účetnictvím. Jde o tátu.“ Potom jí vysvětlil, o čem se jedná. A smutně dodal: „Roky jsem čekal, až se rozhodne nepít –“

„Všichni jsme čekali,“ přerušila ho.

„– a teď, když k tomu došlo, marně se snažím využít tak zásadní obrat dříve, než pomine. Víím, co to obnáší. Přečetl jsem dost knih, abych chápal, že to musí udělat sám. Musí *chtít*. A když jsem ho viděl, slyšel, jak mluví... myslím, že celý den nepil.“

„Opravdu? Ano, řekla bych, že nepil.“ Vybavila si strýce včera večer: Jediné slovo nevyslovil nezřetelně a vymámil na ní přiznání, i když se bránila. Cítila, jak se jí zmocnil klid, takový, při němž se může chopit šance, dokonce ji i využít a hníst, nebo ji nechat běžet. Opatrně poznamenala: „Julie, možná tentokrát chce. Stárne. Čelí své... no, své smrtelnosti.“ Svě *smrtelnosti*, pomyslela si, ne smrti. Nepoužila by ten výraz, protože v tomto okamžiku bylo rozhodující udržet rozhovor v jemné rovnováze. „Předpokládám, že každý dorazí tváří v tvář k... no, k poznání, že nic netrvá věčně. Možná začal mít náhle pocit, že stárne, a chce se srovnat, dokud má naději.“

„Ale to je právě to,“ podotkl Julian. „Má naději? Jak by

to zvládl bez pomoci, když to nikdy předtím nedokázal? A když teď nakonec o pomoc *žádá*, jak bych mu ji mohl neposkytnout? Protože já mu chci pomoci. Chci, aby uspěl."

„Julie, to my všichni. Celá rodina. Chceme to."

„Tak jsem prošel účetnictvím. Kvůli našemu zdravotnímu pojištění. Nemusím ani číst ta drobná písmenka, abych věděl, že v žádném případě..." Pečlivě si prohlédl sklo a začal seškrabovat špínu nehtem.

Nehet na školní tabuli. Samantha se zachvěla. Otočila hlavou, aby tomu zvuku unikla.

Vtom strýce uviděla tam, kde měl své trvalé místo. Stál u okna salonu. Sledoval, jak si povídá s jeho synem. A zatímco na ni hleděl, zvedl ruku, jedním prstem se dotkl spánku a zase ji spustil. Možná si strýc uhlazoval vlasy. Ale ve skutečnosti to mnohem více připomínalo posměšné zasalutování.

KAPITOLA 20

Měli jsme sem jít rovnou včera," povzdychl si Nkata, když se po cinkání zvonku vedle bílých vchodových dveří neozval bzučák. „Možná jim to Plattovic kvítko něco řeklo a oni už jsou na cestě. Co myslíte?“

„Neměl jsem pocit, že by Shelly Plattová k Reeveovým cítila sympatie. Vy ano?“ Lynley opět zmáčkl tlačítko zvonku MKR Financial Management. „Vypadala, že ji těší kazit jim práci, dokud je stopa nezavede k ní. Winnie, copak tady Reeveovi nepodnikají a zároveň nebydlí? Připadá mi to jako obytný dům.“ Lynley poodstoupil od vchodu a sešel po schodech na chodník. Přestože budova působila neobydleně, měl jasný pocit, že ho odtud někdo pozoruje. Možná to způsobila netrpělivost dostat Martina Reevea do rukou a trochu ho podusit, ale něco mu napovídalo, že za tenkou záclonou v okně v druhém poschodí stojí postava. Jak tam tak stál a hleděl, záclona se lehce pohnula. Zavolal: „Policie. Pane Reeve, je ve vašem zájmu pustit nás dovnitř. Raději bych netelefonoval na policejní stanici v Ladbroke Grove, aby nám pomohli.“

Uběhla minuta, během níž se Nkata položil na zvonek a Lynley zamířil k vozu, aby odsud zavolal. Zjevně to zapůsobilo, protože právě hovořil s policistou ve službě, když na něj Nkata zakřičel: „Inspektore, jsme uvnitř," a otevřel dveře dokořán. Čekal na Lynleye v hale.

Budova byla tichá, ve vzduchu se vznášela slabá citronová vůně: možná z leštěnky použité na úctyhodnou shetratonskou skříň v chodbě. Právě za sebou zavírali vcho-

dové dveře, když se na schodech objevila žena a kráčela dolů.

První, co Lynleye napadlo, bylo, že se podobá panence Barbie. Ve skutečnosti vypadala jako žena, která věnovala neuvěřitelné množství času a energie, o penězích nemluvě, tomu, aby ze sebe utvořila pozoruhodnou kopii Barbie. Byla od hlavy k patě zahalena do černé lycry, obepínající tak nepřírozeně dokonalou postavu, že mohla být jediné výplodem fantazie a silikonu. Tak tohle je určitě Tricia Reeveová, uvědomil si Lynley. Nkata ji popsal opravdu dobře.

Inspektor se představil a požádal ji: „Rádi bychom si pohovořili s vaším manželem, paní Reeveová. Prosím vás, přivedla byste ho?“

„Není tady.“ Zastavila se na posledním schodě. Lynley si všiml, že je vysoká. Nesestoupila až k nim dolů, čímž vypadala ještě vyšší.

„Kam šel?“ Horlivý Nkata si připravil poznámkový bloček.

Tricia měla ruku na zábradlí schodiště. Dlouhé kostnaté prsty zdobily prsteny. Vší silou stiskla dubové dřevo. Brilianty se třpytily, jak se jí vynaloženým úsilím chvěly svaly na paži. „Nevím.“

„Zkuste nám dát pár tipů,“ požádal ji Nkata. „Všechny si zapíšu. Rádi se tím budeme při hledání řídit. Máme čas.“

Ticho.

„Nebo tady počkáme,“ prohlásil Lynley. „Kde se můžeme posadit, paní Reeveová?“

Těkala pohledem. Modré oči, všiml si inspektor. Rozšířené zorničky. Nkata se zmínil, že je závislá. Zdálo se, že má v sobě právě dávku. „Camden Passage,“ vyhrkla a bledým jazykem si olízla rty, do nichž jako by ji píchla včela. „Tam je obchod. Miniatury. Martin je sbírá. Šel se podívat, co během minulého týdne při prodeji nemovitostí obchodník získal.“

„Jméno toho muže?“

„Neznám.“

„Jméno té galerie? Toho obchodu?“

„Nevím.“

„V kolik odcházel.“

„Netuším. Byla jsem mimo.“

Lynley si v duchu říkal, v jakém smyslu slovo *mimo* použila. Měl velmi dobrý nápad. „Takže na něj počkáme. Máme se sami odebrat do recepcce, paní Reeveová? Těmito dveřmi?“

Šla za nimi a vyhrkla: „Šel do Camden Passage. Potom měl schůzku s malířem, který pracuje na našem domě v Cornwall Mews. Mám adresu. Chcete ji?“

Nápadně prudce přistoupila na spolupráci. Buď byl Reeve doma, nebo vymyslela plán, jak ho upozornit, že ho hledá policie. To by nebyl žádný problém. Lynley si nedovedl představit, že by se člověk jako Reeve potuloval londýnskými uličkami bez mobilu. Jakmile by s Nkatou vyšli z domu, Reeveova manželka by skočila k telefonu, aby svého muže varovala.

„Myslím, že stejně počkáme,“ rozhodl Lynley. „Připojte se k nám, paní Reeveová. Mohu zavolat ladbroskou stanici, aby sem poslali policistku, jestli se s námi necítíte o samotě příjemně. Mám tam zatelefonovat?“

„Ne!“ Stiskla si pravou rukou levé zápěstí a podívala se na hodinky. Vystoupily jí svaly na krku, jak se snažila polknout. Lynley předpokládal, že droga přestává působit a že tudíž zjišťuje, kdy si bude moci dát poměrně bezpečně další dávku. Přítomnost policistů jí křížila plány, a to by jim mohlo přinést užitek. Naléhavě zopakovala: „Martin tady není. Kdybych věděla víc, tak vám to povím. Ale skutečně nevím.“

„Nepřesvědčila jste mě.“

„Říkám vám pravdu!“

„Tak nám prozradte ještě něco. Kde byl váš manžel v úterý večer?“

„V úterý...?“ Vypadala upřímně zmatená. „Nemám... Byl tady. Se mnou. Trávili jsme večer doma.“

„Může to někdo potvrdit?“

Po té otázce jí v hlavě zjevně zazvonilo na poplach. Hořečně odpověděla: „Zašli jsme kolem půl deváté do restaurace Star of India na Old Brompton Road.“

„Takže jste nebyli doma.“

„Zbytek večera ano.“

„Paní Reeveová, měli jste v restauraci zamluvený stůl?“

„Vrchní číšník si nás bude pamatovat. Vyměnili si s Martinem pár slov, protože jsme neměli objednaná místa a on nám nejdřív nechtěl dovolit si sednout, i když měli několik stolků volných. Najedli jsme se a šli domů. To je pravda. V úterý. Tohle jsme podnikli.“

Lynleye napadlo, že by nebylo těžké ověřit si její výpověď v restauraci. Ovšem kolik vrchních číšníků si vzpomene, který den přesně se pohádali s hostem, který se zapomněl objednat a také si obstarat spolehlivé alibi? „Nicola Maidenová u vás pracovala,“ poznamenal.

„Martin Nicolu nezabil!“ ohradila se. „Vím, že jste kvůli tomu přišel, tak nepředstírejte, že ne. V úterý večer byl se mnou. Šli jsme se najíst do Star of India. Vrátili jsme se kolem desáté a po zbytek večera jsme zůstali doma. Zeptejte se našich sousedů. Někdo nás viděl buď odcházet, nebo přicházet. A teď, chcete tu adresu našeho domu, nebo ne? Protože jestli ne, tak bych si přála, abyste odešli.“ Znovu se neklidně podívala na hodinky.

Lynley se rozhodl přitlačit na ni. „Winnie, budeme potřebovat povolení k prohlídce.“

„Na co?“ vykřikla Tricia. „Všechno jsem vám pověděla. Klidně zavolejte do restaurace. Promluvte s našimi sousedy. Jak můžete dostat povolení k prohlídce, když jste se předtím ani neobtěžovali zjistit, jestli mluvím pravdu?“ V hlase měla hrůzu. Nebo spíše obavy. Lynley si pomyslel, že poslední věc, kterou si tahle žena přeje, je mít doma policejní tým, který jí bude, bez ohledu na to, co hledají, slídit ve věcech. Možná nemá prsty ve smrti Nicolý Maidenové, ale držení omamných látek bude královského žalobce zajímat, a toho si byla vědoma.

„Občas neděláme zbytečné okolky,“ řekl Lynley mile. „Toto mi připadá jako příhodný okamžik. Chybí nám vražedná zbraň a také po jednom kusu oděvu obou obětí. A pokud se něco z toho najde v tomto domě, budeme vědět, proč.“

„Šéfe, takže mám zavolat,“ zeptal se vemlovavě Nkata.

„Martin Nicolu nezabil! Měsíce ji neviděl! Dokonce ani nevěděl, kde je! Jestli hledáte někoho, kdo by ji třeba

rád viděl po smrti, jsou spousty mužů, kteří –“ Zarážila se.

„Ano? Spousty mužů?“ zeptal se Lynley.

Zvedla levou paži a podepřela si pravé předloktí stejným způsobem jako před chvílí levé. Přecházela sem a tam.

„Paní Reeveová, víme přesně, co MKR Financial Management zaštiťuje,“ upozornil ji Lynley. „Víme, že váš manžel najímá studentky, aby pro něj pracovaly jako společníce a prostitutky. Víme, že jednou z těch studentek byla i Nicola Maidenová a že odešla spolu s Vi Nevinovou od vašeho muže, aby se pustily do práce v oboru na vlastní pěst. Na základě informací, které jsme doposud nashromáždili, můžeme vás a vašeho manžela rovnou obvinít. Předpokládám, že jste si toho vědoma. Takže pokud se chcete vyhnout obvinění, výslechům, odsouzení a vězení, doporučuji vám okamžitě spolupracovat.“

Tvářila se ohromeně. Sotva pohnula rty, když říkala: „Co chcete vědět?“

„Chci znát vztah vašeho manžela k Nicole Maidenové. Pasáci jsou známí tím –“

„Není pasák!“

„– že často dávají najevo nelibost, když se některá dívka z jejich stáje rozhodne osamostatnit se.“

„Takhle to není. Tak to nebylo.“

„Skutečně?“ podivil se Lynley. „Jak tedy? Vi a Nicola se rozhodly podnikat samostatně, čímž vašeho muže vyšachovaly. Ovšem udělaly to, aniž mu cokoliv řekly. Což se mu nemohlo moc líbit.“

„Chápete to špatně.“ Zamířila k vyřezávanému psacímu stolu a vyndala ze zásuvky balíček Silk Cut. Vzala si jednu a zapálila si. Ozval se telefon. Podívala se na něj, natáhla se, aby zmáčkla tlačítko, ale v poslední chvíli se zarazila. Po dvaceti zazvoněních nastalo ticho. Ale ani ne za deset vteřin se telefon ozval znova. „Hovory by měl brát počítač. Nenapadá mě, proč...“ S nejistým pohledem na policisty zvedla sluchátko a stručně se ohlásila: „Globální.“ Chvilku poslouchala a potom nanejdvůhřejším hlasem pokračovala: „To vlastně záleží na vašich požadavcích... Ano. To by neměl být vůbec žádný problém. Mů-

žete mi dát laskavě vaše číslo? Za chvíli vám zavolám zpátky." Poznamenala si něco na papír. Potom vzdorovitě vzhledla, jako by k tomu, co si Lynley myslel o jejím rozhovoru, chtěla říct: Ověřte si to.

S radostí ji poslechl. „Globální. To je jméno vaší agentury, paní Reeveová? Globální co? Globální schůzky? Globální touhy? Co?“

„Globální doprovod. A poskytovat obchodníkům příjíždějícím do města na konference vzdělané společnosti není ilegální.“

„Nicméně žít z nemorálních příjmů je. Paní Reeveová, skutečně si přejete, aby policie převzala veškeré vaše účetní knihy? Nejdříve ovšem musíme předpokládat, že MKR Financial Management nějaké má. Víte, můžeme to udělat. Můžeme požádat o doložení každé vydělané libry. A jakmile dokončíme práci, můžeme vše předat lidem z finančního úřadu, aby se ujistili, že jste vládě přispěli správným dílem. Jak se vám to líbí?“

Dal jí čas na přemýšlení. Další telefonát. Po třetím zazvonění v přístroji lehce klaplo, jak se volání přesměrovalo na jinou linku. Objednávka se vyřizuje někde jinde, napadlo Lynleye. Mobilem, dálkovým ovládáním nebo přes satelit. Není pokrok nádherná věc?

Zdalo se, že Tricia dospěla k určitému rozhodnutí. Zjevně věděla, že Globální doprovod a jejich postavení jsou tímto způsobem ohroženy: Jediné Lynleyovo slovo finančnímu úřadu nebo mravnostnímu a celý jejich život je na špalku. Nehledě na to, co by se mohlo stát, kdyby při domovní prohlídce někde objevili schované psychotropní látky, čekající na okamžik, kdy prokáží na Tricii svoji čarovnou moc. To vše na ni asi dopadlo jako saze z ohně, který sama zapálila.

Vzchopila se. „Dobrá. Když vám řeknu jméno, když vám řeknu *to* jméno, nemáte ho ode mě. Chápete? Protože kdyby se začalo šeptat, že jsme se dopustili nějaké indiskrétnosti...“ Zbytek věty nedopověděla.

Indiskrétnost je unikátní pojmenování, říkal si Lynley. A proč si, proboha, myslela, že je v pozici, kdy s ním může smlouvat? „Paní Reeveová, s tím podnikáním – jak tomu říkáte – je konec.“

„Martin to tak vidět nebude.“

„Martin,“ odporoval Lynley, „bude čelit obviněním, pokud se zachová jinak.“

„A Martin požádá o propuštění na kauci. Bude během čtyřiaadvaceti hodin venku. A kde potom budete vy, inspektore? Řekla bych, že o nic blíž pravdě.“ Možná vypadala jako Barbie, třeba si drogami zničila část mozku, ale někde se během doby naučila trošku smlouvat, což teď činila se značnou dávkou zkušenosti. Lynley uznal, že by na ni byl manžel hrdý. Neměla žádné právní základy, na nichž by mohla stavět, a přece tady stála a předstírala, že je má. Kdyby nic jiného, musel obdivovat její drzost. „Můžu vám dát jméno – *to* jméno, jak jsem říkala – a vy můžete jít svojí cestou. Nemusím říct nic a vy můžete prohledat dům, odvézt mě do vězení, zavřít mého manžela a nedostat se ani o centimetr blíž k Nicolinu vrahovi. Oh, budete mít naše knihy a záznamy. Ale asi neočekáváte, že jsme tak hloupí, abychom si vedli jmenný seznam našich klientů. Takže co získáte? A kolik času ztratíte?“

„Pokud bude ta informace dobrá, jsem ochoten chovat se rozumně. A zatímco budu ověřovat její pravdivost, můžete si s manželem rozmyslet, kam podnik přestěhujete. Napadá mě Melbourne, s tou změnou v zákonech.“

„To by nějakou dobu trvalo.“

„Stejně jako ověření informace.“

Půjčka za oplátku. Čekal, jak se rozhodne. Nakonec vzala tužku a papír. Psala a současně říkala: „Sir Adrian Beattie. Šílel po Nicole. Byl ochotný zaplatit jí cokoliv, aby ji měl jen pro sebe. Neřekla bych, že se mu moc líbilo, že rozšířila pole působnosti. A vy?“

Podala mu adresu. Bylo to v Boltons.

Zdá se, že jsme konečně našli londýnského milence, pomyslel si Lynley.

Když se Barbara Haversová večer vrátila domů a našla vzkaz na dveřích, vzpomněla si na hodinu šití. „Krucifix. Sakra,“ zaklela a vyčinila si v duchu, že zapomněla. Pravda, účastnila se vyšetřování a Hadiyyah to určitě pochopí. Ale nesnášela pocit, že asi svoji malou kamarádku zklamala.

Srdečné pozvání na výstavu prací začínajících švadlenek slečny Jane Batemanové, stálo na vzkazu napsaném pečlivým dětským rukopisem, který Barbara poznala. Dole byla nakreslená zplihlá slunečnice a vedle uvedeno datum a čas. Barbara si už předtím říkala, že si musí obojí poznamenat do kalendáře.

Po rozhovoru s Neilem Sitwellem strávila dalších několik hodin v Yardu. Nemohla se dočkat okamžiku, kdy začne obvolávat všechny zaměstnance King-Ryder Production, uvedené v seznamu, který dostala. Ale chovala se opatrně pro případ, že by se objevil inspektor Lynley a chtěl vědět, co objevila v počítači. Což bylo samozřejmě úplně na draka. K čertu s ním, napadlo ji během osmé hodiny u obrazovky. Jestli chce vzrušující zprávu o každém zatraceném jedinci, kolem něhož se Andrew Maiden během dlouholeté práce v utajení otřel, tak mu jich poskytne nepřeberné množství. Ale ty informace mu houby pomohou najít vraha z Derbyshire. Na to by vsadila vlastní krk.

Odešla z Yardu asi v půl páté. Zastavila se jen v Lynleyově kanceláři, kde mu nechala zprávu a vzkaz. Měla dobrý pocit z toho, že zprávou vyjádřila svůj postoj, aniž se snížila k tomu, že by mu to dala sežrat nebo se do toho nějak pletla. *Mám pravdu a vy se mýlíte, ale hraju vaši pitomou hru* mu nebylo ani třeba říkat. Její čas nastane a ona děkovala nebesům, že jí Lynley svým postupem při vyšetřování vlastně dával mnohem volnější ruku, než si uvědomoval. Vzkázala mu co nejuctivěji, že se vydala s pitevními protokoly dr. Mylesové do Chelsea. A to také ihned po odjezdu z Nového Scotland Yardu udělala.

Našla Simona St. Jamese a jeho manželku na zahradě za domem. St. James sledoval, jak se Deborah sune po rukou a po kolenou po cihlové cestě podél záhonu u zahradní zdi, lemovaného pásem květin. Měla s sebou stříkací pumpu, kterou vlekla za sebou a každého půl metru se zastavila a energicky zaútočila na zeminu sprškou pronikavě páchnoucího insekticidu.

„Simone, jsou jich tady miliardy. A stále se hýbají, i když je postříkám. Bože. Kdyby někdy došlo k jaderné válce, tak přežijí jedině mravenci,“ informovala manžela.

St. James, v klobouku se širokou krempou, odpočíval na lehátku. „Postříkala jsi taky tu část u hortenzií, miláčku? Vypadá to, že jsi vynechala i ten kousek u fuksií.“

„Upřímně řečeno, začínáš šílet. Neudělal bys to raději sám? Nesnáším představu, že tě tak lajdáckou prací připravím o klid duše.“

„Hmm.“ St. James jako by ženinu nabídku zvažoval. „Ne. Spíš ne. V poslední době jsi se velmi zlepšila. Aby člověk něco dělal dobře, potřebuje praxi. A o tu bych tě rozhodně nemohl připravit.“

Deborah se zasmála a zaměřila dávku postříku směrem k němu. Vtom zahlédla ve dveřích z kuchyně Barbaru. „Skvěle. Právě to jsem potřebovala. Svědka. Nazdar, Barbaro. Všimněte si laskavě, který z partnerů otročí na zahradě a který ne. Můj právník od vás bude chtít později svědectví.“

„Nevěřte jí jediné slovo,“ ohradil se St. James. „Právě teď jsem si sedl.“

„Něco ve vaší pozici napovídá, že ležíte,“ upozornila ho Barbara a zamířila k němu. „A mimochodem, váš tchán mi právě navrhl, abych vám pod zadkem zapálila dynamit.“

„Opravdu?“ podivil se St. James a zamračil se na kuchyňské okno, za nímž se rýsovala pohybující se postava Josepha Cottera.

„Díky, tati,“ zavolala Deborah směrem k domu.

Barbara se usmála jejich klidnému a láskyplnému hašteření. Připravila si skládací lehátko a sedla si. Podala St. Jamesovi složky se slovy: „Jeho Lordstvo si přeje, abyste to prostudoval.“

„Co je to?“

„Pitvy z Derbyshire. Obě. Toho chlapce i dívky. Inspektor by byl rád, kdybyste se pořádně podíval hlavně na to děvče.“

„Vy byste mě o to nepožádala?“

Barbara se smutně pousmála. „Mám svoje názory.“

St. James otevřel desky. Deborah zamířila přes trávník k nim a pumpu táhla za sebou. „Fotky,“ varoval ji Simon.

Zaváhala. „Zlé?“

„U jedné oběti mnohonásobné bodné rány,“ odpověděla Barbara.

Deborah zbledla a posadila se na lehátko manželovi k nohám. St. James se podíval letmo na snímky a položil je na trávnick lícem dolů. Zběžně nahlédl do protokolů, tu a tam si něco přečetl. „Barbaro, je tu něco určitého, co Tommy hledá?“

„Nekomunikujeme s inspektorem přímo. Teď mu dělám poslíčka. Řekl, abych vám to přinesla. Chopila jsem se příležitosti a splnila jeho přání.“

St. James vzhlédl. „Takže je to mezi vámi stále zlé? Helen se zmínila, že na tomto případě pracujete.“

„Okrajově.“

„Vzpamatuje se.“

„Takhle je to u Tommyho pokaždé,“ dodala Deborah. Manželé se na sebe podívali. Žena stísněně podotkla: „No. Však víš.“

„Ano,“ přitakal po chvílce St. James a letmo se na ni usmál. Potom se obrátil na Barbaru: „Podívám se na to. Předpokládám, že chce nesmysly, odchylky, nesrovnalosti. Jako obvykle. Řekněte mu, že mu zavolám.“

„Dobře,“ řekla a potom opatrně pokračovala: „Říkám si, Simone...“

„Hmm?“

„Můžete mi taky zavolat? Tedy, jestli něco vyhrabete.“ Když hned neodpověděl, naléhavě dodala: „Vím, že to není běžné. Nechci se dostat s inspektorem do křížku. Ale on mi skoro nic neříká, a když něco navrhnou, jen opakuje: ‚Vraťte se zpátky k počítači.‘ Takže kdybyste byl ochotný udržet mě v obraze... Víte, chápu, že by se strašně naštvál, kdyby o tom věděl, ale přísahám, že mu nikdy nepovím, že jste —“

„Zavolám i vám,“ přerušil ji St. James. „Ale možná tam nic nebude. Znáám Sue Mylesovou. Je pečlivá. Po pravdě, především nechápu, proč Tommy chce, abych kontroloval její práci.“

Ani já, chtěla přiznat Barbara. Ovšem jeho slib jí zvedl náladu, takže den zakončila v mnohem lepším rozpoložení, než měla ráno.

Nicméně při pohledu na vzkaz od Hadiyyah se jí nálada zhoršila. Ta holčička neměla matku, tedy aspoň ne takovou, která by tu byla nebo se měla brzy vrátit. Barbara

nepředpokládala, že by zaujala matčino místo, ale mezi ní a dívkou se zrodilo přátelství, jež bylo oběma zdrojem radosti. Hadiyyah doufala, že Barbara dnes odpoledne navštíví hodinu šití. Ale Barbara ji zklamala. A neměla z toho dobrý pocit.

Takže když odložila tašku na jídelní stůl a poslechla si vzkazy – paní Flo hlásila, jak se má matka, matka vyličila veselý výlet na Jamajku, Hadiyyah říkala, že nechala vzkaz na dveřích a jestli ho Barbara našla –, vyrazila k přední části velkého domu, kde bylo dokořán otevřeno francouzské okno bytu v přízemí a z obývacího pokoje se nesl dětský hlásek: „Ale, tati, nesedí mi. Čestně.“

Hadiyyah a její otec byli doma. Děvče sedělo na bachratém gauči krémové barvy a Taymullah Azhar před ním klečel jako láskou sužovaný ctitel. Pozornost, jak se zdálo, upírali na pár bot na jejích nožkách. Černé s páskem přes nárt, pravděpodobně ke školní uniformě. Hadiyyah se v nich kroutila, jako by to byla nová pomůcka na získávání informací od dvojitého agenta.

„Mám zmáčknuté prsty. Bolí mě klouby na prstech.“

„A víš jistě, že ta bolest nemá nic společného s touhou po módních výstřelcích, *khuši*?“

„Tati,“ ohradila se trpitelsky dívka, „prosím. To jsou přece školní boty.“

„A jak si, Azhare, oba vzpomínáme,“ ozvala se Barbara z vydlážděné plochy před francouzským oknem, „školní boty byly vždycky nemožné. Nikdy se přece neřídily módou. Tak se to zkrátka má se školními botami.“

Otec a dcera vzhlédli, Hadiyyah vykřikla: „Barbaro! Nechala jsem ti pozvánku. Na dveřích. Našla jsi ji? Přilepila jsem ji izolepou.“ Azhar se posadil na paty a prohlížel si dceřiny boty. „Tvrdí, že jí už nepadnou,“ řekl Barbaře. „Nejsem si jistý.“

„To chce arbitráž. Můžu...?“ zeptala se Barbara.

„Pojď dál. Ano. Samozřejmě.“ Azhar vstal a typickým způsobem ji formálním gestem pozval dál.

V bytě vonělo kari. Barbara si všimla, že mají pečlivě prostřeno pro dvě osoby, a vyhrkla: „Oh. Promiň, Azhare. Vůbec jsem si neuvědomila, kolik je hodin. Vy jste ještě nevečeřeli a... Chcete, abych přišla později? Jakmile jsem uvi-

děla vzkaz od Hadiyyah, napadlo mě, že zaskočím. Však víš. Ta hodina šití dnes odpoledne. Slíbila jsem jí..." Odmlčela se. Stačí, pomyslela si.

Usmál se. „Třeba bys s námi povečeřela.“

„Oh, bože, ne. Sice jsem ještě nejedla, ale nechtěla bych –“

„Musíš!“ zvolala šťastně Hadiyyah. „Tati, řekni jí, že musí. Máme kuřecí *biriani*^{x)}. A *dal*^{xx)}. A tátovo speciální zeleninové kari. Když ho máma jí, vždycky brečí, protože je hrozně kořeněné. Říká: ‚Hari, udělal jsi to děsně pálivé,‘ a rozmazávají se jí oči. Vid', tati.“

Hari, pomyslela si Barbara.

„Ano, *khuši*,“ přitakal Azhar. „Barbaro, uděláš nám radost, když se s námi najíš,“ pozval sousedku.

Raději bych měla vzít nohy na ramena, napadlo ji, ale přesto odpověděla: „Díky. Tak tedy ano.“

Hadiyyah vykřikla radostí a zatočila se v údajně těsných botkách. Otec ji zachmuřeně pozoroval a významně poznamenal: „Ach. A co se týká tvých nohou, Hadiyyah..."

„Dovol, abych se na to podívala,“ řekla Barbara.

Hadiyyah skočila na gauč a řekla: „Tlačí a tlačí. Dokonce i teď. Tati, opravdu.“

Azhar se zasmál a zmizel v kuchyni. „Barbara to rozhodne,“ upozornil dceru.

„Opravdu strašně tlačí. Cítím, jak mám vepředu zmáčkuté prsty,“ tvrdilo děvče.

„Nevím, Hadiyyah,“ zaváhala Barbara, když jí pečlivě prohmatávala špičky. „Jaké bys chtěla místo těchtohle? Stejně?“

Dívinka neodpověděla. Barbara k ní vzhledla. Hadiyyah si kousala spodní ret.

„Takže?“ zeptala se. „Hadiyyah, smí se k uniformě nosit jiný typ botek?“

„Tyhle jsou tak *ošklivé*,“ zašeptala. „Jako bych měla na nohou lodě. Barbaro, ty nové jsou mokasíny. Mají naho-

^{x)} *Biriani* – pilav, typická úprava masa v indické kuchyni

^{xx)} *Dal* – čochka

ře tak krásný kožený copánek a hezoučký kožený štrápec. Jsou trochu drahé, a proto je nemá každý. Ale já vím, že kdybych je dostala, mohla bych je nosit napořád. Opravdu.“ Tvářila se nadějně a upírala na ni obrovské hnědé oči.

Barbara se podivila, jak je možné, že se jejímu otci vůbec podaří něco jí odmítnout. Ve svém postavení arbitra se dívenky zeptala: „Přistoupila bys na kompromis?“

Hadiyyah svraštila obočí stejně úspěšně jako prsty u nohou. „Co je to kompromis?“

„Dohoda, při níž obě strany dostanou to, co chtějí, ale ne přesně tak, jak očekávaly.“

Hadiyyah se rozmyšlela a přitom kopala obutýma nohama do gauče. „Dobrá. Asi ano. Ale, Barbaro, jsou to fakt hezké boty. Kdybys je viděla, tak bys tomu rozuměla.“

„Nepochybně. Určitě sis všimla, jak honím módu.“ Vstala a s mrknutím na dívku zavolala do kuchyně: „Azhare, řekla bych, že ještě pár měsíců vydrží.“

Hadiyyah vypadala ohromeně. „Pár měsíců?“ zaúpěla.

„Ale rozhodně bude před dušičkami potřebovat nové,“ významně dodala Barbara. Obrátila se k Hadiyyah, bezhlesně vyslovila *kompromis* a sledovala, jak holčička v duchu počítá od září do listopadu. Když zjistila, kolik je to týdnů, zatvářila se spokojeně.

V kuchyňských dveřích se objevil Azhar. Místo zástěry měl v pase zastrčenou utěrku. V ruce třímал dřevěnou lžici. „Barbaro, jak to dokážeš tak přesně odhadnout?“ podivil se.

„Někdy svými schopnostmi ohromím i sama sebe.“

Kari bylo jen další věcí, kterou dělal Azhar, jak se zdálo, bez námahy. Odmítl jakoukoliv pomoc, dokonce i při mytí nádobí. „Tvá přítomnost, Barbaro, je darem, který jsi našemu jídlu přinesla. Nechceme od tebe nic jiného.“ Přesto aspoň sklídila ze stolu. Zatímco se činil v kuchyni, s radostí se věnovala jeho dcerce.

Hadiyyah odtáhla Barbaru do svého pokoje s tím, že jí musí „ukázat něco zvláštního a tajného“. Svěřování mezi námi děvčaty, napadlo Barbaru. Ale místo sbírky fotografií filmových hvězd nebo několika vzkazů, které dostala

ve škole, vytáhla zpod postele igelitovou tašku a vysypala ji na přehoz.

„Dneska jsem to dodělala,“ pochlubila se. „Při hodině šití. Měla jsem to tam nechat na výstavku. Dostala jsi, Barbaro, pozvánku? Ale řekla jsem slečně Batemanové, že to přinesu zpátky čisté a v pořádku, ale že to musím dát tátovi. Protože si zničil už jedny kalhoty. Když vařil večeri.“

To byla zástěra s náprsenkou. Hadiyyah ji vyrobila z bledého kartounu potištěného stále se opakujícím tématem: Matka kačena vedla káčátka k rybníku s rákosím. Kachna měla na hlavě stejný klobouček a její potomci nesli pod křídélkem každý jiné vybavení na pláž.

„Myslíš, že se mu to bude líbit?“ zeptala se úzkostlivě Hadiyyah. „Ty kachničky jsou tak roztomilé, vid', ale řekla bych, že pro muže... Víš, strašně miluju kachny. Chodíme je s tátou někdy krmit do Regent's Parku. Takže když jsem viděla tuhle látku... Ale asi jsem měla vybrat něco mužnějšího, že jo?“

Při představě Azhara v nařasené zástěře se chtělo Barbaře smát, ale ovládla se. Místo toho prohlížela křivé švy a nesouměrné stehy, jež vyrobila láskyplná ruka. „Je to skvělé. Bude se mu to líbit,“ pochválila Hadiyyah.

„Myslíš? Víš, je to moje první práce a moc mi to nejde. Slečna Batemanová chtěla, abych začala s něčím jednodušším, třeba s kapesníkem. Ale věděla jsem hned, co chci šít, protože táta si zničil kalhoty, jak jsem ti říkala, a určitě si nechce při vaření ničit další. Proto jsem ji přinesla domů, že mu ji dám.“

„A můžeme to tedy udělat hned?“

„Ach ne. To je na zítra. Naplánovali jsme si s tátou prima den. Pojedeme k moři. Vezmeme si s sebou oběd a najíme se na pláži. A tam mu ji dám. Jako poděkování, že mě tam vzal. A potom se na molu projedeme na horské dráze a táta mi bude lovit poklady. Tátovi to opravdu jde.“

„Ano, já vím. Viděla jsem ho, pamatuješ?“

„No, ano. Barbaro, nechtěla bys jet s námi? Bude to tak zvláštní den. Uděláme si piknik. Půjdeme do zábavního parku. Zeptám se táty, jestli můžeš s námi.“ Vyskočila a zavolala: „Tati! Tati! Může Barbara –“

„Ne!“ přerušila ji rychle Barbara. „Hadiyyah, ne. Dítě,

nemůžu jet. Jsem uprostřed vyšetřování a mám spoustu práce. Dokonce bych neměla být ani tady, protože před spaním musím ještě telefonovat mnoha lidem. Ale děkuju, že sis na mě vzpomněla. Někdy příště.“

Hadiyyah se zarazila s rukou na klice. „Půjdeme do zábavního parku,“ lákala ji.

„Budu v duchu s vámi,“ ujistila děvče Barbara. Přemýšlela o přizpůsobivosti dětí a obdivovala se jejich schopnosti brát věci tak, jak přicházejí. Vzhledem k tomu, co Hadiyyah při posledním výletu k moři potkalo, se divila, že chce jet znova. Ale děti nejsou jako dospělí. Co nemohou snést, to zkrátka zapomenou.

KAPITOLA 21

A spoň že jsme tady inkognito," prohlásil Nkata, když zabočili do Boltons, malé čtvrti ve tvaru ragbyového míče mezi ulicemi Fulham a Old Brompton. Procházely tudy dvě ulice se stromy a uprostřed stál kostel Panny Marie Boltonské. Tuto zástavbu charakterizovalo hlavně množství bezpečnostních kamer na venkovních stěnách vil a za železnými bránami mnoha sídel vozy značek Rolls-Royce, Mercedes a Range-Rover.

Přijeli ještě za světla a ulice zely prázdnotou. Jedinými projevy života byly kočka plížící se podél okapu za další kočkou a Filipínka v anachronickém černobílém oblečení služky a s kabelkou pod paží nastupující do Fordu Capri, zaparkovaného naproti domu, který detektivové hledali.

Nkatova poznámka se týkala Lynleyova bentleye, který sem zapadal stejně dobře jako do Notting Hillu. Ale až na vůz nemohli oba muži působit v této oblasti ještě nepatřícněji: Lynley kvůli volbě zaměstnání, tak nepříhodné pro člověka, jehož rod se dal vysledovat až do doby Viléma Dobyvatele, a Nkata pro svůj karibsko-southbankský přízvuk.

„Neřekl bych, že se tady často setkávají s poldy," podotkl Nkata, zatímco si prohlížel kamery, poplašná zařízení a domácí telefony, které nechyběly snad na žádné vile. „Ale člověk si říká, k čemu jsou všechny ty peníze, když se musíte opevnit, abyste si je užil."

„Nelze nesouhlasit," přitakal Lynley a přijal bonbon, který konstábl vytáhl ze své přenosné skříše. Rozbalil ho

a pečlivě schoval papír do kapsy, aby neposkvřnil čistou pěšinu odpadky. „Winnie, pojďme zjistit, co nám sir Adrian Beattie poví.“

Jakmile Tricia Reeveová to jméno vyslovila, Lynley okamžitě věděl, o koho se jedná. Sir Adrian Beattie byl britskou obdobou Christiana Barnarda. Dělal první transplantaci srdce v Anglii a posledních několik desetiletí ji opakoval po celém světě, takže dosáhl rekordu v úspěšnosti a zajistil si jak místo v historii lékařství, tak bohatství. To druhé předváděl v Boltons: Beattieho dům vypadal jako pevnost s ledovcově bílými zdmi, zamřížovanými okny a vraty bránícími ve vstupu každému, kdo se nemohl obyvatelům prokázat domácím telefonem. „Ano?“ ozval se ženský hlas tónem naznačujícím, že každá odpověď nestačí.

Lynley předpokládal, že *Nový Scotland Yard* bude mít větší váhu než prosté slovo *policie*, tudíž se představil místem zaměstnání spolu s jejich jmény a hodnotami. Odpovědí bylo cvaknutí zámku brány. Než Lynley a Nkata vyšli šest schodů ke vchodu, otevřela dveře žena v nepřiměřeném maškarním klobouku.

Představila se jako Margaret Beattieová, dcera sira Adriana. Spěšně jim vysvětlila, že rodina právě oslavuje narozeniny. Uvolnila pružný pásek pod bradou a sundala si klobouček z hlavy. Její dceři je právě dnes pět let. Stalo se něco v sousedství? Snad ne vloupání. Rozhlédla se vystrašeně kolem, jako by násilné vniknutí bylo v Boltons na denním pořádku a mohla by je nechtěně přivodit tím, že by nechala vchodové dveře zbytečně dlouho otevřené.

Lynley jí vysvětlil, že přišli za sirem Adrianem a že návštěva nemá nic společného se zdejšími vilami a jejich zranitelností profesionálními zloději.

Margaret Beattieová pochybovačně podotkla: „Chápu,“ a uvedla je do domu. Navrhla, aby počkali na otce v jeho pracovně v prvním poschodí, a ona pro něj dojde. „Doufám, že to, kvůli čemu jste za ním přišli, nezabere příliš mnoho času,“ řekla s lehkým úsměvem a mírně naléhavě. Tak ženy z dobré společnosti naznačují, co chtějí, aniž to musí říct přímo. „Molly je jeho oblíbená vnučka a on jí slíbil, že ho dnes večer bude mít jen pro sebe. Také říkal, že

jí přečte celou kapitolu z *Petera Pana*. Zeptal se jí, co chce k narozeninám, a ona si řekla právě o to. Podivuhodné, nezdá se vám?”

„Rozhodně.“

Margaret Beattieová se potěšeně rozzářila, ukázala jim cestu do pracovny a šla najít otce.

Pracovna sira Adriana byla přímo proti širokému schodišti. Na tmavě zeleném koberci stála dvě vínově červená kožená křesla a podél stěn nepřeborné množství knih – lékařské i beletrie. Vypovídaly jako mlčící svědkové dvou rozlišných aspektů života sira Adriana. Profesionální stránku reprezentovaly medaile, diplomy, ocenění a upomínky od starobylých chirurgických nástrojů po sto let staré rytiny lidského srdce. Osobní život se ukazoval sám na tucetech fotografií. Byly všude: na krbové římse, nastrkané na volných místech v knihovnách, seřazené na psacím stole. Tématem byla lékařova rodina v průběhu let, a to roky doma, na dovolené, ve škole. Lynley vzal jeden snímek a zkoumavě se na něj zadíval, zatímco se Nkata sehnul, aby lépe viděl na staré nástroje rozložené na nízké otevřené knihovničce.

Doktor měl nejspíše čtyři děti. Na obrázku v Lynleyově ruce stál Beattie mezi nimi a jejich partnery jako hrdá hlava rodiny s manželkou po boku a jedenácti vnoučaty kolem. Bylo to fotografované o Vánocích. Každé dítě drželo dárek a Beattie sám měl plnovous jako Santa Claus. Všichni se buď usmívali, nebo smáli, a Lynleye napadlo, jak by se jim výrazy změnily, kdyby vyšel vztah sira Adriana a dominy najevo.

„Detektiv inspektor Lynley?”

Lynley se otočil ve směru, odkud se nesl příjemný tenor. Měl by patřit mladšímu muži než kulatému chirurgovi, který stál ve dveřích s papírovou kapitánskou čepicí na hlavě a sklenkou šampaňského v ruce. „Právě jsme se chystali připít malé Molly na zdraví. Bude rozbalovat dárky. Nemohlo by to hodinu počkat?”

„Bohužel ne.“ Lynley vrátil fotografii na místo a představil Nkatu. Ten hned sáhl do kapsy pro poznámkový blok a tužku.

Beattie to sledoval s očividným ohromením. Vešel do-

vnitř a zavřel za sebou dveře. „To je služební návštěva? Stalo se něco? Má rodina...“ Ohlédl se směrem, odkud přišel, a rozhodl se neříct, co měl v úmyslu. Policie nemohla přinést zlé zprávy týkající se některého člena rodiny. Všichni byli v jeho domě.

„Mladá žena jménem Nicola Maidenová byla v úterý večer zavražděna v Derbyshire,“ oznámil chirurgovi Lynley.

Beattie ztuhl jako ztělesněné očekávání a hleděl na inspektora. Ruce, mimochodem mohly klidně patřit muži o tři desítky let mladšímu, se mu nezachvěly, nesevěřely pevněji sklenku ani se viditelně nepohnuly. Sklouzl pohledem na Nkatu, jeho zápisník a opět zpátky na Lynleye.

„Sire Adriane, vy znáte Nicolu Maidenovou, že? Možná ji znáte pouze pod profesionálním jménem Pokušitelka Nikki.“

Beattie zamířil ke stolu a pečlivě na něj odložil skleničku šampaňského. Posadil se do křesla s vysokým opěradlem a naklonil hlavu směrem ke koženým křeslům. „Prosím, inspektore, sedněte si. Vy také, konstáble.“ Když zaujali místa proti němu, pokračoval: „Nečetl jsem noviny. Prosím vás, co se stalo?“

Byla to otázka vedoucího pracovníka zvyklého ptát se podřízených. Ovšem Lynley se snažil najít způsob, jak mu dát najevo, kdo bude řídit rozhovor. Klidně řekl: „Takže jste Nicolu Maidenovou znal.“

Beattie propletl prsty. Lynley si všiml, že má dva nehty zčernalé a deformované nějakou plísní, které se zjevně dařilo. Rušivý pohled, zvláště u lékaře. Napadlo ho, jestli s tím Beattie něco dělá.

„Ano. Znal jsem Nicolu Maidenovou,“ přitakal chirurg.

„Povězte nám o vašem vztahu.“

Oči za brýlemi se zlatými obroučkami získaly opatrný výraz. „Jsem podezřelý?“

„Každý, kdo ji znal, je podezřelý.“

„Říkal jste v úterý večer?“

„Ano, to jsem říkal.“

„V úterý večer jsem byl tady.“

„V tomto domě?“

„Ne. Ale v Londýně. V mém klubu v St. James. Inspek-

tore, mám si zařídit, aby mi to někdo dosvědčil? To je ten správný výraz, že? *Dosvědčil.*"

„Povězte nám o Nicole. Kdy jste ji viděl naposled," vyptával se Lynley.

Beattie se natáhl po šampaňském a napil se. Aby získal čas, aby zklidnil nervy. To se nedalo určit. „Dopoledne den před tím, než odjížděla na sever."

„To by mohlo být v červnu?" ozval se Nkata. Když Beattie přikývl, dodal: „V Islingtonu?"

„V Islingtonu?" zamračil se Beattie. „Ne. Tady. Přišla do domu. Pokaždé chodila sem, když jsem... když jsem ji potřeboval."

„Takže váš vztah byl sexuální. Byl jste jedním z jejích klientů," ověřoval si Lynley.

Beattie odvrátil hlavu od inspektora a zadíval se na přehlídku rodinných fotografií na krbové římse. „Předpokládám, že odpověď znáte. Sotva byste přišli v sobotu večer, kdybyste nevěděli přesně, jak zapadám do Nikkina života. Takže ano. Byl jsem jedním z jejích zákazníků, jestli to tak chcete nazývat."

„Jak byste to označil vy?"

„Měli jsme oboustranně výhodnou dohodu. Poskytovala mi nenahraditelné služby a já jsem jí za to štědře platil."

„Jste muž s vynikající pověstí," upozornil Lynley. „Úspěšná kariéra, manželka a děti, vnoučata a všechny vnější atributy šťastného života."

„Také všechny vnitřní," ujistil ho Beattie. „Mám hezký život. Takže proč vztahem s obyčejnou prostitutkou riskovat, že všechno ztratím? To byste chtěl vědět, že? Jenže v tom to právě není, inspektore. Nikki nebyla v žádném směru obyčejná."

„To také zjišťuji," souhlasil Lynley. „Nejste první člověk, který se zmiňuje o tom, že se lišila od běžného průměru. Ale proč jste byl vlastně ochotný vše ohrožit aférou –"

„Tak to nebylo."

„Tak tedy dohodou. Nezajímá mě, proč jste kvůli tomu dával vše v sázku. Rád bych přesně věděl, co byste byl ochotný udělat, abyste zachránil, co máte – ty vnější a vnitřní atributy, kdyby byly nějak ohroženy."

„Ohroženy?" Beattie mluvil příliš ohromeně, aby mu

Lynley uvěřil, že to bylo přirozené. Ten muž určitě věděl, kolik riskoval, když se v jeho životě vyskytovala prostitutka.

„Každý člověk má nepřátele,“ upozornil ho Lynley. „Troufám si tvrdit, že dokonce i vy. Kdyby někdo nespolehlivý zjistil vaši dohodu s Nicolou Maidenovou, kdyby se někdo rozhodl ublížit vám tím, že by to odhalil, hodně byste ztratil, a ne všechno by bylo hmatatelné.“

„Ach, to skutečně chápu. Tradiční důsledek společenské neposlušnosti,“ zabručel Beattie. Potom pokračoval konverzačním tónem, z čehož měl Lynley podivný pocit, že by mohli probírat předpověď počasí. „Inspektore, to by se nemohlo stát. Jak jsem říkal, Nikki chodila sem do domu. Konzervativně se oblékala, nosila aktovku a jezdila saabem. Vypadala, jako by přišla, abych jí diktoval nebo aby pomohla s přípravou večírku. A protože jsme se setkávali hodně daleko od oken, naprosto nikdo nás nemohl zahlédnout.“

„Předpokládám, že ona nenosila pásku na očích.“

„Samozřejmě že ne. To by mi potom těžko mohla poskytnout uspokojivé služby.“

„Takže budete bezpochyby souhlasit, že se o vás mohla dozvědět jisté podrobnosti. Detaily, které by mohla prozradit a tím potvrdit cokoliv, co by se rozhodla předložit veřejnosti. A pro tu nejsou pověsti nikdy dost oplzlé.“

„Můj ty bože,“ povzdychl si trudnomyslně Beattie.

„Dosvědčení je na místě, jak jste předpokládal. Potřebujeme jméno vašeho klubu,“ požádal ho Lynley.

„Naznačujete, že jsem zabil Nikki, protože ode mne chtěla víc, než jsem jí platil? Nebo protože jsem se rozhodl, že ji už nepotřebuji, a ona mi vyhrožovala, že když jí nebudu i nadále platit, půjde s tím na veřejnost?“ Dopil šampaňské, smutně se zasmál a odložil sklenici stranou. Vstal se slovy: „Matko boží, kdyby to tak jen bylo. Prosím, počkejte tady.“ A odešel pryč.

Nkata rychle vstal. „Šéfe, mám...?“

„Počkejte. Uvidíme.“

„Už si může po telefonu zařizovat alibi.“

„To bych neřekl.“ Lynley nedokázal vysvětlit, proč si to myslí. Uvědomoval si, že v reakcích sira Adriana je cosi

velmi divného, a to nejen na vraždu Nicolý Maidenové, ale také na logické závěry o její ohromné moci zničit vše, čeho si Beattie zjevně cenil.

Když se lékař za dvě minuty vrátil, přivedl s sebou ženu a představil ji detektivům jako svoji manželku, lady Beattieovou. „Chloe, tito pánové přišli kvůli Nikki Maidenové.“

Lady Beattieová, hubená žena s vlasy jako Wallis Simpsonová a pokožkou po mnoha plastických operacích lesklou, zašátrala po trojřádem perlovém náhrdelníku. „Nikki Maidenová? Doufám, že nemá nějaké potíže.“

„Má drahá, naneštěstí byla zavražděna,“ oznámil jí manžel a podepřel jí loket, snad pro případ, že by ji ta novina příliš rozrušila.

A k tomu očividně došlo. „Oh, můj bože, Adriane –“ Natáhla se k němu.

Vzal ji za ruku. Lynley měl pocit, že tomu gestu nechybí upřímná něžnost. „Hrozné. Příšerné. Odporné. Tito policisté přišli, protože si myslí, že bych v tom mohl být zapletený. Kvůli té dohodě.“

Lady Beattieová uvolnila prsty z manželovy dlaně. Zvedla upravené obočí a podotkla: „Ale není to spíše tak, že by Nikki ublížila tobě, ne naopak? Nikomu nedovolila, aby ji ovládal, že? Vzpomínám si, jak to při našem prvním setkání zcela jednoznačně vymezila. ‚Nebudu dole,‘ řekla přesně. ‚Jednou jsem to zkusila a připadá mi to odporné.‘ Potom se omluvila, protože myslela, že tě asi urazila. Přesně si to pamatuji. Ty ne, drahý?“

„Nepředpokládám, že ji zavraždili při schůzce,“ řekl Beattie manželce. „Mělo se to stát v Derbyshire. Tam jela na letní brigádu u advokáta, vzpomínáš?“

„A ve volném čase ne...?“

„Pokud vím, tak pouze v Londýně.“

Lynleye se zmocnil pocit, že právě prošel jednostranným zrcadlem. Podíval se na Nkatu a podle ohromného výrazu v konstáblově tváři usoudil, že Winnie také. „Sire Adriane, lady Beattieová, možná byste nám mohli tu dohodu vysvětlit. To nám dovolí pochopit, s čím máme tu čest.“

„Samozřejmě.“ Manželé zářili štěstím, že mohou v plném rozsahu vyličit sexuální sklony sira Adriana. Lady

Beattieová se půvabně posadila na sofa vedle krbu a pánové se vrátili na svá místa. A zatímco chirurg vysvětloval přesnou povahu svého vztahu s Nicolou Maidenovou, ona dodávala charakteristické detaily, kdykoliv na nějaký zapomněl.

S Nicolou Maidenovou se seznámil kolem prvního listopadu loňského roku, asi devět měsíců poté, co se Chloe tak zhoršila artritida, že kvůli bolesti v ruce nemohla provádět výchovné rituály, které se během manželství naučili. „Nejdřív jsme si mysleli, že se bez toho zkrátka obejdeme,“ řekl sir Adrian. „Tedy bez bolesti. Ne bez samotného sexu. Mysleli jsme, že to zvládneme. Být tradiční a to všechno. Ale zanedlouho jsme pochopili, že má potřeba –“ Odmlčel se, jako by hledal způsob, jak jim to stručně vysvětlit, aniž by je prováděl pavučinami pokrytým labyrintem své duše. „Víte, je to potřeba. To musíte chápat, pokud chcete něčemu porozumět.“

„Pokračujte,“ vyzval ho Lynley. Podíval se na Nkatu. Konstábl si pilně zapisoval, přestože výraz tváře vypovídal: *Ach, bože, co tomu řekne máma*, stejně zřetelně, jako kdyby Winnie mluvil.

Beattieovi si uvědomili, že pokud chtějí pokračovat v pohlavním životě, musí být potřeba sira Adriana uspokojena. Hledali proto nějakou mladou zdravou silnou a hlavně naprosto diskrétní osobu, která by mu pomohla.

„Nicola Maidenová,“ poznamenal Lynley.

„Diskrétnost byla – je – rozhodující,“ prohlásil sir Adrian. „Pro muže v mém postavení.“ Zjevně si nemohl vybrat dominu naslepo z inzerátů v novinách nebo z vylepených fotografií v telefonních budkách. Sotva mohl požádat přátele a kolegy o tip. A zajít do S & M klubu, dokonce i do méně smyslných zapadáků v Soho v naději, že potká vhodnou kandidátku, by nebylo moudré, protože by ho mohl někdo vidět, poznat a následně uveřejnit zprávu v bulvárních novinách. Tím by způsobil nesnesitelné utrpení dětem, jejich partnerům a partnerkám i jejich potomkům. „A samozřejmě také Chloe,“ dodal sir Adrian s kývnutím hlavy. „Brzy – vlastně celou dobu – o té touze věděla. Její přátelé a příbuzní to netuší. A předpokládám, že by byla ráda, aby to tak zůstalo.“

„Děkuji ti, drahý,“ řekla Chloe.

Tak se sir Adrian obrátil na firmu zajišťující společnosti, přesně řečeno na Globální doprovod. A přes tento podnik se nakonec seznámil s Nicolou Maidenovou. Při prvním setkání nad čajem a koláčky si popovídali ke vši spokojenosti, podruhé dohodli obchod.

„Obchod?“ podivil se Lynley.

„Kdy budeme vyžadovat její služby,“ vysvětlila Chloe.

„Co budou zahrnovat a kolik budou stát.“

„Při obou setkáních jsme s ní mluvili společně,“ pokračoval sir Adrian. „Bylo nezbytně nutné, aby pochopila, že pokud bych ukončil vztah potenciálně zraňující moji manželku, nemůže mě nijak vydírat a nic získat.“

„Protože to nebylo bolestné,“ prohlásila Chloe. „Aspoň ne pro mě.“

„Drahousku, ukážeš jim komoru?“ požádal chirurg manželku. „Zaskočím dolů za dětmi a řeknu jim, že se k nim zanedlouho vrátíme.“

„Samozřejmě,“ ujistila ho. „Pojďte se mnou, inspektore, konstáble.“ Vstala stejně půvabně, jako seděla, a vedla je po schodech nahoru, zatímco manžel zamířil prohodit pár slov s veselícími se potomky.

Lady Beattieová je zavedla do nejvyššího poschodí. Z hlubin starého mandlu v úzké chodbě vytáhla klíč a odemkla jedny z dveří. Otevřela je, vešla před policisty dovnitř a rozsvítila slabé světlo.

„Zpočátku chtěl vlastně jen být trestán,“ vysvětlovala, „což mi, upřímně řečeno, připadalo trochu zvláštní. Ale dokázala jsem to. Pravítkem do dlaní, vařečkou na hýždě, řemenem přes stehna. Leč za několik let chtěl více a došlo to tak daleko, že jsem na to nebyla dost silná... No, to už vám vysvětloval, že? V každém případě tady měli svá sezení, stejně jako já s ním, když jsem ještě mohla.“

Komora, jak tomu říkali, vznikla z několika pokojíků pro služebnictvo. Odstranili příčky, prostor odizolovali, instalovali ventilaci, čímž se zbavili potřeby oken, která zaslepili, takže nikdo zvědavý nemohl nahlédnout dovnitř. Vytvořili si svět fantazie, jenž se skládal z kanceláře ředitele školy, divadla, vězení a středověké kobky s mučidly. Lady Beattieová otevřela skříň zasazené pod šikmou stře-

chou a ukázala jim různé kostýmy a výchovné pomůcky, jak je nazývala, které používala na siru Adriana.

Teď bylo jasné, proč si Maidenovic děvče s sebou nosilo nic jiného, než touhu posloužit siru Adrianovi a nechat si za to dobře zaplatit. Ve skříních byly uloženy převleky od těžkého vlněného hábitu jeptišky po uniformu vězeňského strážce včetně obušku. Nechyběly samozřejmě ani tradiční modely pro sado-masochistické hrátky: černé a červené oblečky z PVC, kožené prádlo a masky, boty na vysokých podpatcích. A nástroje na trestání siru Adriana uložené stejně pečlivě jako chirurgické nástroje v pracovně. Proto mohla Nicola přicházet tak nalehko. Nashromáždili a uložili tady vše potřebné pro trestání, bolest a ponížení.

Za léta policejní práce Lynley předpokládal, že se už setkal se vším. Ale občas ho něco překvapilo. V tomto případě to nebyla ani tak komora v Beattieově domě, ale to, jak se oba ke všemu stavěli, zvláště manželka. Jako by jim ukazovala nádherně zařízenou kuchyni.

Nejspíš si to uvědomila. Stála ve dveřích a sledovala Lynleye i Nkatu. Winston přecházel po místnosti s výrazem, z něhož se dalo usoudit, s jak bohatou fantazií si představuje použití kostýmů a výstroje. Tiše řekla: „Kdyby záleželo na mně, tak by to tak nebylo. Člověk očekává tradiční manželství. Ale láska občas vyžaduje kompromis. A jakmile mi vysvětlil, proč je to pro něj tak důležité...“ Ukázala na místnost rukou s klouby zvětšenými v důsledku nemoci, díky níž bylo nezbytné, aby do soukromého života Beattieových vstoupila Nicola Maidenová. „Potřeba je zkrátka potřeba. Nemůže vás zraňovat, dokud to někdo neodsoudí.“

„Nevadilo vám, že se o tu potřebu starala jiná žena?“

„Můj muž mě miluje. O tom jsem nikdy nepochybovala.“

Lynley se v duchu podivil.

Připojil se k nim sir Adrian a řekl manželce: „Drahoušku, chtějí tě dole. Molly už odmítá čekat dalších pět minut na dárky.“

„Ale budeš –“

Komunikovali spolu způsobem manželů, kteří žili do-

hromady déle než jednu generaci. „Jakmile to tady skončím. To nebude trvat dlouho.“

Když odešla, sir Adrian chvilku počkal, než promluvil: „Samozřejmě je tu i část, kterou by Chloe raději neměla vědět. Jen by ji to zbytečně trápilo.“

Nkata si připravil poznámkový blok, zatímco Lynley přemýšlel, co chirurga slova znamenají. Inspektor podotkl: „Vy jste jí, tedy Nicole, posílal celé léto zprávy na pager. Ale protože vás nemohla z Derbyshire trestat, mám pocit, že vaše ‚dohoda‘ byla něčím více, než jste byl ochoten před vaší manželkou přiznat.“

„Inspektore, jste velmi dobrý.“ Beattie zavřel dveře komory. „Miloval jsem ji. Přirozeně ne hned. Neznali jsme se. Ale za měsíc nebo dva jsem si uvědomil, co k ní cítím. Zpočátku jsem si namlouval, že je to pouze závislost. Nová žena vykonávající tresty umocňuje mé vzrušení a já to chci častěji a častěji. Ale nakonec to překročilo rámeček a znamenala pro mě mnohem více, než jsem očekával. Takže jsem ji chtěl pro sebe.“

„Jako vaši ženu?“

„Chloe miluji. Ale v životě muže existuje více druhů lásky, což možná již víte, nebo k tomu poznání nakonec dojdete, a já jsem sobecky doufal, že to prožiji.“ Sklopil zrak na své deformované nehty. „Cítil jsem k Nikki sexuální lásku, takovou, která souvisí s tělesným vlastnictvím. Živočišnou touhu. Na druhou stranu má láska k Chloe se váže na náš společný život. Když jsem pochopil, že Nikki miluji tím druhým způsobem – ta sexuální záležitost, na kterou jsem nemohl přestat myslet, čím více jsme se spolu vídali –, řekl jsem si, že je to přirozené. Ohromně uspokojovala moji potřebu. A nezáleželo na tom, co jsem chtěl, protože všechno mi ochotně splnila. Ale když jsem viděl, že jde o mnohem více než o její dominanci...“

„Nechtěl jste se o ni dělit s jinými muži.“

„Intuitivní skok. Ano, jste velmi dobrý.“

Podle Beattiego chodila Nicola do Boltons nejméně pětkrát týdně. Časté návštěvy vysvětlil Chloe tím, že mu stres vyvolaný mladšími lékaři a pokrokem v medicíně zvyšuje hladinu úzkosti k bodu, kdy mu přinese uvolnění jedině trestání.

„Řekl jsem Nikki, že když ji budu potřebovat, chci, aby mi byla okamžitě k dispozici.“

„Ovšem skutečnost byla asi mnohem složitější.“

„Ve skutečnosti to bylo nekonečně prosté. Nesnesl jsem představu, že Nikki dělá jiným a znamená pro jiné to, co dělala a znamenala pro mne. Pomyšlení na to, že je s někým jiným, mi působilo utrpení. Neočekával jsem, že tohle pocítím k děvce, ale když jsem ji přijal, netušil jsem, že se mi stane někým mnohem mnohem významnějším.“

Navrhl Nicole zvláštní dohodu, o níž manželka nevěděla. Bude jí platit, aby ji měl jen pro sebe. Zaplatí jí mnohem více, než by si kdy dokázala představit: byt, dům, hotelové apartmá, venkovský domek. Bylo mu to jedno, dokud mu slibovala, že všechen svůj čas věnuje pouze jemu. „Prohlásil jsem, že už nemíním stát frontu nebo se objednávat,“ vysvětloval Beattie. „Ale když jsem chtěl, abych ji měl v kteroukoliv hodinu k dispozici, musel jsem jí nabídnout postavení, v němž by byla volná.“

To splňoval dvoupatrový byt ve Fulhamu. A protože Nicola chodila zásadně k siru Adrianovi, ani mu moc nevadilo, když ho požádala, jestli by s ní mohla žít kamarádka, která by jí dělala společnost v době, kdy její služby nepotřeboval. „To mi vyhovovalo. Chtěl jsem jen, aby mi byla k dispozici, když jsem ji zatelefonoval. A první měsíc to tak bylo. Pětkrát šestkrát týdně. Někdy dvakrát denně. Poslal jsem jí zprávu na pager a během hodiny přijela. Zůstala tak dlouho, jak jsem chtěl. Dohoda fungovala skvěle.“

„Ale potom se vrátila do Derbyshire. Proč?“

„Tvrdila, že musí dodržet závazek a pracovat tam u advokáta, ale že bude pryč pouze přes léto. Byl jsem zamilovaný blázen, ale zase ne takový blázen, abych jí věřil. Řekl jsem, že jí nebudu platit byt ve Fulhamu, pokud nebude v Londýně.“

„Ale odjela stejně. Byla ochotná riskovat, že přijde o všechno, co od vás dostala. Co to naznačuje?“

„To je nasnadě. Věděl jsem, že pokud se vrací do Derbyshire přesto, co jsem jí platil a poskytoval, aby zůstala v Londýně, musí mít důvod. A to peníze. Někdo na severu jí platil více než já. Což samozřejmě znamenalo dalšího muže.“

„Advokát.“

„Obvinil jsem ji. Popřela to. A musím uznat, že obyčejný advokát by si ji nemohl dovolit, ne bez nezávislého zdroje příjmů. Takže někdo jiný. Ale bez ohledu na to, jak jsem jí vyhrožoval, jeho jméno neprozradila. Je to jen na léto, opakovala. A já jsem znova a znova křičel: ‚To mě, sakra, nezajímá.‘“

„Hádali jste se.“

„Hrozně. Odmítl jsem ji podporovat. Věděl jsem, že se bude muset vrátit do té firmy jako společnice nebo dokonce na chodník, jestliže si bude chtít po návratu do Londýna udržet byt. Vsadil jsem na to, že se jí nebude chtít. Špatná sázka. Stejně mne opustila. Vydržel jsem čtyři dny. Potom jsem jí zavolaal, rozhodnutý dát jí cokoli, aby se ke mně vrátila. Více peněz. Dům. Bože, dokonce i své jméno.“

„Přesto se nevrátila.“

„Tvrdila, že by jí nevadilo šlapat chodník. Příležitostně. Jako když jsem se jí ptal, jak se zaopatřila na Derbyshire. ‚Nechaly jsme si vytisknout pohlednice a Vi už s nimi vyšla. Moje půjdou ven, až se vrátím do města. O tom, co se mezi námi stalo, Ady, si nic zlého nemyslím. A tak jako tak, Vi říká, že se telefony netrhnou, takže budeme v pořádku,‘ tvrdila.“

„Věřil jste jí?“

„Obvinil jsem ji, že se mne snaží dohnat k šílenství. Spílal jsem jí. Potom jsem se omlouval. Ona to na oplátku na mne hrála v telefonu. Zoufale jsem ji chtěl a nemohl jsem snést představu, co poskytuje jemu, ať už to byl kdokoli. Zase jsem se na ni zlobil. Hlupák. Zatracený hlupák. Ale chtěl jsem ji k uzoufání zpátky. Udělal bych cokoli –“
Odmítl se, protože si nejspíš uvědomil, jak si lze jeho slova vysvětlit.

„Sire Adriane, v úterý večer?“ zeptal se Lynley.

„Inspektore, Nikki jsem nezabil. Nedokázal bych jí ublížit. Vždyť jsem ji od června ani neviděl. Sotva bych tady stál a vše vám vylíčil, kdybych... Nemohl bych jí ublížit.“

„Jméno vašeho klubu?“

„Brook's. Večeřel jsem tam s jedním kolegou. Nebojím se prohlásit, že to potvrdí. Ale, proboha, neříkejte mu, že... Inspektore, nikdo o tom neví. To je mezi Chloe a mnou.“

A každým, komu by se to Nicola Maidenová rozhodla povědět, napadlo Lynleye. Co by pro sira Adriana Beattieho znamenalo mít nad hlavou své nejpřísněji strážené tajemství jako Damoklův meč? Co by dělal, jestliže by hrozilo prozrazení?

„Představila vás Nicola své spolubydlící?“

„Ano, jednou jsme se setkali. Když jsem dával Nikki klíče od bytu.“

„Tudíž Vi Nevinová, ta přítelkyně, o vaší dohodě věděla.“

„Možná. Nevím.“

Ale proč vůbec takové riziko podstupovat? divil se v duchu Lynley. Proč dovolit, aby se do toho zamíchala kamarádka, a čelit tak nebezpečí neodmyslitelně spojenému s tím, že někdo cizí zná sexuální sklony, jež by mohly člověka v Beattieho postavení společensky znemožnit?

Beattie jako by tu otázku četl v Lynleyových očích. Řekl: „Víte, jaký je to pocit zoufale toužit po ženě? Tak zoufale, že byste souhlasil se vším, udělal cokoli, abyste ji měl? Právě tak to bylo.“

„A co Terry Cole? Jak do toho zapadal?“

„Neznám Terryho Colea.“

Lynley se snažil odhadnout pravdivost jeho tvrzení. Nedokázal to. Beattie neustále zachovával nevinný výraz. A to samotné vzbuzovalo v Lynleyovi podezření.

Poděkoval chirurgovi za jeho čas. Vydal se s Nkatou z domu a lékaře přepustil zpátky do náruče rodiny. Beattie měl kupodivu během celého rozhovoru na hlavě kapitánskou čepici. Lynley přemýšlel, zda pro něj představovala pouto k rodině, nebo falešný symbol oddanosti, kterou nepociťoval.

Jakmile se ocitli na ulici, Nkata si povzdychl: „Dobrotivý bože. Do čeho se lidi nedostanou.“

„Hmm. Ano,“ souhlasil Lynley. „A co také neudělají, aby se z toho dostali.“

„Nevěříte mu?“

Lynley odpověděl nepřímou: „Promluvte si se zaměstnanci Brook's. Budou mít záznamy, kdy tam byl. Potom vyražte do Islingtonu. Viděl jste sira Adriana Beattieho na vlastní oči. I Martina Reevea. Promluvte s Nicolinou do-

máci, se sousedy. Uvidíme, jestli si někdo vzpomene, že tam devátého května jednoho z těch pánů zahlédl.“

„Šéfe, to chcete moc. Jsou to čtyři měsíce.“

„Věřím vašim schopnostem vyptávat se.“ Lynley vypnul zabezpečení bentleye a přes střechu vozu Nkatu vyvolal: „Nasedněte. Dovezu vás k metru.“

„A co vy?“

„Vi Nevinová. Jestli někdo může potvrdit Beattieho vyprávění, tak tedy ona.“

Azhar nechtěl slyšet o tom, že by Barbara šla asi sedmdesát metrů do svého domečku v dolní části zahrady sama. Mohla by se na ni vrhnout a obtěžovat ji kočka se zalíbením v silných kotnících.

Takže uložil dcerku, pečlivě zamkl dveře od bytu a vedl Barbaru za roh. Nabídl jí cigaretu. Přijala. Zastavili, aby si zapálili. Přidržela si cigaretu u úst a dlaní chránila plamínek. Světlo zápalky zdůraznilo rozdílné barvy jejich pleti.

„Odporný zlozvyk,“ prohodila. „Hadiyyah mě celou dobu nutí, abych přestala.“

„Mě také,“ přiznal Azhar. „Její matka je, tedy aspoň byla, militantní odpůrkyně kouření a Hadiyyah zjevně zdědila nejen Angelinu nechut k tabáku, ale také křížáckou povahu.“

Nikdy toho Azhar o matce svého dítěte neřekl více. Barbara se ho chtěla zeptat, zda malé prozradil, že maminka odešla natrvalo, nebo jestli ji utěšuje pohádkou o dovolené Angely Westonové v Kanadě, která se již protáhla téměř na pět měsíců. Ale místo toho se vzmožila jen na všeobecnou poznámku: „Jo. No. Jsi její otec a řekla bych, že tě chce mít na světě o pár let déle.“ Kráčeli po pěšině k jejímu příbytku.

„Díky za večeři, Azhare. Bylo to prima. Až se dostanu dál než k ohřívání pizzy, vrátím ti tu laskavost, jestli mě necháš.“

„To by bylo příjemné, Barbaro.“

Předpokládala, že se Azhar vrátí domů, protože se ocitli na dohled od její chaloupky, takže se dalo těžko předpokládat, že by se během posledních pěti vteřin mohla dostat do nesnází. Ale stále klidně krácel vedle ní.

Dorazili ke dveřím. Nezamkla je. Když teď otevřela, Azhar se zamračil a napomenul ji, že nemá dostatečný smysl pro bezpečnost. „No, ale chtěla jsem k vám jen zaskočit a omluvit se Hadiyyah, že jsem zapoměla na slib a nezašla na hodinu šití. Nepočítala jsem s tím, že zůstanu na večeri. A mimochodem, díky za jídlo. Jsi skvělý kuchař. Nebo jsem to už říkala?“

Azhar zdvořile předstíral, že se až do teď o jeho vaření nezmínila. Trval na tom, že se musí podívat, jestli se ve sprše nebo pod pohovkou neskrývá nějaký nevídaný host. Když byt prozkoumal ke své spokojenosti, doporučil jí, aby po jeho odchodu pečlivě zamkla. Ale neodešel. Místo toho se podíval na jídelní stůl, kam Barbara po příchodu z práce odložila svoji beztvárovou kabelu přes rameno a obálku, do níž zastrčila seznam pracovníků ze Soho Square, vlastnoručně zhotovené fotokopie pitevních protokolů z Derbyshire a koncept zprávy pro Lynleye, v níž uváděla informace získané ze složek o práci SO10 pod vedením Andyho Maidena.

„Máš s tím vyšetřováním hodně práce,“ podotkl Azhar. „Musíš být šťastná, že jsi zase mezi kolegy.“

„Jo. Bylo to dlouhé čekání. Regent's Park a já jsme si začali být trochu víc blízcí, než by mě napadlo, když to všechno začalo.“

Azhar potáhl z cigarety. Díval se na ni tak, jak jí to nikdy nebylo příjemné. Vždycky si říkala, co asi bude následovat.

„Ještě jednou díky za jídlo.“

„Děkujeme ti, že jsi s námi pojedla.“ Ale stále se neměl k odchodu. Když nakonec promluvil, pochopila, proč. „Barbaro, ta písmena D a K. Označují služební hodnost, že?“

Srdce se jí zastavilo. Chtěla odvést řeč jinam, ale nemohla si rychle vymyslet, jak. Proto odpověděla: „Jo. Obvykle. Tedy, závisí to na tom, kam jsou ta písmena připojena.“ Usmála se, ale hned si uvědomila, že příliš zářivě.

„Ale jsou připojena k tvému jménu. DK. Detektiv konstábl. Ano?“

Sakra, zaklela v duchu. „Ach. Jo. Správně.“

„Byla jsi degradována. Viděl jsem ta písmena na dopise, který ti tu nechal ten pán. Nejdřív jsem myslel, že je to

nějaký omyl, ale protože jsi nepracovala s inspektorem Lynleyem —“

„Azhare, nepracuju s inspektorem pořád. Občas se každý věnujeme jiné části případu.“

„Jistě.“ Ale bylo na něm vidět, že jejímu tvrzení nevěří. Nebo že si o tom myslí něco více. „Degradace. Přece nedošlo v policejních sborech k žádnému snižování, že ne? Věřím, že to bys mi řekla už dřív. A protože o to se v tomto případě nejedná, zdá se mi, že se vyhýbáš pravdě. Tedy přede mnou. A říkám si — proč?“

„Azhare, ničemu se nevyhýbám. Sakra. Vždyť nežijeme ruku v ruce.“ Ihned zrudla, protože si uvědomila, že taková formulace naznačuje intimitu, což neměla v úmyslu. Krucifix, zaklela v duchu. Proč byl rozhovor s tímhle člověkem jako slovní minové pole? „Chci říct, že se moc nebavíme o práci. A nikdy jsme se nebavili. Přednášíš na univerzitě. Já se plácám po Yardu a snažím se vypadat nezávisle.“

„Degradování je závažné v každé profesi. A v tomto případě předpokládám, že je to kvůli událostem v Essexu. Barbaro, co se tam stalo?“

„Ale? Jak jsi na to přišel?“

Chystala se zamáčknout cigaretu do popelníku. Z popele trčelo jako rašící zelenina nejméně deset nedopalků. Sledoval ji. „Mám správné podezření, vid' Potrestali tě za tu červnovou práci v Essexu. Barbaro, co se stalo?“

„To je soukromá záležitost,“ hrála na čas. „Však víš, osobní věc. Proč to chceš vědět?“

„Protože jsem zjistil, že mám v britském právu zmatek. A chtěl bych ho lépe znát. Jak mám našim lidem pomáhat s právními záležitostmi, když neumím jasně pochopit, jak se právo této země uplatňuje na ty, kteří je porušili?“

„Ale tady nešlo o porušení práva,“ upozornila ho Barbara. Pomyslela si, že je to jen lehká vytáčka. Vždyť neseďela na lavici obžalovaných a nehájila se proti obvinění z napadení nebo pokusu o vraždu, takže dokázala sama sebe přesvědčit, že byla jako osoba znalá práva stále mimo podezření.

„Nevadí, ovšem jsi moje přítelkyně, tedy aspoň doufám, že jsi —“

„Samozřejmě že jsem.“

„Tak mi třeba pomůžeš chápat lépe vaši společnost.“

Blbosti, podotkla v duchu Barbara. Znal britskou společnost lépe než ona sama. Ale sotva by mohla vést debatu tímto směrem, protože by se nakonec změnila na přetahovanou, na rozhovor Kašpárka s Kalupinkou. Proto řekla: „Nic moc to není, Azhare. Pohádala jsem se s velicí důstojnicí toho essexského případu. Byly jsme uprostřed vyšetřování. A jedna věc, která se od podřízených neočekává, je zpochybňování příkazů. To se stalo, a proto jsem ztratila hodnot.“

„Kvůli zpochybňování rozkazu.“

„Mám sklon projevovat se hlasitěji než obyčejní lidé,“ poznamenala. „Zvyk ze školy. Jsem malá. Jestliže o sobě nedám vědět, ztratím se v davu. Měl bys mě slyšet, jak si objednávám pivo v hospodě Load of Hay, když fanoušci Arsenalu sledují v televizi fotbal. Ovšem stejný přístup se vrchní inspektorce Barlowové moc nelíbil.“

„Přece jsi přišla o hodnotu... To je určitě drakonické opatření. Udělali z tebe exemplární případ? Nemohla ses odvolat? Nemáte odbory nebo jinou organizaci, která by vás mohla zastupovat dost agresivně, aby –“

„V takovéhle situaci,“ přerušila ho Barbara, „je nejlepší nedělat vlny. Nechme uklidnit hladinu. Netahejme čerta za ocas.“ Královna klišé, zaúpěla v duchu. „No zkrátka, až uplyne dost času, vyřeší se to samo. Ta situace. Však víš.“ Zamáčkla cigaretu mezi ostatní nedopalky, čímž rozhovor ukončila. Čekala, až jí popřeje dobrou noc.

Místo toho řekl: „Hadiyyah a já jedeme zítra k moři.“

„Mluvila o tom. Těší se. Zvláště do zábavního parku. A očekává od tebe velké úspěchy při lovení pokladů, takže doufám, že jsi cvičil s kleštěmi.“

Usmál se. „Žádá tak málo. A přesto se zdá, že dostává od života hodně.“

„Třeba právě proto,“ upozornila ho Barbara. „Když neztrácíš čas čekáním na něco určitého, vyhovuje ti cokoliv, co nakonec najdeš.“

„Moudrá slova,“ uznal.

Moudrost je levná, pomyslela si Barbara. Zašátrala v obálce a vytáhla seznam ze Soho Square. Naznačila mu tím, že povinnost volá. Azhar uměl skvěle číst mezi řádky.

Cesta z domu sira Adriana Beattieho do mezonetu Vi Nevinové netrvala dlouho, nicméně Lynley stačil zhodnotit, co se od chirurga dozvěděl a jaký z toho má pocit. Za léta na oddělení vražd se naučil, že se nesmí zaměřit jen na některou část vyšetřování a na pocity, jež v něm něčí výpověď vyvolává, a to platilo zvláště v případě sira Adriana Beattieho. Přesto si nemohl pomoci. A v duchu se ujistil, že je to naprosto přirozené: sexuální deviace je stejně zajímavá jako dvojhlavé tele. Člověk může při pohledu na takovou anomálii pokrčit rameny. Ale stejně se na to podívá, i když třeba jen letmo.

A právě to teď činil: Nejdříve pohlížel na zvrácené chování jako na nenormálnost, potom zvažoval možnost, že sama sexuální deviace je významný detail, který může vést k odhalení vraha Nicolý Maidenové. Jedinou potíž mu způsoboval fakt, že ačkoliv se snažil zohlednit tu úchylku při vyšetřování, nedokázal se přes ni přenést.

Proč? divil se. Bylo to pro něj tak dráždivé? Zásadně odsouzeníhodné? Záhadné? Odpuzující? Zvrácené? Jaké?

To nedokázal říct. Samozřejmě věděl, že takové věci, které někteří označovali jakou temnou stranu touhy, existují. Věděl o teoretických konstrukcích, jež vytvořili někteří průzkumníci duše, aby odchylky vysvětlili. Podle různých psychiatrických škol a podle toho, co si přály obsáhnout, mohl být sado-masochismus považován za erotické rouhání zrozené ze sexuálně nezdravého prostředí: dětství a dospívání příslušníků vysoké společnosti v internátních školách, kde byly tělesné tresty na denním pořádku, a čím zritualizovanější, tím lepší; obranná reakce na rigidně konzervativní výchovu; výraz osobní touhy prostého zmocnění se sexuálního pudu, nebo jediný prostředek sexuální intimity u těch, pro něž byla samotná představa intimnosti děsivější než ochota ji překonat. Ovšem Lynley netušil, proč ho právě teď tak pronásledují myšlenky na sexuální deviace. A neschopnost na to *proč* odpovědět ho trápila.

Co to má všechno společného s láskou? chtěl se zeptat chirurga. Co mají modřiny, bití, krev a ponížení do činění s nepopsatelným a – ano, je to nesmyslně romantické, ale přesto to slovo použije – *neskutečným* potěšením z toho, že člověk druhou osobu ovládne a zároveň je sám ovládán?

Není ta radost výsledkem, k němuž by měli chtít sexuální partneři dojít? Nebo je příliš krátce ženatý, aby mohl mluvit o rozličných podobách oddanosti páru svolných dospělých lidí? A má vůbec sex něco společného s láskou? A měl by vlastně mít? Nebo se především všichni mylí, když přičítají závažnost tělesné funkci, která by neměla být důležitější než čištění zubů?

Ovšem takové myšlenkové pochody jsou sofisma. Člověk si nepotřebuje čistit zuby. Dokonce ani takovou potřebu necítí. Ale právě pocit potřeby, který pomalu narůstá a vytváří pnutí, které se nakonec nedá přehlížet, je tím, co v životě platí. Protože právě to vede k hladu, který trvá na uspokojení. A kvůli touze po uspokojení se člověk zřekne všech vnitřních zábran a dobrovolně zneváží čest, odpovědnost, tradici, věrnost a odpovědnost. A proč? Protože *chce*.

Vrátil se dvacet let zpátky, když takové chtění rozdělilo jeho vlastní rodinu. Nebo spíše, když on tehdy dovolil, aby jím ne zcela pochopené svobodné rozhodnutí vedlo k rozkolu. Čest a vazba matky na otce. Odpovědnost a tradice ji poutaly k rodině a k více než dvěstěpadesátileté existenci hraběnek z Ashertonu, jež dohlížely na trvání a slávu titulu. Povinnost žádala, aby se starala o mužovo chatrné zdraví a dobro dětí. A věrnost ji nutila, aby to vše činila, aniž otevřeně, v duchu nebo soukromě přiznala, že by mohla chtít něco jiného, nebo aspoň trochu více než osud, který si jako osmnáctiletá nevěsta vybrala. Se vším se dobře vyrovnávala, dokud nemoc nezačala manžela stravovat. Dokonce i tehdy se jí dařilo udržovat chod domácnosti tak, jak byli všichni zvyklí. Ale právě toto úsilí a fakt, že přijala roli, místo aby žila, v ní nakonec vyvolalo touhu po úniku. A povedlo se jí to, i když jen dočasně.

Potvoro, běhno, děvko, nadával jí. A byl by zbožňovanou matku udeřil, kdyby ho nepředešla. Hněv, frustrace a zlost jí dodaly takovou sílu, že mu rozrazila horní ret.

Proč jsem reagoval na její nevěru tak násilnický? podívoval se dnes Lynley. Přemýšlel, co ta otázka vypovídá o jeho dospívání, a také, co odpověď naznačí k tomuto případu. Mělo to co dělat s láskou, záludností a často nesmyslnými očekáváními, jež nejspíš vždy doprovázejí cit samotný. Jak často chceme, aby se předmět naší lásky stal jen

prodloužením naší osobnosti. A když se tak nestane – protože to nejde –, z frustrace podnikáme něco, čím bychom zmírnili zmatek v duši.

Ovšem ve vztazích Nicolý Maidenové se zmatek projevoval ve více podobách. V jejím životě a možná i smrti hrála roli pokřivená touha, nicméně nedaly se přehlédnout ani žárlivost, pomstychtivost, hrabivost a nenávisť. Všechny ty zmrzačené vášně způsobovaly pohromu. A jedna z nich někoho mohla dohnat k vraždě.

Když Lynley vystoupil z vozu a vyšel několik schodů ke vchodu do domu Vi Nevinové, zjistil, že je pootevřeno. Vše vysvětlovaly ručně psaná cedule na klice a hluk z přízemí. *Tildy a Steve bydlí v zadním traktu*, hlásal nápis mnohobarevným fixem. Pod tím byl uveden požadavek: *Kuřte venku, prosím!*

Hluk byl opravdu silný, protože část účastníků večírku zpívala a doprovázela se na bubny, elektrickou kytaru a žestě. Lynley usoudil, že to nezní právě lahodně. Stárnu a hrůzo, stává se ze mě mrzout, uvědomil si. Zamířil ke schodům.

Osvětlení na chodbě mělo časový spínač na začátku schodiště. Nad podestou byla okna, ale protože se venku setmělo, panovalo kolem příšeří. Lynley zmáčkl vypínač v patře a zamířil rovnou k bytu Vi Nevinové.

Nechtěla mu říct pravdu o tom, jak se s Nicolou seznámily. Neprojevila ochotu prozradit jméno člověka, který původně financoval byt, v němž žila. Možná by mohla prozradit ještě spoustu podrobností, kdyby ji dostatečně opatrně zmáčkl.

Lynley se na takový úkol cítil. Vi Nevinová sice nebyla žádný blázen, těžko se dala oklamat a něco nechtěně prozradit, ovšem po právní stránce se pohybovala na tenkém ledě, takže bude jako Reeveovi ochotná ke kompromisu, pokud si tak zajistí možnost nadále působit ve svém oboru.

Prudce zaklepal na dveře. Měla na nich měděné klepátko, takže by ho měla přes hluk a křik z večírku v přízemí slyšet. Uvnitř se nic nedělo, což se mu nezdálo nijak podezřelé, protože byla sobota večer. Ať už odešla k nějakému zákazníkovi nebo jinam, rozhodně to nezavdávalo důvod k poplachu.

Vytáhl ze saka navštívenku a propisovačku. Nasadil si brýle a napsal jí vzkaz, který zasunul mezi dveře.

A tehdy to uviděl.

Krev. Nezaměnitelný krvavý otisk na dveřní kouli. Další šmouha se táhla šikmo od zárubně asi o dvacet centimetrů výš.

„Kriste.“ Zabušil do dveří pěstí. „Slečno Nevinová?“ zavolal. Potom zařval: „Vi Nevinová!“

Zevnitř se neozval ani hlásek.

Lynley vytáhl ze zadní kapsy kalhot peněženku, vynadal kreditní kartu a zastrčil mezi dveře.

KAPITOLA 22

Máš představu, co jsi udělala? Máš vůbec nějakou představu?“

„Jak je to dlouho, co si dala dávku? přemýšlel Martin Reeve. A především, může doufat v nepravděpodobné, totiž že ta vygumovaná hlava měla halucinace? Možné by to bylo. Když nebyl doma, Tricia nikdy nechodila otvírat. Na to byla příliš paranoidní. Tak proč by to, kruci, tentokrát udělala, když téměř vše, co vytvářelo jejich životní styl, stálo na hraně útesu, a stačilo, aby někdo udělal špatný pohyb, a zřítilo by se to dolů mezi balvany?

Ale odpověď znal až příliš dobře. Otevřela by, protože jí chyběl mozek, nedalo se jí věřit, že by dokázala přemýšlet o následcích svého činu. Kdyby v ní kdokoliv na světě vyvolal pocit, že hrozí nebezpečí, že jí vyschnou zdroje drogy, udělala by cokoli, aby tomu zabránila. Otevřít dveře bylo to nejmenší. Prodala by tělo, prodala by duši. Což se pravděpodobně během jeho nepřítomnosti stalo.

Našel ji v ložnici houpat se v bílém křesle u okna. Pruh světla z veřejného osvětlení jí dopadal přes rameno na prsa. Byla úplně nahá a v oválném stojacím zrcadle, které si přitáhla k houpacímu křeslu, se odrážela její nepřirozeně dokonalá postava.

„Tricie, co to tady, k sakru, děláš?“ zeptal se ne zcela nepřátelsky, protože byl za dvacet let manželství s touto ženou zvyklý, že ji občas najde v divném stavu: jednou oblečenou v modelových večerních šatech, které stály jmění,

jindy ve tři hodiny odpoledne v posteli oblečenou jako miminko a nasávající piña coladu z láhve. Takže si nejdříve myslel, že se tak naaranžovala pro jeho potěšení. Přestože neměl náladu na sex, nepřehlédl, že peníze, které zaplatil chirurgovi z Beverley Hills, přinesly na pohled potěšitelné výsledky.

Ale takové myšlenky zhasly jako plamen svíčky v průvanu, jakmile si všiml, jak je manželka nadopovaná. Obvykle ho její stav polovědomí inspiroval a zmocnil se jí jako hadrové panenky, což měl mnohonásobně raději, než když žena otevřeně spolupracovala. Dnešní odpoledne a večer však nevyšly podle jeho plánu a on znal své tělo a mysl příliš dobře, takže si uvědomil, že kdyby se vzrušil a vzal si dnes ještě další ženu, tak určitě ne takovou, která se chová jako láhev plazmy a nedokáže se mu uspokojivě bránit. To by mu sotva poskytlo rozptýlení, jež hledal.

Tudíž ji zpočátku nebral vážně a neočekával od ní souvislou odpověď na svoji otázku. A zcela ignoroval její mumlání: „Musíme do Melbourne, Marty. Musíme tam rovnou.“ Pomyslel si, že to jsou typické feťácké bláboly. Odešel do koupelny, pustil vodu ve sprše, aby odtekla studená, a umyl si ruce a obličej Triciiným oblíbeným zklidňujícím tekutým mýdlem.

Ozvala se od okna znova, tentokrát hlasitěji, aby překřičela hluk tekoucí vody. „Tak jsem párkrát zavolala. Abych věděla, kolik nás to bude stát. Marty, co nejdřív. Miláčku? Slyšíš? Musíme do Melbourne.“

Vrátil se ke dveřím a otíral si opatrně ruce a tvář do ručníku. Všimla si ho, usmála se a začala se hladit pěstěnými prsty po stehně, břiše, hrudníku a dráždivě přes bradavku. Usmála se ještě víc. Martin ne.

„Přemýšlím o horku v Austrálii,“ pokračovala. „Vím, že je nemáš moc rád. Ale musíme do Melbourne, protože jsem mu to slíbila.“

Martin zvažněl. Zaujalo ho slůvko *mu*. „Tricie, o čem to mluvíš?“

Našpulila ústa. „Martine, ty mě neposloucháš. Nesnáším, když neposloucháš.“

Martin věděl, jak je nutné, aby mluvil mile, aspoň v této

chvíli. „Poslouchám, drahoušku. Melbourne. Horko. Austrálie. Slib. Všechno jsem slyšel. Jen nechápu, jak to jde dohromady a čeho se to týká. Možná mi to vysvětlíš...?“

„Čeho se to *týká* –“ Strojeně mávla rukou na vše kolem. Potom prudce změnila vystupování jako dr. Jekyll a pan Hyde, což bývá u drogově závislých časté. Pohrdavě poznamenala: „Marty, chováš se jako buzík. Jestli třeba vysvětlíš...“

Martinova trpělivost byla téměř u konce. Ještě dvě minuty slovní hry na slepou bábu a snad ji zaškrtní. „Tricie, jestli mi chceš sdělit něco důležitého, tak mi to pověz. Jinak se jdu vysprchovat. Ano?“

„Ooohhh,“ posmívala se. „Jde se vysprchovat. A řekla bych, že když ho očicháme, budeme vědět, proč. Víme, co ucítíme. Tak kdo to byl tentokrát? Kterou z *dam* jsi měl dneska? A nelži mi, Marty, protože vím, jak to s tebou a děvčaty je. Říkají mi to, víš. Dokonce si *stěžují*. Myslím, že to by tě ani nenapadlo.“

Marty chvíli váhal, jestli jí nemá uvěřit. Bůh ví, že mu k uspokojení občas nestačilo jen to, co bylo v nabídce. Někdy se události tak nahromadily, že potřeboval určitou dávku krutosti, aby se odškodnil za každodenní drobnosti, které ho trápily jako komáři. Tricia sice mohla mít nějaké tušení, ale určitě ani jedna dívka ze stáje nebyla tak hloupá, aby jí něco řekla. Takže se Martin odvrátil od manželky, aniž na její poznámku reagoval. Svlékl si košili.

Z ložnice se ozvalo: „Tak řekni sbohem. Sbohem tomuhle všemu. Marty, jsi na to připravený?“

Rozepnul si kalhoty a nechal je spadnout na podlahu. Stáhl si ponožky. Stále mlčel.

„On tvrdil, že když pojedeme do Austrálie, ty a já, bude o podniku držet pusou. Takže bych řekla, že musíme jet.“

„On.“ Martin se vrátil do pokoje pouze v trenýrkách. „On?“ opakoval. „On, Tricie?“ Pocítil, jak se mu stahují vnitřnosti. Náznak nevolnosti jako by napovídal, že se během jeho nepřítomnosti mohlo přihodit cosi dříve nemyslitelného.

„Správně. Byl jako čokoládová tyčinka. A myslím, že i tak sladký, kdybych ho chtěla ochutnat. Tentokrát nepřišel s tou krávou, takže bych mohla. Jenže nebyl sám.“

Ježíši, pomyslel si Martin. Ti parchanti se vrátili. Dostali se dovnitř. A mluvili s jeho dutohlavou manželkou.

Zamířil k houpacímu křeslu. Srazil jí ruku z prsu. „Pověz,“ přikázal jí ostře. „Policie byla tady? Mluv!“

„No tak,“ ohradila se a sáhla si opět na prs.

Popadl ji za prsty. Zmáčkl je, až jí klouby zapraskaly jako zlomené větvičky. „Uříznu ti to,“ vyhrožoval jí. „Myslím, že máš ty pěkné kozičky ráda. Asi bys jednu nerada postrádala, vid’? Takže teď hned mluv, nebo neodpovídám za následky.“ A aby se ujistil, že mu rozuměla, přesunul ruku ženě na zápěstí. Už dávno zjistil, že dobré zkroucení vydá za sto ran bičem. A co je důležitější, nezanechává výrazné stopy, které by se potom ukázaly mamince a tatínkovi.

Tricia vykřikla. Zkroutil jí paži ještě silněji.

„Marty!“ vyjekla.

„Spust,“ vyhrkl.

Snažila se sklouznout na podlahu, ale měl lepší pozici a obkročil ji. Přitlačil jí předloktí na krk, takže zvrátila hlavu na opěradlo. „Chceš víc? Nebo ti to stačí?“ zeptal se.

Zvolila druhou možnost a všechno mu vylíčila. Poslouchal. Cítil rostoucí nedůvěru zároveň s tak silnou touhou udeřit ji do obličeje, že nevěděl jistě, jestli se dokáže ovládnout. To, že pustila policajty do domu, hraničilo s naprostou fantazií. Že s nimi mluvila o společnících, bylo zcela neuvěřitelné. Ovšem že jim nakonec dala *jméno* a *adresu* sira Adriana Beattieho – naprosto bezstarostně a bez přemýšlení o tom, jaké následky to bude mít, když zradí důvěru muže, jehož zvláštní potřeby Globální doprovod zajišťoval a který by se po zmizení té děvky Maidenové ze scény na Globální opět obrátil –, bylo tak šílené, že Martin nevěděl, jak vztek ovládnout.

„Máš ponětí, co jsi udělala?“ zeptal se, zatímco se mu vnitřnosti svíraly jako ždímaný hadr. „Máš vůbec nějakou představu?“ Popadl ji za vlasy a trhnul jí prudce hlavou dozadu.

„Přestaň! To bolí! Marty! Přestaň!“

„Víš, co jsi provedla, ty pitomá náno? Máš tušení, že jsi nás úplně odrovnala?“

„Ne! Bolí!“

„Ach, drahá, to jsem rád.“ Trhl jí hlavou ještě dál, takže jí mohl spočítat svaly na hrdle. „Milovaná, jsi bezcenná,“ řekl jí do ucha. „Jsi sjetý šunt, ženuško. Kdyby měl tvůj otec jen o tucet konexí míň, vyhodil bych tě na ulici a skončil to s tebou.“

Rozplakala se. Bála se ho, vždycky z něho měla strach, a to na něj obvykle působilo jako afrodiziakum. Ale dnes večer ne. Dnes ji toužil naopak zabít.

„Přišli tě zatknout,“ vykřikla. „Co jsem měla dělat? Dopustit to?“

Chytil ji druhou rukou pod čelistí, palec na jedné straně a ukazováček na druhé. Takový stisk může způsobit jednu, dvě modřinky. Ale ona byla, kristapána, takový idiot, že by mu skoro stálo za to jí ublížit. „Oh, skutečně?“ podivil se jí opět do ucha. „A kvůli čemu?“

„Marty, všechno vědí. O Globálním, o Nicole a o Vi, o jejich odchodu na volnou nohu. Nic z toho jsem jim neřekla. Ale věděli to. Zeptali se, kde jsi byl v úterý večer. Řekla jsem jim, že v restauraci, ale nestačilo to. Chystali se k domovní prohlídce, chtěli předat naše účetní knihy finančnímu úřadu a obvinit tě z organizování prostituce a —“

„Přestaň plácát!“ Slova zdůraznil zvýšeným tlakem prstů. Potřeboval si rozmyslet, co dělat, a nemohl se soustředit, když bez přestání mlela svou.

Dobře, pomyslel si stále s jednou rukou na Triciině krku a druhou v jejích vlasech. Stalo se to nejhorší. Má drahá a milovaná, s inteligencí roztávající kostky ledu, se setkala s policajty při jejich druhé návštěvě Lansdowne Street. Smůla, ale teď se nedá nic dělat. A sira Adriana Beattieho, nepočítaje ty tisíce, které byl ochotný během jediného měsíce vydat za uspokojení svých výstřednějších potřeb, nepochybně nedokáže získat zpátky. Může s sebou vzít i ostatní, jestliže mezi svými kamarády s nasekanými zadky roznese, že se policie dozvěděla jeho jméno a sklony přímo od zdroje. Ale něco je přece jen pozitivní. Koneckonců na mě nic nemají. Jen bláznivou feťáčku, stejně spolehlivou jako trestanec prodávající na Knighthborough Station zaručeně pravé náhrdelníky z osmnáctikarátového „zlata“.

Mohli by mě přijít zadržet, uvažoval dále Martin. To jim nedovolím. Můj advokát mě dostane ven dřív, než za

mnou zapadnou mříže. A kdybych se někdy ocitl před smířcím soudcem nebo kdyby proti mně vznesli jiné obvinění, než že jsem seznamoval pány s chutí prožít nevšední setkání s přitažlivou inteligentní mladou ženou ochotnou převzít aktivitu, mám seznam zákazníků na tolika významných a vlivných pozicích, že se kvůli mně bude tahat za tolik nití, až bude celý slavný soud vypadat jako loutkové divadlo.

Ne. Nakonec se není čeho bát. A do Austrálie by letěl asi tak pravděpodobně jako na Měsíc. Na nějakou dobu je čekají jisté nepříjemnosti. Pár novinářů možná dostane zapláceno za to, aby tady a tam celou záležitost ututlali. Ale to bude všechno, až na peníze advokátovi. A právě ty výdaje ho hrozně našťvaly. Měl chuť ji ztlouct, praštit ji do nosu, udělat jí modřiny stejně tak, jako každému, kdo řekl Martin Reeve a zapomněl na pan, posměšně se mu smál do tváře, nevyklidil mu cestu nebo se dokonce odvážil myslet –

Tricia se přestala zmítat. Netřásla se. Nepohnula rukama ani nohama.

Martin se podíval na ni a na ruku, kterou svíral manželku pod krkem.

Vyskočil a rychle ustoupil. V měsíčním světle byla bleďá a tichá jako mramor.

„Tricie,“ zachrčel. „Sakra. Mrcho!“

Lynleyova kreditní karta na uvolnění závlačky zámku stačila. Dveře mezonetu se otevřely. Uvnitř byla tma. Až na zvuky z večírku v přízemí se neozval ani hlásek.

„Slečno Nevinová?“ zavolal.

Žádná odpověď.

Světlo z chodby vytvářelo na podlaze dlouhý inspektorův stín. V něm uviděl velký polštář, částečně v potahu z jemného brokátu. Vedle něj se vpila do koberce rozlitá tekutina, těsně za ním ležel převrácený servírovací stůl, kolem něj láhve, sklenice a džbány.

Lynley se natáhl po vypínači vpravo ode dveří. Světla zapuštěná ve stropě odhalila rozsah nepořádku.

Z místa ve dveřích se zdálo, že byt je v ruinách: gauč a dvojkřeslo převrácené, z polštářků stržené potahy, obra-

zy jakoby zlomené přes koleno, stereosystém a televize rozbité na podlaze, portfolio vedví, fotografie rozházené na zemi. Ani koberec od zdi ke zdi neunikl. Byl od stěny utržený silou, která vypovídala o zlosti dlouho potlačované a vybuchlé v plné síle.

V kuchyni to vypadalo podobně: nádobí na bílé dlažbě, všechny věci smetené z polic. Lednice nezůstala stranou: věci z mrazáku se pomalu rozpouštěly mezi ostatními zbytky, jen zelenina a ovoce ze zásuvek vypadaly, jako by je přešel nákladní vůz a zanechával šmouhy šťávy na dlaždicích, dvířkách skříněk, na stěnách.

Z roztržštěné láhve kečupu a kelímku hořčice vedly stopy na chodbu. Jedna z nich naprosto dokonalá, jako by ji někdo na dlaždice namaloval oranžovou barvou.

Obrazy na schodišti potkal stejný osud jako ty v obývacím pokoji. Lynley stoupal nahoru a cítil, že v něm s každým schodem narůstá chladný hněv. A mísil se s mrazivou obavou. Zjistil, že se modlí, aby stav bytu znamenal, že ten násilník, který očividně chtěl Vi ublížit, vnikl dovnitř a nezastihl ji doma. Tak si vybil vztek na jejím majetku.

Znovu ji zavolal jménem. Opět se neozvala. Rozsvítil v první ložnici. Naprostá zkáza. Jediný kousek nábytku nezůstal nedotčený.

„Kriste,“ zamumlal. Právě v tom okamžiku hudba dole náhle utichla. V nastalém tichu to uslyšel. Škrábání, jako když běhají hlodavci po dřevě. Přicházelo to z místnosti, v níž stál, zpoza matrací opřených nedbale o stěnu. Třemi skoky byl u nich. Odhodil je stranou. „Kristepane,“ vydechl a sklonil se k zbité postavě, s vlasy – velmi dlouhými a připomínajícími Alenku v říši divů – nasáklými krví. Když se na Rostrevor Road přirýtila pomsta, zastihla Vi Nevinovou doma.

Křečovitě škubala prsty, takže škrábala na bílé dřevo postříkané krví. Hlavu a především obličej zasáhlo tolik ran, že jí zničily holčičkovský půvab, její charakteristický znak i kapitál.

Lynley ji držel za drobnou ručku. Nechal dívku ležet, aby ji nevystavil riziku. Rád by ji vzal do náruče, jakmile zatelefonoval pro pomoc, a kolébal by její potlučené tělo,

dokud by nepřijela sanitka. Ale nedokázal určit, jestli nebo jaká vnitřní zranění utrpěla, tak ji jen uchopil za ruku.

Zakrvácená zbraň ležela opodál. Těžké ruční zrcadlo. Vypadalo jako z kovu, ale nyní bylo tmavě rudé zasychající krví a s odporně působícími pramínky blond vlasů a malými kousky tkáně. Když to Lynley uviděl, rychle zavřel oči. Už viděl mnohem horší místa zločinu, daleko hrozivěji zraněné oběti, a neuměl říct, proč na něj takový prostý předmět, jako je ruční zrcadlo, velmi silně zapůsobil. Možná proto, že se jednalo o nevinný předmět, o kousek ženské marnivosti, díky níž mu Vi Nevinová připadala nyní mnohem životnější než předtím. Proč? ptal se sám sebe. V duchu se mu vybavila Helen se zcela stejným zrcadlem v ruce, jak si prohlíží výsledky svého kadeřnického snažení a říká: „To je hrůza. Vypadám jako naondulovaný ježek. Bože, Tommy. Jak můžeš milovat tak naprosto neužitečnou osobu?“

Lynley si přál, aby byla teď s ním. Chtěl ji svírat v náruči, jako by prosté, primitivní držení manželky mohlo chránit všechny ženy před možným ublížením.

Vi Nevinová zasténala. Lynley jí stiskl ruku pevněji.

„Slečno Nevinová, jste v bezpečí,“ ujistil ji, přestože pochyboval, že ho slyší a chápe. „Sanitka je na cestě. Jen ležte klidně, dokud nedorazí. Neodejdu od vás. Jste v bezpečí. Jste v naprostém bezpečí.“

Teprve teď si všiml, že je oblečena v pracovním: ve školní uniformě. Sukni měla vyhrnutou, tudíž byly vidět malícké kousky krajky, které sloužily jako spodní kalhotky, a krajkové punčochy s odpovídajícím podvazkovým pasem. Přes punčochy si natáhla podkolenky a obula si školní boty na silné podrážce. Tento model měl bezpochyby působit dráždivě a Vi Nevinová se předváděla zákazníkovi jako ostýchavá školačka, po níž toužil.

Bože, divil se Lynley, proč se ženy vystavují nebezpečí hrozícímu od mužů? Proč se vůbec pouštějí do činnosti, která je tak nebo tak zničí?

Večerem se ozvalo kvílení sirény, když sanitka zabočila do Rostrevor Road. Za pár okamžiků se prudce otevřely dveře bytu.

„Nahore,“ vykřikl Lynley.

A Vi Nevinová se pohnula: „Zapomněla...“ zamumla-
la. „Miluje med. Zapomněla.“

Místnost zaplnili zdravotníci a na ulici se ozvala další
siréna. Přijeli místní policisté.

KAPITOLA 23

Je to částečně požehnání a částečně prokletí, že většina zaměstnanců policejních laboratoří trpí neukojitelnou zvědavostí. Požehnání tkví v jejich ochotě pracovat dnem i nocí, o víkendech a svátcích, pokud je doličný předmět dostatečně zaujme. Prokletím je, že vědí o svém požehnání. Ovšem kriminalisté si uvědomují, že v laboratořích působí vědci, které nutí zvědavá povaha zůstat u mikroskopů i v době, kdy jsou rozumní lidé doma nebo někde za zábavou. Takže se policisté cítí zavázáni přijmout každou informaci, kterou jim pracovníci laboratoří tak ochotně poskytují.

Proto netrávil detektiv inspektor Hanken sobotní večer v rodinném kruhu, ale stál před mikroskopem, zatímco slečna Amber Kubowská, v současné době vedoucí technička, horlivě vykládala, co zjistila o švýcarském armádním noži a poraněních Terryho Colea.

„Krev na noži skutečně patřila Coleovi,“ prohlásila nadšeně a podrbala se gumovým koncem tužky ve vlasech, jako by si chtěla něco vymazat z lebky. Dále potvrdila, že po opatrném otevření všech čepelí a ostatních nástrojů zjistila, že levá část nůžek chybí, jak to tvrdil Andy Maiden. Z toho plyne závěr, že dotyčným nožem nejenže byla způsobena zranění na těle Terryho Colea, ale že také nese znaky nože, který Andy Maiden daroval své dceři.

„Správně,“ přitakal Hanken.

Zdálo se, že ji jeho souhlas potěšil. „Takže se podívejte na *tohle*,“ řekla a ukázala hlavou na mikroskop.

Hanken mžoural čočkami. Vše, o čem slečna Kubowská

mluvila, bylo tak nasnadě, že nechápal, proč je tak rozrušená. V laboratoři, o jejím životě nemluvě, musí být nuda, jestliže se nad tím takhle rozplývá. „Na co se mám vlastně dívat?“ zeptal se, když zvedl hlavu, a ukázal na mikroskop. „Nepřipadá mi to jako čepel nože. Nebo krev.“

„Ani není,“ poznamenala šťastně. „A to je ono, inspektore Hankene. To je právě ta strašná záhada.“

Hanken pohlédl na nástěnné hodiny. Pracoval bez přerušení více než dvanáct hodin a měl ještě v plánu seznámit se s novinkami ve vyšetřování v Londýně. Tudíž poslední věc, již se chtěl účastnit, byla hra *Hádej, hádej, hadači* s kudrnatou technickou.

„Když to není čepel ani Coleova krev, tak proč se na to dívám, slečno Kubowská?“

„Je hezké, že jste tak zdvořilý. Zjistila jsem, že ne každý detektiv má vaše způsoby.“

Jestli nezačneš hned s vysvětlením, zjistíš toho o mně daleko víc, pomyslel si Hanken. Ovšem poděkoval jí za poklonu a naznačil, že by rád slyšel, co mu chce říct, a to obratem.

„Ach! Samozřejmě,“ ujistila ho. „Díváte se na ránu v lopatce. Tedy jen na část. Kdybyste to celé zvětšil, měřilo by to asi půl metru na délku. Tohle je jen řez.“

„Poranění na lopatce?“

„Správně. Největší rána na chlapcově těle, říkála doktorka? Na zádech? Tedy toho chlapce, ne doktorky.“

Hanken si vzpomněl na zprávu doktorky Mylesové. Jedna rána prorazila levou lopatku a přiblížila se k srdeční arterii.

„Normálně bych se s tím neobtěžovala, kdybych si v protokolu nepřčetla, že je na lopatce, víte, to je jedna kost na zádech, stopa po zbrani. Tak jsem se rozhodla porovnat stopu s čepelí nože. Se všemi čepelemi. A víte co?“

„Co?“

„Inspektore Hankene, stopa není po tomhle noži. V žádném případě. Na to, eh, zapomeňte.“

Hanken na ni zíral. Snažil se přijmout tu informaci. Napadlo ho, jestli se nezmýlila. Vypadala tak praštěně – na plášti měla z poloviny utržené podsazení a vpředu skvr-

ny od kávy –, takže bylo zcela možné, že ještě nebyla ve své práci zběhlá.

Amber Kubowská si zjevně všimla pochybností v jeho tváři a také chápala, že je musí rozptýlit. Rozhovořila se jako dokonalý vědec, mluvila o rentgenových paprscích, rozměrech čepele, úhlech a mikromilimetrech. Nedokončila výklad, dokud si nebyla zcela jistá, že pochopil, co důležitého mu sděluje: Špička, která zasáhla lopatku Terryho Colea, nebyla totožná ani s jednou čepelí tohoto švýcarského nože.

Hanken tiše hvízdal. Byla to strhující přednáška, ale musel se zeptat: „Jste si jistá?“

„Inspektore, na to přísahám. Nevšimli bychom si toho, nebýt mé teorie o rentgenových paprscích a mikroskopech, do které se teď nechci pouštět.“

„Ale ostatní rány byly zasazené tím nožem?“

„Až na tu na lopatce. Ano. To je pravda.“

Měla pro něj ještě další informace. Odvedla ho do jiné části laboratoře, kde se rozhovořila o zašedlé usazenině, na níž také pracovala.

Jakmile si to vyslechl, okamžitě sáhl po telefonu. Nastal čas vystopovat Lynleye.

Hanken zavolal kolegovi na mobil a zastihl ho v nemocnici. Lynley ho stručně seznámil se skutečností: „Vi Nevinová byla brutálně napadena v bytě, který sdílela s Nicolou Maidenovou.“

„V jakém je stavu?“

V pozadí se ozval nějaký hluk a křik: „Támhle!“ a postupně sílící siréna.

„Thomasi?“ volal Hanken. „V jakém je stavu? Dozvěděš ses od ní něco?“

„Nic,“ odpověděl Lynley z Londýna. „Ještě jsme si s ní nemohli promluvit. Dokonce jsme se k ní ani nedostali. Už hodinu ji operují.“

„Co myslíš, souvisí to s naším případem?“

„Vypadá to tak.“ Lynley mu dále vyličil, co od jejich posledního telefonátu zjistil. Rozhovor se Shelly Plattovou, zážitky z MKR Financial Management, setkání se sirem Adrianem Beattiem a jeho manželkou. „Takže se nám po-

dařilo najít londýnského milence, ale má alibi. Ovšem ještě to musíme ověřit. Jenže i kdyby alibi neměl, těžko si ho dovedu představit, jak se plíží po vřesovišti, aby jednu oběť ubodal a druhou utloukl. Musí mu být přes sedmdesát.“

„Takže Upman mluvil pravdu. Aspoň co se týká pageru a těch telefonátů, co Maidenová brala v práci.“

„Petere, vypadá to tak. Ale Beattie tvrdí, že jí kdosi v Derbyshire musel platit, protože jinak by tam určitě nejela.“

„Upman nemůže těmi rozvody tolik vydělat. A navíc říkal, že v květnu nebyl v Londýně. Prý to dokáže svým diářem.“

„A co Britton?“

„Stále je na seznamu. Mám v záloze něco o švýcarském noži.“ Hanken mu vylíčil vše včetně rány na lopatce. „Na chlapce musela být použita další zbraň.“

„Další nůž?“

„Možná. A Maiden jeden měl. Dokonce mi ho ukázal.“

„Přece si nemyslíš, že by byl Andy takový blázen, aby ti ukázal jednu z vražedných zbraní. Petere, je to policajt, žádný kretén.“

„Počkej. Když jsem si ten jeho nůž prohlížel, nenapadlo mě, že by mohl být použit, protože má příliš krátké čepele. Ale myslel jsem na ostatní zranění, ne na ránu v lopatce. Mimochodem, jak hluboko pod kůží leží? A protože Kubovská vyloučila jednu zbraň, neznamená to, že to musel udělat někdo jiný?“

„Petere, vrátíme se k motivu. Andy ho neměl. Ale všichni ostatní muži v Nicolině životě, plus jedna nebo dvě ženy ano.“

„Nezavrhuj ho tak rychle,“ namítl Hanken, „protože toho mám víc. Poslouchej. Víme, co obsahoval ten divný chromový válec z palubní desky jejího auta. Co bys řekl, že to je?“

„Pověz.“

„Semenó. A zbytky ještě dvou dalších. Máme dva tajnůstkáře. Jednoho jsi viděl ty, druhého já. Ale co ten další? Kubovská mi jen nedokázala říct, na co ten zatracený válec je.“

„Je to skřípec na kulky,“ vysvětlil mu Lynley.

„Cože?“

„Počkej, Pete.“ Hanken slyšel na pozadí běžného nemocničního hluku mužské hlasy. Za chvíli se Lynley zase ozval: „Přežije to, díky bohu.“

„Můžeš za ní?“

„Teď je v bezvědomí.“ Potom mluvil s někým jiným: „Trvalá ochrana. Žádná návštěva bez domluvy se mnou. A když se někdo objeví, zjistíte si ho... Ne, nemám tušení... Dobrá.“ Opět promluvil do telefonu: „Promiň. Kde jsem skončil?“

„U skřípce na kulky.“

„Ach. Ano.“

Hanken poslouchal kolegovu vysvětlenu, jak se mučicí pomůcka používá. Cítil, jak se mu stahují varlata.

„Řekl bych, že jí to v době, kdy pracovala pro Reevea, vypadlo ze zavazadla cestou ke klientovi nebo od něj. Mohlo to ležet v palubní desce měsíce,“ uvažoval nahlas Lynley.

Ovšem Hanken přišel s jinou možností. Věděl, že Lynley bude proti, proto začal opatrně: „Thomasi, mohla to použít v Derbyshire. Možná na někom, kdo to nepřiznává.“

„Nezdá se mi, že by si Upman nebo Britton potrpěli na bič a želízka. A Ferrer vypadá, že by spíše použil něco na ženy, než vice versa. Koho tam ještě máme?“

„Jejího tátu.“

„Kriste, Petere, to je strašně úchylný nápad.“

„Právě že není. Ale celá ta sado-masochistická scéna je úchylná, a podle toho, co jsi právě říkal, hlavní hrdinové vypadají zatraceně normálně.“

„V žádném případě –“

„Jen poslouchej.“ Hanken mu vylíčil rozhovor s rodiči mrtvé dívky včetně zásahu Nan Maidenové a Andyho pochybného alibi. „Takže kdo může říct bez náznamu nejspíše, že Nicola nepracovala mezi jinými i na svém otci?“

„Petere, nemůžeš stále všechno překrucovat tak, aby to vyhovovalo tvým podezřením. Pokud by mu sloužila, proti čemuž bych mimochodem protestoval do roztrhání těla, potom by ji nemohl zabít kvůli jejímu způsobu života, jak jsi tvrdil předtím.“

„Takže souhlasíš, že měl motiv?“

„Souhlasím, že překrucuješ má slova.“ Znovu se ozval hluk: sirény a změť hlasů. Hankenovi to připadalo, jako by kolega stál na dálnici. Když se zvuky trochu ztišily, Lynley pokračoval: „Musíme vzít v úvahu, co se přihodilo Vi Nevinové. Co se stalo dnes večer. Pokud to souvisí s případem v Derbyshire, jistě chápeš, že v tom není zapleten Andy Maiden.“

„Kdo tedy?“

„Sázím na Martina Reevea. Měl něco společného s oběma ženami.“

Lynley dále pokračoval, že jejich největší nadějí je, že až se Vi Nevinová probere, řekne jméno útočníka. Potom budou mít okamžitě důvod přitáhnout Martina Reevea na policii, kam patří. „Chvíli tady zůstanu, jestli náhodou nepříjde k vědomí. Pokud to nebude do hodiny dvou, požádám je, aby mi zavolali, jakmile se její stav zlepší. A co ty?“

Hanken vzdychl. Promnul si unavené oči a protáhl se, aby uvolnil napětí v zádech. Vzpomněl si na Willa Upmana a protistresové masáže v hotelu u manchesterského letiště. Jednu by si rád dal.

„Sázím na Juliana Brittona. Ovšem upřímně řečeno, nepřipadá mi jako vrah. Podle mě chlapík, který si ve volném čase hraje se štěňaty, nevypadá jako někdo, kdo by praštil milenku do lebky. A udělal z kluka sekanou... Spíš by na někoho poštvál psy.“

„Ale jestli si myslel, že má závažný důvod ji zabít...?“ zeptal se Lynley.

„Oh, jistě,“ souhlasil Hanken. „Někdo věřil, že má závažný důvod Nicolou Maidenovou zabít.“

Nan Maidenová dostala od lékaře prášky na spaní, ale po první noci je už nebrala. Nemohla si dovolit ztratit ostražitost, takže se vyhýbala všemu, co by přivolalo spánek. Když si šla lehnout, jen dřímala. Ale většinu času se procházela po chodbě jako zhmotnělý duch nebo odpočívala v křesle v ložnici a sledovala manželův neklidný spánek.

Dnes večer tu seděla v pyžamu a s pleteným šálem přes ramena. Schoulila se s pokrčenýma nohama v křesle a dí-

vala se, jak sebou manžel na lůžku hází. Nemohla říct, jestli opravdu spí, nebo to jen předstírá. Ovšem nezáleželo na tom. Pohled na něj v ní vyvolával složitý propletenec emocí, což bylo v tomto okamžiku důležitější.

Stále ho chtěla. Zvláštní, že po všech těch letech pořád pociťovala stejnou touhu, ale bylo to tak. A vášně nikdy ani jednoho z nich neopustila. Zdálo se, že časem rostla, jako by ji délka manželství nějak ozvlášťovala. Takže Nan si všimla, když se od ní Andy začal v noci odvracet. Neuniklo jí, když se k ní přestal tisknout a brát si ji s jistotou a důvěrností, jež se zrodily v jejich dlouhém a šťastném manželství.

Děsila se toho, co ta změna znamená.

Už se to jednou stalo. I tehdy Andy ztratil zájem o nejživotaskopnější součást jejich vztahu. Ale uběhlo už tolik času, že snad téměř zapomněla, že se něco takového přihodilo. Nicméně to nebylo v celé záležitosti hlavní a teď, v bezpečí noci, si to Nan připustila.

Tehdy pracoval v utajení na protidrogové operaci. Jak se drama rozvíjelo, došlo na svody. Aby se Andy udržel v roli, kterou hrál, musel přijmout všechny nabídky, a to bez ohledu na jejich podstatu. A protože některé z nich byly otevřeně sexuální... Co jiného jsem mohl, než reagovat tak, aby to odpovídalo charakteru mé postavy? zeptal se jí později. Jak jinak se měl zachovat, aby neprozradil celou akci a neohrozil životy zúčastněných policistů?

Ale nikdy mu to nepřinášelo radost, tvrdil, když se jí svěřoval. Pevná krásná těla dívek tak mladých, že by mohly být jeho dcerami, pro něj nic neznamenal. Udělal, co se od něj vyžadovalo, a chtěl, aby o tom manželka věděla. Takový styk mu nepřinášel žádné potěšení. Jen absolvoval záležitost, která byla bez lásky oloupena o pocity.

To byla vznešená slova. Požadovala od inteligentní ženy soucit, odpuštění, přijetí a pochopení. Ale tehdy se také Nan ptala sama sebe, proč měl vůbec Andy potřebu přiznat se.

Ovšem během let, jak postupně poznávala manželovy způsoby, pochopila odpověď. A rozeznávala u něj změny, kdykoliv se choval jinak, než mu velela přirozenost. Proto se pro něj nakonec stalo SO10 takovou noční můrou.

Musel být den za dnem, měsíc za měsícem někým, kým prostě nebyl. Jeho práce ho nutila žít dlouhá období v nepravdě. Zjistil, že mu mozek, duch i duše nedovolí přetvářovat se bez toho, že by za to nějak neplatilo jeho tělo.

Projevovalo se to, ale neobyčejně snadno se to dalo označit za nějaké alergické reakce nebo první předzvěsti blížícího se stáří. Postupná ztráta chuti není nic tak podivného. Co skutečně znamená, když člověk necítí jemnou vůni jasmínu? Nebo zatuchlý pach vesnického kostela? Drobné poruchy smyslového vnímání se snadno přehlédly.

Ovšem potom se objevily závažnější potíže. Takové, které se už nedají opomíjet bez nebezpečí zdravotních komplikací. Lékaři a specialisté prováděli testy, snažili se určit diagnózu a nakonec ohromeně i poraženě pokrčili rameny. Na Andyho se vrhli psychiatři a vydali se neohroženě jako Vikingové na neprobádané vody jeho duše. To, co zjistili, nikdy nepojmenovali, jen vysvětlili, že takový zdravotní stav může některé jedince postihnout. Takže se postupně rozpadal a jediným prostředkem, který by mohl jeho život opět uvést do pořádku, byly zpovědi, jež měly působit jako očista. Ale ani psaní deníku, psychoanalýza, rozhovory a svěřování na naprosté uzdravení nestačily.

Po měsících a letech chození po doktorech se dozvěděla, že manžel nemůže, vzhledem ke své práci naneštěstí, vést dvojí život. Tedy ne, pokud si chce zachovat naprostou celistvost jako jedinec.

Zeptala se tehdy: „Cože? Dvojí... co?“

Andrew nemůže žít v rozporu, paní Maidenová. Nemůže se rozdělit na různé části. Nemůže přijmout identitu odporující jeho pravé osobnosti. Zdá se, že nedostatečnosti určité části nervového systému vyvolalo to, že představoval řadu postav a charakterů. Jinému člověku by takový život připadal vzrušující, například herci, nebo naopak sociopatovi či manio-depresivnímu jedinci, ale vašemu manželovi ne.

„Copak to není jen hra s převleky?“ zeptala se. „Tedy když pracuje v utajení.“

Dozvěděla se, že s tím jsou spojeny obrovská odpovědnost a ještě větší riziko a následky.

Nejdříve ji napadlo, jaké má štěstí, že se vdala za muže,

který dokáže být jen tím, kým skutečně je. A všechny ty roky po odchodu ze Scotland Yardu pracovali na společné budoucnosti v Derbyshire, která vymazala všechny lži a komplikované úskoky, jež musel Andy do své minulé existence začlenit.

Až do teď.

Měla si to uvědomit, když si nevšiml zápachu spálených oříšků, který pronikal celým Hallem, stejně jako příliš hlučná hudba provozovaná s nadšením, ale úplně falešně. Mělo jí dojít, že se něco děje. Ale nevšimla si, protože mnoho let bylo vše v pořádku.

„Nemůžu říct...“ zamumlal Andy v posteli.

Nan se dychtivě nahnula dopředu. „Co?“ zašeptala.

Otočil se a zabořil rameno do polštáře. „Ne.“ Mluvil ze spaní. „Ne. Ne.“

Nan se zamlžily oči. Probírala se v duchu posledními několika měsíci v zoufalé snaze najít něco, čím mohla změnit konec, k němuž se blížili. Ale vyšlo jí jen, že měla mít především odvalu a vůli žádat o upřímnost, což ovšem ve skutečnosti nešlo.

Andy se zase otočil. Zmuchlal si polštář a zase sebou hodil na záda. Měl zavřené oči.

Nan opustila křeslo a sedla si na postel. Natáhla ruku a pohladila manžela konečky prstů po čele. Cítila, že má horkou a současně zpocenou kůži. Sedmatřicet let tvořil střed jejího světa a ona ho nehodlala v podzimu života ztratit.

Přes své odhodlání chápala, že v současné době prožívají spoustu nejistoty. A z její vlastní pramenily noční můry, takže měla další důvod nespát.

Lynley odemkl vchodové dveře těsně po jedné v noci. Cítil se vysílený a bylo mu těžko u srdce. Dalo se sotva uvěřit, že den začínal ráno v Derbyshire, a ještě nepravděpodobnější bylo, že končil tím, co právě zažil v Nottinghamu.

Muži i ženy ho dokázali donekonečna ohromovat. To už dávno pochopil, ale nyní si uvědomoval, jak ho ta stálá překvapení unavují. Po patnácti letech na oddělení vražd by rád prohlásil, že už všechno viděl. Což nebyla

pravda, protože lidé stále provádějí věci, kterými ho zaskočí. A to ho tížilo jako kámen. Ne tak proto, že nedokáže chápat lidské pohnutky, ale protože je nikdy nepředpokládá.

Zůstal u Vi Nevinové, dokud nenabyla vědomí. Doufal, že určí útočníka, takže by mohl toho parchanta ihned zatknout. Když se jí Lynley zeptal, jen zavrtěla oteklou zavázanou hlavou. Dostal ze zraněné ženy pouze, že k napadení došlo tak náhle, že se na násilníka nestačila ani pořádně podívat. Lynley nedokázal určit, jestli lže, nebo se před něčím chrání. Ale myslel si, že asi ví, a proto pátral po způsobu, jak jí usnadnit vyřknutí těch nezbytných slov.

„Tak mi tedy vyličte okamžik po okamžiku, co se stalo, třeba na něco přijdeme, vybavíte si detail, který můžeme použít —“

„Tak to už stačí,“ zasáhla rozhodně sestra.

„Muž, nebo žena?“ naléhal Lynley na pacientku.

„Inspektore, vyjádřila jsem se jasně,“ napomenula ho ošetřovatelka, ochranně se naklonila nad drobounkou pacientku a upravila jí pokrývku, polštář a infuzi.

„Slečno Nevinová?“ nenechal se odradit Lynley.

„Ven!“ vyprskla sestra, když Vi zamumlala: „Muž.“

Jakmile to Lynley uslyšel, řekl si, že na identifikaci to stačí. Nakonec mu neřekla nic, co už nevěděl. Jen chtěl vyloučit možnost, že by za bývalou spolubydlící přišla Shelly Plattová, a ne Martin Reeve. Teď se cítil oprávněný k dalšímu kroku.

Začal v restauraci Star of India. Při rozhovoru s vrchním číšníkem zjistil, že Martin Reeve a jeho žena, jinak pravidelní hosté, tady na začátku týdne večeřeli. Ale nikdo nedokáže říct, který večer to seděli za svým stolem u okna. Číšníci se střídali pravidelně po dnech a vrchní si nejspíš pamatoval jen to, co si poznamenal do rezervační knihy.

„Jak vidím, neměli rezervaci,“ poznamenal zpěvavě. „Ach, člověk se musí objednat, když chce mít jistotu, že najde místo.“

„Ano. Podle paní rezervaci neměli,“ ujistil ho Lynley. „Říkala, že jste se kvůli tomu s jejím manželem pohádal. V úterý večer.“

„Pane, se zákaznicky se nehádám,“ podotkl číšník škrobeně. Lynleyovu poznámku bral jako urážku, a ta mu začernila zbytek paměti.

Neurčité svědectví ze Star of India Lynleye ponouklo bez ohledu na hodinu k návštěvě u Reeveových. Cestou k nim si zapamatoval obraz zničené tváře Vi Nevinové. Než zabočil do jejich ulice, pomalu ho naplnil doutnající hněv, takže snadno vydržel zvonit u dveří MKR Financial Management, když mu po prvním zvonění nikdo neotevřel.

„Máte vůbec ponětí, kolik je hodin?“ vyhrkl místo pozdravu Martin Reeve, jakmile prudce otevřel. Nemusel se ani představovat, protože Lynley věděl, koho má před sebou. Ze stropu dopadalo světlo rovnou do Martinovy tváře a čtyři čerstvé hluboké škrábance na tváři mluvily dost jasně.

Lynley strčil Reevea zpátky do chodby a vši silou ho přirazil na stěnu. Nebylo to tak těžké, protože kuplíř byl mnohem menší, než inspektor předpokládal. Držel ho za paži a s jednou tváří přitisknutou na vkusně pruhované tapety.

„Hej!“ ohradil se Reeve. „Co si, k čertu, myslíte –“

„Povězte mi o Vi Nevinové,“ přerušil ho Lynley a stiskl ho silněji.

„Hele! Jestli si myslíte, že sem můžete vrazit a –“ Další stisk. Reeve vyhrkl: „Polibte si!“

„Ani náhodou.“ Lynley opět přitlačil a trhl mu paži vzhůru. Řekl mu do ucha: „Povězte mi, pane Reeve, co jste dělal odpoledne a večer. Každou podrobnost. Jsem utahaný a potřebuji povídání na dobrou noc. Poslechněte mě. Prosím.“

„Vy jste se snad zbláznil?“ Reeve otočil hlavu ke schodišti a zařval: „Trish... Tricie... Trish! Zavolej poldy.“

„Hezký pokus,“ pochválil ho Lynley, „ale poldové už přijeli. Honem, pane Reeve. Promluvme si tady.“ Postrkoval mužíka před sebou. V recepci ho srazil do křesla a rozsvítil.

„Na tohle byste měl mít aspoň osmnáctikarátový důvod,“ zasyčel Reeve. „Protože jestli nemáte, můžete očekávat soud, jaký jste v této zemi nikdy neviděl.“

„Ušetřete mě vyhrožování,“ odpověděl Lynley. „Možná působí v Americe, ale tady vám nevynese ani šálek kávy.“

Reeve si masíroval paži. „To ještě uvidíme.“

„Už teď se nemohu dočkat. Kde jste byl dnes odpoledne? A také dnes večer? Co to máte na tváři?“

„Cože?“ zeptal se nevěřícně. „Vy si myslíte, že vám na ty otázky odpovím?“

„Pokud nechcete, aby se vám sem nastěhovala jednotka z mravnostního, řekl bych, že mi povíte vše od A až do Z. A nepokoušejte mě, pane Reeve. Měl jsem dlouhý den. A když jsem unavený, nechovám se jako rozumný člověk.“

„Trhněte si.“ Reeve otočil hlavu ke dveřím a vykřikl: „Tricie. Pohni sebou. Zavolej Polmanteera. Neplatím mu jako blázen kvůli jeho ubohému zadku —“

Lynley popadl těžký popelník na recepčním stole a mrštíł jím po Reeveovi. Proletěl mu kolem hlavy, dopadl na zrcadlo a roztříštil je.

„Ježíši!“ vykřikl Reeve. „Co to sakra —“

„Odpoledne a večer. Chci odpověď. Hned.“

Když Reeve mlčel, Lynley k němu přistoupil, chytil ho za límec kabátku od pyžama, zatřepal s ním a kroutil látkou, až Reeveovi pevně obepínala krk. „Povězte mi, pane Reeve, kdo vás poškrábal. Řekněte mi, proč.“

Reeve vydal zvuk, jako by se dusil. Lynley zjistil, že se mu to líbí.

„Nebo to mám udělat za vás? Troufám si tvrdit, že znám osoby dramatu.“ S každým jménem mu přitáhl límec. „Vi Nevinová. Nicola Maidenová. Terry Cole. I Shelly Plattová, když na to přijde.“

Reeve lapal po dechu. „Za... tra... ce... ný... blá... zen.“ Snažil se zaháknout prsty za límec.

V tom okamžiku ho Lynley pustil a odhodil jako starý hadr. „Zkoušíte moji trpělivost. Začínám přemýšlet o tom, že zavolat na místní policejní stanici v Ladbroke Grove není tak špatný nápad. Pár nocí s chlapci v ladbrowské cele je možná přesně to, co vám rozváže jazyk.“

„Patříte minulosti. Znáám dost lidí, kteří —“

„O tom nepochybuji. Možná znáte lidi odsud po Istanbul. Zatímco by každý z nich rád zvedl telefon v případě,

že byste byl obviněn z kuplířství, zjistíte, že napadení ženy není mezi veřejně známými lidmi považováno za takovou zábavu. Ne, pokud přemýšlíte o tom, jaký materiál by poskytli bulvárním novinám, kdyby se roznese, že vám přispěchali na pomoc. Jakmile se roznese, že jste pasák, podat vám pomocnou ruku se stane velmi delikátní záležitostí. Očekávat od nich více... Nebyl bych tak nerozumný, pane Reeve. Teď zodpovězte mé dotazy. Co se vám stalo na tváři?"

Reeve mlčel, ale bylo na něm vidět, jak mu pracuje mozek. Zvažoval, co policie ví. Nepohyboval by se na hraně zákona tak dlouho, kdyby nezískal jisté právní znalosti týkající se jeho osoby. Věděl, že kdyby na něj měl Lynley něco pořádného – třeba očitého svědka nebo podepsanou výpověď oběti –, okamžitě by ho zajistil. Ale také chápal, že mu postavení mimo zákon poskytuje v nebezpečné situaci méně možností.

„Dobrá. To Tricia,“ konečně promluvil Reeve. „Je na jehle. Vrátil jsem se domů z kontroly jednoho nebo dvou děvčat, která se zhoršila. Bože, ztratil jsem nervy. Myslel jsem, že je mrtvá. Propleskal jsem ji, částečně ze strachu, částečně vzteky. Zjistil jsem, že na tom není tak špatně, jak jsem si myslel. Napadla mě.“

Lynley mu nevěřil ani slovo. „Snažíte se mi namluvit, že vám to udělala vaše manželka, zesláblá zneužíváním drog?“ podivil se.

„Byla nahoře v mrákotách, v nejhorším stavu za poslední měsíce. Nezvládl jsem to. Po těch dívkách a jejich potížích. Nemůžu být každého taťka. Tak jsem ztratil nervy.“

„Jaké potíže?“

„Cože?“

„Ty dívky. Jejich potíže.“

Reeve hleděl na recepční stůl a na brožurky nápadně upozorňující na služby MKR. „Vy o našem podniku víte. Ale asi netušíte, co všechno podnikám, abych je udržel zdravé. Každé čtyři měsíce krevní testy, kontroly na drogy, fyzické zkoušky, vyvážená strava, tělocvik...“

„Skutečná rána pro vaše finance,“ podotkl Lynley suše.

„Sakra. Nezajímá mě, co si myslíte. Je to sféra služeb, a když je člověk neposkytne, chopí se toho někdo jiný. Ne-

omlouvám se. Nabízím čisté zdravé vzdělané dívky ve slušném prostředí. Každý chlápek, který s jednou z nich tráví čas, dostane za své peníze odpovídající kvalitu a nemusí se bát, že domů donese nějakou chorobu. A proto jsem byl tak naštvaný, když jsem se vrátil. Dvě dívky s problémy."

"Onemocnění?"

"Genitální opar. Proto jsem byl tak naštvaný. A když jsem viděl Tricii, vybuchl jsem. Tak je to. Jestli chcete jejich jména, adresy a telefony, rád vám vyhovím."

Lynley si ho pozorně prohlížel a zvažoval, jestli se Reeve rozhodl riskovat nebo je to náhoda, že ho na tváři poznamenala manželka právě ten večer, kdy byla napadena Vi Nevinová. "Takže si sem přivedeme paní Reeveovou, aby nám vyličila, jak to vnímala ona."

"Ale, no tak. Spí."

"Nezdálo se mi, že by vám to nějak vadilo, když jste na ni před chvilkou křičel, aby zavolala policii. A Polmanteera... to je váš právník, že? Jestli chcete, můžeme mu zatelefonovat."

Reeve zíral na Lynleye s odporem a nechutí. Nakonec řekl: "Dojdu pro ni."

"Asi ne sám." Poslední věc, kterou si Lynley přál, bylo poskytnout Reeveovi možnost přimět manželku, aby potvrdila jeho slova.

"Fajn. Tak pojďte se mnou."

Reeve ho vedl po schodišti do patra. V ložnici do ulice přešel k lůžku velikosti hřiště a rozsvítil lampičku. Jeho manželka ležela na boku schoulená jako embryo a tvrdě spala.

Reeve ji přetočil na záda, popadl v podpaží a posadil. Hlava jí klesla na prsa jako hadrové panence. Vytáhl ji k čelu postele a opřel. "Hodně štěstí," popřál Lynleyovi s úsměvem. Ukázal na ošklivé modřiny na ženě krku se slovy: "Choval jsem se k té mrše drsněji, než jsem chtěl. Ztratila sebeovládání. Myslel jsem, že mě zabije."

Lynley pokynutím hlavou Reeveovi naznačil, že chce, aby ustoupil. Reeve ho poslechl. Lynley zaujal jeho místo vedle lůžka. Vzal Tricii za paži. Všiml si zlých stop po vpiších. Zkoušel jí tep, ale ona mezitím těžce vydechla, takže

se již nemusel snažit. Lehce ji pleskl přes tvář. „Paní Reeveová. Paní Reeveová. Probudte se.“

Reeve se za ním pohnul, a než si Lynley stačil uvědomit, co má v úmyslu, popadl vázu s květinami, vyhodil je na zem a vylil vodu manželce na obličej. „Krucí, Tricie. Vstávej!“

„Zůstaňte vzadu,“ přikázal mu Lynley.

Tricia zamrkala a otevřela oči, zatímco jí voda stékala po tvářích. Omámeným pohledem putovala z Lynleye na manžela. Bolestně sebou trhla. Ta reakce prozrazovala vše.

Lynley procedil mezi zuby: „Reeve, jděte odtud.“

„Houby,“ odmítl a rychle pokračoval: „Tricie, chce, abys mu řekla, že jsme se poprali. Že jsem šel po tobě a ty po mně. Pamatuješ se přece, jak se to stalo. Tak mu řekni, že jsi mi šla po obličejí, a on, k čertu, vypadne z tohoto domu.“

Lynley vyskočil na nohy. „Řekl jsem, ať odejdete!“

Reeve ukázal prstem na manželku. „Jen mu to pověz. Když se na nás podívá, vidí, že jsme se rvali, ale neuvěří mi, dokud mu neřekneš, že je to pravda. Tak mu to řekni.“

Inspektor ho vyhodil z místnosti a zabouchl dveře. Vrátil se k posteli. Tricia seděla jako předtím. Ani se nepohnula, aby se osušila.

K ložnici přiléhala koupelna, odkud Lynley přinesl ručník. Opatrně jí otřel obličej, poraněný krk a promočený hrudník. Tricia na něj chvíli mlčky hleděla. Potom odvrátila hlavu a zadívala se na dveře, jimiž vyprovodil jejího manžela.

„Povězte mi, paní Reeveová, co se mezi vámi stalo.“

Opět se na něj podívala a olízla si rty.

„Manžel vás napadl, že? Bránila jste se?“ Byla to směšná otázka a on si to plně uvědomoval. Jak by to asi mohla udělat? ptal se sám sebe. Poslední věci, v níž jsou lidé závislí na heroinu dobří, je divoká sebeobrana. „Dovolte, abych vám někoho zavolal. Potřebujete se odsud dostat. Musíte mít přátele. Bratry nebo sestry? Rodiče?“

„Ne!“ Popadla ho za ruku. Stisk postrádal sílu, ale nehty – stejně umělé jako vše ostatní – mu zaryla do kůže.

„Ani na vteřinu jsem neuvěřil, že jste se se svým man-

želem prala. Jakmile ho propustíme z vazby, bude to pro vás složité. Byl bych rád, kdybyste se odsud dostala dříve, než k tomu všemu dojde. Takže jestli mi dáte na někoho telefon..."

„Vězení?“ zašeptala a zdálo se, že se ze všech sil snaží vyčistit si hlavu. „Vy... zavřete? Ale říkal jste —“

„Vím. Ovšem to bylo dříve. Dnes večer se stalo něco, kvůli čemu nemohu dodržet slovo. Je mi to líto, ale nemám na výběr. Teď bych rád někomu zavolał. Dáte mi číslo?“

„Ne. Ne. To byla... uhodila jsem ho. Ano. Snažila... kousnout.“

„Paní Reeveová. Vím, že jste vyděšená. Přesto se snažte pochopit —“

„Poškrábala jsem ho. Nehty. Na obličej. Poškrábala. *Poškrábala*. Protože mě dusil a chtěla jsem ho... zastavit. Prosím. Prosím. Poškrábala... obličej. Do krve. Opravdu.“

Lynley viděl, že je stále neklidnější. Tiše zaklel. Zlobil se, že mu Reeve proklouzl a úspěšně zasáhl do rozhovoru s manželkou. Nadával si za vlastní neschopnost, za snad největší ztrátu sebeovládání, která mu kdy zatemnila mozek.

Nyní, v domě na Eaton Terrace, si vše vybavil. Prosařily se jeho zlost a touha pomstít Vi Nevinovou, takže umožnil Martinu Reeveovi, aby ho vyšachoval. Strach z manžela — nejspíš ve spojení se závislostí na heroinu, kterou nepochybně živil — Tricii přinutil potvrdit každé mužovo slovo. Lynley by sice mohl zahnat tu bezcitnou malou krysu na šesti- sedmihodinový výslech, ale Američan by si nevypracoval současné postavení, aniž by znal svoje práva. Měl nárok na právníka a vyžádal by si ho dříve, než by opustil dům. Takže by Lynley získal jediné bezesnou noc pro všechny zúčastněné. Nakonec by zjistil, že se od svého příjezdu do Londýna k zajištění pachatele nepřiblížil ani o krok.

Musel si přiznat, že k událostem v Notting Hillu došlo v důsledku jeho špatného odhadu. Ve snaze přivést Tricii Reeveovou k vědomí, aby mohla odpovídat na otázky, umožnil jejímu manželovi zůstat u ní tak dlouho, aby jí stačil říct, co má inspektorovi povědět. Čímž ztratil všechny výhody, které možná získal tím, že překvapil Martina

Reevea uprostřed noci. To byla drahá chyba. Takových omylů se dopouštějí začátečníci.

Chtěl si namluvit, že chyboval v důsledku těžkého a dlouhého dne, lichého pocitu kavalírství a naprostého vyčerpání. Ale neklid v duši, který se ho zmocnil, jakmile spatřil reklamu Pokušitelky Nikki, mluvil o zcela odlišné příčině. A protože se nechtěl zabývat příčinami ani jejich dosahem, vešel do kuchyně a pátral v lednici tak dlouho, dokud nenašel krabici se zbytkem *paelly*.

Přinesl si k nouzové večeři pivo, otevřel je a zamířil ke stolu. Unaveně klesl na židli a hluboce se napil. Vedle mísy s jablky ležel nějaký útlý časopis. Zatímco čekal, až mikrovlnná trouba dokoná zázrak s jídlem, vytáhl z kapsy brýle a podíval se na to, co, jak se ukázalo, byl upomínkový divadelní program.

Jak viděl, Dentonovi se podařilo zvítězit nad masami snažícími se získat lístky na nejpopulárnější představení sezony ve West Endu. Na černoštríbrné stránce stálo silnými písmeny jediné slovo – *Hamlet*, dále kord a vkusně umístěný nápis *King-Ryder Production* nad titulem. Lynley pobaveně potřásl hlavou, když listoval stránkami s fotografiemi. Pokud znal Dentona, tak několik příštích měsíců bude Eaton Terrace vystavena nekonečnému toku melodií z muzikálu, jež se právě té divadlu oddané duši vybaví.

Mikrovlnná trouba zacinkala. Vytáhl krabici a vysypal obsah neobřadně na talíř. Pustil se do velmi pozdní večeře. Ale samotné jídlo ho nedokázalo odvést od myšlenek, proto hledal nějaké jiné rozptýlení.

A našel je. Barbaru Haversovou.

Už musela najít něco užitečného, pomyslel si. Seděla u počítače od rána. Mohl tedy pouze předpokládat, že se mu konečně podařilo natlouct jí do hlavy, že má pokračovat v práci v centrální evidenci, dokud nenajde něco pořádného.

Natáhl se po telefonu na lince a namačkal její číslo, aniž uvažoval o tom, kolik je hodin. Bylo obsazeno. Podíval se na hodinky. Bože. Kdo by mohl Haversové volat v jednu dvacet v noci? Nikdo ho nenapadal, takže došel k závěru, že ta sakramentská osoba vyvěsila telefon. Odložil sluchátko a přitom ho napadlo: Co udělá s Haversovou? Ale ne-

chtěl se tím teď zabývat, protože by z toho měl jen neklidnou noc, což by nepřispělo ke zlepšení jeho pracovních výkonů.

Dojedl s programem Hamleta a v duchu děkoval Dentonovi, že mu poskytl rozptýlení.

Fotografie byly dobré, text zajímavý. Veřejnost měla stále ještě v čerstvé paměti sebevraždu Davida King-Rydera, takže vše spojené s jeho jménem mělo punc romantiky a melancholie. Navíc to nebylo při pohledu na smyslnou dívku v roli Ofélie tak těžké. A jak chytrý byl kostýmní výtvarník, že ji na setkání se smrtí oblékl do šatů tak průsvitných, že je vlastně nemusela vůbec mít! Stála osvětlená zezadu a pila jed. Stvoření na cestě mezi dvěma světy. Gázové šaty připomínaly cestu její duše do nebe, zatímco velmi ženské tělo ji pevně poutalo k zemi. Bylo to dokonalé spojení –

„Tommy, tak ty tady mlsně pokukuješ? Tři měsíce po svatbě a už jsi přistižen při okukování jiné ženy?“ Helena stála ve dveřích, mžourala, vlasy rozčuchané spánkem, a uvazovala si pásek od županu.

„Jen proto, že jsi už spala,“ hájil se Lynley.

„Odpovídáš příliš pohotově. Řekla bych, že jsi ji použil častěji, než by se mi líbilo.“ Postavila se za něj, podívala se mu přes rameno a položila mu chladnou štíhlou ruku na šiji. „Ach. Chápu.“

„Troška čtení při večeři. Nic jiného v tom není.“

„Hmm. Ano. Je krásná, vid’?“

„Kdo? Ach. Myslíš Ofélii? Vlastně jsem si nevšiml.“ Zavřel program, vzal ženu za ruku a políbil ji do dlaně.

„Jsi špatný lhář.“ Helen ho políbila na čelo, vyprostila ruku a zašla k lednici, odkud vytáhla láhev vody. Nalila si, opřela se o pracovní desku, a zatímco pila, dívala se na něj láskyplně přes okraj sklenice. „Vypadáš příšerně,“ poznamenala. „Jedl jsi vůbec? Ne. Nic neříkej. Od snídaně první pořádné jídlo, vid’?“

„Mám odpovídat, nebo ne?“ zeptal se rozumně.

„To je jedno. Máš to napsané v obličeji. Jak je možné, drahoušku, že dokážeš šestnáct hodin zapomenout se najíst, zatímco já nezvládnou nemyslet na jídlo ani deset minut?“

„To je rozdíl mezi upřímným a neupřímným srdcem.“

„Ale, nový pohled na obžerství.“

Lynley se zasmál. Vstal. Přistoupil k ní a objal ji. Voněla citrony a spánkem. Sklonil hlavu a položil jí tvář na temeno hlavy. Vlasy měla jemné jako vánek. „Jsem rád, že jsem tě probudil,“ zamumlal. Vzájemné objetí mu poskytovalo obrovskou útěchu.

„Nespala jsem.“

„Ne?“

„Ne. Jen jsem se snažila usnout, ale daleko jsem se nedostala.“

„To u tebe není obvyklé.“

„Není. Já vím.“

„Takže tě něco trápí.“ Pustil ji, podíval se na ni a sčesal jí vlasy z obličeje. Zadíval se jí do tmavých očí a snažil se odhalit, co prozrazují a co se naopak snaží ukrýt. „Svěř se mi.“

Dotkla se konečky prstů jeho rtů. „Opravdu tě miluji,“ řekla. „Mnohem víc, než když jsem si tě brala. Dokonce víc, než jsem tě milovala, když sis mě poprvé vzal.“

„To jsem rád. Ale cosi mi říká, že máš v hlavě něco jiného.“

„Ano. O tomhle jsem nepřemýšlela. Ale je pozdě, Tommy, jsi na povídání příliš vyčerpaný. Pojdme si lehnout.“

Moc si to přál. Nic mu nepřipadalo nádhernější, než položit si hlavu na měkký polštář a propadnout se do uklidňujícího spánku po boku milované manželky. Ale něco v Helenině výrazu napovídalo, že by to v tomto okamžiku nebylo nejmoudřejší. Ženy někdy říkají jednu věc, zatímco myslí jinou. Právě taková situace nejspíš nastala. Napůl přiznal pravdu, napůl zalhal: „Jsem vyřízený. Ale dnes jsme si pořádně nepopovídali a bez toho nebudu moct usnout.“

„Skutečně?“

„Vždyť mě znáš.“

Zkoumavě mu hleděla do tváře a pravděpodobně ji to, co viděla, uspokojilo. „Vlastně o nic moc nejde,“ začala. „Řekla bych duševní gymnastika. Celý den jsem přemýšlela o tom, jak daleko lidé zajdou, aby se vyhnuli konfrontaci s něčím.“

Zachvěl se.

„Copak?“

„Sáhla na mě smrt,“ přiznal se. „Z čeho to všechno vzniklo?“

„Z tapet.“

„Z tapet?“

„Do volných pokojů. Přece si vzpomínáš. Zúžila jsem výběr na šest, které mi připadaly obdivuhodné. Hlavně si uvědom, jaký jsem zmatkář, když mám něco vybírat. Celé odpoledne jsem je špendlila na stěny, stavěla před ně nábytek, věšela kolem obrazy. A pořád jsem se ještě nerozhodla.“

„Protože jsi myslela na to druhé?“ zeptal se. „Na lidi, kteří se nekonfrontují s tím, s čím je třeba?“

„Ne. To právě ne. Úplně mě pohltily ty tapety. A rozhodnout se mezi nimi – lépe řečeno zjistit, že se neumím rozhodnout – mi přišlo jako metafora mého vlastního života. Chápeš?“

Lynley nechápal. Byl příliš vyčerpaný, aby vůbec něco chápal. Ale přikývl, zatvářil se zamyšleně a doufal, že tomu porozumí.

„Ty by sis vybral a hotovo. Ale já to nedokážu. A nezáleží na tom, jak moc se snažím. Proč? zeptala jsem se nakonec. Odpověď je tak prostá: Kvůli tomu, kdo jsem. Kvůli tomu, do jakého tvaru mě hnětli. Ode dne narození do svatebního rána.“

Lynley zamrkal. „Koho z tebe uhnětli?“

„Tvoji manželku. Nebo manželku někoho, přesně jako jsi ty. Bylo nás pět a každá z nás dostala roli. V jedné chvíli jsme byly v bezpečí matčina těla a v příští v otcově náručí. Podíval se na nás a řekl: ‚Hmmm. Myslím, že bude manželkou hraběte. Troufám si tvrdit, že to dotáhne na příští princeznu z Walesu.‘ A jakmile věděl, jakou roli nám určil, hrály jsme ji. Samozřejmě jsme nemusely. A bůh ví, že Penelope a Iris netancovaly, jak se pískalo. Ale nevím, proč my tři, Cybele, Daphne a já, jsme byly jen měkkou hlinou v jejich rukách. A když jsem si to uvědomila, Tommy, musela jsem udělat další krok. Zeptat se, proč.“

„Proč jsi byla měkká hlína.“

„Ano. Proč. Chtěla jsem to vědět a tvrdě jsem trvala na odpovědi. Co myslíš, na co jsem přišla?“

Točila se mu hlava a únavou ho pálily oči. Zeptal se, podle vlastního uvážení dostatečně rozumně: „Helen, co to má společného s tapetami?“ a v tom okamžiku věděl, že ji nějak zklamal.

Vyklouzla mu z náruče. „To je jedno. Teď není ten správný okamžik. *Věděla* jsem to. Vidím, jak jsi vyčerpaný. Pojďme do postele.“

Snažil se to napravit. „Ne, chci to slyšet. Přiznávám, že jsem unavený. A uniklo mi vše po tančící měkké hlíně. Ale chci si povídat. A poslouchat. A vědět...“ Vědět co? ptal se v duchu. Neuměl odpovědět.

Zamračila se na něj, což bylo jasné varovné znamení, kterého si měl všimnout, ovšem přehlédl je. „Cože? Tančící měkká hlína? O čem to mluvíš?“

„O ničem. Bylo to hloupé. Jsem idiot. Zapomeň na to. Prosím. Vrať se. Chci tě obejmout.“

„Ne. Vysvětli mi, cos tím myslel.“

„Helen, nic. To byl jen nesmysl.“

„Jen hloupost vyplývající z mých řečí.“

Vzdychl. „Promiň. Máš pravdu. Jsem vyřízený. A v takovém stavu vůbec nepřemýšlím. Říkala jsi, že dvě z tvých sester netancovaly, jak otec pískal, zatímco vy tři ano, takže jste se staly měkkou hlínou. Spojil jsem si to a podivil jsem se, jak může měkká hlína tancovat podle jeho pískání... Promiň. To byla pitomá poznámka. Už mi to nemyslí.“

„A mně vůbec. Což, předpokládám, by nikoho z nás nemělo překvapit. Ale to je to, co jsi chtěl, vid’?“

„Co?“

„Manželku, která neumí myslet.“

Cítil se, jako by dostal políček. „Helen, to není jen ztracený nesmysl. To je také urážka nás obou.“ Vzal ze stolu talíř s příborem a odnesl je ke dřezu, aby je umyl. Zbytečně dlouhou dobu sledoval, jak odtéká voda, a nakonec si povzdychl: „Sakra.“ Otočil se k ní. „Promiň, miláčku. Nechci, abychom se hádali.“

Zjihla jí tvář. „Taky že ne.“

Vrátil se k ní a opět si ji přitáhl k sobě. „Tak tedy co?“ zeptal se.

„Neshodnu se sama se sebou.“

KAPITOLA 24

Ukázalo se, že najít člověka z King-Ryder Production, kterého Terry Cole navštívil, nebylo tak snadné, jak si Barbara po rozhovoru s Neilem Sitwellem představovala. A to přesto, že měla seznam zaměstnanců. Nejen že jich byly tři tucty, ale většina z nich netrávila sobotní večer doma. Vždyť to byli lidé od divadla. A ti, jak zjistila, nemají ve zvyku pobývat blaženě pod vlastní střechou, mají-li možnost vyrazit do města. Takže až krátce po druhé ráno se jí podařilo vystopovat Coleův kontakt na Soho Square 31-32: Matthew King-Ryder, syn nedávno zesnulého zakladatele divadelní produkční společnosti.

Souhlasil, že se s ní setká – „po deváté, jestli vám to nevadí. Jsem úplně vyřízený“ – v jeho bytě na Baker Street.

V půl desáté Barbara dorazila na adresu uvedenou na seznamu spolu s telefonním číslem. Byl to činžovní dům, jedna z těch obrovských viktoriánských budov, které koncem devatenáctého století signalizovaly změnu bydlení z prostorného a půvabného prostředí k umírněnějšímu a jaksi stísněnějšímu. Samozřejmě relativně. Ve srovnání s Barbařiným příbytkem byl King-Ryderův byt skutečným palácem, přestože vypadal jako výsledek jedné ze špatně promyšlených přestaveb větších bytů, při nichž byly cirkulace vzduchu a přirozené osvětlení obětovány naplnění čísi kapsy měsíčním nájemným.

Nebo aspoň tak Barbara odhadovala byt, do něhož ji Matthew King-Ryder vpustil. „Omluvte ten nepořádek, prosím. Budu se stěhovat.“ Mluvil o hromadě odpadků

a pytlů, které čekaly před vchodem do bytu, až je odnese úklidová četa. Odvedl ji špatně osvětlenou předsíní do obývacího pokoje. Všude ležely otevřené krabice s knihami, trofeji a různými ozdobami nedbale zabalenými do novin, záramované fotografie a divadelní plakáty opřené o stěny a připravené na uložení. „Konečně vcházím do světa majitelů realit,“ přiznal se King-Ryder. „Získal jsem dost, abych si mohl koupit dům, ale ne dost na dům a současně na lidi, kteří by vše zabalili a přestěhovali. Takže je to trochu udělej si sám. Proto ten nepořádek. Promiňte. Tady. Posad'te se.“ Smetl na zem stoh divadelních programů. „Dala byste si kávu? Právě si ji jdu uvařit.“

„Jistě,“ řekla Barbara.

Šel do kuchyně ležící přímo za jídelním koutem. Nezávazně s ní hovořil přes servírovací okénko, zatímco odměřoval zrnka do mlýnku na kávu. „Budu bydlet na jih od řeky, takže nebude tak snadné se dostat na West End. Ale je to dům, ne byt. Má slušnou zahradu a, což je důležitější, je v soukromém vlastnictví. A je můj.“ Sklonil hlavu a usmál se na ni. „Promiňte. Jsem z toho celý vedle. Ve třiatřiceti jsem konečně dostal hypotéku. Kdo ví? Další bude možná svatba. Mám rád silnou. Tedy kávu. Vyhovuje vám to?“

Barbara ho ujistila, že ano. „Co se mě týká, čím víc kofeinu, tím líp.“ Při čekání se bezmyšlenkovitě probírala hromadou záramovaných fotografií vedle svého křesla. Na většině z nich byly zachyceny stále stejné osoby v průběhu let, společně se stále známějšími divadelními tvářemi.

„To je váš tatínek?“ překřičela Barbara konverzačně, ovšem zbytečně, hluk mlýnku.

King-Ryder vykoukl okénkem a viděl, co návštěva dělá. „Ach. Ano. To je táta.“

Ti dva muži se velmi málo podobali. Matthewa příroda obdařila všemi tělesnými přednostmi, které otcí odepřela. Zatímco otec byl malý, s obličejem jako žába, vypoulenýma očima člověka s nemocnou štítnou žlázou a bradavicemi na obličejí, syn více vyrostl. Měl aristokratický nos, pleť, oči a ústa, za něž by ženy plastickým chirurgům pořádně zaplatily, aby je získaly.

„Nejste si moc podobní,“ poznamenala Barbara. „Vy a váš táta.“

Z kuchyně se ozval krátký, smutný smích. „Ne. Nebylo na něm moc co obdivovat, že? Bohužel to věděl. Jako kluka ho hodně šikanovali. Myslím, že proto byl na ženy. Aby si něco dokázal.“

„S tou jeho smrtí to bylo hodně zlé. Bylo mi to líto... no, však víte.“ Barbara se cítila nepříjemně. Co se dá nakonec o sebevraždě říct?

Matthew přikývl, ale mlčel. Vrátil se k vaření kávy a Barbara k fotografiím. Jen jedna zachycovala otce a syna pohromadě. Byl to starý školní obrázek, na němž stál malý Matthew s trofejí v ruce a s okouzlujícím úsměvem na tváři. Otec držel v ruce smotaný program a ustaraně se mračil. Matthew stál hrdě ve sportovním oděvu s koženým popruhem šikmo přes prsa, po způsobu vojáka z první světové války. David měl svoji verzi uniformy, tmavý oblek, který vypovídal o spoustě právě promeškaných pracovních schůzek.

„Tady na tom záběru nevypadá šťastně,“ podotkla Barbara. Vytáhla fotografii a pečlivě si ji prohlížela.

„Ach, tenhle. Sportovní den ve škole. To táta skutečně nenáviděl. Byl na sport úplně levý. Ale když ho máti dostala k telefonu, uměla dobře hrát na jeho pocity viny, takže se obvykle ukázal. Ale rád to neměl. A když dělal něco, do čeho se mu nechtělo, dával to pěkně najevo. Typický umělec.“

„To muselo bolet.“

„Ani ne. Tehdy už byli rozvedení, tedy rodiče, takže jsme se sestrou byli rádi, když si na nás udělal čas.“

„Kde je teď?“

„Isadora? Navrhuje kostýmy. Většinou pro Královskou shakespearovskou společnost.“

„Takže jste šli oba v jeho šlépějích.“

„Spíš Isadora. Ona je tvůrčí osobnost jako otec. Já jsem jen cifršpion.“ Vrátil se do obývacího pokoje se starým cínovým podnosem, na němž stály dva šálky kávy, džbáněk mléka a talířek s kostkovým cukrem. Položil jej opatrně na stoh časopisů, sedl si na gauč a vysvětlil Barbaře, že byl manažerem a agentem nebožtíka otce. Vyjednával smlouvy, získával autorské honoráře z mnoha představení po celém světě, prodával práva na uvedení her a hlídal peníze, když společnost připravovala nový kus v Londýně.

„Takže vaše práce otcovou smrtí nekončí.“

„Ne. Protože jeho práce, tedy hudba samotná, vlastně nikdy nekončí. Já budu zastávat tohle místo, dokud se budou jeho díla někde hrát. Nakonec snížíme počet zaměstnanců produkční společnosti, ale někdo bude muset dávat pozor na všechna práva. A taky tady stále bude ten fond.“

„Fond?“

Matthew si hodil do šálku tři kostky cukru a zamíchal kávu lžičkou s keramickou rukojetí. Objasnil Barbaře, že jeho otec založil před několika lety nadaci na podporu výkonných umělců. Peníze se využívají na školné pro herce a hudebníky, podporu nových produkcí, uvedení prací neznámých dramatiků, pomoc začínajícím textařům a hudebním skladatelům. Po smrti Davida King-Rydera půjdou všechny prostředky získané z jeho díla do fondu. Něco odkázal svojí páté a poslední manželce, ale všechno ostatní zanechal fondu.

„To jsem nevěděla,“ přiznala ohromeně. „Šlechetný chlapík. To je hezké, že podal ostatním pomocnou ruku.“

„Můj táta byl slušný člověk. Nebyl nám se sestrou v dětství příliš otcem a nevěřil na almužny a rozmazlování. Ale podporoval talenty, kdykoliv zjistil, že je dotyčný ochotný pracovat. A to je podle mého názoru skvělý odkaz.“

„To, co se stalo, je moc zlé. Chci říct... víte.“

„Díky. Bylo to... pořád tomu nerozumím.“ Matthew zíral na okraj hrnečku. „Nejpodivnější na tom je, že měl po všech těch špatných letech zase úspěch. Diváci šileli ještě před děkovačkou a on tam byl. Viděl to. Dokonce i kritici stáli. Takže bylo jasné, že bude mít zázračné kritiky. Musel to vědět.“

Barbara ten příběh znala. Premiéra Hamleta. Po mnoha zlých letech skvělý úspěch. Žádný dopis na rozloučenou, v němž by skladatel a textař v jedné osobě vysvětlil, proč si prostřelil hlavu, zatímco v přilehlé koupelně ležela manželka ve vaně.

„Byli jste si s otcem blízcí,“ poznamenala Barbara, když viděla zjevný smutek v Matthewově tváři.

„Ne v dětství a v pubertě. Ale v posledních letech ano. To ano. I když očividně ne dost.“ Zamrkal a napil se kávy. „Takže fajn. Konec. Přišla jste služebně. Říkala jste, že se

mnou chcete mluvit kvůli Terenceovi... Tomu klukovi v černém, který mě navštívil v Soho."

„Ano. Terence Cole.“ Barbara ho seznámila s některými fakty a očekávala, že je potvrdí. „Neil Sitwell, hlavní nákupčí Bowers z Cork Street, říkal, že ho za vámi poslal s kouskem originálního notového zápisu od Michaela Chandlera. Uvědomil si, že budete vědět, jak se má Terry spojit s právníky spravujícími Chandlerovo dědictví.“

Matthew se zamračil. „To udělal? To je neobvyklé.“

„Vy nevíte, jak se s těmi advokáty spojit?“ podivila se Barbara. Nemohla tomu uvěřit.

Rychle ji opravil. „Samozřejmě že Chandlerovy právníky znám. Znam i samotné Chandlerovy, když na to přijde. Michael měl čtyři děti a všechny jsou v Londýně. I vdova. Ale ten kluk se o Bowers nezmínil. Ani o Neilu Sitwellovi. A co je nejdůležitější, o žádné hudbě.“

„Skutečně? Tak proč vás požádal o schůzku?“

„Říkal, že slyšel o fondu. To samozřejmě mohl, protože jsem po otcově smrti dělal mnoho rozhovorů pro tisk. Cole doufal, že ho podpoříme. Přinesl mi snímky svých prací.“

Tohle zastihlo Barbaru tak nepřipravenou, až ji přepadl pocit, že má naprosto prázdnou hlavu. „Jste si jistý?“

„Samozřejmě. Měl s sebou album a já jsem si zpočátku myslel, že přišel žádat o finanční podporu při studiích scénografie nebo kostýmního návrhářství. Protože, jak jsem říkal, takové lidi fond podporuje. Umělce spojené nějakým způsobem s divadlem. Ne umělce všeobecně. Ale to on nevěděl. Nebo to špatně pochopil. Přečetl... Nevím.“

„Ukázal vám to album?“

„Obrázky jeho děl, většinou pěkně ošklivých. Různě zohýbané zemědělské náčiní. O moderním umění toho moc nevím, ale z toho, co jsem viděl, soudím, že se měl zamyslet nad výběrem jiné profese.“

Barbara uvažovala. „Kdy vás Terry Cole navštívil?“

Matthew chvíli přemýšlel. Vstal a přinesl od vedle diář. Nezapsal si to, protože Cole si nesjednával schůzku telefonicky předem. Ale bylo to ten den, kdy ho Ginny, otčova poslední manželka, navštívila v kanceláři, a to si poznamenal. Řekl Barbaře datum. Byl to tentýž den, kdy Terry Cole zemřel.

„Pochopitelně jsem mu neřekl, co si o jeho práci myslím. K tomu jsem neměl důvod. A navíc se mi zdálo, že to bral hrozně vážně.“

„Cole se vůbec nezmínil o hudbě? O stránce notového zápisu? Nebo o Michaelu Chandlerovi? Dokonce ani o vašem otci?“

„Vůbec ne. Pochopitelně věděl, kdo byl můj otec. Mluvil o tom. Ale řekl bych, že jen proto, že doufal v nějaké peníze od fondu. Jedna dvě poklony na uhlazení cestičky. Jestli víte, co tím míním. Ale tak to bylo.“ Matthew se zase posadil, zavřel diář a uchopil šálek. „Promiňte. Asi jsem vám moc nepomohl, že?“

„Nevím,“ odpověděla zamyšleně.

„Smím se zeptat, proč sháníte informace o tom klukovi? Provedl něco...? Tedy, jste od policie.“

„Něco provedli jemu. Byl zavražděn ve stejný den, kdy byl u vás.“

„Ve stejný...? Bože. To je hnusné. Jste vrahovi na stopě?“

Barbara o tom přemýšlela. Určitě to považovala za stopu. Vypadalo to tak, bylo to tak cítit, chovalo se to tak. Ale poprvé od okamžiku, kdy ji Lynley poslal zpátky k centrální evidenci s příkazem prozkoumat Maidenovy případy kvůli možnému spojení se smrtí jeho dcery, a poprvé od chvíle, kdy tuto práci zavrhl jako nepřínosnou, si musela položit otázku, jestli pronásleduje lišku, nebo heřinka, nasoleného a pořádně vysušeného.

Vylovila z kabely klíče od auta a řekla Matthewovi, že mu zavolá, pokud bude mít další otázky. A kdyby si náhodou vzpomněl na něco souvisejícího s Terrym Colem... Podala mu svoje telefonní číslo a požádala ho, aby se jí ozval.

Matthew King-Ryder ji ujistil, že ano. A pro případ, že Terry Cole vypátral jména Chandlerových právníků bez pomoci King-Rydera, chtěl, aby policie měla název firmy a telefonní čísla. Otevřel diář, našel správnou stránku, po níž sjížděl prstem. Když našel, co hledal, přečetl jména a čísla Barbaře, aby si je poznamenala. Poděkovala mu za spolupráci a popřála štěstí při stěhování na jih od řeky. Doprovodil ji ke dveřím. Jako každý rozumný Londýňan za ní zavřel na řetěz.

Zůstala sama na chodbě před jeho bytem. Přemýšlela o tom, co slyšela, a zvažovala, jak – pokud vůbec – tyto informace zapadají do skládačky Coleovy smrti. Vzpomněla si, že Terry mluvil o velké zakázce. Myslel tím velké naděje, které vkládal do grantu z King-Ryderova fondu? Přikláněla se k závěru, že Terryho návštěva u Matthewa musela mít něco společného s jeho originálními notovými zápisy Michaela Chandlera. Ovšem pokud se dozvěděl, že je pro něj ta hudba bezcenná, proč by se namáhal zjišťovat právníky a vracet papíry Chandlerově rodině? Určitě mohl doufat v nálezný. Jenže i kdyby je dostal, mohlo by se srovnávat s uměleckým grantem, který by mu umožnil vytrvat v nejisté kariéře sochaře? To sotva. Mnohem lepší bylo zapůsobit na bohatého dobrodince svým talentem, než doufat v štědrost neznámých lidí, vděčných za to, že se jim vrátil jejich majetek.

Ano. To dávalo smysl. A jakmile Terry pochopil, že vyplnění jeho snů závisí na laskavosti a štědrosti neznámých lidí, pravděpodobně zavrhl možnost, že by získal peníze za Chandlerův rukopis. Po rozhovoru se Sitwellem tu hudbu nejspíš odvrhl a strčil někam mezi své věci. Což ovšem vyvolávalo otázku, jak to, že s Nkatou nic při dobovní prohlídce nenašli? Ale všimli by si mezi jeho krámy kusu papíru? Zvláště když na jejich smysly útočilo umění obou spolubydlících.

Umění, říkala si, styčný bod všech podrobností tohoto případu. Umění. Umělci. King-Ryderův fond. Matthew říkal, že granty dávají pouze tvůrcům spjatým s divadlem. Ale jak zabránit umělci, aby se nezaměřil krátkodobě na divadlo jen kvůli penězům z fondu? Jestli Terry Cole na ten nápad přišel, pokud se představil jako scénograf, ne jako sochař, jestliže jeho velká zakázka byla ve skutečnosti jen podvodem spáchaným na fondu, který byl založený jako nehynoucí vzpomínka na velkou postavu divadla...

Ne. Předbíhala se. Míchala dohromady příliš mnoho možností. Způsobí si těžkou hlavu a rozvíří bahno v už tak zakalené vodě. Potřebovala přemýšlet, vypadnout odsud na vzduch, procházet se svižně po Regent's Parku, aby si mohla utřídit všechno, co se neustále kupí –

Barbařin pohled spočinul na krámech před King-Ryde-

rovým bytem. Cestou sem si jich nevšímal, teď ano. Mluvili spolu o umělcích a o jeho nepatrných znalostech moderního umění. A právě proto ji zaujalo to, co viděla u jeho bytu.

Plátno mezi odpadky. Stálo lícem ke zdi, obestavěné pytle.

Rozhlédla se kolem sebe. Chtěla vědět, co považuje Matthew King-Ryder za umění, ať už odložené, nebo ne. Odstranila pytle s odpadky a odklopila obraz.

„Krucifix,“ zašeptala, když uviděla směšnou blond ženu s obrovskou otevřenou pusou a s vyměšující kočkou na jazyku.

Barbara viděla už tucet, možná víc variací na toto pochybné téma. Mluvila také s autorkou. Cilla Thompsonová přece hrdě prohlásila, že prodala plátno „minulý týden nějakému pánovi s dobrým vkusem“.

Barbara hleděla zkoumavě na dveře King-Ryderova bytu. Zamrazilo ji. Došla k závěru, že vrah bydlí uvnitř. A rozhodla se, že právě ona bude tím poldou, který ho předá spravedlnosti.

Lynley přišel do kanceláře v deset hodin dopoledne a našel Barbařinu zprávu na stole. Přečetl shrnutí a závěry týkající se případů, jež zkoumala v centrální evidenci, a všiml si náznaku zlosti, s níž autorka volila slova. Ovšem teď si nemohl dovolit přikládat váhu její sotva skryté kritice rozkazu, který dostala. Toto ráno už tak nestálo za nic a on měl na práci naléhavější záležitosti než nespokojenost detektiva konstábla se svým pověřením.

Cestou z Eaton Terrace do Victoria Street odbočil do Fulhamu a zastavil se v nemocnici, aby zjistil, jak se vede Vi Nevinové. Ošetřující lékař mu povolil čtvrt hodinovou návštěvu. Ale byla pod silnými sedativy a během té doby se vůbec neprobrala. Přišel ji prohlédnout plastický chirurg, takže jí museli odstranit obvazy. Ani to ji nevzbudilo.

Během vyšetření přijela do nemocnice Shelly Plattová v lněném kalhotovém kostýmu, sandálech, s oranžovými vlasy ukrytými pod lýkovým kloboukem se širokou krem-pou a se slunečními brýlemi na očích. Chtěla Vi vyjádřit lítost nad smrtí Nicolý Maidenové. Od Lynleyovy návště-

vy v jejím bytě jí opakovaně telefonovala. Protože ji nemohla zastihnout, vydala se nakonec do Rostrevor Road. Od sousedů se dozvěděla, že bývalá spolubydlící byla napadena.

„Musím ji vidět!“ zaslechl Lynley zvenku, zatímco plastický chirurg zkoumal trosky Viina obličeje a hovořil o kostech roztržštěných jako sklo, kožních štěpech, pojivové tkáni a zajizvení nezúčastněně jako člověk hodící se spíše na lékařský výzkum, než na léčení pacientů. Lynley poznal přízvuk i hlas samotný. Omluvil se a vyšel z pokoje. Shelly Plattová se snažila protlačit kolem policejní stráže a staniční sestry.

„Udělal to, že jo?“ vykřikla Shelly, jakmile si všimla inspektora. „Vyklopila sem mu to a von ji našel, že jo? Určitě. A dostal ji přesně tak, jak sem si to myslela. A teď bude po mně, esli ví, že sem vám pověděla pravdu o jeho kšeftu. Jak se má? Jak je Vi? Nechte mě, ať se na ni kouknu. Musím.“

Mluvila stále hysteričtěji a sestra se zeptala, jestli je toto „stvoření“ příbuznou pacientky. Shelly odložila sluneční brýle a krví podlité oči upřela v němé prosbě na Lynleye.

„To je její sestra,“ informoval kriminalista ošetřovatelku. „Smí dovnitř.“

Shelly vrazila do pokoje a vrhla se na postel, kde jiná sestra obvazovala Vi obličej. Chirurg si mezitím umyl ruce a odešel. Shelly se rozplakala. „Vi. Vi. Vi, panenko,“ vzlykala. „Nic sem tak nemyslela. Jediný slovo.“ Zvedla z pokrývky Viinu ochablou ruku a přitiskla si ji na srdce, jako by údery v kostnaté hrudi mohly ta slova nějak potvrdit. „Co s ní je?“ zeptala se ošetřovatelky. „Co ste jí udělali?“

„Je pod sedativy, slečno.“ Sestra znechuceně ohrnula rty a přilepila na obvazy poslední pruh leukoplasti.

„Ale bude v pořádku, že jo?“

Lynley se podíval na ošetřovatelku a řekl: „Zotaví se.“

„Ale co její vobličej. Je celej zafačovanéj. Co jí udělal na fasádě?“

„Právě tam ji bil.“

Shelly se rozplakala ještě víc. „Ne. Ne. Bože, Vi. To je mi líto. Nechtěla sem ti ublížit. Byla sem jen nakrknutá. Víš, jaká sem.“

Sestra pokrčila při tomto citovém výbuchu nos a opusila pokoj.

„Bude potřebovat plastiku,“ vysvětlil Lynley Shelly, když osaměli. „A potom...“ Hledal způsob, jak dívce jasně a zároveň citlivě objasnit, jaká budoucnost Vi Nevinovou nejspíš čeká. „S největší pravděpodobností bude mít omezenější profesionální možnosti, než měla dříve.“ Čekal, jestli to Shelly pochopí bez dalších podrobností. Sama nehezká, a přesto stále činná, musí vědět, co znamená zjizvená tvář pro dívku, která si vydělávala tím, že si hrála před klienty na Lolitu.

Shelly ustrašeně pohlédla na přítelkyni. „Tak se o ni postarám. Vod teď každou minutu. Postarám se o moji Vi.“ Políbila Vi ruku, stiskla ji pevněji a ještě více se rozplakala.

„Teď musí odpočívat,“ upozornil ji Lynley.

„Nepudu vod ní, dokud nebude vědět, že sem tady.“

„Můžete čekat u konstábla. Postarám se o to, aby vás jednou za hodinu pouštěl dovnitř.“

Shelly neochotně pustila Viinu ruku. Na chodbě se zeptala: „Dete po něm, že jo? Zabásnete ho rovnou teď?“ Tyto dvě otázky Lynleye celou cestu do Yardu pronásledovaly.

Martin Reeve měl k útoku na Vi Nevinovou motiv, prostředky i příležitost. Musel mít peníze na náročný životní styl a na drogy pro manželku. Nemohl si dovolit přijít o jediný finanční zdroj. Pokud se jednomu děvčeti podařilo uniknout mu, nic nemohlo zabránit další dívce, nebo deseti, následovat její příklad. Kdyby to dovolil, brzy by byl zcela mimo hru. Vždyť dvěma nezbytnými účastníky prostituce jsou samy prostitutky a ochotní zákazníci. Pasáci jsou postradatelní. Martin Reeve si to uvědomoval. Ovládal svoje ženy odstrašujícím příkladem a děsem: Dokázal, jakými prostředky si bude hájit království, což znamenalo, že co se stalo jedné, se klidně může přihodit i další. Vi Nevinová posloužila jako exemplární příklad pro zbytek Reeveových děvčat. Zbývala jediná otázka. Byli také Nicola Maidenová a Terry Cole exemplárními případy?

To se dalo zjistit jediným způsobem: Dostat Reevea do Yardu bez advokáta v patách a okamžitě ho přelstít.

Ovšem Lynley si uvědomoval, že musí toho člověka vyšachovat a že v tomto směru má omezené možnosti.

Lynley hledal na fotografiích z mezonetu, které dostal dnes ráno, prostředek k manipulaci a nátlaku na Reevea. Zadíval se zvláště pozorně na otisk boty v kuchyni a říkal si, jestli je ten šestihranný vzor na podrážce natolik vzácný, aby k něčemu byl. Určitě stačí na povolení k domovní prohlídce. A s papírem v ruce mohou tři nebo čtyři důstojníci roztrhat MKR Financial Management na kousky a najít důkazy o Reeveově skutečné činnosti, i kdyby byl natolik chytrý, že by se zbavil bot se šestihrany na podrážkách. Jakmile získají důkazy, mohou toho pasáka zastrašit. A přesně toho chtěl Lynley dosáhnout.

Prohlížel snímky a odkládal je jeden za druhým na stůl. Náhle vrazila do kanceláře Barbara Haversová.

„Krucí písek,“ řekla bez pozdravu, „inspektore, počkejte, až vám povím, co mám.“ Spustila o aukční síni na Cork Street, nějakém Sitwellovi, Soho Square, King--Ryder Production. „A když jsem odcházela z jeho bytu, uviděla jsem ten obraz,“ prohlásila vítězoslavně. „A věřte mi, pane, kdybyste se podíval na Cilliny práce v Battersea, souhlasil byste, že je to sakra víc než náhoda, že jsem zakopla o někoho, kdo si jeden z jejích nechutných kousků koupil.“ Klesla do jednoho z křesel před Lynleyovým psacím stolem a sáhla po fotografiích. Letmo je prohlížela a přitom pokračovala: „Náš muž je King-Ryder. A můžu vám to napsat krví, jestli chcete.“

Lynley se na ni díval přes horní okraj brýlí. „Co vás zavedlo tím směrem? Je tady nějaké spojení mezi panem King-Ryderem a Maidenovým působením u SO10? Protože ve zprávě jste se nezmínila...“, odmlčel se udiveně, což mu nebylo příjemné. „Haversová, jak jste se dostala na King-Rydera?“

Odhodlaně prohlížela fotografie, i když vyhrkla: „To bylo tak, pane. Našla jsem v bytě Terryho Colea navštívenku s adresou. Myslela jsem... No, já vím, že jsem vám ji měla hned předat, ale zapomněla jsem na to, když jste mě poslal zpátky na centrální evidenci. A včera jsem měla po dopsání zprávy volnou chvíli, tak —“ Zaváhala. Nakonec zvedla pohled od snímků, ovšem tvářila se jinak.

Sebejistý výraz, s nímž vešla do kanceláře, zmizel. „Protože jsem znala tu adresu na navštívence, zašla jsem na Soho Square a potom do Cork Street a... Inspektore, sakra. Jaký je rozdíl v tom, co mě k němu přivedlo? King-Ryder lže, a když lže, oba dva víme, že k tomu má jediný důvod.“

Lynley odložil zbytek fotografií na stůl. „To nechápu. Máme spojení mezi našimi dvěma oběťmi: prostituce a reklama na prostituci. Došli jsme k dalšímu možnému motivu: pomsta pasáka na dvou zrádkyních z jeho stáje, mimochodem jednu z nich zbil včera večer. Nikdo mu nemůže potvrdit alibi na úterý večer, až na manželku, jejíž slovo nemá větší váhu než dech, jímž to říká. Potřebujeme najít vražednou zbraň, která může být klidně v Reeveově domě. Tak, Haversová, to vše jsme zjistili, a rád bych dodal, že takovou policejní práci, které jste se v posledních dnech nejspíše vyhýbala. Byl bych vám vděčný, kdybyste mi dala seznam faktů, na jejichž základě jste odhalila Matthewa King-Rydera jako našeho vraha.“

Mlčela, ale Lynley viděl, jak jí po krku stoupá ošklivá červeň.

„Barbaro, doufám, že jsou vaše závěry výsledkem mravenčí práce, a ne intuice.“

Zrudla ještě více. „Inspektore, vždycky tvrdíte, že v případě vraždy náhody neexistují.“

„To ano. Ale co je ta náhoda?“

„Obraz. Ta hrůza od Cilly Thompsonové. Proč má obraz od spolubydlící Terryho Colea? Nemůžete namítnout, že ho koupil, aby si ho pověsil na stěnu, protože potom by nebyl mezi odpadky. Takže to musí něco znamenat. A podle mého –“

„Podle vás to znamená, že je vrah. Ale nemáte pro tu vraždu žádný motiv, že?“

„Právě jsem začala. Jen jsem se zastavila u King-Rydera, protože Terryho Colea za ním poslal ten Neil Sitwell. *Neředpokládala* jsem, že u jeho dveří najdu jeden z Cilliných obrazů. Taky mě to pořádně zaskočilo. No, koho by ne? O pět minut dřív mi King-Ryder vykládal, že za ním Terry přišel kvůli grantu. Odejdu z bytu, snažím se uspořádat nové informace a mezi odpadky najdu obraz, který mi

napovídá, že King-Ryder má spojitost s tím zabíjením, o němž se mi nezmínil.“

„Spojitosť se zabíjením?“ Lynleyho slova zněla skepticky. „Haversová, v tomto okamžiku jste odhalila pouze to, že by King-Ryder mohl mít spojitost s někým, kdo má spojitost s někým, kdo byl zavražděn ve společnosti ženy, s níž není vůbec spojený.“

„Ale –“

„Dost. Žádné ale, Haversová. Když na to přijde, tak ani žádna a, žádná pokud. Při tomto vyšetřování se mnou neustále bojujete, a to teď musí skončit. Pověřil jsem vás úkolem, který jste značně ignorovala, protože se vám nelíbí. Vydala jste se vlastní cestou na úkor týmu –“

„To není fér!“ ohradila se. „Napsala jsem zprávu. Položila jsem vám ji na stůl.“

„Ano. Přečetl jsem si ji.“ Lynley vytáhl papíry a zvedl je, aby zdůraznil svá slova. „Barbaro, myslíte si, že jsem hlupák? Předpokládáte, že neumím číst mezi řádky textu, který se tváří jako práce profesionála?“

Sklopila oči. Ještě držela část fotografií Viina zničeného bytu a upřeně se na ně dívala. Svírala je stále pevněji, až jí zbělely prsty. Krev jí stoupala do obličeje.

Díky bohu, pomyslel si Lynley. Konečně si získal její pozornost. Je třeba kout železo, dokud je žhavé. „Když dostanete úkol, očekává se od vás, že ho splníte. Bez otázek nebo dohadů. A když práci dokončíte, máte odevzdat zprávu napsanou nevzrušivým jazykem nezaujatého profesionála. A potom máte čekat na další úkol s myslí otevřenou a schopnou zpracovávat informace. Nepředpokládá se, že pokud náhodou nesouhlasíte se směrem, jímž se ubírá vyšetřování, napíšete k tomu nechutný komentář. Toto,“ udeřil zprávou do dlaně, „je skvělým dokladem toho, proč jste v postavení, v němž se nyní nacházíte. Dostanete-li příkaz, který se vám buď nelíbí, nebo s ním nesouhlasíte, vezmete věci do svých rukou. Jdete svojí cestou a naprosto se neohlížíte na nic, a to od zásad vztahu nadřízený-podřízený po bezpečnost obyvatel. Dopustila jste se toho před čtvrt rokem v Essexu a opět nyní. Jiný detektiv konstábl by se ve snaze očistit své jméno a pověst, možná i zachránit kariéru, držel daného směru, ale vy pa-

ličitě míříte tam, kam se vám v daném okamžiku zlíbí. Vidíte?”

Mlčela s hlavou skloněnou. Ale dýchala teď mělce a zrychleně, aby udržela své pocity na uzdě. Aspoň v tomto okamžiku vypadala zkroušeně. S uspokojením si toho všiml.

„Dobrá,” pokračoval. „Teď mne dobře poslouchejte. Chci prohlídku, při níž rozeberete Reeveův dům na kousky. Chci pár bot s šestihranným vzorem na podrážkách a všechny i nejnepatrnější důkazy o podnikání s děvčaty. Mohu vám to dát na starost a být si jistý, že to zvládnete podle rozkazu?”

Neodpověděla.

Začínala ho dráždit. „Haversová, posloucháte mě?”

„Prohlídka.”

„Ano. To jsem říkal. Chci povolení k domovní prohlídce. A až je budete mít, chci vás mít ve skupině, která půjde do Reeveova domu.”

Zvedla hlavu od fotografií. „Zatracená prohlídka,” vyhrkla a tvář se jí rozzářila. „Ano. Ano. Sakra, inspektore. Bože. Tohle je stoprocentně ono.”

„Co tohle?”

„Nevidíte?” Rozrušeně třásla jedním snímkem. „Pane, nevidíte to? Kvůli motivu myslíte na Martina Reevea, a je tak zatraceně jasné, že každý jiný důvod je ve srovnání s jeho nula. A protože máte jeho motiv tak na očích, všechno, na co narazíte, nakonec spojíte s ním. Ať už to tak je, nebo není. Ale když na chvílku zapomenete na Reevea, uvidíte na těch fotkách, že —”

„Haversová.” Lynley bojoval se silným pocitem nechuti. Ta ženská je nezníčitelná, nepotopitelná a nezvládnutelná. Poprvé ho napadlo, jak s ní vůbec mohl pracovat. „Nehodlám ten úkol opakovat. Dávám vám rozkaz. A vy ho splníte.”

„Ale jen chci, abyste pochopil —”

„Ne! Kruci! Dost. Obstarejte povolení. Nezajímá mne, co pro to musíte udělat. Ale sežeňte je. Dejte dohromady skupinu z oddělení vražd. Jděte do toho domu. Rozeberte ho do základů. Přineste mi boty s šestihrany na podrážkách a důkazy o poskytování dámské společnosti. Ještě lépe, přineste mi zbraň, která mohla být použita proti Terryemu Coleovi. Je to jasné? A teď jděte.”

Zírala na něj. Chvilku měl pocit, že mu bude odporovat. V tom okamžiku pochopil, jak se musela cítit inspektorka Barlowová, když pronásledovala na Severním moři podezřelého a každý její rozkaz přehodnocovala podřízená, která si neumí nechat svůj názor pro sebe. Haversová měla z pekla štěstí, že jediná ozbrojená policistka na palubě lodi byla ona sama. Kdyby měla zbraň inspektorka, možná by to pronásledování skončilo úplně jinak.

Haversová vstala. Opatrně položila fotografie mezonetu Vi Nevinové na stůl. „Povolení, prohlídka. Skupina čtyř důstojníků. Dohlédnu na to, inspektore.“

Mluvila odměřeně. Naprosto zdvořilým, uctivým a sto procentně správným tónem.

Lynley se rozhodl nevšímat si, co by to mohlo znamenat.

Martina Reevea svrběly dlaně. Zaryl do nich nehty. Začaly pálit. Tricia ho před tím blbým poldou podržela, když to potřeboval, ale nemohl záviset na tom, že to bude zvládat sama. Když jí někdo naslibuje to svinstvo v okamžiku, kdy bude potřebovat dávku, řekne a udělá cokoli. Policajům stačí jen dostat ji samotnou, odvézt z domu, a nebude trvat ani dvě hodiny a změkne. A on na ni nemůže po zbytek života každou podělanou minutu a každý zatracený den dohlížet, aby měl jistotu, že k tomu nedojde.

Co chcete vědět? Dejte mi háčko.

Jen to tady podepište, paní Reeveová, a dostanete to.

A bylo by to vyřízené. Ne. Lépe řečeno, on by byl vyřízený. Proto si musel upevnit alibi.

Mohl by přinutit ke lži osobu, která už ví, co následuje po odmítnutí jeho žádosti. Nebo by naopak mohl po jiném chtít pravdu, ovšem ten by to mohl brát jako projev slabosti. V prvním případě by někomu dlužil laskavost, čímž by se svěřil do jeho rukou. V tom druhém by vypadal jako bačkora, kterého je možné zničit bez obav z odvet.

Patová situace. Chycený mezi skálou a balvanem. Je třeba najít dost dynamitu na odstřelení překážky a současně se nenechat zasypat padajícím kamením.

Zamířil do Fulhamu. Tam pramení všechny jeho současné potíže. Rozhodl se, že právě tam také najde řešení.

Do domu na Rostrevor Road se dostal velmi lehce. Rychle zmáčkl všechny zvonky a čekal, který blázen ho pustí dovnitř, aniž se zeptá domácím telefonem na jméno.

Pospíchal po schodech nahoru, ale na podestě se zastavil. Na dveřích do bytu byl připevněn nápis, který dokázal přečíst i z mezipatra. *Místo činu. Vstup zakázán.*

„Krucí,“ zaklel.

A hned si vybavil hlas toho policajta tak jasně, jako by stál vedle něho: „*Povězte mi o Vi Nevinové.*“

„Sakra,“ zlobil se. Je mrtvá?

Sešel dolů a zaklepal na dveře bytu přímo pod Vi. Dozvěděl se, že sousedé včera pořádali večírek a že byli příliš zaujati svými hosty – nebo příliš pod vlivem alkoholu či drog –, aby si všimli příjezdu sanitky. Když ji zdravotníci vynášeli, hodně se snažili, aby její tělo zaclonili. Ale spěch, s jakým ji odvezli, a příjezd policie, která se začala vyptávat po celém domě, svědčí o tom, že se stala obětí zločinu.

„Mrtvá?“ Martin popadl mladého muže, který se chtěl vrátit do bytu a pokračovat ve spánku, z něhož ho Martin očividně vyrušil, za paži. „Počkejte. Krucí. Byla mrtvá?“

„Nebyla v plastickém pytli,“ odpověděl lhostejně. „Ale možná v noci natáhla bačkory ve špitále.“

Martin se s kletbami vrátil do vozu a vytáhl plán města. Našel nejbližší nemocnici a vydal se tam. Jestli je mrtvá, tak je vyřízený.

Sestra na pohotovosti mu řekla, že slečnu Vi Nevinovou převezli. Je příbuzný?

Martin prohlásil, že je starý přítel. Stavěl se u ní doma a zjistil, že se stalo nějaké neštěstí... Někaké potíže...? Směl by ji navštívit a ujistit se, že je v pořádku...? Na oplátku by to mohl oznámit hromadě přátel a příbuzným...? Napadlo ho, že se měl oholit. Vzít si sako od Armaniho. Měl se připravit na složitější možnosti, než prostě zaklepat na dveře, dostat se dovnitř a vynutit si spolupráci.

Slečna Schubertová – to stálo na jmenovce – na něj hleděla s otevřeným nepřátelstvím přepracovaného a špatně placeného člověka. Podívala se do záznamů a řekla mu číslo pokoje. Reeveovi neuniklo, že jakmile jí poděkoval a zamířil k výtahům, sáhla po sluchátku.

Díky tomu nebyl zcela nepřipravený na uniformovaného konstábla, který seděl před zavřenými dveřmi Viina pokoje. Ovšem naprosto ho zaskočila saň s oranžovými vlasy a v pomačkaném kalhotovém kostýmu vedle policisty. Jakmile Martina uviděla, vyskočila a vyrazila směrem k němu.

„To je voní, to je von, to je *von!*“ ječela. Vrhla se na něj jako hladový jestřáb na králíka, zaťala mu nehty do košile na prsou a pištěla: „Zabiju tě. Parchante. *Parchante!*“

Smýkla s ním ke zdi a vrazila do něj jako beran, až se udeřil hlavou o hranu informační tabule. Sklaply mu čelisti. Zuby se kousl do jazyka, až cítil v ústech krev. Utrhala mu knoflíčky od košile a sápala se mu po krku. Konstáblůvi se konečně podařilo odtrhnout ji. Okamžitě spustila: „Zabásněte ho! To je von! Zabásněte ho!“ Konstábl požádal Martina o doklady. Nějak se mu podařilo rozptýlit malý shluk zevlujících lidí na konci chodby. Reeve mu byl za tu drobnou laskavost vděčný.

Držel ženu na délku paže od Martina, který si ji konečně mohl prohlédnout. Zmátla ho barva vlasů. Když se setkali – přišla do MKR na první a jediný pohovor –, byla černovlasá. Jinak se příliš nezměnila. Stále na kost vyhublá, se sinalou pletí, velmi špatnými zuby, dokonce ještě horším dechem a tělesným pachem tři dny starého halibuta.

„Shelly Plattová,“ řekl.

„Udělals to! Pokusil ses ji zamordovat!“

Martin uvažoval, jestli se může tak zlý den ještě zhoršit. Odpověď přišla za okamžik. Konstábl četl jeho doklady, přičemž stále pevně držel Shelly. „Slečno, slečno, hezky popořadě,“ upozornil ji a odváděl ji s sebou k telefonu na sesterně.

„Hele,“ volal za ním Martin, „chci jen vědět, jestli je slečna Nevinová v pořádku. Mluvil jsem se sestrou z ambulance. Říkala, že ji převezli sem.“

„Chce ji zabít!“ vykřikla Shelly.

„Nebud' blbá,“ odsekl Martin. „Kdybych ji chtěl zabít, těžko bych se tady objevil uprostřed dne a ukázal doklady. Co se, sakra, stalo?“

„Jako dybys nevěděl!“

„Jen s ní potřebuju mluvit,“ naléhal na konstábla poté,

co mu policista vrátil průkaz a odmítl ho pustit dál. „To je všechno. Nebude to možná trvat ani pět minut.“

„Bohužel.“

„Podívejte. Myslím, že mi nerozumíte. Je to naléhavé a —“

„Vy ho *nezavřete*?“ naléhala Shelly. „Co jí musí ještě udělat, než ho šoupnete do lochu?“

„Umlčte ji aspoň na tak dlouho, abych vám mohl vysvětlit, že —“

„Příkazy jsou příkazy,“ prohlásil konstábl a svíral Shelly poněkud lehčeji, aby mu naznačil, že je načas okamžitě ustoupit.

Reeve odešel se vší důstojností, které byl schopen, zvláště s ohledem na fakt, že ta oranžovovlasá dračice udělala takový bengál, až se stal středem pozornosti celého nemocničního patra. Vrátil se k jaguáru a vrhl se dovnitř. Pustil klimatizaci na plný výkon a všechny ventilátory si nastavil na obličej.

Kruci, zaklel v duchu. Sakra, hergot, krucifix. Téměř nezapochyboval o tom, komu konstábl telefonoval. Takže se musí připravit na další nájezd policajtů. Uvažoval, jak vysvětlí návštěvu v nemocnici. „Podpořit alibi, o němž jsem včera mluvil,“ by sotva vypadalo důvěryhodně, zvláště s ohledem na to, z koho se snažil tu podporu vypáčit.

Rozjel se a vyrazil z parkoviště. Na ulici sklopil ochranu proti slunci a v zrcátku se pokoušel zjistit rozsah škod napáchaných Shelly Plattovou. Ježíši, to je vzteklá kočka. Jak ho popadla za košili, podrápala ho na prsou. Bylo by rozumné dojít si *pronto* na protitetanovou injekci.

Zamířil k domovu a cestou zvažoval, jaké má možnosti. K Vi Nevinové se v nejbližší době nejspíš nedostane, protože strážník přede dveřmi bezpochyby zavolal tomu troubovi, co se zastavil na Lansdowne Street včera uprostřed noci. Takže se k ní určitě nebude moct přiblížit. Aspoň ne po dobu, kdy policajti čmouchají kolem vraždy té Maidenovic děvky, a to může trvat měsíce. Musí vymyslet jiný plán, jak potvrdit alibi. Mozek horečně přicházel s jedním nápadem za druhým, ale všechny zavrhl.

Na křižovatce nedaleko Earl's Court Station musel za-

stavit. Odehnal kluka, který mu chtěl za padesát pencí umýt přední sklo, a sledoval, jak se u vchodu do metra nějaká šlapka domlouvá se zákazníkem. Při pohledu na červenofialovou minisukni velikosti leukoplasti, černou polyesterovou blůzu s hlubokým výstřihem a nesmyslnými volány, lodičky na vysokém podpatku a křížové punčochy ji okamžitě ohodnotil: orál nebo manuál. Pětdvacet liber, když je kořen zoufalý, a ne víc jak deset, jestliže dělá na koks.

Rozsvítila se zelená, a jak se rozjel, začala v něm zlost na policii narůstat. Říkal si, že poskytuje tomuhle zatracenému městu pořádnou laskavost, a nikdo – aspoň z poldů – si to zřejmě neuvědomuje a neuznává to. Jeho děvčata necourají po chodníku a nedělají kšefty na ulici, zcela určitě neznečišťují svět oblečením jako z pubertálních snů. Jsou kultivované, vzdělané, přitažlivé a diskrétní. Jestliže si berou peníze za účast v jednom nebo dvou typech nezvyklých sexuálních hrátek a pokud odevzdávají procenta jemu, který jim umožnil dostat se do společnosti movitých a úspěšných mužů, ochotných zaplatit jim bohatě za jejich služby, koho to, sakra, zajímá? Komu to, kruci, ublíží? Nikomu. Základem je, že sex hraje v mužově životě roli, ale v ženě ne. Pro muže je to charakteristická činnost, základní a nezbytná pro jeho identitu. Manželku to časem unavuje nebo nudí, ale muže ne. A pokud je někdo připravený poskytnout takovým pánům společnice, které jejich pozornost vítají, ženy ochotné poskytnout jim hebké a poddajné tělo, proč by nemohli takovou službu získat výměnou za peníze? A proč by si tak nemohl někdo s organizačními schopnostmi a dobrým odhadem při nájímání neobyčejných dívek pro zábavu neobyčejných mužů vydělávat na živobytí?

Kdyby zákony psali vizionáři jako on sám, a ne skupina bezpáteřných blbců, které víc zajímá, jak otravovat veřejnost, ale nemají ani okrajově přehled o aktivitách dospělých, říkal si Martin, v tom okamžiku by nebyl v této situaci. Nehledal by někoho, kdo by mu potvrdil, kde byl, a odehnal mu tak policii od pat. Ale především by se mu policie na paty nepřilepila. A i kdyby za ním přišli a vyptávali se, neměli by na něj jedinou věc, kterou by ho při-

nutili ke spolupráci, protože by nežil na špatné straně zákona.

A vůbec, copak je to za zemi, kde prostituce není trestná, jenže žít z prostituce ano? A co je prostituce jiného než způsob živobytí? A koho, k čertu, chtějí zblbnout tím, že se ji snaží regulovat z Westminsteru, kde tři čtvrtiny těch pokrytců, kteří si usadili zadek v teple, otáčejí oči za každou sekretářkou, studentkou a parlamentní asistentkou, která se tváří dokonce i jen vzdáleně svolně?

Do prčic, nejraději by prorazil zeď. Čím víc na to myslel, tím víc se zlobil. A čím byl rozzlobenější, tím silněji se soustředil na příčinu současných potíží. Zapomeň na Maidenovou a Nevinovou, říkal si. O ty už je nakonec postaráno. Ty policajtům nic nevyklopily. Takže zůstává Tricia a s tou si to musí vyřídit.

Zbytek cesty uvažoval, jak to udělat nejlépe. Nedošel k příjemnému závěru – ale jak by mohlo být příjemné, když významná osobnost ztratí manželku následkem závislosti na heroinu, přestože se ze všech sil snažila zachránit ji před sebou samou a ušetřit ji odporu vlastní rodiny a odsouzení nelítostné veřejnosti?

Cítil, jak se mu zlepšila nálada. Usmál se a začal si pobrukovat. Zabočil do Lansdowne Street.

A vtom je uviděl.

Po schodišti k domu kráčeli čtyři muži. Klidně mohli nést transparent POLICISTÉ V CIVILU. Byli svalnatí, vysocí a určení k tyranizování. Vypadali jako dobře oblečené gorily.

Martin šlápl na plyn. Vjel na příjezdovou cestu. Vyskočil z auta a vyřítíl se po schodech dříve, než stačili zmáčknout zvonek. „Co chcete?“ obořil se na ně.

Gorila číslo jedna vytáhl z kapsy kožené bundy bílou obálku. „Domovní prohlídka.“

„Cože? Proč?“

„Otevřete dveře, nebo je máme vyrazit?“

„Volám svého právníka.“ Martin se kolem nich protáhl a odemkl.

„Jak je libo,“ řekl Gorila dvě.

Následovali ho dovnitř. Gorila jedna dával příkazy, zatímco Martin spěchal k telefonu. Dva policisté se mu za-

věsili na paty a následovali ho do kanceláře. Druzí dva vyrazili po schodech nahoru. Sakra, zaklel v duchu a nahlas vykřikl: „Hej! Je tam moje žena!“

„Oni pozdraví,“ ujistil ho Gorila jedna.

Jak Martin horečně mačkal telefonní číslo, Jednička začal s knihami na policích a Dvojka se pustil do kartotéky. „Chci, abyste odtud vypadli, vy hajzlové,“ zlobil se Martin.

„Správně,“ ozval se Dvojka, „řekl bych, že ano.“

„Všichni něco chceme,“ usmál se posměšně Jednička.

Nahoře udeřily dveře do stěny. Zvuky drsně postrkovaného nábytku doprovázely tlumené hlasy. Prohlídku Martinovy kanceláře prováděli policisté s minimem úsilí a s maximem nepořádku. Sráželi knihy z polic, obrázky házeli na zem, vyprázdnili celou kartotéku, v níž Martin pečlivě uchovával záznamy pro nabídku společníků. Gorila dvě se sehnul a silnými krátkými prsty se tím začal probrat.

„Sakra,“ zasyčel Martin se sluchátkem u ucha. „Kde je ten všivák Polmanteer?“

Telefon v právníkově bytě čtyřikrát zazvonil a ozval se záznamník. Martin zaklel, přerušil spojení a zkusil advokátův mobil. „Kde může, pro boha živého, v neděli být? Ten slizoun nemohl jít do kostela.“

Ani na mobilu neuspěl. Praštil sluchátkem a začal hledat v zásuvkách psacího stolu právníkovu navštívenku. Gorila dvě ho odstrčil stranou. „Promiňte, pane. Nemůžu vás nechat odstranit –“

„Neodstraňuju žádnou zatracenou věc! Hledám pager mého advokáta.“

„Asi nebude ve vašem stole, že?“ podotkl Jednička od polic, kde pokračoval v práci. Knihy bouchaly o zem.

„Vy víte, jak jsem to myslel,“ osopil se Martin na Dvojku. „Chci číslo na jeho pager. Je na navštívence. Znáám svá práva. Takže, ustupte, nebo neručím –“

„Martine? Co to je? Co se děje? V naší ložnici jsou nějakí muži a vyprázdnili prádelník a... Co se děje?“

Martin se otočil. Ve dveřích stála Tricia – nevysprchovaná, nepřevlečená a nenalíčená. Připomínala mu ty babizny, co sedávají na spacích pytlech v metru a žebrají. Vypadala na to, čím opravdu byla: feťačka.

Znovu ho začaly pálit ruce. Zaryl si nehty do dlaní. Tricia je jedinou příčinou všech jeho potíží za posledních dvacet let. A teď zavinila i jeho pád.

„Zatraceně! Zatraceně! Ty!“ Vyrazil přes místnost. Popadl ji za vlasy a několikrát jí praštil hlavou o dvevní zárubeň, než ho policisté odtrhli. „Pitomá krávo!“ vykřikl, zatímco ho táhli pryč. „Dobrá. Dobrá,“ ujistil je a vyprostil se. „Zavolejte toho pitomce, vašeho šéfa. Řekněte mu, že jsem ochotný se dohodnout.“

KAPITOLA 25

St. James se dostal k pitevním protokolům z Derbyshire, které mu poslal Lynley po Barbaře Haversové, až před polednem. Nevěděl jistě, po čem má pátrat. Pitva Maidenové se zdála být v pořádku. Závěr o epidurálním hematomu odpovídal úderu do hlavy. Že byl veden shora pravorukou osobou, se shodovalo s hypotézou, že dívka při útěku na vřesoviště ve tmě upadla nebo byla sražena. Kromě rány na hlavě, oděrek a zhmožděnin ukazujících na pád na značně nerovný tvrdý povrch nebylo na jejím těle nic nezvyklého. Pokud ovšem nebereme v úvahu neobyčejný počet dírek od obočí po genitálie. A to lze sotva považovat za důležité vodítko, protože piercing se už dávno stal jedním z relativně mála prostředků, jež zbyly mladé generaci k vyjádření vzdoru proti rodičům, protože ti už téměř všechny využili.

Po přečtení protokolu měl pocit, že bylo vše vyhodnoceno: od doby úmrtí přes mechanismus smrti po důkazy zápasu – nebo jejich nedostatek. Nechyběly řádné rentgenové snímky a fotografie, tělo bylo prozkoumáno od hlavy k patě. Vzorky tělních tekutin dostali toxikologové. Zpráva končila jasným a stručným prohlášením: Smrt následkem úderu do hlavy.

St. James to prošel ještě jednou, aby se ujistil, že mu neunikl nějaký detail. Potom vzal druhou zprávu a soustředil se na smrt Terence Colea.

Lynley telefonoval, že jedna rána nebyla způsobena švýcarským armádním nožem, jímž byly zasazeny ostatní údery včetně osudného protětí femorální arterie. Po pře-

čtení základních zjištění se St. James soustředil hlavně na vše, co souviselo s tím odlišným poraněním. Všiml si jeho velikosti, umístění na těle, stopy na kosti uložené pod kůží. Zíral na slova a potom zamyšleně přešel k oknu laboratoře, odkud pozoroval Peach, jak se blaženě převaluje na cestičce a vystavuje své chlupaté břicho jezevčíka záři poledního slunce.

Věděl, že našli švýcarský armádní nůž v bedně s popyem. Proč tam nebyla také druhá zbraň? Proč ukrýt jednu zbraň, ale druhou ne? Tyto otázky samozřejmě patřily do hájemství detektivů, nikoliv vědců. St. James však věřil, že je nutné je zodpovědět tak jako tak.

Přišel pouze na dvě možnosti: Buď by chybějící zbraň příliš vypovídala o vrahovi, nebo ji tam zanechal, a policie ji považuje za něco jiného.

V prvním případě by nemohl pomoci. Ovšem při druhé variantě je třeba detailně prostudovat důkazní materiály z místa činu. K těm neměl přístup a uvědomoval si, že by v Derbyshire nevíkali, kdyby se jim v nich přijel prohrabovat. Tudíž se vrátil k pitevní zprávě a hledal nějaké vodítko.

Doktorka Sue Mylesová nepřehlédla jedinou věc. Uvedla vše od hmyzu, který se stačil zabydlet v tělech v době mezi úmrtím a objevením, po listy, květy a větvičky zachycené v dívčích vlasech a chlapcových poraněních.

Poslední drobnost – asi dvoucentimetrová tříska v těle Terryho Colea – upoutala St. Jamesovu zvědavost. Nález odeslali do laboratoře a kdosi tužkou poznamenal na okraj listu, o co se jedná. Bezpochyby po telefonickém dotazu. Když jsou kriminalisté v úzkých, nečekají vždy na oficiální zprávu z laboratoře.

Cedr, napsal někdo úhledně na okraj. A vedle stálo v závorce *Port Orford*. St. James nebyl botanik, takže mu pojem *Port Orford* nic neříkal. Uvědomoval si, že v neděli těžko nalezne policejního botanika, který dřevo identifikoval, proto se rozhodl pátrat v učených knihách.

Sešel dolů do pracovny, kde seděla Deborah, ponořená do časopisu *Sunday Times*. „Potíže, lásko?“ zeptala se.

„Neznalost,“ odpověděl. „To je dost velký problém.“

Knihu, kterou hledal, našel mezi nejzaprášenějšími svazky. Začal v ní listovat. Deborah si stoupla vedle něj.

„O co jde?“

„Nevím,“ přiznal. „Cedr. A Port Orford. Říká ti to něco?“

„Zní to jako nějaké místo. Port Isaac, Port Orford. Proč?“

„V těle Terence Colea, toho kluka z vřesoviště, našli cedrovou třísku.“

„Tommyho případ?“

„Hmm.“ St. James se podíval dozadu do rejstříku a jel prstem po stránce pod slovem *cedr*. „Atlas, Modrý, Chilské kadidlo. Věděla jsi, že je tolik druhů cedru?“

„Je to důležité?“

„Začínám si myslet, že by mohlo být.“ Pokračoval ve čtení. Potom narazil na dvě slova. *Port Orford*. Byla uvedena mezi odrūdami.

Nalistoval příslušnou stránku. Nejdříve si prohlédl obrazy uspořádání jehlic a poté se pustil do čtení. „To je zvláštní,“ upozornil manželku.

„Co?“ zeptala se a zavěsila se do něj.

„Že v jednom ze zranění Terryho Colea byla nalezena dřevěná tříska, identifikovaná botanikem jako cedr Port Orford.“

Deborah se zamyšleným výrazem pohodila hlavou, aby setřásla dozadu záplavu vlasů. „Proč je to zvláštní? Byli zavražděni v přírodě, ne? Na vřesovišti?“ Potom se jí rozšířily oči. „No, ano. Chápu.“

„Přesně. Na jakém typu vřesoviště rostou cedry? Ale je tu něco ještě zajímavějšího. Tato odrůda prý roste v Americe, ve Státech. V Oregonu a Severní Karolíně.“

„Mohla sem být přece dovezena,“ podotkla Deborah rozumně. „Někomu do zahrady nebo parku. Dokonce i do skleníku či zimní zahrady. Víš, co mám na mysli: jako palmy nebo kaktusy.“ Usmála se, až se jí svažil nos. „Nebo je tohle kaktus?“

St. James přešel k psacímu stolu a odložil knihu. Zamyšleně se pomalu posadil do křesla. „Dobrá. Řekněme, že strom vysadili v něčí zahradě nebo parku.“

„Samozřejmě,“ přitakala a rozvíjela dál jeho myšlenky:

„Ovšem vyvstává tady jasná otázka, že? Jak se cedr určený do zahrady nebo parku dostal na vřesoviště?“

„A především, jak se dostal na tu část vřesoviště, kde není široko daleko žádná zahrada nebo park.“

„Že by ho tam někdo pěstoval z náboženských důvodů?“

„Spíše ho tam nikdo vůbec nepěstoval.“

„Ale říkal jsi...“ Deborah se zamračila. „Ach, ano. Chápu. Myslím, že se botanik zmýlil.“

„To bych neřekl.“

„Ale, Simone, vždyť měl jen třísku —“

„To dobrému botanikovi stačí.“ Pustil se do vysvětlování. „Dokonce i úlomek dřeva má charakteristicky uspořádané cévní svazky, jimiž se přivádí míza od kořenů do koruny. Stromy s měkkým dřevem, mezi něž patří i jehličnany, jsou evolučně na nižší úrovni, proto se lépe určují. Pod mikroskopem se ukáže řada typických znaků, kterými se od sebe jednotlivé druhy liší. Botanik tyto znaky zaznamená, použije na ně klíč nebo počítačový identifikační program, a dřevinu určí. Je to proces stejně bezchybný nebo aspoň stejně přesný, jako ostatní určování pomocí mikroskopové, lidské nebo počítačové analýzy.“

„Dobře,“ řekla Deborah pomalu, ale trochu pochybovačně. „Takže je to cedr?“

„Cedr, odrůda Port Orford. Myslím, že tomu můžeme věřit.“

„A ten kus dřeva není ze stromu, který v té oblasti roste?“

„Opět ano. Takže nám vyvstaly otázky: Odkud se ten kousek cedru vzal? Jak se dostal do chlapcova těla?“

„Byli tábořit, že?“

„Ta dívka ano.“

„Ve stanu? Takže co třeba stanové kolíky? Co když jsou z cedru?“

„Byla na túře. Pochybuji, že by měla takový druh stanu.“

Deborah si založila ruce na prsou a opřela se o stůl. „A co kempinková stolička? Třeba nohy?“

„Možná. Pokud byla mezi věcmi na místě činu i stolička.“

„Nebo náradí. Měla by mít s sebou tábornické náradí. Sekyrku na dřevo, lopatku, něco takového. Tříska by mohla být z topůrka nebo násady.“

„Ovšem to náradí, jestli je nosila v batohu, muselo být odlehčené.“

„A co kuchyňské náčiní? Dřevěné lžíce?“

St. James se usmál. „Gourmet v divočině?“

„Nesměj se mi,“ řekla a zasmála se sama sobě. „Snažím se ti pomoci.“

„Mám lepší nápad. Pojď se mnou.“

Vyšli nahoru do laboratoře, kde v rohu u okna tiše bzučel počítač. Sedl si k němu s Deborah za zády a připojil se na internet. „Poradíme se s velkým mozkiem on-line.“

„Z počítačů se mi vždycky zpotí ruce.“

St. James ji vzal za ruku a políbil ji do suché dlaně. „Tvé tajemství je u mě v bezpečí.“

V tom okamžiku ožila obrazovka počítače a St. James si vybral vyhledávací program, který obvykle používal. Zadal slovo *cedr* a ohromeně zamrkal, když se objevila zpráva, že je k dispozici asi šest set tisíc záznamů.

„Dobrý bože,“ vydechla Deborah. „To ti moc nepomůže.“

„Zůžeme výběr.“ St. James změnil zadání na *cedr Port Orford*. Výsledkem byla okamžitá změna na jedno sto osmatřicet hesel. Ale když začal pročitat seznam, zjistil, že je tam vše od článku o Port Orford v Oregonu po nesmyslná pojednání o dřevu. Na chvíli se zamyslel a připsal za *cedr Port Orford* slovo *použití*. Vůbec nic se neukázalo. Vyměnil *použití* za *obchod*. Obrazovka mu poskytla odpověď.

Přečetl si úplně první položku a vzdychl: „Bože můj.“

Deborah mezitím přemýšlela o své černé komoře. Vzpaatovala se a zeptala se: „Cože? Co?“

„Je to zbraň,“ řekl a ukázal na obrazovku.

Deborah si přečetla text a prudce se nadechla. „Mám se spojit s Tommym?“

St. James se zamyslel. Ale Lynley ho o prostudování pitevních protokolů požádal prostřednictvím Barbary. A na tuto poslušnost se může odvolat, tu potřebuje k tomu, aby se pokusil nastolit klid tam, kde vládne napětí.

„Seženeme Barbaru,“ odpověděl. „Ona může tu novinu ohlásit Tommymu.“

Barbara Haversová svištěla kolem rohu Abhalt Road a doufala, že bude mít ještě dalších pár hodin štěstí. Podařilo se jí dostihnout Cillu Thompsonovou v ateliéru právě v okamžiku, kdy věnovala svůj talent plátnu, na němž byla ústa jako jeskyně, s mandlemi připomínajícími vstup do podsvětí. Na houbovitém jazyku skákala třínohá holčička přes švihadlo. Stačilo několik otázek, aby policistka získala všechny informace o tom „pánovi s dobrým vkusem“, který si minulý týden koupil jedno z jejích mistrovských děl.

Cilla si nemohla vzpomenout na jeho jméno. Když o tom tak přemýšlela, nepředstavil se. Ale napsal jí šek, který si nechala ofotit. Barbaru napadlo, že kvůli tomu, aby dokázala nevěřícím Tomášům z uměleckého světa, že se jí konečně podařilo prodat plátno. Měla tu fotokopii přilepenou uvnitř dřevěné krabice s malířskými potřebami. Ochotně ji Barbaře ukázala a podotkla: „Ty jo, tady je jméno toho chlapíka. Teda. Podívejte se na to. Jestlipak je nějak příbuzný?“

Matthew King-Ryder zaplatil za jeden podřadný obraz idiotsky přehnanou sumu. Použil šek banky v St. Helier na ostrově Jersey. *Private Banking* stálo vyraženo nad jeho jménem. Načmáral částku jakoby ve spěchu. A možná to tak bylo, pomyslela si Barbara.

Zeptala se Cilly, jak se Matthew King-Ryder objevil v Portslade Street? Musí přece sama uznat, že tato řada ateliérů pod železničními oblouky není po celém Londýně vyhlášená jako líheň moderního umění.

Cilla pokrčila rameny. Netušila, jak narazil na ateliér. Ovšem zjevně nepatřila k dívkám, které by se na darovaného koně koukaly úkosem. Když přišel, zeptal se, jestli se smí porozhlédnout, a projevil zájem o její práci, byla šťastná jako blecha a nechala ho potulovat se kolem. Ten chlapík s šekovou knížkou si dobře hodinu pečlivě prohlížel každou malbu –

Barbara ji přerušila otázkou, jestli i Terryho věci. Ptal se na Terryho práce? Zmínil se o něm?

Ne. Chtěl vidět jen *její* obrazy. Všechny. A když nenašel nic, co by se mu líbilo, zeptal se, jestli nemá další uložené někde jinde. Tak ho poslala k sobě domů. Zavolala paní Badenové a řekla jí, aby ho pustila nahoru. Zajel tam rovnou a jeden si vybral. Druhý den jí poslal poštou šek. „Taky mi zaplatil, co jsem si řekla,“ prohlásila hrdě. „Bez smlouvání.“

A právě fakt, že Matthew King-Ryder měl přístup do bytu Terryho Colea, ať z *jakéhokoliv* důvodu, přinutil Barbaru šlápnout na plyn a řídit se po Battersea zpátky do Cilina bytu.

Ani si nevzpomněla na to, co měla právě teď dělat. Obstarala povolení a dala dohromady tým. Dokonce se s nimi setkala ve vedlejší ulici a seznámila je s tím, co chce inspektor v domě Martina Reevea najít. Jen se jaksi zapomněla zmínit, že tam má jít s nimi. Takové opomenutí se dalo snadno ospravedlnit. Muži, které shromáždila – dva z nich jsou amatérští boxeři –, mohou rozebrat celý dům a zastrašit majitele mnohem snadněji, když s sebou nebudou mít ženu. To by snižovalo dojem hrozby, vyvolaný jejich urostlými postavami a sklonem k jednoslabičné komunikaci. Navíc, nezabije tím, že pošle policisty do Notting Hillu samotné, dvě, možná tři čtyři, mouchy jednou ranou? Zatímco se budou činit při domovní prohlídce, využije času ke zjištění, které informace z Battersea se dají zužítkovat. Označila to za předání odpovědnosti a velení důstojníkovi s vůdcovským potenciálem. A umlčela odporný tenký hlásek, který se to stále snažil nazývat jinak.

Zazvonila na paní Badenovou. Rázem ustal slabý zvuk nejisté hry na klavír. Tenká záclona v arkýři se o pár centimetrů posunula.

„Paní Badenová? Zase Barbara Haversová. Nový Scotland Yard,“ zavolala policistka.

Ozval se bzučák. Barbara otevřela dveře a pospíchala dál.

„Můj ty bože,“ podivila se s půvabem paní Badenová. „Netušila jsem, že detektivové musí pracovat i o nedělích. Doufám, že vám aspoň umožní jít do kostela.“

Ona sama byla na první ranní mši, pokračovala stará paní, aniž čekala na Barbařinu odpověď. Potom se účast-

nila zasedání laické správní rady, aby vyjádřila svůj názor na pořádání večerů s bingem, při nichž by získali peníze na opravu střechy kostela. Jí se ten nápad zamlouval, přestože jinak s hazardem nesouhlasila. Ale tohle byla hra pro našeho Pána, což se naprosto lišilo od hazardu, při němž si nacpou světské kapsy majitelé kasin, kteří vydělávají jmění na tom, že nabízejí náhodné štěstí hrabivcům.

„Takže vám, bohužel, nemohu nabídnout dort,“ dodala paní Badenová smutně. „Vzala jsem zbytek na ranní radu. Je mnohem příjemnější debatovat nad kouskem dortu a kávou, než s kručícím žaludkem, vidíte? Zvláště, když už se hlasitě ozývá.“ Zasmála se té poznámce.

Barbara na ni chvilku nechápavě hleděla. Potom si vzpomněla na minulou návštěvu. „Ach, ten citronový dort. Řekla bych, paní Badenová, že to musel být pro členy rady skutečný požitek.“

Stará paní plaše sklopila zrak. „Myslím, že když je člověk členem kongregace, je důležité, aby přispíval. Než jsem dostala ten hrozivý třes, hrávala jsem při mších na varhany.“ Zvedla ruce. Trásl se jí dnes tak, jako by měla zimnici. „Upřímně, měla jsem raději pohřby, ale to bych radě samozřejmě nepřiznala. Vždyť by si mohli myslet, že jsem poněkud morbidní. Takže teď hraji na klavír se školním sborem, protože tam tak nezáleží na tom, že se občas přehmátnu. V tomhle jsou děti opravdu velkorysé. Ale řekla bych, že smuteční hosté mají mnohem méně důvodů být chápaví, vidíte?“

„To dává smysl,“ souhlasila Barbara. „Paní Badenová, právě jsem byla u Cilly.“ Vysvětlila jí, co se od malířky dozvěděla.

Mezitím paní Badenová přešla ke starému pianinu. Zastavila metronom a vypnula časomíru. Přisunula sedátko zpátky na místo, srovnala několik papírů s notovým zápisem a uložila je na stojan. Poté se posadila s rukama v klíně a pozorným výrazem ve tváři. Ve veliké kleci na druhé straně pokoje štěbetaly pěnkavy a létaly z bidýlka na bidýlko. Paní Badenová se na ně láskyplně podívala.

„Ach, ano. Ten pán byl tady. Pan King-Ryder,“ potvrdila paní Badenová, když Barbara dokončila vyprávění. „Samozřejmě jsem to jméno znala, když se představoval. Na-

bídla jsem mu kousek čokoládového dortu, ale nepřijal. Dokonce ani nepřekročil práh. Chtěl hned vidět ty obrazy.”

„Pustila jste ho do bytu? Tedy Cilly a Terryho?”

„Cilla mi zatelefonovala, že se přijde nějaký pán podívat na její plátna a jestli bych mu neodemkla a nenechala ho prohlédnout si je. Neřekla mi, jak se jmenuje. Dovedete si představit, že se ho to pošetilé dítě ani nezeptalo? Ale na mne obvykle nezvoní zástupy sběratelů a nežádají, aby se mohli podívat na její práce. Tudíž když se objevil, předpokládala jsem, že je to on. Stejně jsem ho nenechala v bytě o samotě, tedy do té doby, než jsem si to ověřila u Cilly.”

„Takže byl nahoře sám? Když jste se s ní domluvila?” Barbara si v duchu mnula ruce. Teď se aspoň někam dostávají. „Požádal vás, abyste ho nechala o samotě?”

„Jakmile jsem ho odvedla do bytu a on zjistil, jaké je tam množství obrazů, řekl, že potřebuje čas, aby si je mohl skutečně prostudovat, než si vybere. Jako sběratel chtěl –“

„Paní Badenová, tvrdil, že je sběratel?”

„Povídal mi, že umění je jeho nehynoucí vášní. Ale protože není bohatý, sbírá neznámé autory. To si obzvláště pamatuji, protože mluvil o lidech, kteří kupovali Piccasovy práce předtím, než Picasso... no, než byl Picasso Picasso. „Jen šli naslepo a zbytek nechali dějinám umění,” tvrdil. On prý dělá totéž.”

Tak ho paní Badenová nechala o samotě. Hodnocení a výběr mu trvaly déle než hodinu.

„Ukázal mi ten obraz, když nahoře zamkl a přišel mi vrátit klíče,” vyprávěla dál. „Nemohu tvrdit, že bych jeho volbě rozuměla. Ale nakonec... nejsem přece sběratelka, že? Kromě mých ptáček nesbírám vůbec nic.”

„Jste si jistá, že zůstal nahoře hodinu?”

„Déle než hodinu. Víte, odpoledne cvičím. Každodenně devadesát minut. Samozřejmě to s mýma rukama nemá žádný smysl. Ale věřím, že to v každém případě musím zkoušet. Právě jsem spustila metronom a nastavila časomíru, když se ozvala Cilla, že sem ten pán jede. Rozhodla jsem se, že nezačnu hrát, dokud to nevyřídí. Nemám ráda vyrušování... ale samozřejmě to, prosím, neberte osobně, má drahá. Tento rozhovor je výjimka potvrzující pravidlo.”

„Díky. A...?”

„A když řekl, že potřebuje čas, aby si malby pořádně prohlédl, rozhodla jsem se začít cvičit. Věnovala jsem se hře, obávám se, že ne příliš úspěšně, hodinu a deset minut, když mi zaklepal na dveře podruhé. S obrazem pod paží mě požádal, jestli bych Cille neřekla, že pošle šek poštou. Oh, můj bože.“ Paní Badenová se náhle napřímila s jednou rukou na svažtělém krku se čtyřmi řadami zdobených korálů. „On Cille neposlal ten šek, má drahá?“

„Poslal.“

Ruka jí klesla. „Díky bohu. To se mi ulevilo. Určitě jsem ten den musela být velmi zaměstnaná hudbou, protože jsem chtěla drahému Terrymu do konce týdne konečně zahrát aspoň jednu věc. Vždyť to bylo tak hezké. Neměla jsem narozeniny, nebyl den matek, nic... Ne že bych na den matek od hochy, který není můj syn, něco očekávala, ale byl to drahoušek a stále tak štědrý. Měla jsem pocit, že bych mu měla ukázat, jak moc si jeho pozornosti vážím, tím, že bych to dokázala zahrát. Ale vůbec mi to nešlo, protože už nemám zrak jako dříve a čtení ručně psaného zápisu mi působilo potíže. Takže jsem byla dost zaměstnaná, víte. Ale ten mladý muž, pan King-Ryder, se mi zdál být čestný a důvěryhodný, takže když mluvil o šeku, ani mě nenapadlo mu nevěřit. Jsem ráda, že je.“

Barbara ta poslední slova poslouchala na půl ucha. Ochromily ji předcházející věty. „Paní Badenová,“ řekla pomalu a opatrně zadržovala dech, jako by příliš mnoho energie mohlo zaplašit fakta, která chtěla ze staré paní vymámit. „Chcete říct, že vám Terry Cole dal nějakou literaturu pro klavír?“

„Jistě, má drahá. Ale věřím, že jsem se o tom minule zmínila. Takový milý chlapec, ten Terry. Hodný mládenec, opravdu. Vždycky mi ochotně pomáhal, když jsem potřebovala. A rád myl okna a vysával. Tedy aspoň to říkal.“ Jemně se usmála.

Barbara odpoutala starou paní od koberců zpátky k původnímu tématu. „Paní Badenová, ještě tu hudbu máte?“

„Jistě že mám. Přímou na pianinu.“

Lynley nechal dopravit Martina Reevea do vyšetřovací místnosti. Detektiv konstábl Steve Budde, člen skupiny

provádějící domovní prohlídku, inspektorovi zavolal z pásákova domu v Notting Hillu, aby mu oznámil, že se Reeve chce dohodnout. Prý dodá informace významné pro vyšetřování výměnou za možnost vystěhovat se do Melbourne. A co v té záležitosti hodlá podniknout Lynley? Inspektor odmítl domlouvat se s ním po telefonu. Požádal konstábla, aby Reeveovi vyřídil, že Scotland Yard s vrahy nevyjednává, a přivezl ho k výsledku.

Jak Lynley předpokládal, Reeve dorazil bez advokáta v patách. Byl ztrhaný, neoholený, v džínsech a barchetové havajské košili. Otevírala se mu na bledém hrudníku s čerstvými krvavými stopami po něčích nehtech.

„Odvolejte ty svoje pitomce,“ spustil Reeve, jakmile spatřil Lynleye. Ukázal hlavou na Buddea a pokračoval: „Kámoši tohohle tupohlavce se mi pořád ještě hrabají v domě. Chci, aby pronto odešli, nebo nespolutracuju.“

Lynley kývnutím poslal konstábla na židli u stěny. Protože Budde postavou připomínal malého King-Konga, kovová židle jen zavržala, když zaujímal ostražitý postoj.

Lynley a Reeve se posadili ke stolu. „Nejste v takové pozici, abyste si kladl podmínky, pane Reeve,“ upozornil ho Lynley.

„Houby nejsem. Jestli chcete ty informace? Lynleyi, dostaňte ty pitomce z mého domu.“

Místo odpovědi inspektor založil do magnetofonu prázdnou kazetu, spustil natáčení a udal den, hodinu a jména všech přítomných. Přednesl formální upozornění v zájmu zadrženého: „Zříkáte se nároku na přítomnost advokáta?“

„Ježíši. Co je tohle? Chlapci, chcete pravdu, nebo divadlo?“

„Prosím, odpovězte.“

„Na to, kvůli čemu jsem tady, advokáta nepotřebuju.“

„Podezřelý se vzdává svého nároku na právní zastoupení,“ oznámil Lynley formálně. „Pane Reeve, znáte Nicolou Maidenovou?“

„Nechme toho případu, ano? Víte, že ji znám. Víte, že pro mě pracovala. Ona a Vi Nevinová na jaře odešly a od té doby jsem ani jednu z nich neviděl. Konec příběhu. Ale nejsem tady proto, abych povídal –“

„Jak dlouho po jejich odchodu vás Shelly Plattová informovala, že se Maidenová a Nevinová pustily soukromě do prostituce?“

Reeve přivřel oči. „Co? Shelly co?“

„Shelly Plattová. Nemůžete popřít, že ji znáte. Podle mého člověka v nemocnici vás dnes dopoledne poznala hned, jak vás spatřila.“

„Poznává mě spousta lidí. Jsem známý člověk. Stejně tak Tricia. Naše tváře musí být v novinách aspoň jednou týdně.“

„Shelly Plattová tvrdí, že vám řekla, že ta dvě děvčata začala podnikat na vlastní pěst. To se vám nemohlo líbit. To nemohlo příliš upevnit pověst muže se stáji pod kontrolou.“

„Heleďte. Když chce jít šlapka na volnou nohu, je mi to putna, jasné? Brzy zjistí, kolik práce a peněz stojí upoutat významné zákazníky, na které je zvyklá. Potom se vrátí. Když má štěstí a zastihne mě v dobré náladě, vezmu ji zpátky. To už se stalo. A zase stane. Věděl jsem, že to tak dopadne i s Maidenovou a Nevinovou, když počkám dost dlouho.“

„A když se nevrátily? Jestliže byly úspěšnější, než jste předpokládal? Co potom? A co můžete udělat, abyste zabránil ostatním děvčatům zkusit štěstí jako nezávislé?“

Reeve se opřel. „Jsme tu, abychom probírali šlapky, nebo chcete upřímné odpovědi na otázky z minulého večera? Vaše volba, inspektore. Ale hoďte sebou. Nemám čas tady vysedávat a kecat s vámi.“

„Pane Reeve, nejste v takovém postavení, abyste smlouval. Jedna z vašich dívek je mrtvá. Tu druhou, její partnerku, kdosi ztloukl a nechal umírat. Buď je to pozoruhodná náhoda, nebo spolu ty dvě události souvisejí. Spojovacím článkem se zdáte být vy a jejich rozhodnutí odejít od vás.“

„Čímž už nejsou moje děvčata,“ upozornil Reeve. „Jsem mimo.“

„Jinými slovy, call-girl vás může opustit, zavést si vlastní živnost, konkurovat vám a neočekávat žádnou odplatu. Volný trh, kde zisky připadají nejlepšímu zboží. Je to tak?“

„Neřekl bych to lépe.“

„Nejlepší muž vyhrává? V tomto případě nejlepší žena?“

„První pravidlo podnikání, inspektore.“

„Rozumím. Takže nebudete nic namítat, když vás požádám, abyste mi pověděl, kde jste byl včera v době, kdy byla napadena Vi Nevinová.“

„Co se mé poloviny dohody týká, s radostí vám to řeknu. Jen co se dozvím, jaká bude vaše půlka.“

Lynleye kuplířovo manévrování unavovalo. „Zapište ho do seznamu obviněných,“ požádal detektiva konstábla Buddea. „Napadení a vražda.“ Konstábl vstal.

„Hej! Počkat! Přišel jsem si sem promluvit. Včera jste Tricii nabídl dohodu. Dneska se o ni hlásím. Jediné, co musíte udělat, je vyložit karty na stůl, abychom oba věděli, na čem se domlouváme.“

„Tak to nefunguje.“ Lynley vstal.

Budde uchopil pasáka za paži. „Jdeme.“

Reeve se mu vytrhl. „Kašlu na to. Chcete vědět, kde jste byl? Dobře. Povím vám to.“

Lynley se opět posadil. Nevypnul magnetofon a obviněný si toho v rozčilení nevšiml. „Pokračujte.“

Reeve počkal, až si Budde sedne, a potom prohlásil: „Držte si toho Azora na řetězu. Nemám rád týrání.“

„Budu si to pamatovat.“

Reeve si hladil paži, jako by zvažoval, jestli podá žalobu na policejní brutalitu. „Dobře. Včera jsem nebyl doma. Odpoledne jsem odešel. A vrátil jsem se pozdě. V devět nebo v deset.“

„Kde jste byl?“

Reeve se tvářil, jako by počítal, jakou škodu si může způsobit. „Byl jsem tam, to přiznávám. Ale ne, když –“

Kvůli záznamu z výslechu se Lynley zeptal: „Jel jste do Fulhamu? Do Rostrevor Road?“

„Nebyla tam. Snažil jsem se je najít celé léto, tedy Vi a Nikki. Když v pátek přišli dva poldové, ten černocho a ta zavalitá s uraženými předními zuby, měl jsem tušení, že když to dobře zahraju, mohli by mě přivést k Vi. Tak jsem je nechal sledovat. Druhý den jsem tam zašel.“ Usmál se. „Trochu změna, co? Pověsit se poldům na paty, a ne opačně?“

„Pro nahrávku, pane Reeve: Včera jste šel do bytu na Rostrevor Road.“

„A nebyla tam. Nikdo tam nebyl.“

„Proč jste ji šel navštívit?“

Reeve si prohlížel nehty. Vypadaly čerstvě vyleštěné. Ovšem klouby měl oteklé a zamodralé. „Řekněme, že jsem si to šel ujasnit.“

„Jinak řečeno, Vi Nevinovou zbít.“

„Kdepak. Říkal jsem, že jsem neměl možnost. A zatraceně jistě mě nemůžete zavřít za něco, co jsem *chtěl* udělat. Dokonce i *kdybych* jí chtěl natlouct, což mimochodem nepřiznávám.“ Usadil se pohodlněji a sebejistěji. „Jak jsem řekl, nebyla tam. Během odpoledne jsem se třikrát vrátil, ale štěstí jsem neměl, takže jsem začal být neposedný. A když jsem takový...“ Reeve bouchl pěstí do dlaně. „Konám. Číním se. Nejdu domů jako zmoklá slepice a nečekám, až mě někdo převálcuje.“

„Snažil jste se ji nalézt? Musíte mít seznam klientů, přinejmenším těch, kteří využívali jejích služeb v době, kdy pracovala pro vás. Pokud nebyla doma, mohl to být důvod, proč jste ji začal hledat. Zvláště jestli jste začínal být – jak jste to nazval? – neposedný.“

„Řekl jsem, Lynleyi, že konám. Číním se, když jsem narkrnutý, to jo. Chtěl jsem si to s tou děvkou vyřídit, ale nemohl jsem, a to mě naštválo. Tak jsem se rozhodl vydat se jinam.“

„Nechápu, jak to sloužilo vašim potřebám.“

„Okamžitým potřebám docela dobře, protože mě napadlo, že je načase přitáhnout otěže zbytku stáje. Nechci, aby je vůbec napadlo opsat stránku z Viiny knihy. Děvky považují chlapy za pitomce. Takže když jim chcete vládnout, měl byste si udržovat respekt všemi prostředky.“

„Předpokládám, že tím prostředkem je násilí.“ Lynley se divil Reeveově aroganci. Jak ten pasák může nechápat, že si každou větou kope vlastní hrob? Myslí, že si tím snad vylepší pozici?

Reeve pokračoval. Během odpoledne zašel za svými zaměstnankyněmi. Neohlášenými návštěvami se posiluje autorita. Prohlédl účty a diáře, aby je porovnal s vlastními záznamy. Poslechl si vzkazy na záznamníku, aby zjistil, jestli nenaznačují zákazníkům, že mají při objednávce obejít Globální doprovod. Zkontroloval jim šatníky, zda nemají

oblečení prozrazující vyšší příjmy, než jaké jim dával. Prozkoumal zásoby kondomů, lubrikačních žele a sexuálních hraček, aby viděl, jestli vše odpovídá jeho vědomostem o dívčině klientele.

„Některým se to nelíbilo,“ uznal Reeve. „Stěžovaly si. Tak jsem je srovnal.“

„Natloukl jste jim.“

„Natloukl?“ Reeve se rozesmál. „Sakra, to ne. Ojel jsem je. To jste mi viděl včera večer na tváři. Říkám tomu nehtová předehra.“

„Je pro to i jiný výraz.“

„Žádnou jsem neznásilnil, jestli tam míříte. A žádná z nich by nic takového neřekla. Ale jestli je chcete předvést – ty tři, co jsem měl – a podusit je, pusťte se do toho. Stejně jsem přišel, abych vám řekl jejich jména. Potvrdí vám, co jsem právě povídal.“

„Jsem si jistý, že ano. Ženy, které by to neudělaly, by zjevně zakusily vaše... Jak jste to nazval? Srovnat je?“ Lynley vstal a ukončil rozhovor. Obrátil se na konstábla: „Chci obvinění. Dovedte ho k telefonu, protože by brečel po advokátovi dříve, než bychom vůbec začali –“

„Hej!“ Reeve vyskočil ze židle. „Co to děláte? Žádné z těch pizd jsem se nedotkl. Nic na mě nemáte.“

„Jste pasák, pane Reeve. Na tomto pásku mám vaše přiznání. To je slušný začátek.“

„Nabídl jste dohodu. Jsem tady, abychom ji uzavřeli. Budu mluvit a potom zmizím do Melbourne. Takhle jste to vyložil Tricii a –“

„A pro ni to platí, pokud se rozhodne odjet.“ Lynley požádal Buddea: „Chci poslat do Lansdowne Road skupinu z mravnostního. Zavolejte tam a řekněte Haversové, aby na ně počkala.“

„Hele! Poslouchejte!“ Reeve obešel roh stolu. Konstábl Budde ho popadl za paži. „Dejte ty vaše zatracený pracky pryč –“

„Měla nejspíš čas shromáždit dost důkazů, abychom ho mohli zadržet za kuplířství. To pro teď stačí,“ řekl Lynley podřízenému.

„Vy, hovada, nevíte, s kým máte tu čest!“

Detektiv konstábl Budde ho stiskl pevněji. „Haversová?

Šéfe, ona v Notting Hillu není. Prohlídku dělají Jackson, Stille a Smiley. Chcete, abych ji našel?"

„Není tam?" podivil se Lynley. „Tak kde –“

„Za tohle dostanu vaši hlavu," přerušil inspektora Reeve a snažil se Buddeovi vytrhnout.

„Klid, kamaráde. Nikam nejdete." Potom se Budde opět obrátil k Lynleyovi: „Setkala se tam s námi, dala nám povolení. Chcete, abych se pokusil –“

„Krucí, do háje!"

Otevřely se dveře. „Inspektore?" Nakoukl Winston Nkata. „Potřebujete tady pomoc?"

„Vše pod kontrolou," ujistil ho Lynley a požádal Buddea: „Odved'te ho k telefonu. Nechte ho zavolat právníkovi. Potom vyříd'te obvinění."

Budde vyvedl kroutícího se Reevea kolem Nkaty na chodbu. Lynley zůstal stát u stolu s prsty na magnetofonu, jako by se chtěl tím dotykem uzemnit a uklidnit. Uvědomoval si, že kdyby udělal cokoliv jiného, aniž by zvážil následky každého případného jednání, nakonec by toho litoval.

Haversová, pomyslel si. Bože. Co se ještě stane? Nikdy se s ní nepracovalo lehce, ale tohle je příšerné. Je nepochopitelné, že se po tom, čím už prošla, vzepře přímému rozkazu. Buď chce umřít, nebo se zbláznila. Lynley si uvědomoval, že bez ohledu na to, která možnost je ta pravá, nastal okamžik, kdy nad tou ženou ztratil moc.

„– trvalo nějakou dobu, než jsem zjistil, která četa metařů má tuhle oblast na starosti, ale vyplatilo se to," říkal Nkata.

Lynley vzhlédl. „Omlouvám se. Byl jsem v myšlenkách na míle daleko. Co máte, Winnie?"

„Stavěl jsem se v Beattieho klubu. Je čistý. Zašel jsem do Islingtonu. Povídal jsem si s bývalými sousedy té Maidenové. Nikdo neviděl člověka, který by se podobal Beattiemu nebo Reeveovi. Ani když jsem jim ukázal fotky. Mimochodem, našel jsem obrázky obou v *Daily Mail*. Vždycky pomůže strkat nos do novinových stánků."

„Takže nic z toho nebylo?"

„Nic, co by stálo za řeč. Ale když jsem tam byl, všiml jsem si metařského vozu. A napadla mě jiná možnost."

Nkata vyličil, jak obtelefonoval všechny londýnské úklidové firmy, aby zjistil, která má na starosti islingtonské ulice. Byla to rána naslepo, ale protože nikdo z těch, s nimiž mluvil, nedokázal identifikovat Reevea nebo Beattieho jako návštěvníka v Nicolině garsonce předtím, než se odstěhovala do Fulhamu, rozhodl se zjistit, jestli některý z metařů náhodou devátého května nezahlédl člověka, který by se podobal komukoliv, kdo má spojitost s případem.

„A tady jsem trefil do černého,“ řekl.

„Skvěle, Winnie,“ pochválil ho Lynley. Iniciativa patřila už dlouho k nejlepším Nkatovým vlastnostem. „Co jste zjistil?“

„Něco divného.“

„Divného? Proč?“

„Kvůli tomu, koho viděli.“ Detektiv konstábl se náhle zatvářil nejistě, což mělo Lynleye varovat. Ale inspektor si ničeho nevšiml a navíc byl přesvědčený o Martinu Reeveovi.

„Kdo?“ zeptal se.

„Andrew Maiden. Zdá se, že byl devátého května v Londýně. Všimli si ho za rohem Nicolina bytu.“

Lynley zavřel domovní dveře a stoupal po schodišti. Celou dobu cítil v žaludku svíravou bolest. Vešel do ložnice, vytáhl kufr, s nímž přijel včera z Derbyshire, položil ho na postel a otevřel. Pustil se do balení. Naházal tam pyžamo, košile, kalhoty, ponožky a boty, aniž přemýšlel, co bude vlastně v Derbyshire potřebovat. Přidal holení a mýdlo, které sebral Heleně z vany.

Manželka vstoupila v okamžiku, kdy zavíral víko nad tak nedbale uloženými věcmi, že by z toho Denton dostal záchvat. „Zdalo se mi, že tě slyším,“ řekla Helena. „Co se děje? Jedeš pryč tak brzy? Tommy, miláčku, je něco v nepořádku?“

Postavil kufr na zem a předložil manželce fakta bez dalšího vysvětlování. „Stopa vede zpátky na sever. Zdá se, že v tom má prsty Andy Maiden.“

Helen vykulila oči. „Ale jak? Proč? Bože, to je strašné. A ty jsi ho tak obdivoval, vid’?“

Lynley jí pověděl, co Nkata objevil nyní a co zjistil

o květnové hádce a výhružkách už dříve. Přidal ještě vlastní domněnky na základě rozhovorů s bývalým důstojníkem SO10 a jeho manželkou. Zakončil to novinou, kterou mu Hanken pověděl po telefonu. Vynechal jen kolegův monolog o možném důvodu, proč Andy Maiden požadoval na Scotland Yardu, aby poslali na sever na výpomoc při vyšetřování právě detektiva inspektora Thomase Lynleye – pozoruhodného ztroskotance. S tímto tématem se musí vypořádat později, až to jeho pýcha snese.

„Na první pohled mi připadal nejpravděpodobnější Julian Britton,“ přiznal na závěr. „Potom Martin Reeve. Soustředil jsem se na jednoho, potom na druhého a přehlížel jsem všechny stopy ukazující jiným směrem.“

„Ale, miláčku, třeba máš pravdu,“ chlácholila ho Helen. „Zvlášť o Martinu Reeveovi. Má přece víc motivů než kdokoliv jiný. A *mohl* vystopovat Nicolu Maidenovou do Derbyshire.“

„A také na vřesoviště?“ podivil se Lynley. „Jak by to mohl zvládnout?“

„Třeba sledoval toho mladíka. Nebo ho nechal někým sledovat.“

„Helen, nic nenasvědčuje tomu, že by ho vůbec znal.“

„Ale mohl se o něm dozvědět prostřednictvím těch obrázků v telefonních budkách. Je to člověk, který sleduje konkurenci, ne? Jestli zjistil, kdo rozšiřuje karty Vi Nevinové, a nechal ho stopovat jako Barbaru a Winstona do Fulhamu... Proč by nemohl přijít stejným způsobem na Nicolu? Někdo mohl toho chlapce týdný sledovat, protože věděl, že ho nakonec zavede k Nicole.“

Helen teorii pracovala: „Proč by se nějaký Reeveův zaměstnanec nepověsil na toho chlapce, nesledoval ho z Londýna do Derbyshire a na vřesoviště, kde se setkal s Nicolou? Jakmile dívku našel, stačil jediný telefonát z nejbližší hospody Martinu Reeveovi. Ten mu mohl nařídít vraždy z Londýna nebo zaletěl do Manchesteru, popřípadě jel vozem méně než tři hodiny a šel to do starobylého kruhu vyřídit osobně. Nemusí to být Andy Maiden,“ řekla na závěr.

Lynley ji pohládl po tváři. „Díky, že se mě zastáváš.“

„Tommy, nepodceňuj mě. A nepodceňuj sebe. Podle

toho, co jsi říkal, měl Martin Reeve skálopevný motiv. Proč by, proboha, Andy Maiden zabíjel vlastní dceru?"

„Kvůli tomu, čím se stala,“ odpověděl Lynley. „Protože ji od toho nedokázal odradit. Protože jí v tom nedokázal zabránit rozumnými argumenty, přesvědčováním ani výhružkami. Zastavil ji jediným dalším způsobem, který znal.“

„Ale proč ji nedal jen zatknout? Ona a ta druhá dívka –“
 „Vi Nevinová.“

„Ano. Vi Nevinová. Pracovaly společně. Když jsou dvě, nezakládá to už veřejný dům? Nemohl jen zavolat starým přátelům z Metropolitní a nechat ji zavřít?"

„Aby všichni jeho bývalí kolegové věděli, co z ní vyrostlo? Kým se jeho dcera stala? Helen, je to hrdý člověk. To by nikdy neudělal.“ Lynley ji políbil na čelo a potom na ústa. Zvedl kufr. „Vrátím se hned, jak to bude možné.“

Scházela za ním po schodech. „Tommy, neznám nikoho, kdo by na sebe byl tvrdší. Jak můžeš vědět jistě, že teď nejsi příliš přísný i na druhé? A s mnohem děsivějšími následky?"

Otočil se, aby jí odpověděl, ale ozval se zvonek. Zvonění bylo naléhavé a opakovalo se, jako kdyby někdo venku ležel na tlačítku.

Ukázalo se, že je to Barbara Haversová. Když Lynley postavil kufr u dveří a pustil ji dovnitř, proběhla kolem něj se silnou obálkou v ruce a se slovy: „Kruci, inspektore, to jsem ráda, že jsem vás chytila. Jsme o krok blíž ráji.“

Pozdravila Helen a vešla do obývacího pokoje. Klesla na pohovku a vysypala obsah obálky na konferenční stůl. „Tak po tomhle pátral,“ prohlásila tajemně. „Strávil víc než hodinu v Coleově bytě. Předstíral, že si prohlíží Cilliny obrazy. Myslela si, že se zamiloval do její práce.“ Haversová si prudce prohrábla vlasy – důkaz silného rozčilení. „Ale byl v tom bytě sám, inspektore, a měl spoustu času prohledat ho skrz naskrz. Ovšem to, co hledal, najít nemohl. Když totiž Terry Cole pochopil, že to nejde střílet v aukci u Bowers, daroval všechno paní Badenové. A paní Badenová to právě předala mně. Tady. Podívejte se.“

Lynley se celou dobu nepohnul ode dveří do místnosti. Helen si přisedla k Barbaře a prohlížela si stoh papírů, vysypaných z obálky.

„Je to hudba,“ vysvětlila mu Barbara. „Celé moře hudby. Zatracená záplava muziky *Michaela Chandlera*. Neil Sitwell od Bowers mi říkal, že poslal Terryho Colea kvůli zjištění Chandlerových právníků do King-Ryder Production. Ale Matthew King-Ryder to popřel. Tvrdil, že Cole chtěl získat umělecký grant. Tak proč se, kruci, *nikdo*, s nímž jsme mluvili, slovem nezmínil o Terryem a grantu?“

„To mi povězte,“ požádal ji s klidem Lynley.

Haversová si jeho tónu nevšímalala, nebo ho přeslechla. „Protože King-Ryder lže, jako když tiskne. Sledoval ho. Sledoval Terryho Colea, kamkoliv se v Londýně pohnul, protože se snažil získat tu hudbu.“

„Proč?“

„Protože dojná kráva byla po smrti,“ prohlásila vítězně Barbara. „A King-Ryderova jediná možnost, jak udržet kola v pohybu ještě několik let, byla produkce dalšího veleúspěšného představení.“

„Mícháte příměry,“ poznamenal Lynley.

„Tommy.“ V Helenině tváři se zračil naléhavě prosebný výraz. Nakonec ho znala lépe než kdokoli jiný, a na rozdíl od Haversové si jeho tónu všimla. Také jí neuniklo, že se nehnul z místa, a věděla, co to znamená.

Barbara o nic nedbala a s úsměvem pokračovala: „Správně. Promiňte. Zkrátka a dobře. King-Ryder mi řekl, že podle otcovy závěti všechny zisky ze současných představení přecházejí na zvláštní fond na podporu divadelníků. Herců, autorů, návrhářů. Takových lidí. Něco odkázal poslední manželce, ale jí jediné. Ani tuc Matthewovi a jeho sestře. Ten sám je nějakým předsedou nebo vedoucím nebo čím ve fondu, ale jak se to dá srovnat s prachama, co by získal, kdyby zorganizoval další otcovo představení? *Nové* představení, inspektore. Posmrtné a nevztahovaly by se na ně podmínky poslední vůle. Tady je váš motiv. Potřeboval nejdřív tuhle hudbu a potom odstranit každého, kdo věděl, že ji složil Michael Chandler, ne David King-Ryder.“

„A Vi Nevinová, Haversová?“ chtěl vědět Lynley. „Jak ta do toho zapadá?“

Rozzářila se ještě víc. „King-Ryder myslel, že tu hudbu má Vi Nevinová. Nenašel ji v bytě. Neobjevil ji, když pronásledoval Terryho Colea, oddělal ho a při hledání roztr-

hal tábořiště na cucky. Tak se vrátil do Londýna a navštívil byt Vi Nevinové, když byla venku. Překvapila ho, právě když ho prohledával.“

„Haversová, ten byt byl zničený, ne prohledaný.“

„Kdepak, inspektore. Fotky svědčí o opaku. Podívejte se na ně ještě jednou. Věci jsou rozházené kolem, otevřené a odhozené na zem. Ale kdyby někdo chtěl Vi vyšoupnout z branže, postříkal by stěny sprayem. On rozřezal nábytek, utrlal koberec, prorazil dveře.“

„A rozmlátil jí obličej,“ podotkl Lynley. „Což udělal Reeve.“

„To udělal King-Ryder. Viděla ho. Nebo aspoň si to myslel. A nemohl riskovat, že možná ne. Podle všeho předpokládal, že i ona o té hudbě ví, protože také znala Terryho. Stejně, co na tom záleží. Zadržíme ho a trochu mu zatopíme.“ Teprve nyní si asi všimla kufru u dveří. „Kam to vlastně jedete?“ zeptala se.

„Zatýkat. Protože zatímco jste se bavila po Londýně, detektiv konstábl Nkata vyšetřoval ve shodě s příkazy. A to, co odhalil, má houby společného s Matthewem King-Ryderem nebo jakýmkoliv jiným člověkem se stejným příjmením.“

Haversová zbledla. Vedle sedící Helena odložila na hromádku list s notovým zápisem, který si pozorně prohlédla. Varovně zvedla ruku a položila si ji na hrdlo. Lynley tomu gestu rozuměl, ale nedbal.

„Haversová, dostala jste úkol.“

„Inspektore, povolení k domovní prohlídce jsem obstarala. Sestavila jsem tým a setkala se s ním. Řekla jsem chlapcům, co —“

„Dostala jste rozkaz účastnit se práce.“

„Ale věc se má tak, že jsem věřila... Cítila jsem to v kostech —“

„Ne. Žádná věc. Žádný pocit v kostech. Ne ve vašem postavení.“

„Tommy,“ ozvala se Helen.

„Ne. Zapomeňte na to. Je konec. Haversová, každou minutu jste se mi vzpěchovala. Jste odvolána z případu.“

„Ale —“

„Chcete přesnou citaci?“

„Tommy.“ Helen se na něj podívala. Viděl, že chce zasáhnout. Tak moc nesnášela, když se zlobil. Kvůli ní se snažil ze všech sil ovládnout se.

„Kdokoliv jiný na vašem místě – degradovaný, jen o vlas uniknuvší trestnímu stíhání – a s vaším přestupkem –“

„To je sprostě,“ ohradila se mdle.

„– by si vzal poučení z každé věty, kterou vrchní komisař Hillier vyslovil.“

„Hillier je prase. A vy to víte.“

„Kdokoliv jiný,“ pokračoval vytrvale, „by udělal první poslední, aby nepochybil. Po vás jsem jen chtěl, abyste trochu pátrala v některých spisech SO10. V posledních pár dnech jsem vám musel opakovaně přikázat, abyste se k tomu vrátila.“

„Ale to jsem udělala. Máte zprávu. Udělala jsem to.“

„A potom jste si šla svou cestou.“

„Protože jsem *viděla* ty fotografie. U vás v kanceláři. Dneska ráno. *Viděla* jsem, že ten byt někdo prohlídal, a snažila jsem se vám to povědět. Ale vy jste mě neposlouchal. Tak co jsem měla dělat?“ Nečekala na odpověď, nejspíše věděla, co by řekl. „Když mi paní Badenová ukázala tu hudbu a viděla jsem, kdo ji složil, věděla jsem, inspektore, že jsem našeho muže našla. Dobrá, měla jsem jít s ostatními do Notting Hillu. Řekl jste mi to, a já jsem nešla. Ale nemohl byste laskavě vzít v úvahu, kolik času jsem nám nakonec ušetřila? Právě se chystáte zpátky do Derbyshire, vidíte? Teď už nemusíte.“

Lynley zamrkal. „Haversová, vy si snad myslíte, že bych takovým nesmyslům věřil!“

Nesmysly. To slovo spíše vytvořila rty, než vyslovila.

Helen se dívala z jednoho na druhého. Spustila ruku. S lítostivým výrazem sáhla po notovém zápisu. Haversová se na ni dívala, což Lynleye rozzlobilo ještě více. Nebude do toho zatahovat jeho manželku.

„Ráno se hlase u Webberlyho,“ nařídil Barbaře. „Ať je váš úkol jakýkoliv, dostanete jej od něj.“

„Vy se ani nepodíváte na to, co máte před sebou,“ řekla Haversová, ale už to neznělo útočně nebo obranně, pouze podvedeně. To jeho hněv ještě umocnilo.

„Haversová, potřebujete mapu, abyste se odsud dostala?“

„Tommy!“ vykřikla Helen.

„Jděte se vycpat!“ prohlásila Barbara a zvedla se z pohovky s hodnou dávkou důstojnosti. Vzala obnošenou kabelu. Jak procházela kolem konferenčního stolku, na zem se sneslo pět listů Chandlerovy hudby.

KAPITOLA 26

Počasí v Derbyshire odpovídalo náladě detektiva inspektora Hankena: pochmurno. Jel v dešti, snášejícím se ze stříbrného nebe, po silnici mezi Buxtonem a Bakewellem. Přemýšlel o tom, jaký význam v sobě skrývá fakt, že mezi důkazním materiálem z Nine Sisters Henge není černá kožená bunda. Chybějící pláštěnka se dala lehce vysvětlit. Ovšem bunda ne. Jeden vrah nepotřeboval k zakrytí krvavých stop dva kusy oblečení.

Nehledal koženou bundu Terryho Colea zcela bez pomoci. Doprovázel ho detektiv konstábl Mott s lívancem v ruce. Přítomnost důstojníka odpovědného za důkazní materiál byla nezbytná. Ale při pátrání příliš nepomohl. Místo toho žvýkal hlasitě a spokojeně, pomlaskával a tvrdil, že „nikdy černou koženou bundu neviděl, šéfe“.

Mottovy záznamy jeho slova potvrdily. Žádná bunda. Hanken to ohlásil do Londýna, sedl do vozu a vydal se na Bakewell a do Broughton Manoru. Bunda nebunda, stále tady byl Julian Britton a bylo ho třeba na seznamu podezřelých nechat, nebo vyškrtnout.

Hanken přejel přes mostek nad řekou Wye a neočekávaně se dostal do jiného století. Přes vytrvalý déšť se kolem panského sídla odehrával prudký boj. Na svahu k řece šermovalo asi šest tuctů royalistů v různých barvách krále a šlechty proti stejnému množství opancéřovaných parlamentaristů s helmicemi na hlavách. Na louce o kus níž vlekli vojáci dělo, zatímco po vzdáleném úbočí táhla další jednotka k jižní bráně beranidlo.

Hanken došel k názoru, že royalisté a ostříhanci^{x)} opa-

kovali bitvu z občanské války. Další způsob, jímž se Julian Britton snažil získat prostředky na obnovu domova.

Děvečka ze sedmnáctého století pod moderním reklamním deštníkem ukázala na provizorní parkoviště nedaleko domu. Tam se pohybovali další představitelé v kostýmech royalistů, sedláků, farmářů, šlechticů, felčarů a mušketýrů. Ve dveřích přívěsu seděl osudem pronásledovaný král Karel s krvavým obvazem na hlavě, jedl polévku a povídal si s děvčetem, které drželo košík chleba promočeného deštěm. O kousek dál se snažil černě oděný Oliver Cromwell zbavit pancíře, aniž rozvázal šněrování. Kolem davu pobíhali děti a psi, zatímco stánek s občerstvením úžasně vydělával na čemkoliv horkém.

Hanken zaparkoval a poptal se po Brittonových. Naměřovali ho do hlediště ve třetí ze zpustlých panských zahrad. Tady, na jihozápadní straně domu, se pod provizorními přístřešky a barevnými deštníky choulili věrní diváci.

Kousek opodál seděl na trojnožce, jakou používali na přelomu devatenáctého a dvacátého století umělci a lovci na safari, osamělý muž. Měl na sobě staromódní tvídový oblek a tropickou helmu. Nad hlavou si držel pruhovaný deštník a sledoval představení skládacím dalekohledem. U nohou mu ležela vycházková hůl. Jeremy Britton, pomyslel si Hanken, jako vždy v oblečení po předcích.

Hanken se vydal za ním. „Pan Britton? Nebudete si mě pamatovat. Detektiv inspektor Peter Hanken, Buxton, oddělení vražd.“

Britton se na stoličce napůl otočil. Hanken si hned všiml, jak hrozně sešel za těch pět let, před nimiž se jedenkrát setkali na buxtonské policejní stanici. Britton byl tehdy opilý. Zatímco „dodržoval pitný režim“, k čemuž bezpochyby nepoužíval buxtonskou minerální vodu, ale něco podstatně silnějšího, někdo mu na High Street vykradl vůz. Požadoval akci, zadostiučinění a okamžitou pomstu na špatně oblečených a ještě hůře vychovaných chuligánech, kteří ho tak neslýchaně napadli.

^{*)} Ostříhanci – přezdívka puritánů nebo přívrženců parlamentu za občanské války (pro jejich krátce přistřižené vlasy)

Když se teď Hanken na Jeremyho Brittona díval, viděl následky života v alkoholickém opojení. Barva a vzhled pokožky i bělmo barvy vařeného žloutku svědčily o poškození jater. Inspektor si všiml termosky na vzdálenější straně stoličky. Pochyboval, že by v ní byla káva nebo čaj.

„Hledám Juliana. Účastní se boje, pane Brittone?“

„Julie? Nevím, kam zmizel. Ale tohohle se neúčastní.“ Ukázal rukou na drama pod ním. Beranidlo zapadlo do bahna a royalisté hned využili škrtu přes rozpočet ostríhanců. Od domu se hnala svahem dolů celá skupina s tasenými kordy, aby odrazila síly parlamentaristů. „Julie neměl takové šarvátky nikdy rád,“ podotkl Britton a lehce zaškobrtl při slově *šarvátky*. „Nechápu, že souhlasí s tím, aby se pozemky využívaly právě k tomu. Ale je to velká legrace, co?“

„Zdá se, že jsou tím všichni zcela zaujatí,“ souhlasil Hanken. „Jste fanouškem historie, pane?“

„Nic takového,“ řekl Britton a zařval na vojáky: „Zrádci ať jsou zatraceni! Budete se smažit v pekle za to, že jste zkrivili jediný vlas na bohem pomazané hlavě.“

Royalista, pomyslel si Hanken. Divný postoj pro příslušníka šlechty, ale ne neslýchaný, jestliže dotyčný pán nemá vazbu na parlament. „Kde ho můžu najít?“

„Odnegli ho z bitevního pole s poraněnou hlavou. Nikdo toho nebožáka nemůže vinit z nedostatku odvahy, že?“

„Myslel jsem Juliana, ne krále Karla.“

„Ach. Julie.“ Nerozhodně sevřel dalekohled a zadíval se k západu. Kočár právě přivezl čerstvou skupinu royalistů. Vystoupili na opačném konci mostku, odkud vyrazili do boje. „To by se, podle mého, nemělo dovolit,“ poznamenal Britton. „Když tu nejsou včas, měli by pykat, co?“ Obrátil se zpátky na Hankena. „Ten kluk byl tady, jestli jste přišel kvůli tomu.“

„Jezdí často do Londýna? Když tam žila jeho zesnulá přítelkyně, řekl bych –“

„Přítelkyně?“ Britton si opovržlivě odfrkl. „Houby. *Přítelkyně* znamená brát a dávat. Tohle tak nebylo. Ach, Julie to tak chtěl. Chtěl ji. Ale ona po něm nežádala nic jiného než sex, když měla náladu. Kdyby použil oči, kterými ho pánbůh obdařil, od začátku by to viděl.“

„Vy jste to Maidenovic děvče neměl rád.“

„Neměla nic, co by dodala naší krvi.“ Britton se ohlédl na bitvu a zakřičel na vojáky parlamentu: „Hlídejte si záda, mizerové!“, když royalisté přešli řeku Wye a vydali se vzhůru po svahu k domu. Člověk široce pojaté věrnosti, pomyslel si Hanken.

„Najdu Juliana v domě, pane Brittone?“

Jeremy sledoval počátek srážky mezi royalisty a skupinou ostríhanců, snažících se vyprostit beranidlo z bahna. Náhle se charakter boje změnil. Royalisté, jak se zdálo, získali přesilu tři na jednoho. „Spaste život útekem, pitomci,“ volal Britton. A vesele se rozesmál, když rebelové začali na svém opěrném bodě uvolňovat složitý kladkostroj. Jeremy zatleskal.

„Podívám se po něm uvnitř,“ řekl Hanken.

Britton detektiva zadržel. „Byl jsem s ním. V úterý večer, víte.“

Hanken se otočil. „S Julianem? Kde? V kolik hodin?“

„V psinci. Nevím, kolik bylo. Možná kolem jedenácté. Jedna fena vrhala. Julie byl u ní.“

„Když jsem s ním mluvil, pane Brittone, vůbec se o vás nezmínil.“

„To nemohl. Neviděl mě. Když jsem zjistil, co dělá, nechal jsem ho na pokoji. Chvilku jsem to sledoval ode dveří. Nezdá se vám, že v procesu zrození, a to bez ohledu na to, kdo rodí, je něco úžasného? Potom jsem odešel.“

„To děláte pravidelně? Navštěvujete psinec kolem jedenácté večer?“

„Nedělám vůbec nic pravidelně. Dělán, co se mi zachce a kdy se mi zachce.“

„Tak co vás přivedlo do psince?“

Britton sáhl nejistou rukou do kapsy saka. Vytáhl několik značně pomačkaných brožurek. „Chtěl jsem si s Juliem promluvit o tomhle.“

Byly to, jak si Hanken přečetl, materiály z několika protialkoholických klinik. Zašmudlané a otrhané vypadaly jako z bazaru. Buď je u sebe Britton týdný nosil, nebo je našel někde vyhozené a schoval je pro případ, jako je tento.

„Chci na léčení,“ vysvětloval Britton. „Řekl bych, že je načase. Nechci, aby měly Julianovy děti za dědečka opilce.“

„Julian přemýšlí o svatbě?“

„A věci se rozhodně vrbí tím směrem.“

Britton se natáhl po brožurkách. Hanken se sehnul k deštníku a vrátil mu je.

„Je to hodný kluk, ten náš Julie,“ prohodil Britton, vzal tiskoviny a strčil je zpátky do kapsy. „Nezapomeňte na to. Bude z něj dobrý otec. A já budu dědeček, na kterého může být hrdý.“

Takové tvrzení vyvolávalo přinejmenším stín pochybnosti. Brittonův dech by se dal zapálit sirkou, jak byl proycen alkoholem.

Detektiv inspektor Hanken zastihl Juliana Brittona na zastřešeném cimbuří v rozhovoru s organizátory bitvy. Viděl, že si kriminalista povídá s otcem, a sledoval, jak Jeremy vytáhl brožurky a ukázal je Hankenovi. Věděl, jak je nepravděpodobné, že by inspektor přišel do Broughton Manor probrat s otcem téma alkoholismu, takže ho policista nenašel nepřipraveného.

Mluvili spolu krátce. Hanken chtěl vědět, kdy přesně byl naposledy v Londýně. Julian ho odvedl dolů do kanceláře, kde ležel na psacím stole mezi rozházenými účetními knihami diář. Podal ho policistovi. Podle bezchybných záznamů zajel do Londýna začátkem dubna, o Velikonočích. Bydlel v hotelu Lancaster Gate. Hanken si to mohl ověřit telefonicky, protože vedle jména hotelu bylo v diáři poznamenané i telefonní číslo. „Když jedu do Londýna, pokaždé bydlím v tomto hotelu,“ řekl Julian. „Proč to chcete vědět?“

Hanken odpověděl otázkou: „Nebydlel jste u Nicolý Maidenové?“

„Měla jen garsoniéro.“ Julian zčervenal. „Navíc byla raději, když jsem bydlel v hotelu.“

„Ale jel jste do města, abyste ji navštívil, že?“

„Ano.“

Bylo to opravdu hloupé, říkal si Julian, když se díval na Hankena razícího si cestu skupinou royalistů, kteří se krčili na dvoře pod plátěnými přístřešky a deštníky a připravovali se na další fázi bitvy. Odjel do Londýna, protože se s Nicolou něco dělo. Nejen proto, že nepřijela na

Velikonoce do Derbyshire, jako během studií na univerzitě každoročně. Od podzimu při každém setkání cítil, jak se mezi nimi zvětšuje odstup. Myslel, že je v tom jiný muž, a chtěl se to nejhorší dozvědět z první ruky.

Když teď na tu cestu do Londýna vzpomínal, hořce se zasmál. Nikdy se jí nezeptal přímo, jestli má někoho jiného, protože to v hloubi duše nechtěl vědět. Stačilo mu, že ji při neohlášené návštěvě s nikým nepřistihl a že při kradmé prohlídce skříněk v koupelně, lékárníčky a prádelníku neobjevil nic, co by mohl ráno potřebovat muž. Navíc se s ním milovala. Byl tehdy tak beznadějný pitomec, že si myslel, že to milování něco znamená.

Ovšem nyní si uvědomoval, že to byla jen její práce. Jen část toho, co dělala pro peníze.

„S poldy je to vyřízené, Julie, chlapče.“

Julian se otočil a uviděl otce. Zjevně měl už dost deště, rekonstrukce bitvy nebo diváků. Přes paži mu visel deštník, z něhož kapala voda, v jedné ruce držel stoličku a termosku v druhé. Z kapsy dědečkova saka mu vykukoval dalekohled po prastrýci.

Jeremy se usmál. Vypadal spokojený sám se sebou. „Zajistil jsem ti alibi, synu. Betonové jako dálnice.“

Julian na něj zíral. „Co jsi říkal?“

„Pověděl jsem tomu poldovi, že jsem byl v úterý s tebou a s nově narozenými štěňaty. Že jsem viděl, jak se rodila a jak jsi je chytal.“

„Ale, tati, nikdy jsem se nezmínil, že bys tam byl! Nikdy jsem jim neřekl...“ Julian vzdychl. Začal dělat pořádek v účetních knihách a řadit je podle letopočtu. „Bude jim divné, proč jsem o tobě nemluvil. To chápeš, ne? Ano, tati?“

Jeremy si poklepal třesoucím se ukazováčkem na spánek. „Myslel jsem dopředu, chlapče. Řekl jsem, že jsem tě nevyrušoval. Činil ses jako porodní bába, tak jsem tě nechtěl vytrhnout ze soustředění. Řekl jsem, že jsem si s tebou šel promluvit o tom, že chci přestat s pitím. Potom jsem mu ukázal tohle.“ Jeremy opět vytáhl brožurky. „Chytré, ne? Už jsi je viděl, chápeš? Takže když se tě na ně zeptal, tak jsi mu to řekl, vid’?“

„Nezajímal se o úterý večer. Chtěl vědět, kdy jsem byl naposledy v Londýně. Takže se bezpochyby divil, proč jsi

se obtěžoval se zatraceným alibi, když se tě na to ani nezeptal.“ Přes podráždění si náhle uvědomil, co v sobě otcova snaha skrývá. „Tati, proč jsi mi zajišťoval alibi? Přece víš, že žádné nepotřebuju. Byl jsem se psy. Cassie rodila. A navíc, jak jsi věděl, že mu máš něco takového říct?“

„Zmínila se mi tvoje sestřenice.“

„Sam? Proč?“

„Povídala, že se na tebe policie divně dívá a že se jí to nelíbí. ‚Jako kdyby Julie na někoho vztáhl ruku,‘ takhle to řekla. Ztělesnění oprávněného hněvu, Julie. To je ženská. Taková věrnost... To je tedy něco.“

„Nepotřebuju ani Saminu loajalitu. A když na to přijde, ani tvoji pomoc. Nicolu jsem nezabil.“

Jeremy zabloudil pohledem od syna k psacímu stolu. „Nikdo netvrdí, že ano.“

„Ale když si myslíš, že je třeba lhát policii, musí to znamenat... Tati, ty mě považuješ za vraha? Ty upřímně věříš... Kriste.“

„No tak, netrap se. Jsi celý rudý a já vím, co to znamená. Neříkal jsem, že si něco myslím. Nic si nemyslím. Chci jen, aby se to kapku zjednodušilo. Julie, nemusíme brát život tak, jak přichází. Můžeme pro své osudy něco udělat, víš?“

„A to je to, co právě děláš? Něco pro můj osud?“

Zavrtěl hlavou. „Sobecký mizero. Pro můj osud.“ Zvedl brožurky k srdci. „Chci přestat pít. Je načase. Chci to. Ale náš Pán to ví a já taky: Nezvládnu to sám.“

Julian byl s otcem dost dlouho na to, aby poznal manipulaci. V mozku se mu ozvalo varovné znamení. „Tati, vím, že s tím chceš přestat. Máš můj obdiv. Ale ty programy... náklady...“

„To pro mě můžeš udělat. Můžeš to udělat, protože víš, že já bych to pro tebe udělal.“

„Ne že bych nechtěl. Ale nemáme na to. Prohlížel jsem účetní knihy znova a znova. Zkrátka nemáme. Přemýšlel jsi o tom, že bys zavolał tetě Sophii? Pokud by věděla, jaké máš s jejími penězi úmysly, předpokládám, že by ti půjčila –“

„Půjčila? Pche!“ Jeremy zamítavě zamával brožurkami. „To tvoje teta nikdy neudělá. Stále si myslí, že když budu chtít, tak přestanu. Nehne prstem, aby mi s tím pomohla.“

„Co kdybych jí zavolať?“

„Julie, co jsi pro ni? Jen nějaký příbuzný, kterého nikdy neviděla a který přišel žebrat o almužnu z toho, co její manžel těžce vydělal. Ne, té říct nesmíš.“

„Tak co kdyby sis promluvil se Sam?“

Jeremy ten nápad odehnal jako mouchu. „To po ní nemůžu chtít. Už nám tolik dala. Svůj čas. Námahu. Zájem. Lásku. Nemůžu ji žádat o víc a nebudu.“ Vzdychl a zastrčil brožurky zpátky do kapsy. „Nevadí. Budu dál bojovat.“

„Můžu poprosit Sam, aby to s tetou Sophií probrala. Můžu jí to vysvětlit.“

„Ne. Zapomeň na to. Kousnu si do kyselého jablka. Udělal jsem to už dřív...“

Mnohokrát, pomyslel si Julian. Otec více než pět desetiletí porušoval dané sliby a jeho dobré úmysly se měnily v dým. Zažil vícekrát, než dokáže spočítat, že Jeremy přestal pít. A stejně tolikrát se stal svědkem, jak se otec k láhvi opět vrátil. V tom, co Jeremy říkal, bylo více než zrnko pravdy. Jestliže chce tentokrát zvítězit, nesmí jít do boje sám.

„Tati, podívej. Promluví se Sam. Chci to udělat.“

„Chci?“ opakoval Jeremy. „Skutečně chceš? Nemyslíš si, že kvůli nějakým závazkům ke starému pánovi musíš?“

„Ne. Chci. Požádám ji.“

Jeremy vypadal zahanbeně. V očích měl slzy. „Julie, ona tě miluje. Je to milá žena a *miluje* tě, synku.“

„Promluví s ní.“

Lynley zabočil na příjezdovou cestu k Maiden Hallu pronásledován vytrvalým deštěm.

Barbara Haversová ho vlastně na pár minut odvedla od vnitřního zmatku, který prožíval od okamžiku, kdy se dozvěděl o Maidenově návštěvě Londýna. Samozřejmě se mu podařilo vyměnit zmatek za hněv na Barbařinu neústupnost. Ani v nejmenším ho nepotlačila Helenina opatrná snaha najít nějaký důvod Barbařina chování. „Tommy, třeba tvůj rozkaz špatně pochopila,“ řekla, jakmile Haversová z Eaton Terrace odešla. „V zápalu si třeba řekla, že nechceš, aby se na prohlídce v Notting Hillu podílela.“

„Bože, Helen, neobhajuj ji. Slyšela jsi, co říkala. Věděla,

že tam má být, a rozhodla se jinak. Vydala se svojí vlastní cestou.“

„Ale ty přece iniciativu obdivuješ. Stále opakuješ, že u Winstona je jednou z nejlepších —“

„Sakra, Helen. Když bere Nkata věci do svých rukou, tak až po dokončení úkolu, ne předtím. Nehádá se, nestěhuje si a nevyhýbá se práci jen proto, že si myslí, že má lepší nápad. A když je ho třeba opravit, což je, mimochodem, málokdy, poučí se a nikdy neudělá stejnou chybu dvakrát. Člověk by řekl, že se Barbara letos v létě něco naučila o následcích vzepření se rozkazu. Ale nestalo se. Je tak tvrdohlavá.“

Helen opatrně sebrala papíry s notovým zápisem, které tam Barbara nechala. Neuložila je do obálky, ale odložila je na konferenční stůl. „Tommy, kdyby byl na tom člunu s inspektorkou Barlowovou Winston Nkata, a ne Barbara Haversová... Kdyby vytáhl zbraň Winston, a ne Barbara...“ Dychtivě na něj hleděla. „Byl bys taky tak rozzlobený?“

Odpověděl rychle a ostře: „Sakra, to není otázka pohlaví. Znáš mě přece.“

„To určitě ano,“ odpověděla klidně.

Přesto během prvních sto padesáti kilometrů cesty do Derbyshire několikrát tuto otázku zvažoval. Ale ať zkoumal, jak chtěl, možné reakce na ten dotaz a na Haversové neuvěřitelné porušení subordinace na Severním moři, po každé došel ke stejnému závěru. To, co provedla Haversová, nebyla iniciativa, nýbrž útok. A nic to nemohlo ospravedlnit. Kdyby mával zbraní Nkata, což Lynleyovi přišlo jako ta nejsměšnější představa, zachoval by se k němu stejně. To věděl.

Když zabočil na parkoviště Maiden Hallu, hněv ho už dávno opustil. Vystřídal ho stejný neklid, jaký se ho zmocnil, když se dozvěděl o Maidenově návštěvě u dcery. Zastavil vůz a hleděl deštěm na hotel.

Bránil se uvěřit tomu, co dokazovala fakta, ale přijme jakékoliv řešení. Natáhl se na zadní sedadlo pro deštník. Kráčel deštěm přes parkoviště. V hotelu požádal prvního zaměstnance, na nějž narazil, aby došel pro pana Maide-na. Za pět minut se objevil bývalý důstojník SO10. Přicházel sám.

„Tommy,“ uvítal ho. „Máš novinky? Pojd' se mnou.“
Odvedl ho do kanceláře za recepcí a zavřel dveře.

„Andy, pověz mi o Islingtonu v květnu,“ požádal ho Lynley rovnou, protože si nemohl dovolit podlehnout sympatiím ke kolegovi. „Pověz mi o větě ‚uvidím tě dřív mrtvou, než bych ti dovolil to udělat‘.“

Maiden si sedl. Ukázal Lynleyovi na druhou židli. Mlčel, dokud se inspektor neusadil, ale i potom se zdálo, že se musel na chvilku ponořit do sebe, jako by sbíral síly.

Nakonec řekl: „Spadla klec.“

„Nikdo tě nikdy nebude moct obvinít, že jsi byl neschopný policista.“

„Totéž se dá říct o tobě. Tommy, udělal jsi kus dobré práce. Vždycky jsem věřil, že na vraždách zazáříš.“

Kdyby nic jiného, tak ta poklona působila jako políček. Teď se mu vybavily všechny zřejmé důvody, kvůli nimž si Andy Maiden vybral právě jeho, jako vždy zaslepeného obdivem. Suše podotkl: „Mám dobré lidi. Pověz mi o Islingtonu.“

Vrátili se k tématu a v Andyho očích se zračilo tolik utrpení, že se Lynley musel i teď obrnit proti návalu lítosti nad starým přítelem. „Požádala mě, abych ji navštívil,“ řekl Maiden. „Tak jsem jel.“

„V květnu. Do Londýna,“ upřesnil Lynley. „Jel jsi do Islingtonu navštívit dceru.“

„Správně.“

Předpokládal, že se s ním Nicola chtěla setkat, aby jí předem odvezl věci do Derbyshire, kde měla v létě pracovat u Willa Upmana, jak se dohodli v prosinci. Tak vzal landrover, aby snadněji odvezl domů to, s čím se byla ochotná pár týdnů před koncem semestru na právech rozloučit.

„Ale ona se nechtěla vrátit domů,“ vyprávěl Maiden. „Kvůli tomu mě do Londýna nezavolala. Chtěla mi povědět o svých plánech do budoucna.“

„Prostituce,“ řekl Lynley. „Dohoda o Fulhamu.“

Maiden si drsně odkašlal a zašeptal: „Bože můj.“

Lynley se obrnil ještě více, a přesto nedokázal přimět Andyho, aby mluvil o faktech, která tehdy v Londýně zjistil. Proto to udělal za něj: probral vše, co zatím věděl.

O jejím zaučování na místo u MKR Financial Management, potom o práci spolence, nakonec o partnerství s Vi Nevinovou a rozhodnutí věnovat se pouze roli dominy. Nakonec řekl: „Sir Adrian věří, že mohla mít jediný důvod, proč odjela na léto na sever, místo aby zůstala v Londýně. A to peníze.“

„Byl to kompromis. Udělala ho kvůli mně.“

Hrozně se pohádali, ale nakonec ji přesvědčil, že bude v létě dělat u Willa Upmana a práci v oblasti práva aspoň zkusí. Ke spolupráci ji získal slibem, že dostane více peněz než v Londýně. Půjčil si v bance, aby měl sumu, kterou požadovala jako odškodné, ale bral to jako dobře investované peníze.

„To sis byl tak jistý, že si ji získá právo?“ podivil se Lynley. Nepřipadalo mu to pravděpodobné.

„Byl jsem si jistý, že ji získá Upman,“ odpověděl Maiden. „Viděl jsem ho v dámské společnosti. Uměl to s nimi. Myslel jsem, že on a Nicola... Tommy, byl jsem ochotný zkusit cokoliv. Stále jsem si říkal, že by ji správný muž mohl přivést k rozumu.“

„Nebyl by vhodnější Julian Britton? Miloval ji přece?“

„Julian ji příliš chtěl. Potřebovala muže, který by ji svedl a nechal v nejistotě. Na to mi Upman připadal jako ten pravý.“ Maiden nejspíš slyšel vlastní slova, protože sebou trhnul a nakonec se rozplakal. „Bože, Tommy. Dohnala mě k tomu,“ přiznal se a přitiskl si pěst k ústům, jako by mohl zaplašit bolest.

A Lynley se stal nakonec svědkem toho, co nechtěl zažít. Neviděl pachatele kvůli tomu, kým býval ve Scotland Yardu. Ovšem právě to, kým ve Scotland Yardu býval, vrhalo na jeho provinění světlo. Andy Maiden, mistr klamání a předstírání, prožil desítky let v pekle práce v utajení, kde se hranice mezi pravdou a fantazií, mezi nezákonností a cti nejdříve rozplizly, až nakonec zcela zmizely.

„Pověz mi, jak se to stalo,“ požádal ho Lynley chladně. „Řekni, co jsi mimo nože použil.“

Maiden spustil ruku. „Bože na nebesích...“ zachrčel. „Tommy, snad si nemyslíš...“ Potom jako by si zpětně probíral, co řekl, a hledal místo, kde došlo k nedorozumění. „Dohnala mě k podplácení. Platil jsem jí, aby pracovala

u Upmana, aby ji mohl získat... tak by její matka nikdy nezjistila, kým dcera byla... protože to by ji zničilo. Ale ne. Ne. Nesmí tě ani napadnout, že bych ji zabil. Ten večer jsem byl tady. Tady v hotelu. A... můj bože, bylo to mé jediné dítě."

„A zradilo tě," poznamenal Lynley. „Po tom, co jsi pro ni udělal. Poté, co jsi jí dal život —"

„Ne! Miloval jsem ji. Máš děti? Dceru? Syna? Víš, jaké to je vidět budoucnost ve svém dítěti a vědět, že budeš existovat bez ohledu na to, co se stane, jen proto, že ono bude žít?"

„Jako děvka?" podivil se Lynley. „Jako žena, která si vydělává návštěvami u mužů, které zbičuje do podřízeného postavení? Uvidím tě dřív mrtvou, než bych ti dovolit to udělat.' To jsou tvoje slova. A ona se, Andy, měla příští týden vrátit do Londýna. Když jsi jí zaplatil za práci v Buxtonu, pouze sis zařídil odklad toho, co bylo nevyhnutelné."

„To ne! Tommy, poslouvej mě! V úterý večer jsem byl tady."

Maiden zvedl hlas a současně se ozvalo ťukání na dveře. Otevřely se dříve, než stačil některý z mužů odpovědět. Stála tam Nan Maidenová a dívala se z Lynleye na manžela. Mlčela.

Nemusela říct ani slovo, jímž by vysvětlila to, co jí Lynley četl ve tváři. Ví, co udělal, napadlo inspektora. Můj bože, ona to od začátku ví.

„Nech nás," vykřikl na ni Andy.

„Myslím, že to nebude nutné," ozval se Lynley.

Barbara Haversová nikdy nebyla ve Westerhamu a brzy zjistila, že se sem z domu St. Jamesových v Chelsea nedá jen tak lehce dostat. Po odjezdu z Eaton Terrace si udělala krátký výlet k St. Jamesovým. Proč ne, říkala si, když jsem nedaleko King's Road a odtud je to kousek do Cheyene Row. K smrti toužila postěžovat si páru, který, jak si velmi dobře uvědomovala, nejspíš také občas zkusí na vlastní kůži Lynleyovu samolibou iracionalitu. Ale neměla možnost jim to vyprávět. Deborah St. Jamesová otevřela, radostně vykřikla směrem k pracovně a vtáhla ji dovnitř

dychtivě, jako by vítala člověka, který se neočekávaně vrátil z války.

„Simone, podívej!“ hlásila. „To přece není náhoda.“

A setkání se St. Jamesovými bylo podnětem, který vyslal Barboru do Kentu. Ovšem dostat se tam znamenalo probojovat se spleť neoznačených ulic, které ze slov *na jih od řeky* vytvářely synonymum pro pobyt v pekle. Ztratila se na druhé straně mostu Albert Bridge, kde z okamžiku nepozornosti vyplynulo dvacet minut vyčerpávající jízdy kolem Clapham Common v marné snaze najít A205. Jakmile silnici konečně našla, vydala se na Lewisham. Začala přemýšlet o výhodě vyhledávání znalce na internetu.

Tento odborník bydlel ve Westerhamu, kde také provozoval nedaleko Quebec House malou živnost. „Nemůžete to minout,“ ujistil ji po telefonu. „Quebec House stojí na vrcholu Edenbridge Road. Vpředu je velký nápis. Dneska je tam otevřeno, takže na parkovišti bude nejspíš stát historický kočár. Jsem ani ne pět set metrů jižně.“

Našla ho v budově obložené prkny. Jmenoval se Jason Harley. Bydlel a podnikal v jednom místě. Původní dům byl rozdělen stěnou přesně v polovině, jako v legendě o Šalamounovi a dvou ženách usilujících o jedno dítě. Ve stěně byly neobvykle široké dveře a jimi vyjel Jason Harley na závodním kolečkovém křesle, hned jak Barbara stiskla zvonek u obchodu.

„Jste konstábl Haversová?“ zeptal se.

„Barbara,“ představila se.

Odhodil dozadu záplavu dlouhých, bohatých, jako pravitko rovných vlasů. „Takže Barbara. Máte štěstí, že jste mě zastihla doma. V neděli jezdím obvykle střílet.“ Otočil se s vozíkem a pokynul jí, aby šla dál. „Podívejte se, prosím, jestli je na vývěsce nápis *Zavřeno*. Mám tady místní fan klub. Když vidí, že je otevřeno, rádi se zastaví.“ Poslední poznámka vyzněla ironicky.

„Potíže?“ zeptala se Barbara a představila si hulváty, výrostky a trápení, jaká od nich může paraplegik vytrpět.

„Devítiletí kluci. Mluvil jsem u nich ve škole. Teď jsem jejich hrdina.“ Harley se přátelsky usmál. „Tak. Jak vám, Barbaro, můžu pomoci? Říkala jste, že chcete vidět, co tady mám.“

„Správně.“

Našli ho na internetu, kde měl webovou stránku o svém podniku. Při Barbařině výběru znalce hrálo rozhodující roli, že bydlí nedaleko Londýna. V telefonu, který zvonil v bytě i v obchodě, jí Jason Harley řekl, že má v neděli zavřeno. Ovšem když mu vysvětlila, kvůli čemu volá, souhlasil, aby za ním zajela.

Teď stála ve stísněných prostorách obchůdku a dívala se na zboží: sklolaminátové, tisové a karbonové. Kolem zdí stály police a jedinou širokou uličku lemovaly vitríny. Na vzdálené straně byla dílnička. Střed všeho tvořil javorový podstavec, na němž ležela pod skleněným poklopem medaile se stuhou. Barbara si ji prohlížela a zjistila, že je to zlatá olympijská. Nejen ve Westerhamu byl Jason Harley někdo.

Když k němu opět obrátila pozornost, neuniklo jí, že ji sleduje. „No teda, všechna čest,“ řekla uznale. „To jste dokázal na křesle?“

„Mohl bych,“ odpověděl. „Mohl bych i dneska, kdybych měl trochu víc volného času na trénink. Ale tehdy jsem nebyl na vozíku. To přišlo později. Po nehodě na závěsném kluzáku.“

„To je drsné.“

„Zvládám to. Troufám si tvrdit, že lépe než většina ostatních. A teď, Barbaro, jak vám můžu pomoci?“

„Povězte mi o cedrových šípech.“

Olympijským zlatem vyvrcholilo mnoho let závodění a tréninku. Díky nim Jason zároveň získal vzácné znalosti o lukostřelbě. Nehoda na kluzáku ho přiměla uvažovat o tom, jak využít sportovní dovednosti a znalosti, aby uživil sebe a rodinu, kterou se svou přítelkyní plánoval. Výsledkem se stal obchod, kde prodával kvalitní karbonové šípy do moderních sklolaminátových, laminátových a dřevěných luků, kde vyráběl a prodával dřevěné šípy do tradičních dlouhých luků, jimiž byli angličtí lučištníci proslulí již od bitvy u Agincourtu.

Nabízel zákazníkům i výstroj: od různých složitých pomůcek na ruce a tělo po hroty šípů, které se lišily podle toho, do čeho se měl šíp zabodnout.

A co do zad devatenáctiletého kluka? chtěla se Barbara zeptat. Jaký hrot by bylo třeba zvolit? Ale šla na to pomalu, protože věděla, že bude potřebovat zasypat Lynleye spoustou informací, aby aspoň trochu nahlodala pancíř, jímž se proti ní obrnil.

Požádala Harleye, aby jí pověděl o své výrobě dřevěných šípů, speciálně z portorfordského cedru.

Opravit ji, že dělá jen cedrové. Dřívky přicházejí z Oregonu, kde je jednotlivě váží, třídí a podrobují zkouškám pružnosti. „Jsou spolehlivé jako blázen, což je důležité, protože když má tětiva velkou tahovou sílu, potřebujete šíp, který to vydrží. Můžete mít šípy z borovice nebo jasanu,“ pokračoval po krátké odmlce, během níž jí podal hotový cedrový šíp, „některé z našich lesů, jiné ze Švédska. Ale oregonský cedr je daleko dostupnější – řekl bych s ohledem na množství – a předpokládám, že v Anglii byste se s nimi setkala v každém specializovaném obchodě.“

Odvedl ji do zadní části, kde byla dílnička. Tady měl v úrovni pasu malý montážní pás, kolem něhož se mohl snadno pohybovat. Do polotovaru se na jednom konci vyřízly drážky, do nichž se zasadilo zakončení a do něj vlepilo peří. Na opačnou stranu se připevnil hrot tvarovaný podle toho, k čemu byl šíp určen.

„Někteří lukostřelci dávají přednost vlastním šípům. Ale protože je to pracné, což asi sama vidíte, většina si najde svého šípaře a od něj nakupuje. Může jim je označit podle jejich přání, samozřejmě v rámci možností. Stačí jen vysvětlit, jakou značku si přeje.“

„Značku?“ zeptala se Barbara.

„Kvůli soutěžím. V současné době se dlouhé luky používají většinou jen k závodění.“

Rozpovídal se o soutěžích. Pro dlouhé luky existují dva druhy: sportovní a terénní lukostřelba. V prvním případě se střílí z různých vzdáleností dvanáct tuctů šípů na klasický kulatý terč. Druhý typ se koná v zalesněné oblasti nebo v kopcích. Střílí se na papírové atrapy zvířat. Ale v obou soutěžích se dá vítěz určit jedinečně podle osobních značek na šípech. A každý soutěžní střelec musí mít jistotu, že se jeho šípy dají odlišit od všech ostatních. „Jak by jinak určili, čím šíp trefil terč?“ zeptal se Harley rozumně.

„Správně. Jak jinak.“

Četla pitevní protokol Terryho Colea. Z rozhovoru se St. Jamesem, o němž byl informován i Lynley, se dozvěděla o třetí zbraní použité vedle nože a kamene k usmrcení obětí. Teď s téměř identifikovanou třetí zbraní začínala chápat, jak k zločinu došlo.

„Povězte mi, pane Harleyi, jak rychle může dobrý lukostřelec, řekněme, s víc než desetiletou zkušeností úspěšně trefit cíl? Tedy s dlouhým lukem.“

Zamyslel se a přitom se prsty tahal za spodní ret. „Řekl bych deset vteřin. Nanejvýš.“

„Tak dlouho?“

„Ukážu vám to.“

Myslela, že to bude demonstrovat sám. Ale místo toho přivezl z police toulec, zasunul do něj šest šípů a pokynul Barbaře, aby přistoupila blíž. „Pravačka, nebo levačka?“ zeptal se.

„Pravačka.“

„Dobrá. Otočte se.“

Cítila se trochu pošetile, když si nechala nasadit toulec a připevnit ho k tělu. „Představte si, že máte v levé ruce luk,“ pokračoval, když byl toulec na místě. „Teď sáhněte po šípu. Jen po jednom.“ Když se jí to s trochou nesnází podařilo, vysvětlil jí postup. Musí ho umístit na dakronovou tětivu. Potom ji natáhnout a zamířit. „To není jako revolver,“ upozornil ji. „Po každém výstřelu musíte vytáhnout nový šíp a znova zamířit. Dobrý střelec to zvládne těsně pod hranicí deseti vteřin. Ale někdo jako vy – bez urážky –“

Barbara se rozesmála. „Dejte mi dvacet minut.“

Sledovala se v zrcadle připevněném na dveřích, jimiž Jason předtím přijel do obchodu. Stála tam a cvičila si vytahování šípu. Představila si sama sebe s lukem a snažila se představit si v duchu cíl: ne kulatý terč, ani papírové zvíře, ale živou lidskou bytost. Vlastně dvě, sedící u ohně, jediného zdroje světla.

Nemohl zastřelit děvče, protože po něm nešel, pomyslela si. Ale neměl s sebou jinou zbraň a zoufale chtěl zabít toho mladíka. Takže musel použít, co měl po ruce, a doufat, že Terryho šíp zabije, protože v přítomnosti další osoby neměl šanci vystřelit na Colea ještě jednou.

Tak co se stalo? Rána se nepovedla. Možná se chlapec v posledním okamžiku pohnul. Třeba mířil na krk a trefil se trochu níž, do zad. Dívka si uvědomila, že je někdo ve tmě a snaží se jim ublížit. Vyskočila na nohy a snažila se uniknout. Protože utíkala a byla tma, luk a šípy byly k ničemu. Tak ji musel praštit. Zabil ji a vrátil se k mladíkovi.

„Jasone, kdybyste dostal jedním z těchto šípů do zad, co byste cítil? Věděl byste, že jste byl zasažen. Tedy šípem.“

Harley se zadíval na řadu luků, jako by se odpověď skrývala mezi nimi. „Předpokládám, že nejdřív by to byla hrozná rána. Něco jako rána kladivem.“

„Mohl byste se hýbat? Vstát?“

„Nevím, proč by ne. Ovšem dokud byste si neuvědomila, co se stalo. Potom byste nejspíš dostala šok. Zvlášť kdybyste si sáhla na záda a cítila, že z vás trčí kus dřeva. Bože, to by bylo příšerné. Stačilo by to na to, abyste –“

„Omdlela. Odpadla. Praštila sebou.“

„Správně,“ přitakal.

„A šíp by se zlomil, že?“

„To by záviselo na tom, jak byste upadla.“

Což by mohlo způsobit, že by poté, co by se vrah snažil co nejrychleji odstranit z těla jedinou věc, která by ho mohla policii prozradit, v ráně zůstala tříska. Ale v tom okamžiku nemohl být Terry Cole mrtvý. Jen v šoku. Takže jakmile se útočník vrátil od mrtvé dívky, musel dorazit i jeho. Až na luk neměl žádnou zbraň. Zbyla jediná možnost. Najít zbraň na tábořišti.

Když chlapce ubodal, měl čas hledat to, co předpokládal, že bude mít Terry u sebe: Chandlerovu hudbu, zdroj bohatství, které mu podmínky otcovy poslední vůle odeprěly.

Zbývala poslední věc, kterou si musela ujasnit. „Jasone, může špička šípu –“

„Hrot,“ opravil ji.

„Hrot. Může prorazit lidské maso? Víte, vždycky jsem si myslela, že když používáte šípy na veřejnosti, mají gumové konce nebo něco podobného.“

Usmál se. „Myslíte přísavky? Jako u dětských hraček?“ Projel kolem ní a zamířil za jednu z vitrín, odkud vytáhl malou krabičku a její obsah vysypal na prosklený pult. Vy-

světlil jí, že to jsou hroty používané pro cedrové šípy. Ukázal jí typy nejrozšířenější v terénní lukostřelbě. Jestli Barbara chce, ať si zkusí jejich ostrost.

Chtěla. Byl to kovový válec, který se nasazoval na šíp a na druhé straně se sbíhal do ošklivé čtyřhranné špičky, která musela zabíjet, když pronikla silou. Zatímco k hrotu tiskla břicho prstu, Harley hovořil o dalších typech. Předvedl jí široký a lovecký a vysvětlil jejich použití. Nakonec vyložil stranou napodobeniny středověkých hrotů.

„A tyhle jsou na ukázky a bitvy.“

„Bitvy?“ zeptala se nevěřicně. „Lidé na sebe v bitvách skutečně střílejí šípy?“

„Samozřejmě že ne opravdově. Když se začíná, opatří se hroty gumovými čepičkami, takže nejsou nebezpečné. Tedy při historických rekonstrukcích. Banda víkendových válečníků se sejde na pozemcích nějakého hradu nebo panského sídla a hraje si na válku růží. Děje se to všude na venkově.“

„A lidé na to jezdí, že? S luky a šípy v kufru auta?“

„Ano. Přesně tak.“

KAPITOLA 27

Děšť nepolevoval. Navíc začalo foukat. Na parkovišti hotelu Black Angel si živly nehezky pohrávaly s obsahem přeplněných kontejnerů. Vítr zvedal papírové krabice a noviny do vzduchu a voda z nebes je lepila na přední skla a kola vozů.

Lynley vystoupil z bentleye a ukryl se pod deštníkem před pozdní letní bouřkou. Spěchal s kufrem v druhé ruce kolem budovy k vchodu. Na věšáku hned za dveřmi visely mokré kabáty a bundy více než tuctu nedělních hostů, jejichž siluety prosvítaly jantarově žlutým sklem v horní části dveří do restaurace. Vedle věšáku stálo v rozšiřujícím se železném stojanu dobře deset deštníků. Vlhce se leskly ve světle z verandy, kde si Lynley oklepal vodu z bot. Pověsil si plášť k ostatním, zastrčil deštník do stojanu a prošel restaurací do recepcce.

Pokud majitele hotelu překvapilo, že ho tak brzy vidí, nedal to najevo. Turistická sezona se pomalu chýlila ke konci. V nadcházejících měsících bude vděčný za každého hosta. Podal mu klíč – Lynley si posmutněle všiml, že od stejného pokoje – a zeptal se, zda mu mají odnést zavazadlo nahoru, nebo se o ně postará sám? Lynley mu podal kufr a zamířil do restaurace.

Bylo už dávno po nedělním obědě, ale nabídli se, že mu připraví studený šunkový salát a zapečené brambory, pokud není příliš náročný, co se náplně týká. Ujistil je, že není, a požádal o oba chody.

Ovšem když hleděl na jídlo před sebou, zjistil, že nemá takový hlad, jak předpokládal. Zapíchl vidličku do bram-

bor posypaných vrstvou čedaru, ale když ji donesl k ústům, stáhlo se mu při představě sousta pevné stravy hrdlo. Odložil příbor a sáhl po sklenici ležáku. Opít se, to byla další možnost.

Chtěl jim věřit. Ne proto, že mohli svá tvrzení nějak doložit, ale protože nechtěl uznat nic jiného. Policisté čas od času uklouzli, což by popíral jen blázen. Birmingham, Guilford a Bridgewater byla jen tři z mnoha míst, kde došlo k několika případům, přesněji šesti, čtyřem a čtyřem, při nichž bylo vzneseno obvinění na základě podvržených důkazů, násilí při výsleších a vymyšlených přiznání, která byli podezřelí přinuceni podepsat. Při každé z těchto událostí se policisté dopustili trestného činu, a to se nedá ničím omluvit. Takže existují i špatní policisté: přehnaně horliví, tendenční, zkorumpovaní nebo zkrátka příliš líní či neznalí, aby pracovali tak, jak se má.

Ale Lynley nechtěl uvěřit, že by Andy Maiden patřil ke zkaženým policistům. Natož, že by se jako otec nedokázal déle vyrovnávat s chováním svého dítěte. Hovořil s Andym a sledoval souhru mezi Maidenovými. Zvážil, co každé slovo, gesto a jemný odstín znamenaly, a přece stále rozumem i citem odmítal přijmout základní fakta.

Nan Maidenová za nimi přišla do malé, vydýchané kanceláře za recepcí Maiden Hallu. Zavřela za sebou dveře. Manžel jí řekl: „Nancy, neobtěžuj se. Hosté... Nan, není tě tady třeba,“ a úpěnlivě se na Lynleye podíval, ale marně. Protože právě Nan potřebovali, aby se dostali k jádru toho, co se stalo Nicole na Calderském vřesovišti.

„Nikoho jsme dnes neočekávali,“ oslovila Nan Lynleye. „Pověděla jsem včera inspektoru Hankenovi, že ten večer byl Andy doma. Vysvětlila jsem –“

„Ano. Slyšel jsem to,“ přerušil ji Lynley.

„Pak tedy nechápu, co dobrého může z dalšího vyptávání vzejít.“ Stála nehnutě u dveří, a když opět promluvila, znělo to stejně strnule. „Vím, inspektore, kvůli čemu jste přišel. Vyslychat Andyho, místo abyste nám prozradil nějaké informace o Nicolině smrti. Andy by nevypadal tak, jak vypadá – jako by ho vnitřně něco stravovalo –, kdybyste se ho nepřišel zeptat, jestli vlastně... jestli nešel na vřesoviště, kde by mohl –“ zlomil se jí hlas. „V úterý ve-

čer byl tady. To jsem už řekla inspektoru Hankenovi. Co od nás ještě chcete?”

Naprostou pravdu, odpověděl v duchu Lynley. Chtěl ji slyšet. Navíc chtěl, aby se s ní oba vyrovnali. Mohl Nan objasnit skutečnou podstatu dceřina života v Londýně, přesto si to však na poslední chvíli rozmyslel. Nakonec vyjde o Nicole vše najevo – při výsleších, v protokolech a při přelíčení –, ale nebylo třeba chodit s tím na světlo právě teď, jako neměl důvod vytáhnout ze skříně posmívajícího se kostlivce, o jehož existenci neměla dívčina matka ani tušení. Když už nic jiného, může v tomto směru aspoň dočasně splnit Andyho přání.

„Paní Maidenová, může vám to někdo potvrdit?” zeptal se. „Detektiv inspektor Hanken mi říkal, že si šel Andy brzy lehnout. Byl se na něj podívat ještě někdo?”

„Kdo jiný? Naši zaměstnanci nechodí do soukromého patra, pokud je o to nepožádáme.”

„A chtěla jste, aby během večera Andyho někdo zkontroloval?”

„To jsem udělala sama.”

„Takže chápete tu potíž, že?”

„Ne, nechápu. Protože vám říkám, že Andy ne...” Přitiskla si k hrdlu ruku sevřenou v pěst a pevně zavřela oči. „Nezabil ji!”

Takže nakonec byla ta slova vyřčena. Ale i tak chyběla otázka, kterou měla Nan Maidenová logicky položit. Nezeptala se: *Proč? Proč by manžel zabíjel vlastní dceru?* A to bylo výmluvné opomenutí.

Jedině touto námitkou by Nancy Maidenová zpochybnila závěry policistů o jejím manželovi. Tak by mohla policii hodit rukavici a chtít po ní důvěryhodný motiv ke spáchání tak neslýchaného zločinu. Ale nezeptala se. A tím se prozradila – jako většina lidí, kteří se neptají v okamžiku, kdy je to na místě. Protože tou jedinou otázkou by v Lynleyovi zasela semínko pochybnosti, které zjevně nechtěla nechat vyrůst. Lépe je odmítnout a vyhnout se, než o nemyšlitelném přemýšlet a potom se s tím naučit žít.

„Co jste věděli o dceřiných plánech do budoucna?” zeptal se Lynley obou, čímž poskytl Andymu příležitost prozradit manželce to nejhorší, co o jejich jediném dítěti věděl.

„Naše dcera nemá budoucnost,“ odpověděla Nan. „Takže její plány, ať byly jakékoliv, jsou bezvýznamné, že?“

„Zařídím si detektor lži,“ vyhrkl náhle Maiden. Lynley z jeho návrhu pochopil, že se ze všech sil snaží uchránit manželku před pravdou o Nicolině londýnském životě. „To přece nemůže být tak složité. Najdeme někoho... Tommy, chci na to jít.“

„Andy, ne,“ ohradila se Nan.

„Jestli chceš, zařídím to pro nás oba,“ navrhl Maiden a manželky si vůbec nevšimal.

„Andy!“

„Jak jinak pochopí, že už zjistil všechno?“ zeptal se jí.

„Ale s tvými nervy. Ve stavu, v jakém jsi... Andy, budou tě zpracovávat a trápit. Nedělej to.“

„Nebojím se.“

A Lynley viděl, že mluví pravdu. A právě k tomuto bodu se celou cestu zpátky do Tideswellu a hotelu upínal.

Nyní, s pozdním obědem na stole, uvažoval, že nedostatek strachu může znamenat nevinu, chvastounství, nebo přetvářku. Mohlo to být cokoli, říkal si Lynley, a přese všechno, co o tom muži věděl, stále doufal jen v to jediné.

„Inspektor Lynley?“

Vzhlédl. Stála před ním servírka a mračila se na nesnědené jídlo. Právě se chtěl omluvit, že si je objednal, a nedokázal sníst, když řekla: „Máte hovor z Londýna. Můžete použít telefon za barem, jestli chcete.“

Volal Winston Nkata a bylo to naléhavé. „Máme to, šéfe,“ vyhrkl, když uslyšel Lynleyův hlas. „Při pitvě se našla v těle toho Colea cedrová tříška. St. James tvrdí, že první zbraní byl šíp. Střela ze tmy. Dívka utíkala, takže cílem nemohla být ona. Musel ji chytit a praštit kamenem.“

Nkata mu vysvětlil, co přesně St. James vyčetl z pitevnického nálezu, jak si ty informace vyložil a co se sám Nkata dozvěděl o šípech a dlouhých lucích od šípaře z Kentu.

„Vrah musel odnést šíp, protože se většinou používají při soutěžích. A protože jsou označené, mohl by ho prozradit.“

„Jak jsou označené?“

„Střelcovým monogramem.“

„Dobrý bože. To je jako podepsat se.“

„To ne. Tyhle iniciály se vyřezávají, vypalují nebo se lepí obtisk. Ale v každém případě jsou na místě činu stejně dobré jako otisky prstů.“

„Výtečně, Winnie, *skvělá* práce,“ pochválil ho inspektor. Konstábl si odkašlal. „Jo. No. Mám ještě co dělat.“

„Takže najdeme-li lukostřelce, máme našeho vraha,“ řekl Lynley.

„Vypadá to tak.“ Nkata položil logickou otázku: „Mluvil jste s Maidenovými, inspektore?“

„Andy chce jít na detektor lži.“ Vylíčil mu rozhovor s rodiči zavražděné dívky.

Když skončil, ozval se Nkata: „Ať se ho někdo určitě zeptá, jestli si po volných odpoledních hraje na stoletou válku.“

„Pardon?“

„To se dělá s dlouhými luky. Soutěže, turnaje a rekonstrukce bitev. Takže, bojuje pan Maiden pro radost proti Francouzům?“

Lynley zatajil dech. Cítil, jako by mu z ramen sňali mlýnský kámen a zároveň jako by se mu v mozku rozptýlila hustá mlha. „Broughton Manor,“ řekl.

„Cože?“

„Tam najdu dlouhý luk,“ vysvětlil. „A rozhodně mě napadá někdo, kdo umí střílet.“

V Londýně Barbara sledovala, jak Nkata zavěšuje. Pochmurně na ni hleděl.

„Co?“ Cítila tlak u srdce. „Winnie, neříkej mi, že ti neuvěřil.“

„Věřil.“

„Díky bohu.“ Upřeně se na něj zadívala. Tvářil se vážně. „Tak co?“

„Barb, je to tvoje práce. Nelíbí se mi, že jsem za ni dostal pochvalu.“

„Oh. Tohle. No, přece si nemyslíš, že by poslouchal, kdybych mu ty noviny telefonovala já. Takhle je to lepší.“

„Vypadám schopněji než ty. To se mi moc nezamlouvá, když jsem v tom nic neudělal.“

„Nech to plavat. Jak jinak bys mu chtěl podat hlášení? Musíš mě vynechat, aby se vašnosta nenaštal. Co podnikne?“

Poslouchala Nkatu, který jí osvětlil Lynleyův plán podívat se po dlouhém luku na Broughton Manoru. Kroutila hlavou nad jeho neplodným uvažováním. „Marná snaha, Winnie. Dlouhý luk v Derbyshire nebude.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“

„Cítím to.“ Sebrala věci, které si s sebou do Lynleyovy kanceláře přinesla. „Možná zavolám, že zůstanu den dva doma s chřipkou, ale ty jsi o mně neslyšel. Ano?“

Nkata přikývl. „A na co se chystáš?“

Barbara mu ukázala, co od Jasona Harleaye dostala, když odcházela z jeho krámků ve Westerhamu. Dlouhý seznam lidí, kterým čtvrtletně zasílá katalog. Šlechetně jí ho dal spolu se záznamy o každém zákazníkovi, který si u něj v posledním půlroce objednal zboží. „Neočekávám, že vám to moc pomůže,“ řekl, „protože v Anglii je spousta lukostřeleckých obchodů, kde si váš člověk mohl nechat šípy udělat. Ale jestli se chcete pokusit, prosím, vezměte si to.“

Po nabídce skočila. Vzala si navíc ještě dva katalogy. Čtení na neděli, říkala si, když je ukládala do kabely. Ovšem vzhledem k současnému stavu věcí bude mít určitě hodně co dělat.

„A co ty?“ zeptala se Nkaty. „Dostal jsi od inspektora další příkaz?“

„Volný nedělní večer s mámou a tátou.“

„Hleďme, to je úkol.“ Zasalutovala a chystala se odejít, když na Lynleyově stole zazvonil telefon. „Vida. Zapomeň na nedělní večer, Winstone.“

„Sakra,“ zaklel a natáhl se po sluchátku. „Ne. Není tady. Promiňte... V Derbyshire... Detektiv konstábl Winston Nkata... Jo. Správně. Moc pěkné, ale obávám se, že se nejedná přesně o tentýž případ...“ Odmlčel se, jako by osoba na druhé straně mluvila a mluvila. „Skutečně?“ A úsměv. Podíval se na Barbaru a z nějakého důvodu ukázel palcem nahoru. „To je dobrá zpráva. Ta nejlepší. Díky.“ Opět chvíli poslouchal a zároveň se podíval na nástěnné hodiny. „Dobrá. To uděláme. Řekneme za třicet minut? ... Jo. Ach, rozhodně pošleme někoho, kdo by ji vyslechl.“ Zavěsil a kývl na Barbaru. „To je tvoje.“

„Moje? No tak, Winnie, nemáš hodnotu, abys mi velel,“

ohradila se Barbara, když viděla, jak se její plány na nedělní večer mění v dým.

„Správně. Ale myslím, že tohle si nenecháš ujít.“

„Na případu nedělám.“

„To vím. Ale podle šéfa se už nejedná o stejný případ, takže nechápu, proč by ses toho nemohla ujmout.“

„Ujmout čeho?“

„Vi Nevinové. Barb, je zcela při vědomí. A někdo ji musí vyslechnout.“

Lynley zavolal detektiva Hankena domů. Kolega se v malé garáži snažil pochopit návod k montáži dětské houpačky. „Nejsem zrovna nejlepší inženýr,“ zahučel, zjevně potěšený příslibem něčeho, co by ho odvedlo od beznaděného úsilí.

Kolega ho seznámil s novými okolnostmi. Hanken souhlasil s názorem, že chybějící zbraní by mohly být luk a šíp. „Tím se vysvětluje, proč je vrah neschoval spolu s nožem do bedny s posypem,“ poznamenal. „A pokud by se podle monogramu dal najít majitel šípu, mám představu, kdo by to mohl být.“

„Pete, vzpomínám si, jak jsi mi vyprávěl, kolika různými způsoby se snaží Julian Britton vydělat na Broughton Manoru peníze,“ připomenul mu Lynley. „Vypadá to, že se kruh konečně uzavírá. Hned teď tam zajedu, abych –“

„Zajedeš? Kde, k čertu, jsi? Copak nevoláš z Londýna?“

Lynley si dobře uvědomoval, jakým směrem se budou Hankenovy myšlenky ubírat, až se dozví, proč se Tommy do Derbyshire tak rychle vrátil. A Hanken ho nezklamal. „Věděl jsem, že je to Maiden,“ vykřikl. „Thomasi, to on našel její auto na vřesovišti. A za nic na světě by je neobjevil, kdyby nevěděl, kde je zaparkované. Věděl, že Nicola v Londýně šlape, a nedokázal se s tím vyrovnat. Tak ji bacil. Troufám si říct, že to byl jediný způsob, jak jí zabránit, aby všechno nepověděla matce.“

To se tak podobalo Maidenovým přáním, že Lynleye z Hankenova pronikavého úsudku až zamrazilo. A přece řekl: „Andy tvrdí, že si zařídí detektor lži. Neumím si představit, že by něco takového navrhl s Nicolinou krví na rukou.“

„Sakra, proč by ne?“ opáčil Hanken. „Tenhle chlápek byl polda v utajení, nezapomínejme na to. Kdyby nedokázal lhát, jako když tiskne, byl by už dávno mrtvý muž. Andy Maiden na detektoru lži, to nebude nic jiného než legrace. Z nás, mimochodem.“

„Ovšem Julian Britton má silnější motiv,“ upozornil ho Lynley. „Dovol, ať se podívám, co z něj dostanu.“

„Hraješ Maidenovi přímo do karet. A ty to víš, vid’? Zpracovává tě, jako kdybyste nosili stejnou školní kravatu.“

Což byla svým způsobem pravda. Ale Lynley se nenechal zaslepit minulostí. Odmítal se nechat vůbec zaslepit. Bylo by od něj stejně pošetilé, kdyby bezmezně věřil, že je Andy Maiden vrah, jako kdyby hloupě přehlížel případného pachatele se silnějším motivem.

Hanken zavěsil. Lynley volal ze svého hotelového pokoje, takže si za pět minut vybalil a chystal se vyrazit do Broughton Manoru. Nechal deštník a trenčkot dole v hale, neboť pospíchal nahoru telefonovat. Nyní si šel pro věci.

Viděl, že většina hostů už musela odejít, protože ve stoji zbyly jen tři deštníky a na věšáku mimo jeho plášť ještě jedna bunda.

Za jiných okolností by si oděvu nevšímal, ale ve snaze vyprostit deštník shodil bundu na zem a musel ji zvednout.

To, že byla kožená, ho nejdřív nezaujalo. Ani černá barva ho nikterak neupoutala. Až podle klidu a ticha v hotelové restauraci usoudil, že všichni odešli. Uvědomil si, že ta bunda nikomu nepatří.

Putoval pohledem od ztmavých dveří lokálu na černou koženou bundu a pocítil lehké mravenčení. Ne, to není možné, pomyslel si. Ačkoliv tomu nechtěl uvěřit, prsty osahával ztuhlou podšívku – jen po jediné věci může jinak měkký materiál ztuhnout, protože ta tekutina neschne, nýbrž se sráží...

Lynley pustil deštník a odnesl bundu blíže k oknu na verandu, aby si ji mohl ve světle lépe prohlédnout. Nádavkem k nepojmenované látce, která změnila poddajnost podšívky, objevil ještě něco jiného. Na zádech byla asi centimetrová trhлина.

Nemusel studovat anatomii, aby poznal vedle krve nasáklé do podšívky, že otvor v bundě se shoduje přesně s umístěním lopatky nešťastné osoby, která měla bundu na sobě.

Nan Maidenová ho našla v koupeli vedle ložnice. Odešel z kanceláře ihned poté, co detektiv opustil hotel. Nevydala se za manželem. Místo toho téměř hodinu uklízela halu po posledních nedělních strávnících a připravovala jídelnu pro hotelové hosty i pro ty, kteří zajdou na lehkou nedělní večeři. Poté zamířila do kuchyně, aby se přesvědčila, že se vaří polévka na večer. Nakonec poradila několika americkým turistům, kteří si zjevně chtěli přehrát *Jane Eyreovou* na North Lees Hallu. Teprve potom vyhledala manžela.

Vymluvila se na jídlo. Už několik dnů ho neviděla vzít do úst, a bude-li takto pokračovat, určitě onemocní. Ovšem pravý důvod, proč s ním musela mluvit, se dost lišil: Andy nesměl uskutečnit svůj záměr s detektorem lži. Vzhledem k jeho současnému stavu by asi ani jednou nedokázal odpovédět přesně.

Naložila na podnos vše, na co by mohl dostat chuť. Přidala dva druhy nápojů na výběr a vydala se po schodišti nahoru.

Seděl u psacího stolu a před sebou měl otevřenou krabici od bot. Všechno obsah vysypal na pracovní desku. Nan ho oslovila jménem, ale neslyšel ji, tak byl zaujatý papíry před sebou.

Přistoupila k němu. Přes rameno mu viděla, že si prohlíží sbírku dopisů, vzkazů, kreseb a blahopřání, která téměř za čtvrt století nashromáždil. Příležitosti, k nimž vznikaly, se různily, ale pocházely od téhož autora. Byly to veškeré obrázky, dopisy a ostatní věci, které od Nicoly během jejího života dostal.

Nan položila podnos vedle pohodlného polstrovaného křesla, kde Andy občas četl. „Miláčku, přinesla jsem ti něco k jídlu.“ Ani ji nepřekvapilo, že nereagoval. Nevěděla, zda ji neslyší, nebo si jen přeje, aby ho nechala o samotě, ale nechce jí to říct. Každopádně to bylo jedno. Přinutí ho vyslechnout ji a nenechá se odradit.

„Andy, prosím tě, nechod' na ten detektor lži. Nejsi

v normálním stavu, a to už měsíce. Ráno tomu policistovi zavolám a řeknu mu, že ses rozmyslel. To není žádný hřích. Máš na to právo a on to ví."

Andy ztuhl. V prstech svíral neumělou dětskou kresbu „tatínka vystupujícího z vany“, která v nich před mnoha lety vyvolala láskyplný smích. Ale teď se Nan při pohledu na holčiččino ztvárnění nahého otce s rozpustile přehnaným penisem zachvěla. Jako by jí v těle odumřely některé základní tělesné pochody a v srdci částečně city.

„Půjdu na ten detektor.“ Andy obrázek odložil. „To je jediný způsob.“

Chtěla se zeptat *Jediný způsob čeho?* A tu otázku by mu položila, kdyby byla lépe připravena na odpověď. Místo toho řekla: „A co když neuspěješ?“

Otočil se k ní. V ruce držel starý dopis. Nan přečetla slova *Nejdražší tatínku* a poznala Nicolin pevný a energický rukopis. „Proč bych neuspěl?“

„Kvůli tvému stavu,“ odpověděla. „Nejsi na tom dobře s nervy, což ovlivní výsledky. A policie si ty údaje špatně vyloží. Přístroj ukáže, že ti nefunguje tělo. Policie to nazve jinak.“

Nazve to vinen.

Věta mezi nimi visela ve vzduchu. Nan náhle přepadl pocit, že žijí s manželem každý na jiném kontinentu. To ona mezi nimi vytvořila oceán, ale nemohla riskovat jeho případné zmenšení.

„Přístroje měří teplotu, tep a dech,“ upozornil ji Andy. „S tím nebudou potíže. To nemá nic společného s nervy. Chci na ten detektor jít.“

„Ale proč? Proč?“

„Protože to je jediný způsob.“ Uhladil dopis na psací podložce. Přejel ukazováčkem přes slova *Nejdražší tatínku*. „Nespál jsem. Snažil jsem se usnout, ale nemohl jsem, protože mě to zhoršené vidění hrozně rozčílilo. Tak proč jsi, Nancy, tvrdila, že ses na mě byla podívat?“ Vzhlédl a upřeně se na ni podíval.

„Andy, přinesla jsem ti něco k jídlu,“ prohodila lehce. „Máš tady pochoutky, které by tě mohly zlákat. Mám ti připravit bagetu s paštikou?“

„Nancy, prosím tě, pověz mi pravdu.“

Ale nemohla. *Nemohla*. On ji stvořil. Sledoval, jak roste. Schovával všechny její kresby a dopisy, cenil si každého slova. Pečoval o ni při dětských nemocích i pubertálních výstřelcích až do dospělosti, kdy na ni byl tak hrdý. Takže pokud zbývala naděje, i ta nejnepatrnější možnost, že jeho tělesný stav nesouvisí s Nicolinou smrtí, musí z toho Nan žít. A kdyby bylo třeba, tak i zemřít.

„Byla nádherná, vid’?“ zašeptala a ukázala na památky na Nicolu, které manžel vytáhl z úkrytu. „Nebyla naše holčička prostě ta nejlepší?“

Barbara nezastihla Vi Nevinovou v nemocničním pokoji samotnou. Vedle postele seděla osoba s končetinami jako dráty z kola, zápěstími a kotníky umírajícího hladu a s hlavou opřenou o matraci jako oranžovovlasá prosebnice u nohou silně obvázané bohyně. Když uslyšela klapnout dveře, zvedla hlavu.

„Jak ste se sem dostala?“ Vstala a zaujala před vetřelkyní obranný postoj. „Ten polda venku sem nemá pouštět *nikoho* —“

„Klid,“ ozvala se Barbara a zašátrala v kabele po služebním průkazu. „Jsem od těch hodných.“

Dívka popadla Barbařin průkaz a zkoumala ho, přičemž jedno oko nespouštěla z návštěvnice. Pacientka na lůžku za ní se naklonila a zamumlala: „To je v pořádku, Shell. Už jsem ji viděla. Onehdy s tím černochem. Však víš.“

Shell Barbaře vrátila doklady a upozornila ji, aby nezapomněla, že právě ona, Shelly Plattová, je Viinou nejlepší přítelkyní pod sluncem a bude se o ni do smrti starat. Potom se vrátila na místo.

Barbara vzala druhou židli, postavila ji tak, aby na sebe s Vi Nevinovou viděly, vytáhla blok a nahoře okousanou tužku. „Je mi líto, že vás ztloukli. Sama jsem to zažila před pár měsíci. Je to hnusné, ale já aspoň můžu na toho parchanta ukázat prstem. A vy? Co si pamatujete?“

Shelly přistoupila k hlavě lůžka, vzala Vi za ruku a začala ji hladit. Dívčina přítomnost Barbaru popuzovala, ale pacientku, jak se zdálo, uklidňovala. Cokoliv, co pomáhá, pomyslela si policistka. Seděla s tužkou přichystanou.

Mezi spoustou obvazů vykukovaly Vi pouze oči, malý

kousek čela a zašitý spodní ret. Vypadala jako oběť výbuchu šrapnelu. „Měl přijít zákazník,“ spustila tak slabým hlasem, že se Barbara musela snažit, aby jí rozuměla. „Starý chlápek. Má rád med. Nejdřív ho s tím natru... Víte? Potom slížu.“

To je mňamka, napadlo Barbaru. „Dobrá. Říkáte med. Skvěle. Pokračujte,“ požádala Vi.

Ta poslechla. Líčila, jak se oblékla do školní uniformy, kterou měl zákazník rád. Ale když připravovala nádobu s medem, uvědomila si, že by nemusel stačit na všechny části těla, které zákazník obvykle žádal namazat. „Na šulína toho bylo bohatě,“ prohlásila s otevřeností profesionálky. „Ale musela jsem mít med po ruce, kdyby chtěl víc.“

„Chápu,“ ujistila ji Barbara.

Shelly se opřela kostnatým stehnem o postel a řekla: „Vi, můžu to říct za tebe. Děsně se unavuješ.“

Vi zavrtěla hlavou a pokračovala. Už toho moc nezbývalo.

Zaskočila pro med, než klient přijde. Když se vrátila, přelila med do nádoby a připravila na podnos ještě utěrky a další vybrané věci – buď jedlé, nebo pitelné –, které při pravidelných setkáních s tímto mužem používala. Právě vše odnášela do obývacího pokoje, když uslyšela nějaké zvuky z jedné z ložnic.

Správně, pomyslela si Barbara. To přibližně potvrzuje závěry, které udělala na základě fotografií místa činu. Ale aby si byla naprosto jistá, zeptala se: „Byl to váš klient? Přišel před vámi?“

„Ne,“ zamumlala Vi.

Shelly vyprskla na Barbaru: „Copak nevidíte, jak je vorvaná? Teďkonc už dost.“

„Vydržte,“ odmítla ji Barbara a opět se obrátila k Vi: „Takže nahoře někdo byl, ale ne zákazník? Tak jak se dostal dovnitř? Vy jste nezamkla?“

Vi se snažila zvednout ruku, kterou jí svírala Shelly. Z výšky asi pěti centimetrů jí zase klesla na matraci. „Odskočila jsem jen pro med,“ připomněla Barbaře. „Tak na deset minut.“ Takže neviděla důvod, proč by měla zamykat. Když slyšela ten hluk, šla zjistit, co se děje, a našla tam nějakého chlapíka. Ložnice byla v troskách.

„Viděla jste ho?“

„Jen okamžik, když se na mě vrhl.“

Prima, řekla si Barbara, protože to může stačit. „To je dobré. Vlastně skvělé. Povězte mi všechno. Úplně všechno. Detail. Jizva. Znamení. Cokoliv.“ V mysli si představila obličej Matthewa King-Rydera, aby ho porovнала s Viinými údaji.

Ale dívka jí dala popis hodící se na každého: středně vysoký, průměrná postava, hnědé vlasy, čistá pleť. Sice to na King-Rydera sedělo do puntíku, ale také nejméně na padesát procent mužské populace.

„Příliš rychle,“ vydechla Vi. „Šlo to příliš rychle.“

„Ale *nebyl* to zákazník, kterého jste očekávala? To víte?“

Vi se usmála, ale zasténala, jak si zatáhla za stehy. „Jednaosmdesát, tak je starý. V nejlepších dnech... sotva vyleze schody.“

„A Martin Reeve?“

Zavrtěla hlavou.

„Některý jiný zákazník? Nebo třeba bývalý přítel?“

„Říkala sem vám –“ vmísila se zlostně do debaty Shelly.

„Příprava k boji,“ přerušila ji Barbara. „Jinak to nejde. Chcete, abychom zavřeli toho, kdo ji napadl, že?“

Shelly zabručela a pohládila Vi po rameni. Barbara poklepávala tužkou na zápisník a zvažovala možnosti.

Těžko odvezou Vi Nevinovou na identifikaci. A i kdyby to bylo možné, nemají v tomto okamžiku žádný důvod předvést King-Rydera na místní policejní stanici a postavit ho do řady s dalšími muži. Takže potřebují fotografii, ovšem ta by byla z novin nebo časopisu. Případně pod nějakou falešnou záminkou od King-Ryder Production. Protože při jediném náznaku, že po něm jdou, by King-Ryder zalil luk a šípy do betonu a hodil do Temže rychleji, než by se řeklo veselí chlapeci Robina Hooda.

Získat snímek bude nějakou dobu trvat, protože potřebují kvalitní – ostrý a jasný –, ne nějakou kopii poslanou faxem. Kde teď, v neděli večer v půl osmé, seženou jakoukoliv jeho fotografii? Nedá se nic dělat. Je to krok do tmy. Hluboce se nadechla a skočila do toho rovnýma nohama. „Neznáte náhodou chlapíka jménem Matthew King-Ryder?“

Vi odpověděla zcela překvapivě: „Ano.“

Lynley držel bundu za saténovou podšívku. Bezpochyby se oděvu od úterního večera, kdy ho kdosi stáhl z Terryho Colea, dotkly tucty rukou. Ale také vrahovy, a pokud si dotyčný neuvědomil, že otisky prstů se dají z kůže sejmut stejně snadno jako ze skla nebo lakovaného dřeva, mají úžasnou možnost najít na oblečení jeho navštívenku.

Jakmile majitel hotelu Black Angel pochopil důležitost Lynleyovy žádosti, přivedl všechny zaměstnance do restaurace. Nabídl inspektorovi čaj, kávu nebo něco jiného s úzkostnou snahou, která obvykle dolehne na lidi ve chvíli, kdy si uvědomí, že se nechtěně ocitli na pomezí mezi vraždou a bezúhonností. Lynley občerstvení odmítl. Řekl, že chce jen pár informací.

Ukázal majiteli a zaměstnancům bundu, ale k ničemu to nevedlo. Bunda jim přišla jedna jako druhá. Žádný nedokázal říct, kdy se tento kus v hotelu objevil. Když je upozornil na spoustu krve a otvor v zádech, projeví odpor a děs. Potom se zmínil o dvou vraždách na vřesovišti. Hleděli na něj s odpovídajícím smutkem ve tváři a prudce zamrkali poté, co se zmínil, že by v jejich středu mohl být vrah.

„Řekla bych, že to tady někdo pověsil. Tak se to stalo. O tom není pochyb,“ poznamenala servírka.

„Věšák je celou zimu plný kabátů,“ podotkla jedna pokojská. „Nikdy si jich den ode dne nevšímám.“

„Ale to je právě ono. Není zima. A podle mého až do dnešního dne nepršelo tak silně, aby lidé vytáhli přišpláště, bundy nebo kabáty,“ prohlásil Lynley.

„Co tím chcete říct?“ zeptal se majitel.

„Jak jste si mohli nevšimnout osamoceně kožené bundy na věšáku?“

Všech deset zaměstnanců sebou trhlo. Tvářili se sklíčeně nebo žalostně. Ale nikdo nedokázal přispět k osvětlení cesty, již se sem bunda dostala. Do práce chodili služebním vchodem, nikoliv vstupem z ulice. Odcházel stejnou cestou. Takže během pracovního dne věšák ani neviděli. Navíc lidé v hotelu často zapomínají různé věci: deštníky, vycházkové hole, pláštěnky, batohy, mapy. Vše končí ve Ztrátách a nálezech, a do té doby si toho nikdo moc nevšímá.

Lynley se rozhodl k čelnímu útoku. Znají rodinu Brittonových? Poznali by Juliana Brittona?

Za všechny promluvil majitel: „Tady v hotelu známe Brittonovy všichni.“

„Viděl někdo z vás Juliana v úterý večer?“

Nikdo.

Lynley je propustil. Požádal o pytel na uložení bundy. Zatímco pro něj kdosi šel, přistoupil k oknu. Sledoval déšť a přemýšlel o Tideswellu, hotelu Black Angel a zločinu.

On sám pochopil, že Tideswell leží na východním okraji Calderského vřesoviště, a vrah – s oblastí White Peak mnohem obeznámenější než Lynley – to věděl také. Takže se musel co nejdříve zbavit bundy s inkriminovaným otvorem. Protože kdyby ji objevili na místě činu, velmi rychle by se prozradilo, jak se vše odehrálo. Co mohlo být snazší, než se cestou domů z Calderského vřesoviště zastavit v hotelu Black Angel. Jako pravidelný host věděl, že se kabáty a bundy hromadí celou sezonu na věšáku, než si jich někdo všimne.

Ale podařilo by se Julianu Brittonovi pověsit koženou bundu, aniž by ho někdo viděl? Bylo to proveditelné. Riskantní jako hrom, ale možné.

V tomto okamžiku Lynley ochotně přijal možné, aby tak zapudil myšlenky na pravděpodobné.

Barbara se naklonila dopředu a snažila se potlačit vzrušení, když se ptala: „Vy ho znáte? Matthewa King-Rydera? Vy ho *znáte*?“

„Terry,“ zamumlala Vi.

Těžkla jí víčka. Ale Barbara na mladou ženu naléhala i tak, přestože Shelly Plattová stále silněji protestovala. „Terry znal Matthewa King-Rydera? Jak?“

„Hudba.“

Barbaru okamžitě opustila nálada. Sakra, zaklela v duchu. Terry Cole, Chandlerova hudba a Matthew King-Ryder. Nic nového. Zase slepá ulička.

Potom Vi pokračovala: „Našel to v Albert Hall. Terry.“

Barbara svraštila obočí: „Albert Hall? Tam Terry objevil tu hudbu?“

„Pod sedadlem.“

Barbaru to ohromilo. Snažila se srovnat si v hlavě, co se právě dozvěděla, přestože Vi vykládala dál.

Terry pravidelně rozmisťoval pohlednice v South Kensingtonu. Dělal jen v noci, protože hrozilo menší nebezpečí, že se stane obětí policejního násilí. Právě byl v okolí Queen's Gate, když v jedné budce zazvonil telefon.

„Na rohu Elvaston Place a jedné z bočních ulic,“ upřesnila Vi.

Terry to pro legraci zdvihl a uslyšel mužský hlas: „Balíček je v Albert Hall. Balkon Q, řada 7, sedadlo 19.“ Potom se spojení přerušilo.

Působilo to tak záhadně, že to Terryho zaujalo. Slovo *balíček* – mohlo jít o peníze, drogy nebo mrtvou schránku – zaručovalo nějaký obchod. Protože byl právě blízko, šel se tam podívat. Návštěvníci koncertu zrovna odcházeli, takže bylo otevřeno. Našel určené místo nahoře na balkóně a objevil pod ním balíček hudby.

Chandlerovy hudby, pomyslela si Barbara. Ale co to tam, k čertu, mělo co dělat?

Terryho nejdříve napadlo, že si někdo vystřelil ze zvědavce, který ten telefon zvedl. A když se zastavil u Vi pro další pohlednice, svěřil se jí se svým krátkým dobrodružstvím.

„Napadlo mě, že by na tom šlo vydělat. Pověděli jsme to Nikki. Souhlasila se mnou.“

Shelly popadla Vi prudce za ruku a vyhrkla: „O tý mrše nechci slyšet ani Ň.“

„No tak, Shell. Je mrtvá,“ odpověděla Vi.

Shelly se dotčeně posadila na židli, kde dříve seděla. Sklouzla na konec sedáku, zkřížila paže na kostnaté hruď a durdila se. Barbaru napadlo, jak složitý bude vztah mezi těmito dvěma, z nichž jedna je tak nebezpečně závislá. Vi si uražené kamarádky nevšímala.

Všichni měli nějaké ambice, pokračovala. Terry svoji galerii, Vi a Nikki si naplánovaly, že se pustí do podnikání s prvotřídními společníci. Také potřebovaly po rozchodu Nikki s Adrianem Beattiem nějaké prostředky pro sebe. Oba podniky závisely na finančních injekcích a noty vypadaly jako možný zdroj. „Víte, vzpomněla jsem si, že u Sotheby's – nebo kde – dražili skladbu Lennona

a McCartneyho. Jedna jediná stránka měla vynést několik tisíc liber. Poradila jsem Terrymu, že by to měl prodat. Nikki navrhla, že se poptá a vybere vhodnou aukční síň. Po prodeji bychom se rozdělili.“

„Ale jak jste se do toho zamotaly? Vy a Nikki? Vždyť to přece našel Terry,“ podivila se Barbara.

„Jo. Ale trpěl na Nikki,“ odpověděla Vi prostě. „Chtěl na ni udělat dojem. Tohle byl způsob, jak ji ohromit.“

Zbytek Barbara znala. Neil Sitwell Terrymu vysvětlil autorská práva, čímž mu otevřel oči. Dal mu adresu Soho Square 31-32 a řekl, že ho v King-Ryder Production nasměrují na Chandlerovy právníky. Terry zamířil za Matthewem King-Ryderem s hudbou v ruce. Ten ji uviděl a uvědomil si, jak ji využít, aby vydělal bohatství, které mu otec v poslední vůli odepřel. Ale proč ji od toho kluka jednoduše nekoupil? divila se v duchu. Proč ho kvůli tomu zabil? Nebo ještě lépe, proč jen nezakoupil práva od Chandlerovy rodiny? Kdyby se to podobalo bývalé tvorbě dvojice King-Ryder a Chandler, měl by spoustu peněz z procent, a to i kdyby šla polovina Chandlerovým.

„– nemohl zjistit to jméno,“ zaslechla Barbara Vi, když se vytrhla z vlastních myšlenek.

„Cože? Promiňte. Co jste říkala?“

„Matthew King-Ryder Terrymu jméno toho advokáta neřekl. Ani mu nedal možnost se zeptat. Jakmile viděl, co s sebou Terry přinesl, vykopl ho z kanceláře.“

„Když uviděl tu muziku.“

Přikývla. „Terry říkal, že na něj zavolal ochranku. Okamžitě přišli dva muži a vyhodili ho.“

„Ale Terry tam šel jen kvůli tomu, aby zjistil jména Chandlerových právníků, že? Nic víc od Matthewa King-Rydera nechtěl? Nežádal peníze? Odměnu nebo něco podobného?“

„Peníze jsme chtěli od Chandlerových, když jsme zjistili, že se ta kompozice nedá vydražit.“

Do pokoje vešla sestra s malým podnosem, na němž ležela injekční stříkačka. Řekla, že je čas na léky.

„Poslední otázka,“ slíbila Barbara. „Proč jel Terry v úterý do Derbyshire?“

„Protože jsem ho o to požádala. Nikki si myslela, že za-

činám kvůli Shelly bláznit —“ Dotyčná zvedla hlavu. Vi mluvila spíše k ní než k Barbaře. „Posílala ty dopisy a postávala kolem. Byla jsem už vystrašená.“

Shelly si ukázala na hrudník. „Ze mě? Byla si ze *mě* vyjukaná?“

„Nikki se tomu vysmála. Napadlo mě, že kdyby si ty dopisy přečetla, mohly bychom vymyslet, jak se o Shelly postarat. Napsala jsem Nikki vzkaz a požádala Terryho, aby jí to vzal s dopisy. Jak jsem říkala, trpěl na ni. Využil každé záminky, aby se s ní setkal. Víte, co myslím.“

V tomto důležitém okamžiku ji přerušila sestra s injekční stříkačkou v ruce: „Opravdu musím trvat na svém.“

„No, dobrá,“ souhlasila Vi.

Cestou se Barbara zastavila v samoobsluze, takže se domů dostala kolem deváté. Vybalila svoji kořist a ukryla ji v kuchyňských skříňkách a v maličké ledničce. Celou dobu se probírala informacemi od Vi Nevinové. Kdesi v jejich rozhovoru je ukryt klíč ke všemu, co se stalo: nejen v Derbyshire, ale i v Londýně. Uvědomila si, že stačí poznatky jen správně uspořádat, a vše bude jasné.

S talířem ohřátého polotovaru ze samoobsluhy, jejímž se stala Barbara brzy po přistěhování do této čtvrti snad nejvěrnějším zákazníkem, usedla k jídelnímu stolku u okna. K jídlu si dala vlažné pivo a vedle hrnku, z něhož musela pít, protože měla v malinkém dřezu nádobí a sklenice za několik dnů, položila zápisník. Napila se ležáku, nabrala sousto jehněčího a probírala se poznámkami z rozhovoru v nemocnici.

Jakmile Vi dostala léky proti bolestem, začala usínat. Ještě ale stačila zodpovědět pár dotazů. Shelly Plattová v roli Arga chránícího Io sice protestovala proti Barbařině přítomnosti, ale Vi, po lécích ve stavu naprosté vyrovnanosti, ochotně šeptala odpovědi, dokud se jí nezavřely oči a neprohloubil dech.

Po přečtení poznámek došla Barbara k logickému závěru, že při stavbě hypotézy musí začít od telefonátu do budky v South Kensingtonu. Tato událost uvedla vše ostatní do pohybu. Zároveň vyvolávala takové množství otá-

zek, že pochopení vzkazu – co mu předcházelo a co přesně z toho povstalo – ji neodvratně přivede k důkazům, na jejichž základě bude moct sebrat Matthewa King-Rydera jako vraha.

Přestože bylo už září, Vi Nevinová tvrdila s naprostou jistotou, že Terry to sluchátko v South Kensingtonu zvedl v červnu. Nemohla určit přesně den, ale pamatovala si, že to bylo začátkem měsíce, protože si vyzvedla nové pohlednice a hned ten den je předala Terrymu. A on jí vyprávěl o tom podivném telefonátu.

„Ne začátkem července? Ne v srpnu? Ani v září?“ zjišťovala se Barbara.

Vi trvala na červnu. Pamatuje si to, protože se už s Nikki přestěhovaly do Fulhamu. A protože Nikki odjela do Derbyshire, Terrymu se nezdálo rozumné dávat její pohlednice do telefonních budek, když nebyla ve městě. Vi to věděla zcela jistě. Chtěla, aby Terry roznesl její reklamy co nejrychleji, aby si mohla začít budovat klientelu. Požádala ho, aby Nikkiny pohlednice uschoval až do podzimu a začal je roznášet den před jejím příjezdem.

Ale proč tedy trvalo Terrymu tak dlouho, než zašel s tou hudbou k Bowers?

Za prvé proto, že Vi Nikki o jeho nálezu neřekla hned. Za druhé kvůli tomu, že jakmile se to Nikki dozvěděla a všichni tři vymysleli společně plán, jak na tom vydělat nějaké peníze, trvalo Nikki nějakou dobu, než prozkoumala nejlepší aukční síně, které by zvládly prodej podle jejich představ. „Nechtěli jsme platit vysoké poplatky,“ zamumlala, víčka ztěžklá. „Nikki nejdřív myslela na dražbu na venkově. Volala. Mluvila se známými.“

„A přišla s Bowers?“

„Ano.“ Vi se otočila na bok. Shelly přetáhla své svěrenkyni přikrývku přes rameno a zahalila ji až po krk.

Ted, když Barbara seděla doma a pojídala večeři, opět přemýšlela o telefonátu. Ať se na to dívala z kterékoliv strany, pokaždé došla ke stejnému závěru. Volání bylo určeno Matthewu King-Ryderovi, ale on je zmeškal. Když volající uslyšel mužský hlas – Terryho Colea – říct jediné slovo *Jo*, předpokládal, že vzkaz o Albert Hall obdržela ta správná osoba. A z toho, že si majitel Chandlerovy hudby

přál zůstat v anonymitě – proč by jinak telefonoval do budky? –, vyplývá, že šlo o nelegální záležitost. Nebylo tak důležité, jestli ten neznámý získal hudbu nezákonně, nebo zda ji chtěl King-Ryder protiprávně použít. V každém případě si ten volající myslel, že předal hudbu King-Ryderovi, který za ni bezesporu zaplatil podstatnou sumu. Ten člověk zmizel s penězi v ruce, pravděpodobně zaplacenými v hotovosti předem, a zanechal King-Rydera bez peněz, bez not a také zmateného. Takže když mu vrazil do kanceláře Terry Cole s listem Chandlerovy kompozice v ruce, musel si Matthew myslet, že ho schválně zesměšnil někdo, kdo ho už dříve podvedl. Protože dorazil do South Kensingtonu minutku po určené době, hodiny tam postával a čekal na zazvonění telefonu.

Chtěl se pomstít. Také chtěl tu hudbu. A získat ji mohl pouze jedním způsobem.

Vyprávění Vi Nevinové podpořilo Barbařinu domněnku, že Matthew King-Ryder je právě tím mužem, kterého hledají. Naneštěstí neměla důkazy a nic pevnějšího než dohady, takže s tím za Lynleyem nemohla. V jeho očích si mohla napravit pověst jedině tím, že mu přestře nevyvratitelné důkazy. Chápal její neposlušnost jako další doklad o jejím nezájmu o služební řád. Bylo třeba, aby její chování začal vnímat jako dynamickou akci, při níž dostala vraha.

Jak o tom uvažovala, zaslechla zvenku své jméno. Vzhledla a uviděla Hadiyyah poskakovat po cestě k domku. Dostala se na dosah detektoru pohybu, který rozsvítil světla. Působilo to, jako by na tanečnici na jevišti zamířil reflektor.

„Vrátili jsme se, vrátili jsme se, vrátili jsme se od moře!“ zpívala Hadiyyah. „A podívej, co mi táta vyhrál!“

Barbara jí zamávala a zavřela zápisník. Zamířila ke dveřím a otevřela je právě v okamžiku, kdy dívka dokončovala piruetu. Z jednoho copu jí sklouzla mašle a bílý satén se leskl proti tmavé obloze jako stříbrná kometa. Ponožky měla shrnuté, tričko pokapané hořčicí a kečupem, ale tvář jí zářila.

„Měli jsme se strašně prima!“ vykřikla. „Byla bych hrozně ráda, kdybys jela s námi. Šli jsme na horskou dráhu a na plachetnici a na letadlo a – počkej, až to uslyšíš – řídila

jsem vlak! Navštívili jsme paní Porterovou, ale nebyla jsem tam celý den, protože si mě táta zase vyzvedl. Měli jsme piknik na pláži a potom jsme chtěli pádlovat po moři, ale byla tak studená voda, že jsme místo toho šli do podloubí s obchody." Zalapala po dechu.

„To mě udivuje, že se po tak nabitém dni ještě udržíš na nohou.“

„Spala jsem v autě," vysvětlila jí Hadiyyah, „skoro celou cestu domů." Natáhla před sebe paži a Barbara si všimla, že drží v ruce malou plyšovou žabu. „Podívej, co mi táta vylovil. Jemu to lovení pokladů vždycky jde.“

„Je hezká," řekla Barbara a kývla na hračku. „Je dobré začít cvičit, dokud jsi mladá.“

Hadiyyah se zamračila a prohlížela si žabku. „Cvičit co?“

„Správně. Cvičit. Líbání." Barbara se usmála dívčinu zmatku. Položila jí ruku na drobné ramínko, odvedla ji ke stolku a řekla: „To nic. Stejně to byl hloupý vtíp. Jsem si jistá, že až nastane čas, hodně to zlepší tvoje randění. Tak. Co máš ještě?“

Na poutku šortek jí visela plastická taška. „To je pro tebe. To táta taky vyhrál. Při lovení pokladů. Vždycky mu to —“

„Tak jde," dokončila větu Barbara. „Ano. Já vím.“

„Protože jsem ti to už řekla.“

„Ale některé věci snesou opakování. Tak mi to ukaž. Podíváme se, co tam je.“

Hadiyyah se musela snažit, než rozvázala ucha tašky a podala ji Barbaře. Uvnitř bylo srdce z rudého sametu, ozdobené bílou krajkou.“

„No. Sakryš," podivila se Barbara a postavila je opatrně na jídelní stůl.

„Není to krása?" Hadiyyah na ně obdivně hleděla. „Barbaro, to vylovil táta. Stejně jako žabu. Chtěla jsem, aby ti taky vytáhl žabičku, takže bychom měly stejné, a mohly by se kamarádit. Ale řekl: ‚Ne. Žába by se pro naši přítelkyni nehodila, *khuši*.‘ Tak mi říká.“

„*Khuši*. Jo. To vím." Barbara cítila, jak se jí zrychlil tep. Zírala na srdce jako stoupenkyně nějakého svatého na jeho ostatky.

„Takže zamířil na srdce. Chytil ho až na třetí pokus. Mohl ulovit slona, protože to bylo jednodušší. Nebo mohl vzít nejdřív slona, aby si uvolnil cestu, a dát mi ho. Ale já už jednoho mám a táta si to asi pamatuje. Prostě chtěl to srdce. Myslím, že by ti ho donesl, ale já jsem ti to chtěla dát. Řekl, že je to v pořádku, protože ještě svítíš, takže jsi vzhůru. Je to v pořádku? Vypadáš divně. Ale svítila jsi. Viděla jsem tě v okně. Neměla jsem ti to, Barbaro, dávat?“

Hadiyyah na ni úzkostlivě hleděla. Barbara se usmála a objala ji kolem ramen. „Víš, je to tak hezké, že vůbec nevím, co mám říct. Díky. A poděkuj za mě tatínkovi, ano? Když je člověk nešikovný, tak se v lovení pokladů moc neuplatní.“

„Jemu to vždycky –“

„Tak jde. Ano. Viděla jsem to na vlastní oči, pamatuješ?“

Hadiyyah si vzpomněla. Hladila se žabkou po tváři. „To je něco mít suvenýr od moře, vid’? Víš, že vždycky, když s tátou něco zvláštního podnikáme, něco mi koupí? Tak si pamatuju na všechny naše prima dny. Tvrdí, že je to důležité. Zapamatovat si to. Podle něj je to stejně důležité jako to prožít.“

„Nemůžu nesouhlasit.“

„Akorát bych chtěla, abys byla s námi. Co jsi dneska dělala?“

„Bohužel pracovala.“ Barbara ukázala na zápisník na stole. Vedle ležel seznam zákazníků a katalogy z lukostřeleckého obchodu. „Stále na tom dělám.“

„Tak tě nesmím zdržovat.“ Vyrazila ke dveřím.

„To je v pořádku,“ vyhrkla Barbara. Uvědomila si, jak silně toužila po společnosti. „Nemyslela jsem –“

„Táta řekl, že se můžu stavit jen na pět minut. Chtěl, abych si šla rovnou lehnout, ale zeptala jsem se, jestli ti můžu odnést tu upomínku, a on řekl: ‚Pět minut, *khuši*.‘ Tak mi –“

„Říká. Ano. Já vím.“

„Je ke mně vždycky tak hodný, že mě bere k moři, vid’?“

„Ten nejhodnější.“

„Proto musím poslouchat, když říká: ‚Pět minut, *khuši*.‘ Tak mu můžu poděkovat.“

„Ano. Správně. Měla bys letět.“

„Ale líbí se ti to srdíčko?“

„Víc než cokoliv jiného pod sluncem,“ ujistila ji Barbara.

Jakmile dívka odešla, Barbara se vrátila ke stolu. Opatrně našlapovala, jako by to srdce bylo bázlivé stvoření, které by mohla prudkými pohyby vyděsit. S očima na rudém sametu a bílých krajkách zašátrala rukou v kabele, vytáhla cigarety a zapálila si. Mrzutě kouřila a zkoumala dárek.

Žába by se pro naši přítelkyni nehodila, kluši.

Nikdy jí neznělo osm slov tak zlověstně.

KAPITOLA 28

Hanken zacházel s černou koženou bundou jako by s úctou: Vzal si gumové rukavice ještě před tím, než sáhl na pytel, do něhož Lynley oděv uložil. Když jej pokládal na jeden ze stolů opuštěné hotelové jídelny, dělal to se zbožností, jaká se obvykle vídá pouze při mších.

Lynley zavolal kolegovi krátce po neplodném rozhovoru se zaměstnanci hotelu Black Angel. Hanken právě večerel a zapřísahal se, že do Tideswellu dorazí během půl hodiny. Slovo dodržel.

Nyní se skláněl nad bundou a zkoumal otvor v zádech. Poznamenal, že vypadá čerstvě. Samozřejmě to nebudou vědět přesně, dokud se na poškození nepodívají v laboratoři pod mikroskopem, ale vzhledem ke stavu okolní kůže se zdá být trhlina z poslední doby. „Nebylo by nádherné, kdyby na okraji našli mikroskopický úlomek cedru?“ zeptal se Lynleye, který ho sledoval z opačné strany stolu.

„Jakmile se potvrdí stejná krevní skupina jako u Terryho Colea, je další cedrová tříska jen akademickou záležitostí, že?“ poznamenal Lynley. „Už máme úlomek z rány.“

„Ano,“ souhlasil Hanken. „Ale já rád třešničku na dortu.“ Prozkoumal i kreví nasáklou podšívku a oděv opět uložil. „Thomasi, díky té bundě dostaneme povolení. Ta nám už poskytne zatraceně dobrý důvod k domovní prohlídce.“

„Tím se vše zjednoduší. A skutečnost, že pronajímá panství k pořádání turnajů a podobných akcí, stačí, aby nám to dovolilo –“

„Počkej. Nemluvím o povolení probrat Brittonovy. Tohle,“ Hanken zvedl pytel s oděvem, „nám dává další hřebíček do *Maidenovy* rakve.“

„Nechápu, jak,“ podivil se Lynley. Když viděl, že se Hanken chystá zešíroka rozpovídat o důvodech pro domovní prohlídku Maiden Hallu, rychle pokračoval: „Chvilku mě poslouvej. Souhlasíš s tím, že třetí zbraní je nejspíš dlouhý luk?“

„Když to porovnáš s tím otvorem v bundě, tak ano. Kam míříš?“

„Chci tě upozornit na fakt, že už známe místo, kde se pravděpodobně dlouhé luky používají. Říkal jsi mi, že se na Broughton Manoru konají turnaje. Rekonstrukce bitev a slavnosti, že? To je ono. A Julian je tím mužem, který doufal, že se ožení s dívkou, jež ho – jak víme – podvedla jen v Derbyshire s dalšími dvěma muži. Tak proč bychom dělali domovní prohlídku v Maiden Hallu?“

„Protože otec té mrtvé vyhrožoval v Londýně,“ ohradil se Hanken. „Protože na ni křičel, že bude dřív mrtvá, než by jí dovolil, aby udělala to, co měla v plánu. Protože si vzal tu zatracenou půjčku v bance, díky níž ji mohl podplatit, aby žila tak, jak si přál. Ona strčila peníze do kapsy a hrála tři měsíce podle jeho pravidel. Potom řekla: ‚Fajn. Díky moc za ty prachy. Byla to fakt zábava, tati, ale jedu do Londýna živit se mačkáním kulek. Doufám, že mě chápeš.‘ Jenže on ji nechápal. A který táta ano?“

„Petere, vím, že to s Andym nevypadá dobře...“

„Ať to otáčíš zleva zprava, vypadá to s Andym zle.“

„Ovšem když jsem se ptal hotelového personálu, jestli zná někdo z nich Brittonovy, odpověděli kladně. Abych pravdu řekl, bylo to více než ano. Znájí Brittonovy osobně. Jak to?“ Lynley nečekal na Hankenovu odpověď: „Protože tam oba chodívají. Protože popíjejí u baru. Protože jedí v jídelně. A je to zcela jednoduché, protože Tideswell leží prakticky přímo mezi Broughton Manorem a Calderským vřesovištěm. A nemůžeš vyrazit na domovní prohlídku k Maidenovým, aniž bys uvážil, co znamenají právě tyto skutečnosti.“

Hanken celou dobu na Lynleye upřeně hleděl. „Pojď se mnou, hochu,“ vyzval kolegu a vedl ho k hotelové recep-

ci, kde požádal o mapu White Peak. Prošli barem a zamířili ke stolku v rohu. Tam Hanken rozprostřel mapu.

Uznal, že se Lynley nemylí. Tideswell ležel na okraji Calderského vřesoviště. Zdatný turista by mohl vyrazit z hotelu Black Angel, vyšplhat nahoru nad městečko a vydat se k Nine Sisters Henge. Vzhledem k rozlehlosti vřesoviště by mu to trvalo několik hodin a výsledek by byl stejný jako se dát cestou, na niž dívka odbočila za Sparrowpittem. Šlo by to. Ovšem vrah by pravděpodobně použil vůz. Zaparkoval by na stejném místě za kamennou zídkou, kde nechala Nicola saab, a po vraždě by se vrátil nejen kolem hotelu, ale také přes Peak Forest, kde by se zbavil nože.

„Přesně,“ souhlasil Lynley. „Myslím si totéž. Takže chápeš –“

„Jenže,“ přerušil ho Hanken, „když se na mapu podíváš pozorněji, uvidíš, že vrah mohl udělat stejně krátkou, ani ne čtyřkilometrovou zajižďku, odložit bundu v hotelu a zamířit buď jižně směrem na Bakewell a Broughton Manor, nebo na sever do Padley Gorge a Maiden Hallu.“

Lynley se díval na obě trasy, jež mu Hanken ukázal. Musel uznat, že kolega má pravdu. Viděl, že jejich vrah mohl z křižovatky Wardlow Mires vyrazit jak na Padley Gorge, tak na Bakewell. A když vyšetřování určí dva podezřelé, policie se podle všech hledisek od logiky po etiku zaměří nejdříve na pravděpodobnějšího pachatele. Proto se Peter rozhodl pro Maiden Hall.

Pro Andyho a jeho ženu to bude peklo, ale Lynley došel k závěru, že nevyhnutelné. A přece ho zbytky staré loajality donutily požádat Hankena o laskavost. Ať nikdo Maidenovým neprozradí, co policie od prohlídky Hallu očekává. Není třeba dále probírat Nicolin londýnský život.

„Thomasi, jen tu záležitost odsunuješ. Pokud Nan Maidenová nezemře dřív, než pachatele zatkneme a postavíme před soud, nakonec se o dceři dozví to nejhorší. A to i kdyby – přestože tomu nevěřím, ale na vteřinu na to zapomenou – ji nepraštil táta. Jestli to udělal Britton...“ Hanken mávl rukou.

I tak vyjde nejhorší najevo, dokončil v duchu Lynley. To si uvědomoval. Ale pokud nemohl bývalého kolegu uchrá-

nit od ponížení prohlídky jejich bytu a podniku, aspoň ho mohl na chvílku ušetřit další bolesti vyvolané tím, že by se stal svědkem utrpení jediného blízkého člověka, který mu na světě zbyl.

„Dáme se do toho zítra,“ řekl Hanken, složil mapu a popadl pytel s bundou. „Vezmu to do laborky. Jdi se vyspat.“

Lynley si pomyslel, že takový příkaz těžko dokáže splnit.

I Lynleyova manželka v Londýně spala neklidně a vstávala v zádumčivé náladě. Neklidný spánek byl pro Helen nezvyklý. Obvykle se propadla do stavu připomínajícího bezvědomí krátce poté, co položila hlavu na polštář, a tak vydržela až do rána. Napadlo ji, že špatný spánek je určitě příznakem nějakých starostí. Nemusela se ponořit hluboko do své duše, aby zjistila, oč se jedná.

Tommyho reakce a zacházení s Barbarou na Helen posledních pár dní působilo jako malinká tříska pod kůží. Něco, s čím se nemusela při běžných činnostech zabývat, ale když si na to občas vzpomněla, bylo to pro ni jak obtížné, tak bolestivé. A při manželově posledním setkání s Barbarou si vše plně uvědomila.

Helen Tommyho postoji rozuměla: Dal Barbaře řadu příkazů a ona při jejich plnění právě nespolupracovala. Tommy to vnímal jako zkoušku, při níž jeho bývalá partnerka neuspěla. Jenže Barbara to cítila jako nespravedlivý trest. Ani jeden z nich nechtěl chápat názor druhé strany. Ovšem když se dostali do sporu kvůli jejím názorům, byla to právě Barbara, kdo stál na méně pevné půdě. Takže Helen bez potíží uznala, že Tommy na poslední Barbařino odepření poslušnosti reagoval oprávněně, a věděla, že by s ním jeho nadřízení souhlasili.

Ale vzhledem k tomu, že si vybral místo Barbary na poslední případ Winstona Nkatu, Helen jeho jednání zároveň znepokojovalo. Zatímco vstávala a oblékala se do županu, přemýšlela o pravé podstatě manželova rozhořčení vůči Barbaře: že mu odporovala, nebo že mu odporovala *žena*? Helen se ho na to samozřejmě zeptala ještě předtím, než včera odjel. Nijak ji nepřekvapilo, když vášnivě popřel, že by s tím, jak se k Barbaře choval, mělo něco

společného pohlaví. Ale nepopíral svá tvrzení celým svým životem?

Opláchla si tvář, vykartáčovala vlasy a přemýšlela o poslední otázce. Tommyho minulost zaplňovaly ženy: Některé chtěl, další měl, s jinými pracoval. Jeho první milenkou byla matka jeho spolužáka, s níž přes rok udržoval bouřlivý vztah. Před Helen nejvášnivěji miloval ženu, která je nyní manželkou jeho nejlepšího přítele. Helen souhlasila, že až na ten poslední měly všechny Tommyho vztahy jedno společné; odehrávaly se v jeho režii a partnerky ho následovaly.

Snadno si získal a udržel velení. Za ty roky zaujal nepočten žen svým zjevem, titulem a bohatstvím, takže mu nenabízely jen tělo, ale také duši, což se jim zdálo být ničím ve srovnání s tím, co doufaly na oplátku získat. A Tommy si na tu moc zvykl. A která lidská bytost ne?

Zásadní otázka zněla: Proč ovládl první partnerku? Helen věděla jistě, že za Tommyho potížemi s Barbarou Haversovou bylo právě to *proč* jeho nadvlády nad ženami.

Ale Barbara *chybovala*, vybavil se jí manželův naléhavý hlas, a fakta nemůžeš nijak překroutit, aby to vypadalo opačně.

V tomto bodě s ním nemohla než souhlasit. Ale také ho chtěla upozornit, že Barbara Haversová je jen symptom. Cítila, že nemoc vypadá jinak.

Opustila ložnici a sešla do jídelny, kde jí Denton připravil oblíbenou snídani. Nabrala si vajíčka a žampiony, nalila sklenici džusu a šálek kávy. Vše si odnesla ke stolu, na němž ležely vedle jejího příboru *Daily Mail* a pod nimi Tommyho *Timesy*. Bezmyšlenkovitě probírala poštu. Účty odložila stranou – proč si kazit snídani, řekla si – a také odstrčila *Daily Mail*, kde se na titulní stránce tvrdilo, že poslední a rozhodně nepřitažlivá královská milenkka vypadala „zářivě na výročním čaji společnosti Děti v nouzi“. Není třeba zkazit si i celý den, pomyslela si zachmuřeně Helen.

Právě otevírala dopis od starší sestry – razítko pošty v Positanu napovídalo, že Daphne nakonec rozhodla, kde stráví dvacáté výročí svatby –, když do pokoje vstoupil Denton. „Dobré jitro, Charlie,“ pozdravila ho vesele. „Dnes se vám ty žampiony obzvlášť povedly.“

Nereagoval stejně nadšeně. „Lady Helen...“ Zaváhal.

„Doufám, Charlie, že mi nejdete vyčinit za ty tapety. Volala jsem Peteru Jonesovi a požádala ho ještě o jeden den. Skutečně.“

„Ne, nejde o tapety,“ odpověděl Denton a ukázal obálku, kterou přinesl s sebou.

Helen odložila toast. „Co se děje? Vypadáte tak...“ Jak vlastně vypadá? ptala se sama sebe. Rozčileně. „Stalo se něco? Snad jste nedostal nějaké špatné zprávy? Vaše rodina je v pořádku, že? Ach, bože, Charlie, máte potíže s nějakou ženou?“

Zavrtěl hlavou. Helen si všimla, že má přes rameno přehozenou prachovku, a vše do sebe zapadlo: Uklízel a bezpochyby chtěl podotknout něco k její nepořádnosti. Chudák. Nemohl se rozhodnout, jak nejlépe začít.

Přišel od salonu a Helen si vzpomněla, že nesebrala ty listy notového zápisu, které tu včera Barbara při svém náhlém odchodu nechala. Helen věděla, že se to Dentonovi nemohlo líbit. Co se týkalo pořádku, byl jako Tommy.

„Chytil jste mě,“ přiznala a kývla na obálku. „Barbara ji včera přinesla Tommymu, aby se na to podíval. Charlie, bohužel jsem na ni úplně zapomněla. Budete mi věřit, když vám slíbím, že se příště polepším? Hmm, asi ne. Stále jen sliby, vidíte?“

„Lady Helen, kde jste k tomu přišla? K tomu... chci říct k tomuto...?“ Denton zamával obálkou, jako by se nedalo popsat slovy, co v ní je.

„Právě jsem to říkala. Přinesla to Barbara Haversová. Proč? Je to důležité?“

Místo odpovědi udělal Charlie Denton něco nemyslitelného. Poprvé za tu dobu, co ho Helen znala, odsunul od jídelního stolu židli a bez vyzvání se posadil.

„Krev souhlasí,“ oznámil Lynleyovi stručně Hanken. Volal z Buxtonu, kam mu to právě hlásili z laboratoře. „Bunda patřila tomu klukovi.“

Hanken ho dále informoval, že za chvíli dostanou povolení k domovní prohlídce Maiden Hallu. „Mám tady šest chlapů, kteří dokážou najít diamant v psích bobcích. Jestli je tam někde ten luk schovaný, tak ho máme.“ Hanken rep-

tal, že měl Maiden od okamžiku vraždy spousty času zbavit se luku asi na čtyřiceti místech ve White Peak, což jim znesnadňuje práci. Ale aspoň nevěděl, že pochopili, co je to za chybějící zbraň, což jim dává výhodu překvapení, pokud si zbytek výstroje nechal.

„Nemáme nic, co by dokazovalo, že je Andy lukostřelec,“ upozornil ho Lynley.

„Kolik rolí během práce v utajení hrál?“ opáčil Hanken. Zavěsil se slovy: „Přijed', jestli chceš. Budeme v Hallu za devadesát minut.“

Lynley s těžkým srdcem zavěsil.

Hanken sledoval Andyho oprávněně. Jestliže prakticky každý zlomek informace, který získali, vedl k jedinému podezřelému, zaměříte se na toho dotyčného. Zachováte se jako profesionál.

Přestože Lynley věděl, že se detektiv inspektor Hanken při prohlídce Maiden Hallu řídí předpisy, neustále se zmítal mezi důkazy, fakty a dohady. Hledal něco na Andyho obhajobu. Tvrdohlavě věřil, že aspoň to pro něj může udělat.

Našel jen jedinou použitelnou záležitost: Mezi věcmi z Nine Sisters Henge chyběla Nicolina pláštěnka. V samotě pokoje, kam doléhaly zvuky probouzejícího se hotelu, přemýšlel o pláštěnce a o tom, co její nepřítomnost na místě činu znamená.

Původně mysleli, že si ji vrah vzal, aby si zakryl zakrvavené oblečení. Ale jestli se ihned po vraždě zastavil v hotelu Black Angel, sotva by přišel v příjemné letní noci v pršiplášti. Neriskoval by prozrazení a sotva co by mohlo být podezřelejší než muž, který se v období hezkého počasí prochází po Derbyshire v oblečení do deště.

Přesto Lynley pro jistotu zavolal majitele hotelu. Stačila jediná otázka, kterou zaměstnanci křičeli jeden na druhého. Potvrdilo se, že si nikdo nepamatuje, že by se něco podobného v hotelu stalo. Kam se tedy poděla ta pláštěnka?

Lynley začal přecházet po pokoji. Přemýšlel o vřesovišti, zbraních, uvažoval o své představě, jak k zločinům došlo.

Pokud pachatel oděv z místa činu vzal, ovšem ne na sobě, měl k tomu jen dva důvody. Buď v pláštěnce něco odnesl, nebo ji nějakým způsobem použil při vraždění.

První možnost Lynley zavrhl jako nepravděpodobnou: Obě oběti šly do kruhu pěšky. Co by s sebou nesly, aby to bylo potřeba odvléct v pláštěnce? Zaměřil se na druhý důvod. Když si srovnal vše, co o vraždách věděl, co se domýšlel a co zjistil v hotelu, našel nakonec odpověď.

Vrah šípem zneškodnil mladíka. Potom pronásledoval utíkající děvče a bez větších obtíží je odstranil. Vrátil se do kruhu a zjistil, že chlapec má vážné, leč ne smrtelné zranění. Hledal způsob, jak se ho rychle zbavit. Mohl ho postavit a udělat z něj moderního svatého Šebastiána, ale s tím by oběť sotva souhlasila. Takže vrah musel prohledat tábornické vybavení. Našel nůž a pláštěnku. Oblékl se, aby si chránil oblečení, když chlapce bodal. Tudíž mohl později s klidem vejít do hotelu Black Angel.

Ovšem zakrvácený přšiplášť nemohl pověsit vedle bundy. Krev se vsákla do podšívky, kde se ztratila v barvě látky. Takže bunda tam mohla viset měsíce bez povšimnutí. Jenže zakrvácenou pláštěnku by bylo těžké přehlédnout.

A přece se jí vrah musel zbavit. Čím dříve, tím lépe. Tak kde...?

Lynley neustále chodil a v duchu si představoval ten večer, obě vraždy a co následovalo.

Nůž vrah zanechal u cesty, po níž odjížděl. Nebylo těžké zahrabat ho v bedně vedle silnice do několikacentimetrové vrstvy škváry. To mohlo trvat maximálně půl minuty. Nicméně pláštěnku ukryt nemohl, protože tam nebylo dost posypu a navíc by dokonce i v noci bylo čirou pitomostí zastavit na veřejné silnici na dobu potřebnou k zahrabání něčeho tak neskladného, jako je plášť do deště.

Potřeboval cosi velmi podobného bedně na posyp, kam by oděv odložil. Něco, co se každodenně užívá, o čem člověk nepřemýšlí a co vrah potkal cestou do hotelu, kde, jak dobře věděl, bude bunda viset bůhví jak dlouho bez povšimnutí, ač všem na očích...

Poštovní schránka? napadlo Lynleye. Téměř okamžitě tu možnost zamítl. Vrah by nechtěl podstoupit tu námahu a cpát pláštěnku centimetr po centimetru úzkým otvorem. Navíc se schránky vybírají každý den.

Něčí popelnice? Tady vyvstával vlastně stejný problém. Pokud by se mu oděv nepodařilo zahrabat na dno popel-

nice, objevil by ho majitel při prvním zvednutí víka. Pokud by se ovšem pachateli nepovedlo nalézt nádobu, v níž na odpadky uvnitř není vidět. Takové kontejnery bývají na veřejných prostranstvích. Je někde cestou z Calderského vřesoviště do Tideswellu? To bylo potřeba zjistit.

Lynley sešel dolů a vzal si na recepci stejnou mapu White Peak, jakou použil minulý večer Hanken. Nejbližší možné místo leželo v chráněné krajinné oblasti blízko Hargetwallu. Zamračil se, když viděl, jak je to daleko od přímé cesty. Vrah by si zajel mnoho kilometrů. I tak by to stálo za pokus.

Dnešní ráno připomínalo včerejší: šedivé, větrné a deštivé. Na rozdíl od včerejška, kdy Lynley přijel, bylo hotelové parkoviště prakticky opuštěné, protože i pro největší opilce mezi stálými hosty bylo ještě příliš brzy. Tak se Lynley s deštníkem nad hlavou a vyhrnutým límcem nepromokavého kabátu proplétal mezi loužemi a spěchal za roh, kde včera odpoledne zbylo jediné místo na zaparkování.

Ted' konečně uviděl to, čeho si měl všimnout hned po příjezdu.

To místo bylo poslední, kam by člověk postavil auto. Nikdo, kdo se jen trochu zajímá o stav laku, by nezaparkoval přímo u přeplněného kontejneru, z něhož i teď ve větru a dešti padaly odpadky.

Samozřejmě, pomyslel si Lynley, když skřípění převodovky za ním prozradilo, že se blíží nákladní auto.

Dorazil ke kontejneru těsně před popelářem, který přijel vyzvednout týdenní odpad hotelu Black Angel.

Samantha zaslechla hluk dříve, než uviděla strýce. Starým kamenným schodištěm se nesla ozvěna cinkání láhví. Jeremy Britton scházel ke kuchyni, v níž Samantha myla nádobí po snídani. Podívala se na náramkové hodinky, které si položila na polici nad dřezem. Dokonce i na strýce Jeremyho bylo na pití trochu brzy.

Drhla pánev, v níž smažila slaninu, a snažila se nevšímat si strýcovy přítomnosti. Slyšela za sebou kroky. Sklo stále zvonilo. Když už se tomu nemohla déle vyhýbat, otočila se, aby viděla, co strýc dělá.

Měl na ruce zavěšený velký košík. V něm ležel snad tu-

cet láhví alkoholu. Většinou gin. Hrabal ve skříňkách, kam ukládali věci, a vyťahoval další láhve. To byly miniatury a vyndával je z plechovek s moukou, rýží, těstovinami, fazolemi. Další měl schované mezi kompoty, hrnci a pánvemi. Strýc cinkal po kuchyni jako duch minulých Vánoc a sbírka v košíku se rozrůstala.

„Tentokrát to zvládnou,“ bručel.

Samantha odložila poslední kousek nádobí na odkapávač a vytáhla z dřezu zátku. Otřela si ruce do zástěry a dívala se. Strýc vypadal starší než obvykle. Třes, který postihl celé tělo, přispěl k dojmu, že ho zmáhá vážná choroba.

„Strýčku Jeremy? Nejsi nemocný? Co se děje?“ zeptala se.

„Přestávám,“ odpověděl. „Je to příšerný ďábel. Svede tě a potom pošle do pekel.“

Začal se potit a v slabém světle se mu pokožka leskla jako mastný citron. Nejistýma rukama odložil košík na pracovní desku. Sevřel první láhev. Bombay Sapphire, jeho skutečná láska. Odšrouboval víčko a otočil ji do dřezu dnem vzhůru. Vůně ginu se vznesla jako ucházející plyn.

Když láhev vylil, rozbil ji o hranu dřezu. „Nikdy víc,“ řekl. „Končím s tím jedem. Přísahám. Nikdy víc.“

Potom se rozplakal. Vzlykal tvrdě a beze slz. Tělo se mu roztřásló nejen nedostatkem alkoholu v žilách. „Hrozně se bojím. Sám to nezvládnou,“ přiznal.

Samanthu to dojalo. „Ach, strýčku. Jsem tady. Dovol, abych ti pomohla. Budu ti držet košík. Nebo mám otevřít láhve?“ Vzala jednu, tentokrát Beefeater, a podala ji strýci.

„Zabije mě to,“ naříkal. „Vlastně už zabíjí. *Podívej se na mě.*“ Zvedl ruce, aby jí ukázal, co už viděla: strašný třes. Popadl Beefeater a zavřený ho rozbil o hranu dřezu. Gin oba postříkal. Chopil se další láhve. „Hnusák,“ plakal. „Mizera. Ožrala. Odehnal tři, jenže to nestačilo. Ne. Ne. Nebude spokojený, dokud neodejde ten poslední.“

Samantha o tom přemýšlela. Jeho manželka a dvě děti. Ačkoliv Julianova sestra, bratr a matka z panství dávno odešli, nemohla uvěřit, že by Julian otce opustil. „Strýčku, Julian tě miluje. Nenechá tě samotného. Chce pro tebe to nejlepší. Musíš přece chápat, proč se tak dře, aby pan-

ství zvelebil.“ Jeremy mezitím bacil další půllitrovkou ginu do dřezu.

„Je to úžasný kluk. Vždycky byl. A já nebudu. Nebudu. Už ne.“ Ve výlevce skončil obsah další láhve. „Namáhá se, aby tady z toho něco udělal, a jeho opilý táta mezitím všechno propije. Ale už ne.“

Dřez se rychle plnil sklem, ovšem Sam to nevadilo. Viděla, že se strýc ocitl uprostřed obtížného přerodu, který byl tak důležitý, že v porovnání s tím jedno dvě kila střepů neznamenal téměř nic. „Strýčku, přestáváš s pitím?“ zeptala se. Pochybovala o něm, přestože láhev za láhvi končily u první. Když se s nimi Jeremy vypořádal, naklonil se nade dřez a začal se modlit tak upřímně, až to Samantha cítila do morku kostí.

Přisahal při životech dětí a budoucích vnoučat, že si už nedá ani kapku alkoholu. Prohlásil, že už nechce být chodící reklamou na hrůzy celoživotní opilosti. Teď se láhve zbaví a nikdy se po ní neohlédne. To dluží když ne sobě, tak synovi, jehož láska ho držela v rozpadajícím se domově, zatímco by mohl jít jinam a žít slušně a normálně.

„Nebýt mě, tak by byl už ženatý. Manželka. Děti. Život. A o to jsem ho připravil. Já.“

„Strýčku Jeremy, tak nesmíš uvažovat. Julie tě miluje. Ví, jak je pro tebe Broughton Manor důležitý, a chce z něj opět vytvořit domov. A navíc mu není ještě ani třicet. Na rodinu má spoustu času.“

„Život běží kolem něj,“ upozornil ji Jeremy. „A bude ho míjet, zatímco tady bojuje. A až se probudí a pochopí, bude mě za to nenávidět.“

„Ale tohle je život.“ Samantha ho vzala konejšivě kolem ramen. „To, co každodenně děláme tady na panství. To je život, strýčku.“

Narovnal se, sáhl do kapsy a vytáhl pečlivě složený kapsník. Hlasitě se vysmrkal a otočil se k ní. Ubožák, pomyslela si. Kdy naposled plakal? Proč se muži tak stydí, když nakonec podlehnou citům?

„Chci se toho zase účastnit,“ řekl.

„Účastnit se?“

„Života. Chci žít, Sammy. Tohle,“ ukázal rukou na dřez, „tohle odhání od všeho živého. Říkám dost.“

Zvláštní, pomyslela si. Náhle působí silně, jako by nic nestálo mezi ním a jeho nadějí, že bude abstinovat. A stejně náhle si přála, aby vše získal: život, jaký si představoval, šťastný domov ve společnosti milovaných vnoučat. Dokonce je viděla, ta drahá, ještě nepočatá vnoučata. „Jsem tak ráda, strýčku. Jsem tak strašně *ráda*. A Julian... Julie bude mít ohromnou radost. Bude ti chtít pomoci. Vím, že ano.“

Jeremy přikývl. Nespouštěl z ní oči. „Myslíš?“ zeptal se nejistě. „Po všech těch letech... se mnou... takovým?“

„Vím, že ti pomůže. Prostě to vím,“ ujistila ho.

Jeremy si upravil oblečení. Ještě jednou se hlučně vysmrkal a zasunul kapesník zpátky do kapsy. „Miluješ ho, vid', děvče?“

Samantha nervózně přešlápla z nohy na nohu.

„Nejsi jako ostatní. Něco pro něj uděláš.“

„Ano. To udělám.“

Když Lynley dorazil do Padley Gorge, byla domovní prohlídka Maiden Hallu v plném proudu. Hanken si přivedl šest konstáblů. Rozděлил je hospodárně a zároveň promyšleně. Po jednom je určil na soukromé patro, hotelové pokoje a přízemí Hallu. Další prohledával přilehlé budovy. Zbylí dva zkoumali pozemky. Sám Hanken koordinoval jejich snažení. Lynley zastavil na parkovišti a uviděl kolegu stát vedle policejního vozu pod deštníkem a zachmuřeně kouřit, zatímco mu konstábl podával hlášení o prohlídce soukromého patra.

„Takže jděte za ostatními na pozemky,“ přikázal Hanken. „Jestli narazíte na stopy po kopání, chci od vás, lidi, abyste se chovali jako pes u liščí nory. Jasně? A nezapomeňte na tu novou ceduli dole u příjezdové cesty.“ Konstábl odklusal směrem ke svahu nad silnicí. Lynley si všiml, že tam pod stromy přecházejí další dva policisté.

„Zatím nic,“ přiznal Hanken. „Ale něco tady je. Nebo něco, co má spojitost. A my to najdeme.“

„Mám pláštěnku,“ řekl Lynley.

Hanken vytáhl obočí a odhodil cigaretu na zem. „Opravdu? Dobrá práce, Thomasi. Kde jsi ji našel?“

Lynley mu vylíčil své myšlenkové pochody, které ho zavedly ke kontejneru. Za to, že oděv pod týdenním od-

padem z hotelu našel, vděčí vidlím a trpělivosti popeláře, který přijel těsně po něm, aby obsah kontejneru odvezl.

„Nevypadáš na člověka, který se hrabal v odpadcích,“ poznamenal Hanken.

„Vysprchoval jsem se a převlékl.“

Téměř týdenní vrstva odpadu ochránila pláštěnku před deštěm, který by z ní jinak mohl smýt důkazy. Plastiku se nedotklo nic jiného než kávová sedlina, slupky ze zeleniny, střepy, staré noviny a zmačkané papírové ubrousky. A protože pláštěnka byla naruby, ušpinila se pouze vnitřní strana. Zvnějšku byla téměř nedotčená, takže skvrny od krve zůstaly zachovány ve stavu z úterního večera: němí svědkové událostí v Nine Sisters Henge. Lynley pláštěnku uložil do tašky ze supermarketu a schoval do kufru svého auta.

„Tak se na to podíváme.“

„Nejdříve,“ zarazil ho Lynley a kývl směrem k domu, „jsou Maidenovi tady?“

„Thomasi, nepotřebujeme pláštěnku identifikovat, protože je na ní krev.“

„To nebyla služební otázka. Jak berou tu prohlídku?“

„Maiden prohlašuje, že v Londýně objevil nějakého chlapa, který mu udělá zkoušku na detektoru lži. Živí se tím.“

„Jestliže je ochotný –“

„Blbost,“ přerušil ho podrážděně Hanken. „Víš dobře, že detektor lži stojí za starou belu. I Maiden to ví. A přece zdržuje, jak jen to jde. Prosím, nezavírejte mě. Zařídil jsem si detektor lži.‘ Oba otravují jen pro legraci. Jdeme na tu pláštěnku.“

Lynley mu ji podal. Byla stále obrácená naruby, přesto se jeden cíp namočil.

„Ach,“ vzdychl Hanken, když to uviděl. „Ano. Pošleme ji do laborky. Ale řekl bych, že až na tu hádku máme hotovo.“

Lynley si nebyl tak jistý. Proč? ptal se sám sebe. Proto, že nemohl uvěřit, že by Andy Maiden zabil svoji dceru? Nebo že ho fakta skutečně vedla jiným směrem? „Vypadá opuštěně,“ řekl a kývl k Hallu.

„Kvůli dešti,“ vysvětlil mu Hanken. „Všichni zůstali

uvnitř. Je pondělí, takže většina hostů odjela. Maidenovi jsou doma. Taky zaměstnanci. Kromě šéfkuchaře. Prý se obvykle neukáže před druhou odpoledne.“

„Mluvil jsi s nimi? S Maidenovými?“

Hanken asi četl mezi řádky, protože odpověděl: „Thomasi, nic jsem jí neřekl.“ Potom odložil pláštěnku na přední sedadlo služebního vozu. „Fryere!“ zakřičel směrem ke svahu. Konstábl, který prohlížel soukromé patro, vzhlédl, a když na něj Hanken mávnul, rozběhl se klusem k veliteli. „Do laborky,“ přikázal a ukázal na auto. „Odvezte jim tu pláštěnku na rozbor zbytků krve. Zjistěte, jestli to můžou dát slečně Kubowské. Nenechá trávu růst a my spěcháme.“

Konstábl vypadal spokojeně, že unikne dešti. Svlékl si žlutou pláštěnku a nasedl do auta. Ani ne za deset vteřin byl pryč.

„Jsou vycvičení hýbat sebou,“ podotkl Hanken. „Ta krev je chlapcova.“

„Nepochybně,“ souhlasil Lynley. Neustále hleděl na Hall. „Nebude ti vadit, když si promluvíím s Andym?“

Hanken se na něj zadíval. „Nemůžeš to přijmout, víd?“

„Nemohu zapomenou na fakt, že je policista.“

„Je to člověk. Ovládají ho stejné vášně jako nás ostatní,“ upozornil ho Hanken. Lynleye napadlo, že milosrdně nedodal zbytek: Andy Maiden ovládal vášně lépe než většina lidí. Místo toho ho Hanken varoval: „Dávej si pozor!“ a odešel směrem k vedlejším budovám.

Lynley našel Maidenovy v hale, v tomtéž arkýři, kde s nimi mluvili poprvé. Ovšem tentokrát nebyli spolu. Seděli tiše na pohovkách proti sobě: oba naklonění s lokty opřenými o stehna. Andy si třel ruce. Nan ho sledovala.

Vyslovil jméno bývalého kolegy. Ten vzhlédl.

„Co hledají?“ zeptal se.

Lynleyovi neunikla třetí osoba množného čísla, čímž ho Andy oddělil od místní policie.

„Jak se oba máte?“ zeptal se.

„Jak předpokládáte, že se máme? Jako by nestačilo, že jsme přišli o Nicolů. Teď sem přijdete, rozervete na cucky náš domov i podnik, aniž byste měli tolik slušnosti, abyste nám řekli důvod. Jen zamáváte hnusným cárem papíru od smírcího soudce a vrazíte dovnitř jako banda chuligá-

nů s —“ Nan Maidenová se tak rozčílila, že se z toho málem rozplakala. Ruce v klíně sevřela v pěst a bila jimi o sebe, jako by tak mohla opět získat ztracený klid.

„Tommy?“ ozval se Maiden.

Lynley mu řekl, co mohl: „Našli jsme pláštěnku.“

„Kde?“

„Je na ní krev. Pravděpodobně toho hochu. Předpokládáme, že si ji vrah oblékl, aby si chránil oděv. Mohou na ní být důkazy. Musel si ji přetáhnout přes hlavu.“

„Chceš ode mě vzorek vlasů?“

„Asi by sis měl zařídit advokáta.“

„Jak vás může napadnout, že to udělal!“ vykřikla Nan.

„Myslíš, že potřebuju právníka?“ zeptal se Maiden kolegy. Oba chápali, že vlastně položil jiné otázky: *Jak dobře mě znáš, Thomasi? Věříš, že jsem tím, kým se zdám být?*

Lynley nemohl odpovědět tak, jak by si Maiden přál. Místo toho chtěl vědět: „Proč jsi žádal právě o mne? Když jsi volal do Yardu, proč sis řekl o mne?“

„Kvůli tvým přednostem,“ odpověděl Andy. „A mezi nimi je vždy na prvním místě čest. Věděl jsem, že na tom můžu záviset. Děláš správné věci. A držíš slovo.“

Dlouho se na sebe dívali. Lynley chápal význam toho pohledu. Ale nemohl riskovat, že ze sebe nechá udělat blázna. „Blížíme se k závěru, Andy. Potom bude jedno, jestli držím slovo, nebo ne. Je třeba advokát.“

„Nepotřebuju ho.“

„Samozřejmě že nepotřebuješ,“ ujistila ho tiše manželka, jako by načerpala sílu z manželova klidu. „Nic jsi neudělal. Na co právníka, když nemáš co skrývat.“

Andy sklopil zrak a zase si začal masírovat ruce. Lynley zamířil k východu.

Prohlídka Maiden Hallu a okolí trvala ještě další hodinu. Na konci zbylá pětice konstáblů nepřišla s ničím, co by připomínalo buď dlouhý luk, nebo jeho zbytky, či cokoliv souvisejícího s lukostřelectvím. Hanken stál v dešti a vítr mu pleskal pláštěnkou o nohy. Zadumaně kouřil a pozoroval upřeně Maiden Hall. Jeho lidé čekali na další příkazy s rameny nahrbenými, mokkými vlasy přilepenými k hlavě a řasami slepenými deštěm. Hankenův neúspěch jako by potvrzoval Lynleyův názor. Kdyby Pete

tvrdil, že Maiden odstranil z domu všechny důkazy o lukostřelectví, aniž věděl, že spojují jednu z vražd s lukem a šípem, byl by Lynley tvrdě odporoval. Žádný vrah nemyslí na vše. I kdyby býval policistou, udělal by chybu, na niž by doplatil.

„Pojedme do Broughton Manor, Petere,“ navrhl Tommy. „Máme lidi a dostat druhé povolení nebude trvat dlouho.“

Hanken se probral. „Vraťte se na stanici,“ přikázal svým podřízeným. Potom se obrátil na kolegu: „Chci zprávu o SO10. Tu, co dával dohromady tvůj člověk v Londýně.“

„Přece si stále nemyslíš, že šlo o mstu? Aspoň ne spojenou s Andyho dřívějším působením.“

„To si nemyslím. Ale náš hoch s minulostí mohl využít právě tu minulost tak, jak nás to ještě nenapadlo.“

„A to?“

„Najít někoho ochotného udělat špinavou práci za něj. Pojďme. Rozhodně chci vidět i hotelové záznamy.“

KAPITOLA 29

Přestože byla policie důkladná, chovala se k jejich věcem a vybavení pozoruhodně ohleduplně. Andy Maiden už zažil mnohem horší domovní prohlídky a snažil se nalézt útěchu v tom, že jim policisté při práci dům nezničili. Přesto bylo třeba dát vše do pořádku. Andy, jeho žena a zaměstnanci se rozdělili a pustili se do úklidu.

Andy cítil úlevu, že Nan s tímto postupem souhlasila. Aspoň byla na chvílku pryč. Nenáviděl se za to, že ji nechce u sebe. Věděl, že ho manželka potřebuje, ale po odjezdu policie si uvědomil, jak strašně touží být sám. Musel přemýšlet. Uvědomoval si, že by nemohl, kdyby měl Nan kolem sebe. Zkoušela by zapomenout na svůj žal tím, že by se zbytečně snažila věnovat se jemu. Právě teď o její péči nestál. Události už zašly příliš daleko.

Soukolí Nicoliny smrti je hrozilo oba semlít. Andy chápal, že může Nan chránit během vyšetřování, ale netušil, jak pokračovat, až dojde k zadržení. Pár slov s Lynleyem potvrdilo jeho domněnku, že se ten okamžik blíží. A z Tommyho doporučení, aby si obstaral advokáta, jednoznačně usoudil, jaký další krok se chystá policie udělat.

Tommy je dobrý člověk, pomyslel si Andy. Ale ani od takového jedince nemůžeš žádat všechno. Když dosáhne hranic svých možností, musíš se spoléhat jen na sebe.

Tento princip pochopila Nicola. Díky nenasytné touze okamžitě uspokojit každé své přání spoléhala víc na sebe než na ostatní, což ji vedlo cestou, po níž se vydala.

Andy už dlouho věděl, že jeho dcera má v životě jedi-

ný cíl. Jednoduše řečeno nebýt nikdy bez prostředků. Viděla, jak se rodiče snaží ušetřit, aby si mohli koupit dům na venkově, a podporují Andyho otce, jehož důchod mu nestačil na rozmařilý život. A nejednou, zvláště když jí rodiče něco odmítli koupit, prohlašovala, že *ona* se nikdy nedostane do postavení, v němž by musela škudlit, šetřit a odpírat si prosté radosti, vyvaruje se tak nudných prací, jako je záplatovat povlečení, otáčet límečky košil nebo látat ponožky. „Tati, neměl bys skončit jako děda,“ upozornila několikrát Andyho. „Já utratím všechny peníze sama.“

A přesto nebyla lakomá. Spíše to vypadalo na obrovskou prázdnotu v srdci, kterou chtěla zaplnit věcmi. Jak často se jí snažil vysvětlit základní lidské dilema: Narodili jsme se rodičům, jsme součástí rodiny, ale jsme nakonec sami. Naše nevědomé tušení osamělosti v nás vytváří pocit prázdnoty. Tu prázdnotu lze zaplnit pouze péčí o ducha. „Ano, ale já *chci* moped,“ odpověděla, jako by se jí právě nesnažil vysvětlit, proč mopedem neutěší ducha. „Když je dost peněz, nechápu důvod, proč ho nekoupíme. Co má duch společného s tím, jestli má člověk peníze na moped, tati? I kdybych chtěla, nemůžu utratit peníze pro svou duši, ne? Tak co s nimi mám udělat, jestliže je získám? Vyhodit je?“ A vyjmenovala jednotlivce, jimž úspěch nebo postavení zajistilo obrovské finanční rezervy: královská rodina, věhlasné rockové hvězdy, finančníci, podnikatelé. „Tati, mají domy, auta, lodě a letadla. A přitom nejsou nikdy sami. A podle mě nevypadají, že by měli v těle nějakou velkou díru.“ Když Nicola něco chtěla, uměla výborně přesvědčovat. Žádný z jeho argumentů nestačil, aby pochopila, že sleduje jen vnější stránku života lidí, jejichž majetky tak obdivovala. Nikdo jiný, jen oni sami věděli, jací jsou uvnitř a co cítí. Získala to, o co žadonila, ovšem nechápala, že ji to uspokojí jen na chvíli. Nemohla to vidět, protože jí v cestě stála touha mít něco nového.

A to vše – což by komplikovalo výchovu každého dítěte – se pojilo s Nicoliným přirozeným sklonem žít na hranici. Naučila se to od otce, jež po léta pozorovala, jak se mění z jedné osobnosti na jinou. Poslouchala příběhy, které vyprávěli jeho kolegové, když na návštěvě vypili příliš vína. Rodiče před ní tajili druhou stránku této předstírané

odvahy, která jí tak imponovala. Nedožvěděla se, jakou cenu musel otec zaplatit. Že se mu v důsledku neschopnosti rozdělit osobnost na sebe samého a toho, koho právě hrál, hroutilo zdraví. Měla otce vidět jako silného, nezdolného a úplného člověka. Předpokládali, že cokoliv jiného by jí otrásl a připravilo ji o půdu pod nohama.

Takže když se Nicola rozhodla seznámit otce se svými plány, neměla o jeho potížích nejmenší tušení. Zavolala a požádala ho, zda by nepřijel do Londýna. „Sejdeme se jen my dva,“ navrhla. Potěšilo ho, že jeho nádherná dcera chce trávit čas pouze v jeho společnosti. Setkají se a podniknou, co si bude přát. Pak odveze část jejích věcí do Derbyshire, aby je tam měla na letní brigádu. Když potom seděl v její útulné garsoniére, rozhlížel se kolem a zeptal se, co jí má naložit do landrovera, řekla mu pravdu.

„Rozmyslela jsem si to s prací u Willa,“ začala. „Také jsem změnila názor na práva. Tati, právě o tom jsem si s tebou chtěla promluvit. Přestože,“ usmála se a jen bůh ví, jak byla rozkošná, když se smála, „naše schůzka byla nádherná. Nikdy předtím jsem do planetária nezašla.“

Uvařila čaj, usadila ho a nabídla mu obložené chlebíčky z drahého lahůdkářství. „Tati, ocitl ses někdy během práce v utajení v prostředí domin a otroků?“

Nejdříve si myslel, že je to jen nezávazná konverzace: Milující dcera vyvolává u stárnoucího otce vzpomínky. Řekl jí, že se s touto scénou do styku příliš nedostal, protože to dělalo jiné oddělení Scotland Yardu. Ale několikrát musel zajít do S & M klubů a obchodů. Vzpomíná na večírek, kde nějakého idiota v dívčí školní uniformě bičovali na kříži. Víc nic neviděl. A díky bohu, protože některé věci považuje za příliš hnusné, aby se od nich očistil prostou koupelí. A sado-masochismus je na jeho seznamu prvních.

„Ale, tati, to je životní styl,“ upozornila ho Nicola. Vzala si chlebiček se šunkou a zamyšleně žvýkala. „Překvapuje mě, že to po všem, co jsi viděl, odsuzuješ.“

„Je to úchylka. Ti lidé mají problémy, kterým se bojí postavit. Perverze se zdá být reakcí, ovšem tvoří jen součást toho, co je trápí.“

„To si myslíš ty,“ upozornila ho jemně. „Jenže skuteč-

nost se možná liší. Třeba někomu jinému připadá aberace naprosto normální. Vlastně můžeš být v jejich očích úchylný ty.“

Uznal, že možná ano. Přesto, neurčuje normalitu počet? Nestanoví se norma podle většiny lidí?

„Potom by byl kanibalismus normální mezi lidožrouty.“

„Myslím, že mezi nimi ano.“

„A kdyby se skupina kanibalů rozhodla, že nechce jíst lidské maso, byli by nenormální? Nebo můžeme říct, že mají chuť, které se mohou změnit? A kdyby se příslušník naší společnosti připojil k lidožroutům a zjistil, že mu lidské maso zachutnalo, byl by nenormální? A v čích očích?“

Andy se usmál. „Bude z tebe skvělá právnička.“

Touto poznámkou si otevřel dveře do pekla.

„Co se toho týká, tati,“ začala, „tedy práv...“

Oznámila mu, že nebude pracovat pro Willa Upmana a zůstane v létě v Londýně. Předpokládal, že si našla brigádu u nějaké lepší firmy. „Jsem samozřejmě zklamaný. Maminka bude taky. Ale brali jsme Willa jako pojistku, kdyby se nenašlo nic lepšího. Co máš?“

Řekla mu to. Zprvu to bral jako vtip, přestože Nicola ani jako dítě o svých plánech nikdy nežertovala. Vlastně pokaždé vyjádřila své úmysly zcela přesně, stejně jako dnes v Islingtonu: tady je plán, důvody a předpokládané výsledky.

„Myslela jsem, že bys to měl vědět,“ řekla na závěr. „Máš na to právo, protože jsi mi platil vysokou školu. Splatím ti to.“ Opět se usmála, mile a provokativně, až to člověka rozzuřilo. S tímto úsměvem jim pokaždé oznámila nějakou hotovou věc. *Uteču*, řekla rodičům, když jí zamítli nějaký nesmyslný požadavek. *Po škole se sem nevrátím. Vlastně do školy vůbec nejdu. Nečekejte mě na večeri. Ani na snídani. Utíkám od vás.* „Měla bych mít dost peněz, abych ti zaplatila do konce léta. Už bych je měla, ale musely jsme koupit vybavení, a to je hodně drahé. Chceš se podívat?“

Stále věřil, že jde o nějakou legraci. Dokonce i když ty věci přinesla a vysvětlovala, na co se jednotlivé nechutnosti používají: kožené biče, dlahy pobité malými chromovými hřebíčky, masky a pouta, okovy a obojky. „Víš, tati, někteří lidé k tomu musí mít bolest nebo ponížení,“ vysvětlo-

vala otci, jako by nestrávil roky mezi snad všemi druhy lidských úchylek. „Chtějí sex – no, to je přece přirozené. Chci říct, nechceme to všichni? Ale pokud není spojený s něčím degradujícím nebo bolestným, buď je to neuspokojí, nebo jim to vůbec nejde. Další jako by měli pocít, že musí za něco pykat. Jako by spáchali hřích, a když se jim dostane odplaty – šest ran nejzlobivějšímu chlapečkovi a tak –, jsou šťastní, je jim odpuštěno a mohou normálně fungovat. Vracejí se domů k manželce a dětičkám a cítí, no, cítí se... Předpokládám, že to zní strašně divně, ale jako by osvěženi.“ Snad v otcově tváři četla cosi znepokojivého, protože se natáhla přes stůl a položila mu dlaň na ruku sevřenou v pěst. „Tati, jsem vždycky dominantní. To přece víš. Nikdy bych nedovolila, aby mi někdo provedl to, co dělám... Zkrátka mě to nezajímá. Jedu v tom, protože platí skvěle, naprosto neuvěřitelně, a dokud jsem mladá, dobře vypadám a mám dost síly na osm devět klientů denně...“ Uličnický se usmála a ukázala mu poslední věc. „Koňský ohon je úplně nejsměšnější. Nedovedeš si představit, jak pošetile vypadá sedmdesátiletý chlápek, když mu tahle věcička visí z... no, však víš.“

„Řekni to,“ přikázal jí, když byl konečně schopen slova.

Nechápavě se na něj podívala. V půvabné ruce držela plastový váleček s koženými pásky na jedné straně. „Co?“

„To slovo. Visí z čeho? Jestli to nemůžeš vyslovit, jak to můžeš dělat?“

„Ach. *Tohle*. Neřekla jsem to jen proto, že jsi můj táta.“

Po tomto přiznání se v něm cosi roztříštilo, nějaké poslední zrnko sebeovládání, a vybuchly v něm všechny dlouho potlačované emoce – důsledek celoživotního ovládání. „Prdel,“ zařval. „Visí mu to ze zatracené prdele, Nick.“ Smetl ze stolku všechny její mučící nástroje.

Nicola konečně pochopila, že zašla příliš daleko. Couvala před ním, zatímco on nechal propuknout vztek, nepochopení a zoufalství plnou silou. Převrátil nábytek, rozbil nádoby, vytrhal právnické knihy z vazby. Viděl, že se dcera bojí, a přemýšlel o tom, kdy dříve u ní měl vyvolat strach, ale rozhodl se jinak. To ho rozběsnilo ještě silněji. Dcera se změnila v příkrčenou hromádku hedvábí, semi-

še a lnu. Tiskla se do rohu s pažemi nad hlavou, ale jemu to nestačilo. Házel po ní pomůcky a křičel: „Budeš dřív mrtvá, než bych ti dovolil, abys to udělala!“

Až později, když měl čas přemýšlet o všem z Nicolina pohledu, si uvědomil, že může dceru od nově zvoleného zaměstnání odradit jinak. Byl tady Will Upman a možnost, že s Nicolou udělá to, co podle pověstí provedl tolika jiným ženám. Tak dceři dva dny po návštěvě zavolal a nabídl jí obchod. Když Nicola zjistila, že může v Derbyshire vydělat více než v Londýně, byla ochotná se dohodnout.

Koupil jsem si čas, pomyslel si. O tom, co se stalo v Islingtonu, spolu nemluvili.

Kvůli Nancy se Andy snažil celé léto předstírat, že vše dobře dopadne. Kdyby se Nicola vrátila do školy, až do smrti by se tvářil, že se v Londýně nic nepříhodilo.

„Mamince o ničem neříkej,“ přikázal dceři, když se dohodli o letní brigádě.

„Ale, tati, máma –“

„Ne. Sakra, Nick. Nebudu se o tom dohadovat. Chci, abys mi dala slovo, že doma o tom budeš držet pusu. Je ti to úplně jasné? Protože jestli maminka uslyší jedinou zmínku, nedostaneš ode mě ani penny. A myslím to vážně. Slib mi to.“

Slíbila. A jestli byla v Nickině odporném životě a strašné smrti jediná spásná milost, tak ta, že se Nan nedozvěděla, jak její dcera žila.

Ale nyní hrozilo, že to přestane být tajemstvím, což zničí Andyho svět ještě více. Ztratil dceru kvůli hanbě. Nemínil přijít o manželku následkem muk a žalu z pravdy.

Viděl jediný způsob, jak to soukolí Nicoliny smrti uprostřed ničivého pohybu zastavit. Věděl, že má možnost a prostředky. Mohl se jen modlit, aby měl také vůli.

Co záleží na tom, že cenou je další lidský život? Muži umírají pro méně, pokud mají dobrý důvod. Stejně tak ženy.

Do pondělního rána si Barbara Haversová značně rozšířila znalosti o lukostřelbě. V budoucnosti bude schopna probírat s nejlepšími střelci výhody a nevýhody umělého opeření, rozdílů mezi dlouhým, složeným a prolamo-

vaným lukem. Ale co se týká přiblížení chvíle, kdy bude moct Matthewu King-Ryderovi připnout cenu Viléma Tella... neměla ani špetku štěstí.

Probrala seznam Harleyových zákazníků. Každému Londýňanovi zatelefonovala, aby zjistila, zda King-Ryder nepoužívá pseudonym. Ale po třech hodinách se nikam nedostala. Ani z katalogu se nedozvěděla nic podstatného. Takže když zazvonil telefon a Helen Lynleyová ji požádala, jestli by se mohla stavit v Belgravii, ráda poslechla. Helen jedla v pravidelnou dobu a blížil se čas oběda. Barbara měla v ledničce jen další z řady polotovarů a snesla by změnu.

Dorazila do Eaton Terrace během hodiny. Přišla jí otevřít sama Helen, jako obvykle dokonale oblečená. Tentokrát v hezkých tříslových kalhotách a tmavozelené košili. Barbara se okamžitě cítila jako hromádka plesnivého sýra na prahu. Protože zavolala do Yardu, že je nemocná, oblékla se ještě neadbaleji než jindy. Měla plandavé šedé tričko, černé leginy a naboso červené kotníčkové sportovní boty.

„Nevšímejte si mě. Cestuju inkognito,“ podotkla.

Helen se usmála. „Díky, že jste přijela tak rychle. Vyrazila bych k vám, ale myslela jsem, že až skončíme, budete raději v této části města.“

Skončíme? Skvělá novina. Oběd na dohled, řekla si Barb.

Helen ji pozvala dál a zavolala: „Charlie, přijela Barbara.“ Potom se obrátila k policistce: „Obědvala jste?“

„Nu. Ne,“ přiznala se.

„Budu jíst mimo dům, ale Charlie vám může připravit obložený chléb nebo salát, jestli chcete.“

„Přežiju,“ ujistila ji Barbara, ale neznělo to upřímně.

Šla za Helen do salonu, kde si všimla otevřené skříňky s Lynleyovým stereofonním systémem. Byly puštěny všechny možné přístroje a na tuneru ležel obal od CD. Helen vyzvala Barbaru, aby se posadila. Ta si vybrala stejné místo, které zaujímala včera předtím, než ji Lynley vyhodil z případu.

„Myslela jsem, že se inspektor vrátil do Derbyshire,“ prohodila nezávazně.

„Je mi strašně líto, co se mezi vámi včera přihodilo. Tommy je... no, Tommy je prostě Tommy.“

„I tak se to dá říct,“ uznala Barbara.

„Něco máme a byli bychom rádi, kdybyste si to poslechla.“

„Vy a inspektor?“

„Tommy? Ne. Nic o tom neví.“ Helen jako by cosi napověděl Barbařin výraz, protože rychle a poněkud tajemně dodala: „Jen jsme si nebyli jistí, jak to nejlépe vysvětlit. Tak jsem navrhla: „Zavolejme Barbaru.““

„My?“ podivila se Barbara.

„Charlie a já. Ach. Tady ho máme. Charlie, zahrajete to, prosím, Barbaře?“

Denton návštěvníci pozdravil a postavil před ni podnos, s nímž přišel. Na něm ležel talíř s kuřecími prsíčky v trojbarevných těstovinách, sklenka bílého vína, rohlík a příbor v umně složeném ubrousku. „Napadlo mě, že byste si mohla něco zakousnout,“ řekl jí.

Barbara se pustila do jídla. Denton zamířil ke skříní a Helen si přisedla k Barbaře. Mladý muž po chvilce točení s různými knoflíky a ovladači řekl: „Poslechněte si tohle.“

Barbara si pochutnávala na vynikajícím kuřeti. Když orchester začal hrát cosi složitěho, pomyslela si, že lze určitě trávit odpoledne i hůř.

Ozval se baryton. Barbara nerozuměla všemu, co zpíval, ale bylo to něco o životě, bolesti, zklamání, hrobu, snech a věčném spánku.

„To je hezké,“ podotkla. „Vlastně nádherné. Nikdy jsem to neslyšela.“

„To proto.“ Helen jí podala stejnou obálku, kterou včera Barbara přinesla do Eaton Terrace.

Vysypala obsah a zjistila, že to jsou noty, které dostala od paní Badenové. „Nechápu to.“

„Podívejte.“ Helen ukázala na první list. Brzy Barbara mohla sledovat, co baryton zpívá. Přečetla si název písně: *Jaké sny se mohou zdát*. Všimla si, že píseň vlastnoručně zapsal a podepsal Michael Chandler.

Nejdříve klesla na duchu. „Sakra,“ zaklela, protože se jí teorie o motivu vražd v Derbyshire zhroutila jako do-

meček z karet. „Takže ta hudba se už provozuje. To mi udělalo škrt přes rozpočet.“ Protože Matthew King-Ryder neměl určité důvod odpravit Terryho Colea a Nicolu Maidenovou a už vůbec ne zbít Vi Nevinovou, jestliže byla ta hudba, po níž údajně šel, už uvedena. Mohl by jediné udělat nové provedení. A to by nestálo za vraždy, protože se zisky z nové inscenace by se zacházelo podle podmínek určených otcovou poslední vůlí.

Chtěla odložit notový zápis na konferenční stůlek, ale Helen ji zadržela. „Počkejte. Myslím, že tomu nerozumíte. Charlie? Ukažte jí to.“

Denton podal Barbaře dvě věci: obal od pouštěného CD a obsáhlý divadelní program. Na obou byl nápis *Hamlet*. Na obalu stálo ještě *Hudba a libreto: David King-Ryder*. Barbara na to několik vteřin zírala, než jí došlo, co to znamená. Závěr zněl: Konečně ví, jaký měl Matthew King-Ryder motiv.

Hanken byl neoblomný. Chce záznamy hotelu Black Angel a rád si tam na ně počká. Lynley ho může doprovodit, nebo vyrazit sám do Broughton Manoru. To by mu ovšem Hanken nedoporučoval, protože nepodnikl nic, aby získal povolení k prohlídce, a podle něj by si Brittonovi nepřivinuli na společnou hrud' nikoho, kdo by se jim hrabal ve špíně několika stovek let rodinné historie.

„Na prohledání panství je třeba aspoň dvacet lidí,“ řekl Hanken. „Jestli budeme muset, uděláme to. Ale vsadím se, že nebude třeba.“

Záznamy dostali neobyčejně rychle. Zatímco Lynley telefonoval do Londýna Nkatovi, aby poslal faxem Barbařinu zprávu o SO10, Hanken si odnesl doklady ke stolu v baru, kde na ně čekalo vepřové s pečenými jablky. Když přišel Lynley s faxovanou zprávou, kolega se jednou rukou věnoval specialitě dne a druhou probíral přihlašovací lístky. U druhé porce stál půllitr piva.

„Díky,“ řekl Lynley a podával mu zprávu.

„Vždycky si dávej specialitu dne,“ poradil mu Hanken a kývl na papíry v kolegově ruce. „Co máme?“

Lynley si myslel, že nic, ale vzpomněl si na tři jména, která přesto stála za pozornost. Jeden býval Maidenův in-

formátor. Další dva se pohybovali kolem, ale nikdy s ním nespolupracovali. Čmuchal se jmenoval Ben Venables, zbylí dva Clifford Thompson a Gar Brick.

Během cesty do hotelu Hanken vymyslel novou teorii. Podle něj měl Maiden příliš rozumu, aby zavraždil dceru osobně, a to bez ohledu na to, jak moc po její smrti toužil. Najal si na tu práci jednoho z těch darebáků, které znal z minula, a potom zmátl policii vyprávěním o pomstě, aby se zaměřila na lotry jak uvězněné, tak propuštěné na podmínku. Přitom by všichni ostatní, s nimiž se setkal, ale neměli důvod se mu mstít, unikli pozornosti. Chytře vymyšleno. Proto se chtěl Hanken podívat do zprávy o SO10, jestli některé z uvedených jmen nesouhlasí se jménem kteréhokoliv hotelového hosta.

„Víš, jak se to stalo, vid’?“ zeptal se Hanken Lynleye. „Stačilo jen, aby Maiden vrahovi vysvětlil, kde to děvče stanuje. A on to, Thomasi, věděl. To je od začátku jasné.“

Lynley chtěl oponovat, ale mlčel. Ze všech lidí by právě Andy Maiden věděl nejlépe, jak je námezdní vražda riskantní. Bylo nemyslitelné, že by něco takového udělal, aby se zbavil dcery, jejíž životní styl nemohl snést. Kdyby chtěl Nicolu odstranit, nehledal by na to někoho jiného. Zvlášť člověka, který by se mohl při výslechu snadno zlomit a ukázat na něj prstem. Ne. Lynley věděl, že pokud by Maiden chtěl, udělal by to sám. Ale na to nemají žádné důkazy.

Lynley začal jíst, zatímco si Hanken pročítal zprávu. Ten přitom stačil i hltat oběd, takže dojedl a dočetl současně. „Venables, Thompson a Brick,“ řekl Peter. Zjevně došel ke stejnému závěru jako Lynley. „Ale podíváme se do záznamů.“

To také udělali. Vzali seznam hostů z minulého týdne a porovnávali všechny ubytované se jmény ve zprávě. Trvalo jim to nějakou dobu, protože Haversová zpracovala více než dvacet let Maidenovy policejní práce. Ale nakonec se ocitli tam, kde byli na začátku. Ani jedno jméno nesouhlasilo.

Lynley zdůraznil, že pokud by někdo přijel Nicolu zavraždit, těžko by se zapsal pod pravým jménem. Hankenovi to přišlo rozumné. Ale nezavrhl nápad s najatým vra-

hem, který bydlel v hotelu a nechal tady i bundu a pláštěnku, a řekl záhadně: „Samozřejmě. Vydejme se do Buxtonu.“

„Ale co Broughton Manor?“ ozval se Lynley. „Necháme to být kvůli... čemu? Pátrání po někom, kdo možná ani není?“

„Thomasi, ten vrah existuje,“ odpověděl Hanken, když vstával od stolu. „A mám nápad, jak ho vystopujeme přes Buxton.“

Barbara se podívala na Helen a řekla: „Ale proč jste zavolala mně? Proč ne inspektorovi?“

„Díky, Charlie. Postaráte se o vrácení vzorníků tapet Peteru Jonesovi? Už jsem si vybrala. Je to označené,“ vyhnula se Helen odpovědi.

Denton přikývl a ujistil ji: „Ano,“ vypnul stereo, vzal si své CD a odešel.

„Ještě štěstí, že Charlie miluje ty podivnosti z West Endu,“ řekla Helen, jakmile s Barbarou osaměly. „Čím déle ho znám, tím je pro mě neocenitelnější. Koho by to napadlo! Po svatbě s Tommym jsem si říkala, jak se budu cítit, když kolem mne bude číhat manželův komorník – nebo co Charlie Denton vlastně je? Ovšem právě jste to viděla.“

„Proč, Helen?“ nedala se odradit Barbara.

Helen zjihla tvář. „Miluji ho. Jenže nemá pokaždé pravdu. To nikdo.“

„Nebude se mu líbit, že jste mi to pověřila.“

„Ano. Ale až k tomu dojde, nějak se s tím vyrovnám.“ Helen ukázala na partituru. „Co z toho usuzujete?“

„Ve světle těch vražd?“ Když Helen přikývla, Barbara uvažovala o všech možných odpovědích. David King-Ryder spáchal sebevraždu v noci po premiéře *Hamleta*. Podle jeho syna musel hned po představení vědět, že měl obrovský úspěch. Přesto se zabil, ovšem když o tom přemýšlela nejen s ohledem na pravé autorství, ale také na vyprávění Vi Nevinové o tom, jak Terry Cole k hudebnímu dílu přišel, došla k jedinému závěru: Někdo věděl, že David King-Ryder není autorem ani libreta, ani hudby muzikálu, který vydává za svůj vlastní. Dotyčný to musel zjistit tak, že nějak přišel k originálu. A vzhledem k tomu, že

ten telefon, který Terry Cole na Elvaston Place zvedl, zazvonil v červnu, kdy byla premiéra *Hamleta*, nejspíš se dá předpokládat, že to volání nebylo určeno Matthewu King-Ryderovi, nýbrž Davidu King-Ryderovi, který chtěl zoufale získat ten notový zápis zpátky a ukrýt ji před světem, protože to nebyla jeho práce.

Proč by jinak spáchal sebevraždu, kdyby nepřijel k telefonní budce pozdě? Proč by se zabíjel, kdyby nevěřil, že ho budou donekonečna vydírat, protože zaplatil a měl se telefonicky dozvědět, kde si má balíček vyzvednout? Nebo že by se v horším případě dostal do rukou bulvárních novin, které na něj v posledních letech házely špínu? Samozřejmě že spáchal sebevraždu, říkala si Barbara. Nemohl vypátrat, že sluchátko zvedl Terry Cole. Netušil, jak se s vyděračem spojit, aby zjistil, kde se stala chyba. Takže když se nedočkal telefonátu, myslel, že je s ním konec.

Zbývala poslední otázka: Kdo Davida King-Rydera vydíral? A jediná rozumná odpověď zněla: Jeho vlastní syn. Měla důkazy, ovšem jen nepřímé. Matthew King-Ryder určitě věděl už před otcovou sebevraždou, že nic nezdedí. Jestliže měl řídit otcovu nadaci – a to Barbaře přiznal –, musel být o podmínkách otcovy závěti informován. Takže mohl od otce získat nějaké peníze jediným způsobem. Vyždímat je z něj.

Barbara vše vysvětlila Helen. Ta se jí zeptala: „Ale máte důkazy? Protože bez nich...“ Výraz tváře říkal zbytek: jste vyřízená, má drahá.

Barbara dojídala oběd a celou dobu o tom přemýšlela. A našla odpověď v krátké vzpomínce na návštěvu Matthewova bytu v Baker Street.

„Ten dům. Helen, stěhoval se do domu. Říkal, že dal konečně dohromady dost peněz, aby si mohl koupit nemovitost jižně od řeky.“

„Ale jižní břeh...? To není právě...“ Helen se tvářila velmi rozpačitě a Barbaře se líbilo, že nechtěla upozorňovat na Lynleyovo velké bohatství. Člověk by potřeboval hromadu peněz, aby si v Belgravii koupil aspoň kredenc. Nicméně na lokalitu, kde kupují domy obyčejní smrtelníci, si mohl King-Ryder klidně ušetřit. To Barbara uznala.

„Ovšem jedna věc se nedá vysvětlit. Proč King-Ryder

lhal o tom, co se stalo, když ho Terry Cole navštívil v kanceláři. Z jakého důvodu prohledal Terryho pokoj v Battersea, koupil jednu z těch příšerností od Cilly Thompsonové, rozcupoval byt Vi Nevinové. Chtěl ten notový zápis a byl pro to ochotný udělat cokoli. Otec je mrtvý a jeho vinou. Ale nechce, aby někdo zničil i otcovu památku. Jistě, toužil z něj vytáhnout peníze, nechtěl mu však ublížit.“

„Dobře,“ řekla obezřetně Helen. „Ale kam vás to vede?“

„Do Jersey,“ usmála se Barbara. „Cilla si udělala fotokopii toho šeku. Možná proto, že v životě nic neprodala. A věřte mi, tohle se už nejspíš nebude opakovat. Šek zněl na banku v St. Helier. A proč by měl náš chlapec peníze na Normanských ostrovech, kdyby si je nepřál ukrýt? Uložil si několik tisíc, možná pár stovek tisíc, a nechtěl, aby se ho na ně někdo ptal. Tady je váš důkaz.“

„Stále jsou to jen předpoklady, že? Jak to dokážete? Nemůžete se přece dostat k bankovním záznamům. Tak co dál?“

To je skutečně problém, pomyslela si Barbara. Nejde nic dokázat. Policie si nemůže vyžádat výpis z King-Ryderova konta. I kdyby se jí podařilo nějak ho získat, co by uložení značné částky před červnovým telefonátem dokazovalo? Jen že se někdo snaží vyhnout bdělému zraku finančního úřadu.

Měli samozřejmě otisk podrážky se šestihrany od Vi Nevinové. Jestli se ukáže, že je to vzorek běžný jako houska na krámě, jak to pomůže při vyšetřování? King-Ryder určitě zanechal stopy po celém Viině bytě. Nicméně sotva by spolupracoval, kdyby ho policisté požádali o pramínek vlasů nebo krev pro porovnání DNA. A i kdyby jim poskytl všechno od špíny za nehty po dentální nit, nijak by to nepomohlo, pokud by policie neměla také biologické stopy z místa činu.

Barbara věděla, že kdyby teď zavolala Lynleyovi, aby s ním pohovořila o derbyshireských důkazech, nebyla by jen zbavena práce na případu. Odmítla splnit rozkazy. Šla svou cestou. Odvolal ji. Neodvažovala se myslet na to, co by udělal, kdyby zjistil, že začala vyšetřovat. Takže King-Rydera musí odhalit více méně sama. Jen vymyslet, jak na to.

„Je mazaný jako liška,“ řekla Barbara. „Tenhle chlápek není žádný mamlas, ale pokud se mi podaří být o krok před ním... Jestli můžu využít něco z toho, co už znám...“

„Máte tu partituru,“ upozornila ji Helen. „A tu od začátku chtěl, že?“

„Určitě právě kvůli ní obrátil všechno vzhůru nohama. Rozřezal věci na tábořišti. Prohledal byt v Battersea. Rozcupoval Viin mezonet. Strávil s Cillou dost času, aby zjistil, jestli to není schované v ateliéru. Podle mého hledá ty noty. A ví, že nejsou u Terryho, Cilly ani Vi.“

„Ovšem také ví, že někde jsou.“

Pravda, pomyslela si Barbara. Ale kde a u koho? Kdo by mohl být tím neznámým, který by King-Rydera přesvědčil, že hudba šla několikrát z ruky do ruky a že, jestli ji chce získat právě on, musí pro to něco udělat? A jak ho to, že si jde pro hudbu, kterou může zapřít, usvědčí jako vraha?

Kruci, klela Barbara v duchu. Měla pocit, že jí mozek úplně vypnul. Potřebuje si promluvit s někým od fochu, s člověkem, který nehledí jen na důkazy a zjištění, neboť se také umí vydat vpřed, nabídnout řešení, podílet se na něm a ubránit se před King-Ryderem, kdyby se všechno zvrtilo.

Nejvhodnější by byl inspektor Lynley. Ale ten nepřicházel v úvahu. Takže potřebuje někoho podobného. Potřebuje –

Barbara se probrala ze zamyšlení a usmála se. „No jistě.“

Helen povytáhla obočí. „Dostala jste nápad?“

„Zatraceně dobrý.“

Až kolem jedné hodiny si Nan Maidenová uvědomila, že je manžel pryč. Byla tak zaujatá úklidem přízemí a snažou chovat se, jako by nečekaný vpád policie byl něčím docela běžným, že si ani nevšimla, kdy Andy zmizel.

Nebyl doma, tudíž ji napadlo, že je někde kolem domu. Ale když požádala jednoho z pomocníků kuchaře, aby došel za panem Maidenem a vzkázal mu, že je oběd, chlapec jí pověděl, že pán odjel landroverem ani ne před půl hodinou.

„Ach, tak,“ vyhrkla Nan a snažila se předstírat, že se

manžel za těchto okolností chová naprosto rozumně. Chtěla to namluvit i sama sobě, protože jí přišlo neuvěřitelné, že by Andy poté, čím oba prošli, beze slova odjel.

„Domovní prohlídka?“ zeptala se dopoledne kamenně se tvářícího Hankena. „Ale co budete hledat? Nemáme nic... nic neskrýváme... nic nenajdete...“

„Miláčku,“ umlčel ji Andy a požádal inspektora o povolení. Podíval se na ně, vrátil je a vybídl ho: „Takže do toho.“

Nan nenapadalo nic, co by mohli hledat. Neuvažovala o tom, co to znamená. Když nakonec odcházeli s prázdnými rukama, cítila takovou úlevu, že se jí podlomila kolena. Musela si rychle sednout, aby se nezhroutila na podlahu.

Uvolnění po odchodu policie však vystřídala úzkost brzy poté, co zjistila, že je Andy pryč. Byl totiž odhodlaný najít někoho, kdo by mu udělal zkoušku na detektoru lži.

Nan došla k přesvědčení, že právě proto odjel. Má člověka, který mu test udělá. Přinutila ho k tomu domovní prohlídka. Myslí tu zkoušku vážně, aby všem dokázal svoji nevinu.

Musí ho zastavit a přinutit, aby už pochopil, že jim tím jen hraje do karet. Přišli s povolením prohledat celý areál a věděli, že ho tak připraví o nervy. A to se stalo. Oběma.

Měla za ním jít hned, ale přepadla ji chvilková slabost. Měli si promluvit. Měla ho přitáhnout k sobě a konejšit jeho zraněné svědomí a – ne. Na to nebude myslet. Na žádné svědomí. Jen na to, jak změnit manželovy úmysly.

Uvědomila si, že má jedinou možnost.

Nechtěla riskovat tím, že by zavolala z recepce. Proto šla nahoru do ložnice. Už držela sluchátko v ruce a chtěla volit číslo, když si všimla složeného papíru na svém polštáři.

Vzkaz od manžela obsahoval jedinou větu. Nan Maide nová si ji přečetla a položila telefon.

Nevěděla, kam jít a co dělat. Vyběhla z ložnice. Hnala se po schodech dolů s Andyho vzkazem v ruce a v hlavě jí křičela spousta hlasů, takže nedokázala logicky uvažovat, co má podniknout nejdříve.

Chtěla popadnout každého člověka, kterého zahlédla v patře pro hosty, hale, kuchyni a venku v areálu, a se všemi zatřást a křičet: Kde je? Pomoc! Co dělá? Kam šel? Co znamená, že... bože, nic mi neříkejte, protože já to vím. Víím, co to znamená. Vždycky jsem to věděla a nechci nic slyšet, nechci tomu čelit, prožívat to, smířovat se s tím, že manžel... ne, ne, ne... Pomozte mi ho najít. Pomozte.

Zjistila, že běží po parkovišti, aniž věděla, jak se tam vůbec dostala. Pochopila, že tělo získalo vládu nad mozkem, který přestal pracovat. I když si uvědomila, co se chystala udělat, přesvědčila se na vlastní oči: landrover je pryč. Andy si ho vzal, protože chtěl, aby byla bezmocná.

To tedy ne, zvolala v duchu. Otočila se a řítila se zpátky do hotelu. První, koho zahlédla, byla jedna z grindlefordských žen – proč na ně stále myslela jako na grindlefordské ženy, když měly jména? – a zastavila ji.

Nan věděla, že vypadá celá bez sebe. Také se tak cítila. Ale na tom nezáleželo.

„Vaše auto. Prosím,“ bylo vše, co ze sebe dokázala vypravit, protože sotva popadala dech.

Žena se tvářila zmateně. „Paní Maidenová? Není vám zle?“

„Klíčky. Vaše auto. Jde o Andyho.“

Díky bohu to stačilo. Během okamžiku Nan seděla za volantem letitého morrise. Nastartovala a vyrazila. Soustředila se jen na to, že ho musí najít. Kam odjel a proč, ji nezajímalo.

Barbara zjistila, že není snadné přesvědčit Winstona Nkatu, aby s ní spolupracoval. Jedno bylo zapojit ji do vyšetřování, když byla jen jedním z detektivů konstáblů čekajících na úkol, zatímco on sám odjel s Lynleyem do Derbyshire. Ovšem situace, kdy ona žádá po něm, aby s ní spolupracoval na tomtéž případě, z něhož byla vyhozena, bylo něco zcela jiného. Neměla k tomu svolení od nadřízeného.

„V žádném případě, Barb. To je příšerně nebezpečné.“

„Winnie. Jde o jediný telefonát. Stejně je právě čas na oběd. Musíš jít. Tak se tam sejdem. Najíme se někde kolem. Dáme si, co budeš chtít. Na mě. Slibuju.“

„Ale šéf –“

„— se o tom, pokud to nevyjde, ani nemusí dozvědět,“ skočila mu do řeči a dodala: „Winnie, potřebuju tě.“

Váhal. Barbara tajila dech. Winston Nkata nepatřil k lidem, kteří se do všeho vrhají po hlavě, takže mu dala čas důkladně si vše rozmyslet. Mezitím se modlila. Pokud by se na jejím plánu nepodílel, netušila, kdo jiný by mohl.

Nakonec řekl: „Šéf chtěl, abych mu odfaxoval tvoji zprávu, Barb.“

„Fakt? Pořád šteká na ten zatracený strom, a přitom ve větvích nic není. Je v koncích, Winnie. No tak. Prosím. Jsi moje jediná naděje. Potřebuju od tebe jen krátký telefon.“

„Sakra,“ zaklel tiše a potom řekl: „Tak za půl hodiny.“

„Skvěle,“ odpověděla a chtěla zavěsit.

„Barb,“ ozval se ještě. „Ať toho nelituju.“

Vyrazila do South Kensingtonu. Po dlouhém hledání zaparkovala a vyrazila pěšky na roh Elvaston Place a Peter-sham Mews. Pouze v této části náměstí byly telefonní budky. Dvě vedle sebe a celé polepené nejméně třemi tucty různých reklamních pohlednic. Podobné našla pod postelí Terryho Colea.

Nkata zatím nedorazil, neboť měl z Westminsteru delší cestu. Barbara se vydala do nedalekého francouzského pekařství, jehož si všimla, když hledala volné místo. Dokonce i z auta cítila lákavou vůni čokoládových croissantů. Musela nějak zabít čas, než přijede Winston. Nebude přehlížet zoufalé volání vlastního těla po dvou druhích živin, které si dnes odepřela: tucích a cukrech.

Asi dvacet minut poté, co dorazila na místo srazu, zahlédla Nkatovu vytáhlou postavu. Strčila do úst poslední sousto, otřela si prsty do trička a spláchla jídlo zbytkem coly. Vyrazila přes ulici a setkala se s kolegou na rohu.

„Díky, že jsi přišel,“ vyhrkla.

„Jestli to víš o tom chlápkuvi jistě, proč ho jednoduše nesbalíme?“ zeptal se a podotkl nenuceně, znalý její nejhorší neřesti: „Barb, máš na bradě čokoládu.“

Použila opět tričko. „Však to znáš. Jaké máme důkazy?“

„Za prvé, šéf našel tu koženou bundu.“ Vylíčil jí podrobnosti o nálezu v hotelu Black Angel.

To Barbaru potěšilo, zvláště když to podpořilo její dohad, že vražednou zbraní byl také šíp. Ovšem uvědomo-

vala si, že tuto informaci předával Lynleyovi Nkata, a kdyby mu teď znova zavola: „Mimochodem, šéfe, proč toho chlápka King-Rydera z legrace nezabásneme a ne-získáme od něj otisky prstů během výslechu – trochu ho podusíme kvůli té kožené bundě a výletům do Derbyshire?“ Lynley by viděl obrovskou jmenovku *Haversová*. Hned by Nkatovi přikázal, aby vycouval tak rychle, že by se Winnie zastavil až v Calais.

Nkata nepatřil k těm, kteří pro peníze a z lásky neuposlechnou příkaz. A určitě by se kvůli Barbaře nezměnil. Takže musí Lynleye za každou cenu vynechat, dokud nevystaví klec a ptáček King-Ryder v ní nebude zpívat.

Barbara vysvětlila Nkatovi svůj plán. Kolega mlčky poslouchal. Nakonec přikývl, ale poznamenal: „Stejně se mi nelíbí, že o tom nevím.“

„Chápu, Winnie. Ale nedal nám jinou možnost. Co myslíš?“

To musel Nkata uznat. Kývl na telefonní budky a zeptal se: „Z které mám volat?“

„To je teď jedno. Jenže potom je musíme obě udržet volné. Osobně bych brala tu vlevo. Je tam skvělá reklama na *Dráždivé transvestity*, kdybys hledal nějaké vzrušení.“

Nkata otočil oči v sloup a šel volat. Barbara ho poslouchala. Hrál západoindického klacka z jižního břehu. Vzhledem k tomu, že tak mluvil prvních dvacet let života, bylo to prvotřídní představení.

Jakmile se mu Matthew King-Ryder ozval, použil jednoduchý scénář. „Myslim, že mám ten bálik, co ste chtěl, pán King-Ryder,“ řekl a chvílku poslouchal. „Pche, řek bych, že víte, vo kérej de... Albert Hall vám nic něřika? Hele, kámo, to nikdy. Důkaz? Znáte tu budku. I número. Chcete tu múziku? Brkněte.“

Zavěsil a podíval se na Barbaru. „Skáče na špek.“

„Doufejme, že ho i spolkně.“ Barbara si zapálila a udělala pár kroků do vedlejší ulice, tam se opřela o zaprášené volvo a počítala do patnácti, než se vydala zpátky k budce. A opět k autu. King-Ryder si to musí promyslet. Musí zvážít, co riskuje a co získá, když zvedne v Soho sluchátko a prozradí se. To bude chvíli trvat. Byl dychtivý i zoufalý, schopný vraždy. Ale nebyl blázen.

Čas běžel. Vteřiny, minuty. Nkata řekl: „Nejde do toho.“

Barbara odmítavě mávla rukou. Stála zády k budkám a hleděla na náměstí. Přestože byla neklidná, dokázala si v duchu představit, jak se to ten večer před třemi měsíci seběhlo: Terry Cole se přihrnul na motorce, seskočil, aby při pravidelné obchůzce vylepil i v těchto dvou budkách nové pohlednice. To mu nějakou chvilku trvá, protože jich má dost. Během práce zazvoní telefon a on ho z rozmaru zvedne. Vyslechne zprávu určenou pro Davida King-Rydera. Řekne si, proč se nepodívat, o co jde. Pár set metrů na motorce a je před koncertní síní Albert Hall. Mezitím dorazí David King-Ryder, o pět minut pozdě, možná o méně. Zaparkuje v boční ulici, dojde k telefonům a čeká. Uběhne čtvrt hodina. Nic se neděje a on nezná důvod. Neví o Terryem Coleovi. Nakonec si řekne, že je vyřízený, zničený. Jeho kariéra i život leží v rukou vyděrače, který ho chce odrovnat. Zkrátka, patří minulosti.

Telefonát mohl trvat minutu. A jak snadno se člověk v Londýně zpozdí, když to závisí na dopravě! Nikdy se nedalo určit, zda bude cesta z bodu A do bodu B trvat čtvrt, nebo tři čtvrtě hodiny. Třeba jel z venkova po dálnici, kde se mohlo přihodit cokoliv a zkřížit mu tak plány. Třeba měl potíže s autem, s pneumatikou. Ale jediná věc se počítala – zmeškal telefonát. Od vlastního syna. Zprávu, která se příliš nelišila od té, na niž teď čekali Barbara a Nkata.

„Past nesklapla,“ prohodil Nkata.

„Krucifix,“ zlobila se Barbara.

A ozvalo se vyzvánění.

Barbara odhodila hořící cigaretu na chodník a vyrazila k telefonu. Nebyl to přístroj, z něhož Nkata volal, ale ten ve vedlejší budce. Což by mohlo znamenat všechno, nebo nic, pomyslela si Barbara, protože se nikdy nedozví, v které Terry Cole právě lepil.

Nkata zvedl sluchátko po třetím zazvonění. „Pán King-Ryder?“ řekl a Barbara zatajila dech.

Ano, ano, ano, radovala se v duchu, když Nkata zvedl palec vzhůru. Nakonec to vyšlo.

„Proklaté, zatracené počítače! K čemu je máme, když se každý den rozbijí? To mi, sakra, povězte.“

Policistka Peggy Hammerová slyšela od svého nadřízeného tento požadavek už mnohokrát. „Pane, nejsou vlastně rozbité,“ řekla s obdivuhodnou trpělivostí. „Jde o totéž jako tuhle. Z nějakého důvodu jsme ztratili spojení. Řekla bych, že závada je někde ve Swansea. Když na to přijde, mohl by to být i Londýn. Pak tady máme ještě náš —“

„Nechtěl jsem od vás rozbor, Hammerová,“ vyprskl Hanken. „Chci, abyste něco udělala.“

Přinesli do buxtonské služebny hromádku přihlašovacích lístků z hotelu Black Angel s tím, že během několika minut budou mít výsledky. Požadavek zněl: vstoupit do evidence poznávacích značek. Zadat SPZ všech vozů, jejichž řidiči bydleli v posledních dvou týdnech v hotelu. Zjistit majitele těchto aut. Porovnat jejich jména s těmi na přihlašovacích lístcích. Důvod: zjistit, zda se někdo nezapsal pod falešným jménem. Důkaz: odlišné jméno na přihlášce a v evidenci majitelů motorových vozidel. Byl to jednoduchý úkol. Trval by pár minut, protože počítače jsou rychlé a lístků bylo vzhledem k velikosti hotelu málo. Práce by trvala maximálně čtvrt hodiny. Kdyby ten děsný systémem aspoň jednou fungoval.

Lynley viděl, že tohle vše běží Hankenovi hlavou. Také cítil bezmoc a zlost, ovšem kvůli něčemu jinému. Nemohl odpoutat Hankenovy myšlenky od Andyho Maidena.

Lynley Hankenovi rozuměl. Andy měl motiv a příležitost. Bylo jedno, jestli měl také nejmenší tušení, jak se zachází s dlouhým lukem, dokud neobjeví někoho, kdo se zapsal pod falešným jménem a tyto znalosti měl. A pokud nezjistí, že tam bydlel někdo pod cizím jménem, s Hankenem nehne.

Ten se přitom měl logicky zajímat o Juliana Brittona. Od začátku. Na rozdíl od Maidena měl Britton vše, co u vraha předpokládali. Miloval Nicolu natolik, že by se s ní oženil. Podle vlastních slov ji navštívil v Londýně. Jaká je pravděpodobnost, že nikdy nenarazil na nic, co by mu napovědělo o jejím skutečném životě? Navíc, že by neměl nejmenší tušení, že není její jediný milenec v Derbyshire?

Takže Julian Britton měl spoustu motivů. Také mu chybělo pořádné alibi na večer, kdy došlo k vraždám. A co se týkalo schopnosti střílet, nejspíš viděl během slavností

a turnajů na Broughton Manoru dost dlouhých luků. Bylo by tak těžké předpokládat, že s ním Julian umí zacházet?

Více by jim řekla domovní prohlídka panství. Julianovy otisky prstů by po porovnání s otisky, které se podařilo sejmout z kožené bundy, udělaly za vším tečku. Ovšem Hanken se nemínil tímto směrem pohnout, dokud se neukáže, že ho hotelové záznamy zavedly do slepé uličky. Nebral ohled na to, že Julian Britton mohl pověsit bundu v hotelu a hodit pláštěnku do kontejneru, přičemž by si udělal jen pětiminutovou zajižďku z přímé trasy z Calderského vřesoviště domů. Hanken důkladně prošetří Andyho Maidena a do té doby jako by pro něj Julian Britton neexistoval.

Hanken po výpadku počítačové sítě proklel moderní techniku. Nechal ubytovací lístky policistce Hammerové a přikázal jí, aby použila prastarý komunikační prostředek: telefon. „Zavolejte Swansea a řekněte jim, aby to udělali ručně, jestli bude třeba.“

„Ano, pane,“ ujistila ho trpělivě Peggy Hammerová.

Oba inspektoři odešli ze služebny. Hanken se zlobil, že teď nemohou dělat nic jiného, než čekat, až jim Hammerová ve spolupráci s evidencí poskytne potřebné informace. Lynley právě přemýšlel, jak ho nejlépe upozornit na Juliana Brittona, když je dostihla sekretářka s tím, že je shánka po inspektoru Lynleyovi.

„Paní Maidenová,“ vysvětlila mu. „A měla bych vás varovat, protože je v dost hrozném stavu.“

Byla. Za pár minut ji přivedli do Hankenovy kanceláře jako zosobnění děsu. Svírala v ruce pomačkaný papír, a jakmile uviděla Lynleye, vykřikla: „Pomozte mi!“ Potom spustila na Hankena: „Vy jste ho *donutil*! Nenechal byste toho. *Nemohl* byste. Nechtěl jste vidět, že nakonec udělá něco... udělá... něco...” Přitiskla si pěst s papírem k čelu.

„Paní Maidenová,“ oslovil ji Lynley.

„*Pracoval* jste s ním. Byli jste přátelé. Znáte ho. Znal jste ho. Musíte něco udělat, protože jestli ne... jestli nemůžete... Prosím, *prosím*.“

„Co se, sakra, děje?“ chtěl vědět Hanken. Zjevně necítil k manželce svého podezřelého číslo jedna mnoho sympatií.

Lynley ji uchopil za ruku. Jemně jí vzal vzkaz. „Šla jsem ven... Hledala jsem... Nevím, kde je. Hrozně se bojím.“

Lynley si zprávu přečetl a ve zlé předtuše ho zamrazilo.

Beru věci do vlastních rukou, psal Andy Maiden.

Julian právě dokončil vážení štěňat, když vešla Samantha. Zjevně ho hledala, protože šťastně zvolala: „Julie! Samozřejmě. Jsem hloupá. Hned mě měli napadnout psi.“

Ted' nanášel Cass na struky anýzový olej a připravoval tak její štěňata na čtyřiadvacetihodinovou zkoušku čichu. Jako lovečtí psi musí být vynikající stopaři.

Fena znepokojeně zavrčela. Ale uklidnila se, jakmile Julianova sestřenice promluvila konejšivým hlasem, na který byli psi zvyklí.

„Julie, dnes ráno se tvůj otec choval úplně neuvěřitelně. Myslela jsem, že ti o tom povím při obědě, ale neukázal ses... Jedl jsi dnes vůbec?“

Julian nedokázal přijít ke snídani. Ani v poledne se necítil jinak. Proto se zaměstnával: navštívil některá pronajatá hospodářství, zjistil v Bakewellu, co by musel udělat pro změny na historicky cenné budově, vrhl se na milion prací v psinci. Takto mohl zapomenout na vše ostatní, co se nevztahovalo k právě vykonávané činnosti.

Nemohl se nechat déle rozptylovat sestřenčinou návštěvou psince. Slíbil si, že s ní promluví, ale přesto se snažil tomuto rozhovoru vyhnout. „Promiň, Sam. Byl jsem tak ponořený do práce.“ Snažil se, aby to znělo omluvně. Ve skutečnosti to tak i cítil, protože sestřenice na Broughton Manoru dřela. Pomyslel si, že mohl prokázat vděk aspoň tím, že by se ukázal u jídla, aby ocenil její námahu.

„Držíš nás pohromadě. Díky. Jsem ti vděčný. Fakt.“

„Dělám to moc ráda,“ ujistila ho vřele. „Čestně, Julie. Stále mi připadá jako hrozná škoda, že jsme neměli mnoho příležitostí –“ Zaváhala. Jako by chtěla otočit list. „Je to úžasné, když si představíš, že kdyby mezi našimi rodiči panovaly lepší vztahy, mohli jsme my dva –“ Opět změna. „Chci říct, že jsme *rodina*. A je smutné, když neznáš nejbližší příbuzné. Zvláště když se s nimi nakonec seznámíš a oni se ukáží jako... no, tak milí lidé.“ Hrála si se silným

dlouhým copem, jenž jí visel přes rameno. Julian si poprvé všiml, jak ho má pěkně zapletený.

„No, když přijde na díky, nejsem vždy takový, jaký bych měl být.“

„Podle mě jsi skvělý.“

Cítil, jak rudne: prokletí jeho pleti. Odvrátil se od ní a vrátil se k feně. Sam se ho zeptala, co to dělá a proč. Byl jí vděčný, že se dostal z trapného okamžiku přednáškou o použití anýzového oleje. Ale jakmile jí vysvětlil vše o Pavlovovi, podmíněném reflexu a jak se může spojením nepříjemného pachu s mateřským mlékem u štěnat vykoušet vyvíjející se čich, nastalo zase rozpačité ticho. Opět zasáhla Samantha.

„Ach, bože. Úplně jsem zapoměla, proč jsem s tebou chtěla mluvit. O tvém otci. Julie, stalo se něco pozoruhodného.“

Julian vetřel Cass do nalitých struků olej a potom ji pustil za štěnaty. Zavřel lahvičku a zároveň naslouchal sestřenčině líčení toho, co se přihodilo. Na závěr ho ujistila: „Každou láhev. Každou láhev v domě. A plakal.“

„Povídal, že chce přestat,“ řekl Julian, ale hned upřímně a po pravdě dodal: „Ovšem to říkal i dřív.“

„Takže mu nevěříš? Protože už... Julie, opravdu, měl bys ho vidět. Jako by na něj náhle padlo zoufalství. A, upřímně řečeno, všechno kvůli tobě.“

„Mně?“ Julian uložil anýzový olej do skříně.

„Prý ti zničil život, odehnal tvého bratra a sestru –“

To je pravda, pomyslel si Julian.

„– a konečně pochopil, že když se nepolepší, vyžene i tebe. Samozřejmě jsem ho ujistila, že ho nikdy neopustíš. Nakonec, vždyť každý vidí, jak jsi oddaný. Důležité však je, že se chce změnit. A hledala jsem tě proto, že... No, musela jsem ti to říct. Nemáš radost? K tomu, co se stalo, jsem nepřidala ani slovo. Fakt, vylil a rozbil láhev po láhvi.“

Julian věděl, že se dá na otcovo počínání dívat i jinak. Možná chce opravdu přestat pít, jenže může jako všichni alkoholici jen manipulovat svými hráči, aby je dostal tam, kde je chce mít. Zbývá otázka, proč právě v tomto okamžiku? Co chce a co to znamená, že se rozhodl právě teď?

Na druhou stranu, co když to otec tentokrát myslí vážně? říkal si Julian. Co kdyby na vyléčení stačil pobyt na klinice a to ostatní? Jak by mu mohl právě on, jediné dítě, které se o otce zajímá, tuto příležitost odmítnout? Obzvlášť když by musel získání té možnosti věnovat tak málo úsilí?

„Skončil jsem. Vraťme se do domu,“ navrhl. Chtěl získat čas, aby si srovnal myšlenky.

Opustili psinec. Vydali se po zarostlé pěšině. „Táta už několikrát prohlásil, že přestane. Dokonce to také udělal. I když jen na pár týdnů. No... jednou to vydržel aspoň tři a půl měsíce. Ale teď zjevně došel k přesvědčení –“

„Že to může dokázat,“ dokončila Samantha myšlenku, vzala ho za ruku a stiskla ji. „Julie, měl jsi ho vidět. Být u toho, tak bys věděl. Myslím, že klíčem k úspěchu bude nějaký plán, jak mu pomoci. Vylévání ginu v minulosti nestačilo.“ Dychtivě se na něj zadívala. „A nemůžeme mu zamezit v přístupu do obchodů s alkoholem, že?“

„Nemluvě o tom, že ho neodstavíme od všech hotelů a hospod až do Manchesteru.“

„Správně. Tudiž existuje-li způsob... Juliane, určitě můžeme dát hlavy dohromady a něco vymyslet.“

Julian si uvědomil, že mu sestřenice právě dala skvělou příležitost promluvit s ní o léčení. Ale slova mu uvízla v krku jako kus zkaženého masa. Jak by ji mohl požádat o peníze? O *tolik* peněz? Jak by ji dokázal říct, aby jim dala deset tisíc liber? Ne, půjč nám – protože jí to brzy vrátí stejně pravděpodobně, jako že na Sahaře neroztaje sněhová koule –, ale *dej* nám ty peníze. Spoustu. A brzy, než se Jeremy rozmyslí. Prosím, investuj do toho reptavého opilce, který v životě nedodržel slovo.

Julian nemohl. Přese slib, který otci dal, tváří v tvář sestřenci se nezmohl ani na pokus.

Došli na konec cesty, přešli přes starou cestu a blížili se k domu, když zpoza rohu vyrazil stříbrný bentley s policejním autem v závěsu. Nejdříve vyskočili dva uniformovaní policisté a rozhlíželi se kolem, jako by předpokládali, že se v křoví krčí nindžové. Z bentleye vystoupil vysoký blond detektiv, který už navštívil Broughton Manor ve společnosti inspektora Hankena.

Sam položila Julianovi dlaň na paži. Cítil, jak ztuhla.

„Zajistěte bezpečnost domu,“ přikázal Lynley konstáblům, které představil jako Emmese a Bensona. „Poté zkontrolujte okolí. Nejlépe bude začít zahradami. Potom psinec a lesy.“

Emmes a Benson příkrčeně vyrazili. Julian je ohromeně sledoval. Samantha zlostně vykřikla: „Lidi, počkejte! Inspektore, co to sakra děláte? Máte povolení? Jakým právem jste nám vrazil do života a —“

„Pojďte dovnitř,“ vyzval je Lynley. „Rychle. A hned.“

„Cože?“ zeptala se ohromeně Sam. „Jestli očekáváte, že budeme tancovat, jak budete pískat, měl byste přemýšlet.“

Julian našel hlas. „Co se děje?“

„Vidíš, co se děje,“ upozornila ho sestřenice. „Tenhle ňouma se rozhodl prohledat Broughton Manor. Nemá jediný důvod až na ten, že jste si byli s Nicolou blízcí. Což je evidentně svým způsobem zločin. Inspektore, chci vidět povolení k domovní prohlídce.“ Lynley ji vzal za paži. „Dejte ty ruce pryč,“ ohradila se a snažila se ho setrást.

„Pan Britton je v nebezpečí. Chci, aby ho nebylo vidět,“ prohlásil inspektor.

„Julian? V nebezpečí?“ zeptala se Sam.

Julian zbledl. „V jakém nebezpečí? Co se děje?“

Lynley slíbil, že jim vše vysvětlí, jakmile konstáblové zkontrolují dům. Mezitím zamířili do velké síně, o níž Thomas prohlásil, že je to prostor, který se dá uhlídat.

„Uhlídat?“ podivil se Julian. „Před kým? A proč?“

Inspektor mu řekl pravdu. Otevřeně, i když jen část – ale Julian ji nedokázal přijmout. Podle policie vzal Andy Maiden věci do svých rukou. Takové nebezpečí hrozí vždy, když se obětí násilného činu stane člen policistovy rodiny.

„Nechápu to,“ řekl Julian. „Protože kdyby sem Andy přišel... sem na Broughton Manor...“ Snažil se smířit s tím, co inspektorova informace znamenala. „Tvrdíte, že Andy jde po mně?“

„Nejsme si jistí,“ odpověděl Lynley. „Inspektor Hanken dohlíží na bezpečnost toho druhého muže.“

„Druhého...?“

„Můj bože.“ Samantha stála vedle Juliana a okamžitě ho odtáhla od oken. „Sedneme si. Tady. Ke krbu. Není sem

zvenku vidět. A i kdyby někdo vrazil dovnitř, budeme příliš daleko ode dveří... Julie... *Julie*. Prosím."

Mladý muž se nechal odvést. Cítil slabost. Obrátil se na Lynleye: „Co to říkáte? Myslí si, že bych mohl... *Andy*?"

Bylo mu absurdně a dětinsky do pláče. Náhle ho události posledních šesti dnů od okamžiku, kdy požádal Nicolu se srdcem přetékaícím láskou o ruku, zavalily jako lavina a více už nesnesl. Dorazila ho skutečnost, že otec ženy, kterou miloval, věří, že ji zabil. To bylo zvláštní. Nezlomilo ho Nicolino odmítnutí, ani to, s čím se mu ten večer svěřila, její zmizení, jeho účast na pátrání, ani její smrt. Nicméně Andyho podezření bylo tou poslední kapkou. Měl slzy na krajíčku a představa, jak štká před tím cizím člověkem, sestřenicí, před kýmkoliv, ho páčila v krku.

Samantha mu položila paži kolem ramen. Cítil, jak ho drsně políbila na spánek. „Je to v pořádku," ujistila bratrance. „Jsi v bezpečí. A koho, kruci, zajímá, co si myslí někdo jiný. Znáš pravdu. A o to jde."

„A jaká je pravda?" ozval se Lynley od okna, kde asi čekal na znamení, že konstáblové dokončili prohlídku domu. „Slečno McCallinová?" naléhal, když mlčela.

„Přestaňte," ohradila se trpce. „Julian Nicolu nezabil. Ani já. A ani nikdo jiný v tomto domě, pokud si to myslíte."

„Tak o jaké pravdě hovoříte?"

„O pravdě o Juliovi. Že je milý a hodný a že se milí a hodní lidé navzájem nezabíjejí, inspektore Lynleyi."

„Dokonce i když jeden z nich není milý a hodný?" chtěl vědět inspektor.

„Nevím, o čem hovoříte?"

„Řekl bych, že pan Britton ano."

Spustila mu ruku z ramen. Julian cítil na tváři její tážavý pohled. Velmi váhavě vyslovila jeho jméno a čekala, jak jí detektivovu poznámku vysvětlí.

Ani teď to nezvládl. Stále Nicolu viděl – tak plnou energie, kterou nikdy neměl, a chápající se života. Nemohl by vyslovit jediné slovo proti ní a nezáleželo na tom, jaký by měl důvod mluvit. Z jejich každodenního pohledu ho Nicola zradila a Julian věděl, že kdyby jim vyprávěl, co mu svěřila o londýnském životě, považovali by ho za pošetil-

ce. Nicola mu nikdy nelhala. On zavíral oči před tím, co nechtěl vidět.

Julian si uvědomil, že by jí bylo úplně jedno, kdyby o ní řekl pravdu. Neudělal by to ani tak kvůli její památce, ale aby uchránil lidi, kteří ji milovali a nevěděli o ní vše.

„Nevím, o čem mluvíte. Nechápu, proč nás nenecháte na pokoji a nezmizíte nám ze života,“ osopil se na Lynleye.

„To neudělám, dokud nenajdeme vraha Nicolý Maide nové.“

„Potom ho hledejte někde jinde. Tady na něj nenarazíte,“ doporučil mu Julian.

Otevřely se dveře na konci dlouhého sálu a konstábl přivedl Julianova otce. „Tohohle jsem našel v salonu, pane,“ oznámil Lynleyovi. „Emmes šel na zahrady.“ Jeremy Britton vyprostil paži z Bensonova sevření. Vývoj událostí ho očividně zmátl. Vypadal vyděšeně. Nicméně nepůsobil opile. Přišel k synovi a dřepł si před ním.

„Jsi v pořádku, chlapče?“ zeptal se. Přestože ani teď nemluvil zcela zřetelně, Julianovi se zdálo, že výslovnost ovlivnily otcovské starosti, nikoliv závislost na alkoholu.

Takové odhalení ho zahřálo u srdce. Cítil vřelost k otci, k sestřenici, ke vztahům skrytým ve slově *rodina*. „Tati, jsem v pořádku,“ ujistil ho a udělal otci místo na podlaze u krbu. Přisunul se k Sam.

Ona ho na oplátku vzala opět kolem ramen. „To jsem moc ráda,“ řekla.

KAPITOLA 30

Barbara vybrala místo schůzky, které Matthew King-Ryder důvěrně znal: divadlo Agincourt, kde se uváděl otcův *Hamlet*. Nkata mu to oznámil, a když zavěsil, dal kolegyni jasně najevo, že nedovolí, aby se s King-Ryderem setkala o samotě.

„Takže jsi na něj změnil názor?“ zeptala se.

„Připadá mi to jako jediné vysvětlení, že znal číslo do téhle budky.“ Ovšem Nkata mluvil smutně a Barbara záhy pochopila důvod. „Nedokážu si představit, proč šel po tátovi. To mě zaráží.“

„Chtěl víc prašulí, než mu táta odkázal. Tohle považoval za jediný způsob, jak je z něj dostat.“

„Ale jak přišel k té muzice? To by mu táta neřekl, vid’?“

„Pověděl bys vlastnímu synovi – vlastně *komukoliv* –, že opisuješ práci starého kamaráda? Asi těžko. Winnie, on byl ale tátův manažer. Někde na tu hudbu musel narazit.“

Kráčeli k Barbařinu autu v boční ulici. Nkata řekl King-Ryderovi, že se setkají v divadle půl hodiny poté, co zavěsí. „Ste tam moc brzo a já névystrčím nos,“ varoval Mathewa. „Akórat děkujte svý šťastný hvězdě, že sem óchetnej vyjednávát s váma ve vášem rájoně.“

King-Ryder se měl postarat, aby byl odemknutý zadní vchod. A také, aby v budově nikdo nebyl.

Cesta do West Endu jim trvala necelých dvacet minut. Zadní vchod ležel proti řadě kontejnerů hotelu Royal Standard. Nevedla sem žádná okna, takže Barbara a Winnie mohli vejít dovnitř, aniž je někdo zahlédl.

Nkata se usadil v poslední řadě v přízemí. Barbara se

schovala za jevištěm za velkým kusem dekorace. Ačkoliv chodci na ulici před divadlem působili značný hluk, uvnitř bylo ticho jako v hrobě. Takže když asi za deset minut vstoupila stejným vchodem jejich kořist, Barbara to zaslechla.

Udělal vše podle Nkatových příkazů. Zavřel dveře. Šel do zákulisí. Rozsvítil pracovní světla a postavil se do středu jeviště. Asi přesně tam, kde umíral Hamlet v Horatiově náruči, uvědomila si Barbara. Pěkný zásah.

Zadíval se do tmavého hlediště. „Fajn. Kruci, jsem tady.“

Nkata promluvil zezadu, skryt ve stínu: „To vidím.“

King-Ryder udělal krok dopředu a řekl nepřirozeně vysokým hlasem: „Zabil jsi ho, ty parchante. *Zabil*. Oba. Vy všichni. A přísahám při bohu, že za to zaplatíte.“

„Nikoho sem nézabil. Ani sem pak néfrčel do Derbyshire.“

„Víš, o čem mluvím. Zabil jsi mého otce.“

Barbara se zamračila. O co, sakra, jde?

„Myslim, že se říkalo, že se ten chlápek vodprásk sám,“ ozval se Nkata.

„A proč? Proč si, kruci, myslíš, že se zastřelil? Potřeboval tu kompozici. A dostal by ji – každý podělaný list –, kdybyste ty a tví zatracení kamarádičci... Zastřelil se, protože myslel... *věřil*... Můj otec věřil...“ King-Ryderovi se zlomil hlas. „*Zabil* jsi ho. Dej mi ty noty. *Zabil* jsi ho.“

„Nejdřív se musíme dohodnout.“

„Pojď na světlo, ať tě vidím.“

„To sotva. Říkam si: Co nézmerčíš, tomu néubližiš.“

„Musíš být blázen, jestli si myslíš, že dám spoustu peněz někomu, koho ani nevidím.“

„Řek bych, že tvýho fótra napádlo to samý.“

„Nepřipomínej mi ho. Nemáš nárok vyslovit jeho jméno.“

„Citiš se vínej?“

„Dej mi jen tu zatracenou partituru. Pojď sem. Chovej se jako chlap. Dej mi ji.“

„Za to něco vysolíš.“

„Dobře. Kolik?“

„Co ti zacvakal tvuj fótřík.“

„Jsi blázen.“

„To byla pěkná hrómadka prášuli. Rád tě vo ně připravím. A žádný lévarny, vole. Vim, kólik to bylo. Dám ti čtyřadvacet hódin. Tady a v zélenejch. Řek bych, že to trvá dýl, dyž je v tom námočenej St. Helier. A sem chlápek, co má pochópeni.“

Zmínkou o St. Helieru zašel Nkata příliš daleko. Barbara viděla, jak King-Ryder náhle ztuhl, jako by měl každý nerv na pozoru. Žádný obyčejný klacek a podvodník by o bance v St. Helieru nevěděl.

King-Ryder opustil střed jeviště. Hleděl do tmy v přizemí. Opatrně řekl: „Kdo, k čertu, jste?“

Barbara převzala iniciativu.

„Myslím, že znáte odpověď, pane King-Rydere.“ Vynořila se ze tmy. „Mimochodem, ta hudba tu není. A upřímně řečeno, nejspíš by nevyplavala, kdybyste nezabil Terryho Colea, abyste ji získal zpátky. Terry ji dal sousedce, té staré dámě, paní Badenové. Neměla nejmenší tušení, co to je.“

„Vy,“ řekl King-Ryder.

„Ano. Chcete jít klidně, nebo uděláte scénu?“

„Nic na mě nemáte,“ upozornil ji King-Ryder. „Neřekl jsem ani ťuk, co byste mohli použít, abyste dokázali, že jsem na někoho vztáhl ruku.“

„To je svým způsobem pravda.“ Nkata se blížil středovou uličkou mezi řadami sedadel. „Ale máme v Derbyshire krásnou koženou bundu. A jestli vaše otisky souhlasí s těmi na ní, budete mít po odchodu z lavice obžalovaných spoustu času.“

Barbara téměř viděla, jak King-Ryder horečně zvažuje možnosti: bojovat, utéct, nebo se vzdát. Neměl žádné trumfy v ruce, a to přestože proti němu stála i žena. Divadlo a nejbližší okolí poskytovaly nespočet skrýší, nicméně kdyby se pokusil utéct, nakonec by ho stejně našli.

Opět změnil postoj. „Zavraždili mého otce,“ prohlásil nejasně. „Zabili mi tátu.“

Andy Maiden se na Broughton Manoru neobjevil ani za dvě hodiny. Lynley začal pochybovat o závěrech, které z Maidenova vzkazu udělal. Když Hanken zavolal, že je Will Upman v bezpečí, Tommyho pochyby ještě vzrostly.

„Ani tady po něm není stopy,“ řekl Lynley kolegovi. „Pete, začínám z toho mít špatný pocit.“

Ten ještě zesílil po Nkatově telefonátu z Londýna. Vychrtil, aby ho nadřizený nemohl přerušit, že mají v Yardu Matthewa King-Rydera. Barbara Haversová vymyslela plán, jak ho chytit, a působilo to jako kouzlo. Ten chlápek je připravený mluvit o těch vraždách. Nkata a Haversová ho můžou buď strčit pod zámek a počkat na inspektora, nebo s ním začít sami. Co si Lynley přeje?

„Za vším byl ten notový zápis, který našla Barb v Battersea. Terry Cole se dostal mezi hudbu a to, co se s ní mělo stát. A King-Ryderův táta si vystřelil mozek. Matthew tvrdí, že se za tu smrt pomstil. Samozřejmě chtěl taky tu muziku.“

Lynley zaraženě naslouchal Nkatovu vyprávění o West Endu, novém uvedení *Hamleta*, telefonních budkách v South Kensingtonu a o Terrym Coleovi. Když Winnie domluvil a opakoval otázku týkající se Matthewa King-Rydera, zeptal se strnule: „A co to děvče? Nicola. Jak to bylo s ní?“

„Jen na špatném místě ve špatnou dobu,“ odpověděl Nkata. „King-Ryder ji zabil, protože tam byla. Když trefil šípem Terryho, viděla ho s lukem v ruce. Mimochodem, Barbara mluvila o fotografii, kterou našla v jeho bytě: Matthew jako dítě s otcem při školním sportovním dnu. Říkala, že měl toulec. Všimla si řemenu přes prsa. Řekl bych, že jestli dostaneme povolení k domovní prohlídce, najdeme u něj doma dlouhý luk. Chcete, abych se do toho taky pustil?“

„Jak se k tomu dostala Haversová?“

„Vyslýchala Vi Nevinovou, když se probrala k vědomí. Většinu podrobností má od ní.“ Lynley slyšel, jak Nkata popadl dech, aby pokračoval. „Inspektore, zdálo se mi, že Vi Nevinová nepatřila k případu... protože ta záležitost v Islingtonu... ta hrozba... Andy Maiden a to všechno... Řekl jsem jí, aby se toho ujala. Barb si s ní promluvila. Jestli dojde na důtku, беру to na sebe.“

Lynleye zaskočila záplava informací od Nkаты, ale nakonec se vzchopil. „Dobrá práce, Winstone.“

„Jen jsem šel s Barb, inspektore.“

„Tak vzkazují dobrá práce i konstáblu Haversové.“

Lynley zavěsil. Byl překvapený, šokovaný. Ale když si dal nakonec dohromady vše, co se mezitím v Londýně stalo, dolehly na něj těžké obavy.

Nancy Maidenová se vrátila z buxtonské policejní stanice domů, aby počkala na zprávu o manželovi. Tvrdohlavě odmítala doprovod policistky, která by s ní zůstala, dokud se neobjeví Andy. „Najděte ho. *Prosím,*“ naléhala na Lynleye a snažila se mu pohledem naznačit cosi, co by nevyšlo.

UVědomil si, jak obtížné bude Andyho Maidena nalézt. Kdyby se během posledních pár dnů nedozvěděl nic jiného, tak určitě to, že Peak District je rozlehlý, propletený turistickými stezkami, plný různých přírodních nástrah a poznamenaný více než pěti sty tisíci let lidské přítomnosti. Ale vzal-li v úvahu, v jak zoufalém stavu Andy byl, když s ním naposledy mluvil, a spojil to se vzkazem *Beru věci do vlastních rukou*, získal představu, kde začít.

Lynley řekl Brittonovým a slečně McCallinové, aby zůstali pod policejní ochranou v dlouhé síni, dokud jim nedá vědět. Potom je opustil.

Pospíchal, poháněný hrůzou, z Broughton Manoru severně na Bakewell. Andy uvěřil, že vyšetřování směřuje nezadržitelně k němu. A vše, co během posledních dvou setkání s ním Lynley a Hanken udělali a řekli, ten krutý fakt potvrzovalo. Kdyby ho zajistili kvůli vraždě dcery – dokonce jen důkladněji vyslýchali –, vyšla by najevo pravda o Nicolině londýnském životě. Již ukázal, do jakých extrémů je ochoten zajít, aby to utajil.

Lynley se řítí okolím Sparrowpitu a silničkou do bílých vrat, za nimiž leželo Calderské vřesoviště. Na cestě stál landrover a za ním zrezivělý morris.

Lynley se vydal poklusem po blátivé pěšině. Protože nechtěl uvažovat, co by mohl Andy podniknout, aby před manželkou udržel Nicolino tajemství, vzpomínal na pousta, jež ho více než deset let k tomuto muži vážala.

Dennis Hextell mu kdysi řekl, že není tak těžké se k nim dostat, ale umět otevřít pusku, aby to neznělo, že máte v kalhotách, to je něco jiného. Hextell jím opovrhoval a trpělivě čekal, až se dopustí chyby při předstírání, že je někdo jiný, než kým ve skutečnosti byl: privilegovaný syn privilego-

vaného syna. Ovšem Andy Maiden Dennisovi řekl, aby mu dal šanci. Tommymu se bohužel podařilo, že mu návnadu – celé nákladní auto semtexu – ukradli právě ti lidé, kteří se měli chytit. Během hodiny dorazil do Metropolitní vzkaz: *Američané nepoužívají výraz roznětka, Jack*. Jediné slovo může stát lidské životy a zničit člověku kariéru. Tommy za to, že ho něco podobného nepostihlo, vděčil Andymu. Ten si vzal ohromeného mladého důstojníka stranou poté, kdy ti lidé spáchali pomocí uloupených trhavin bombové útoky v Belfastu, a řekl: „Pojď sem, Tommy. Mluv se mnou. *Mluv*.“

Lynley ho nakonec poslechl. Svěřil se mu se svým pocitem viny, zmatkem a smutkem způsobem, z něhož Andy pochopil, jak strašně mladík potřebuje člověka, který by mu nahradil otce.

Andy Maiden se toho ujal, aniž se ptal, proč Tommymu táta tak zoufale schází. Řekl jen: „Poslouchej mě, synu,“ a Lynley poslouchal. Částečně proto, že hovořil nadřízený důstojník, ale hlavně z toho důvodu, že ho v životě nikdo neoslovil *synu*. Lynley pocházel ze světa, v němž lidé znali své postavení v společenské hierarchii a dodržovali je nebo uznávali následky, které by mělo jeho porušení. Ale Andy Maiden byl jiný. „Tommy, to neznamená, že se pro práci v SO10 nehodíš,“ ujistil ho. „To, co jsi zažil, to dokazuje. Ale musel jsi tím projít, abys věděl, chápeš? Učit se není žádný hřích, synu. Jediným zločinem je nové poznatky nepřijmout a nic nedělat.“

Lynley si nyní vybavil Andyho životní postoj, jímž se on sám také snažil řídit. Důstojníka SO10 provázel po celou kariéru. Při jejich opětovném setkání si Lynley všiml jen pár věcí, které by ho neutvrzovaly v přesvědčení, že Andy se i dnes řídí stejnými pravidly.

Strach ho hnál k Nine Sisters Henge. Dorazil na ztichlé místo, kde bylo slyšet jen nárazy větru od Irského moře, slibující další srážky.

Přiblížil se k hájku a vešel mezi stromy. Země byla po ranním dešti mokrá a spadané listí vytvářelo měkký koberec. Spěchal po pěšině od strážního kamene ke kruhu. Nevál tady vítr, pouze ševelilo listí. To byl jediný zvuk, až na Lynleyův tělesnou námahou zkrácený a chrčivý dech.

V posledním okamžiku si uvědomil, že nechce jít dál. Netouží vidět a hlavně vědět. Ale přinutil se vejít do kruhu. Našel je v samém středu.

Nan Maidenová napůl seděla, napůl klečela zády k němu. Andy ležel s jednou nohou pokrčenou, druhou nataženou, s hlavou a rameny manželce v klíně.

Racionální část Lynleyovy osobnosti řekla: *Odtud bude všechna ta krev, z jeho hlavy a ramen.* Ale srdce zvolalo: *Dobrý Bože, ne, a přálo si, aby to byl jen zlý sen.*

„Paní Maidenová. Nancy,“ řekl.

Zvedla hlavu. Měla na tvářích stříkance krve, jak se nad Andym skláněla. Nevzlykala. Možná že už vůbec neplakala. „Myslel si, že neuspěl. A když zjistil, že už nic nemůže napravit...“ Sevřela manželovo tělo pevněji, jako by se snažila uzavřít ránu na manželově hrdle, z níž tryskala krev, ušpinila jí oblečení a rozlila se pod ní. „Musel udělat... něco.“

Lynley si všiml zkrvaveného kusu papíru. Stálo na něm to, co očekával: *Udělal jsem to. Nancy, promiň.* Andy se stručně, leč nepřímou přiznával k vraždě hluboce milované dcery.

„Nechtěla jsem tomu věřit, chápete?“ řekla Nan s pohledem upřeným na manželovu popelavou tvář a uhladila mu vlasy. „Nemohla jsem uvěřit a žít sama se sebou. A nadále i s ním. Když se mu tak zhoršily nervy, pochopila jsem, že se stalo něco strašného. Ale nenapadlo mě, že by jí někdy ublížil. Jak bych mohla na něco takového pomyslet? Dokonce i teď.“

„Paní Maidenová...“ Lynley jí neměl co říct. Byla příliš šokovaná, aby pochopila záměr manželova činu. Právě teď stačila hrůza z Andyho předpokládané vraždy jejich dcery.

Lynley přidřepł vedle Nan a vzal ji kolem ramen. „Paní Maidenová. Pojďte odtud. Nechal jsem mobilní telefon ve voze. Je třeba zavolat policii.“

„On je policie. Tu práci miloval. Nemohl ji dále vykonávat, protože to nevydržel nervově.“

„Ano,“ přitakal Lynley. „Ano, slyšel jsem.“

„To mě přivedlo na tu myšlenku, víte. Ale stále si nemůžu být jistá. A nikdy bych nebyla, takže jsem nechtěla nic říct. Nemohla jsem riskovat.“

„Samozřejmě,“ Lynley se jí snažil pomoci na nohy. „Paní Maidenová, pokud půjdete –“

„Myslela jsem, že kdyby se mi podařilo uchránit ho, aby... To jsem měla v plánu. Ale ukázalo se, že stejně o všem věděl, tudíž jsme si o tom mohli klidně promluvit, Andy a já. A kdybychom to probrali... Chápete, co to znamená? Kdybychom o tom hovořili, mohla jsem ho zastavit. Vím to. Nenáviděla jsem to, co dělala. Zprvu jsem myslela, že z toho umřu. Kdybych tušila, že to řekla i *jemu*...“ Nan se opět sklonila k Andymu. „Měli bychom jeden druhého. Úplně nakonec. Mohli jsme si promluvit. A mohla jsem mu říct ta správná slova, abych ho zastavila.“

Lynley spustil ruku z Naniných ramen. Sice ji celou dobu poslouchal, ovšem teprve nyní si uvědomil, o čem mluví. Pohled na Andyho vlastnoručně proříznuté hrdlo mu zatemnil smysly. Nakonec Nanina slova uslyšel. A konečně pochopil.

„Věděla jste o ní. *Věděla*,“ řekl.

Cítil tíhu osobní odpovědnosti, když si uvědomil, jakou roli v Andyho bezdůvodné smrti sehrál.

„Sledoval jsem ho,“ přiznal Matthew King-Ryder.

Vzali ho do vyšetřovací místnosti. Seděl u stolu, Barbara a Winston proti němu. Výslech se nahrával na magneto-fon.

King-Rydera jako by dorazila tíha důkazů. Budoucnost mu zpečetily kožená bunda a tříska portorfordského cedru v ráně jedné z obětí. Zjevně vzpomínal na nepříjemné skutečnosti, jež ho dovedly až na tuto křižovatku. Spolu s budoucími vyhlídkami ho značně změnily. Pomstychtivý vztek, s nímž vrazil do divadla, vystřídal apatický postoj bojovníka donuceného se vzdát.

Začal vyprávět monotónním hlasem. Co v něm vyvolalo rozhořčení, na jehož základě vydíral vlastního otce? David King-Ryder, mnohonásobný milionář, který musel mít skupinu účetních, aby stačili sledovat všechny jeho peníze, se rozhodl vložit po smrti bohatství do fondu pro tvůrčí umělce a svým dětem nenechal ani penny. Jedno z nich se s otcovou závětí smířilo s rezignovaností dcery, která si příliš dobře uvědomuje, že nemá cenu protesto-

vat a bránit se. Druhý potomek – Matthew – řešil situaci po svém.

„Věděl jsem o muzikálu *Hamlet* roky, ale táta ne. Nic netušil, protože v době, kdy to Michael psal, byl s mámou už dávno rozvedený a nevěděl, že jsem s Michaelem ve styku. Byl pro mě vlastně víc jako táta, Michael Chandler. Hrál mi, co složil, tedy jen část, když jsem k němu chodil o prázdninách na návštěvu. Tehdy nebyl ženatý, ale chtěl syna. A já jsem byl šťastný, že se chová jako můj táta.“

David King-Ryder nepovažoval *Hamleta* za dílo s velkým potenciálem, takže když ho Michael Chandler před dvaceti lety dokončil, dali je do archivu. Zůstalo uložené mezi památkami na dvojici King-Ryder a Chandler ve skladu King-Ryder Production v Soho. Ovšem když David King-Ryder představil svůj nový výtvor, Matthew okamžitě poznal nejen hudbu a libreto, ale také, co to pro otce znamená: poslední pokus zachránit pověst poničenou po partnerově utonutí dvěma nákladnými a stoprocentními propadáky.

Matthewovi nedalo mnoho práce najít originál. Jakmile jej měl, uvědomil si, jak na něm vydělá peníze. Otec nemůže tušit, kdo rukopis má. Mohl by to být kterýkoliv zaměstnanec, který ho našel v archivu, jestliže věděl, kde hledat. A protože pro otce byla pověst prvořadá, zaplatí každou sumu, aby hudbu získal zpět. Tak Matthew získá dědictví, jež mu otec v poslední vůli odepřel.

Plán byl jednoduchý. Čtyři týdny před premiérou *Hamleta* poslal Matthew otci domů jeden původní list s anonymním dopisem. Jestliže nesloží na účet v St. Helieru jeden milion liber, neznámý předá originál díla těsně před premiérou největším bulvárním novinám v zemi. Jakmile bude částka na účtu, David King-Ryder se dozví, kde zbytek díla vyzvednout.

„Když jsem dostal peníze, čekal jsem, dokud do premiéry nezbyval týden,“ řekl Matthew. „Chtěl jsem ho podusit.“

Poslal otci vzkaz, aby zašel k telefonním budkám v South Kensingtonu a čekal na další pokyny. Přesně v deset hodin dostane pokyny, kde hudbu najde.

„Ovšem tehdy večer zvedl sluchátko místo vašeho otce

Terry Cole," podotkla Barbara. „Jak to, že jste si nevšiml neznámého hlasu?"

„Řekl jen ‚Jo‘," vysvětlil Matthew. „Myslel jsem, že je nervózní a spěchá. Znělo to jako hlas člověka, který na to volání čeká."

V následujících dnech byl otec stále neklidnější, ale Matthew to přičítal tomu, že musel zaplatit jeden milion liber. Nemohl nijak vypátrat, že je otec den ze dne zoufalejší, neboť stále čekal na telefonát od vyděrače. Předpokládal, že se mu nepodařilo spojit se s ním na Elvaston Place. Jak se premiéra *Hamleta* blížila, David King-Ryder se cítil lapený v moci někoho, kdo ho buď neustálými finančními požadavky časem vysaje do morku kostí, nebo ho navždy zničí, až předá originál bulvárním novinám.

„Protože o vyděrači neslyšel ani do tak úspěšné premiéry... Víte, co se stalo."

„Vystřelil si mozek," řekla Barbara. „To kvůli vám."

„*Nechtěl jsem, aby zemřel,*" vykřikl King-Ryder. „Byl to můj *táta*. Ale nezdálo se mi správné, že všechny ty peníze... do poslední penny, až na ubohý odkaz Ginny..." Sklopil zrak a mluvil spíše ke svým dlaním, než k Barbaře a Winstonovi. „Něco mi *dlužil*. Nebyl dobrý otec. Aspoň tohle mi dlužil."

„Tak proč jste si o to prostě neřekl?" chtěl vědět Nkata.

Matthew se hořce zasmál. „Otec dřel, aby se dostal tam, kde byl, a stal se tím, kým byl. Očekával ode mě totéž. Stále jsem pracoval a nepřestal bych. Ale potom jsem viděl, že chce mít úspěch z Michaelovy práce. Rozhodl jsem se, že když může on, tak já taky. A všechno by nakonec dobře dopadlo, kdyby to ten *zatracený* parchant nezkazil. Když jsem viděl, že chce hudbu použít a hrát se mnou stejnou hru, musel jsem něco udělat. Nemohl jsem jen sedět a nechat ho."

Barbara se zamračila. Až do této chvíle do sebe všechno perfektně zapadalo. „Hrát stejnou hru? Jakou?" zeptala se.

„Vydírání," odpověděl Matthew. „Cole za mnou přišel do kanceláře a s úsměvem mi řekl: ‚Pane King-Rydere, mám tady něco a potřeboval bych, abyste mi s tím pomohl.‘ Jakmile jsem to uviděl – jeden jediný list, zrovna jako

já jsem poslal otci —, věděl jsem *přesně*, co má ten blbeček za lubem. Zeptal jsem se ho, jak k tomu přišel. Mlčel. Tak jsem ho vyhodil a sledoval. Věděl jsem, že v tom nejede sám.“

Jel za ním do ateliéru v Battersea, odtud do jeho bytu v Anhalt Road. Když mladík zašel do ateliéru, využil Matthew příležitosti a prohrabal mu brašny na motocyklu. Nic nenašel, takže ho musel sledovat, dokud ho nezavede buď k originálu, nebo k člověku, který ho vlastní.

Cestou do Rostrevor Road měl poprvé pocit, že je na správné stopě. Terry totiž vyšel z Viina domu s velkou obálkou v ruce a uložil ji do brašny u sedla motocyklu. Matthew byl přesvědčený, že je v ní hudba.

„Vyzrazil na dálnici. Neměl jsem tušení, kam jede, ale chtěl jsem se tomu podívat na zoubek. Tak jsem ho sledoval.“

Zjistil, že se Terry a Nicola sešli v zapomenuté pustině, což ho utvrdilo v přesvědčení, že právě oni stojí za otcovou smrtí a jeho neštěstím. Měl s sebou jedinou zbraň — dlouhý luk v autě. Došel si pro něj, počkal do tmy a oba odstranil.

„Nicméně na tábořišti zápis nebyl,“ pokračoval Matthew, „jen obálka plná dopisů slepených z novinových výstřižků.“

Musel pokračovat v pátrání, aby našel originál *Hamleta*. Vrátil se do Londýna a hledal tam, kam ho zavedl Terry.

„Ta stará žena mě nenapadla,“ přiznal nakonec.

„Měl jste přijmout její pozvání na dort,“ řekla Barbara.

Matthew sklopil zrak. Třásla se mu ramena. Rozplakal se.

„Nechtěl jsem mu nijak ublížit. Přisahám. Kdyby jen řekl, že mi něco odkázal. Ale to ne. Byl jsem jeho syn, jediný syn, ale pro něj to nic neznamenalo. Prý si můžu vzít rodinné fotografie. Zatracené piano a kytaru. Ale pokud šlo o peníze... něco z jeho peněz... jediné penny z jeho zatracených peněz... Jak mohl nevidět, že kvůli tomu jeho přehlížení stojím za zlámanou grešli? Podle něj jsem mu měl být vděčný za to, že jsem jeho syn. Dal mi práci, ale co se týkalo ostatního... Ne. Měl jsem se vypracovat úplně sám. A to nebylo fér. Protože já jsem ho miloval. Bez

přestání i v době jeho neúspěchů. A kdyby opět propadl, nic by se pro mě nezměnilo. Pro mě ne.“

Působil upřímně zarmouceně. Ovšem Barbara ho nemohla litovat, jakmile si uvědomila, jak moc o to Matthew stojí. Chtěl, aby se na něj dívali jako na oběť otcovy lhostejnosti. Bez ohledu na to, že kvůli milionu liber zničil vlastního tátu a spáchal dvě brutální vraždy. Měli cítit lítost, že ho vnější okolnosti přinutily zvednout ruku, že mu David King-Ryder neodkázal žádné prostředky, čímž by všem zločinům předešel.

Bože, pomyslela si Barbara, to je ono: bolest současnosti. Ubližte někomu jinému. Viňte někoho jiného. Hlavně neubližujte a neobviňujte mě.

Jakoukoliv lítost vůči Matthewovi zaplašila dvě nesmyslná úmrtí v Derbyshire a vzpomínka na to, co provedl Vi Nevinové. Za vše musí zaplatit. Ale pobyt ve vězení – jedno, jak dlouhý – jí nepřipadal dost za vydírání, sebevraždu, vraždu, napadení a důsledky všech těchto zločinů. „Pane King-Rydere, možná byste měl znát záměry Terryho Colea. Vlastně bych řekla, že je pro vás důležité to vědět.“

Vylíčila mu, že Terry Cole chtěl jen adresu a telefonní číslo. Kdyby mu Matthew King-Ryder nabídl, že hudbu převezme a dobře zaplatí za to, že ji King-Ryder Production přinesl, chlapec by byl asi radostí bez sebe.

„Ani nevěděl, co to je,“ pokračovala Barbara. „Neměl nejmenší tušení, že drží v rukách hudbu k *Hamletovi*.“

Matthew King-Ryder zpracovával tu novinu. Ale pokud Barbara doufala, že mu zasadila smrtelnou ránu, která ještě zhorší jeho budoucnost ve vězení, svojí reakcí ji zklamal. „Může za to on. Kdyby se do toho nepletl, táta by žil...“

Lynley dorazil domů v deset hodin večer. Manželku našel v koupelně v záplavě pěny s citrusovou vůní. Měla zavřené oči, hlavu opřenou o smotaný ručník a ruce rušivě zakryté bílými saténovými rukavičkami. Na toaletním stole ležel mezi Heleninou kosmetikou CD přehrávač. Sopranistka zpívala o ukládání do hrobu a pocitu osamělosti.

Lynley vypnul přístroj. „Řekl bych, že Ofélie po vraždě Polonia.“

Helen se ve vaně prudce pohnula. „Tommy! Vyděsil jsi mě málem k smrti.“

„Promiň.“

„Právě jsi přišel?“

„Ano. Helen, co ty rukavice?“

„Rukavice?“ Podívala se na ruce. „Ach tak! *Rukavice*. Kůžička kolem nehtů. Zábál, kombinace oleje a horka.“

„To je úleva,“ oddechl si.

„Proč. To jsem měla ty ruce tak hrozné?“

„Ne. Ale myslel jsem, že čekáš, že se v budoucnosti staneš královnou. To by byl konec našeho vztahu. Viděla jsi někdy královnu bez rukavic?“

„Asi ne. Ale nepředpokládáš, že se s nimi i *koupe*, vid'?“

„Je to možné. Možná je jí nesnesitelné dotknout se i sebe samé.“

Helen se zasmála. „Jsem ráda, že ses vrátil.“ Stáhla si rukavice a ponořila ruce do vody. Opět se opřela o ručník a zadívala se na něj. „Povídej,“ řekla jemně. „Prosím.“

To byl její způsob a Lynley doufal, že to tak zůstane navždy: okamžitě ho mít přečteného a nabídnout mu těmito dvěma prostými slovy pozornost.

Přitáhl si k vaně stoličku. Svlékl sako, hodil je na zem a vykasal si rukávy. Vzal houbu a mýdlo. Koupal ji a zároveň jí vše pověděl. Mlčky poslouchala a nespouštěla z něj oči.

„Nejhorší je,“ řekl na závěr, „že Andy Maiden by stále žil, kdybych se při našem včerejším setkání držel předpisů. Ale do kanceláře vešla jeho manželka a já, místo, abych se jí zeptal na Nicolin život v Londýně, což by odhalilo, že o tom ví déle než Andy, protože se jí Nicola svěřila o několik měsíců dříve než otci, jsem se držel zpátky. Protože jsem mu chtěl pomoci chránit ji.“

„Ač nepotřebovala vůbec žádnou ochranu. Ano. Chápu, jak se to stalo. To je příšerné. Ale, Tommy, snažil ses udělat, co jsi považoval za nejlepší.“

Lynley zmáčkl houbu a nechal jí stékat mýdlovou vodu na ramena. „Věděl jsem, že nejvhodnější by bylo držet se předpisů. On byl podezřelý. Ona také. Ani k jednomu z nich jsem se tak nechoval. Kdyby ano, nebyl by Andy mrtvý.“

Lynley se nemohl rozhodnout, co bylo horší; vidět zakrvácený švýcarský armádní nůž v Andyho ztuhlé ruce, snažit se odtáhnout Nan od manželova těla, vracet se k autu s šokovanou vdovou v závěsu a bát se, že každou vteřinu může dostat záchvat vzteku ze zármutku, který by nedokázal zvládnout, čekat nekonečně dlouho na příchod policie, nebo znovu vidět mrtvolu s proříznutým hrdlem.

„Vypadá to jako ten nůž, který mi ukazoval,“ řekl nad ní Hanken.

„Také asi bude,“ odpověděl Lynley. Potom prudce vykřikl: „Čert aby to vzal! Krucifix, Petere. To je moje chyba. Kdybych ukázal všechny karty, když jsem byl s oběma... Ale já ne. Nevyložil jsem je.“

Hanken kývl na své lidi, aby zabalili tělo. Vzal si cigaretu a předal krabičku Lynleyovi. „Vezmi si jednu, kruci. Thomasi, potřebuješ to.“ Lynley poslechl. Odešli z prehistorického kruhu. Postávali u strážního kamene a kouřili. „Nikdo nepracuje podle učebnic,“ prohodil Hanken. „Půlku naší práce tvoří intuice a ta jde od srdce. Řídil ses svým srdcem. Na tvém místě bych sotva jednal jinak.“

„Skutečně?“

„Ano.“

Ale Lynley věděl, že kolega lže. Protože nejdůležitější součástí práce je vědět, nejen kdy se řídit citem, ale kdy by to mohlo vést k pohromě.

„Barbara měla od začátku pravdu,“ přiznal teď Lynley Helen, zatímco vstávala z vany a brala si od něj ručník, který jí podával. „Kdybych to věděl, nemuselo k ničemu dojít, protože bych zůstal v Londýně a po King-Ryderově zatčení bych zastavil vyšetřování v Derbyshire.“

„Pokud jde o to, Tommy,“ řekla Helen tiše a zabalila se do osušky, „tak musíš za poslední události vinit stejným dílem i mě.“ Vylíčila mu, jak došlo k tomu, že Barbara po odvolání z případu odhalila King-Rydera. „Když mi Denton řekl o té hudbě, měla jsem zavolat tobě. Rozhodla jsem se jinak.“

„Pochybuji, že bych ti naslouchal, kdybych věděl, že to dokazuje, že Barbara měla pravdu.“

„Ještě k tomu, drahoušku...“ Helen přešla k toaletnímu stolku, vzala krabičku s krémem a natřela si obličej. „Co

ti na Barbaře skutečně vadí? Na tom, co se stalo na Severním moři? Protože já vím, že ty víš, jak je dobrá policistka. Možná jde tu a tam vlastní cestou, ale srdce má vždy na pravém místě, víd'?"

A bylo to tu zase, to slovo *srdce* a vše, co napovídalo o skrytých důvodech lidských činů. Lynleyovi se vybavil letitý zážitek, kdy jiná žena naříkala: „Můj bože, Tommy, co se stalo s tvým srdcem?“ To když odhalil její cizoložství, odmítal ji vidět i mluvit s ní.

Ted' konečně rozuměl. Zcela poprvé pochopil a styděl se za to, jaký posledních dvacet let byl a jak se choval. „Nemohl jsem ji ovládat,“ řekl tiše, spíše sobě než manželce. „Nedokázal jsem ji přetvořit tak, aby odpovídala představě, jakou jsem si o ní udělal. Šla vlastní cestou, což jsem nesnesl. Říkal jsem si, on umírá a ona by se měla chovat zatraceně dobře jako žena, jejíž muž umírá.“

Helen pochopila. „Ach. Tvá matka.“

„Myslel jsem, že jsem jí dávno odpustil. Ale možná jsem jí neprominul ani trochu. Snad je neustále přítomna – v každé ženě, s níž jsem přišel do styku – a já se asi snažím udělat z ní někoho, kým si nepřeje být.“

„Nebo sis třeba nikdy neodpustil, že jsi jí v tom nedokázal zabránit.“ Helen odložila krém a přistoupila k němu. „Táhneme takovou zátěž, víd', miláčku? A když už máme pocit, že jsme se jí konečně zbavili, čeká na nás přede dveřmi ložnice, připravena zaskočit nás, až ráno vstaneme.“

Měla na hlavě turban. Sundala si ho a roztřásla si vlasy. Neosušila se pořádně, takže se jí na ramenou třípytily kapky vody a stékaly jí do prohlubně pod hrdlem.

„Tvá matka, můj otec,“ pokračovala, když ho vzala za ruku a přitiskla si ji ke tváři. „Vždycky je tu někdo. Já jsem byla úplně zmatená kvůli těm směšným tapetám. Kvůli nim jsem došla k závěru, že kdyby se ze mne nestala žena, jakou ze mne chtěl otec mít – manželka muže s titulem –, měla bych vlastní úsudek. A vinila jsem ho za to, že jsem se neuměla rozhodnout. Otce. Ale mohla jsem se vzepřít jako Pen a Iris. Mohla jsem říct ne. Neudělala jsem to, protože cesta, kterou mi nalinkoval, byla mnohem snazší a daleko méně hroživá, než prošlapávat si svoji vlastní.“

Lynley ji láskyplně pohladil po tváři. Přejel jí po bradě a po dlouhém krku.

„Někdy nenávidím to, že jsem dospěla,“ svěřila se mu Helen. „Jako dítě má člověk mnohem víc svobody.“

„To ano,“ souhlasil. Zasunul jí prsty za osušku obtočenou kolem těla. Políbil ji na krk, rameno a ústa. „Ale myslím, že dospělost přináší mnohem více výhod.“

Uvolnil ručník a přitáhl si ji k sobě.

KAPITOLA 31

Následující ráno zazvonil budík a Barbara Haversová se vyškrábala z postele s úpornou bolestí hlavy. Odklopýtala do koupelny, kde vyšátrala několik aspirinů a pohrála si s pákovou baterií sprchy. To je bor-das, pomyslela si. Zjevně vedla posledních pár let příliš vzorný život. Výsledkem bylo, že naprosto ztratila kondici na večírky.

A to nijak moc neslavili. Po ukončení výsledku Matthe-wa King-Rydera šli s Nkatou do města. Navštívili jen pár hospůdek a ani jeden z nich si nedal nic opravdu tvrdého. Ale to, co vypili, stačilo. Barbara měla pocit, jako by jí přes hlavu přejelo nákladní auto.

Stála pod sprchou a nechala se bičovat vodou, dokud nezačal aspirin účinkovat. Vydrhla si tělo a umyla vlasy. Zapřísahala se, že během následujících sedmi dnů nedá do úst nic připomínajícího i jen vzdáleně alkohol. Napadlo ji zavolat Nkatovi, jestli má také kocovinu. Ale jak by asi jeho matka reagovala, kdyby jejímu oblíbenému dítěti telefonovala v sedm hodin ráno neznámá žena? Není třeba dělat paní Nkatové starosti kvůli čistotě ducha i těla jejího drahouška Winnieho. Barbara se s ním stejně setká zanedlouho v práci.

Po ranní očištění Barbara zamířila k šatníku a přemýšlela, co si vezme na sebe. Zvolila decentnost a vytáhla ze skříně kalhotový kostým, který na sobě neměla aspoň dva roky.

Pohodila ho na zvalenou postel a zamířila do kuchyně. Zapnula elektrickou konev a do toastru zastrčila ovocné

koláčky s melounovou příchutí. Potom si vysušila vlasy ručníkem a oblékla se. Pustila si ranní zprávy BBC, aby věděla, jaká je dopravní situace.

Konvice s cvaknutím vypnula. Barbara se odploužila do kuchyně, nasypala instantní kávu do hrnku, zalila ji vodou, popadla horké koláčky, položila je na utěrku a odnesla si tento mistrovský kousek skvěle vyvážené stravy ke stolu.

Uprostřed sedělo sametové srdce. Tam ho Barbara odložila poté, co jí ho Hadiyyah v neděli večer předala. Tady na ni čekalo, olemované krajkou, připomínající dar z lásky a plné skrytých významů. Barbaře se podařilo nemyslet na ně déle než šestatřicet hodin. Protože za tu dobu nepotkala Hadiyyah nebo jejího otce, nemusela o něm po celou dobu ani mluvit. Ale to nepůjde navždy. Dobré chování, kdyby nic jiného, vyžaduje, aby se o dárku Azharovi při nejbližším setkání zmínila.

Ale co má říct? Nakonec je to ženatý muž. Pravda, s manželkou nežije. A žena, s níž byl od okamžiku, kdy už nebyl s manželkou, nebyla jeho ženou. *Tahle* žena zjevně odešla natrvalo a zanechala za sebou roztomilou osmiletou dívku a zasmušilého, třebaže přemýšlivého a laskavého pětatřicetiletého muže, potřebujícího společnost dospělé ženy. Ovšem ani jeden z nich nepodnikl krok k tomu, aby vzájemné vztahy změnil. Ale i tak musí být na příští setkání s Azharem připravena. Musí mu říct něco pohotového, užitečného, otevřeného, smysluplného, ledabylého a rozumného. A musí to vyslovit tak spontánně, jako by ji to právě napadlo.

Takže... Co by to mělo být? *Kamaráde, strašně moc děkuju. Je od tebe moc milé, že na mě myslíš.*

Kruci, zaklela v duchu a strčila si zbytek koláčku do úst. Lidské vztahy jsou vražda.

Náhle se ozvalo ostré zaklepání na dveře. Barbara strnula a podívala se na hodinky. Na náboženské fanatiky je příliš brzy a pracovník Britských plynáren, odečítající stav na plynoměru, byl vrcholem jejího společenského života minulý týden. Tak kdo...?

Vstala a cestou ke dveřím úporně žvýkala poslední sousto. Otevřela. Na prahu stál Azhar.

Hleděla na něj a v duchu si povzdechla, že se měla po děkovaním zabývat důkladněji. „Nazdar. Eh... Dobré jitro,“ pozdravila.

„Barbaro, včera večer ses vrátila dost pozdě.“

„No... jo. Případ uzavřen. Tedy do té míry, jak může být při zadržení pachatele. Je třeba ještě dát dohromady všechny podklady, aby se mohl předat prokuratuře. Ale co se vlastního vyšetřování týká –“ Donutila se přestat. „Jo. Zavřeli jsme ho.“

Přikývl s vážným výrazem ve tváři. „To je dobrá zpráva.“

„Dobrá zpráva. Ano.“

Díval se za ni. Napadlo ji, jestli se nesnaží zjistit, zda neslavila uzavření případu s tanečním sborem řeckých mladíků, který by se stále ještě potuloval uvnitř. Vzpomněla si na dobré způsoby a řekla: „Oh. Pojď dál. Kávu? Ale mám jen instantní,“ a dodala: „Dneska,“ jako by každé jiné ráno stála v kuchyni a divoce drtila kávová zrnka.

Řekl, že se nemůže zdržet. Vlastně jen na chvílku zaskočil, protože dcera se právě obléká a bude potřebovat zaplést copy.

„Dobře. Ale jestli ti nebude vadit...?“ Ukázala hrnkem na elektrickou konvici.

„Ne. Samozřejmě. Vyrušil jsem tě při snídani.“

„Je to tak,“ uznala.

„Počkal bych na vhodnější okamžik, ale dnes ráno jsem zjistil, že už nemůžu déle čekat.“

„Ach.“ Barbara zamířila ke konvici a pustila ji. Přitom uvažovala, co věští jeho vážnost. Sice se tak v létě choval při každém jejich setkání, ale tentokrát v tom bylo něco víc. Jak se na ni díval, napadlo ji, jestli nemá na obličeji polevu z koláčku. „Tak si sedni, jestli chceš. Na stole jsou cigárka. Víš to s tím kafem jistě?“

„Naprosto. Ano.“ Ale posloužil si cigaretou a mlčky ji sledoval, jak si připravuje druhý šálek kávy. Promluvil, až když si sedla ke stolu. Rudé srdce mezi nimi leželo jako nevyřčené prohlášení. „Barbaro, je to pro mě těžké. Nevím jistě, jak mám začít.“

Srkala kávu a snažila se tvářit povzbudivě.

Azhar neklidně sáhl po sametovém srdci. „Essex.“

„Essex,“ opakovala Barbara nápomocně.

„Hadiyyah a já jsme jeli v neděli k moři. Do Essexu. Jak víš,“ připomněl jí.

„Jo. Správně.“ Nastal okamžik říct *Díky za to srdce*, ale nešlo to. „Hadiyyah mi vyprávěla, jak jste se měli skvěle. Zmínila se, že jste se zastavili u paní Porterové.“

„Ona se zastavila,“ upřesnil. „Je třeba říct, že jsem ji tam odvedl, aby u hodné paní Porterové počkala – myslím, že si to pamatuješ –“

Barbara přikývla. Paní Porterová hlídala Hadiyyah, zatímco otec působil při vyšetřování vraždy jako spojka mezi policií a malou, leč podrážděnou pákistánskou komunitou. „Správně,“ přitakala. „Na tu paní si vzpomínám. To od vás bylo hezké, že jste ji šli navštívit.“

„Jak jsem se zmínil, na návštěvě byla Hadiyyah. Já jsem zaskočil na místní policii.“

Barbara pocítila podivný neklid. Chtěla prohodit nějakou poznámku, kterou by odvedla konverzaci jiným směrem, ale nemohla nic rychle vymyslet, protože Azhar pokračoval dál.

„Mluvil jsem s konstáblem Fogartym. Konstáblem Michaelem Fogartym.“

Přikývla. „Jo. Mike. Správně.“

„Má na starosti policejní výzbroj.“

„Jo. Mike. Zbraně. To je pravda.“

„Pověděl mi, Barbaro, co se na tom člunu stalo. Co řekla vrchní inspektorka Barlowová o Hadiyyah, co zamýšlela a co jsi udělala ty.“

„Azhare –“

Vstal a přešel ke gauči. Barbara se zatvářila rozpačitě, protože ještě neustlala. Na okamžik měla pocit, že chce postel uklidit – byl vrozeně nejpořádnější člověk, jakého znala –, ale obrátil se k ní. Viděla, jak je rozrušený.

„Jak ti mám poděkovat? Co mám říct, abych ti poděkoval za oběť, kterou jsi pro záchranu mého dítěte podstoupila?“

„Není třeba děkovat.“

„To není pravda. Detektiv Barlowová –“

„Em Barlowová dostala do vínku příliš mnoho ambicí, Azhare. To jí zatemnilo úsudek. Já jsem se svým netrápila.“

„Ovšem následovala ztráta postavení. Degradace. Tvé

partnerství s inspektorem Lynleyem – vím, jak si ho vážíš – skončilo, že?”

„Pravda, mezi námi to není právě růžové,“ přiznala Barbara. „Ale inspektor má na své straně předpisy a směrnice, takže má právo být na mě naštvaný.“

„Ale toto... to vše je kvůli tomu, co jsi udělala... že jsi chránila Hadiyyah, když ji chtěla detektiv Barlowová nechat, když o ní řekla ‚pákistánský parchant‘ a bylo jí jedno, že se v moři utopí.“

Byl tak rozčilený, že si Barbara horečnatě přála, aby konstábl Michael Fogarty býval v neděli onemocněl, takže by na stanici zůstala pouze detektiv Barlowová. Ta by mohla a dala Azharovi správně upravenou zprávu o událostech, které vyvrcholily tím, že na ni Barbara vystřelila. Fogarty se našťestí vyhnul slovíčku *zatracený*, které užila před označením *pákistánský parchant*.

„Nepřemýšlela jsem o následcích,“ vysvětlila Barbara Azharovi. „Důležitá byla Hadiyyah. A stále je. Tečka.“

„Musím najít způsob, jak ti dát najevo, co cítím. Nesmím dovolit, aby sis myslela, že tvá oběť –“

„Věř mi, že to nebyla žádná oběť. A co se týká díků... No, dal jsi mi srdce, ne? A to je prima.“

„Srdce?“ podivil se Azhar. Potom se podíval směrem, jímž Barbara ukazovala a všiml si hračky, kterou vylovil. „A, tohle srdce. Ale to nic není. Napadlo mě jen kvůli nápisu. Jak se budeš smát, až si ho přečteš.“

„Nápis?“

„Ano. Nevidělas...?“ Přistoupil ke stolu a srdce otočil. Na druhé straně, kterou by viděla, kdyby měla dost odvahy tu zatracenou věc prozkoumat, když ji od Hadiyyah dostala, bylo vyšito *I ♥ Essex*. „To byl žert, chápeš? Protože po všem, čím jsi v Essexu prošla, ho můžeš těžko milovat. Ale ty sis těch slov nevšimla?“

„Ach, *tenhle* nápis,“ vyhrkla a vyrazila hlasitě *ha-ha*, čímž chtěla dokázat, jak jeho drobnému žertu porozuměla. „Ano. Poslední místo na zeměkouli, kam bych se chtěla vrátit. Díky. To je mnohem lepší než vycpaný slon, vid’?“

„Ale nestačí to. A neexistuje nic jiného, co bych ti mohl dát jako projev díků. Nic, co by se rovnalo tomu, co jsi dala ty mně.“

Barbara si vzpomněla, co se naučila o jeho lidech: *lenādenā*. Oplácení darem stejně velkým nebo větším, než byl ten přijatý. To byl jejich způsob, jak naznačit ochotu vytvořit vztah, jasný projev něčích záměrů, aniž by se o nich muselo netaktně hovořit. Jak jsou ti Asiaté citliví, pomyslela si. Jejich kultura neponechává nic dohadům.

„Platí i tvá snaha najít něco o stejné hodnotě, že?“ zeptala se Barbara. „Chci říct, že když chceme, můžeme počítat také úsilí něco objevit.“

„Řekl bych, že ano,“ uznal pochybovačně.

„Pak to ber tak, že jsi mi dal odpovídající dar. A jdi Hadiyyah zaplést copy. Už na tebe čeká.“

Tvářil se, jako by chtěl ještě něco říct, ale místo toho uhasil cigaretu. „Díky, Barbaro Haversová,“ zašeptal.

„Tak ahoj,“ řekla a cítila nepatrný dotyk na rameni, když procházel kolem ní ke dveřím.

Osaměla a unaveně se zasmála své bezmezné hlouposti. Vzala srdce a držela ho mezi palcem a ukazováčkem. *I love Essex*, pomyslela si. No, mohl s ní žertovat horším způsobem.

Vylila zbytek kávy do dřezu a rychle splnila pár dalších ranních povinností. S vyčištěnými zuby, učesaná a se stopami růže na tvářích popadla kabelu přes rameno. Zamkla a spěchala po cestě na ulici.

Vyšla přední brankou, ale zastavila se, jakmile to uviděla.

Na příjezdu parkoval Lynleyův stříbrný bentley.

„Inspektore, jste mimo své teritorium, že?“ zeptala se ho, když vystupoval z vozu.

„Volal mi Winston. Říkal, že jste včera večer nechala auto v Yardu a vzala si domů taxi.“

„Dali jsme si pár skleniček a přišlo mi to rozumnější.“

„Zmínil se. Bylo moudré neřídít. Napadlo mě, že by se vám třeba líbilo nechat se odvézt do Westminsteru. Dnes ráno jsou nějaké potíže na severní trase metra.“

„A kdy nejsou?“

Usmál se. „Takže...?“

„Díky.“

Odložila kabelku na sedadlo vedle řidiče a nastoupila.

Lynley se usadil za volantem, a přece nenastartoval. Místo toho vytáhl cosi z náprsní kapsy saka a podal jí to.

Barbara se zvědavě podívala. Přihlašovací lístek z hotelu Black Angel. V kolonkách stálo jméno, adresa a další příslušné údaje o typu auta, poznávací značce, čísle pasu a národnosti. Pan M. R. Davidson ze Sussexu přijel v audi.

„Dobrá,“ řekla. „Tak si kousnu do kyselého jablka.“

„Suvenýr pro vás.“

„Ach.“ Předpokládala, že už nastartuje motor. Ovšem nic se nestalo. Tak se zeptala: „Suvenýr na co?“

„Detektiv inspektor Hanken věřil, že vrah přenocoval po vraždě v hotelu Black Angel. Porovnal všechny přihlašovací lístky s centrální evidencí motorových vozidel, aby zjistil, zda někdo z nich nepřijel vozem registrovaným na jiné jméno. A toto nesouhlasilo.“

„Davidson,“ poznamenala Barbara a zkoumala lístek. „Ach, ano. Chápu. Davidův syn. Takže Matthew King-Ryder spal v hotelu.“

„Nepříliš vzdáleného od vřesoviště, od Peak Forest, kde se našel nůž. A jak se ukazuje, poblíž všeho.“

„A audi je psáno na něj,“ uzavřela Barbara. „Ne na pana M. R. Davidsona.“

„Vše se včera seběhlo tak rychle, že jsme si zprávu z evidence přečetli až pozdě odpoledne. Počítače na buxtonské stanici nefungovaly, takže se ta informace zjišťovala telefonicky. Kdyby nespadyly... Chci věřit, že chyba byla v technice, že kdybychom dostali ty informace o autě dost rychle, Andy Maiden by ještě žil.“

„Cože?“ vydechla ohromeně. „Ještě žil? Co se mu stalo?“

Lynley jí to vylíčil. Barbara pochopila, že se ani trochu nešetří. Ale to u něj bylo obvyklé.

„Rozhodl jsem se nemluvit otevřeně o Nicolině prostituci před její matkou. Andy to po mně chtěl a já jsem souhlasil. Kdybych jednoduše dělal to, co jsem měl...“ Mávl rukou. „Nechal jsem se ovládat svými city k Andymu. Rozhodl jsem se chybně a on následkem toho zemřel. Mám na rukách jeho krev stejně nesmazatelně, jako bych sám vedl nůž.“

„To jste na sebe trochu tvrdý. Když Nan Maidenová vra-

zila dovnitř, neměl jste moc času uvažovat o nejlepším řešení.“

„Ne. Měl jsem *vidět*, že něco ví. Ale já jsem myslel, že ví – nebo se aspoň domnívá –, že jejich dceru zabil Andy. A dokonce ani tehdy jsem nevyšel s pravdou na světlo, protože jsem nemohl uvěřit, že by ji zabil.“

„Taky že to neudělal. Volil jste správně.“

„Podle mého nemůžete oddělit rozhodnutí od výsledků,“ upozornil Lynley. „Dříve jsem si to myslel, ale nyní už ne. Výsledek je důsledkem volby. A jestliže jím je zbytečná smrt, bylo to rozhodnutí špatné. Fakta nemůžeme překroutit, ať bychom si to jakkoliv přáli.“

Barbaře to přišlo jako závěr. Chovala se tak. Natáhla se po bezpečnostním pásu. Právě se ho chystala zapnout, když Lynley opět promluvil.

„Vy jste se, Barbaro, rozhodla správně.“

„Jo, ale měla jsem oproti vám výhodu. Setkala jsem se s Cillou Thompsonovou. Vy ne. I s King-Ryderem jsem hovořila osobně. A když jsem viděla, že koupil jeden z jejích příšerných obrazů, snadno jsem došla k závěru, že naším mužem je právě on.“

„Nemluvím o tomto případu,“ opravil ji Lynley. „Mám na mysli Essex.“

„Och.“ Barbara cítila, jak se scvrkává. „Tohle. Essex.“

„Ano. Essex. Snažil jsem se oddělit rozhodnutí, které jste tehdy udělala, od výsledku. Trval jsem na tom, že dítě by mohlo žít, i kdybyste nezasáhla. Ale nedostalo se vám přepychu uvažovat o vzdálenosti mezi člunem a dítětem i něčí schopnosti hodit jí záchranný pás, že? Musela jste se okamžitě rozhodnout. A díky tomu ta dívka žije. Ovšem já jsem mohl v klidu hodiny přemýšlet o Andym Maidenovi a jeho ženě, a přece jsem jednal chybně. Jeho smrt spočívá na mých bedrech. Dětský život na vašich. Můžete ty situace zkoumat ze všech stran, ale já vím, za který výsledek bych chtěl být odpovědný.“

Barbara odvrátila zrak směrem k domu. Nevěděla, co má říct. Chtěla mu povědět, že probděla noci a prochodila dny v čekání na okamžik, kdy řekne, že její jednání v Essexu chápe a schvaluje. Ale nyní, kdy ten moment konečně nastal, nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

Místo toho zamumlala: „Díky, inspektore. Díky,“ a těžce polkla.

„Barbaro! Barbaro!“ zazněl pokřik z vydlážděné plochy před přízemním bytem. Hadiyyah tam stála, ovšem ne na kamenech, nýbrž na dřevěné lavičce před jejich francouzským oknem. „Podívej, Barbaro!“ volala a poskakovala na místě. „Mám nové boty! Táta řekl, že nemusím čekat až do Dušiček. Podívej! Mám nové boty!“

Barbara stáhla okénko. „Skvěle. Dítě, jsi jako obrázek.“ Dítě se zatočilo a rozesmálo se.

„Kdo to je?“ zeptal se Lynley.

„To dítě, o němž jsme právě mluvili. Jeďme, inspektore Lynleyi. Nechceme přijet pozdě do práce.“

PODĚKOVÁNÍ

Ti, kteří dobře znají Derbyshire, potvrdí, že Calder-
ské vřesoviště neexistuje. Žádám je o prominutí za
opovážlivost, s níž jsem uzpůsobila krajinu potře-
bám svého příběhu.

Chtěla bych co neupřímněji poděkovat všem, kteří mi
v Anglii při přípravě a psaní této knihy pomáhali. Bez nich
bych to nedokázala. Na severu to byli inspektor David Bar-
low a Paul Rennie z Disley, kteří mě seznámili s prací hor-
ské služby; Clare Loweryová z birminghamské policejní
laboratoře, u níž jsem absolvovala rychlokurz botaniky;
Russell Jackson z Haddon Hallu, jenž mi dovolil nahléd-
nout do zákulisí architektonických skvostů ze čtrnáctého
století. Na jihu mi pomohli šéf inspektor Pipe Lane z Cam-
bridge, díky němuž jsem si rozšířila znalosti prakticky
všech oblastí policejní práce, od centrální evidence po po-
volení k domovní prohlídce; James Mott z Londýna mi po-
radil v otázkách Londýnské právnické fakulty; Tim a Pau-
line Eastovi z Kentu mi vysvětlili a předvedli moderní
lukostřelbu; Tom Foy z Kentu mi dal školení o výrobě šípů
a pomohl mi porozumět zločinu v tomto románu; a Bettina
Jamani z Londýna, která projevila nejneobyčejnější detek-
tivní schopnosti, s jakými jsem se kdy setkala. Také bych
ráda poděkovala své redaktorce z londýnského naklada-
telství Hodder & Stoughton Sue Fletcherové, že s takovým
nadšením poskytla projektu vlastní zahradu a Bettinu Ja-
mani, kdykoliv jsem ji potřebovala. Jsem vděčná také
Stephanie Cabotové z William Morris Agency za ochotu
brouzdat se mnou po sex-shopech v Soho.

Ve Francii mnohé dlužím své překladatelce do francouzštiny Marie-Claude Ferrerové, a to nejen za dodatečné obrazové a písemné informace o S & M, ale také, že našla dominu Claudii – ochotnou popovídat si.

Ve Spojených státech děkuji doktoru Tomu Rubenovi za lékařské informace, které mi stále poskytuje; mé dlouhodobé redaktorce Kate Miciakové z nakladatelství Bantam nejen proto, že mi hodila rukavici třemi prostými slovy, která mě málem dohnala k šílenství: „Vidím dvě těla,“ ale také za její ochotu probírat se mnou při nekonečných setkáních, jak ta mrtvá těla přenést na papír; mé úžasné asistentce Dannielle Azoulayové za miliardy služeb, díky nimž jsem mohla trávit potřebný čas u počítače; a mým studentům literatury, kteří mě udržují v otevřeném a upřímném přístupu k spisovatelskému řemeslu.

Nakonec vzdávám díky Robertu Gottliebovi, Marcy Posnerové a Stephanie Cabotové z William Morris Agency, výjimečným literárním agentům.

ELIZABETH GEORGE

NA STOPĚ PRAVÉHO VINÍKA

Z anglického originálu In Pursuit of the Proper Sinner,
vydaného roku 1999

nakladatelstvím Bantam Books v New Yorku,
přeložila Karla Andělová-Šnýdlová.

Redigovala Zdenka Mayerová.

Vydaly Euromedia Group – Knižní klub a Ikar v Praze
roku 2000

jako svou 1171. publikaci.

Odpovědná redaktorka Jana Fousková.

Počet stran 576.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Finidr, spol. s r. o., Český Těšín.

Vydání první.